Frederick Forsyth

DEZINFORMATORUL

ARGUS ROMANUL DE SPIONAJ

EDITURA UNIVERS

Frederick Forsyth

DEZINFORMATORUL

V.1.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-34-0314-8

COLECŢIA ROMANUL DE SPIONAJ „ARGUS”

Traducere şi postfaţă de RADU PARASCHIVESCU

Frederick Forsyth
The Deceiver

EDITURA UNIVERS
1995

Războiul rece a durat patruzeci de ani. Posteritatea va şti că l-a câştigat Vestul. Această carte este dedicată celor care şi-au petrecut atât de mult din viaţă în locuri dintre cele mai secrete. Aşa au fost vremurile, prieteni.

PROLOG

În vara anului 1983, şeful de atunci al Serviciului Englez de Informaţii a aprobat, împotriva unei anumite opoziţii din interior, formarea unei secţii noi.

Opoziţia a venit în special din partea secţiilor cu vechi state de serviciu, dintre care aproape toate aveau sub control teritorii răspândite pretutindeni în lume, întrucât noua secţie urma să aibă o putere de remitere extrem de mare, care ar fi depăşit frontierele tradiţionale.

Stimularea înfiinţării acestei secţii s-a făcut din două surse. Una o constituia starea de spirit exuberantă de la Westminster, de la *Whitehall* şi mai cu seamă din rândurile guvernului conservator aflat la putere, imediat după succesul repurtat de Anglia în războiul din Malvine desfăşurat cu un an înainte. În pofida izbânzii militare, episodul pricinuise una din acele divergenţe confuze şi pe alocuri vituperate referitoare la următoarea problemă: de ce ne-a surprins atât de mult faptul că forţele argentiniene ale generalului Galtieri au aterizat la Port Stanley?

La nivelul ministerelor, discuţia a continuat mocnit vreme de peste un an, redusă inevitabil la acuzaţii şi contraacuzaţii de genul „n-am-fost-preveniţi-ba-aţi-fost”. Ministrul de Externe, Lordul Carrington, s-a simţit obligat să demisioneze. După câţiva ani şi America avea să fie scena unei certe asemănătoare, după distingerea acelui avion Pan American deasupra lacului Lockerbie, când unul din factorii de răspundere avea să susţină că emisese un avertisment, iar celălalt avea să declare că nu-l primise defel.

A doua sursă de stimulare era recenta ajungere la putere, în funcţia de secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a lui Iuri V. Andropov, care fusese şeful KGB-ului timp de cincisprezece ani. Acordând, o atenţie deosebită fostei sale agenţii, conducerea lui Andropov a declanşat o creştere a spionajului şi a unor „măsuri active” din ce în ce mai agresive ale KGB-ului împotriva Vestului. Era ştiut faptul că Iuri Andropov punea un mare accent, în rândul măsurilor active, pe folosirea dezinformării – răspândirea deznădejdii şi a demoralizării prin intermediul minciunilor, al agenţilor de influenţă, al asasinării

unor personalităţi de prim-rang şi al semănării discordiei între aliaţi prin fabricarea şi infiltrarea de neadevăruri.

Doamna Thatcher, care pe atunci se străduia să-şi merite titlul (acordat de sovietici) de Doamna de Fier, a fost de părere că „e un joc în doi” şi a arătat că n-o speria ideea serviciilor secrete engleze de-a le răspunde cum se cuvine sovieticilor.

Noua secţie a primit o denumire preţioasă: „Deception, Disinformation and Psychological Operaţions”[1]. Bineînţeles că titlul a fost redus imediat la „Dee-Dee and Psy Ops”, iar apoi a rămas pur şi simplu „Dee-Dee”.

A fost numit un nou şef de secţie. La fel cum persoana care răspundea de echipament era cunoscută drept „Intendentul”, iar cea care se ocupa de latura juridică drept „Avocatul”, noul şef al lui Dee-Dee a fost poreclit de unul din isteţii de la cantină „Dezinformatorul”.

Din motive de lipsă de prevedere, acel lucru preţios care avea o pondere mult mai mare decât opusul său, precauţia, şeful, Sir Arthur, ar fi putut fi criticat (cum a şi fost mai târziu) pentru alegerea făcută: nu un carierist din sediul central, familiarizat cu prudenţa necesară unui funcţionar public adevărat, ci un fost agent de teren, scos la repezeală din secţia care se ocupa de Germania de Est.

Bărbatul se numea Sam McCready şi conducea secţia de şapte ani. Însă tot ce e bun se termină. La sfârşitul primăverii lui 1990, într-una din încăperile de la Whitehall[2] a avut loc o discuţie...

Tânărul aghiotant se ridică de la biroul din anticameră cu un zâmbet studiat.

— Bună dimineaţa, Sir Mark. Domnul subsecretar de stat a ordonat să fiţi poftit înăuntru imediat.

Deschise uşa biroului personal al subsecretarului de stat al FCO[3] şi-l introduse pe oaspete, închizând uşa după el. Subsecretarul, Sir Robert Inglis, se ridică arborând un zâmbet primitor.

— Mark, dragul meu, ce bine îmi pare că ai venit.

Nu ai cum să ajungi, nici chiar în ziua de azi, şef al SIS-ului[4]

---

[1] Înşelare, dezinformare şi operaţiuni psihologice (n. trad.).

[2] Sediul guvernului englez (n. trad.).

[3] Foreign and Commonwealth Office, Ministerul Englez al Afacerilor Externe (n. trad.).

[4] Special Intelligence Services, Serviciul Special de Contrainformaţii (n. trad.).

dacă nu reuşeşti să devii într-o oarecare măsură precaut când eşti întâmpinat cu atâta căldură de o persoană relativ străină şi care are evident de gând să te trateze ca pe un frate de sânge. Sir Mark se pregăti sufleteşte pentru o întrunire dificilă.

După ce se aşeză, cel mai important funcţionar public al Ministerului de Externe deschise servieta roşie şi brăzdată de zgârieturi care se afla pe birou şi în care se expedia curierul diplomatic, scoţând din ea o mapă de piele ce ieşea în evidenţă prin diagonala roşie trasată dintr-un colţ în altul.

— Ţi-ai trecut în revistă secţiile şi fără îndoială că o să-mi comunici impresiile, nu? întrebă el.

— Bineînţeles, Robert, la momentul potrivit.

După dosarul strict secret, Sir Robert Inglis scoase o carte roşie învelită în hârtie şi având cotorul legat într-un plastic negru răsucit în spirală.

— Ţi-am citit propunerile, începu el, în legătură cu „SIS în anii nouăzeci”, încercând să le confrunt cu ultima listă de priorităţi a ofiţerului coordonator de la Informaţii. Pare-se că i-ai satisfăcut pe deplin cerinţele.

— Mulţumesc, Robert, spuse şeful. Să înţeleg că pot să mă bazez pe sprijinul Ministerului de Externe?

Zâmbetul diplomatului ar fi putut câştiga marele premiu la un concurs de profil din America.

— Dragul meu Mark, în general nu avem probleme în privinţa propunerilor tale. Există doar câteva puncte pe care aş vrea să le discutăm împreună.

Păzea că vine, îşi spuse şeful SIS-ului.

— De pildă, am înţeles bine că secţiile astea suplimentare de peste hotare pe care le propui au fost acceptate de Ministerul de Finanţe şi că banii necesari întreţinerii o să fie luaţi pe furiş din bugetul altcuiva?

Ambii bărbaţi ştiau foarte bine că bugetul cu ajutorul căruia funcţiona serviciul special nu era asigurat integral de Ministerul de Externe. La drept vorbind, bugetul FCO punea la dispoziţie doar o mică parte din această sumă. Costul real al acestui SIS aproape invizibil care, spre deosebire de CIA-ul, americanilor, lucrează cu o discreţie extrem de mare, era suportat de toate ministerele guvernului. Contribuţia era absolut generală şi, oricât ar părea de greu de crezut, includea până şi Ministerul Agriculturii şi Industriei Alimentare, poate pe motiv că într-o bună zi cineva de acolo ar dori să ştie ce cantitate de cod scoteau islandezii din Atlanticul de Nord.

Dat fiind că bugetul său avea surse atât de larg răspândite şi era atât de bine ascuns, SIS nu putea fi presat de FCO cu ameninţări de blocare a fondurilor în eventualitatea nerespectării propriilor dorinţe. Sir Mark aprobă din cap.

— Aici nu sunt probleme. Coordonatorul şi cu mine ne-am întâlnit cu cei de la Finanţe, le-am explicat situaţia (pe care am prezentat-o şi în plenul guvernului), iar Finanţele ne-au alocat banii de care avem nevoie, strânşi la un loc în cadrul bugetului pentru cercetare şi dezvoltare al ministerelor care bat la ochi cel mai puţin.

— Excelent, zâmbi subsecretarul, chiar dacă nu-i venea s-o facă. Atunci hai să trecem la ceva care cade într-adevăr în grija mea: Nu ştiu ce părere ai despre situaţia personalului lucrător, dar avem probleme legate de încadrarea serviciului lărgit care o să apară după sfârşitul războiului rece şi eliberarea Europei Centrale şi de Est. Înţelegi ce vreau să spun?

Sir Mark înţelegea perfect. Virtuala prăbuşire a comunismului din ultimii doi ani schimba cu repeziciune harta diplomatică a globului. Corpul diplomatic căuta noi posibilităţi de acreditare în Europa Centrală şi în Balcani, ba chiar înfiinţarea unor miniambasade în Letonia, Lituania şi Estonia, dacă acestea deveneau independente de Moscova. În concluzie, sugestia lui era că, o dată cu sfârşitul războiului rece, situaţia colegului său din Serviciul de Informaţii avea să fie diametral opusă. Sir Mark nici nu vru să audă.

— Ca şi voi, n-avem altă soluţie decât să recrutăm. Şi chiar dacă dăm deoparte recrutarea, pregătirea propriu-zisă durează şase luni şi abia pe urmă putem să aducem un om la Century House[5] şi să trimitem pe cineva cu experienţă să acţioneze peste hotare.

Diplomatul încetă să mai zâmbească şi se aplecă în faţă cu o figură cât mai serioasă cu putinţă.

— Dragul meu Mark, exact asta voiam şi eu să discut cu tine. Repartizarea spaţiilor în ambasadele noastre şi beneficiarii lor.

Sir Mark se abţinu să ofteze.. Ticălosul lovea sub centură. Chiar dacă FCO nu era în stare „să se dea” la SIS din perspectiva bugetului, avea totuşi un atu pe care îl putea folosi oricând. Marea majoritate a ofiţerilor de informaţii care lucrau afară o făceau sub protecţia ambasadei. Acest fapt transforma ambasada într-un fel de amfitrion. Dacă nu se înfiinţa nici un

[5] Sediul SIS (n. trad.).

post „de ochii lumii”, nu putea trimite pe nimeni nicăieri.

— Şi cam cum vezi tu viitorul, Robert? întrebă el.

— Mă tem că de-acum încolo pur şi simplu n-o să mai fim în stare să oferim posturi unora dintre angajaţii tăi mai pitoreşti. Acelor ofiţeri care e limpede că nu mai pot avea nici un fel de paravan. Tablagiilor. În timpul războiului rece a mers, în Europa de acum i-ar simţi toţi de la o poştă. Unii s-ar considera insultaţi de-a binelea. Sunt convins că şi tu îţi dai seama de asta.

Amândoi bărbaţii ştiau că agenţii de peste hotare se grupau în trei categorii. Agenţii „ilegali” nu se bucurau de paravanul ambasadelor şi nu-l preocupau pe Sir Robert Inglis. Ofiţerii care-şi desfăşurau activitatea în interiorul ambasadelor erau fie „declaraţi”, fie „nedeclaraţi”.

Ofiţerul declarat, sau tablagiul, era acel ofiţer a cărui funcţie adevărată era cunoscută cam de toată lumea. Înainte, încadrarea acestor ofiţeri de informaţii în ambasade mersese la fix. În ţările comuniste şi din lumea a treia, dizidenţii, nemulţumiţii şi toţi cei care aveau chef ştiau cui să se adreseze şi să-şi povestească necazurile, ca în faţa unui duhovnic. Acest fapt le adusese o bogată recoltă de informaţii şi câţiva dezertori de mare efect.

Ceea ce voia să spună diplomatul de rang înalt era că nu mai dorea asemenea ofiţeri şi că n-o să le mai pună la dispoziţie niciun fel de spaţiu. Eforturile lui susţinute vizau menţinerea bunelor tradiţii ale departamentului, în direcţia împăcării tuturor celor care nu se născuseră în Anglia.

— Am înţeles ce-ai spus, Robert, dar nu pot şi nici nu vreau să-mi încep mandatul de şef al SIS-ului prin renunţarea la ofiţerii superiori care şi-au făcut datoria ani în şir cu loialitate şi pricepere.

— Găseşte-le alte posturi, sugeră Sir Robert. America Centrală şi de Sud, Africa...

— Şi nu pot nici să-i trimit în Burundi până nu se apropie de vârsta de pensionare.

— Mută-i la munca de birou. Aici, în ţară.

— Te referi la aşa-numitele „activităţi neatrăgătoare”, spuse şeful. Majoritatea n-o să le accepte.

— Atunci trebuie să se pensioneze la cerere, vorbi blând diplomatul, aplecându-se din nou în faţă. Mark, dragul meu, aici nu ne putem tocmi. Fii sigur că o să-i adun şi pe cei Cinci înţelepţi, dat fiind că sunt şi eu unul din ei. O să fim de acord cu nişte compensaţii substanţiale, dar...

Cei Cinci înţelepţi erau miniştrii subsecretari de stat ai guvernului, Ministerului de Externe, Ministerului de Interne, Ministerului Apărării şi Ministerului de Finanţe. Împreună, cei cinci dispuneau de o putere uriaşă pe coridoarele guvernului. Printre altele, ei îi numeau (sau îi recomandau primului ministru, ceea ce era cam acelaşi lucru) pe şeful SIS-ului şi pe directorul general al serviciilor de securitate MI 5. Sir Mark era profund nefericit, dar cunoştea foarte bine realităţile puterii. Avea să fie nevoit să cedeze.

— De acord, dar o să-mi trebuiască îndrumări de procedură.

Voia să spună, de fapt, că pentru propria lui poziţie în ochii subalternilor dorea să fie dirijat în mod vizibil de undeva de sus. Sir Robert Inglis se arătă plin de expansiune. Îi dădea mâna.

— O să primeşti imediat şi îndrumări, spuse el. O să-i convoc pe ceilalţi Înţelepţi şi o să stabilim reguli noi, pentru împrejurări noi. Ce-ţi propun eu e să pui la cale, în condiţiile regulilor noi pe care o să le primeşti, ceea ce avocaţii numesc o „acţiune de clasă” şi în felul ăsta să stabileşti o relaţie tip.

— Acţiune de clasă? Relaţie tip? Ce vrei să spui? întrebă Sir Mark.

— Un precedent, dragul meu Mark. Un singur precedent care pe urmă o să funcţioneze pentru tot grupul.

— Un ţap ispăşitor?

— Ce cuvânt neplăcut. Nu prea poţi să consideri pensionarea la cerere cu o compensaţie generoasă o formă de victimizare. Iei un ofiţer a cărui retragere înainte de termen poate fi efectuată fără obiecţii, convoci o întrunire şi astfel îţi creezi precedentul.

— Un ofiţer? Te-ai gândit la cineva anume?

Sir Robert îşi împreună degetele şi privi în tavan.

— Păi, ştiu şi eu, ar fi Sam McCready.

Bineînţeles. Dezinformatorul. De la ultima lui manifestare de iniţiativă viguroasă, deşi neautorizată, care avusese loc în Caraibe cu trei luni în urmă, Sir Mark începuse să-şi dea seama că Ministerul de Externe îl privea ca pe un fel de Ginghis-Han ţinut în lanţuri. Ciudat, zău aşa. Un tip atât de... jalnic la vedere.

SIR MARK fu dus înapoi cu maşina peste Tamisa la sediul din Century House, adâncit în gânduri. Ştia că mai-marele funcţionarilor publici din Ministerul de Externe nu-i făcuse o simplă „propunere” de a renunţa la Sam McCready, ci insistase asupra acestui fapt. Din punctul de vedere al şefului, nici nu i s-ar fi putut cere ceva mai greu.

În 1983, când Sam McCready fusese ales în fruntea secţiei Dee-Dee, Sir Mark era inspector principal adjunct, lucra din aceeaşi perioadă cu McCready şi era doar cu un grad mai mare ca el. Îi plăcea agentul echivoc şi ireverenţios pe care îl numise Sir Arthur în noua funcţie. De fapt, acesta era un tip care se făcuse simpatic cam tuturor.

La scurt timp după aceea, Sir Mark fusese trimis în Orientul îndepărtat pentru trei ani (era un vorbitor fluent al dialectului mandarin), întorcându-se în 1986 şi fiind avansat director adjunct. Sir Arthur se pensionase, iar scaunul de suferinţă fusese ocupat de un nou şef. *Lui* îi urmase Sir Mark în ianuarie trecut.

Înainte de a pleca în China, Sir Mark apreciase, ca şi alţii, că Sam McCready n-o să reziste mult. Potrivit celor auzite ici şi colo, Dezinformatorul era un diamant prea dur ca să se lase şlefuit cu uşurinţă de disciplina interioară de la Century House.

În primul rând, nici una din secţiile regionale n-o să-l vadă cu ochi buni pe noul venit care încerca să opereze în teritoriile pe care le păzeau cu gelozie. O să aibă loc conflicte de zona pe care doar un diplomat desăvârşit le-ar fi putut ţine sub control, iar McCready era orice numai asta nu, în ciuda numeroaselor lui calităţi. În al doilea rând, Sam, care era un tip destul de necioplit, nu prea avea cum o să se integreze acelei lumi populată de ofiţeri superiori cizelaţi, dintre care majoritatea proveneau din şcolile engleze unde avea acces doar protipendada.

Spre surprinderea lui, la întoarcere Sir Mark îl găsise pe Sam înfloritor şi mândru ca dafinul din poveste. Părea că se bucură de loialitatea totală şi demnă de invidiat a subalternilor, reuşind în acelaşi timp să nu-i jignească nici măcar pe cei mai îndârjiţi şefi ai secţiilor „teritoriale” ori de câte ori le cerea câte un serviciu.

Se pricepea să vorbească pe înţelesul celorlalţi agenţi de teren când se întorceau din permisie sau dintr-un instructaj şi dădea impresia că putea strânge de la ei o cantitate uriaşă de informaţii, din care fără îndoială că o bună parte nu trebuia să fie pur şi simplu divulgată la cerere.

Era deja un fapt cunoscut că ştia să bea o bere cu personalul tehnic, cu bărbaţii şi femeile care îi puteau furniza date precise – un gest camaraderesc, deloc la îndemâna celorlalţi ofiţeri superiori – şi de la care obţinea din când în când interceptarea unor convorbiri telefonice şi a corespondenţei sau un paşaport fals, în timp ce restul şefilor de secţie rămăseseră la stadiul completării de formulare.

Toate astea la un loc, precum şi alte slăbiciuni iritante, cum ar

fi încălcarea anumitor reguli şi dispărutul după bunul plac, n-aveau cum să-i facă pe cei din conducere să se îndrăgostească de el. Însă era uşor de înţeles de ce rămăsese pe poziţie – livra marfa, furniza produsul şi conducea operaţiuni care îi făceau pe KGB-işti să se îndoape cu pastile contra indigestiei. Aşa fusese menţinut... Până acum.

Sir Mark oftă, ieşi din Jaguar în parcarea subterană de la Century House şi luă liftul până la biroul lui de la ultimul etaj. Deocamdată avea de aşteptat. Sir Robert Inglis o să-şi adune colegii la o discuţie şi o să elaboreze „noile reguli" şi „orientările – care or să-i dea posibilitatea şefului derutat să spună, pe bună dreptate dar cu inima strânsă, „n-am altă soluţie".

„Orientările" sau, mai bine zis, dictatul fu trimis de la Foreign and Commonwealth Office abia pe la începutul lui iunie, permiţându-i lui Sir Mark să-i cheme pe cei doi adjuncţi la el în birou.

— Niţel cam dură blestemăţia asta, spuse Basil Gray. Nu te poţi opune?

— De data asta nu, spuse şeful. Inglis o ţine pe-a lui şi, după cum vezi, ceilalţi Patru înţelepţi sunt alături de el.

Documentul pe care îl înmânase spre studiu celor doi adjuncţi era un model de limpezime şi de logică impecabilă. El arăta că pe data de 3 octombrie Germania de Est, cândva cel mai solid şi eficient stat comunist din răsăritul Europei, va înceta literalmente să existe. N-o să mai rămână nici o ambasadă în Berlinul de Est, Zidul era deja o farsă, SSD-ul, temuta poliţie secretă, se dădea la fund iar forţele sovietice începuseră să se retragă. Zona în care SIS-ul din Londra declanşase cândva o operaţiune de mare amploare avea să joace rolul completării de la spectacol, asta în condiţiile în care ar mai fi existat spectacolul.

Mai mult decât atât, se arăta în continuarea documentului, amabilul domn Havel fusese instalat la conducerea Cehoslovaciei, iar serviciului lor de spionaj, STB-ul, nu-i mai rămânea decât să se reprofileze pe cursuri la şcoala de duminică. Adăugând aici prăbuşirea dominaţiei comuniste în Polonia, Ungaria şi România şi apropiata ei destrămare în Bulgaria, oricine îşi putea face o idee despre cum avea să arate în linii mari viitorul.

— Ei bine, oftă Timothy Edwards, trebuie să acceptăm că n-o să mai punem la cale operaţiuni de genul celor de până acum în Europa de Est şi nici n-o să mai avem nevoie de efective acolo.

Au dreptate.

— Îmi pare bine că recunoşti, zâmbi şeful.

Pe Basil Gray îl avansase personal, fiind primul lucru făcut după ce fusese numit şef în ianuarie. Pe Timothy Edwards îl moştenise. Ştia că Edwards ţinea cu tot dinadinsul să-l înlocuiască în funcţie după scurgerea a trei ani şi mai ştia că nici prin cap nu-i trecea să-l recomande în această direcţie. Nu fiindcă Edwards ar fi fost prost. Nici vorbă. Era sclipitor, dar...

— Nu se pomeneşte de celelalte riscuri, mormăi Gray. Nici o vorbă despre terorismul internaţional, dezvoltarea cartelurilor de droguri şi armatele personale – şi nici despre proliferare.

În propriul lui raport, „SIS în anii nouăzeci”, pe care Sir Robert Inglis îl citise şi pare-se că îl şi aprobase, Sir Mark pusese accent nu atât pe diminuarea, cât pe modificarea ameninţărilor globale. În capul listei se aflase proliferarea – modul constant în care dictatorii, dintre care unii dovedeau o instabilitate imposibil de controlat, achiziţionau arme ce alcătuiau arsenale imense; nu era vorba de surplusuri din război, ca pe vremuri, ci de echipamente moderne înzestrate cu tehnologie de vârf: rachete, încărcături chimice şi bacteriologice, chiar şi acces la armamentul nuclear. Raportul pe care-l avea acum în faţa ochilor fusese redactat cu perfidie, amintind doar în treacăt de aceste chestiuni.

— Şi-acum ce se întâmplă? întrebă Timothy Edwards.

— Se întâmplă, spuse cu blândeţe şeful, că preconizăm un transfer de populaţie – e vorba de populaţia noastră. Din Europa de Est înapoi la bază.

Voia să spună că vechii luptători din războiul rece, veteranii care le asiguraseră operaţiunile, le aplicaseră măsurile active şi le organizaseră reţelele de agenţi locali dinăuntrul ambasadelor aflate, la răsărit de Cortina de Fier, aveau să se întoarcă acasă, unde nu-i aştepta nici un post. Urma să fie înlocuiţi, bineînţeles, dar cu oameni mai tineri, a căror profesie adevărată nu trebuia să fie cunoscută şi care aveau să se infiltreze în personalul ambasadelor fără a fi reperaţi şi fără să „insulte” democraţiile incipiente de dincolo de Zidul Berlinului. Recrutarea tot va continua; evident, şeful avea serviciul lui de condus. Însă asta lăsa nerezolvată problema veteranilor. Unde să-i plasezi? Exista un singur răspuns – să-i trimiţi la plimbare.

— Va trebui să creăm un precedent, spuse Sir Mark. Un singur precedent care va netezi drumul pentru pensionarea paşnică şi înainte de termen a celorlalţi.

— Te-ai gândit la cineva? întrebă Gray.

— S-a gândit Sir Robert Inglis. Sam McCready.

Basil Gray se holbă la el cu gura căscată.

— Şefule, nu poţi să-l concediezi pe Sam.

— Nu-l concediază nimeni pe Sam, spuse Sir Mark, făcându-se apoi ecoul cuvintelor lui Robert Inglis. Pensionarea la cerere cu o compensaţie generoasă nu poate fi numită victimizare.

Se întrebă cât de grei fuseseră cei treizeci de arginţi când îi înmânaseră romanii.

— E trist, fireşte, fiindcă toţi ţinem la Sam, spuse Edwards. Dar şeful are de condus un întreg serviciu.

— Întocmai. Mulţumesc, rosti Sir Mark.

În timp ce stătea acolo, îşi dădu seama pentru prima oară de ce n-o să vină niciodată ziua când o să recomande ca Timothy Edwards să-i fie succesor. El, şeful, făcea ce trebuia făcut doar fiindcă trebuia făcut şi detesta acest lucru. Edwards o făcea fiindcă îl ajuta în carieră.

— Va trebui să-i oferim trei posturi separate, preciza Gray. Poate că va alege unul.

În sinea lui, Gray spera din suflet că exact asta avea să se întâmple.

— Posibil, mârâi Sir Mark.

— La ce te gândeşti, şefule? întrebă Edwards.

Sir Mark deschise o mapă al cărei conţinut era rezultatul unei discuţii cu directorul de personal.

— Posturile disponibile sunt de director al Institutului Pedagogic, şef al serviciului administrativ-contabilitate şi şef al registraturii.

Edwards zâmbi abia perceptibil. În mod normal, ar trebui să ţină figura, îşi spuse el.

După două săptămâni, subiectul tuturor acestor discuţii umbla încoace şi încolo prin propriul birou, în timp ce adjunctul său, Denis Gaunt, se uita posomorât la foaia de hârtie din faţa lui.

— Nu-i chiar atât de rău, Sam, spuse el. Vor să rămâi în continuare. Singura problemă e postul.

— Cineva vrea să scape de mine, spuse McCready pe un ton sec.

În vara aceea Londra lâncezea sub efectul unui val de căldură. Fereastra biroului era deschisă şi amândoi bărbaţii îşi scoseseră hainele. Gaunt purta o cămaşă albastru-deschis de la Tumbull & Asser, McCready era îmbrăcat cu ceva de la Viyella care se scămoşase de prea mult spălat. În plus, nu se încheiase cum

trebuia la nasturi, aşa încât o parte era mai ridicată decât cealaltă. Gaunt bănuia că până la ora prânzului una din secretare va fi depistat greşeala şi o va fi îndreptat, făcând caz mai mult decât era nevoie. Fetele de la Century House dădeau mereu impresia că vor să facă ceva pentru Sam McCready.

Problema relaţiilor dintre McCready şi femei îl nedumerea pe Gaunt. La drept vorbind, nedumerea pe toată lumea. El, Denis Gaunt, avea peste un metru optzeci, cu mai bine de cinci centimetri în plus faţă de şeful lui. Era blond, chipeş şi, burlac fiind, nu se dădea în lături când venea vorba de femei.

Şeful lui de birou avea o înălţime medie, era destul de bine clădit, avea un păr şaten din ce în ce mai rar şi de obicei nepieptănat şi nişte haine care arătau mereu de parcă ar fi dormit în ele. Ştia că McCready rămăsese văduv cu câţiva ani în urmă şi că nu se recăsătorise, dând impresia că preferă să trăiască singur în apartamentul lui modest din Kensington.

Trebuie să aibă pe cineva care-i face ordine în apartament şi-i spală rufele, reflectă Gaunt. Poate vreo femeie cu ziua. Dar cum nimeni nu întreba, nimeni nu primea răspuns.

— Normal că ai putea primi unul din posturi, spuse Gaunt. Le-ar cam fugi pământul de sub picioare.

— Denis, răspunse blând McCready, nu sunt învăţător, nu sunt contabil şi nu sunt nici măcar un afurisit de bibliotecar. O să-i fac pe ticăloşii ăştia să mă asculte.

— În acest caz s-ar putea schimba lucrurile, încuviinţă Gaunt. Nu e obligatoriu ca Ministerul să ţină morţiş la chestia asta.

Audierea de la Century House începu ca întotdeauna într-o luni dimineaţă şi avu loc în sala de şedinţe, cu un etaj mai jos de biroul şefului.

Era prezidată de directorul adjunct Timothy Edwards. Impecabil ca de obicei, într-un costum închis de la Blades şi cu cravată. Acesta era încadrat de responsabilul cu operaţiunile interne şi de responsabilul cu emisfera vestică. Lângă unul din colţurile camerei stătea directorul de personal, alături de un tânăr de la arhivă care avea în faţă un teanc voluminos de dosare.

Sam McCready intră ultimul şi se aşeză pe scaunul îndreptat spre masă. La cincizeci şi unu de ani era încă zvelt şi arăta în formă. Altminteri, era genul de om care putea să treacă neobservat Asta îl şi ajutase să fie atât de bun, atât de al naibii de bun, la vremea lui. Asta şi ceea ce avea în cap.

Ştiau cu toţii regulile. Dacă refuzai trei „posturi neatrăgătoare” aveau dreptul să-ţi solicite să te pensionezi la cerere. Însă ţi se cuvenea o audiere în care să pledezi în favoarea unei modificări...

Sam îl aduse ca să vorbească în numele lui pe Denis Gaunt, care era cu zece ani mai tânăr şi pe care îl ridicase în ultimii cinci, ani pe a doua treaptă a ierarhiei, imediat sub el. Socotise că Denis, cu zâmbetul lui strălucitor şi cu cravata lui elegantă, avea să-i convingă mai bine decât ar fi putut s-o facă el.

Toţi bărbaţii din cameră se cunoşteau între ei şi-şi spuneau pe nume, inclusiv funcţionarul de la arhivă. La Century House există o tradiţie, poate fiindcă e vorba de un cerc atât de restrâns, potrivit căreia toată lumea poate tutui pe toată lumea, cu excepţia şefului, căruia i se spune „sir” sau „şefule” în faţă şi „stăpânul” sau în alte feluri pe la spate. Uşa se închise şi Edwards tuşi, cerând să se facă linişte. Tipic pentru el.

— Aşa. Ne-am adunat ca să studiem cererea lui Sam privind modificarea unei dispoziţii venită de la conducere, fără ca asta să însemne neapărat repararea unei nedreptăţi. De acord?

Încuviinţară cu toţii. Se stabili că Sam McCready nu căzuse victimă unei nedreptăţi, dat fiind că regulamentul fusese respectat întru totul.

— Denis, înţeleg că tu o să vorbeşti în numele lui Sam?

— Da, Timothy.

SIS-ul fusese întemeiat şi păstrat în forma actuală de un amiral, Sir Mansfield Cummings şi multe din tradiţiile lui specifice (deşi nu şi familiaritatea) au şi azi un iz uşor nautic. Una din ele este cea care conferă oricui dreptul de a avea un camarad tare să vorbească în numele său cu ocazia audierii.

Declaraţia directorului de personal fu concisă şi la obiect. Conducerea hotărâse transferarea lui Sam McCready de la Dee-Dee şi însărcinarea lui cu alte îndatoriri. Acesta nu acceptase nici una din cele trei oferte avansate. Faptul echivala cu alegerea pensionării la cerere. În cazul că nu putea continua ca şef la Dee-Dee, McCready cerea să fie retrimis pe teren sau să aparţină unui serviciu care se ocupa cu operaţiuni de teren. Nu i se propusese nici un post de acest gen QED.

Denis Gaunt se ridică.

— Uitaţi ce e, ştim cu toţii regulile. Ştim, de asemenea, care e realitatea din ziua de azi. E adevărat că Sam a cerut să nu fie trimis nici la Institutul Pedagogic, nici la contabilitate şi nici la arhivă. Fiindcă e un om de teren, atât ca pregătire cât şi ca

instinct. Şi e unul dintre cei mai buni, dacă nu chiar cel mai bun.

— Nu începe discuţie, murmură responsabilul. Cu emisfera vestică, căruia Edwards îi aruncă o privire prin care avu de gând să-i atragă atenţia.

— Problema e, sugeră Gaunt, că Serviciul probabil că i-ar putea găsi şi lui Sam un loc dacă ar vrea cu adevărat. Rusia, Europa de Est, America de Nord, Franţa, Germania, Italia. Sunt de părere că Serviciul ar trebui să-şi dea silinţa, fiindcă...

Se apropie de angajatul de la arhivă şi luă un dosar.

— Fiindcă Sam mai are patru ani până să se pensioneze la cincizeci şi cinci, cu o pensie integrală...

— S-a oferit o compensaţie însemnată, pe care unii ar fi tentaţi s-o aprecieze drept extrem de generoasă, interveni Edwards.

— Fiindcă, au existat, reluă Gaunt, ani întregi de muncă, adeseori foarte incomodă şi câteodată deosebit de periculoasă. Nu e vorba de bani, e vorba dacă Serviciul se dovedeşte capabil să facă un efort pentru unul din propriii lui oameni.

Bineînţeles că n-avea idee de conversaţia care avusese loc luna trecută la Foreign Office între Sir Mark, şeful şi Sir Robert Inglis.

— Aş dori să ne oprim asupra câtorva cazuri rezolvate de Sam în ultimii şase ani. Începând cu acesta...

Omul despre care vorbeau privea impasibil din scaunul pe care-l ocupa în fundul camerei. Nimeni din cei de faţă nu-şi putea imagina mânia şi deznădejdea ascunse în spatele chipului ars de soare şi bătut de vânturi.

Timothy Edwards se uită la ceas. Sperase că toată povestea avea să se termine în decursul acelei zile. Acum începuse să se îndoiască.

— Cred că ne aducem aminte cu toţii, spuse Gaunt, de cazul fostului general sovietic Evgheni Pankratin...

MÂNDRIE ŞI EXTREMĂ PREJUDECATĂ

CAPITOLUL UNU

Mai 1983

Colonelul rus ieşi din umbră încet şi precaut, cu toate că văzuse şi recunoscuse semnalul. Toate întâlnirile cu supraveghetorul lui englez se dovedeau periculoase şi era recomandabil să le evite dacă putea. Dar pe asta o solicitase chiar el. Avea de spus şi de cerut anumite lucruri care nu puteau fi lăsate sub formă de mesaj într-o ascunzătoare secretă. O foaie metalică desprinsă de pe acoperişul unui şopron de lângă calea ferată se mişcă uşor şi scârţâi din cauza unei pale de vânt stârnită înainte de ivirea zorilor. Se întoarse, stabili sursa de zgomot şi-şi aţinti din nou privirea asupra peticului de întuneric de lângă placa turnantă pentru locomotive.

— Sam? întrebă el încet.

Sam McCready stătuse şi el la pândă. Era ascuns de o oră în bezna triajului părăsit de la periferia Berlinului de Est. Îl văzuse sau, mai bine zis, îl auzise venind pe rus, dar aşteptase puţin, ca să se convingă că picioarele lui erau singurele care se mişcau prin praf şi prin moloz. Oricât de des ai fi făcut-o, nodul simţit în partea de jos a stomacului era acolo de fiecare dată.

La ora stabilită, mulţumit de faptul că erau singuri şi că nu aveau nici un fel de însoţitori, aprinsese chibritul cu ajutorul unghiei degetului mare şi acesta strălucise puternic preţ de o clipă, după care se stinsese. Rusul îl văzuse şi ieşise din spatele vechiului atelier de întreţinere. Amândoi aveau motive

întemeiate să prefere întunericul, fiindcă unul era trădător, iar celălalt spion.

McCready ieşi din beznă ca să poată fi zărit de rus, se opri să se încredinţeze că şi el era singur, iar apoi îşi continuă înaintarea.

— Evgheni. Ce mult timp a trecut, prietene.

La o distanţă de cinci paşi reuşiră să se vadă cum trebuie, convingându-se că nu avusese loc nici o înlocuire şi nici o şmecherie. Acesta era pericolul care exista întotdeauna într-o întâlnire faţă-n faţă. Rusul ar fi putut fi prins şi distrus în camerele de interogare, permiţând KGB-ului şi SSD-ului est-german să întindă o cursă unuia dintre cei mai valoroşi ofiţeri englezi de contrainformaţii. Era, de asemenea, posibil ca mesajul să fi fost interceptat, iar deţinătorul lui să fi fost împins în cursă şi de acolo în noaptea lungă şi neagră a interogatoriilor şi, în fine, în faţa glonţului tras în ceafă. Maica Rusie nu avea milă pentru elita ei trădătoare.

McCready nu-l îmbrăţişă şi nici nu dădu mâna cu el. În unele cazuri era nevoie şi de aşa ceva: atingerea persoanei respective, confortul contactului. Însă Evgheni Pankratin, colonel în armata roşie şi detaşat la GSFG[6], era un om cu mult sânge rece. Distant, stăpân pe sine, încrezător în propria-i aroganţă.

Fusese reperat pentru prima oară la Moscova, în 1980, de un ataşat cu ochi ageri – de la ambasada engleză. O funcţie diplomatică, o conversaţie politicoasă şi banală şi deodată remarca muşcătoare a rusului la adresa propriei societăţi. Diplomatul nu lăsase să se vadă nimic şi nu scosese o vorbă. Dar îşi notase şi raportase. O posibilitate. După două luni avusese loc o primă tatonare. Colonelul Pankratin fusese evaziv, dar nu refuzase categoric. Era un punct câştigat. Pe urmă fusese trimis la Potsdam în cadrul acelui *Group Soviet Forces Germany,* FSFG, armata de 330.000 de oameni, adică 22 de divizii, care îi ţinea sub carâmb pe est-germani, o păstra la putere pe marioneta numită Honecker, îi făcea să se teamă pe cei din Berlinul de Vest şi menţinea în priză întregul NATO în eventualitatea unei străpungeri decisive în Câmpia Centrală Germană.

În acest punct îl preluase Sam McCready; era zona lui de acţiune. În 1981 îl abordase personal pe Pankratin şi acesta

[6] Group Soviet Forces Germany – denumirea generică a trapelor sovietice – staţionate în Germania de Est în timpul războiului rece (n. trad.).

fusese recrutat. Fără scandal şi fără revărsări ale sensibilităţilor lăuntrice pe care să trebuiască să le asculte şi să le aprobe... Nimic, cu excepţia unei solicitări băneşti foarte directe.

Oamenii trădează pământul strămoşilor din multe motive: resentimente, ideologie, absenţa avansării, ura faţă de un superior anume, ruşinea pentru preferinţele lor sexuale bizare, frica de a fi rechemaţi acasă în dizgraţie. La ruşi era vorba de obicei de o profundă deziluzie manifestată în privinţa corupţiei, minciunilor şi nepotismului pe care le vedeau pretutindeni în jur. Dar Pankratin era tipul de mercenar veritabil; voia bani şi atâta tot. Într-o bună zi o să se pensioneze, obişnuia să spună şi avea de gând ca ziua aceea să-l găsească bogat. Solicitase întâlnirea din Berlinul de Est, în zori ca să crească miza.

Pankratin vârî mâna în pardesiu şi scoase un plic maroniu voluminos pe care i-l întinse lui McCready. Fără urmă de emoţie, explică ce se afla în plic, în timp ce McCready ascunse pachetul în haină. Nume, locuri, termene de execuţie, pregătirea diviziilor, ordine operative, mişcări, trimiteri, evoluţia armamentului. Bineînţeles, cheia se găsea în ceea ce avea de spus Pankratin despre SS-20, cumplita rachetă cu rază medie de acţiune, lansator mobil şi focoase triple, cu ghidaj independent şi orientate fiecare spre un mare oraş englez sau european. Conform celor afirmate de Pankratin, se deplasau în pădurile din Saxonia şi Turingia, mai aproape de graniţă, capabile să se dispună în arc de cerc pe direcţia Oslo-Dublin-Palermo. În Vest, coloane uriaşe de oameni sinceri şi naivi mărşăluiau sub flamurile socialiste care cereau propriilor guverne să renunţe la arsenalele defensive ca semn de bunăvoinţă în vederea instaurării păcii.

— Există şi un preţ, fireşte, spuse insul.

— Fireşte.

— Două sute de mii de lire sterline.

— Se aprobă.

Nu se aprobase, dar McCready ştia că guvernul lui o să scoată banii de undeva.

— Mai e ceva. Am înţeles că am fost propus pentru avansare. General-maior. Şi că ar urma un transfer înapoi la Moscova.

— Felicitări. Pe ce post, Evgheni?

Pankratin făcu o pauză pentru efect.

— Director adjunct, Comitetul de Planificare al Statului Major

Central[7], Ministerul Apărării.

McCready fu impresionat. Să ai un om chiar în sediul de pe strada Frunze, 19, din Moscova nu se putea compara cu nimic.

— Iar când mă pensionez vreau un bloc de apartamente, în California. Acţiuni pe numele meu. Poate la Santa Barbara. Am auzit că e tare frumos acolo.

— Este, încuviinţă McCready. Nu ţi-ar plăcea să te stabileşti în Anglia?

— Am avea grijă de tine.

— Nu, vreau la soare. În California. Şi un milion de dolari americani în contul meu de acolo.

— De un apartament se poate face rost, spuse McCready. Şi de un milion de dolari. Dacă produsul merită.

— Nu un apartament, Sam. Un bloc de apartamente. Ca să trăiesc din chirii.

— Evgheni, ce-mi ceri tu înseamnă între cinci şi opt milioane de dolari americani. Nu cred că oamenii mei au atâţia bani. Nici chiar pentru produsul tău..

Dinţii rusului sclipiră într-un zâmbet fugar sub mustaţa tunsă milităreşte.

— Când o să ajung la Moscova, produsul pe care o să ţi-l aduc o să-ţi depăşească toate aşteptările. O să găseşti banii.

— Hai să aşteptăm să te avanseze întâi, Evgheni. Vorbim pe urmă de blocul de apartamente din California.

Se despărţiră după cinci minute, rusul întorcându-se în uniformă la biroul lui din Potsdam, englezul furişându-se la loc prin zid şi mergând la stadionul din Berlinul de Vest. Avea să fie percheziţionat la punctul de control numit „Checkpoint Charlie”. Pachetul avea să treacă de zid pe un alt drum, mai încet dar mai sigur. Abia când avea să pună din nou mâna pe el în Vest avea să ia avionul şi să se întoarcă la Londra.

Octombrie 1983

Bruno Morenz bătu la uşă iar apoi intră, ca răspuns la jovialul *„Herein”* pe care-l auzise. Superiorul său era singur în birou, stând în impunătorul fotoliu turnant din piele, din spatele la fel de impunătoarei mese de lucru. Îşi amesteca delicat prima cafea adevărată a zilei, aflată într-o ceaşcă de porţelan foarte fin şi

[7] Comitet care cuprindea reprezentanţi din toate ţările Blocului.

adusă de grijulia Fraulein Keppel, cocheta fată bătrână care se ocupa de toate nevoile lui legitime.

Ca şi Morenz, Herr Direktor aparţinea generaţiei care-şi putea aminti de sfârşitul războiului şi de anii de după aceea, când germanii se mulţumeau cu extras de cicoare şi doar ocupanţii americani şi din când în când englezii îşi procurau cafea adevărată. Dar faptul era de domeniul trecutului. Dieter Aust îşi savură cafeaua columbiană de dimineaţă. Lui Morenz însă nu-i oferi.

Ambii bărbaţi se apropiau cu paşi repezi de cincizeci de ani, dar asta era singura asemănare dintre ei. Aust era scund, durduliu, bărbierit cu grijă, îmbrăcat cu gust şi director al întregului birou din Köln. Morenz era mai înalt, mătăhălos şi cărunt. Dar era cocârjat şi dădea impresia că merge târându-şi picioarele, solid şi neîngrijit în costumul lui de tweed. În plus, era un funcţionar de stat inferior ierarhic, care n-ar fi îndrăznit vreodată nici să aspire la titlul de director, nici să aibă propriul lui birou impunător, cu o Fraulein Keppel care să-i aducă mereu cafea columbiană într-o ceaşcă de porţelan extrafin înainte de-a se apuca de lucru.

Probabil că scena în care un şef cheamă la el în birou un funcţionar inferior ca să stea de vorbă era jucată în numeroase birouri de pe întreg cuprinsul Germaniei în dimineaţa aceea, dar aria de acţiune a acestor doi oameni nu s-ar fi putut regăsi în multe alte locuri. Lucru valabil şi pentru conversaţia care urmă. Fiindcă Dieter Aust era şeful secţiei din Köln a Serviciilor de informaţii vest-germane, cunoscute sub numele de BND.

Cartierul general al BND-ului se găseşte, de fapt, pe un teren împrejmuit cu ziduri groase din apropierea sătucului Pullach, la vreo şase mile sud de München, pe râul Isar din sudul Bavariei, ceea ce ar putea să pară o opţiune ciudată, ţinând cont că din 1949 capitala federală este oraşul Bonn, situat la câteva sute de mile distanţă, pe cursul Rinului. Motivul este de natură istorică. Americanii au fost cei care, imediat după război, au înfiinţat un serviciu vest-german de spionaj pentru contracararea efortului noului inamic care apăruse, URSS-ul. Ei l-au ales ca şef al noului serviciu pe Richard Gehlen, fostul conducător al spionilor germani din timpul războiului, iar la început organizaţia a fost cunoscută doar sub numele de „Gehlen Org.”. Americanii voiau să-l aibă pe Gehlen în interiorul propriei lor zone de ocupaţie, care întâmplător includea Bavaria şi partea sudică.

Primarul Kölnului, Konrad Adenauer, era pe atunci un politician

obscur. Când aliaţii au pus bazele Republicii Federale a Germaniei în 1949, Adenauer, în calitate de prim cancelar al ţării, i-a fixat în mod surprinzător capitala la Bonn, oraşul său natal, la cincisprezece mile de Köln, pe cursul Rinului. Aproape toate instituţiile federale au fost încurajate să se stabilească acolo, dar Gehlen a rezistat şi recent înfiinţatul BND a rămas la Pullach, unde se află şi în ziua de azi. Însă BND-ul îşi menţine secţiile în fiecare „land" sau capitală de provincie a Republicii Federale, iar în cadrul lor, una dintre cele mai importante este secţia din Köln. Aceasta fiindcă oraşul Köln, deşi nu era capitala Westfaliei de la nord de Rin, rol îndeplinit de Dusseldorf, se află la cea mai mică distanţă de Bonn care, la rândul lui, în calitate de capitală a republicii, reprezintă centrul nervos al guvernului. De asemenea, el este plin de străini, iar BND-ul, spre deosebire de BFV, sora sa în materie de contrainformaţii, este preocupat de serviciile străine de informaţii.

Morenz acceptă invitaţia lui Aust de-a se aşeza şi se întrebă cu ce greşise. Răspunsul era: cu nimic.

— Dragul meu Morenz, n-am să mă învârt în jurul cozii, spuse Aust, ştergându-şi delicat buzele cu o batistă curată de in. Săptămâna viitoare colegul nostru Dom iese la pensie. Eşti la curent, bineînţeles. Îndatoririle îi vor fi preluate de cel care-i va succede. Dar acesta e mult mai tânăr şi trebuie să meargă în tot felul de locuri, bagă la cap ce-ţi spun. Totuşi, există o îndatorire anume care cere un om mai matur. Aş vrea s-o preiei tu.

Morenz dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles. Însă nici vorbă de aşa ceva. Aust îşi împreună degetele grăsulii şi privi pe fereastră, trăsăturile recompunându-i-se într-o expresie de părere de rău faţă de ciudăţeniile celorlalţi. Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Din când în când ţara asta are anumiţi oaspeţi, demnitari străini care, după o zi întreagă de negocieri sau întâlniri oficiale, simt nevoia unei distracţii... A unui divertisment. Fireşte că diversele noastre ministere le organizează cu mare bucurie mese la restaurant selecte, concerte, spectacole de operă şi de balet. Înţelegi?

Morenz dădu din cap încă o dată. Nu pricepea o boabă.

— Din păcate, mai sunt unii, de obicei din ţările arabe sau din Africa, dar câteodată şi din Europa, care lasă să se înţeleagă foarte clar că ar prefera compania unei persoane de sex femeiesc. Şi anume, o companie plătită.

— Pipiţe, spuse Morenz.

— Într-un cuvânt, da. Ei bine, în loc să vadă, cum diverşi

oaspeţi străini importanţi acostează portarii de hotel sau şoferii de taxi, bântuie pe sub ferestrele cu lumină roşie de pe Horn Strasse sau dau de bucluc prin baruri sau cluburi de noapte, guvernul preferă să sugereze un anumit număr de telefon. Crede-mă, dragul meu Morenz, acest lucru se practică în toate capitalele din lume. Nu suntem o excepţie.

— Ne ocupăm de pipiţe? întrebă Morenz.

Aust se arătă şocat.

— Dacă ne ocupăm? Bineînţeles că nu. Nu ne ocupăm de ele. Nu le plătim. Asta o face clientul. Şi – mă văd nevoit să subliniez – nici nu ne folosim de eventualele materiale pe care le-am putea obţine, referitoare la obiceiurile unora dintre demnitarii care ne vizitează. Aşa numita „capcană dulce”. Regulile şi prevederile noastre constituţionale sunt foarte limpezi şi nu pot fi încălcate. Le lăsăm capcanele dulci ruşilor şi... francezilor, adăugă el pufnind.

Luă de pe birou trei dosare subţiri şi i le dădu lui Morenz.

— Ai aici trei fete. Genuri diferite din punct de vedere fizic. Îţi cer să te ocupi tu de treaba asta fiindcă eşti un om matur şi însurat. Supraveghează-le cu grijă părintească. Asigură-te că merg la timp la controlul medical şi că se menţin prezentabile. Vezi dacă lipsesc din oraş, nu se simt bine sau sunt în concediu. Pe scurt, dacă sunt disponibile. Şi un ultim lucru. S-ar putea să fii sunat câteodată de un anume Herr Jakobsen. N-are importanţă dacă vocea de la telefon o să se mai schimbe, o să se recomande întotdeauna drept Herr Jakobsen. În funcţie de gusturile oaspetelui, pe care o să ţi le descrie Jakobsen, alege-o pe una din cele trei, fixează o oră de vizită şi încredinţează-te că e disponibilă, iar Jakobsen o să te sune din nou ca să-i comunici data şi locul, pe care o să i le transmită pe urmă vizitatorului. După asta, o lăsăm pe pipiţă cu clientul. Nu e o sarcină foarte dificilă, zău aşa. Ar trebui să nu-ţi influenţeze îndeplinirea celorlalte îndatoriri.

Morenz se ridică anevoie cu dosarele. Grozav, îşi spuse pe când ieşea din birou. Treizeci de ani de muncă cinstită pentru Serviciu, cinci ani până la pensie şi uite-mă dădăcind nişte curve pentru câţiva străini care au chef de o noapte în care s-o facă lată.

Noiembrie 1983

Sam McCready stătea într-o cameră întunecoasă, mai jos de subsolul lui Century House din Londra, cartierul general al Serviciului Secret de Informaţii Englez sau SIS, de obicei greşit intitulat MI 6 de către presă şi cunoscut de cei din interiorul lui drept „Firma”. Privea un ecran pâlpâitor pe care puterea maselor (sau o parte a ei) din URSS, defila la nesfârşit prin Piaţa Roşie. Uniunii Sovietice îi place să organizeze două mari parade în fiecare an în piaţa aceea: una de 1 Mai, cealaltă pentru sărbătorirea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Ultima se ţine pe data de 7 noiembrie, iar în ziua respectivă era 8. Camera de luat vederi părăsi imaginea tancurilor huruitoare şi trecu în revistă şirul de chipuri din partea superioară a mausoleului lui Lenin.

— Dă pe *ralenti,* spuse McCready.

Tehnicianul de lângă el îşi trecu o mână peste butoanele de control iar imaginile fură derulate cu încetinitorul. „Imperiul răului” al preşedintelui Reagan (avea să folosească expresia mai târziu) semăna mai degrabă cu o clinică de geriatrie. În bătaia vântului rece, feţele buhăite şi îmbătrânite, aproape că dispăruseră în spatele gulerelor paltoanelor, ale căror margini ridicate se întâlneau cu pălăriile moi de culoare gri sau cu căciulile de blană aflate ceva mai sus.

Secretarul general nici măcar nu era prezent. Iuri V. Andropov, şeful KGB-ului între 1963 şi 1978, care preluase puterea la sfârşitul lui 1982, ulterior prea îndelung amânatului deces al lui Leonid Brejnev, murea el însuşi în clinica Politburo-ului din Kunţevo. Nu fusese văzut în public din august trecut şi nici nu avea să mai fie vreodată.

Cernenko (succesorul lui Andropov peste câteva luni) se afla acolo alături de Gromîko, Kirilenko, Tihonov şi Suslov, teoreticianul cu trăsături colţuroase al partidului. Ustinov, ministrul Apărării, era înfofolit în mantaua lui de mareşal, având suficiente medalii ca să formeze un paravan contra vântului între bărbie şi mijloc. *Existau şi câţiva* oameni destul de tineri pentru a fi competenţi – Grişin, şeful organizaţiei de partid din Moscova şi Romanov, cel mai important om din Leningrad. Într-o parte se afla cel mai tânăr dintre ei, rămas deocamdată în postura unui

simplu *outsider,* un bărbat îndesat, pe nume Gorbaciov.

Camera de luat vederi se îndreptă în sus pentru a prinde în cadru grupul de ofiţeri din spatele mareşalului Ustinov.

— Stop, spuse McCready iar imaginea încremeni. Cel de-acolo, al treilea din stânga. Poţi să măreşti? Să apropii ceva mai mult?

Tehnicianul cercetă pupitrul şi reglă atent acordul fin. Grupul de ofiţeri se apropie din ce în ce mai mult. Câţiva ieşiră din cadrul. Cel pe care-l indicase McCready se deplasase prea mult spre dreapta. Tehnicianul reveni cu trei sau patru cadre până când obţinu o centrare perfectă, după care continuă apropierea. Ofiţerul era pe jumătate ascuns de un general din serviciul Forţe şi Rachete Strategice, dar ceea ce-i pecetlui identitatea fu mustaţa, neobişnuită în rândul ofiţerilor sovietici. Epoleţii de pe manta lăsau să se vadă că era general maior.

— Pe toţi dracii, a făcut-o. E acolo, şopti McCready, întorcându-se spre tehnicianul impasibil. Jimmy, cum naiba facem rost de un bloc de apartamente în California?

— EI BINE, dragul meu Sam, dacă vrei un răspuns: concis, nu facem, spuse Timothy Edwards două zile mai târziu. Nu putem. Ştiu că e o chestie urâtă, dar am vorbit cu şeful şi cu băieţii de la financiar şi mi-au zis că e prea bogat pentru noi.

— Dar produsul lui e nepreţuit, protestă McCready. Pe omul ăsta nu-l putem plăti nici în aur. Are valoarea unui zăcământ de platină pură.

— Fără discuţie, spuse blând Edwards.

Era mai tânăr cu zece ani decât McCready, ambiţios, cu o poziţie socială bună şi cu avere personală. Nici nu împlinise patruzeci de ani şi era deja director adjunct. Majoritatea oamenilor de vârsta lui erau mulţumiţi să conducă o secţie din străinătate, încântaţi să fie în fruntea unui oficiu şi tânjind după un post de inspector. Pe când Edwards era primul după şeful cel mare.

— Uite ce e, spuse el, şeful a fost la Washington. A pomenit de omul tău, în eventualitatea că o să fie avansat. Verii noştri i-au folosit mereu produsul după ce l-ai adus. Au fost întotdeauna foarte satisfăcuţi de el. Acum se pare că or să fie mulţumiţi dacă-l vor prelua ei cu tot ce decurge, inclusiv banii..

— E susceptibil şi ascuţit la limbă. Pe mine mă cunoaşte. S-ar putea ca pentru alţii să nu lucreze.

— Ei, hai, Sam. Eşti primul care a fost de acord că e un mercenar. Se duce unde ies bani mai mulţi. Iar noi o să primim

produsul. Te rog să te îngrijeşti ca predarea să se facă fără probleme.

Se opri şi arboră zâmbetul lui cel mai cuceritor.

— *A propos,* şeful vrea să te vadă. Mâine dimineaţă la zece. Nu cred că greşesc prea mult dacă-ţi spun că are în vedere o nouă misiune. Un pas înainte, S, am. Să recunoaştem că uneori lucrurile încep să se aranjeze. Pankratin s-a întors la Moscova, ceea ce înseamnă că o să-ţi fie mai greu să ajungi la el; te-ai ocupat de Germania de Est extrem de mult timp. Verii noştri sunt gata să preia problema, iar tu o să primeşti o bine-meritată avansare. Poate chiar şefia unui oficiu.

— Sunt om de teren, spuse McCready.

— De ce n-asculţi ce are să-ţi spună şeful? sugeră Edwards.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu Sam McCready era numit director al secţiei „Dee-Dee and Psy Ops". CIA-ul preluă asupra sa manevrarea, însărcinarea şi plătirea generalului Evgheni Pankratin.

August 1985

Era cald la Köln în vara aceea. Cei care putuseră îşi trimiseseră soţiile şi copiii undeva pe malul unui lac, la munte, în pădurile sau chiar la vilele pe care le aveau pe ţărmul Mediteranei, urmând să li se alăture ulterior. Bruno Morenz nu avea o locuinţă de vacanţă. Rămăsese să robotească la serviciu. Nu avea un salariu mare, iar şansele de creştere erau reduse întrucât, cu trei ani înainte de pensionarea care avea loc la cincizeci şi cinci, eventualitatea avansării se dovedea extrem de puţin probabilă.

Stătea pe terasa unei cafenele în aer liber şi sorbea dintr-un pahar înalt de bere de butoi, cu nodul de la cravată slăbit şi haina aşezată pe spătarul scaunului. Nimeni nu-l învrednicea cu vreo privire, nici măcar în trecere.. Se debarasase de hainele groase de tweed în favoarea unui costum de bumbac care, dacă aşa ceva era posibil, îi venea chiar mai prost. Stătea aplecat deasupra paharului cu bere şi din când în când îşi trecea o mână prin părul des şi cărunt până îl ciufulea de tot. Era un om lipsit de orice urmă de consideraţie faţă de modul cum arăta, fiindcă altminteri s-ar fi pieptănat, s-ar fi bărbierit mai atent, ar fi folosit o colonie cumsecade (la urma urmei, trăia chiar în oraşul unde

fusese inventată) şi şi-ar fi cumpărat un costum elegant şi bine croit. Ar fi renunţat la cămaşa cu mânecile uşor roase şi şi-ar fi îndreptat umerii. În acest fel, ar fi apărut drept o persoană autoritară. Însă nu avea nici un dram de orgoliu personal.

În schimb, avea vise. Sau, mai bine zis, avusese. Cândva, cu mult timp în urmă. Şi nu i se împliniseră. La cincizeci şi doi de ani şi tată a doi copii adulţi, Bruno Morenz se uita posomorât la trecătorii de pe stradă. Fără să ştie, suferea de ceea ce germanii numesc *Turschlusspanik.* Cuvântul nu există în nici o altă limbă şi înseamnă „panica uşilor închise”.

Dincolo de faţada bărbatului solid şi binevoitor care îşi făcea treaba, îşi încasa salariul modest la sfârşitul lunii şi se întorcea acasă în sânul familiei în fiecare seară, Bruno Morenz era un om profund nefericit.

Era prizonierul unei căsătorii lipsite de dragoste, cu o soţie pe nume Irmtraut, o femeie de o stupizenie de-a dreptul bovină, ale cărei forme semănau cu nişte cartofi şi care, cu trecerea anilor, încetase să se plângă până şi de salariul lui mizer şi de faptul că nu era avansat. În privinţa profesiei lui, ştia doar că lucra la una din acele agenţii ale guvernului care se ocupau de serviciile publice şi nu dădea doi bani pe ea. Dacă era neîngrijit, cu mânecile roase şi costumul necălcat, asta se datora în parte şi faptului că lui Irmtraut încetase să-i pese şi de acest lucru. Prin grija ei, micul lor apartament de pe o stradă anonimă din Porz era mai mult sau mai puţin curat şi ordonat, iar cina lui apărea pe masă la zece minute după ce ajungea acasă, semicongelată dacă întârzia.

Fiica lui, Ute, le întorsese spatele ambilor părinţi deîndată ce terminase şcoala, îmbrăţişase diverse cauze de orientare stângistă (la serviciu trebuise să se supună unui veritabil interogatoriu din cauza convingerilor politice ale lui Ute) şi locuia ilegal undeva în Dusseldorf, cu fel de fel de *hippies* buni doar la zdrăngănit din chitare, fără ca Bruno să-şi poată da seama asupra cui se oprise. Fiul lui, Lutz, era încă acasă, tolănit permanent în faţa televizorului. Un tânăr plin de coşuri, care căzuse la toate examenele susţinute, repudia acum învăţământul şi lumea ce punea preţ pe el, preferând să adopte tunsori şi haine *punk* ca forme personale de protest împotriva societăţii, dar refuzând în acelaşi timp să accepte orice slujbă oferită de respectiva societate.

Bruno îşi dăduse osteneala. Mai bine zis, aşa credea. Făcuse tot ce depinsese de el, indiferent cât însemnase asta. Muncise

din greu, îşi plătise impozitele, îşi ţinuse familia cât putuse de bine şi nu prea avusese multe bucurii în viaţă. Peste trei ani, adică doar treizeci şi şase de luni, o să iasă la pensie. O să aibă loc o mică petrecere la serviciu, Aust o să ţină un discurs, or să se ciocnească pahare cu vin spumos şi o să plece. Unde? O să-şi primească pensia şi economiile de la „cealaltă activitate”, pe care le strânsese cu grijă într-o sumedenie de conturi în general modeste, deschise pretutindeni în Germania, sub diverse pseudonime. O să fie destul acolo, mai mult decât credeau sau bănuiau ceilalţi; destul ca să-şi cumpere o casă unde să se retragă şi să facă ceea ce voia *cu adevărat...*

Dincolo de faţada binevoitoare, Bruno Morenz era, de asemenea, un om foarte ascuns. Nu-i spusese niciodată lui Aust sau altcuiva din serviciu despre „cealaltă activitate” – era, oricum, strict interzis şi ar fi dus la demiterea lui imediată. Nici lui Irmtraut nu-i spusese vreodată despre *nici un*a din activităţile lui şi nici despre economiile lui secrete. Dar, aşa cum vedea el lucrurile, nu asta era adevărata lui problemă.

Adevărata lui problemă era că voia să fie liber. Voia s-o ia de la început şi, ca şi cum i s-ar fi dat indicaţii, ştia şi cum. Fiindcă, Bruno Morenz, chiar dacă era demult de vârstă mijlocie, se îndrăgostise lulea! Cât se poate de tare. Iar partea bună era că Renate, uluitoarea, frumoasa şi tânăra Renate, era la fel de îndrăgostită de el pe cât era şi el de ea.

Acolo în cafenea, în după-amiaza aceea de vară, Bruno sfârşi prin a se hotărî. O s-o facă; o să-i spună. O să-i spună că avea de gând s-o părăsească pe Irmtraut, asigurându-i din belşug cele necesare traiului, să se pensioneze la cerere, să-şi lase serviciul, să plece cu ea şi să înceapă împreună o viaţă nouă în casa de vis pe care o s-o aibă în nord, acolo unde se născuse, în apropierea ţărmului.

Adevărata problemă a lui Bruno Morenz, de care însă *nu* îşi dădea seama, era nu că se îndrepta spre, ci că străbătea deja o criză efectiv puternică, survenită în a doua jumătate a vieţii. Dar fiindcă n-o observase şi fiindcă era un disimulant profesionist, nici ceilalţi nu-şi dăduseră seama.

Renate Heimendorf avea douăzeci şi şase de ani, peste un metru şaptezeci şi cinci şi era o brunetă înaltă şi frumos proporţionată. La optsprezece ani devenise amanta şi jucăria unui om de afaceri bogat, de trei ori mai în vârstă decât ea, iar relaţia durase cinci ani. Când bărbatul murise de un atac de cord, provocat probabil de un exces de mâncare, băutură, trabucuri şi

Renate, ieşise la iveală că fusese atât de neprevăzător încât nu avusese grijă de ea în testament, lucru pe care răzbunătoarea văduvă n-avusese de gând să-l rectifice.

Fata reuşise să jefuiască de conţinut cuibuşorul de nebunii mobilat cu piese costisitoare care, alături, de bijuteriile şi aiurelile pe care i le făcuse el cadou, de-a lungul anilor, îi aduseseră o sumă frumuşică la vânzare.

Dar nu suficient ca să renunţe la activitate şi nici ca să-şi permită să continue în acelaşi stil de viaţă cu care se obişnuise, neavând însă nici cea mai mică intenţie de-a deveni secretară şi de-a avea un salariu mic. Se hotărî să intre în afaceri. Pricepută în a stârni sub o formă sau alta bărbaţii între două vârste, supraponderali şi sfârşiţi, nu avea, la drept vorbind, decât un singur gen de afaceri în care putea să se lanseze.

Închirie pe termen lung apartamentul din liniştitul şi respectabilul Hahnwald, o suburbie a Kölnului serioasă şi cu multe spaţii verzi. Aici casele erau construite din cărămidă de calitate sau din piatră, în unele cazuri fiind transformate în apartamente de genul celui în care locuia şi muncea ea. Casa respectivă era o clădire din piatră cu patru nivele şi cu Câte un apartament pe fiecare nivel. Al ei se afla la etajul unu. După ce se mutase, făcuse o serie de îmbunătăţiri esenţiale.

Apartamentul avea o cameră de zi, bucătărie, baie, două dormitoare, un vestibul la intrare şi un hol de trecere. Camera de zi se afla în stânga cum intrai în vestibul, iar lângă ea se găsea bucătăria. Mai încolo, la stânga holului de trecere care făcea la dreapta din vestibul, se aflau unul din dormitoare şi baia. Dormitorul mai mare era la capătul holului de trecere, aşa încât baia se găsea între cele două dormitoare. Chiar în faţa uşii dormitorului mai mare îşi construise în peretele din stânga un şifonier lat de doi metri, care luase din suprafaţa băii.

Ea dormea în dormitorul mai mic, folosindu-l pe cel mare de la capătul coridorului drept cameră de lucru. Pe lângă şifonier, făcuse şi alte îmbunătăţiri, cum ar fi izolarea fonică a dormitorului principal cu ajutorul unor bucăţi mari de plută, lipite de pereţii interiori care fuseseră tapetaţi şi decoraţi pentru a li se ascunde prezenţa, precum şi dublarea şi capitonarea masivă a uşii pe dinăuntru. Puţine sunete din cameră se puteau auzi afară ca să-i deranjeze sau să-i neliniştească pe vecini, ceea ce era un lucru foarte bun. Camera cu decorul şi dotările ei – neobişnuite rămânea întotdeauna încuiată.

Dulapul de pe hol cuprindea doar haine şi pardesie banale de

iarnă. Celelalte dulapuri, din camera de lucru ofereau o gamă variată de lenjerie exotică şi o serie de tipuri de îmbrăcăminte, începând cu cele de elevă, fată în casă, mireasă şi chelneriţă şi terminând cu cele de doică, soră medicală, guvernantă, învăţătoare, stewardesă, poliţistă, *madchen* din Nazi Bund, paznică de lagăr şi şefă a cercetaşelor. Existau, de asemenea, obişnuitele articole din piele şi PVC, cizme lungi, pelerine şi măşti.

O comodă dădea la iveală un număr restrâns de veşminte pentru clienţii care nu aduceau nimic, ca de exemplu îmbrăcăminte de cercetaş, elev şi sclav roman. Aranjate cu grijă într-un colţ se aflau instrumentele şi scăunelul pentru pedeapsă, în timp ce un cufăr conţinea lanţurile, cătuşele, cureluşele şi şfichiurile de bici necesare legării şi scenei corecţiei.

Era o curvă bună; în orice caz, avea succes. Mulţi dintre clienţii ei se întorceau frecvent. În parte actriţă – toate curvele trebuie să fie în parte actriţe – putea să se implice în fantezia dorită de client cu convingere deplină. Cu toate acestea, o parte a minţii ei rămânea întotdeauna detaşată, observând, luând aminte, dispreţuind. Nimic din meseria ei nu o atingea – în orice caz, gusturile personale erau to*tal d*iferite.

Intrase în branşă cu trei ani în urmă iar peste alţi doi avea de gând să se retragă, să facă măcar o dată curăţenie generală şi să trăiască în lux de pe urma investiţiilor, undeva departe.

În după-amiaza aceea cineva sună la uşă. Se scula târziu şi încă era îmbrăcată în *neglige* şi halat. Se încruntă; clienţii veneau doar dacă fuseseră programaţi. O privire pe vizorul uşii din faţă îi dezvălui, ca într-o sferă de sticlă, părul cărunt şi ciufulit al lui Bruno Morenz, supraveghetorul ei din Ministerul de Externe. Oftă, arboră un zâmbet radios şi extatic de bun-venit pe chipul faimos şi deschise uşa.

— Bruno, draaagul meu...

Două zile mai târziu Timothy Edwards îl invită pe Sam McCready la prânz la Brook’s Club din St. James, la Londra. Dintre cele câteva cluburi selecte al căror membru era, îl prefera pe Brook’s pentru prânz. Exista întotdeauna şansa de a da peste şi de a schimba câteva politeţuri cu Robert Armstrong, secretarul guvernului, considerat drept poate cel mai influent om din Anglia şi în mod sigur conducătorul celor Cinci Înţelepţi care aveau să-l aleagă într-una din zilele următoare pe, noul şef al SIS-ului şi să-l supună spre aprobare lui Margaret Thatcher.

Abia la cafeaua pe care o băură în bibliotecă, sub portretele acelui grup de bărbătuşi ai stăpânirii numiţi „diletanţii”, se hotărî Edwards să treacă la subiect.

— Aşa cum am spus şi jos, Sam, toată lumea e mulţumită, chiar foarte mulţumită. Numai că începe o eră nouă, Sam. O eră al cărei laitmotiv se prea poate să fie expresia „cum scrie la carte”. Situaţie în care câteva din vechile procedee legate de interpretarea regulilor vor trebui să fie, cum să spun... Restrânse?

— Restrânse e un cuvânt foarte bun, încuviinţă Sam.

— Excelent. Ei bine, frunzărind nişte dosare am văzut că păstrezi şi acum, evident *ad-hoc,* anumiţi colaboratori care nu mai sunt utili. Poate vechi prieteni. N-ar fi nici o problemă dacă unii dintre ei n-ar fi într-o situaţie delicată... dacă descoperirea lor de către propriii patroni nu i-ar provoca Firmei probleme foarte mari...

— Ca de exemplu? întrebă McCready.

Ăsta era necazul cu dosarele; erau mereu pline de tot felul de date. De îndată ce plăteai pe cineva pentru o treabă, se şi întocmea un stat de plată.

Edwards renunţă la enunţurile vagi.

— Poltergeist. Sam, habar n-am cum de-a fost trecut cu vederea atât de mult. Poltergeist e sută la sută angajatul BND-ului. O să dăm de dracu’ dacă Pullach descoperă vreodată că a lucrat pentru noi. Cu treaba asta am încălcat absolut toate regulile. Nu şi repet cuvântul, *nu* folosim angajaţii agenţiilor prietene. N-avem nici un drept s-o facem. Scapă de el, Sam. Opreşte-l pe agent. Imediat.

— E de-ai noştri, spuse McCready. Ne cunoaştem de mult. De când s-a ridicat Zidul Berlinului. Atunci s-a descurcat bine, ne-a rezolvat câteva treburi periculoase exact când aveam nevoie de asemenea oameni. Am fost luaţi prin surprindere şi n-am găsit pe nimeni, sau pe nici unul suficient de bun, ca să vrea şi să se poată infiltra în felul ăsta.

— Nu se poate negocia, Sam.

— Am încredere în el. Are încredere în mine. Nu m-ar lăsa de izbelişte. Aşa ceva n-ai cum să cumperi. E nevoie de ani de zile. Un agent mărunt înseamnă un preţ mic.

Edwards se ridică, îşi scoase batista din mânecă şi-şi şterse urmele de vin de Porto de pe buze.

— Scapă de el, Sam. Mă tem că trebuie s-o iei ca pe un ordin. Poltergeist iese din scenă.

La sfârşitul acelei săptămâni, maiorul Ludmila Vanavskaia oftă, se întinse şi se lăsă în scaun. Era obosită. Treaba durase mult. Duse o mână spre pachetul de ţigări Marlboro de fabricaţie sovietică, observă scrumiera plină şi apăsă pe un buton de pe birou.

Un caporal tânăr intră în anticameră. Ea nu i se adresă, ci doar arătă cu vârful degetului spre scrumieră. El o luă imediat, părăsi încăperea şi o aduse înapoi curăţată după câteva secunde. Ea dădu din cap. El ieşi din nou şi închise uşa.

Nu fusese rostit nici un cuvânt, nici măcar în glumă. Maiorul Vanavskaia avea acest efect asupra oamenilor. În primii ani, câţiva dintre masculii tineri observaseră părul blond, tuns scurt şi strălucitor pe deasupra cămăşii de uniformă bine călcată şi apretată, cât şi fusta verde şi strâmtă şi îşi încercaseră norocul. Fără succes. La douăzeci şi cinci de ani se măritase cu un colonel de dragul carierei, divorţând de el după trei ani. Cariera lui ajunsese într-un punct mort – a ei abia începuse. La treizeci şi cinci de ani nu mai purta uniformă, ci doar costumul sobru de comandă gri-închis, peste bluza albă şi papionul moale de la gât.

Unii încă mai credeau că se puteau culca cu ea, până când recepţionau o privire a acelor ochi albaştri care îi făceau să îngheţe. În cadrul KGB-ului, care nu era defel o organizaţie a liberalilor, maiorul Vanavskaia avea reputaţia unui fanatic. Iar fanaticii intimidează.

Fanatismul maiorului se lega de munca sa şi de trădători. Comunistă absolut devotată şi situată deasupra oricăror îndoieli din punct de vedere ideologic, îşi consacrase tot timpul urmăririi trădătorilor, sarcină pe care singură şi-o trasase. Îi ura cu o pasiune rece. Obţinuse un transfer de la Direcţia a Doua Principală, unde ţintele ocazionale erau poeţii răzvrătiţi sau muncitorii care se plângeau, ajungând la Direcţia a Treia, independentă şi cunoscută şi sub numele de Direcţia Forţelor Armate. Aici trădătorii, dacă asta erau, aveau un rang mai înalt şi se dovedeau mai periculoşi.

Mutarea la Direcţia a Treia, aranjată de soţul – colonel în ultimele zile ale căsătoriei, când încă se străduia cu disperare să-i facă pe plac, o adusese în acest bloc de birouri anonim, situat în imediata apropiere a lui Safovaia Spasskaia, şoseaua de centură a Moscovei, la această masă de lucru şi în faţa acestui dosar care acum stătea deschis sub ochii ei.

Dosarul înghiţise doi ani de muncă, deşi fusese nevoită să se

ocupe în paralel şi de alte îndatoriri până când cei de sus începuseră s-o creadă. Doi ani de verificări şi paraverificări, în care cerşise cooperarea celorlalte secţii şi servicii, luptându-se fără încetare cu răspunsurile confuze ale ticăloşilor ălora din armată ce-şi ţineau întotdeauna partea unul altuia. Doi ani de corelare a unor informaţii mărunte, până când tabloul începuse să prindă contur.

Meseria şi vocaţia maiorului Ludmila Vanavskaia era depistarea renegaţilor, a subversioniştilor şi câteodată a unui trădător aflat în plină activitate în cadrul armatei, marinei sau aviaţiei. Pierderea unor echipamente preţioase aparţinând statului dintr-o crasă neglijenţă era un lucru destul de rău, lipsa de vigoare în continuarea războiului din Afghanistan era şi mai gravă, dar dosarul de pe masa ei cuprindea ceva total diferit. Era convinsă că undeva în armată exista o scurgere de informaţii intenţionată. Şi că era vorba de cineva de sus, al naibii de sus.

Pe prima pagină a dosarului din faţa ei se afla o listă de opt nume. Cinci dintre ele fuseseră deja bifate. Două aveau câte un semn de întrebare. Dar ochii ei se întorceau mereu la cel de-al optulea. Ridică receptorul, ceru un număr şi i se dădu legătura cu secretarul generalului Şaliapin, şeful Direcţiei a Treia.

— Da, maiorule. O întrevedere personală? Cu nimeni altcineva? Am înţeles... Problema e că tovarăşul general se află în Orientul îndepărtat... Abia marţea viitoare. Foarte bine atunci, marţea viitoare.

Maiorul Vanavskaia puse receptorul în furcă şi se încruntă. Patru zile. Ei bine, dacă tot aşteptase doi ani, putea să mai aştepte patru zile.

— Cred că am găsit ce trebuia, îi spuse Bruno lui Renate cu o încântare copilărească în următoarea dimineaţă de duminică. Am destul pentru cumpărarea proprietăţii şi mai rămâne ceva şi pentru decoraţiuni interioare şi instalaţii. E un băruleţ minunat.

Se aflau în pat în dormitorul personal – era un hatâr pe care i-l făcea din când în când, fiindcă ura dormitorul „de lucru” la fel de mult ca şi meseria în sine.

— Mai spune-mi o dată, gânguri ea. Îmi place să ascult.

El zâmbi. Îl văzuse o singură dată, dar îi plăcuse la nebunie. Era ceea ce-şi dorise dintotdeauna, exact locul pe care-l visase, pe malul mării, unde vânturile reci din nord făceau să fie aer curat tot timpul. Iarna era frig, bineînţeles, dar aveau o încălzire centrală care trebuia reparată.

— Bine. Se numeşte *Lantern Bar* şi are drept firmă un vechi felinar de vas. Se află pe chei, chiar în partea din faţă a docului din Bremerhaven. De la ferestrele de la etaj poţi să vezi insula Melum – dacă lucrurile merg bine putem să ne cumpărăm o barcă cu pânze şi să mergem cu ea până acolo vara. Există un bar de modă veche cu tejgheaua îmbrăcată în alamă – acolo o să stăm şi o să bem în tihnă – şi un apartament frumuşel şi liniştit la etaj. Nu atât de mare ca ăsta, dar confortabil după ce-l punem la punct. Am căzut de acord asupra preţului, am plătit şi avansul. Scadenţa e la sfârşitul lui septembrie. Atunci o să pot să te scap de toată povestea asta.

Ea reuşi cu greu să nu izbucnească în râs.

— Abia aştept, dragul meu. O să avem o viaţă minunată... Vrei să mai încerci o dată? Poate că acum o să meargă.

Dacă Renate ar fi fost un alt fel de om, l-ar fi dezamăgit cât mai blând cu putinţă pe bărbatul mai vârstnic, explicându-i că nu avea de gând să fie scăpată „de toată povestea asta” şi în nici un caz să fie dusă pe un chei mohorât şi bătut de vânturi din Bremerhaven. Însă o amuza faptul că-i prelungea amăgirea, în aşa fel încât, în final, nefericirea lui să fie şi mai mare.

La o oră după conversaţia din Köln, o limuzină Jaguar de culoare neagră părăsi autostrada M3 şi se angajă pe străduţele mai liniştite din Hampshire, nu departe de satul Dummer. Era maşina personală a lui Timothy Edwards, condusă de şoferul angajat de serviciu. Pe bancheta din spate stătea Sam McCready, care fusese răpit obişnuitelor plăceri duminicale din apartamentul din Abingdon Villas, în vestul Londrei şi convocat de un apel telefonic al directorului adjunct.

— Mă tem că n-ai de ales, Sam. E urgent.

Când sunase telefonul tocmai se delecta cu o baie caldă prelungită, în timp ce la aparat se cânta Vivaldi, iar ziarele de duminică erau împrăştiate în voie pe podeaua camerei de zi. Avusese timp să-şi pună în grabă o cămaşă sport, nişte pantaloni de catifea reiată şi o haină înainte ca John, care luase Jaguarul din parcare, să se înfiinţeze la uşă.

Limuzina intră în curtea interioară acoperită cu pietriş a unui impunător conac georgian şi se opri. John ocoli maşina ca să deschidă uşa din spate, dar McCready i-o luă înainte. Nu suporta să fie tratat în felul acesta.

— Mi s-a spus că vă aşteaptă pe terasa din spate, domnule, spuse John.

McCready cercetă cu privirea conacul. Cu zece ani în urmă Timothy Edwards se însurase cu fiica unui duce care avusese bunul simţ de a da ortul popii după ce abia împlinise cincizeci, de ani şi de a lăsa o proprietate imensă celor doi urmaşi, noului duce şi lui Lady Margaret. Aceasta adusese cam trei milioane de lire. McCready aprecie că aproximativ jumătate era învestit acum în pământurile din jurul adevăratei moşii din Hampshire. Dădu agale ocol casei şi ajunse la curtea interioară mărginită de coloane.

Văzu patru fotolii împletite din trestie strânse laolaltă. Trei erau ocupate. Alături, pe o masă albă de fontă, fusese aranjat un prânz pentru trei persoane. Fără îndoială că Lady Margaret rămăsese înăuntru şi că nu mânca. Nici el. Cei doi bărbaţi din fotoliile de trestie se ridicară...

— A, Sam, mă bucur c-ai ajuns, spuse Edwards.

Cam mult spus, îşi zise McCready. Mie mi s-a transmis că n-am de ales, fir-ar să fie.

Edwards îl privi pe McCready şi se întrebă, nu pentru prima oară, de ce extrem de talentatul lui coleg ţinuse morţiş să vină la o petrecere de la un conac din Hampshire arătând de parcă tocmai terminase lucrul în grădină, chiar dacă n-avea de gând să stea mult. Edwards purta nişte pantofi care luceau, pantaloni cafenii cu o dungă tăioasă ca o lamă de ras şi un blazer peste cămaşa şi cravata de mătase.

McCready îi întoarse privirea şi se întrebă la rândul lui de ce Edwards se încăpăţâna să-şi ţină batista în mâna stângă. Era un obicei luat din armată şi lansat de regimentele de cavalerie, fiindcă în serile când luau masa în oraş, ofiţerii de 7 75 cavalerie purtau nişte pantaloni atât de strâmţi, încât o batistă mototolită şi ţinută în buzunar le-ar fi putut sugera doamnelor că se parfumaseră puţin cam prea mult. Numai că Edwards nu fusese niciodată la cavalerie sau în vreun alt regiment. Intrase în Serviciu direct de la Oxford.

— Nu cred că-l ştii pe Chris Appleyard, spuse Edwards, în timp ce americanul înalt întinse mâna. Avea înfăţişarea aspră a unui văcar texan. De fapt, era din Boston – înfăţişarea aspră se datora ţigărilor Camei pe care le fuma fără încetare.. Chipul nu îi era bronzat şi nu ieşea în evidenţă. De asta mâncau afară, îşi zise Sam. Edwards nu voia ca tablourile de Canaletto să-i fie acoperite cu nicotină.

— Salut, spuse Appleyard. Îmi pare bine, Sam: îţi cunosc reputaţia.

McCready îl ştia după nume şi din fotografii: directorul adjunct al secţiei europene a CIA-ului. Femeia din al treilea fotoliu se aplecă în faţă şi întinse o mână.

— Bună, Sam, cum îţi mai merge?

Claudia Stuart, o femeie care şi la patruzeci de ani arăta grozav. Îl privi în ochi şi-i ţinu mâna ceva mai mult decât era nevoie.

— Bine, mulţumesc, Claudia. Bine.

Ochii ei arătau că nu-l credea. Nici unei femei nu-i place să creadă că un bărbat căruia îi propusese cândva să împartă patul îşi revenise complet de pe urma experienţei.

Cu ani în urmă, la Berlin, Claudia se îndrăgostise foarte tare de Sam McCready. Fusese surprinsă şi nemulţumită că nu ajunsese la nici un rezultat. Pe atunci nu ştia de May, soţia lui Sam.

Claudia lucrase la secţia din Berlinul de Vest a CIA-lui, în timp ce el venise în vizită. În realitate, se ocupa de recrutarea celui ce era pe atunci colonelul Pankratin şi despre care ea avea să afle mai târziu, fiind chiar cea care urma să-l preia.

Lui Edwards nu-i scăpase mesajul gestului. Se întrebă ce se ascundea în spatele lui şi ghici. Nu înceta să se mire de faptul că femeile dădeau impresia că-l plac pe Sam. Era atât de... şleampăt. Se vorbea că unora din fetele de la Century House le-ar plăcea să-i îndrepte cravata şi să-i coasă un nasture sau mai mulţi. Faptul i se părea inexplicabil.

— Îmi pare rău de May, spuse Claudia.

— Mulţumesc, răspunse McCready.

May cea blândă, drăgăstoasă şi atât de iubită. Soţia lui. Trei ani de când murise. May care aşteptase în toate nopţile acelea lungi de la început, fiind mereu acolo când el se întorcea acasă venind de dincolo de Cortină, fără să pună întrebări şi fără să se plângă vreodată. Scleroza multiplă poate, acţiona repede sau încet. În cazul lui May lucrurile se petrecuseră rapid. După un an se văzuse imobilizată într-un scaun cu rotile, iar după alţi doi murise. De atunci el trăise singur în apartamentul din Kensington. Slavă Domnului că fiul lor era la colegiu şi venise acasă doar chemat la înmormântare. Nu asistase nici la durerea şi nici la deznădejdea tatălui.

Un majordom – trebuia să fie şi un majordom, îşi spuse McCready – apăru cu încă o sticlă de şampanie pe o tavă. McCready ridică o sprânceană. Edwards îi şopti ceva la ureche majordomului, iar acesta se întoarse cu o halbă de bere.

McCready sorbi. Ceilalţi îl priviră. Bere blondă germană. Slab alcoolizată. Marcă străină. Scoase un oftat. Ar fi preferat o bere brună amăruie, la temperatura camerei, care să miroasă a malţ scoţian şi a hamei din Kent.

— Avem o problemă, Sam, spuse Appleyard. Claudia, spune-i tu.

— Pankratin, rosti Claudia. Îl ţii minte?

McCready îşi privi berea. Şi dădu din cap.

— La Moscova l-am folosit doar din când în când. Condiţii nefavorabile, Contact foarte redus. Rezultate fantastice şi tarife foarte ridicate. Însă nici un fel de nevoi personale. Acum ne-a trimis un mesaj. Un mesaj urgent.

Se lăsă tăcerea. McCready îşi ridică ochii şi o privi pe Claudia..

— Spune că a pus mâna pe un exemplar neînregistrat al planului de război al armatei sovietice. Întregul ordin de luptă. Pentru tot Frontul de Vest. Avem nevoie de el, Sam, avem mare nevoie.

— Păi, puneţi mâna pe el, spuse Sam.

— De data asta n-o să mai folosească nici un fel de ascunzătoare secretă. Spune că plicul e prea voluminos. Nu încape. Şi bate la ochi. Îl înmânează doar cuiva pe care îl ştie şi în care are încredere. Te vrea pe tine.

— La *Moscova*?

— Nu, în Germania de Est. În curând o să efectueze o inspecţie. Durează o săptămână. Vrea să predea materialul în sudul extrem al Turingiei, aproape de graniţa bavareză. Turul ăsta o să-l ducă în sud şi vest prin Cottbus, Dresda, Karl-Marx-Stadt. Iar de acolo la Gera şi Erfurt. Urmează întoarcerea la Berlin miercuri noaptea. Vrea să livreze marfa marţi sau miercuri dimineaţa. Nu cunoaşte zona. Ar dori să folosească locuri de întâlnire. În afară de asta, a pus la punct totul, inclusiv cum scapă şi cum rezolvă problema.

Sam sorbi din bere Şi-şi ridică privirea spre Edwards.

— Ai explicat, Timothy?

— Doar vag, spuse Edwards, întorcându-se apoi spre musafiri. Uite ce e, trebuie să vă anunţ foarte clar că, de fapt, Sam nu poate să meargă. I-am pomenit despre asta... i-am pomenit şefului şi e de acord. Sam a fost trecut la index de SSD.

Claudia ridică din sprâncene.

— Asta înseamnă că, dacă mă mai prind vreodată acolo, n-o să mai fie nici un fel de schimb discret la graniţă, explică McCready.

— Îl interoghează şi-l împuşcă, adăugă inutil Edwards.

Appleyard scoase un fluierat.

— Măiculiţă, dar nu se respectă regulile. Înseamnă că i-ai călcat serios pe bombeuri.

— Facem ce putem, spuse trist Sam. Că veni vorba, dacă nu pot să mă duc eu, există un om care ar fi în stare. Timothy şi cu mine chiar am discutat despre el săptămâna trecută la club.

Edwards fu cât p-aci să se înece cu paharul de Krug.

— Poltergeist? Pankratin spune că livrează marfa doar cuiva pe care-l cunoaşte.

— Pe Poltergeist îl cunoaşte. Ţii minte că ţi-am povestit cum m-a ajutat la început? În 1981, când l-am băgat în pâine, Poltergeist a trebuit să aibă grijă de el până când am ajuns acolo. Chiar îi place de Poltergeist. L-ar recunoaşte şi de data asta şi i-ar preda materialul. Nu e un tâmpit.

Edwards îşi aranja cravata de mătase de la gât.

— În regulă, Sam. Pentru ultima dată.

— E o treabă periculoasă şi cu miză mare. Vreau o recompensă pentru el. Zece mii de lire.

— Se aprobă, spuse Appleyard fără ezitare, scoţând o hârtie din buzunar. Uite detaliile furnizate de Pankratin pentru metoda de livrare. Ne trebuie două locuri de întâlnire. Unul adevărat şi unul fals. Poţi să ne spui în douăzeci şi patru de ore ce ai ales? Îi transmitem noi.

— N-am cum să-l silesc pe Poltergeist să se ducă, îi preveni McCready. E colaborator extern, nu angajat.

— Încearcă, Sam, te rog, încearcă, spuse Claudia.

Sam se ridică.

— *A propos,* „marţea” cu pricina – a câta e?

— De poimâine într-o săptămână, răspunse Appleyard. Avem opt zile.

— Sfinte Dumnezeule, spuse McCready.

CAPITOLUL DOI

Sam McCready îşi petrecu cea mai mare parte a zilei următoare, care era o luni, studiind fotografii şi hărţi la scară lărgită. Se întoarse la o parte din vechii prieteni aflaţi încă în cadrul secţiei est-germane şi le solicită câteva favoruri. Aceştia îşi protejau teritoriul, dar se conformau – omul era o autoritate – şi ştiau că nu e bine să-l întrebi pe şeful lui „Dee-Dee and Psy Ops.” ce pune la cale.

La jumătatea după-amiezii avea deja două locuri de întâlnire convenabile. Unul era adăpostit şi aflat chiar la ieşirea de pe drumul naţional 7 din Germania de Est, care străbate ţara de la est la vest paralel cu autostrada E 40. Drumul mai mic leagă oraşul industrial jena de Weimaf, care e un oraş mai pastoral şi de Erfurt, care ocupă o întindere mai mare. Primul loc de întâlnire ales se afla chiar la vest de Jena. Al doilea se găsea pe acelaşi drum, dar la jumătatea distanţei dintre Weimar şi Erfurt, la mai puţin de trei mile de baza sovietică de la Nohra.

Dacă în cadrul inspecţiei generalul rus se afla între Jena şi Erfurt marţea şi miercurea următoare, atunci avea puţin de mers până la oricare dintre locurile de întâlnire. La ora cinci, Sam îşi prezentă opţiunile Claudiei Stuart la ambasada americană din Grosvenor Square. Un mesaj codificat fu trimis pe adresa cartierului general al CIA-ului din Langley, Virginia; cei de acolo îl aprobară şi-l trimiseră omului de legătură, al lui Pankratin de la Moscova. Informaţia ajunse într-un locşor secret din spatele unei cărămizi din cimitirul Novodevici în primele ore ale dimineţii următoare, iar generalul Pankratin o ridică în drum spre minister după alte patru ore.

Înainte ca soarele să apună în acea zi de luni, McCready expedie un mesaj codificat şefului secţiei SIS din Bonn care îl citi, îl distruse, ridică receptorul şi vorbi la telefon cu cineva din localitate.

În seara aceea Bruno Morenz se întoarse acasă la şapte. Mâncase jumătate din cină când soţia lui îşi aminti ceva.

— Te-a sunat dentistul. Doctorul Fischer.

Morenz îşi ridică privirea şi se uită la resturile congelate din faţa lui.

— Aha.

— A spus că vrea să se mai uite o dată la o plombă. Dacă poţi să treci pe la cabinet la şase.

Se cufundă din nou în programul de jocuri prezentat seara la televiziune. Bruno trase nădejde că reţinuse exact mesajul. Dentistul lui nu era doctorul Fischer. Şi existau două baruri unde McCready ar fi putut dori să-l întâlnească. Unul se numea „cabinet”, celălalt „clinică”. La ora şase însemna miezul zilei, în pauza de prânz.

Marţi dimineaţa, McCready îi ceru lui Denis Gaunt să-l ducă cu maşina la Heathrow ca să prindă primul avion spre Köln.

— Mă întorc mâine seară, spuse el. Ai grijă cât lipsesc.

Ajuns la Köln şi având drept bagaj doar o servietă, trecu repede de punctul de control vamal şi al paşapoartelor, luă un taxi şi ajunse la clădirea Operei imediat după unsprezece. Timp de patruzeci de minute se plimbă în jurul pieţii, merse pe Kreuzgasse şi ajunse pe promenada aglomerată din Schildergasse. Se opri în faţa multor vitrine, se dădu înapoi brusc, intră într-un magazin prin faţă şi ieşi prin spate. La douăsprezece fără cinci, mulţumit că nu-l urmărea nimeni, ajunse în îngusta Krebgasse şi se îndreptă spre barul în stil vechi şi parţial lambrisat, cu firma alcătuită din litere gotice aurii. Ferestrele mici şi închise la culoare făceau ca interiorul să fie întunecos. Se aşeză într-un separeu din colţul cel mai îndepărtat, comandă o halbă de bere Rin şi aşteptă. După cinci minute, silueta mătăhăloasă a lui Bruno Morenz se furişă pe scaunul din faţa sa.

— A trecut mult timp, prietene, spuse McCready.

Morenz dădu din cap şi sorbi din bere.

— Ce doreşti, Sam?

Sam îi spuse. Avu nevoie de zece minute. Morenz clătină din cap.

— Sam, am cincizeci şi doi de ani. Acuşi ies la pensie. Am planurile mele. Pe vremuri era altceva, era palpitant. Acum, sincer să fiu, nenorociţii ăia de dincolo mă sperie.

— Şi pe mine mă sperie, Bruno. Totuşi, dacă aş putea m-aş duce. Numai că m-au trecut pe lista neagră. Tu eşti curat. E o treabă rapidă, pleci dimineaţa şi te întorci până să se întunece. Şi chiar dacă nu se poate face livrarea din prima, tot te întorci a doua zi după-amiază. Ţi se oferă zece mii de lire bani gheaţă.

Morenz se uită la el.

— Frumoasă sumă. Mai mult ca sigur că mai sunt şi alţi

amatori. De ce tocmai eu?

— Te cunoaşte. Te simpatizează. O să vadă că nu sunt eu, dar n-o să dea înapoi. Îmi pare rău că trebuie să te rog în acest fel, dar de data asta chiar e pentru mine. Pentru ultima oară, îţi jur. Pe dragul vremurilor de altădată.

Bruno îşi termină berea şi se ridică.

— Trebuie să mă întorc... în regulă, Sam. Pentru tine. De dragul vremurilor de altădată. Dar îţi jur că după asta mă retrag. Definitiv.

— Ai cuvântul meu, Bruno. Ultima oară. Ai încredere în mine. N-o să te dezamăgesc.

Stabiliră următoarea întâlnire pentru lunea viitoare în zori. Bruno se întoarse la birou. McCready aşteptă zece minute, merse agale până la staţia de taximetre din Tunistrasse şi luă o maşină până la Bonn. Petrecu restul zilei în curs şi ziua de miercuri discutând despre lucrurile de care avea nevoie cu cei de la secţia din Bonn. Erau multe de făcut şi nu prea aveau timp.

La Moscova, la o diferenţă de fus orar de două ore, maiorul Ludmila Vanavskaia avu întrevederea cu generalul Şaliapin imediat după prânz. Acesta, se aşează la masa de lucru – un ţăran siberian ras în cap, veşnic adâncit în gânduri şi degajând putere şi viclenie – şi-i citi atent dosarul. După ce termină, îl împinse înapoi spre ea.

Sub semnul întâmplării, spuse el...

Îi plăcea să-i facă pe subordonaţi să-şi argumenteze afirmaţiile. Pe timpuri – iar generalul Şaliapin se întorsese exact la cum ar fi fost pe timpuri – ceea ce avea sub ochi ar fi ajuns, întotdeauna se mai găsea un loc liber la Lubianka. Însă vremurile se schimbaseră şi continuau să se schimbe.

— În Germania de Est mişună spionii şi trădătorii. Americanii au sateliţi, RORSAT-uri...

— Manevrele flotei sovietice în afara porturilor din nord. Ticăloşii ăia din NATO dau de fiecare dată impresia că ştiu...

Şaliapin zâmbi văzând înverşunarea tinerei femei. Niciodată nu dispreţuise vigilenţa pe care o manifestau oamenii lui; ăsta era rostul lor acolo.

— S-ar putea să existe o scurgere, recunoscu el. Sau mai multe. Neglijenţă, oameni care nu-şi ţin gura, o desfăşurare a agenţilor de mică importanţă. Dar dumneata crezi că e vorba de un singur om...

— De acesta.

Se aplecă în faţă şi bătu cu degetul în fotografia de pe prima

pagină a dosarului.

— De ce? De ce el?

— Fiindcă întotdeauna e acolo.

— În preajmă, rectifică el.

— În preajmă. În apropiere, în aceeaşi zonă. Mereu la dispoziţie.

Generalul Şaliapin supravieţuise timp îndelungat şi avea de gând să supravieţuiască în continuare. Încă din martie îşi dăduse seama că lucrurile aveau să se schimbe. Mihail Gorbaciov fusese ales rapid şi în unanimitate secretar general, după moartea unui alt client al clinicilor de geriatrie, Cernenko. Era tânăr, viguros şi putea să reziste mult. Era adeptul reformei, începuse deja să cureţe partidul de uscăturile care ieşeau cel mai mult în evidenţă.

Şaliapin cunoştea regulile. Chiar şi un secretar general putea să intre în conflict, pe rând, doar cu câte unul din cei trei stâlpi ai statului sovietic. Dacă îşi ridica împotrivă vechea gardă a partidului, trebuia să menţină relaţii bune cu KGB-ul şi armata. Se aplecă peste masa de lucru şi îl împunse cu un deget butucănos pe maiorul roşu la faţă.

— Nu pot ordona arestarea unui ofiţer superior din cadrul ministerului bazându-mă doar pe atât. Deocamdată nu. Ceva tare, am nevoie de ceva tare, un lucru cât de mic.

— Lăsaţi-mă să-l pun sub supraveghere, insistă Vanavskaia.

— Supraveghere discretă.

— În regulă, tovarăşe general, supraveghere discretă.

— Atunci sunt de acord, maiorule. O să-ţi pun câţiva oameni la dispoziţie.

— Doar câteva zile, Herr Direktor. Un concediu scurt în locul unei vacanţe de vară întregi. Aş vrea să plec câteva zile cu soţia şi băiatul. Sfârşitul de săptămână, plus lunea, marţea şi miercurea.

Era miercuri dimineaţă iar Dieter Aust era bine dispus. Mai mult decât atât, fiind un bun funcţionar public, ştia că oamenii lui au dreptul la vacanţa de vară. Îl surprindea de fiecare dată faptul că Morenz pleca atât de puţin în concediu. Poate că n-avea cum să-şi permită mai mult.

— Dragul meu Morenz, îndatoririle noastre în cadrul Serviciului sunt dificile. Serviciul este întotdeauna generos în privinţa concediului angajaţilor. Cinci zile nu reprezintă o problemă. Poate că dacă ne-ai fi anunţat şi mai din vreme... dar e-n regulă,

o s-o rog pe Fraulein Keppel să rescrie listele de serviciu.

Ajuns acasă în seara aceleaşi zile, Morenz îi comunică soţiei sale că o să trebuiască să plece cu treburi timp de cinci zile.

— Doar sfârşitul de săptămână, plus zilele de luni, marţi şi miercuri, spuse el. Herr Direktor Aust vrea să-l însoţesc într-o călătorie.

— Frumos, spuse ea, cufundată în emisiunea de la televizor.

În realitate, Morenz avea de gând să petreacă un weekend lung, confortabil şi romantic cu Renate, să-şi sacrifice lunea pentru întâlnirea cu Sam McCready şi pentru instructajul care avea să dureze o zi întreagă şi să treacă graniţa est-germană marţi. Chiar dacă trebuia să-şi petreacă noaptea în Germania de Est pentru al doilea rendez-vous, avea să se întoarcă în Vest până miercuri seara şi putea să meargă noaptea cu maşina, în aşa fel încât să ajungă la timp acasă şi să se prezinte joi la lucru. Apoi avea să-şi dea demisia, să se descurce cum o şti pe durata lunii septembrie, să se despartă de soţie şi să plece cu Renate la Bremerhaven. Se îndoia că lui Irmtraut avea să-i pese cine ştie cât; abia se observa dacă era sau nu acolo.

Joi maiorul Ludmila Vanavskaia făcu primul pas serios înapoi, lăsă să se audă o înjurătură total lipsită de feminitate şi trânti telefonul în furcă. Echipa de supraveghere era la locul ei, gata să înceapă observarea obiectivului militar. Însă, înainte de orice altceva, dorise să ştie în linii mari care aveau să fie obişnuitele lui activităţi şi mişcări zilnice. Ca să afle acest lucru, luase legătura cu unul din spionii direcţiei a treia a KGB-ului, care lucra în cadrul organizaţiei de contrainformaţii a armatei cunoscută şi sub numele de GRU, deşi KGB-ul şi omologul său militar, GRU, erau adeseori la cuţite, nimeni nu prea se mai întreabă cine era găina şi cine oul. KGB-ul era mult mai puternic, deţinând o supremaţie consolidată încă de la începutul anilor şaizeci, când un colonel din GRU pe nume Oleg Penicovski, dezvăluise atât de multe secrete sovietice, încât fusese considerat cel mai dăunător transfug pe care-l avusese vreodată URSS-ul. De atunci, Politburo-ul permisese KGB-ului să-şi infiltreze numeroşi agenţi în GRU, deşi purtau uniforme militare şi se amestecau zi şi noapte printre ofiţeri, erau oamenii KGB-ului până în vârful unghiilor. Adevăraţii ofiţeri din GRU ştiau cine sunt în realitate şi încercau să-i ostracizeze cât mai mult cu putinţă, chiar dacă sarcina nu era întotdeauna uşoară.

— Îmi pare rău, tovarăşe maior, îi spusese la telefon tânărul

lucrător al KGB-ului infiltrat în GRU. Ordinea mişcărilor se află chiar aici, sub ochii mei. Omul dumneavoastră pleacă mâine ca să inspecteze principalele noastre garnizoane din Germania. Da, am la mine programul.

I-l dictase înainte ca ea să închidă telefonul. Rămase cufundată în gânduri preţ de o clipă, după care completă la rândul ei o cerere de vizitare a Statului Major al Direcţiei a Treia, aflat la cartierul general al KGB-ului din Berlinul de Est. Avu nevoie de două zile pentru înregistrarea, aprobarea şi contrasemnarea cererii. Avea să plece la aerodromul militar din Potsdam sâmbătă dimineaţă.

Bruno ţinu morţiş să-şi rezolve problemele de serviciu cât mai repede cu putinţă vineri şi să plece devreme de la birou. Dat fiind că ştia că avea să-şi dea demisia deîndată ce se întorcea, la mijlocul săptămânii care urma, chiar îşi goli o parte din sertare. Ultima problemă era micul seif din birou. Hârţoagele de care se ocupa erau atât de puţin importante, încât aproape că nici nu se folosea de seif. Sertarele mesei de lucru puteau fi încuiate, uşa biroului rămânea întotdeauna încuiată peste noapte, iar clădirea era bine păzită. Cu toate acestea, îşi puse în ordine puţinele documente din seif. În spate, dincolo de ele, se afla pistolul automat pus la dispoziţie de Serviciu.

Revolverul Walther PPK era plin de murdărie. Nu-l mai întrebuinţase niciodată după şedinţa de trageri de la distanţă prevăzută de regulament, care avusese loc cu ani în urmă la Pullach. Dar era atât de prăfuit, încât se gândi că ar trebui să-l cureţe înainte de a-l preda săptămâna viitoare. Instrumentele de curăţat se găseau acasă la Porz. La cinci fără zece îl puse în buzunarul lateral al costumului de bumbac şi plecă.

Coborând cu liftul la parter, obiectul îl lovi atât de tare la şold, încât îl puse la brâu şi se încheie la haină, să nu se vadă. Zâmbi la gândul că avea să fie prima oară când i-l arăta Renatei. Poate că aşa o să-l creadă că avea o slujbă importantă. Deşi asta nici nu conta. Ea îl iubea oricum.

Cumpără câte ceva din centrul oraşului înainte de-a merge cu maşina la Hahnwald – carne de viţel de calitate, legume proaspete, o sticlă de vin roşu franţuzesc original. O să pregătească o masă gustoasă acasă; îi plăcea să stea în bucătărie. Ultimul lucru pe care-l cumpără fu un buchet mare de flori.

Îşi parcă maşina Opel Kadett după colţul străzii ei – aşa

proceda întotdeauna – şi îşi continuă drumul pe jos. Nu folosise telefonul din maşină ca să-i spună că soseşte. O să-i facă o surpriză cu florile. O să-i placă. Chiar când se apropie de uşă o doamnă ieşi din clădire, aşa încât nu avu nevoie să sune la intrare ca să-i atragă atenţia Renatei. Din ce în ce mai bine, o adevărată surpriză. Avea o cheie numai a lui de la apartamentul ei.

Intră pe nesimţite, ca surpriza să fie şi mai mare. În vestibul era linişte. Deschise gura ca să spună „Renate, scumpa mea, eu sunt...” când o auzi scoţând un hohot de râs. Zâmbi. Probabil că se uita la programul comic de la televizor. Se furişă în camera de zi. Era goală. Râsul se auzi din nou, de dincolo de holul dinspre baie. Îşi dădu seama, surprins de propria neghiobie, că era posibil să aibă un client. Nu dăduse nici un telefon să verifice. Pe urmă realiză că dacă ar avea un client ar trebui să se afle în dormitorul „de lucru” a cărui uşă era închisă şi izola acustic toată încăperea. Fu pe punctul să strige încă o dată, când auzi râsul unei alte persoane, de data asta un bărbat. Morenz părăsi vestibulul şi ajunse în holul de trecere.

Uşa dormitorului principal era deschisă câţiva centimetri, iar crăpătura era parţial acoperită de uşile deschise ale dulapului cel mare, de unde câteva paltoane fuseseră împrăştiate pe podea.

— Ce tâmpit, spuse vocea bărbatului. Şi chiar crede c-o să te măriţi cu el?

— E îndrăgostit lulea. Şi-a pierdut minţile. Un prost şi-un ticălos. Uită-te la el.

Vocea ei.

Morenz lăsă florile şi legumele şi mai făcu câţiva paşi pe hol. Era pur şi simplu nedumerit. Închise uşor uşile dulapului ca să poată trece pe lângă ele şi împinse puţin uşa dormitorului cu vârful pantofului.

Renate stătea pe marginea patului uriaş cu cearşafuri negre şi fuma marijuana. Aerul era încărcat de mirosul de canabis. Pe pat era întins un bărbat pe care Morenz nu-l mai văzuse până atunci, slab, tânăr, necioplit, în *jeans* şi o geacă de piele cum au motocicliştii. Amândoi văzură mişcarea uşii şi se ridicară de pe pat, bărbatul dintr-o singură săritură prin care ateriză în picioare, în spatele Renatei. Avea o mutră de pungaş şi părul blond şi murdar. În viaţa personală, lui Renate îi plăceau tipii „hotărâţi”, iar acesta, prietenul ei de zi cu zi, era cum nu se poate mai hotărât.

Ochii lui Morenz rămăseseră fixaţi pe înregistrarea video care

se derula pe ecranul televizorului de dincolo de capul patului. Nici un bărbat între două vârste nu arată foarte demn când face dragoste şi cu atât mai puţin când nu-l ajută organismul. Morenz îşi privi propria imagine la televizor, simţindu-se cuprins de o ruşine şi o deznădejde din ce în ce mai mari. Renate era cu el pe casetă, uitându-i-se din când în când peste umăr şi făcând gesturi dispreţuitoare în direcţia camerei video. Se părea că asta provocase râsetele de dinainte.

În faţa lui, Renate era aproape goală, dar îşi reveni destul de repede din uimire. Era roşie la faţă de mânie. Când deschise gura, nu vorbi pe tonul pe care i-l cunoştea el, ci şuierând ca o vânzătoare de peşte din piaţă.

— Ce dracu' cauţi aici?

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, îngăimă el.

— Mda, păi mi-ai făcut-o. Acum şterge-o. Du-te acasă la afurisitul ăla de sac de cartofi din Porz.

Morenz trase adânc aer în piept.

— Ce mă doare cu adevărat, rosti el, e că ai fi putut să-mi spui. Nu era nevoie să mă laşi să arăt ca un prost. Fiindcă efectiv te-am iubit.

Chipul ei era aproape desfigurat. Vorbi, parcă scuipând cuvintele.

— Să te las? N-ai nevoie de nici un ajutor. Chiar *eşti* un prost. Un prost gras şi bătrân. Şi în pat şi în afara lui. Acum şterge-o.

Acesta fu momentul când o lovi. Nu-i trase un pumn, ci o palmă peste obraz. Ceva îl făcu să-şi piardă cumpătul şi o lovi. Ea îşi pierdu echilibrul. Morenz era un bărbat voinic, iar lovitura o trimise la podea.

Morenz nu reuşi să-şi închipuie ce era în mintea bărbatului blond. Oricum avea de gând să plece. Dar codoşul, vârî mâna în geacă. Se părea că era înarmat. Morenz îşi scoase PPK-ul de la brâu. Crezu că arma era asigurată. Ar fi trebuit să fie. Vru să-l sperie pe codoş, să-l facă să ridice mâinile şi să-l lase să plece. Însă codoşul scoase la rândul lui pistolul. Morenz apăsă pe trăgaci. Poate că Walther-ul era într-adevăr plin de praf, dar se descărcă instantaneu.

De departe, Morenz nu putea nimeri nici o uşă de hambar. Şi nu mai trăsese de la distanţă de ani de zile. Trăgătorii adevăraţi exersează aproape zilnic. Norocul începătorului. Singurul glonte tras îl lovi de la cinci metri pe codoş drept în inimă. Bărbatul făcu o mişcare convulsivă, cu o expresie de neîncredere întipărită pe chip. Dar, indiferent dacă era sau nu o reacţie a nervilor, mâna

dreaptă i se ridică din nou, încleştată pe revolverul Beretta. Morenz trase încă un foc. Exact în acel moment Renate se ridică de jos. Al doilea glonte o nimeri în ceafă. Uşa capitonată se închisese singură în timpul altercaţiei; din cameră nu răzbătu nici un sunet.

Morenz rămase nemişcat câteva clipe, privind cele două cadavre. Simţea că înţepenise şi era uşor ameţit. În cele din urmă părăsi camera şi închise uşa după el, fără s-o încuie. Fu pe punctul de a păşi peste hainele de iarnă din hol când, derutat cum era, se întrebă totuşi ce căutau acolo. Aruncă o privire în dulapul de haine şi observă că tăblia din spate nu era bine fixată. O trase spre el...

Bruno Morenz petrecu încă cincisprezece minute în apartament, după care plecă. Luă cu el caseta pe care fusese înregistrat, zarzavaturile, florile şi o sacoşă din pânză neagră care nu-i aparţinea. Mai târziu nu-şi putu explica de ce făcuse acest lucru. La două mile de Hahnwald aruncă zarzavaturile, vinul şi florile în trei lăzi de gunoi diferite, aflate pe marginea drumului. Apoi merse cu maşina aproape o oră, aruncă înregistrarea video şi pistolul în apele Rinului de pe podul Severin, ieşi din Köln, abandonă sacoşa de pânză şi într-un târziu se îndreptă spre casa lui din Porz. Când intră în camera de zi, la nouă şi jumătate, soţia sa nu făcu nici un comentariu.

— Călătoria cu Herr Direktor a fost amânată, spuse el. Dar o să plec luni dimineaţa foarte devreme.

— A, frumos, spuse ea.

Câteodată avea impresia că putea să se întoarcă de la birou seara, spunând: „Azi am dat o fugă până la Bonn şi l-am împuşcat pe cancelarul Kohl”, fără ca ea să aibă alt comentariu decât „A, frumos”.

În cele din urmă îi pregăti masa. Mâncarea era imposibil de digerat, aşa că nu se atinse de ea.

— Mă duc să beau ceva, spuse apoi.

Ea mai luă o bomboană de ciocolată, îi oferi una şi lui Lutz şi merseră amândoi să se uite la televizor.

În noaptea aceea se îmbătă. Bând de unul singur. Observă că îi tremurau mâinile şi că din când în când transpira brusc. Îşi închipui că răcise în plină vară. Sau că luase o gripă. Nu era psihiatru de profesie şi nici nu cunoştea vreunul la care să se poată duce. Aşa că nu-i spuse nimeni că se afla în pragul unei grave depresiuni nervoase.

În acea zi de sâmbătă, maiorul Vanavskaia ajunse la Berlin – Schonefeld şi fu dus cu o maşină fără număr la sediul din Berlinul de Est al KGB-ului. Se interesă imediat de locul unde se afla omul pe care-l urmărea. Acesta era în Cottbus şi se îndrepta spre Dresda, înconjurat de oameni din armată şi aflându-se în fruntea unui convoi militar care se îndepărta de ea. Duminică avea să ajungă în Karl-Marx-Stadt, luni în Zwickau iar marţi în Jena. Misiunea ei de supraveghere nu se întindea şi în Germania de Est. Putea fi extinsă, dar pentru asta era nevoie, de o grămadă de hârţoage. Întotdeauna birocraţia asta afurisită, îşi spuse ea înciudată.

În ziua următoare Sam McCready se întoarse în Germania şi îşi petrecu dimineaţa discutând cu directorul secţiei din Bonn. Seara luă cu el documentele, se urcă în BMW şi porni spre Köln. Făcu un popas la Holiday Inn Hotel, lângă aeroport, unde reţinu o cameră şi plăti în avans pentru două nopţi.

Luni, la ivirea zorilor, Bruno Morenz se trezi cu mult înaintea restului familiei şi plecă pe nesimţite. Sosi la Holiday Inn în jurul orei şapte, în aceeaşi dimineaţă senină de septembrie şi urcă la McCready în cameră. Englezul comandă micul dejun pentru amândoi prin serviciul de cameră, iar după plecarea ospătarului întinse o uriaşă hartă rutieră a Germaniei de Est şi de Vest.

— Întâi stabilim itinerariul, spuse el. Mâine dimineaţă pleci de-aici la ora patru. E mult de mers, aşa că ia-o încet şi opreşte-te din loc în loc. Încadrează-te pe drumul E 35 care trece prin Bonn, Limburg şi Frankfurt. Asta face legătura cu drumurile E 41 şi E 45, prin Wurzburg şi Nurnberg. La nord de Nurnberg fă stânga şi încadrează-te pe drumul E 51 prin Bayreuth şi de acolo spre graniţă. Ăsta e punctul de trecere, lângă Hof. Postul de frontieră de lângă podul Saale. Ai de mers şase ore cu maşina. Trebuie să ajungi acolo pe la unsprezece. Eu o să sosesc înaintea ta şi o să stau la pândă. Nu te simţi bine?

Morenz transpira, chiar dacă îşi scosese haina.

— E foarte cald aici, spuse el.

McCready puse în funcţiune instalaţia de aer condiţionat.

— După ce treci graniţa, mergi direct spre nord în direcţia lui Hermsdorfer Kreuz. Fă stânga pe drumul E 40 care merge spre vest. La Mellingen ieşi de pe autostradă şi ia-o spre Weimar. Odată ajuns în oraş, găseşte drumul naţional 7 şi mergi din nou spre vest. La patru mile vest de oraş, pe partea dreaptă a

drumului, se află o parcare...

McCready dădu la iveală o fotografie mărită a acelei porţiuni de drum, făcută din unghi dintr-un avion care zburase la mare înălţime, dat fiind că aparatul se aflase în spaţiul aerian al Bavariei. Morenz văzu parcarea de mici dimensiuni, câteva căsuţe şi chiar copacii care umbreau porţiunea de pietriş ce constituia primul loc de întâlnire. McCready îi explica amănunţit ce trebuia să facă dacă nu reuşeau să se întâlnească de prima dată, cum şi unde să-şi petreacă noaptea şi în ce fel şi la ce oră să ajungă la al doilea rendez-vous cu Pankratin. Pe la zece şi jumătate făcură o pauză de cafea.

La ora nouă în aceeaşi dimineaţă, Frau Popovici se prezentă la lucru la apartamentul din Hanwald. Era femeia care făcea curat, o muncitoare care emigrase din Iugoslavia şi care venea în fiecare zi între nouă şi unsprezece. Avea câte o cheie atât de la uşa de la intrare a casei, cât şi de la cea a apartamentului. Ştia că lui Fraulein Heimendorf îi plăcea să doarmă mult dimineaţa, aşa încât de fiecare dată intra şi începea cu celelalte camere, lăsând dormitorul la urmă, pentru ca stăpâna să se poată trezi la zece şi jumătate. Abia după aceea deretica şi în dormitorul doamnei. În camera încuiată de la capătul holului de trecere nu intrase niciodată. I se spusese, iar ea acceptase explicaţia, că era o cămăruţă folosită pentru depozitarea unor piese de mobilier. N-avea idee cum îşi câştiga stăpâna ei existenţa.

În dimineaţa aceea începu cu bucătăria, continuând cu vestibulul şi cu holul de trecere. Tocmai dădea cu aspiratorul în hol, până în dreptul uşii din fund, când observă ceva despre care crezu că era un slip de mătase cafenie lăsat pe podea în faţa uşii încuiate. Încercă să-l ridice însă nu era un slip de mătase, ci o pată mare de culoare maro, destul de uscată şi întărită, care pare-se că ieşise de sub uşă. Scoase o exclamaţie de nemulţumire din cauza muncii suplimentare de care era nevoie ca s-o şteargă, după care plecă şi se întoarse cu o găleată de apă şi o perie. Freca podeaua sprijinindu-se în genunchi şi în mâini când lovi din greşeală uşa. Spre surprinderea ei, aceasta se deschise. Încercă mânerul şi descoperi că nu era încuiată.

Deşi freca din răsputeri, pata încă nu se ştersese, iar ea se gândi că era posibil ca întâmplarea să se repete, aşa că deschise uşa ca să vadă de unde putea veni scurgerea. După câteva secunde coborî în goană scările, urlând cât-o ţinea gura şi bătu disperată la uşa apartamentului de la parter, trezindu-l şi

speriindu-l pe librarul pensionat care locuia acolo. Acesta nu urcă scările, dar formă 110, numărul pentru cazurile de forţă majoră şi chemă poliţia.

Apelul fu primit de inspectoratul local al poliţiei din Waidmarkt la ora 9. Prima care sosi, conform rutinei invariabile a tuturor forţelor germane de poliţie, fu o *Streifenwagen,* adică o dubă, cu doi poliţişti în uniformă; Sarcina lor era să stabilească dacă fusese într-adevăr comis un delict şi cărei categorii îi aparţinea, iar apoi să alerteze departamentele corespunzătoare. Unul din bărbaţi rămase jos cu Frau Popovici, care era îmbărbătată de soţia vârstnică a librarului, celălalt urcă. Nu atinse nimic, mulţumindu-se să meargă până la capătul holului, sa arunce o privire prin uşa întredeschisă, să scoată un fluierat de uimire şi să se întoarcă pentru a folosi telefonul librarului. Nu-i trebuia mintea lui Sherlock Holmes ca să-şi dea seama că povestea asta era de competenţa celor de la criminalistică.

Conform procedurii, îl sună întâi pe medicul de gardă, care în Germania era întotdeauna pus la dispoziţie de Comandamentul pompierilor. Pe urmă dădu telefon la Inspectoratul de poliţie şi ceru să i se facă legătura cu *Leidstesle,* care se ocupa de delictele deosebit de grave. Îi spuse centralistului unde se afla şi ce găsise, cerând totodată încă doi oameni în uniformă. Mesajul ajunse la *Mordkownvssion* sau brigada criminalistică, cunoscută şi sub numele de „Primul K.”, situată la etajele zece şi unsprezece ale clădirii urâte, funcţionale, construită din beton şi zugrăvită în verde, care ocupa în întregime una din laturile Pieţii Waidmarkt. Directorul de la Primul K trimise un comisar şi doi adjuncţi: însemnările aveau să arate mai târziu că ajunseseră la apartamentul din Hahnwald la 10 a.m., exact când medicul se pregătea să iasă.

Acesta aruncase o privire mai atentă decât poliţistul în uniformă, căutase eventuale semne de viaţă, nu atinsese nimic, altceva şi tocmai pleca să-şi scrie raportul de constatare. Comisarul, al cărui nume era Peter Schiller, se întâlni cu el pe scară. Schiller îl cunoştea.

— Care-i recolta? întrebă el. Sarcina medicului nu era efectuarea autopsiei, ci doar constatarea decesului.

— Două cadavre. Unul de bărbat, altul de femeie. Unul îmbrăcat, altul gol..

— Cauza morţii? întrebă Schiller...

— Cred că rănire prin împuşcare. O să ţi se spună la autopsie.

— Data?

— Nu sunt patolog de meserie. Între una şi trei zile, după capul meu. *Rigor mortis* este evidentă. A *propos,* e ceva neoficial. Eu mi-am făcut treaba, acum mă duc.

Schiller urcă împreună, cu unul din adjuncţi. Celălalt se apucă să încerce să ia declaraţii de la Frau Popovici şi de la librar. Vecinii începură să se adune din ambele sensuri ale străzii. Acum, în faţa casei unde era apartamentul cu pricina, se găseau trei maşini oficiale.

Ca şi colegul său în uniformă, Schiller scoase un fluierat uşor când văzu conţinutul dormitorului principal. Renate Heimendorf şi codoşul ei rămăseseră pe locul unde căzuseră, capul femeii aproape goale aflându-se lângă uşa pe sub care se scursese sângele afară. Codoşul era întins de-a curmezişul camerei – prăbuşit cu spatele la televizor şi având întipărită pe chip aceeaşi expresie de surprindere. Televizorul fusese închis. Patul cu cearşafuri de mătase neagră purta încă urmele celor două corpuri care stătuseră cândva pe el.

Păşind cu grijă, Schiller deschise la repezeală câteva dulăpioare şi sertare.

— O târfă, spuse el. Pipiţă, zi-i cum vrei. Mă întreb dacă cei de jos ştiau. O să întrebăm. De fapt, o să avem nevoie de toţi chiriaşii. Apucă-te să strângi o listă de nume.

Wiechert, comisarul adjunct, tocmai era pe punctul de-a ieşi, când spuse:

— Pe bărbat l-am mai văzut undeva... Hoppe. Bernhard Hoppe. Cred că în legătură cu jefuirea unei bănci. Un dur.

— Splendid, spuse Schiller ironic, taman ce ne lipsea. O răfuială între gangsteri.

În apartament existau două telefoane, dar Schiller nu folosi nici unul, deşi purta mănuşi. Era posibil să aibă amprente. Coborî şi vorbi de la telefonul librarului.. Înainte de asta, postă doi oameni în uniformă la uşa casei, un al treilea în vestibul şi un al patrulea în faţa uşii apartamentului.

Îşi sună superiorul, pe Rainer Hartwig, şeful brigăzii de criminalistică şi-i spuse că puteau exista ramificaţii ale conflictelor dintre bandele rivale. Hartwig ajunse la concluzia că era mai bine să-şi informeze la rându-i şeful ierarhic, directorul secţiei de delicte, acel Kriminalamt cunoscut şi sub numele de K.A. Dacă Wiechert avea dreptate iar cadavrul de pe podea era al unui gangster, atunci era necesară şi consultarea altor brigăzi în afară de criminalistică, de exemplu „furturile” şi „lupta împotriva gangsterilor”.

Până atunci, Hartwig îi trimise la faţa locului pe cei de la *Erkennungdienst* serviciul judiciar, adică un fotograf şi patru oameni pentru amprente. Apartamentul avea să fie numai şi numai al lor timp de câteva ore, de fapt până când vor fi strâns pentru analiză toate urmele, scamele, firele şi particulele care puteau prezenta interes. De asemenea, Hartwig detaşă încă opt oameni de la îndatoririle lor obişnuite. Aveau de bătut la o mulţime de uşi, căutând martori care să fi văzut venind sau plecând pe unul sau mai mulţi indivizi.

Mai târziu, avea să se consemneze că oamenii de la judiciar sosiseră la 11,31. a.m. şi stătuseră acolo aproape opt ore.

La aceeaşi oră, Sam McCready lăsă jos a doua ceaşcă de cafea şi împături harta. Parcursese atent cu Morenz scenariul ambelor întâlniri cu Pankratin în Est, îi arătase ultima fotografie a generalului sovietic şi-i explicase că omul avea să poarte salopeta largă de protecţie a unui caporal al armatei ruse şi o bonetă care să-i umbrească figura, precum şi că avea să conducă un automobil de teren tip GAZ. Rusul fusese cel care stabilise aceste lucruri.

— Din păcate, crede că o să se întâlnească cu mine. Trebuie să sperăm din suflet că te mai ţine minte de la Berlin şi că vrea să-ţi livreze marfa. Şi-acum, maşina. Se află în parcare. O să facem o plimbare după prânz, ca să te obişnuieşti cu ea. E o limuzină BMW neagră, cu număr de înregistrare de Wurzburg. Asta fiindcă te-ai născut în Renania, deşi în prezent trăieşti şi munceşti în Wurzburg. Mai târziu o să-ţi spun toată povestea şi o să-ţi dau actele care s-o confirme. Maşina care are acest număr de înregistrare există cu adevărat şi chiar *este* o limuzină BMW neagră. Numai că asta e maşina Firmei. A trecut de câteva ori punctul de frontieră de la podul de pe râul Saale, aşa că tragem nădejde că s-au obişnuit cu ea. A avut de fiecare dată alt şofer, întrucât e maşina companiei. A mers de fiecare dată la Jena, chipurile să viziteze uzina Zeiss. Şi a fost de fiecare dată în regulă. Dar de data asta există o diferenţă. Sub suportul bateriei se află un compartiment plat, aproape invizibil dacă nu-l cauţi atent. E suficient de mare ca să încapă în el cartea pe care o s-o primeşti de la Smolensk.

(Din motive de securitate, Morenz nu ştiuse niciodată numele adevărat al lui Pankratin. Nu ştia nici măcar că acesta fusese avansat general-maior şi că acum îşi avea sediul la Moscova. Ultima dată când îl văzuse, Pankratin era colonel în Berlinul de

Est şi avea numele de cod Smolensk).

— Hai să luăm prânzul, spuse McCready.

În timpul mesei, adusă tot prin serviciul de cameră, Morenz bău vin cu lăcomie şi îi tremură mâna.

— Precis te simţi bine? întrebă McCready.

— Sigur. Blestemata asta de răceală în toiul verii, ştii cum e. Şi sunt puţin emoţionat. E firesc.

McCready dădu din cap. Emoţiile erau fireşti. În cazul actorilor înainte de intrarea în scenă. Al soldaţilor înainte de luptă. Al agenţilor înainte de o pătrundere ilegală (fără protecţie diplomatică) în blocul sovietic. Cu toate acestea, nu-i plăcea starea în care se găsea Morenz. De puţine ori i se întâmplase să vadă o asemenea emotivitate. Însă, ţinând cont că Pankratin era inaccesibil şi că rămăseseră douăzeci şi patru de ore până la primul contact, nu avea de ales.

— Hai să coborâm la maşină, spuse el.

Puţine lucruri se întâmplă în Germania fără ca presa să afle de ele, iar situaţia era aceeaşi şi în 1965, când prin Germania se înţelegea Germania de Vest. Veteranul şi specialistul în reportaje legate de acte criminale din Köln era şi rămăsese Gunther Braun de la *Köln Stadt-Anzeiger.* Acesta lua prânzul cu un cunoscut din cadrul poliţiei, care pomeni la un moment dat că avusese loc un eveniment deosebit în Hahnwald. Braun sosi în faţa casei împreună cu fotograful său, Walter Schiestel, cu puţin înainte de ora trei. Încercă să dea de comisarul Schiller, dar acesta era deja sus, trimise vorbă că era ocupat şi-l expedie pe Braun la biroul de presă al Inspectoratului. Slabe speranţe. Braun avea să intre în posesia comunicatului neutru al poliţiei mai târziu. Începu să pună întrebări în stânga şi-n dreapta. Apoi dădu câteva telefoane. La primele ore ale serii, având timp berechet ca să prindă prima ediţie, articolul era gata. Şi era şi bun pe deasupra. Bineînţeles că radioul şi televiziunea aveau să i-o ia înainte cu relatarea în linii mari, dar el ştia că avea un pont de la cineva care era la curent cu mersul lucrurilor.

SUS, cei de la judiciar terminaseră cercetarea cadavrelor. Fotograful prinsese corpurile din toate unghiurile posibile, imortalizând în plus decorul încăperii, patul, oglinda uriaşă de perete şi tot echipamentul din dulapuri şi din sertare. Se desenă conturul cadavrelor, după care acestea fură introduse în nişte saci de plastic şi trimise la morgă, unde medicul patolog al

serviciului judiciar se apucă de treabă. Detectivii aveau nevoie de data morţii şi de gloanţele acelea şi asta urgent.

Întregul apartament dăduse la iveală nouăsprezece rânduri, complete sau parţiale, de amprente. Trei fură eliminate: cele două ale decedaţilor şi cele ale lui Frau Popovici, care acum se afla la sediul Inspectoratului, unde i se treceau cu atenţie amprentele în cazier. Rămâneau şaisprezece.

— Probabil clienţi, mormăi Schiller.

— Şi printre ei şi ucigaşul? sugeră Wiechert.

— Mă îndoiesc. Mi se pare o treabă de profesionist. Probabil că a purtat mănuşi.

Principala problemă, reflectă Schiller, nu era absenţa unui motiv, ci existenţa prea multora. Fusese oare pipiţa victima aleasă iniţial? Un client ultragiat, fostul soţ, soţia răzbunătoare, un rival în afaceri, un fost codoş cuprins de furie? Sau murise întâmplător, în timp ce adevărata ţintă fusese codoşul? Acesta fusese identificat oficial drept Bernhard Hoppe, fost puşcăriaş, jefuitor de bănci şi gangster, ticălos notoriu cu un nivel de viaţă deosebit de jos. O răfuială, o tranzacţie cu droguri care dăduse greş, rivalitatea gangsterilor pentru asigurarea zonelor de protecţie? Schiller intuia că povestea avea să-i dea mult de furcă.

Din declaraţiile chiriaşilor şi vecinilor reieşi că nimeni nu ştia de profesia secretă a Renatei Heimendorf. Veneau diverşi domni în vizită, însă erau cu toţii respectabili. Nu aveau loc petreceri la ore târzii şi muzica nu-ţi spărgea urechile.

Pe măsură ce echipa de la judiciar termina lucrul în anumite porţiuni din apartament, Schiller putea să se mişte mai în voie şi să deplaseze lucrurile de la locul lor. Se duse în baie. În baie exista ceva ciudat, dar nu fu în stare să-şi dea seama ce anume. Imediat după şapte, cei de la judiciar terminară şi-l anunţară că pleacă. Petrecu o oră plimbându-se prin apartamentul care fusese întors cu susul în jos, în timp ce Wiechert se plângea că vrea să mănânce. La opt şi zece, Schiller ridică din umeri şi socoti treaba încheiată pentru ziua respectivă, avea să reia cercetările a doua zi la sediu. Sigilă apartamentul, lăsă un poliţist în uniformă în antreu, în eventualitatea că s-ar fi întors cineva la locul crimei – se mai întâmplase cu alte ocazii – şi se duse acasă. Cu toate acestea, ceva continua să nu-i dea pace în legătură cu apartamentul. Era un tânăr detectiv foarte inteligent şi perspicace.

McCready îşi petrecu după-amiaza finalizând instruirea lui

Bruno Morenz.

— Eşti Hans Grauber, ai cincizeci şi unu de ani, căsătorit, cu trei copii. Ca toţi bunii familişti, ai la tine fotografii ale familiei. Uite-i în vacanţă. Heidi, soţia ta, împreună cu Hans junior, Lotte şi Ursula, pe care o alintaţi Uschi. Lucrezi la întreprinderea Optică BKI din Wurzburg – aceasta există iar maşina îi aparţine. Din fericire, ai lucrat cândva în aparatură optică, aşa că la nevoie poţi să foloseşti jargonul. Ai o întâlnire cu directorul compartimentului de exporturi al uzinei din Jena. Uite scrisoarea. Documentul este autentic, persoana de asemenea. Semnătura seamănă cu a lui, dar e a noastră. Întâlnirea e fixată pentru mâine la ora trei după-masă. Dacă totul merge bine, poţi să cazi de acord pentru efectuarea unei comenzi de lentile de precizie marca Zeiss şi să te întorci în Vest în aceeaşi seară. Dacă e nevoie de mai multe discuţii, s-ar putea să trebuiască să rămâi peste noapte. Asta doar în cazul că grănicerii îţi cer detalii de acest gen.

E foarte puţin, probabil ca grănicerii să verifice la Zeiss. SSD-ul ar fi în stare, numai că există atâţia oameni de afaceri occidentali care încheie acorduri cu Zeiss, încât unul în plus nu mai trezeşte nici un fel de bănuieli. Prin urmare, uite aici paşaportul, scrisori de la soţie, un bilet vechi de la Opera din Wurzburg, cărţi de credit, permisul de conducere, o legătură de chei, inclusiv cheia de contact a BMW-ului. Uite şi impermeabilul necălcat – tot tacâmul.

O să mai ai nevoie doar de servieta diplomat şi de geanta de voiaj. Studiază servieta diplomat şi conţinutul. Încuietoarea se deschide folosindu-se numerele datei tale fictive de naştere, 5 aprilie ’34 sau 5434. Toate actele privesc intenţia ta de-a achiziţiona produse Zeiss pentru firmă. Te semnezi Hans Grauber, fără să-ţi schimbi scrisul. Hainele şi trusa de toaletă sunt cumpărate integral din Wurzburg, spălate automat, folosite salvând eticheta spălătoriei din Wurzburg. Şi-acum, prietene, hai să cinăm.

Dieter Aust, şeful biroului BND din Köln, nu văzu ştirile de seară de la televizor. Ieşise să ia masa în oraş. Mai târziu avea să regrete.

La miezul nopţii, McCready fu luat cu un Range Rover de Kit Johnson, transmisionist al secţiei din Bonn a SIS-ului, Plecară împreună ca să ajungă pe malul râului Saale, în nordul Bavariei, înaintea lui Morenz.

Bruno Morenz rămase în camera lui McCready, comandă whisky prin serviciul de cameră şi bău prea mult. Dormi rău două ore şi se sculă când ceasul deşteptător de lângă pat sună la trei. La ora patru, în acea dimineaţă de marţi, părăsi Holiday Inn, porni BMW-ul şi se îndreptă în întuneric către autostrada care ducea spre sud.

La aceeaşi oră, Peter Schiller se trezi la Köln, lângă soţia lui care dormea şi-şi dădu seama ce anume îl intrigase la apartamentul din Hahnwald. Sună şi dădu peste un Wiechert trezit brusc şi revoltat, căruia îi fixă o întâlnire în faţa casei din Hahnwald la ora şapte. Ofiţerii de poliţie germani trebuie să fie însoţiţi când efectuează investigaţii.

Bruno Morenz ieşise uşor din grafic fiindcă mersese prea repede. La sud de graniţă, în imediata ei apropiere, pierdu douăzeci şi cinci de minute la restaurantul din Frankenwald. Nu bău alcool, ci doar cafea. Însă îşi umplu sticluţa pe care o ţinea în buzunar.

La unsprezece fără cinci în acea dimineaţă de marţi, Sam McCready, cu Johnson alături, stătea ascuns între pini, pe un deal aflat la sud de râul Saale.

— Range Rover-ul fusese parcat în pădure, unde nu putea să-l vadă nimeni. Din dreptul lizierei zări punctul de frontieră vest-german de dedesubt, aflat la o jumătate de milă în faţa lor. Dincolo de el exista o deschizătură între dealuri, prin care se vedeau acoperişurile punctului de control est-german situat la altă jumătate de milă distanţă.

Dat fiind că est-germanii îşi construiseră punctele de control mult înăuntrul propriului teritoriu, conducătorii auto se aflau în Germania de Est deîndată ce treceau de punctul vest-german de frontieră. Urma o şosea cu două sensuri, străjuită de împrejmuiri formate din verigi groase de lanţ. În spatele împrejmuirilor erau situate foişoarele. Dintre copaci şi folosind un binoclu puternic, McCready reuşi să-i vadă pe grănicerii aflaţi în spatele unor ferestre şi având la rândul lor câte un binoclu cu care priveau spre vest. Văzu de asemenea şi mitralierele. Motivul existenţei coridorului de o jumătate de milă în interiorul Germaniei de Est era posibilitatea ca oricine ar fi pătruns în viteză trecând de punctul de frontieră estic să fie făcut zob între împrejmuirile cu verigi de lanţ, înainte de-a ajunge în Vest.

La unsprezece fără două minute, McCready reperă BMW-ul negru care trecea calm de controlul superficial al grănicerilor vest-germani. Pe urmă se încadră pe coridor, huruind încet şi

îndreptându-se spre teritoriul controlat de cea mai pregătită şi temută poliţie secretă din Est, SSD-ul.

CAPITOLUL TREI

Marţi

— Baia este, trebuie să fie baia, spuse comisarul Schiller imediat după ora şapte dimineaţa, ducându-l înapoi în apartament pe Wiechert care era somnoros şi n-avea pic de tragere de inimă.

— Mie mi se pare în regulă, bombăni Wiechert. Oricum, băieţii de la judiciar au făcut curăţenie.

— Au fost atenţi la amprente, nu la măsurători, spuse Schiller. Uită-te la dulapul ăsta din hol. E lat de doi metri, nu?

— Cam aşa.

— Partea din spate e la acelaşi nivel cu uşa de la dormitorul pipiţei. Uşa e la acelaşi nivel cu peretele şi cu oglinda de deasupra capului patului. Ei bine, dat fiind că uşa de la baie e dincolo de dulapul în perete, ce concluzie tragi?

— Că mi-e foame.

— Taci din gură. Uite-aici, când intri în baie şi te întorci la dreapta, ar trebui să fie doi metri până la peretele băii. Lăţimea dulapului de afară, nu? Ia fă o probă.

Wiechert intră în baie şi privi spre dreapta.

— Un metru, spuse el.

— Exact. Asta m-a nedumerit. Între oglinda de deasupra chiuvetei şi oglinda de deasupra capului patului există un metru de spaţiu lipsă.

Lui Schiller îi trebuiră treizeci de minute, timp în care cercetă cu atenţie dulapul din hol, ca să găsească dispozitivul de deschidere a uşii, un orificiu practicat în scândura de pin şi ascuns cu grijă. Când partea din spate a dulapului fu dată în lături, Schiller văzu cu dificultate un comutator situat înăuntru. Se folosi de un creion pentru a-l acţiona iar lumina din interior se aprinse, mulţumită unui singur bec, care atârna din tavan.

— Drăcia dracului, făcu Wiechert, uitându-i-se peste umăr.

Compartimentul secret era lung de trei metri, la fel ca baia, dar lat doar de unul. Însă era suficient. La dreapta se afla spatele oglinzii de deasupra capului patului din camera alăturată, care era de fapt o oglindă falsă ce lăsa să se vadă tot dormitorul. Pe

un trepied în mijlocul oglinzii şi cu faţa spre dormitor se găsea camera video, o instalaţie ultimul tip, de mare fineţe, care cu siguranţă că putea efectua o redare clară a imaginilor, chiar dacă erau filmate prin sticlă şi în condiţii de slabă luminozitate. Şi aparatura de înregistrare a sunetului era tot de cel mai înalt nivel. Partea din fund a coridorului îngust era acoperită de rafturi din tavan până la podea iar fiecare raft cuprindea un şir de cutii cu casete video. Pe fiecare din acestea se găsea câte o etichetă şi fiecare etichetă avea un număr. Schiller se dădu înapoi.

Telefonul era utilizabil, întrucât cei de la judiciar îi şterseseră amprentele cu o zi înainte. Sună la inspectorat şi ceru să i se facă legătura chiar cu Rainer Hartwig, directorul Primului K.

— Pe toţi dracii, spuse Hartwig după ce auzi toate detaliile. Bine lucrat. Rămâi acolo îţi trimit doi oameni pentru amprente.

Era opt şi un sfert. Dieter Aust se bărbierea. La televizorul din dormitor se desfăşura programul de dimineaţă. Sumarul ştirilor. Îl auzi din baie. Nu dădu mare atenţie dublei crime din Hahnwald până când crainicul spuse:

— Una din victime, cocota de lux Renate Heimendorf...

Acesta fu momentul, când directorul secţiei din Köln a BND-ului se tăie adânc pe obrazul trandafiriu. În zece minute era în maşină şi se îndrepta în viteză spre birou, unde ajunse aproape cu o oră mai devreme. Acest fapt o derută profund pe Fraulein Keppel, care sosea mereu cu un ceas înaintea lui.

— Numărul acela, spuse Aust, numărul de contact pe durata concediului, pe care mi l-a lăsat Morenz. Vrei să mi-l dai, te rog?

Când formă numărul, auzi semnalul de „decuplat”. Verifică sunând centrala din Pădurea Neagră, un loc foarte frecventat în timpul vacanţelor, dar centralista îi spuse că părea să fie defect. N-avea de unde să ştie că unul din oamenii lui McCready închinase în întregime o cabană şi pe urmă o încuiase, ridicând în prealabil receptorul din furcă şi punându-l alături. În disperare de cauză, Aust încercă să sune la numărul lui Morenz de acasă din Porz şi, spre marea lui uimire, se trezi vorbind cu Frau Morenz. Probabil că se întorseseră mai devreme.

— Pot să vorbesc cu soţul dumneavoastră, vă rog? Sunt directorul Aust, de la serviciu.

— Dar e cu dumneavoastră, *Herr Direktor,* explică ea cu răbdare. A plecat din oraş. Într-o călătorie. Se întoarce mâine seară târziu.

— A, da, am înţeles. Mulţumesc, Frau Morenz.

Închise telefonul, cuprins de îngrijorare. Morenz minţise. Ce

punea la cale? Un weekend cu o prietenă în Pădurea Neagră? Posibil, dar tot nu-i plăcea. Efectuă o convorbire secretă cu Pullach şi vorbi cu directorul adjunct al secţiei operative, pentru care lucrau amândoi. Dr. Lothar Herrmann avu o atitudine glacială. Dar ascultă cu atenţie.

— Pipiţa asasinată. Şi codoşul. Cum au fost ucişi?

Aust consultă exemplarul din *Stadt-Anzeiger* aflat pe birou.

— Au fost împuşcaţi.

— Morenz are un pistol numai al lui? întrebă vocea din Pullach.

— Cred... ăă... Că da.

— Cine, unde şi cum i l-a dat? întrebă Dr. Herrmann, adăugând apoi: Nu contează, probabil că aici. Rămâi pe loc, te sun eu.

Reveni cu un telefon după zece minute.

— Are un Walther PPK primit de la serviciu. De aici. A fost testat în tragerile de la distanţă şi în laborator înainte de-a i se da. Acum zece ani. Unde se află acum?

— Ar trebui să fie în seiful lui personal.

— Şi este? întrebă Herrmann cu răceală.

— Mă interesez şi vă comunic, spuse Aust, extrem de tulburat.

Avea un şperaclu cu care deschidea toate seifurile din departament. După cinci minute vorbi din nou cu Herrmann.

— A dispărut, spuse el. Bineînţeles, e posibil să-l fi dus acasă.

— Aşa ceva e strict interzis. La fel ca minţirea unui ofiţer superior, indiferent de cauză. Cred c-ar fi bine să vin la Köln. Aşteaptă-mă la primul avion din direcţia München. Oricare ar fi, cu el vin.

Înainte de a pleca din Pullach, Dr. Herrmann dădu trei telefoane. Ca urmare, poliţiştii din Pădurea Neagră aveau să facă o vizită la casa de vacanţă menţionată, să intre cu ajutorul cheii proprietarului şi să constate că receptorul fusese pus alături, dar că patul rămăsese neatins. Cu desăvârşire. După care aveau să raporteze. Dr. Herrmann ateriză la Köln la douăsprezece fără cinci.

Bruno Morenz conduse BMW-ul în interiorul complexului de clădiri din beton care, alcătuiau punctul est-german de control al frontierei şi fu dirijat spre un stand de inspecţie. Un paznic într-o uniformă verde îşi făcu apariţia la geamul lateral al şoferului.

— *Aussteigen, bitte. Ihre pupiere*[8].

[8] Vă rog să coborâţi. Actele la control, (n. trad.).

Ieşi din maşină şi îi oferi paşaportul. Alţi paznici începură să înconjoare maşina, fapt relativ normal.

— Ridicaţi capota, vă rog şi deschideţi portbagajul.

Se conformă iar ei începură să caute. O oglindă aşezată pe un troleu fu introdusă sub maşină. Un bărbat se aplecă deasupra cutiei motorului. Se strădui să nu se uite cât timp paznicul cercetă bateria.

— Scopul călătoriei în Republica Democrată Germană?

Îşi întoarse privirea asupra bărbatului din faţa lui. Îl lămuri că se ducea la Jena, ca să discute despre achiziţionarea unor lentile Optice de la Zeiss, că dacă totul mergea bine era posibil să se întoarcă în aceeaşi seară şi că, dacă nu, avea să fie nevoit să se mai întâlnească o dată cu directorul de la exporturi dimineaţa. Chipuri impasive. Îi făcură semn să intre în clădirea vămii.

E absolut normal, îşi spuse. Lasă-i să găsească ei actele, îl sfătuise McCready. Nu oferi *prea* mult de la tine. Îi controlară servieta-diplomat şi studiară scrisorile schimbate de Zeiss şi BKI din Wurzburg. Morenz se rugă ca timbrele şi ştampilele cu scutirea de taxe să fie perfecte. Erau. I se închiseră genţile. Le duse înapoi în maşină. Inspectarea acesteia luase sfârşit. Un paznic cu un alsacian uriaş se afla în apropiere. De dincolo de geamuri, doi bărbaţi în haine civile urmăreau ce se petrece. Poliţia secretă.

— Şedere plăcută în Republica Democrată Germană, spuse comandantul grănicerilor. Expresia feţei îi contrazicea vorbele.

În acel moment se auziră câteva strigăte şi un urlet din coloana de maşini care încercau să iasă din RDG, aflată de partea cealaltă a peretelui despărţitor din beton. Toată lumea se întoarse să vadă. Morenz se găsea la volan, privind îngrozit în faţă.

În fruntea coloanei se zărea o furgonetă Combi albastră. Număr de înmatriculare vest-german. Paznicii scoteau cu forţa o fată din partea din spate, unde o descoperiseră ascunzându-se sub planşeu, într-o mică adâncitură construită special în acest scop. Fata ţipa. Era prietena tânărului vest-german care conducea furgoneta. Acesta se trezi târât afară în mijlocul unui cerc format din boturile întinse ale câinilor şi ţevile puştilor mitralieră. Ridică mâinile, alb ca varul.

— Lăsaţi-o în pace, nenorociţilor, strigă el.

Cineva îl lovi în stomac, făcându-l să se încovoaie.

— *Los.* Pleacă, se răsti paznicul de lângă Morenz.

Răsuci cheia de contact iar BMW-ul ţâşni în faţă. Trecu de

toate barierele şi se opri la Banca Populară ca să schimbe mărcile vest-germane în mărci est-germane lipsite de valoare, la paritatea de unu la unu şi ca să i se ştampileze declaraţia valutară. Funcţionarul de la bancă părea preocupat. Lui Morenz îi tremurau mâinile. Întorcându-se la maşină, se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că tânărul şi fata, care continuau să ţipe, erau târâţi într-o clădire din beton.

Se îndreptă spre nord, asudând din belşug şi lipsit de orice urmă de stăpânire de sine, un ins terminat pe care singurul lucru ce-l făcea să reziste erau anii de pregătire. Şi convingerea că n-o să-l dezamăgească pe prietenul său McCready. Deşi ştia că băutul la volan era strict interzis în RDG, scoase sticluţa din buzunar şi trase o duşcă. Mai bine, mult mai bine. Conduse cu viteză constantă. Nici prea repede, nici prea încet. Se uită la ceas. Avea timp. Ora prânzului. Întâlnirea fusese fixată pentru patru după-amiază. Mai erau două ore de mers. Însă frica, frica mistuitoare a agentului aflat într-o misiune „pe şest”, tradusă în zece ani într-un lagăr de muncă silnică dacă era prins, acţiona şi acum asupra unui sistem nervos redus deja la condiţia de ruină.

McCready îl privise intrând pe coridorul dintre cele două posturi de frontieră, după care îl pierduse din vedere. Nu văzuse incidentul în care fuseseră implicaţi tânărul şi fata. Imaginea curburii dealului însemna că putea să vadă doar acoperişurile din partea est-germană şi marele steag cu ciocanul, compasul şi snopii de grâu fluturând pe deasupra lor. Cu puţin înainte de douăsprezece, undeva departe, izbuti să distingă BMW-ul negru care intra în Turingia.

Pe bancheta din spate a Range Roverului, Johnson avea ceva asemănător unui geamantan. Înăuntru se afla un telefon portabil diferit de cele obişnuite. Aparatul putea emite sau recepţiona mesaje fără cifru, dar cu bruiaj de protecţie de la GEHQ, cartierul general al comunicaţiilor guvernului englez de lângă Cheltenham, precum şi de la Century House din Londra sau de la secţia SIS din Bonn. Aparatul semăna cu un telefon portabil ca oricare altul, cu butoane numerotate pentru formarea numerelor. McCready îl ceruse ca să poată menţine legătura cu propria lui bază, informând-o după întoarcerea acasă în deplină siguranţă a lui Poltergeist.

— A trecut, îi spuse McCready lui Johnson. Acum ne punem pe aşteptat.

— Vrei să anunţi Bonn-ul sau Londra? întrebă Johnson.

McCready clătină din cap.

— N-au ce să facă, spuse el. Acum nimeni n-are ce să mai facă. Totul, depinde de Poltergeist.

La apartamentul din Hahnwald, cei doi însărcinaţi cu amprentele terminaseră cu încăperea secretă şi se pregăteau să plece. Luaseră trei rânduri de amprente din interiorul cămăruţei.

— Sunt printre cele pe care le-aţi găsit ieri? întrebă Schiller.

— Nu ştiu, spuse cel mai mare în grad. O să trebuiască să verific la laborator. Te anunţăm. În orice caz, acum poţi să intri.

Schiller păşi înăuntru şi cercetă rafturile pline de cutii de casete video din spate. Nu exista nimic care să le indice conţinutul, doar câte un număr pe cotor. Luă una la întâmplare, se duse în dormitorul principal şi o introduse în videocasetofon. Cu ajutorul telecomandei, dădu drumul atât televizorului cât şi videoului, după care apăsă pe „pornire”. Se aşeză pe marginea patului desfăcut. După două minute se ridică şi închise aparatul, având imaginea unui tânăr care se clătina destul de serios.

— *Donnerwetter, nochmal!*[9] şopti Wiechert, stând în cadrul uşii şi morfolind o pizza.

Chiar dacă senatorul de Baden-Wurtemberg era doar un politician de provincie, era cunoscut în toată ţara pentru desele apariţii, pe postul naţional de televiziune, unde milita pentru întoarcerea la valorile morale de odinioară şi pentru interzicerea pornografiei. Era posibil ca alegătorii lui să-l fi văzut în multe ipostaze – mângâind copii pe cap, sărutând bebeluşi, deschizând sărbători religioase, adresându-se unor doamne conservatoare. Însă probabil că nu-l văzuseră târându-se printr-o cameră în pielea goală şi purtând o zgardă cu ţinte, legată de o lesă ţinută de o tânără femeie în pantofi cu tocuri cui, care ridica ameninţător un bici cu mai multe cozi.

— Rămâi aici, spuse Schiller. Nu pleca şi nu te mişca din loc. Mă întorc la inspectorat.

Era ora două.

Morenz se uită la ceas. Se afla de o bună bucată de drum la vest de Hermsdorfer Kreuz, principala intersecţie unde autostrada nord-sud de la Berlin până la râul Saale se întretaie cu autostrada est-vest de la Dresda la Erfurt. Era sub grafic. Avea de gând să se prezinte la parcare pentru întâlnirea cu Smolensk la patru fără zece, fiindcă ajungând mai devreme ar fi dat de

[9] Iarăşi, fir-ar să fie! (n. trad.).

bănuit, mai cu seamă dacă rămânea pe loc atât de mult într-o maşină vest-germană.

De fapt, simpla oprire era suficientă pentru trezirea curiozităţii. De obicei, oamenii de afaceri vest-germani mergeau direct la destinaţie, îşi făceau treaba şi reveneau.. Mai bine să-şi continue drumul. Se hotărî să treacă prin Jena şi Weimar până la drumul secundar spre Erfurt, să urmeze sensul giratoriu şi să se întoarcă spre Weimar. Aşa o să treacă timpul mai repede: Un Wartburg alb cu verde al poliţiei populare trecu pe lângă el pe banda de depăşiri, împodobit cu două lumini albastre şi o sirenă mare, instalată pe capotă. Cei doi agenţi de circulaţie în uniformă îl priviră cu nişte chipuri inexpresive.

Ţinu volanul fără să facă vreo mişcare, încercând să nu intre în panică. „Au aflat, îi repeta în minte o voce slabă şi perfidă, totul e o cursă. Smolensk a fost distrus. O să ţi se pregătească o înscenare. O să te aştepte. Acum doar verifică fiindcă ai trecut de bifurcaţie.”

„Nu fi prost”, îl îndemnă latura raţională a minţii. Apoi se gândi la Renate, deznădejdea neagră se alătură fricii, iar aceasta din urmă păru să câştige teren.

„Ascultă, zevzecule, îşi spuse în gând, ai făcut o tâmpenie. Dar n-ai vrut s-o faci. Pe urmă ţi-ai păstrat cumpătul. Cadavrele vor fi descoperite abia peste câteva săptămâni. Până atunci, o să fii ieşit din serviciu şi din ţară, cu tot cu economii şi o să te afli într-un loc unde o să te lase cu toţii în pace. Definitiv. Acum doar asta vrei, pace. Să fii lăsat în pace. Şi o să te lase din cauza casetelor.”

Maşina de poliţie încetini, iar cei dinăuntru îl cercetară, începu să transpire. Teama creştea şi îl copleşea. N-avea de unde să ştie că tinerii poliţişti erau mari amatori de maşini şi că nu mai văzuseră până atunci noul model de limuzină BMW.

Comisarul Schiller petrecu treizeci de minute cu directorul de la Primul K, secţia omucideri, explicând ce găsise.

— Hartwig îşi muşcă buzele.

— O să fie o treabă nasoală, spuse el. Începuse deja cu şantajul sau ăsta urma să fie fondul de pensii? N-avem idee.

Ridică receptorul şi i se dădu legătura cu laboratorul serviciului judiciar, însărcinat cu identificările.

— Într-o oră vreau să am pe birou fotografiile cu gloanţele recuperate şi cu amprentele, cele douăsprezece de ieri şi cele trei de azi-dimineaţă.

Apoi se ridică şi se întoarse spre Schiller.

— Vino. Ne întoarcem. Vreau să văd locul cu ochii mei.

De fapt, chiar directorul Hartwig descoperi agenda.

Nu-şi putea imagina ce secret trebuia protejat ascunzând o agendă într-o încăpere care era şi aşa foarte bine mascată. Însă o găsi prinsă cu o bandă adezivă sub raftul cel mai de jos unde erau depozitate casetele.

Avea să se vadă ulterior că scrisul din agendă era al Renatei Heimendorf. Evident, fusese o femeie foarte deşteaptă iar operaţiunea îi aparţinea în întregime, inclusiv dotarea abilă a apartamentului original cu un sistem de telecomandă, aparent inofensiv, care putea aprinde sau stinge camera de luat vederi din spatele oglinzii. Băieţii de la judiciar îl văzuseră în dormitor, dar crezuseră că era vorba de un televizor de rezervă.

Hartwig trecu rapid în revistă numele din agendă care corespundeau numerelor de pe cotoarele casetelor video. Pe unele le recunoscu, pe altele nu. Despre cele pe care nu le ştia presupunea că aparţineau unor oameni din afara statului, dar care erau, totuşi, importanţi. Cele recunoscute includeau doi senatori, un parlamentar (din partidul de guvernământ), un financiar, un bancher (de prin partea locului), trei industriaşi, moştenitorul unei mari fabrici de bere, un judecător, un vestit chirurg şi o personalitate a televiziunii cunoscută în toată ţara. Opt nume păreau a fi anglo-saxone (engleze? americane? canadiene?) iar două franceze. Le numără pe celelalte.

— Optzeci şi unu de nume, spuse el. Optzeci şi unu de casete. Iisuse, dacă ar fi să mă iau după numele pe care le-am recunoscut, există material suficient pentru prăbuşirea câtorva guverne, poate chiar şi a celui de la Bonn.

— E ciudat, spuse Schiller. Sunt doar şaizeci şi una de casete.

Le numărară amândoi. Şaizeci şi una.

— Şi zici că s-au ridicat trei rânduri de amprente?

— Da, domnule.

— Presupunând că două erau ale lui Heimendorf şi Hoppe, probabil că al treilea le reprezintă pe cele ale ucigaşului. Şi am sentimentul oribil că a luat douăzeci de benzi cu el. Hai, mă duc cu asta la şeful poliţiei. Avem de-a face cu mult mai mult decât o crimă.

Dr. Herrmann tocmai termina de prânzit în compania subalternului său Aust.

— Dragul meu Aust, deocamdată nu ştim nimic. Avem pur şi

simplu motive de îngrijorare: E posibil ca poliţia să aresteze şi să acuze rapid un gangster, iar Morenz poate să se întoarcă la timp după un sfârşit de săptămână petrecut în păcat cu o prietenă, altundeva decât în Pădurea Neagră. Trebuie să spun că trecerea lui în rezervă, însoţită de anularea pensiei; este neîndoielnică. Dar deocamdată vreau să încerci să dai de el. Vreau ca unul din agenţii noştri de sex femeiesc să stea la nevastă-sa, în caz că dă vreun telefon. Foloseşte orice pretext care-ţi vine în minte. O să încerc să aflu care e stadiul cercetărilor poliţiei. Ştii la ce hotel stau. Ia legătura cu mine dacă ai veşti despre el.

Sam McCready stătea pe partea din spate a Range Roverului în strălucirea caldă a soarelui, undeva deasupra râului Saale şi sorbea cafea dintr-un termos. Vorbise cu Cheltenham, uriaşul centru naţional de ascultare din vestul Angliei.

— Nimic, spuse el, totul e normal. Nici un fel de comunicări suplimentare radio în vreunul din sectoare, al ruşilor, al SSD-ului sau al poliţiei populare. Doar treburi de rutină.

McCready se uită la ceas. Patru fără zece. La ora asta Bruno ar trebui să se apropie de parcarea de la vest de Weimar. Îi spusese să ajungă cu cinci minute mai devreme şi să nu stea mai mult de douăzeci şi cinci de minute dacă Smolensk nu apărea. Asta echivala cu un eşec. Îşi păstra calmul în faţa lui Johnson, dar detesta aşteptarea. Întotdeauna partea cea mai urâtă era să aştepţi până îţi trece un agent graniţa. Imaginaţia îţi juca feste, creând o sumedenie de lucruri care i s-ar fi putut întâmpla, dar de care probabil că scăpase. Recapitula programul pentru a suta oară. Cinci minute la parcare; rusul înmânează materialul; zece minute ca să-l lase pe rus să se îndepărteze. Plecarea la patru şi un sfert. Cinci minute ca să scoată manualul din haină şi să-l ascundă în compartimentul de sub baterie; o oră şi patruzeci şi cinci de minute de mers – ar trebui să-şi facă apariţia în jurul orei şase... încă o ceaşcă de cafea.

Şeful poliţiei din Köln, Armin von Stamberg, ascultă grav raportul tânărului comisar. Era flancat de Hartwig de la omucideri şi de Horst Fraenkel, directorul întregii secţii de criminalistică. Ambii ofiţeri superiori găsiseră de cuviinţă să vină direct la el. După ce auzi amănuntele, le dădu dreptate. Treaba asta nu depăşea doar cadrul unei crime, ci şi pe cel al Kölnului însuşi. Se hotărâse deja să raporteze la rândul lui pe cale ierarhică. Tânărul Schiller termină.

— O să păstrezi o tăcere deplină cu privire la acest lucru, Herr Schiller, spuse von Stamberg. Şi dumneata şi colegul dumitale, comisarul adjunct Wiechert. E cariera voastră în joc, ai înţeles?

Se întoarse spre Hartwig.

— E valabil şi pentru cei doi de la amprente, care au văzut încăperea în care se afla camera de luat vederi.

Îi dădu drumul lui Schiller şi se întoarse spre ceilalţi detectivi.

— Cu exactitate, cât de departe, ai ajuns?

Fraenkel făcu un semn din cap în direcţia lui Hartwig, care dădu la iveală un set de fotografii mari, de înaltă precizie.

— Ei bine, Herr President, avem acum gloanţele care i-au ucis pe târfă şi pe prietenul ei. Trebuie să găsim pistolul cu care s-au tras aceste gloanţe, spuse el, bătând cu degetul în fotografii. Doar două, câte unul în fiecare cadavru. În al doilea rând, amprentele. Au fost trei rânduri în încăperea cu camera de luat vederi. Două aparţineau pipiţei şi codoşului. Credem că al treilea rând trebuie să fie al ucigaşului. Totodată, suntem de părere că tot el a furat cele douăzeci de casete dispărute.

Nici unul din cei trei bărbaţi n-avea de unde să ştie că de fapt dispăruseră douăzeci şi una de casete. Vineri noaptea, Morenz o aruncase în Rin pe cea de-a douăzeci şi una, cea care-l înfăţişa pe el însuşi, iar în agendă nu fusese trecut fiindcă nu reprezentase niciodată o perspectivă pentru un şantaj serios, ci doar un prilej de distracţie.

— Unde sunt celelalte şaizeci şi una de benzi? întrebă von Stamberg.

— În seiful meu personal, spuse Fraenkel.

— Te rog, dă ordin să fie aduse imediat aici. Nimeni n-are voie să dea cu ochii de ele.

Rămas singur, şeful poliţiei von Stamberg începu să dea telefoane. În după-amiaza aceea, răspunderea pentru cazul în discuţie străbătu ierarhia oficială mai repede decât se urcă o maimuţă într-un copac. Kölnul înaintă situaţia biroului teritorial de cercetări penale din Dusseldorf, centrul administrativ al landului, care o înmână imediat biroului federal de cercetări penale din Wiesbaden. Mai multe limuzine păzite transportară în goană cele şaizeci şi una de benzi dintr-un oraş în altul. La Wiesbaden, caravana făcu un scurt popas, perioadă în care înalţii funcţionari de stat se gândiră cum să-i aducă la cunoştinţă situaţia ministrului justiţiei din Bonn – el urma la rând pe scara ierarhică, între timp, toţi cei şaizeci şi unu de atleţi sexuali fuseseră identificaţi. Jumătate erau înstăriţi şi atâta tot; cealaltă

jumătate cuprindea oameni care nu numai că erau bogaţi, dar făceau parte de ani de zile din *Establishment*[10]*.* Mai rău, erau implicaţi şase senatori sau parlamentari din partidul de guvernământ, plus doi din opoziţie, doi înalţi funcţionari de stat şi un general de armată. Asta în privinţa germanilor. Existau, de asemenea, doi diplomaţi străini cu reşedinţa la Bonn (unul dintr-o ţară aliată, care intrase în NATO), doi politicieni străini aflaţi în vizită şi un oficial al Casei Albe, din anturajul lui Ronald Reagan.

Însă şi mai urât arăta lista recent identificată a celor douăzeci ale căror zburdălnicii imortalizate pe peliculă lipseau. Ea includea un membru marcant al consiliului director al partidului vest-german de guvernământ, un alt parlamentar (federal) – un judecător (de la Curtea de Apel), încă un ofiţer superior al forţelor armate (de data asta din aviaţie) – magnatul berii reperat de Hartwig şi un ministru adjunct aflat în ascensiune. Asta pe lângă o parte din floarea cea vestită a comerţului şi industriei.

— Cum poţi să-ţi baţi joc de oamenii de afaceri urâcioşi, comentă un detectiv-şef de la biroul federal de cercetări penale din Wiesbaden. Dacă ajung ruinaţi, e din vina lor. Dar căţeaua asta s-a specializat în oameni din *Establishment.*

După-amiaza târziu, doar pentru respectarea procedurii, fu informat şi BFV-ul, serviciul intern de securitate. Nu despre toate numele, ci numai cu privire la desfăşurarea investigaţiilor şi la stadiul în care se aflau. Ironia sorţii făcea ca sediul BFV-ului să se afle chiar la Köln, unde începuse totul. Raportul interdepartamental referitor la acest caz ajunse pe biroul unui ofiţer superior de contrainformaţii, pe nume Johann Prinz.

Bruno Morenz mergea încet spre vest pe drumul naţional şapte. Se afla la patru mile vest de Weimar şi la doar o milă de uriaşa cazarmă cu ziduri albe a sovieticilor cantonaţi la Nohra. Se apropie de o curbă şi descoperi parcarea, exact unde îi spusese McCready că o s-o găsească. Se uită la ceas; patru fără opt minute. Drumul era pustiu. Încetini şi opri în parcare.

Conformându-se instrucţiunilor, se dădu jos din maşină, deschise portbagajul şi scoase trusa cu scule. O desfăcu şi o aşeză lângă roata din stânga faţă, unde putea fi văzută de eventualii trecători. Apoi apăsă pe închizătoarea capotei iar

[10] Instituţiile fundamentale din Anglia şi, prin extrapolare şi din alte ţări (n. trad.).

capacul acesteia se ridică. Stomacul începu să-i ghiorăie. Dincolo de parcare şi de partea cealaltă a drumului se aflau tufişuri şi copaci. Cu ochii minţii, îi văzu pe agenţii de la SSD stând ghemuiţi şi aşteptând să efectueze o dublă arestare. Avea gura uscată, dar pe spate transpiraţia îi curgea în şiroaie. Fragila sa stăpânire de sine era pe punctul de-a ceda, ca o bandă elastică suprasolicitată.

Puse mâna pe o cheie de piuliţe, potrivită pentru această treabă şi-şi lăsă capul în jos, înăuntrul nişei motorului. McCready îi arătase cum să slăbească piuliţa care lega conducta de apă de radiator. Un firicel de apă se prelinse în afară. Luă o altă cheie care era evident nepotrivită şi încercă în zadar să strângă la loc piuliţa.

Minutele se scurgeau unul după altul. Continuă să se străduiască fără folos în nişa motorului. Se uită la ceas. Patru şi şase minute. Unde dracu eşti? întrebă în gând. La scurt timp după aceea, se auzi un zgomot uşor al pietrişului strivit sub roţi şi un vehicul se opri în preajmă. Continuă să-şi ţină capul plecat. Rusul trebuia să se apropie de el, să-i spună în germana lui cu accent „dacă aveţi necazuri; poate că am eu un set de scule mai bune” şi să-i ofere trusa de scule platâ din lemn adusă dinăuntrul jeepului. Ordinul sovietic de luptă avea să fie ascuns sub cheile de piuliţe, într-o copertă roşie din plastic...

Soarele ce cobora fu acoperit de umbra cuiva care se apropia. Ghetele se auziră pe pietriş. Omul se afla lângă el, în spate. Nu spuse nimic. Morenz se îndreptă. Maşina poliţiei est-germane era parcată la nici cinci metri. Unul din poliţiştii în uniformă verde rămăsese lângă portiera deschisă a şoferului. Celălalt se afla alături de Morenz, privind în jos la nişa motorului BMW-ului aflat la vedere.

Lui Morenz îi veni să vomite. Stomacul îi pompa acizi în tot organismul. Simţi cum i se înmoaie genunchii. Încercă să se ridice şi fu cât pe-aci să se poticnească. Poliţistul îi prinse privirea.

— *Ist was los*?[11] întrebă el.

Sigur că era o stratagemă, amabilitatea care camufla triumful, întrebarea dacă era ceva în neregulă şi care preceda de fapt ţipetele şi strigătele arestării. Lui Morenz i se păru că i se lipise limba de cerul gurii..

— Am avut impresia că pierd din lichid, spuse el.

[11] S-a întâmplat ceva? (n. trad.).

Poliţistul îşi apropie capul de nişa motorului şi studie radiatorul. Luă cheia din mâna lui Morenz, se aplecă şi puse mâna pe alta.

— Asta o să meargă, spuse el.

Morenz o folosi şi strânse piuliţa la loc. Firicelul de apă se opri.

— Nu era bună cheia, spuse poliţistul.

Îşi opri privirea asupra motorului BMW-ului. Dădea impresia că se uită ţintă la baterie.

— *Schon wagen,* spuse el. Frumoasă maşină. Unde staţi?

— În Jena, spuse Morenz. Trebuie să mă întâlnesc cu directorul de exporturi de la Zeiss mâine dimineaţă. Ca să cumpăr produse pentru compania mea.

Poliţistul dădu din cap aprobator.

— Fabricăm multe produse de calitate în RDG, spuse el.

Nu era adevărat. Germania răsăriteană avea o singură întreprindere unde se fabricau produse de nivel occidental, iar aceasta era uzina Zeiss.

— Ce căutaţi aici?

— Voiam să fac o vizită la Weimar. La casa memorială Goethe.

— Aţi luat-o greşit. Weimar e în partea aceea.

Poliţistul arătă spre drumul care se întindea în spatele lui Morenz. Un GAZ sovietic verde-cenuşiu trecu pe lângă ei. Şoferul, cu ochii ascunşi de umbra unei bonete, se uită la Morenz, îi, interceptă privirea preţ de o clipă, observă maşina poliţiei parcată în apropiere şi-şi continuă drumul. Operaţiune eşuată. De-acum încolo Smolensk n-o să se mai apropie.

— Da. La ieşirea din oraş am luat-o pe unde nu trebuia. Tocmai căutam un loc unde să fac cale întoarsă când am văzut că e ceva în neregulă cu apometrul...

Poliţiştii îl supravegheară când coti şi-l însoţiră pe drumul de întoarcere până la Weimar. Îl lăsară singur la intrarea în oraş. Morenz merse mai departe până la Jena şi-şi reţinu o cameră la hotelul Ursul Negru.

La ora opt, pe colina de deasupra râului Saale, Sam McCready luă binoclul de la ochi. Din cauza întunericului din ce în ce mai des, îi era imposibil să mai vadă graniţa est-germană şi drumul de dincolo de ea. Se simţea obosit şi lipsit de vlagă. Se întâmplase ceva în zona dintre exploatările miniere şi sârma ghimpată de la graniţă. Era posibil să fi fost ceva lipsit de importanţă, o pană de cauciuc o sugrumare a circulaţiei... Puţin probabil. Poate că tocmai atunci omul lui mergea cu maşina spre

sud, în direcţia graniţei. Poate că Pankratin nu se prezentase la prima întâlnire, nu reuşi se să facă rost de un jeep sau să dispară... Aşteptarea era întotdeauna partea cea mai neplăcută, aşteptarea şi faptul că nu ştiau ce anume nu fusese în regulă.

— Coborâm la loc până la drum, îi spuse lui Johnson. Oricum, de-aici nu se mai vede nimic.

Îl instală pe Johnson în parcarea staţiei service din Frankenwald, a cărei latură sudică dădea totuşi spre nord, în direcţia graniţei. Johnson avea să rămână acolo toată noaptea, aşteptând să apară BMW-ul. McCready găsi un camionagiu care mergea spre sud, îi povesti că i se stricase maşina şi-l convinse să-l lase la şase mile sud. Coborî la răscrucea de la Munchberg, merse pe jos *o* milă prin orăşel şi înnoptă la Braunschweiger Hof. În geanta de voiaj avea telefonul portabil, în eventualitatea că Johnson ar fi vrut să-l sune. Comandă un taxi pentru şase dimineaţa.

Dr. Herrmann avea un om de legătură în BFV. Cu ani în, urmă, cercetând scandalul iscat de Gunther Guillaume, când se dovedise că secretarul particular al cancelarului Willy Brandt era agent est-german, cei doi bărbaţi se întâlniseră şi colaboraseră. În seara aceea, la ora şase, Dr. Herrmann sună la sediul BFV din Köln şi ceru să i se facă legătura.

— Johann? Sunt Lothar Herrmann... Nu, nici vorbă. Sunt aici, în Köln. A, treburi de rutină, ştii cum e... Speram să te pot invita la cină. Excelent. Păi uite, eu sunt la Dom. Ce-ar fi să vii după mine la bar? Pe la opt? Abia aştept.

Johann Prinz puse receptorul în furcă şi se întrebă ce-l adusese pe Herrmann la Köln. Inspectarea efectivelor? Posibil...

HERRMANN şi JOHANN PRINZ se aşezară la masa din colţ şi comandară. Până acum se duelaseră cu grijă. Cum merge treaba? Bine... După ce li se servi coctailul cu crabi, Herrmann se dădu puţin mai aproape.

— Bănuiesc că ţi s-a spus de povestea cu pipiţa? ...

Prinz fu surprins. Când aflaseră cei de la BND? Abia văzuse el dosarul la cinci. Herrmann îi telefonase, la şase şi se găsea deja la Köln.

— Da, spuse el. Am primit dosarul după-masă.

Acum era rândul lui Herrmann să se arate surprins.

De ce oare o dublă crimă din Köln fusese înaintată contrainformaţiilor? Se aşteptase să fie nevoit să-i explice el lui

Prinz despre ce era vorba înainte de a-i cere respectivul serviciu.

— Urâtă treabă, murmură el în timp ce li se aduse friptura.

— Şi se mai urâţeşte, încuviinţă Prinz. Bonnului n-o să-i placă aflând că benzile alea cu scene sexuale circulă nestingherite.

Herrmann îşi păstră aceeaşi expresie impasibilă, dar stomacul i se întoarse pe dos. Benzi cu scene sexuale? Dumnezeule mare, ce benzi cu scene sexuale? Simulă o surpriză uşoară şi mai turnă vin.

— Chiar acolo s-a ajuns? Oi fi ieşit din birou când au sosit ultimele detalii. Vrei să mă pui în temă?

Prinz făcu întocmai. Herrmann îşi pierdu toată pofta de mâncare. În nări nu mai simţea vinul roşu, ci un scandal de proporţii cataclismice.

— Şi tot n-avem indicii, murmură el cu părere de rău.

— Nu foarte multe, aprobă Prinz. Celor de la Primul K li s-a spus să-şi mute toţi oamenii de la alte cazuri şi să-i concentreze asupra ăstuia. Se caută, bineînţeles, pistolul şi posesorul amprentelor.

Lothar Herrmann oftă.

— Mă întreb dacă e posibil ca vinovatul să fie un străin? sugeră el.

Prinz adună ce mai rămăsese din îngheţată şi puse linguriţa jos. Apoi rânji.

— Aha, acum am priceput. Serviciul nostru de informaţii externe are cumva vreun interes?

Herrmann ridică din umeri, făcându-se că nu dă atenţie întrebării.

— Dragul meu, în linii mari amândoi îndeplinim aceeaşi sarcină. Ne apărăm conducătorii politici...

Ca toţi înalţii funcţionari de stat, ambii bărbaţi aveau despre conducătorii lor politici o părere pe care erau suficient de înţelepţi să le-o împărtăşească arareori politicienilor înşişi.

— Bineînţeles că avem şi noi câteva dosare, spuse Herrmann. Amprente ale străinilor care ne-au atras atenţia.. Din păcate, n-am nici un exemplar al amprentelor pe care le caută prietenii noştri de la KA...

— Le-ai putea cere oficial, îi indică Prinz.

— Da, dar ce rost are să sperii vânatul de pomană? Pe când neoficial...

— Nu-mi place cuvântul „neoficial”, spuse Prinz.

— Nici mie, prietene, dar... din când în când... de dragul vremurilor de odinioară. Ai cuvântul meu, dacă descopăr ceva,

meritul îţi revine nemijlocit. Un efort comun al celor două servicii. Pe cuvânt. Dacă nu iese nimic, n-o să aibă nimeni de suferit.

Prinz se ridică.

— În regulă, de dragul vremurilor de odinioară. Doar de data asta.

Pe când părăsea hotelul, se întrebă ce naiba ştia sau bănuia Herrmann în plus faţă de el.

În Braunschweiger Hof din Munchberg, Sam McCready stătea la bar. Bea de unul singur şi se uita la lambriurile de culoare închisă. Era îngrijorat, profund îngrijorat. Se întreba fără încetare dacă făcuse bine trimiţându-l pe Morenz. Era ceva în neregulă cu omul ăsta. O răceală văratică? Mai degrabă gripă. Dar asta nu te face neliniştit. Vechiul lui prieten păruse atât de neliniştit. Îl lăsaseră nervii? Nu, exclus în cazul bătrânului Bruno. O mai făcuse de multe ori până atunci. Şi era „curat" – din câte ştia McCready. Încerca să se justifice. Nu avusese timp să găsească un om mai tânăr. Iar Pankratin nu s-ar fi arătat pentru o figură necunoscută. Era şi viaţa lui în joc. Dacă ar fi refuzat să-l trimită pe Morenz, ar fi pierdut planurile de luptă ale sovieticilor. N-avusese încotro... Dar nu se putea abţine să-şi facă griji.

La şaptezeci de mile nord, Bruno Morenz se afla în barul hotelului Ursul Negru din Jena. Şi el bea, tot de unul singur şi prea mult.

Pe cealaltă parte a străzii se vedea intrarea principală a secularei universităţi Schiller. Afară se găsea un bust al lui Karl Marx. O placă dezvăluia că Marx predase acolo în 1841, în, cadrul facultăţii de filosofie. Morenz ar fi vrut ca filosoful cu barbă să fi crăpat în timpul predării. În felul ăsta nu s-ar mai fi dus la Londra şi n-ar mai fi scris *Das Kapital,* iar Morenz nu şi-ar fi consumat nefericirea atât de departe de casă.

Miercuri

Unu noaptea, un plic maroniu sigilat sosi la Hotelul Dom pentru Dr. Herrmann.

— Acesta încă nu se culcase. Plicul conţinea trei fotografii mari, două reprezentând tot atâtea gloanţe cilindrice diferite, de 9 mm, cealaltă un rând de amprente ale degetului mare, ale celorlalte degete şi ale palmei. Hotărî să nu le trimită prin

telegraf la Pullach, ci să le ducă el însuşi de dimineaţă. Dacă micile zgârieturi de pe marginile gloanţelor şi amprentele se potriveau, avea să se găsească într-o încurcătură de toată frumuseţea. Cui să-i spună şi cât. Măcar dacă ar apărea ticălosul ăla de Morenz... La nouă dimineaţa se întoarse cu primul avion la München.

La ora zece, maiorul Vanavskaia din Berlin verifică din nou zona unde se află omul pe care-l urmărea. E la garnizoana din afara Erfurtului, i se spusese. Pleacă diseară la şase la Potsdam. Mâine se întoarce cu avionul la Moscova.

Iar eu o să vin cu tine, ticălosule, îşi spuse ea.

La unsprezece şi jumătate, Morenz se ridică de la masa din bar unde-şi omorâse timpul şi se îndreptă spre maşină. Se simţea mahmur. Cravata i se desfăcuse, iar de dimineaţă nu putuse să se radă. Ţepii cenuşii îi acopereau obrajii şi bărbia. Nu arăta deloc a om de afaceri venit să discute despre lentilele optice în sala de consiliu a uzinelor Zeiss. Conduse atent până la ieşirea din oraş, pornind spre vest şi îndreptându-se către Weimar. Parcarea se afla la o distanţă de trei mile.

Era mai mare decât parcarea de ieri şi umbrită de nişte fagi cu frunzişul abundent, care străjuiau drumul pe ambele părţi. De cealaltă parte a şoselei, în dreptul parcării ascunsă între copaci, se găsea cafeneaua Muhltalperle. Nu părea să fie nimeni prin preajmă. Nu era nici pe departe, înţesată de oaspeţi. Opri în parcare la douăsprezece fără cinci, scoase trusa de scule şi deschise din nou capota. La douăsprezece şi două minute jeep-ul GAZ se apropie pe pietriş şi se opri. Bărbatul care ieşi purta o salopetă largă de bumbac şi cizme. Avea însemnele gradului de caporal şi o bonetă trasă peste ochi. Porni agale spre BMW.

— Dacă aveţi necazuri, poate că am eu un set de scule mai bune, spuse el.

Vârî trusa de lemn în nişa motorului şi o puse pe blocul cilindru. Unghia murdară a degetului mare deschise dispozitivul de blocare. Înăuntru se afla un grup de chei de piuliţe.

— Ia spune-mi, Poltergeist, cum o mai duci? murmură el.

Morenz îşi simţi din nou gura uscată.

— Bine, răspunse el în şoaptă.

Dădu la o parte cheile. Manualul cu copertă roşie din plastic se afla dedesubt. Rusul luă o cheie şi strânse piuliţa slăbită. Morenz scoase cărticica şi o ascunse în impermeabilul său deschis la culoare, fixând-o la subţioară cu braţul stâng.

— Rusul puse cheile la loc şi închise trusa cu scule.

— Trebuie să plec, mormăi el. Dă-mi zece minute să dispar. Şi arată-ţi recunoştinţa. S-ar putea să se uite cineva.

Se îndreptă din şale, făcu semn cu braţul drept şi se întoarse la jeep. Motorul continua să meargă. Morenz se ridică şi-şi luă rămas bun gesticulând.

— *Danke,* strigă el.

Jeepul se aşternu la drum, înapoindu-se la Erfurt. Morenz se simţi slăbit. Voia să plece de-acolo. Avea nevoie de ceva de băut. O să oprească mai târziu ca să ascundă manualul în compartimentul de sub baterie. În momentul ăsta trebuia să bea ceva. Ţinând manualul fixat la subţioară, coborî capacul motorului, îşi aruncă sculele în portbagaj, îl închise şi urcă în maşină. Sticluţa se afla în despărţitura pentru mănuşi. O scoase şi trase o înghiţitură zdravănă, care îl mulţumi. Cinci minute mai târziu, după ce-şi recăpătă încrederea, întoarse maşina spre Jena. Reperase o altă parcare dincolo de Jena, chiar înaintea drumului de legătură ce ducea la autostrada care mergea spre graniţă. O să se oprească acolo ca să ascundă manualul.

Ciocnirea nici măcar nu se produse din cauza lui. La sud de Jena, în suburbia Stadtroda, Trabantul ieşi în viteză de pe un drum lăturalnic, când el se afla între uriaşele şi oribilele blocuri de locuinţă cu chirie la stat. Fu cât pe-aci să oprească la timp, dar reflexele îi slăbiseră. Mult mai puternicul BMW strivi partea din spate a maşinuţei est-germane.

Morenz începu să intre în panică aproape instantaneu. Era o cursă? Oare chiar făcea parte conducătorul Trabantului din SSD? Bărbatul ieşi din maşină, se uită la partea din spate strivită şi se apropie ca o furtună de BMW. Avea un chip ciupit de vărsat şi răutăcios şi ochi furioşi.

— Ce mama dracului ai făcut? urlă el. Occidentali afurisiţi, credeţi că aveţi voie să mergeţi ca nebunii.

Avea insigna mică şi rotundă a Partidului Unităţii Socialiste (de tip comunist) prinsă de reverul hainei. Un membru de partid. Morenz îşi lipi braţul stâng de corp ca să fixeze manualul, ieşi din maşină şi duse mâna după un teanc de bancnote. Mărci est-germane, bineînţeles; nu putea să-i ofere mărci vest-germane, ar fi însemnat încă o insultă. Oamenii începură să se apropie de locul faptei.

— Uite ce e, îmi pare rău, o să plătesc pagubele, spuse el. Probabil că asta e mai mult decât suficient. Dar zău că am întârziat deja foarte mult...

Est-germanul furios se uită la bani. Era, într-adevăr, un teanc

foarte mare.

— N-are a face, spuse el, a trebuit să aştept patru ani pentru maşina asta.

— O să se repare, spuse un alt bărbat din apropiere.

— Ba nu, fir-ar să fie, răspunse cel vătămat. O să trebuiască să se întoarcă în uzină.

Acum grupul număra douăzeci de persoane. Viaţa era plictisitoare într-un cartier de blocuri cu chirie la stat dintr-o zonă industrială. Iar la un BMW merita să te uiţi. Chiar atunci ajunse şi maşina poliţiei. Era o patrulă obişnuită, dar Morenz începu să tremure. Poliţiştii ieşiră din maşină. Unul se opri să constate pagubele.

— Se repară, spuse el. Aveţi de gând să depuneţi plângere?

Conducătorul Trabantului bătu în retragere.

— Păi…

Celălalt poliţist se apropie de Morenz.

— *Ausweis, bitte,* spuse el.

Morenz se folosi de mâna dreaptă ca să scoată paşaportul. Aceasta îi tremura. Poliţistul se uită la mână, la ochii împăienjeniţi şi la bărbia nerasă.

— Ai băut, spuse el, adulmecând şi obţinând confirmarea. Aşa, valea la secţie. Hai, în maşină…

Începu să-l împingă pe Morenz spre maşina poliţiei, al cărei motor continua să funcţioneze. Uşa şoferului era deschisă, în acel moment, Bruno Morenz sfârşi prin a-şi pierde cumpătul definitiv. Încă mai avea manualul sub braţ. Oricum o să-l găsească la secţia de poliţie. Îşi mişcă violent înapoi braţul rămas liber şi-l lovi pe poliţist sub nas, spărgându-i-l şi doborându-l pe bărbat la pământ. Apoi sări în maşina poliţiei, băgă rapid în viteză şi plecă. Mergea în direcţie greşită, spre nord, către Jena.

— Celălalt poliţist, uluit, reuşi să tragă patru focuri cu arma pe care o purta la şold. Trei nu nimeriră ţinta. Clătinându-se zdravăn, maşina poliţiei dispăru după un colţ. În urma ei rămăsese o dâră de benzină, provocată de al patrulea glonte care găurise rezervorul.

CAPITOLUL PATRU

Cei doi poliţişti erau atât de uimiţi de ceea ce se întâmplase, încât reacţionară cu încetinitorul. Nimic din pregătirea sau experienţele de până atunci nu-i familiarizase cu acest tip de nesupunere civilă. Fuseseră atacaţi şi umiliţi public în faţa unei mulţimi de oameni şi erau scoşi din minţi de furie. Se auzi o porţie zdravănă de zbierete înainte de-a se stabili ce era de făcut.

Poliţistul care nu fusese rănit îşi lăsă colegul cu nasul spart la locul faptei şi se întoarse la secţia de poliţie. Nu aveau aparate personale de transmisie fiindcă se obişnuiseră să folosească radioul din maşină ca să raporteze cartierului general. Apelurile adresate mulţimii pentru un telefon fură întâmpinate cu ridicări din umeri. În RDG, oamenii muncii nu aveau telefoane.

Membrul de partid cu Trabantul lovit întrebă dacă poate să plece şi fu arestat imediat, sub ameninţarea pistolului, de Nas-Spart, care era dispus să creadă pe oricine capabil să fi făcut parte din conspiraţie.

Colegul său, mărşăluind pe drumul spre Jena, văzu un Wartburg apropiindu-se de el, îi făcu semn să oprească (tot sub ameninţarea pistolului) şi-i ordonă şoferului să-l ducă drept la secţia de poliţie din centrul Jenei. După o milă, văzură o maşină a unei patrule de poliţie care se îndrepta spre ei. Poliţistul din Wartburgul civilului le făcu colegilor semne disperate ca să se oprească şi le explică ce se întâmplase. Folosindu-se de radioul maşinii de patrulare, aceştia intrară în emisie, comunicară natura celor câteva delicte care fuseseră comise şi primiră dispoziţie să raporteze imediat cartierului general al poliţiei. Între timp, alte maşini de patrulare fură trimise în sprijin la locul ciocnirii...

Apelul pentru secţia din centrul Jenei avu loc la ora 12. El fu recepţionat în acelaşi timp la multe mile distanţă, sus în munţii Harz din partea cealaltă a graniţei, de către un post englez de ascultare, având numele de cod Arhimede.

La orele treisprezece, Dr. Lothar Herrmann, întors la biroul din Pullach, ridică receptorul pentru aşteptata convorbire cu laboratorul balistic al BND-ului, aflat într-o clădire învecinată. Laboratorul era situat lângă sala de arme şi cea de

antrenamente la tir şi avea înţeleptul obicei, atunci când elibera o armă de corp unui agent operativ, nu numai de-a nota seria pistolului şi de-a cere o semnătură, ci şi de-a trage două rafale într-o încăpere ţinută sub lacăt, recuperând apoi cartuşele şi păstrându-le.

Într-o lume perfectă, tehnicianul ar fi preferat gloanţele propriu-zise extrase din cadavrele din Köln, dar până la urmă se mulţumi cu fotografiile. Fiecare ţeavă de armă are nişte particularităţi extrem de greu observabile pentru a se deosebi de celelalte, iar când se trage un glonţ, rămân pe cartuşul evacuat câteva zgârieturi minuscule numite „ghinturi”. Acestea sunt ca amprentele. Tehnicianul comparase ghinturile de pe cele două mostre de cartuş pe care încă le reţinea, ale unui Walther PPK eliberat cu zece ani în urmă, cu fotografiile care i se dăduseră şi despre a căror origine nu avea nici cea mai mică idee.

— Se potrivesc întocmai? Mulţumesc, spuse Dr. Herrmann.

Îi sună pe cei de la secţia amprente – BND-ul păstrează, de asemenea, un rând complet de amprente ale propriilor angajaţi, pe lângă celelalte cu care au de-a face – şi primi acelaşi răspuns. Respiră adânc şi puse din nou mâna pe telefon. N-avea încotro; asta trebuia să ajungă la urechile directorului general în persoană.

Urmă una din cele mai dificile întrevederi din carieră. Directorul general era obsedat de eficacitatea agenţiei lui şi de imaginea acesteia, atât pe coridoarele puterii de la Bonn, cât şi în cadrul comunităţii serviciilor de informaţii occidentale. Vestea pe care i-o dădu Herrmann avu efectul unei lovituri la corp. Contemplă ideea „pierderii” mostrelor de cartuşe şi a amprentelor lui Morenz, însă renunţă la ea rapid. Până la urmă Morenz tot o să fie prins de poliţie, tehnicienii laboratorului vor fi citaţi, iar scandalul o să ia proporţii.

BND-ul din Germania răspunde doar în faţa aşa-numitului Kanzleramt, biroul cancelarului, iar directorul general ştia că mai devreme sau mai târziu – şi probabil că mai devreme – o să trebuiască să meargă acolo, ducând veşti referitoare la scandal. Perspectiva nu-l încânta defel.

— Găseşte-l, îi ordonă lui Herrmann. Găseşte-l repede şi adu benzile alea înapoi.

Chiar când Herrmann se întoarse şi dădu să plece, directorul general, care vorbea fluent engleza, adăuga încă o remarcă.

— Dr. Herrmann, englezii au o formulă pe care ţi-o recomand: „Să nu ucizi, dar nici să nu încerci cu tot dinadinsul să menţii în

viaţă”.

Îi recitase citatul rimat în engleză. Dr. Herrmann îl înţelese, dar se arătă intrigat de expresia „cu tot dinadinsul”, întorcându-se la el în birou, consultă un dicţionar şi conchise că un cuvânt ca *unnotig* – inutil – constituia, probabil, cea mai bună traducere. De-a lungul unei cariere cât o viaţă de om în cadrul BND-ului, aceasta fusese cea mai limpede aluzie care i se făcuse. Sună la registratura centrală a serviciului personal.

— Trimite-mi un curriculum vitae al unuia dintre ofiţerii noştri de stat major, pe nume Bruno Morenz, ordonă el.

La orele paisprezece, Sam McCready încă se afla pe colina unde rămăsese cu Johnson cu începere de la şapte. Deşi bănuia că prima întâlnire de la ieşirea din Weimar dăduse greş, nu erau excluse surprizele; Morenz ar fi putut trece cu maşina în zori. Dar n-o făcuse. McCready enumeră încă o dată reperele temporale: întâlnirea la douăsprezece, plecarea la douăsprezece şi zece, o oră şi trei sferturi de mers – Morenz aproape că trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Îşi ridică din nou binoclul spre drumul îndepărtat, aflat de cealaltă parte a graniţei. Johnson tocmai citea ziarul local pe care-l cumpărase la staţia service din Frankenwald când se auzi ţârâitul discret al telefonului. Ridică receptorul, ascultă şi i-l oferi lui McCready.

— Cartierul general, spuse el, vor să-ţi vorbească.

Era un prieten al lui McCready, care suna din Cheltenham.

— Ascultă, Sam, spuse vocea, cred că ştiu unde eşti. Au fost multe comunicări radio care au început dintr-o dată, nu departe de tine. Poate-ar trebui să-l suni pe Arhimede. Ştie mai mult decât noi.

Legătura se întrerupse.

— Caută-l pe Arhimede, îi spuse McCready lui Johnson. Ofiţerul de serviciu din secţia est-germană.

Johnson începu să formeze numărul.

Pe la mijlocul anilor cincizeci, guvernul britanic, acţionând prin intermediul armatei engleze staţionată pe malul Rinului, cumpărase un vechi castel dărăpănat, sus în munţii Harz, nu departe de frumosul orăşel istoric Goslar. Masivul Harz e alcătuit dintr-un şir de culmi muntoase des împădurite prin care graniţa est-germană se strecoară şerpuind, uneori străbătând povârnişul unui deal, alteori de-a lungul unui defileu stâncos. Era una din zonele preferate ale potenţialilor transfugi est-germani care-şi încercau norocul.

Schloss Lowenstein[12] fusese recondiţionat de englezi, aparent sub forma unui loc unde fanfarele militare se puteau retrage ca să-şi exerseze meşteşugul, şiretlicul fiind întreţinut de sunetele neîntrerupte ale fanfarelor aflate la repetiţie şi care se auzeau de la castel cu ajutorul casetofoanelor şi amplificatoarelor. Însă, când reparaseră acoperişul, inginerii din Cheltenham instalaseră câteva antene extrem de sofisticate, îmbunătăţite de-a lungul anilor cu ultimele cuceriri ale tehnologiei. Deşi demnitarii germani de prin partea locului erau din când în când invitaţi la un autentic concert de muzică militară şi de cameră, susţinut de o fanfară adusă special cu avionul pentru această ocazie, Lowenstein era de fapt un avanpost al Cheltenhamului, cu numele de cod Arhimede. Misiunea lui era să asculte sporovăiala interminabilă a est-germanilor şi ruşilor care stăteau la taclale prin radio peste graniţă. De aici şi însemnătatea munţilor; înălţimea asigură o receptare perfectă.

— Da, tocmai am luat legătura cu Cheltenham, spuse ofiţerul de serviciu după ce McCready se prezentă, ne-au anunţat că s-ar putea să suni pe firul direct.

Vorbiră câteva minute, iar când puse receptorul în furcă McCready era palid.

— Poliţia din regiunea Jena e-n alertă maximă, îi spuse el lui Johnson. Se pare că a avut loc o ciocnire la ieşirea din Jena. Pe latura sudică. O maşină vest-germană, marca necunoscută, a lovit un Trabant. Vest-germanul l-a buşit pe unul din poliţiştii care constatau ciocnirea şi a întins-o, nici mai mult nici mai puţin decât cu maşina poliţiei. Bineînţeles, e posibil să nu fie omul nostru.

Johnson se arătă înţelegător, dar era la fel de puţin convins ca McCready.

— Ce facem? întrebă el.

McCready se aşeză pe partea din spate a Range Roverului, cu capu-n mâini.

— Aşteptăm, spuse el. E tot ce putem face. Arhimede o să ne sune dacă mai află ceva.

La ora aceea, BMW-ul negru tocmai era dus în curtea sediului poliţiei din Jena. Nimeni nu se gândea la amprente – ştiau pe cine trebuie să aresteze. Poliţistul cu nasul spart fusese pansat şi dădea o declaraţie lungă, aidoma colegului său. Conducătorul Trabantului fusese reţinut şi era chestionat, la fel ca o duzină de

[12] Castelul Piatra Leului, (n. trad.).

gură-cască. Pe masa de lucru a comandantului circumscripţiei se afla paşaportul eliberat pe numele lui Hans Grauber, ridicat de pe stradă, unde îl scăpase poliţistul cu nasul spart. Alţi detectivi cercetau fiecare obiect din servieta-diplomat şi din geanta de voiaj. Fu adus directorul de exporturi de la Zeiss, care protestă, susţinând că nu auzise niciodată de Hans Grauber, dar că da, în trecut făcuse afaceri cu BKI din Wurzburg. Pus în faţa semnăturii lui falsificate de pe scrisorile de recomandare, afirmă că aceasta semăna cu semnătura lui, dar că nu putea fi adevărată. Coşmarul lui se afla abia la început.

Întrucât paşaportul era vest-german, comandantul circumscripţiei poliţiei populare făcu obişnuita vizită la biroul SSD. După zece minute se întoarse însoţit. Vrem ca maşina aceea să fie urcată într-un camion de gabarit redus şi transportată la garajul nostru principal din Erfurt, spuseră cei de acolo. N-o mai acoperiţi cu fel de fel de amprente. De asemenea, daţi-ne tot ce aţi scos din maşină. Copii după toate declaraţiile martorilor. Acum.

Colonelul din poliţia populară ştia cine se ocupa în realitate de acest caz. Când Stasi dădea un ordin, îl executai. BMW-ul negru ajunse în remorcă la garajul principal din Erfurt al SSD-ului la patru şi jumătate după-masă, iar mecanicii din poliţia secretă se apucară de lucru. Colonelul din poliţia populară trebui să admită că SSD-ul avea dreptate. Totul părea lipsit de sens. Vest-germanul ar fi încasat, probabil, o amendă serioasă pentru conducere în stare de ebrietate – Germania de Est avea întotdeauna nevoie de valută forte. Acum însă îl păşteau câţiva ani de puşcărie. De ce fugise? Oricum, indiferent ce făceau cei de la Stasi cu maşina, treaba lui era să-l găsească pe individ. Ordonă tuturor maşinilor şi patrulelor pedestre de pe o rază de câteva mile să fie cu ochii în patru după Grauber şi maşina de poliţie furată. Descrierile ambilor fură transmise prin radio tuturor unităţilor – până la Apolda, la nord de Jena, iar la vest până la Weimar. Nu se dădu publicităţii nici un fel de apel în presă, prin care să se solicite ajutorul opiniei publice. Asistenţa acordată de masele largi poliţiei într-un stat poliţienesc este un lux rar întâlnit. Însă numeroasele comunicări radio fură auzite în totalitate de Arhimede.

La ora patru după-amiaza, Dr. Herrmann îl sună pe Dieter Aust la Köln. Nu-i aduse la cunoştinţă nici rezultatele testelor de laborator şi nici măcar ceea ce primise cu o seară înainte de la Johann Prinz. N-avea rost să ştie şi Aust.

— Vreau să ai personal o discuţie cu Frau Morenz, spuse el. Ai trimis o agentă de teren care să stea mereu cu ea? Bun, ţine-o acolo. Dacă vine poliţia să-i pună întrebări lui Frau Morenz nu interveni, dar ţine-mă la curent. Încearcă să afli de la ea un indiciu cât de mic referitor la locul unde s-ar fi putut duce, vreo reşedinţă de vacanţă, apartamentul unei prietene, casa unei rude, orice. Foloseşte-ţi toţi oamenii dacă faci rost de vreo pistă. Raportează-mi fiecare mişcare.

— N-are rude în Germania, cu excepţia soţiei, fiului şi fiicei, spuse Aust, care cercetase şi el viaţa dusă în trecut de Morenz, aşa cum reieşea din fişa de personal. Cred că fiică-sa e o *hippy* şi trăieşte ilegal undeva în Dusseldorf. O să, trimit pe cineva la ea, pentru orice eventualitate.

— Aşa să faci, spuse Herrmann şi închise telefonul.

Pus pe gânduri de un lucru văzut în dosarul lui Morenz, expedie un semnal codificat din categoria „blitz” pe adresa lui Wolfgang Fietzau, agentul BND angajat la ambasada germană din Londra, cu sediul în Belgrave Square.

La ora cinci, telefonul aşezat pe partea din spate a Range Rover-ului zbârnâi. McCready îl ridică. Credea că e fie Londra, fie Arhimede. Vocea era slabă şi aspră, ca şi cum vorbitorul ar fi fost pe punctul de-a se sufoca.

— Sam, tu eşti, Sam?

McCready înţepeni.

— Da, eu sunt, se răsti el.

— Îmi pare rău, Sam, îmi pare tare rău. Am zbârcit-o...

— Eşti OK? spuse McCready grăbit. Morenz pierdea secunde preţioase.

— *Kay.* Mda, cu „k” de la kaput. S-a zis cu mine, Sam. N-am vrut s-o ucid. O iubeam, Sam. O iubeam...

McCready trânti telefonul, întrerupând legătura. Nimeni nu putea efectua o convorbire cu vestul dintr-o cabină telefonică est-germană. Contactele de tot felul fuseseră interzise de est-germani. Dar SIS-ul continua să aibă o casă conspirativă în zona Leipzigului, ocupată de un agent de teren est-german care lucra pentru Londra. Apelurile la acel număr, efectuate din interiorul Germaniei de Est, se înregistrau pe o instalaţie de legătură care le plasa pe un satelit, iar de acolo în vest.

Însă apelurile trebuiau să dureze patru secunde, nu mai mult, ca să-i împiedice pe est-germani să facă triangularea regiunii până, la sursa apelului şi să localizeze casa conspirativă. Morenz pălăvrăgise nouă secunde. Deşi McCready nu ştia, secţia de

ascultare şi supraveghere a SSD-ului ajunsese deja în zona Leipzigului în momentul întreruperii legăturii. Încă şase secunde şi ar fi descoperit atât casa conspirativă, cât şi pe ocupantul ei. Lui Morenz i se spusese să folosească numărul doar în cazuri de extremă urgenţă şi foarte scurt.

— S-a ţicnit, spuse Johnson, a luat-o razna..

— Pentru Dumnezeu, plângea ca un copil, izbucni McCready. A avut o ditamai depresiune nervoasă. Zi-mi ceva ce nu ştiu. Ce naiba a vrut să spună cu acel „n-am vrut s-o ucid...?”

Johnson căzu pe gânduri.

— Vine din Köln?

— Doar ştii prea bine.

De fapt, Johnson habar n-avea. Ştia numai că-l luase pe McCready de la hanul de vacanţă al aeroportului din Köln. Nu-l văzuse niciodată pe Poltergeist. Nici n-avusese nevoie. Luă ziarul local şi-i arătă cel de-al doilea reportaj de actualitate de pe prima pagină. Era articolul lui Gunther Braun din ziarul din Köln, preluat şi retipărit din *Nordbayrischer Kurier,* gazeta din nordul Bavariei care apărea la Bayreuth. Locul de redactare a articolului era Köln iar titlul suna astfel: O COCOTĂ ŞI UN CODOŞ MĂCELĂRIŢI ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI DINTR-UN CUIB AL DRAGOSTEI. McCready îl citi, lăsă deoparte ziarul şi privi în zare spre nord.

— Ah, Bruno, bietul meu prieten, ce dracu ai făcut?

După cinci minute sună Arhimede.

— Am auzit, după cum presupun c-a auzit toată lumea, spuse ofiţerul de serviciu. Îmi pare rău. S-a dus, nu-i aşa?

— Ce mai e nou? întrebă Sam.

— Se folosesc de numele Hans Grauber, spuse Arhimede şi e dat în urmărire generală în tot sudul Turingiei. Consum de băuturi alcoolice, atac şi furt al unei maşini de poliţie. Automobilul pe care-l conducea era un BMW negru, nu? L-au dus la garajul principal al SSD-ului din Erfurt. Se pare că restul accesoriilor a fost confiscat şi înmânat celor de la Stasi.

— La ce oră exact a avut loc ciocnirea? întrebă Sam.

Ofiţerul de serviciu vorbi cu o a treia persoană.

— Primul apel pe adresa secţiei de poliţie din Jena a fost efectuat de o maşină de patrulare aflată în trecere. Se pare că vorbitorul a fost poliţistul care nu fusese lovit. A folosit cuvintele „acum cinci minute”. Apelul a fost înregistrat la 12.

— Mulţumesc, spuse McCready.

La ora opt, în garajul din Erfurt, unul dintre mecanici descoperi cavitatea de sub baterie. În jurul lui, alţi trei mecanici cercetau

ce mai rămăsese din BMW. Locurile şi tapiseria erau împrăştiate pe jos, roţile fuseseră scoase iar cauciucurile întoarse pe dos. Rămăsese doar caroseria şi chiar aici fusese găsită cavitatea. Mecanicul îl chemă pe un bărbat îmbrăcat în civil, un maior al SSD-ului. Cercetară amândoi cavitatea iar maiorul dădu din cap.

— *Ein Spionwagen,* spuse el. O maşină-spion.

Îşi continuară activitatea, deşi nu prea mai era de făcut mare lucru. Maiorul urcă şi ceru să i se dea legătura la sediul din Berlinul de Est al Serviciului de securitate a statului. Ştia unde să sune; se adresă direct lui Abteilung II, acea secţie a Serviciului numită *Spionage Abwehr* sau Contraspionaj. Acolo problema încăpu pe mâna directorului de la Abteilung în persoană, colonelul Otto Voss. Prima lui dispoziţie avu în vedere aducerea în Berlinul de Est a tot ceea ce-avea legătură cu cazul; a doua viză reţinerea şi interogarea amănunţită a tuturor celor care zăriseră BMW-ul sau pe ocupantul său de la intrarea în ţară, începând cu grănicerii de pe râul Saale. Măsura avea să includă ulterior personalul hotelului Ursul Negru şi poliţiştii aflaţi în patrulare care studiaseră BMW-ul trecând prin dreptul lui pe autostradă, îndeosebi cei ce provocaseră eşecul primei întâlniri şi cei cărora li se furase maşina de patrulare.

Al treilea ordin al lui Voss se referi la încetarea definitivă a menţionării acestei probleme la radio sau pe liniile telefonice care nu prezentau garanţii de securitate. După ce termină, puse mâna pe telefonul de uz intern şi i se dădu legătura cu Abteilung VI, punctele de frontieră şi aeroporturile.

La ora zece seara, Arhimede îi telefonă pentru ultima dată lui McCready.

— Mă tem că s-a terminat, spuse ofiţerul de serviciu. Nu, încă nu l-au prins, dar nici mult nu mai au. Se pare că au descoperit ceva în garajul din Erfurt. Multe mesaje radio, codificate, între Erfurt şi Berlinul de Est. Interzicerea totală a statului de vorbă pe calea undelor. Şi încă ceva, toate punctele de frontieră sunt în alertă maximă. S-au dublat gărzile, proiectoarele de la graniţă funcţionează peste program, tot tacâmul. Îmi pare rău.

Chiar din locul unde stătea, pe colină, McCready văzu că în ultima oră farurile maşinilor care veneau din Germania de Est fuseseră foarte puţine şi la mare distanţă unele de altele. Probabil că le ţineau ore în şir sub arcul luminos aflat la o milă depărtare, percheziţionând fiecare maşină şi camion în aşa fel încât nici un, şoarece să nu poată scăpa neobservat.

La zece şi jumătate, vocea lui Timothy Edwards se auzi în aparat.

— Ascultă, ne pare foarte rău, dar s-a terminat, spuse el. Întoarce-te imediat la Londra, Sam.

— Încă n-au pus mâna pe el, e mai bine să rămân aici. Poate reuşesc să fiu de folos. Încă nu s-a terminat.

— Ba da, cu excepţia tămbălăului, insistă Edwards. Trebuie să discutăm anumite lucruri. Nu în ultimul rând pierderea pachetului. Verii noştri americani nu mor de fericire, ca să nu zic mai mult. Te rog, urcă-te în primul avion de la München sau Frankfurt, care pleacă mai întâi în cursul dimineţii.

Primul se dovedi cel din Frankfurt. Johnson îl conduse pe întuneric la aeroport, după care se întoarse la Bonn cu Range Rover-ul şi cu aparatura, oferind imaginea unui tânăr frânt de oboseală. McCready prinse câteva ore de somn la aeroportul Sheraton şi se îmbarcă în primul zbor cu destinaţia Heathrow de a doua zi, aterizând imediat după opt, cu o diferenţă de fus orar de-o oră. Denis Gaunt îl aşteptă şi-l duse cu maşina direct la Century House. Pe drum citi rapoartele mesajelor radio interceptate.

Maiorul Ludmila Vanavskaia se trezi devreme în acea zi de joi şi, neavând sală de gimnastică, îşi efectuă exerciţiile de întreţinere în propria cameră din cazarma KGB-ului. Ştia că avea avion abia la prânz, dar voia să treacă pe la cartierul general al KGB-ului pentru o ultimă verificare a itinerariului omului pe care îl urmărea.

Ştia că acesta se întorsese cu convoiul de la Erfurt la Potsdam cu o seară înainte şi că petrecuse noaptea la cartierul militar de acolo. Amândoi trebuiau să se înapoieze cu acelaşi avion de la Potsdam la Moscova la amiază. El avea să stea în faţă, pe unul din locurile rezervate, chiar şi în zborurile militare, aşa-numiţilor *vlasti,* privilegiaţii. Ea avea să treacă drept o umilă stenografă din cadrul uriaşei ambasade sovietice de la Unterden Linden, adevăratul centru al puterii din Germania de Est. N-o să se întâlnească, el nici măcar n-o s-o observe, dar o să se afle sub supraveghere deîndată ce-o să pătrundă în spaţiul aerian sovietic.

La ora opt intră în clădirea cartierului general al KGB-ului, situată la o jumătate de milă de ambasadă şi se îndreptă spre biroul de comunicaţii. Cei de aici o să poată telefona la Potsdam pentru confirmarea programului de zbor la ora stabilită. În timp

ce aştepta informaţia, luă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masa unui tânăr locotenent care manifesta o oboseală evidentă şi căsca foarte des.

— Ai stat treaz toată noaptea? întrebă ea.

— Mda. Schimb de noapte. Friţii se tot agită şi-au uitat să se oprească.

Nu i se adresă folosindu-i gradul fiindcă era îmbrăcată în civil, iar cuvântul prin care-i denumi pe est-germani nu sună ca un compliment. Aşa procedau toţii ruşii.

— De ce? întrebă ea.

— A, au interceptat o maşină vest-germană şi-au găsit o ascunzătoare secretă. Cred că era folosită de unul din agenţii lor.

— Aici în Berlin?

— Nu, la Jena.

— Unde se află Jena... Cu exactitate?

— Uite ce e, scumpo, am ieşit din schimb. Mă duc să trag un pui de somn.

Ea zâmbi fermecător, deschise poşeta şi-şi arătă legitimaţia cu copertă roşie. Locotenentul se opri din căscat şi păli. Apariţia unui maior plin de la Direcţia a Treia era într-adevăr de rău augur. Îi arătă la harta de perete din fundul cantinei. Ea îl lăsă să plece, rămânând să se uite la hartă. Zwickau, Gera, Jena; Weimar, Erfurt... toate în linie, o linie urmată de convoiul în care se găsea bărbatul în a cărui vânare pornise ieri... Erfurt. Iar Jena se afla la paisprezece mile. Aproape, prea aproape, fir-ar să fie – zece minute mai târziu, un maior sovietic o instruia cu privire la stilul de lucru al est-germanilor.

— Acum cred că toată povestea a ajuns la Abteilung II, spuse el. Asta înseamnă la colonelul Voss. Otto Voss. El e şeful.

Ea folosi telefonul lui din birou, adoptă un ton brutal şi fixă o întrevedere cu colonelul Voss la cartierul general din Lichtenberg al SSD-ului. Pentru ora zece.

La nouă, ora Londrei, McCready se aşeză la masa din sala de şedinţe aflată cu un etaj mai jos de biroul directorului de la Century House. Claudia Stuart stătea în faţa lui, privindu-l cu reproş. Chris Appleyard, care venise cu avionul la Londra ca să ducă personal planurile de luptă sovietice la Langley[13], fuma şi se uita în tavan. Atitudinea lui părea să spună: „E problema voastră, a englezilor, voi aţi dat-o în bară, voi o dregeţi”. Timothy

[13] Sediul CIA (n. trad.).

Edwards ocupă scaunul din capul mesei, ca un fel de arbitru judecător. Pe ordinea de zi exista un singur subiect şi acela nerostit: analiza pagubelor. Limitarea pagubelor, dacă mai era posibil aşa ceva, avea să vină mai încolo. Nimeni nu trebuia să fie prelucrat în legătură cu ce se întâmplase; citiseră cu toţii mesajele interceptate şi rapoartele care descriau situaţia.

— Aşadar, spuse Edwards, se pare că omul tău, Poltergeist, n-a mai rezistat şi a ratat misiunea. Să vedem dacă mai putem salva ceva din tot buclucul...

— De ce naiba l-ai trimis, Sam? întrebă Claudia exasperată.

— Ştii bine de ce. Fiindcă voiaţi să se facă treaba, spuse McCready. Fiindcă n-aţi putut s-o faceţi voi. Fiindcă trebuia făcută rapid. Fiindcă nu mi s-a dat voie să merg eu. Fiindcă Pankratin a insistat, cerându-mă personal. Fiindcă Poltergeist era singurul înlocuitor acceptabil. Fiindcă a fost de acord să se ducă.

— Dar acum se pare, spuse Appleyard cu o voce tărăgănată, că tocmai îşi ucisese prietena care era târfă şi că era deja la capătul puterilor. N-ai observat nimic?

— Nu. Mi s-a părut neliniştit, dar stăpân pe el. Neliniştea e normală – până la un punct. Nu mi-a spus nimic despre necazurile personale şi nici eu nu sunt cititor în stele.

— Partea proastă e că s-a întâlnit cu Pankratin, spuse Claudia. Când cei din Stasi vor pune mâna pe el şi-l vor lua la întrebări, o să vorbească. L-am pierdut şi pe Pankratin şi Dumnezeu ştie ce urme o să lase interogatoriul de la Lubianka.

— Unde e Pankratin acum? întrebă Edwards.

— Conform programului, chiar în acest moment se află la bordul unui avion militar care zboară de la Potsdam la Moscova.

— Nu poţi să ajungi la el şi să-l previi?

— Nu, fir-ar să fie. După ce aterizează are o permisie de o săptămână. Undeva la ţară, cu prietenii din armată. Nu putem folosi codul de avertizare pentru cazuri de forţă majoră până când se întoarce la Moscova – dacă se mai întoarce vreodată.

— Şi planurile de luptă? întrebă Edwards.

— Cred că sunt la Poltergeist, spuse McCready.

Ceilalţi îl priviră cu toată atenţia. Appleyard se opri din fumat.

— De ce?

— Reperele temporale, răspunse McCready. Întâlnirea era programată pentru ora douăsprezece. Să zicem că a plecat din parcare pe la douăsprezece şi douăzeci. Ciocnirea a avut loc la douăsprezece jumătate. La zece minute şi la cinci mile distanţă, la cealaltă ieşire din Jena. Cred că dacă manualul ar fi fost

ascuns în compartimentul de sub baterie, chiar în halul în care se afla Poltergeist, ar fi suportat pedeapsa, pentru conducere în stare de ebrietate, ar fi petrecut o noapte la răcoare şi ar fi încasat amenda. Mai mult ca, sigur că poliţiştii n-ar fi căutat atent în maşină.

Dacă manualul s-ar fi aflat în interiorul BMW-ului, cred că din mesajele interceptate ar fi reieşit cât de cât exaltarea poliţiei. SSD-ul ar fi fost sunat după zece minute, nu după două ore. Cred că-l avea asupra lui, poate sub haină. De aceea nu putea să se ducă la secţia de poliţie. Pentru analiza sângelui l-ar fi pus să-şi dea haina jos. Aşa că a luat-o la fugă.

Se aşternu tăcerea vreme de câteva minute.

— Ne întoarcem la Poltergeist, spuse Edwards. Deşi acum ştiau cu toţii numele adevărat al agentului, preferau să folosească pe cel de cod operativ. Trebuie să fie pe undeva. Unde s-ar putea duce? Are prieteni în zonă? O casă conspirativă sau ceva de genul ăsta?

McCready clătină din cap.

— Există o casă conspirativă în Berlinul de Est. O ştie de pe vremuri. Am încercat. Nici un contact. În sud nu cunoaşte pe nimeni. Nici măcar n-a fost vreodată acolo.

— Ar putea să se ascundă undeva în pădure? întrebă Claudia.

— E un alt fel de regiune. Nu seamănă cu pădurile dese din Harz. Terenuri agricole în câmp deschis, oraşe, sate, cătunuri, ferme...

— Nu e locul potrivit pentru un fugar între două vârste care a scăpat hăţurile, comentă Appleyard.

— Înseamnă că l-am pierdut, spuse Claudia. Pe el, planurile de luptă şi pe Pankratin. Toată afacerea.

— Mă tem că aşa se pare, întări Edwards. Poliţia populară va folosi tactica saturării. Blocarea circulaţiei pe toate străzile şi aleile. Neavând adăpost, nu m-aş mira să-l prindă până la prânz.

Întâlnirea luă sfârşit în această tonalitate sumbră. După ce americanii plecară, Edwards îl reţinu pe McCready la uşă.

— Sam, ştiu că n-are rost, dar rămâi pe fază, bine? Am cerut la Cheltenham, la secţia est-germană, intensificarea pazei şi a ascultării, rugându-i să-ţi dea de ştire deîndată ce aud ceva. Când îl prind pe Poltergeist, căci trebuie s-o facă, vreau să aflu imediat. O să trebuiască să-i îmblânzim cumva pe verii noştri, deşi Dumnezeu ştie cum.

Întorcându-se la el în birou, McCready se trânti pe scaun, pradă deznădejdii. Ridică receptorul din furcă şi se uită la perete.

Dacă ar fi fost băutor, ar fi pus mâna pe sticlă. Dacă n-ar fi renunţat la fumat cu ani în urmă şi-ar fi aprins o ţigară.

Dăduse greş şi o ştia. Indiferent de ce-i spusese Claudiei cu privire la presiunile cărora îl supuseseră, în cele din urmă hotărârea de a-l trimite pe Morenz îi aparţinuse. Şi se dovedise a nu fi fost cea bună.

Pierduse planurile de luptă şi probabil că îl distrusese pe Pankratin. Ar fi fost surprins dacă ar fi ştiut că era singurul om din clădirea aceea pentru care respectivele pierderi decurgeau dintr-o altă răspundere.

Pentru el, partea cea mai urâtă era că îşi trimisese un prieten la captură, interogatoriu şi moarte sigură, fiindcă nu izbutise să depisteze semnalele de avertisment care acum, prea târziu, erau atât de limpezi. Morenz nu se aflase într-o condiţie care să-i permită să meargă. Se dusese doar ca să nu-l dezamăgească pe prietenul lui, Sam McCready.

Dezinformatorul ştia acum, deşi tardiv, că pentru tot restul zilelor, în primele ore ale dimineţii, când somnul refuză să vină, o să vadă chipul palid al lui Bruno Morenz în camera aceea de hotel...

Încercă să-şi alunge sentimentul de vinovăţie şi începu să se întrebe ce se petrecea în mintea cuiva care avea o depresiune nervoasă totală. Personal, nu avusese niciodată parte de aşa ceva. Oare cum o fi arătând Bruno Morenz acum? Cum o fi reacţionând în situaţia în care se afla? Logic? Nebuneşte? Îl sună pe expertul în psihiatrie al Serviciului, un practicant eminent, cunoscut sub numele ireverenţios de „Canapeaua”. I se dădu numărul doctorului Alan Carr de acasă din Wimpole Street. Dr. Carr spuse că era ocupat toată dimineaţa, dar că i-ar face plăcere să prânzească în compania lui. McCready, oferindu-i şi o consultaţie *ad-hoc.* McCready fixă întâlnirea pentru ora unu la hotelul Malcolm.

La zece fix, maiorul Ludmila Vanavskaia intră pe uşa principală a cartierului general al SSD-ului din Normannenstrasse 22 şi fu condusă la etajul patru, ocupat de Abteilung II, *Spionage Abwehr.* Colonelul Voss o aştepta. O introduse în biroul lui personal şi-i oferi scaunul care stătea cu faţa la masa de lucru. Se aşeză şi comandă cafea. După plecarea aghiotantului, o întrebă politicos:

— Cu ce vă pot fi de folos, tovarăşă maior?

Era curios să afle motivul acestei vizite într-o zi care fără îndoială că avea să fie extrem de aglomerată pentru el. Dar

solicitarea venise din partea generalului care era comandantul cartierului general al KGB-ului, iar colonelul Voss îşi dădea foarte bine seama cine ţinea de fapt frâiele puterii în Republica Democrată Germană.

— Vă ocupaţi de un caz în zona Jena, spuse Vanavskaia. Un agent vest-german care a fugit după o ciocnire şi şi-a abandonat maşina. Aţi putea să-mi daţi amănuntele aflate până acum?

Voss îi aduse la cunoştinţă detaliile ce nu fuseseră incluse în raportul pe care rusoaica îl văzuse deja.

— Să presupunem, spuse Vanavskaia după ce termină el de vorbit, că acest agent, pe nume Grauber, venise să ia sau să dea ceva... S-a găsit vreun lucru în maşină sau în cavitatea secretă care să semene fie cu ceea ce adusese, fie cu ce încercase să ia cu el?

— Nu, nimic. Toate actele personale se legau de falsa poveste a afacerilor. Cavitatea era goală.

— Dacă a adus ceva, a apucat să-l predea. Dacă avea de gând să ia ceva cu el, n-a reuşit...

— Sau a rămas în posesia lui..

— Da, e posibil. O să aflăm la interogatoriu. Pot să vă întreb motivul pentru care vă interesează cazul?

Vanavskaia îşi alese cuvintele cu grijă.

— Există posibilitatea, relativ redusă, ca unul din cazurile de care mă ocup eu să se suprapună celui pe care-l aveţi dumneavoastră.

În spatele chipului său impasibil, Otto Voss se amuza. Deci, acest drăgălaş copoi în fustă bănuia că vest-germanul venise în Est ca să ia legătura cu o sursă de-a *ruşilor,* nu cu un trădător est-german. Interesant.

— Aveţi vreun motiv să credeţi, tovarăşe colonel, că Grauber urma să efectueze un contact personal sau trebuia doar să lase ceva într-un loc secret?

— Credem că se afla aici pentru o întâlnire personală, spuse Voss. Deşi ciocnirea a avut loc ieri la douăsprezece şi jumătate. — A trecut graniţa abia marţi la unsprezece. Dacă ar fi trebuit doar să lase sau să ridice un pachet dintr-un loc secret, n-ar fi avut nevoie de douăzeci şi patru de ore. Ar fi putut s-o facă până marţi seara. Aşa însă şi-a petrecut noaptea de marţi spre miercuri la Ursul Negru din Jena. Credem că a venit pentru o înmânare personală.

Maiorului Vanavskaia i se umflase inima în piept. O întâlnire personală, undeva între Jena şi Weimar, probabil pe o anumită

porţiune a drumului, un drum parcurs de omul pe care-l urmărea aproape în acelaşi timp. Cu tine a venit să se întâlnească, ticălosule.

— L-aţi identificat pe Grauber? întrebă ea. Fireşte că nu. Aşa îl cheamă în realitate.

Ascunzându-şi sentimentul de triumf, Voss deschise un dosar şi-i arătă o schiţă artistică. Fusese realizată cu ajutorul celor doi poliţişti din Jena, a celor doi membri ai patrulei care-l ajutaseră să strângă piuliţa la vest de Weimar şi a personalului de la Ursul Negru. Era foarte bună. Fără un cuvânt, Voss îi prezentă apoi o fotografie mare. Cele două erau identice.

— Îl cheamă Morenz, spuse, Voss. Bruno Morenz. Ofiţer de carieră al BND-ului, cu sediul la Köln.

Vanavskaia se arătă surprinsă. Prin urmare, era vorba de o operaţiune vest-germană. Bănuise dintotdeauna că omul ei lucra pentru CIA sau pentru englezi.

— Încă nu l-aţi prins?

— Nu, tovarăşă maior. Mărturisesc că şi pe mine mă miră întârzierea. Dar o să-l prindem. Maşina poliţiei a fost descoperită abandonată, azi-noapte târziu. Rapoartele susţin că rezervorul de benzină fusese găurit. Ar mai fi mers doar zece-cincisprezece minute din momentul furtului. A fost găsită aici, lângă Apolda, imediat, la nord de Jena. Înseamnă că omul nostru se deplasează pe picioare. Avem o descriere perfectă – înalt, voinic, cu părul cărunt, într-un impermeabil mototolit. N-are acte, vorbeşte cu accent renari şi nu se află într-o formă fizică bună. O să iasă în evidenţă ca un deget inflamat.

— Vreau să fiu de faţă la interogatoriu, spuse Vanavskaia.

Era tare de înger, participase şi la altele.

— Dacă e vorba de o cerere oficială a KGB-ului, bineînţeles că mă voi conforma.

— Va fi, spuse Vanavskaia.

— Atunci rămâneţi pe-aproape, tovarăşă maior. O să punem mâna pe el, probabil până la prânz.

Maiorul Vanavskaia se întoarse la sediul KGB-ului, îşi anulă zborul din Potsdam şi folosi o linie telefonică asigurată pentru a lua legătura cu generalul Şaliapin. Acesta se arătă de acord.

La douăsprezece ziua, un aparat Antonov 32 al aviaţiei sovietice decolă din Potsdam cu destinaţia Moscova. La bord se aflau generalul Pankratin şi alţi ofiţeri superiori de infanterie şi aviaţie care se întorceau la Moscova. Undeva în spate, lângă sacii de poştă, se găseau câţiva ofiţeri de rang mai mic. În

drumul spre casă lipsea doar „secretara” în haine închise a ambasadei.

— Se află în ceea ce numim stare de disociere, de crepuscul sau de fugă, spuse Dr. Carr în timp ce li se serveau aperitivele alcătuite din pepene şi avocado.

Ascultase atent descrierea făcută de McCready unei persoane fără nume, care se părea că suferise o masivă depresiune nervoasă. Nu aflase şi nici nu întrebase nimic despre misiunea încredinţată respectivului sau despre locul unde survenise depresiunea, cu excepţia faptului că avusese loc pe un teritoriu ostil. Li se luară din faţă farfuriile goale şi li se aduse câte o porţie de calcan dezosat.

— Disociere de ce? întrebă McCready.

— De realitate, bineînţeles, spuse Dr. Carr. Este unul din simptomele clasice ale acestui tip de sindrom. E posibil să fi manifestat deja semne de autoamăgire înainte de-a ceda definitiv.

Şi încă cum, îşi spuse McCready. Păcălindu-se că o pipiţă care-ţi lua ochii se îndrăgostise într-adevăr de el şi că putea să scape după ce comisese două crime.

— Fuga, continuă Dr. Carr, înfigându-şi furculiţa într-o bucăţică fragedă de *sole meuniere,* înseamnă evadare. Evadarea din realitate, mai cu seamă dintr-o realitate dură şi neplăcută. Cred că la ora asta omul dumitale se află efectiv într-o stare precară.

— Concret, ce-o să facă? întrebă McCready. Unde o să se ducă?

— O să se ducă la un refugiu, într-un loc unde o să se simtă în siguranţă şi o să se poată ascunde, unde toate problemele vor dispărea, iar lumea o să-l lase în pace. Ar putea chiar să se întoarcă la o stare a copilăriei. Am avut cândva un pacient care, simţindu-se copleşit de probleme, s-a vârât în pat, s-a ghemuit în poziţia fătului şi-a băgat degetul mare în gură şi a rămas aşa. N-a mai vrut să se dea jos. Copilăria, vezi dumneata. Siguranţă şi securitate. Nici un fel de probleme. Că veni vorba, excelent calcan. Da, încă puţin Meursault... Mulţumesc.

Toate bune şi frumoase, îşi spuse McCready, dar Bruno Morenz n-avea nici un refugiu spre care să alerge. Născut şi crescut în Hamburg, domiciliat în Berlin, München şi Köln, n-avea unde să se ascundă lângă Jena sau Weimar. Mai turnă vin şi întrebă:

— Şi dacă n-are nici un refugiu spre care să se îndrepte?

— Atunci mă tem că se va mărgini să rătăcească pradă

derutei, incapabil să-şi vină singur în ajutor. Experienţa îmi spune că, dacă ar avea o destinaţie, ar putea acţiona în mod logic ca să ajungă acolo. Fără ea... O să-l prindă, spuse doctorul, ridicând din umeri. Probabil că au şi făcut-o. Cel mai târziu până la lăsarea întunericului.

Dar nu aşa stăteau lucrurile. În cursul după-amiezii, mânia şi frustrarea colonelului Voss crescură. Trecuseră peste douăzeci şi patru de ore, aproape treizeci, poliţia populară şi cea secretă se aflau la fiecare colţ de stradă şi la toate barajele rutiere din regiunea Apolda-Jena-Weimar, iar vest-germanul ăla mare, poticnit, bolnav, zăpăcit şi dezorientat se evaporase pur şi simplu.

În cursul nopţii, Voss măsură cu pasul biroul personal din Normannenstrasse. Vanavskaia rămase pe marginea patului de campanie din cartierul militar al ofiţerilor de sex femeiesc necăsătoriţi din cazarma KGB-ului. O serie de oameni stătură aplecaţi lângă radiouri la Schloss Lowenstein şi Cheltenham. Vehiculele continuară să fie oprite prin semnalizări cu lanterna pe toate drumurile şi drumeagurile din sudul Turingiei. McCready bău fără încetare cafea neagră în biroul lui din Century House. Şi... nimic. Bruno Morenz dispăruse.

CAPITOLUL CINCI

Maiorul Vanavskaia nu putea să doarmă. Încercă, dar nu reuşi decât să stea trează pe întuneric, întrebându-se. Cum Dumnezeu era posibil ca est-germanii, renumiţi pentru eficienţa controlului asupra propriei populaţii, să piardă un om ca Morenz pe o suprafaţă de douăzeci de mile pe douăzeci? Făcuse autostopul? Furase o bicicletă? Rămăsese ghemuit în vreun şanţ? Ce naiba făcea poliţia populară din regiune?

La trei noaptea ajunsese să se convingă că lipsea ceva, o părticică din enigma care făcea ca un om pe cale să-şi piardă minţile şi fugind într-o zonă restrânsă şi înţesată de membrii poliţiei populare să fie în stare să treacă neobservat.

La patru se ridică şi se întoarse la sediul KGB-ului, deranjându-i pe cei din schimbul de noapte, cărora le cern o linie telefonică asigurată pentru o convorbire cu cartierul general al SSD-ului. După ce o obţinu, vorbi cu colonelul Voss. Acesta nu plecase deloc din birou.

— Fotografia aceea a lui Morenz era recentă? întrebă ea.

— Cam de un an, spuse Voss nedumerit.

— De unde aţi primit-o?

— De la HVA, răspunse Voss.

Vanavskaia îi mulţumi şi închise telefonul.

Bineînţeles, HVA, Haupt Verwaltung Aufklarung, braţul Serviciilor est-germane de informaţii peste hotare care, din motive lingvistice evidente, se specializase în infiltrarea reţelelor în inferiorul Germaniei occidentale. Directorul său era legendarul general-colonel Marcus Wolf. Chiar şi KGB-ul, al cărui dispreţ faţă de serviciile de informaţii satelit devenise notoriu, manifesta faţă de el un respect deosebit. Marcus „Mişa” Wolf le dăduse câteva lovituri sclipitoare vest-germanilor, dintre care rămăsese celebră „pilotarea” secretarului personal al cancelarului Brandt. Puse mâna pe telefon, îl trezi pe şeful local al Direcţiei a Treia şi-şi formulă cererea, menţionând numele generalului Şaliapin. Avu succes. Colonelul spuse că o să vadă ce putea face. O sună după o jumătate de oră.

— Se pare că generalul Wolf se scoală odată cu găinile, spuse el. Vă aşteaptă în biroul lui la ora şase.

În aceeaşi dimineaţă dar la cinci, secţia de criptografie de la cartierul general din Cheltenham termină de decodificat ultimele mesaje dintr-un vraf de hârtii lipsite de importanţă care se adunaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore. După ce li se dădea forma decodificată, acestea erau transmise prin intermediul unui număr de linii telefonice de maximă securitate pe adresa mai multor destinatari – unele pentru SIS-ul de la Century House, altele pentru MI 5-ul din Curzon Street, iar altele pentru Ministerul Apărării deja Whitehall. Multe informaţii erau „trase” în mai multe exemplare, dat fiind că prezentau un interes posibil pentru doi beneficiari sau chiar pentru toţi trei. Informaţiile urgente erau manevrate mult mai rapid, însă primele ore ale dimineţii reprezentau o perioadă nimerită pentru trimiterea materialului de nivel inferior la Londra. Liniile nu erau atât de aglomerate.

Materialul cuprindea şi un semnal sosit miercuri seara din Pullach pentru agentul BND din ambasada vest-germană. Germania era şi rămăsese, bineînţeles, un aliat preţuit şi respectat al Angliei. Nu era nimic insultător în faptul că biroul din Cheltenham intercepta şi decodifica un mesaj confidenţial al unui aliat pe adresa propriei lui ambasade. Codul fusese încălcat în secret şi în alte dăţi. Nimic jignitor, o simplă operaţiune de rutină. De data asta mesajul fu expediat la MI 5 şi la biroul NATO din Century House care se ocupa de toţi ofiţerii de informaţii ce făceau legătura cu aliaţii Angliei, mai puţin CIA, care avea propriul său birou de legătură.

Şeful biroului NATO fusese primul care îi atrăsese atenţia lui Edwards asupra situaţiei delicate, în care era pus de McCready, care folosea un ofiţer al BND-ului aliat pe post de agent personal. Cu toate acestea, şeful biroului NATO rămăsese prieten cu McCready. Când văzu mesajul german trimis prin cablu în dimineaţa aceea la zece, se hotărî să-l anunţe pe prietenul lui, Sam. Pentru orice eventualitate... Însă nu, avu timp până la prânz.

La ora şase, maiorul Vanavskaia fu poftită în biroul lui Marcus Wolf, cu două etaje deasupra celui al colonelului Voss. Marelui maestru est-german al spionilor îi displăceau uniformele, fiind îmbrăcat cu un costum bine croit. Totodată, prefera ceaiul cafelei şi ordonase să i se trimită un amestec deosebit de gustos din Londra, de la Fortnum Masson. Îi oferi şi maiorului sovietic o ceaşcă.

— Tovarăşe general, e vorba de acea fotografie recentă a lui Bruno Morenz. A plecat de la dumneavoastră.

Mişa Wolf o privi ţintă peste marginea ceştii. Chiar dacă avea surse şi informatori infiltrări în lumea bună a societăţii vest-germane, fapt cu totul adevărat, doar n-o să se apuce să i le confirme acestei străine.

— Aţi putea să faceţi cumva rost de un exemplar din fişa de personal a lui Bruno Morenz? întrebă ea.

Marcus Wolf analiză cererea.

— La ce v-ar folosi? se interesă el cu o voce stinsă.

Vanavskaia îi explică, în amănunt.. Încălcând câteva reguli.

— Ştiu că e doar o bănuială, spuse ea. Nimic concret. Sentimentul că lipseşte o părticică. Poate ceva din trecutul lui.

Wolf încuviinţă. Îi plăcea gândirea ramificată. Câteva din marile lui succese izvorâseră dintr-un sentiment organic, din bănuiala că inamicul avea un călcâi al lui Ahile pe care era suficient să-l descopere. Se ridică, se apropie de un dulăpior cu dosare şi scoase un mic teanc de opt file. Fără o vorbă. Era povestea vieţii lui Bruno Morenz. De la Pullach; aceeaşi pe care o studiase Lothar Herrmann miercuri după-amiază. Vanavskaia răsuflă adânc, cuprinsă de admiraţie. Wolf zâmbi.

Deşi specialitatea lui Marcus Wolf era lumea spionajului, ea se traducea nu atât prin coruperea şi darea în vileag a vest-germanilor de rang înalt (chiar dacă se putea face şi aşa ceva câteodată), cât mai ales în infiltrarea unor secretare înţepate şi necăsătorite, cu un mod de viaţă impecabil şi cu garanţii de securitate, în imediata apropiere a acestor feţe simandicoase, Ştia că o secretară confidenţială vedea tot ce vedea şi şeful ei, iar câteodată chiar mai mult.

De-a lungul anilor, Germania occidentală fusese zguduită de o serie de scandaluri, când anumiţi secretari particulari ai unor miniştri, funcţionari de stat şi furnizori ai armatei fie că fuseseră arestaţi de BFV, fie că se furişaseră pe nesimţite în Est. Wolf ştia că într-o bună zi avea să fie nevoit s-o scoată pe Fraulein Erdmute Keppel din secţia din Köln a BND-ului şi s-o readucă în iubita ei Republică Democrată Germană. Până atunci însă, ea continua să ajungă la birou cu o oră înaintea lui Dieter Aust şi copia tot ce era de interes, inclusiv fişele de personal ale tuturor angajaţilor. Vara, continua să prânzească în parcul liniştit, mâncându-şi sandvişurile cu salată cu o precizie pedantă, hrănind porumbeii cu vreo câteva firimituri şi în cele din urmă dând drumul pungii goale în care fuseseră sandvişurile într-un

coş de gunoi din apropiere. Acesta era luat de acolo după câteva clipe de domnul care-şi scosese câinele la plimbare. În timpul iernii, prânzea în restaurantul încălzit şi dădea drumul ziarului în lada de gunoi de lângă uşă, de unde îl recupera măturătorul de stradă.

La retragerea în Est, Fraulein Keppel avea să se bucure de o primire la nivelul conducerii statului, un salut personal din partea Ministrului de Interne Erich Mielke sau poate chiar a liderului de partid Erich Honecker, o medalie, o pensie de stat şi o elegantă casă de odihnă în zona lacurilor din Furstenwalde.

Fireşte că nici chiar Marcus Wolf nu era cititor în stele. N-avea de unde să ştie că în 1990 Germania de Est îşi va fi încetat existenţa, că Mielke şi Honecker aveau să fie răsturnaţi, căzând în dizgraţie, că el însuşi avea să fie pensionat, scriindu-şi memoriile pentru un onorariu consistent, sau că Erdmute Keppel avea să-şi petreacă bătrâneţea în Germania occidentală, într-un loc de recluziune mult mai puţin confortabil decât locuinţa care-i fusese destinată în Furstenwalde.

Maiorul Vanavskaia îşi ridică privirea..

— Are o soră, spuse ea.

— Da, răspunse Wolf. Credeţi că ar putea să ştie ceva?

— Încercăm marea cu degetul, spuse rusoaica, dar dacă m-aş putea duce s-o văd...

Dacă primiţi permisiunea superiorilor, o îndemnă blând Wolf Din păcate, nu lucraţi pentru mine.

— Însă, dacă aş putea, aşa avea nevoie de o identitate falsă. Nu rusă şi nici est-germană...

Wolf ridică din umeri autocritic.

— Am câteva „legende” care pot fi folosite. Bineînţeles. Fac parte din ciudata noastră meserie...

Avionul LOT 104 al liniilor aeriene poloneze se ivi pe pista aeroportului Berlin-Schonefeld la zece dimineaţa. Fu ţinut în loc timp de zece minute, pentru a i se permite Ludmilei Vanavskaia să urce la bord. Aşa cum arătase Wolf – germana ei era bunicică, dar nu suficient de bună pentru a trece neobservată. Puţini dintre oamenii cu care avea să se întâlnească la Londra vorbeau polona. Avea actele unei învăţătoare poloneze venită în vizită la o rudă. Polonia avea un regim mult mai liberal.

Aeronava poloneză ateriză la unsprezece, câştigând o oră datorită diferenţei de fus. Maiorul Vanavskaia petrecu treizeci de minute la vamă şi la ghişeul de verificare a paşapoartelor, dădu două telefoane dintr-o cabină din perimetrul porţii numărul doi şi

luă un taxi până într-un cartier al Londrei numit Primrose Hill.

Telefonul de pe masa de lucru a lui Sam McCready ţârâi la ora prânzului. Tocmai pusese receptorul în furcă, după ce vorbise încă o dată cu Cheltenham. Răspunsul era: tot nimic. Trecuseră patruzeci şi opt de ore şi Morenz continua să fugă. Cel care sună de data asta era de la biroul NATO aflat mai jos.

— Am primit un bileţel cu transportul de dimineaţă, spuse el. S-ar putea să nu fie nimic. Dacă aşa stau lucrurile, la gunoi cu el. Oricum, ţi-l trimit sus printr-un curier.

Telegrama sosi după cinci minute. Când o văzu şi observă ora de pe ea, McCready înjură în gura mare.

De obicei, regula cunoştinţelor obligatorii din lumea agenţilor secreţi funcţionează admirabil. Celor care nu au nevoie să ştie un anumit lucru ca să-şi îndeplinească atribuţiile nu li se spune nimic. În acest fel, dacă are loc o scurgere de informaţii, fie cu bună ştiinţă, fie din cauza vorbitului în plus, pagubele sunt limitate la un nivel rezonabil. Câteodată însă se întâmplă exact pe dos. O informaţie care ar putea schimba cursul evenimentelor nu e trimisă mai departe fiindcă nimeni nu crede că are vreo importanţă.

Staţiei de ascultare Arhimede din munţii Harz şi ascultătorilor concentraţi pe Germania de Est din Cheltenham li se spusese să-i comunice imediat lui McCready tot ce aflau. Cuvintele „Grauber” şi „Morenz” constituiau semnale speciale care declanşau transmiterea instantanee. Nimeni nu se gândise la alertarea celor care supravegheau comunicaţiile diplomatice şi militare ale *aliaţilor.*

Mesajul pe care-l ţinea în mână fusese primit la 4, 22 p.m., miercuri după-masă. În el scria:

> Ex-Herrmann
> Pro-Fietzau
> Maximă urgenţă. Contactaţi doamna A, Farquarson, născută Morenz, presupusă a trăi la Londra. Întrebaţi dacă l-a văzut sau l-a auzit pe fratele ei în ultimele patru zile.

Nu mi-a spus niciodată că are o soră la Londra. Nici măcar nu mi-a spus că are vreo soră, îşi zise McCready. Începu să se întrebe ce alte lucruri omisese să-i spună prietenul său Bruno despre propriul lui trecut. Scoase anevoie o carte de telefon dintr-un raft şi căută la numele Farquarson.

Din fericire, nu era un nume extrem de răspândit. Cu totul

altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi chemat-o Smith. Erau paisprezece abonaţi pe nume Farquarson, dar nici o „doamnă A”. Începu să-i sune la rând. Din primii şapte, cinci declarară că nu aveau cunoştinţă de nici o doamnă A. Farquarson. Doi nu răspunseseră. La al optulea avu noroc. Numele abonatului era Robert Farquarson, dar răspunse o femeie.

— Da, eu sunt doamna Farquarson.

Exista oare o vagă urmă de accent german?

— Sunteţi cumva doamna A. Farquarson?

— Da.

Părea că vrea să se pună la adăpost.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, doamnă Farquarson. Sunt de la biroul de imigrare de la Heathrow. Aveţi întâmplător un frate pe nume Bruno Morenz?

O pauză îndelungată.

— E acolo? La Heathrow?

— Nu vă pot spune, doamnă. Decât dacă sunteţi sora lui.

— Da, sunt Adelheid Farquarson. Bruno Morenz este fratele meu. Aş putea vorbi cu el?

— Mă tem că deocamdată nu. Vreţi să rămâneţi la aceeaşi adresă şi peste, să zicem, cincisprezece minute? E foarte important.

— Da, rămân aici.

McCready chemă o maşină cu şofer de la parcul auto şi coborî scările în goană.

Apartamentul era un studio încăpător situat la ultimul etaj al unei solide vile edwardiene pitită în spatele lui Regent’s Park Road. Urcă şi sună la uşă. Doamna Farquarson îl primi într-o cămaşă lungă ca un halat de pictor şi-l pofti într-un studio plin de tablouri sprijinite pe şevalete şi schiţe împrăştiate pe podea.

Era o femeie frumoasă, cu părul cărunt ca al fratelui ei. McCready aprecie că se apropia de şaizeci de ani, fiind mai mare ca Bruno. Făcu loc în încăpere, îi oferi un scaun şi-l privi liniştită. McCready observă două ceşti de cafea puse pe o masă din apropiere. Ambele erau goale. Izbuti să atingă una, în timp ce doamna Farquarson se aşeză. Ceaşca era caldă.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule...

— Jones. Aş dori să vă pun câteva întrebări despre fratele dumneavoastră, Herr Bruno Morenz.

— De ce?

— Avem o problemă legată de imigrare.

— Mă minţiţi, domnule Jones.

— Zău?

— Da, fratele meu nu vine aici. Şi chiar dacă ar face-o, n-ar avea nici un fel de probleme cu biroul englez de imigrare. Este cetăţean vest-german. Sunteţi poliţist?

— Nu, doamnă Farquarson. Dar sunt prieten cu Bruno. De mulţi ani. Ne cunoaştem de vreme îndelungată. Vă cer să mă credeţi fiindcă acest lucru *este* adevărat.

— Are necazuri, nu?

— Da, mă tem că are. Încerc să-l ajut, dacă pot. Nu e uşor.

— Ce-a făcut?

— Se pare că şi-a ucis iubita la Köln. După care a fugit. Mi-a trimis un singur mesaj. Spunea că n-a vrut s-o facă. Pe urmă a dispărut.

Ea se ridică şi se apropie de fereastră, privind frunzele veştejite ale toamnei din Primrose Hill Park.

— Ah, Bruno. Neghiobule. Bietul de tine. Ce te-ai mai speriat.

Se întoarse şi-l privi.

— A fost aici un bărbat de la ambasada germană. Ieri dimineaţă. A mai venit o dată, miercuri seara, dar eram în oraş. Nu mi-a spus ce mi-aţi spus dumneavoastră, m-a întrebat doar dacă am primit vreun semn de viaţă de la Bruno. N-am primit. Nici pe dumneavoastră nu pot să vă ajut, domnule Jones. Probabil că ştiţi mai mult ca mine, din moment ce v-a trimis un mesaj. Ştiţi unde s-a dus?

— Asta e problema. Cred că a trecut graniţa. A intrat în Germania de Est. Undeva în zona oraşului Weimar. Poate că s-a dus să stea la nişte prieteni. Dar din câte ştiu n-a mai fost în viaţa lui la Weimar sau în împrejurimi.

Păru nedumerită.

— Ce vreţi să spuneţi? A trăit acolo doi ani.

McCready afişă aceeaşi, expresie calmă, însă vestea îl ului.

— Îmi pare rău! Nu-am ştiut. Nu mi-a spus niciodată..

— Nu, cred şi eu. Ura locul ăla. Au fost cei mai nefericiţi doi ani din viaţa lui. N-a vorbit deloc despre asta.

— Credeam că familia dumneavoastră s-a născut şi a crescut la Hamburg.

— Aşa este. Până în 1943. Adică până când Hamburgul a fost distrus de RAF[14]. Marele bombardament al Furtunii de Foc. Aţi auzit de el?

McCready dădu din cap. Avea cinci ani pe atunci. Aviaţia

[14] Royal Air Force, aviaţia britanică, (n. trad.).

britanică bombardase centrul Hamburgului cu o asemenea intensitate încât izbucniseră incendii mistuitoare. Focurile absorbiseră oxigenul din zonele periferice până când se crease un adevărat infern în care temperaturile creşteau atât de mult încât oţelul curgea ca apa iar betonul exploda aidoma bombelor. Infernul pustiise întregul oraş, făcând să se evaporeze totul în cale – Bruno şi cu mine am rămas orfani în noaptea aceea.

Se opri şi-şi aţinti privirea nu asupra lui McCready, ci undeva dincolo de el, revăzând flăcările care distrugeau oraşul unde se născuse, prefăcându-i în scrum părinţii, prietenii, colegii de şcoală şi reperele întregii sale vieţi. După câteva clipe se trezi brusc din reverie şi reîncepu să vorbească pe tonul acela liniştit şi cu o uşoară urmă de accent german?

— După ce s-a terminat, autorităţile s-au ocupat de noi şi am fost evacuaţi. Eu aveam cincisprezece ani, Bruno zece. Am fost despărţiţi. Am fost trimisă la o familie, din afara Gottingenului. Bruno a fost îndrumat să stea cu un fermier de lângă Weimar.

După război l-am căutat şi Crucea Roşie ne-a ajutat să ne regăsim. Ne-am întors la Hamburg. Am avut grijă de el. Însă aproape că nici nu aducea vorba de Weimar. Am început să lucrez la cantina NAAFI a englezilor, ca să-l întreţin pe Bruno. Să ştiţi că au fost vremuri grele.

McCready dădu din cap.

— Da, îmi pare rău.

Ea ridică din umeri.

— Aşa era în război. Oricum, în 1947 am cunoscut un sergent, Robert Farquarson. Ne-am căsătorit şi ne-am stabilit aici. A murit acum opt ani. Când Robert şi cu mine am plecat din Hamburg, în 1948, Bruno a intrat ucenic tot undeva în oraş, la o firmă care fabrica lentile optice. De atunci l-am mai văzut doar de trei sau patru ori iar în ultimii zece ani niciodată.

— I-aţi spus asta şi bărbatului de la ambasadă?

— Lui Herr Fietzau? Nu, n-a întrebat nimic despre copilăria lui Bruno. Dar i-am spus doamnei.

— Doamnei?

— A plecat acum o oră. Cea de la serviciul de pensii.

— Pensii?

— Da. Mi-a spus că Bruno lucrează în continuare în aparatura optică, pentru o firmă numită BKI din Wurzburg. Dar se pare că BKI este proprietatea lui Pilkington Glass din Anglia şi, dată fiind apropiata pensionare a lui Bruno, avea nevoie de amănunte din viaţa lui pentru o mai bună apreciere a cuantumului. N-a fost

trimisă de patronii lui Bruno?

— Mă îndoiesc. Probabil că făceau parte din poliţia vest-germană. Mă tem că şi ei îl caută pe Bruno, dar nu ca să-l salveze.

— Îmi pare rău: Am impresia că am făcut o mare prostie.

— N-aveaţi de unde să ştiţi, doamnă Farquarson. Vorbea englezeşte bine?

— Da, perfect. Un accent uşor, poate polonez.

McCready nu prea mai avea dubii faţă de identitatea doamnei. Existau şi alţi urmăritori ai lui Bruno Morenz şi încă destul de mulţi, însă doar McCready şi încă un grup ştiau de BKI din Wurzburg. Se ridică.

— Străduiţi-vă din răsputeri să vă gândiţi la puţinul pe care l-a zis în anii aceia de după război. Există cineva, indiferent cine, la care să se poată duce când este la ananghie? Ca să găsească un refugiu?

Ea căzu adânc pe gânduri vreme îndelungată.

— A pomenit cândva un nume, al cuiva care se purtase frumos cu el. Învăţătoarea din şcoala primară, Fraulein... fir-ar să fie... Fraulein Neuberg... Nu, acum mi-am adus aminte. Fraulein Neumann. Asta e, Neumann. Bineînţeles, probabil că între timp a murit; au trecut patruzeci de ani.

— O ultimă întrebare, doamnă Farquarson. I-aţi spus asta şi doamnei de la firmă?

— Nu, adineauri mi-am amintit. I-am spus doar că Bruno a petrecut doi ani după evacuare la o fermă aflată la nici zece mile de Weimar.

Întorcându-se la Century House, McCready împrumută o carte de telefon a oraşului Weimar de la biroul est-german. Erau trecuţi câţiva Neumann, dar numai unul din ei avea în faţă „Frl.”, prescurtarea de la Fraulein. O fată bătrână. O tânără n-ar fi putut avea apartament proprietate personală şi telefon în Germania răsăriteană. Pe când o femeie necăsătorită şi în vârstă, cu vechi state de serviciu, da. Era foarte greu, un fel de a încerca marea cu degetul. Putea să-l pună pe unul din agenţii de teren ai biroului est-german aflat de cealaltă parte a Zidului sădea un telefon. Însă cei de la Stasi erau pretutindeni şi plasaseră microfoane peste tot. O simplă întrebare de genul „Aţi fost cândva învăţătoarea unui băieţel pe nume Morenz? Şi nu cumva acesta a apărut prin preajmă?” ar fi putut compromite totul. Următoarea lui vizită avu drept destinaţie acel serviciu de la Century House a cărui specialitate era confecţionarea unor

buletine de identitate cu totul neadevărate.

Sună la British Airways[15], care nu putură să-l ajute. Spre deosebire de Lufthansa, care avea un. Zbor cu plecarea la 5 spre Hanovra. Îl rugă pe Denis Gaunt să-l ducă din nou cu maşina la Heathrow.

— „De şoareci şi de oameni iscusita cursă", cum ar fi putut spune poetul scoţian, ajunge câteodată să arate jalnic. Zborul de înapoiere al liniilor aeriene poloneze la Varşovia prin Berlinul de Est trebuia să decoleze la 3,30. Însă când pilotul acţionă sistemele de zbor, se aprinse o lumină roşie de avertisment. Până la urmă se constată că era vorba doar de un solenoid defect, care provocă, totuşi, o amânare a decolării până la ora şase. În sala de aşteptare, maiorul Ludmila Vanavskaia privi ecranul unde erau afişate informaţiile legate de plecări, observă întârzierea datorată „unor motive tehnice", blestemă în gând şi se întoarse la cartea pe care o citea.

McCready era pe punctul de a-şi părăsi biroul când sună telefonul. La început ezită să răspundă, însă apoi decise că aşa se cuvenea. Putea fi ceva important. Era Edwards.

— Sam, mi-a şoptit ceva o păsărică. Uite ce e, Sam, nu-ţi dau sub nici o formă permisiunea să mergi în Germania de Est. E clar?

— Absolut, Timothy, mai clar de-atâta nu se poate.

— În regulă, spuse directorul adjunct şi închise telefonul.

Gaunt auzise atât vocea de la celălalt capăt al firului, cât şi ceea ce spusese.

Lui McCready începuse să-i placă de Gaunt. Intrase în Serviciu cu doar şase luni în urmă, dar, arăta că era inteligent şi demn de încredere şi că ştia să-şi ţină gura. Totuşi, se hotărî s-o deschidă în timp ce ocolea giratoriul de la Hogarth, luând o mulţime de curbe scurte în traficul intens de vineri după-masă al navetiştilor care circulau pe drumul spre Heathrow.

— Sam, ştiu că ai fost pus într-o sumedenie de situaţii limită, dar eşti trecut pe lista neagră în Germania de Est – iar şeful ţi-a interzis să te întorci.

— Una e să interzici, alta să împiedici, spuse McCready.

În vreme ce străbăteau sala de aşteptare de la poarta doi, ca să prindă zborul Lufthansa spre Hanovra nu-i aruncă nici o privire tinerei şi cochetei femei cu păr blond şi strălucitor şi ochi albaştri pătrunzători care citea la nici doi metri de el. Nici ea nu se uită în

[15] Liniile aeriene engleze, (n. trad.).

sus la bărbatul de talie mijlocie care trecu pe lângă ea, cu un păr castaniu ce începuse să se rărească şi îmbrăcat cu nişte haine relativ şifonate şi un impermeabil gri.

Zborul lui McCready decola la timp şi ateriză la Hanovra la opt, ora locală. Maiorul Vanavskaia plecă la şase şi ajunse la Berlin-Schonefeld la nouă. McCready închirie o maşină şi trecu prin Hildesheim şi Salzgitter, îndreptându-se spre destinaţia situată în pădurile de la ieşirea din Goslar. Pe Vanavskaia o aşteptă o maşină a KGB-ului care o duse la Normannenstrasse 22. Trebui să aştepte o oră ca să-l vadă pe colonelul Otto Voss, care avea o convorbire între patru ochi cu Ministrul de Interne Erich Mielke.

McCready îi telefonase gazdei lui înainte de-a pleca din Londra; era aşteptat. Bărbatul îl primi în pragul uşii din faţa casei lui extrem de încăpătoare, o cabană de vânătoare frumos reamenajată şi situată pe o pantă deluroasă de pe care ziua se vedea hăt departe, până la o vale lungă şi străjuită de conifere. La o distanţă de numai cinci mile, luminile lui Goslar licăreau în întuneric. Dacă ar mai fost încă zi, McCready ar fi putut vedea la extremitatea estică, pe un pisc îndepărtat al munţilor Harz, acoperişul unui turn înalt. Acesta putea fi confundat cu un turn de vânătoare, dar era cu totul altceva. Era un mirador iar scopul lui nu era vânarea mistreţilor, ci a bărbaţilor şi femeilor. Omul la care venise în vizită McCready se hotărâse să-şi petreacă anii tihniţi ai pensiei având sub ochi tocmai graniţa care îl ajutase cândva să se îmbogăţească.

Gazda lui se schimbase de-a lungul anilor, îşi spuse McCready, pe când era poftit într-un salon lambrisat unde atârnau capete de mistreţi şi coarne de cerb. Un foc jucăuş trosnea într-un cămin de piatră. Sus pe dealuri era frig chiar şi la începutul lui septembrie.

Bărbatul care îl primise se îngrăşase şi carnea trupului zvelt de odinioară se fleşcăise. Era la fel de scund, bineînţeles, iar chipul rotund şi rozaliu, precum şi părul alb şi mătăsos, îl făceau să arate mai inofensiv ca niciodată. Asta până când îl priveai în ochi. Avea ochii vicleni şi perfizi ai celui care văzuse prea multe, făcuse numeroase învoieli pe viaţă şi pe moarte, trăise în canalele subterane şi supravieţuise. Unul din copiii răi ai războiului rece, care fusese cândva regele neîncoronat al lumii interlope din Berlin.

Timp de douăzeci de ani, de la ridicarea Zidului Berlinului din 1961 şi până la pensionarea lui în 1981, Andre Kurzlinger fusese un *Grehzganger,* în traducere literală străbătător sau trecător de graniţă. Zidul fusese cel care îl făcuse să ajungă bogat. Anterior

construirii lui, est-germanii care voiau să fugă în Vest trebuiau pur şi simplu să meargă în Berlinul de Est, iar de acolo să treacă în Berlinul de Vest. Apoi însă, în noaptea de 21 august 1961, pe locul acela se înălţaseră nişte blocuri uriaşe de beton iar Berlinul devenise Oraşul Împărţit. Mulţi încercaseră să escaladeze Zidul. Unii reuşiseră. Alţii fuseseră târâţi jos ţipând şi condamnaţi la ani grei de temniţă. Iar alţii fuseseră mitraliaţi în dreptul sârmei ghimpate şi lăsaţi să atârne acolo ca nişte blănuri de hermelină puse la zvântat înainte de-a fi daţi jos. Pentru cei mai mulţi, trecerea Zidului era o faptă unică. Pentru Kurzlinger, care pe atunci era bişniţar şi gangster, devenise o profesie.

Treaba lui era să-i ajute pe oameni să scape – contra cost. Se deghiza în fel şi chip sau trimitea emisari şi negocia preţul. Unii plăteau în mărci est-germane, ceea ce însemna o sumă foarte mare. Cu ele Kurzlinger putea să-şi cumpere acele trei lucruri care erau într-adevăr bune în Berlinul de Est: geamantane ungureşti din piele de porc, discuri cehoslovace cu muzică clasică şi trabucuri cubaneze. Acestea erau atât de ieftine încât, chiar plătind ca să le treacă ilegal în Vest, Kurzlinger putea obţine un beneficiu uriaş.

Alţi refugiaţi se arătau de acord să-i plătească în mărci vest-germane imediat după sosirea în Vest şi primirea unei slujbe. Puţini îşi luau vorba înapoi. Kurzlinger era meticulos în privinţa strângerii datoriilor; angajase câţiva asociaţi bine clădiţi ca să se asigure că nu-l păcăleşte nimeni.

Se zvonise că lucra pentru serviciile occidentale de informaţii. Nu era adevărat, deşi din când în când mai scotea pe cineva care avea contract cu CIA sau cu SIS. Existaseră şi alte zvonuri, potrivit cărora ar fi fost mână-n mână cu SSD-ul şi KGB-ul; puţin probabil, dat fiind că provocase pagube prea mari Germaniei de Est. Fireşte că mituise mai mulţi grăniceri şi Oficiali comunişti decât îşi putea aminti. Se spunea că era în stare să adulmece un funcţionar coruptibil de la o poştă.

Deşi domeniul lui era Berlinul, se ocupa totodată şi de trecerea peste graniţa dintre Germania de Est şi cea de Vest a unor grupuri situate între Marea Baltică şi Cehoslovacia. Când se retrăsese în cele din urmă, după ce strânsese o avere de toată frumuseţea, preferase să se stabilească în Germania de Vest, nu în Berlinul de Vest. Însă tot nu se putea îndepărta de graniţă. Conacul lui se afla la doar cinci mile de ea, sus în munţii Harz.

— Ei bine, Herr McCready, prietene Sam, a trecut mult timp.

Stătea cu spatele la foc, ca un domn ieşit la pensie şi îmbrăcat

cu un smoching de catifea, cu totul diferit de vagabondul cu privire de animal care se târâse de sub dărâmături în 1945 ca să înceapă să vândă fete infanteriştilor americani în schimbul unor ţigări Lucky Strike.

— Ai ieşit şi tu la pensie?

— Nu, Andre. Tot mai trebuie să muncesc pentru o coajă de pâine. Vezi tu, n-am fost atât de isteţ ca tine.

Lui Kurzlinger îi plăcu asta. Apăsă pe o sonerie şi un servitor aduse un vin înţepător de Mosel în pahare de cristal.

— Şi atunci, întrebă Kurzlinger, cercetând flăcările, prin pahar, ce poate face un bătrân pentru puternicul Serviciu de spionaj al Maiestăţii Sale?

McCready îi spuse. Bărbatul mai în vârstă continuă să se uite la foc, însă îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— Am ieşit din joc, Sam. M-am retras. Acum mă lasă în pace. Şi unii şi alţii. Dar să ştii că m-au prevenit, la fel cum cred că te-au prevenit şi pe tine. Dacă încep din nou, vin după mine. O operaţiune fulger, cu trecerea graniţei şi întoarcere înainte de-a se crăpa de ziuă. O să se ocupe de mine chiar aici, în propria mea casă. Vorbesc serios. Ştii doar că la vremea mea le-am făcut mult rău.

— Ştiu, spuse McCready.

— În plus, lucrurile se schimbă. Altădată, în Berlin, da, te-aş fi putut trece dincolo. Aveam „iepuri” chiar şi în provincie. Dar până la urmă au fost descoperiţi cu toţii. Puşi cu botul pe labe. Minele pe care le dezafectasem au fost înlocuite. Paznicii pe care-i mituisem au fost transferaţi – ştii că paznicii nu rămân niciodată mult timp pe această graniţă? Îi mută mereu dintr-un loc în altul. Toţi oamenii de legătură au dispărut. E prea târziu.

— Trebuie să trec dincolo, spuse încet McCready, fiindcă avem un om acolo. E bolnav, foarte bolnav. Dacă reuşesc să-l scot, probabil că asta va însemna sfârşitul carierei celui care conduce acum Abteilung II. Otto Voss.

Kurzlinger nu se mişcă, însă ochii îi deveniră foarte reci: Cu ani în, urmă, după cum McCready ştia prea bine, avusese un prieten. Un prieten într-adevăr extrem de apropiat, probabil cel mai apropiat pe care-l avusese vreodată. Omul fusese prins trecând peste zid. Ulterior se spusese că ridicase mâinile. Cu toate acestea, Voss îl împuşcase. La început în ambele rotule, apoi în ambele coate şi în ambii umeri. Iar în cele din urmă în stomac. Gloanţe cu explozibil.

— Vino, spuse Kurzlinger, o să luăm masa. O să ţi-l prezint pe

fiul meu.

Bineînţeles că tânărul blond şi chipeş, de vreo treizeci de ani, care li se alătură la masă nu era fiul lui. Însă Kurzlinger îl adoptase formal ca atare. Din când în când, bărbatul mai în vârstă îi zâmbea şi fiul adoptiv îl privea cu adoraţie.

— Pe Siegfried l-am scos din Est, spuse Kurzlinger ca pentru a face conversaţie. N-avea unde să se ducă, aşa că... Acum stă cu mine aici.

McCready continuă să mănânce. Bănuia că asta nu era tot.

— Ai auzit vreodată de *Arbeitsgruppe Grenzen*? întrebă Kurzlinger când ajunseră la struguri.

McCready auzise. Grupul de Lucru de pe Graniţă. Undeva în inima SSD-ului, dincolo de toate acele Abteilungen-uri cu numerotările lor romane, se afla o unitate restrânsă cu o specialitate bizară.

De cele mai multe ori, dacă Marcus Wolf avea de gând să introducă un agent în Vest, putea s-o facă printr-o ţară neutră, agentul adoptându-şi noua „legendă” – falsa identitate şi ocupaţie – în timpul şederii. Însă câteodată SSD-ul sau HVA-ul voiau să treacă un om peste graniţă printr-o operaţiune „pe şest”. Ca să se întâmple aşa ceva, est-germanii organizau efectiv o pistă secretă care le străpungea propriile linii de apărare, dinspre est spre vest. Majoritatea acestor piste erau trasate din vest spre est pentru scoaterea unor oameni despre care se ştia că nu trebuiau să plece. Când SSD-ul voia o asemenea pistă pentru uz propriu, făcea apel la experţii din *Arbeitsgruppe Grenzen.* Aceşti genişti cu înaltă calificare, care lucrau în toiul nopţii (fiindcă unităţile vest-germane de grăniceri supravegheau *şi ele* frontiera), se strecurau pe sub sârma ghimpată, practicau un loc de trecere îngust prin câmpul de mine şi nu lăsau nici o urmă pe unde mergeau.

Rămâneau, totuşi, fâşia arată, lată de aproape două sute de metri şi terenul de tragere, unde probabil că refugiaţii autentici erau prinşi în lumina reflectoarelor şi mitraliaţi. Iar în cele din urmă, de partea vestică, se afla gardul. Pe acesta AGG-ul îl lăsa intact, practicând o deschizătură la trecerea agentului şi, apoi reparând totul ca să arate ca înainte. În nopţile când treceau pe cineva în vest, proiectoarele erau orientate cu faţa în cealaltă parte, iar fâşia arată era de obicei acoperită de iarba ce crescuse, mai cu seamă spre sfârşitul verii. Până dimineaţa iarba se îndrepta la loc, ştergând orice urmă de paşi care trecuseră pe acolo în fugă.

Când est-germanii organizau asemenea operaţiuni, se bucurau de cooperarea propriilor grăniceri. Pătrunderea pe teritoriul lor era însă cu totul altceva; aici nu mai exista nici un fel de colaborare est-germană.

— Siegfried a lucrat cândva pentru AGG, spuse Kurzlinger. Până când şi-a folosit una din propriile piste. Bineînţeles că cei de la Stasi au închis-o imediat. Siegfried, prietenul nostru trebuie să meargă dincolo. Poţi să-l ajuţi?

McCready se întrebă dacă îl judecase corect pe omul acela. Era convins că da. Kurzlinger îl ura pe Voss pentru ce făcuse, iar suferinţa pricinuită de uciderea bunului său prieten nu trebuia subestimată.

Siegfried stătu pe gânduri câtăva vreme.

— Există o pistă, spuse el într-un târziu. Chiar eu am croit-o. Aveam de gând s-o folosesc pentru mine, aşa că nu am prezentat nici un raport. Până la urmă, am venit prin altă parte.

— Unde e? întrebă McCready.

— Nu departe de aici, spuse Siegfried. Între Bad Sachsa şi Elirich.

Aduse o hartă şi arătă cele două orăşele din sudul munţilor Harz, Bad Sachsa în Germania apuseană şi Elirich în cea răsăriteană.

— Pot să văd actele pe care ai de gând să le foloseşti? întrebă Kurzlinger.

McCready i le înmână. Siegfried le cercetă atent.

— Sunt bune, spuse el, dar o să-ţi trebuiască şi un permis pe calea ferată. Am eu unul. Încă e valabil.

— Care e cea mai bună oră de trecut? întrebă McCready.

— Patru. Înainte de ivirea zorilor. Lumina e foarte redusă şi paznicii obosiţi. Străbat mai rar fâşia arată. O să avem nevoie de costume de camuflaj în caz că suntem prinşi de proiectoare. Camuflajul ne poate salva.

Discutară despre detalii preţ de încă o oră.

— Înţelegeţi, Herr McCready, spuse Siegfried, au trecut cinci ani. S-ar putea să nu-mi amintesc unde era. Am lăsat o sfoară de undiţă pe pământ chiar în locul unde am început să croiesc drum prin câmpul minat. E posibil să nu fiu în stare s-o găsesc. Dacă nu pot, ne întoarcem. Mersul prin câmpul minat fără să ştiu poteca pe care am practicat-o înseamnă moarte curată. Sau se poate ca foştii mei colegi s-o fi găsit şi s-o fi acoperit. În acest caz ne înapoiem – dacă mai putem.

— Înţeleg, spuse McCready. Sunt foarte recunoscător.

Siegfried şi McCready plecară împreună la unu, începându-şi drumul parcurs încet cu maşina prin munţi, timp de două ore. Kurzlinger rămase în prag.

— Ai grijă de băiatul meu, spuse el, o fac doar pentru un alt băiat pe care mi la luat Voss cu multă vreme în urmă.

— Dacă reuşiţi, spuse Siegfried pe când mergeau cu maşina, faceţi şase mile şi ajungeţi la Nordhausen. Evitaţi orăşelul Elirich – mişună paznicii şi vor lătra câinii. Luaţi trenul din Nordhausen spre sud, în direcţia Erfurt, iar de acolo autobuzul până la Weimar. Şi unul şi altul vor fi pline cu muncitori.

Străbătură în linişte oraşul Bad Sachsa care dormea dus şi parcară undeva la periferie. Siegfried rămase în întuneric cu o busolă şi o lanternă minusculă de mărimea unui pix. După ce-şi stabili coordonatele se pierdu în pădurea de pini, îndreptându-se spre est. McCready îl urmă.

Cu patru ore mai devreme, maiorul Vanavskaia se întâlnise cu colonelul Voss în biroul acestuia.

— Din câte zice soră-sa, există un singur loc unde s-ar putea ascunde în zona Weimar.

Îi explică despre evacuarea lui Bruno Morenz în timpul războiului:

— O fermă? spuse Voss. Care fermă? În regiunea aceea sunt câteva sute.

— Nu-i ştie numele, ci doar că se află la nici zece mile de Weimar. Strângeţi cercul, tovarăşe colonel. Aduceţi trupele, într-o zi o să puneţi mâna pe el..

Colonelul Voss sună la Abteilung XIII, Serviciul de informaţii şi securitate al armatei populare naţionale, NVA-ul. Telefonul zbârnâi la cartierul general al NVA-ului din Karishorst şi înainte de ivirea zorilor, camioanele îşi începură drumul spre sud, cu destinaţia Weimar.

— Cercul s-a închis, spuse Voss la miezul nopţii. Trupele se vor deplasa din Weimar, căutând atent fiecare sector şi îndreptându-se spre marginea cercului. Vor scotoci fiecare fermă, staul, depozit, grajd şi cocină până vor ajunge la cercul cu raza de zece mile. Sper doar să aveţi dreptate, tovarăşă maior. La ora asta am implicat deja un număr mare de oameni.

La ceasurile târzii ale nopţii, Voss plecă spre sud cu maşina personală.

Maiorul Vanavskaia îl însoţea. Căutarea trebuia să înceapă în zori.

CAPITOLUL ŞASE

Siegfried stătea întins pe burtă în apropierea lizierei şi cerceta contururile întunecate ale pădurii aflate la o distanţă de aproape trei sute de metri şi care marcau Germania de Est. McCready stătea lângă el. Era ora trei noaptea într-o zi de sâmbătă.

Cu cinci ani în urmă, tot pe întuneric, Siegfried îşi croise un drum secret de la baza unui pin extrem de înalt de pe partea estică, în direcţia unei stânci albe care lucea undeva în susul pantei unui deal din sectorul vestic. Problema lui era că-şi închipuise că avea să vadă întotdeauna stânca, dinspre est, strălucind discret în lumina slabă de dinaintea zorilor. Nu prevăzuse că avea să fie vreodată nevoit să se îndrepte în direcţia opusă. Acum stânca se afla deasupra lui, ascunsă în spatele copacilor. Singurul loc de unde devenea vizibilă era situat undeva departe, în „ţinutul nimănui”. Îşi fixă direcţia cât mai bine cu putinţă, înainta târâş pe ultimii zece metri din Germania de Vest şi începu să taie încet cu o pereche de cleşti gardul de sârmă.

După practicarea orificiului McCready îi văzu braţul ridicându-se şi făcându-i semn să se apropie, ieşi la rândul lui târâş din ascunzătoare şi porni spre sârmă. Petrecuse cele cinci minute cercetând miradoarele grănicerilor est-germani şi raza de acţiune a proiectoarelor. Siegfried îşi alesese bine locul – la jumătatea drumului dintre două turnuri de pază. În plus, înfrunzirea copacilor din timpul verii făcuse ca o parte din crengile pinilor care împânzeau câmpul minat să se întindă în afară cu mai bine de un metru. Cel puţin unul din proiectoare era parţial blocat de această creştere suplimentară. Toamna pădurarii obişnuiau să cureţe pomii de uscături, dar încă nu venise momentul.

Celălalt proiector avea o vedere clară a potecii pe care aveau de gând să meargă, însă probabil că bărbatul din spatele lui era obosit sau plictisit, fiindcă rămase stins minute în şir. Când se aprindea la loc, stătea îndreptat doar în cealaltă direcţie. Apoi se urnea încet spre ei, revenea şi se stingea. Dacă operatorul menţinea acelaşi mod de manipulare, puteau beneficia de câteva secunde de avertisment.

Siegfried îşi vârî capul între umeri şi se târî prin orificiu.

McCready îl urmă, ducând cu el sacul de iută. Germanul se întoarse şi aranjă sârma tăiată la fel cum fusese înainte. Nu se putea observa nimic dacă nu te apropiai foarte mult, iar paznicii nu străbăteau niciodată fâşia ca să controleze sârma decât dacă observau o spărtură în prealabil. Nici lor nu le plăceau câmpurile minate.

Era tentant să traversezi alergând cei aproape o sută de metri de teren arat, populat acum de tufe dese şi neobişnuit de înalte de măcriş, scaieţi şi urzici care creşteau din loc în loc prin iarbă. Însă puteau exista sârme-capcană legate de diverse sisteme de alarmă sonoră. Era mai sigur dacă se târau. Aşa şi făcură. La jumătatea drumului, copacii îi ascunseră de proiectorul din stânga, dar se aprinse cel din dreapta. Amândoi bărbaţii îngheţară în salopetele lor verzi de camuflaj şi rămaseră întinşi cu faţa în jos. Îşi înnegriseră chipurile şi mâinile, Siegfried cu cremă de ghete, McCready cu coajă de stejar arsă, care se spăla mai uşor după ce aveau să ajungă dincolo.

Lumina palidă trecu pe deasupra lor, şovăi, se întoarse şi se stinse la loc. La nici zece metri de ei, Siegfried descoperi o sârmă-capcană şi-i făcu semn lui McCready s-o ocolească târâş. După alţi aproape patruzeci de metri ajunseră la câmpul minat. Aici scaieţii şi iarba se ridicau până la piept. Nimeni nu încerca să are un câmp presărat cu mine.

Germanul privi în urmă. Sus, deasupra copacilor, McCready văzu stânca albă, o pată deschisă la culoare, profilându-se în bezna pădurii de pini. Siegfried întoarse capul şi verifică pomul uriaş care se sprijinea de stâncă. Se afla la vreo zece metri în dreapta sforii de undiţă. Se târî din nou, de-a lungul marginii câmpului minat. După ce se opri, începu să pipăie atent prin iarba înaltă. Două minute mai târziu, McCready îl auzi scoţând un şuierat triumfător. Ţinea între degetul mare şi arătător o bucăţică de sfoară pentru undiţă de toată frumuseţea. Trase încet de ea. Dacă era moale la celălalt capăt, misiunea se încheia. Sfoara se întări şi rezistă smuciturii.

— Urmaţi sfoara de undiţă, şopti Siegfried. Vă va duce prin câmpul minat, până la tunelul de sub sârmă. Poteca are doar o jumătate de metru lăţime. Când vă întoarceţi?

— În douăzeci şi patru de ore, spuse McCready. Sau patruzeci şi opt. Dacă trec şi ele şi tot n-am apărut, las-o baltă. Înseamnă că nu mai vin. O să folosesc minilanterna de jos de lângă copacul acela mare înainte de-a porni. Ţine-mi gardul deschis.

Dispăru dea buşilea pe câmpul minat, insuficient ascuns de

iarba şi bălăriile înalte. Siegfried aşteptă ca lumina proiectorului să treacă pentru ultima oară peste el, după care se înapoie târâş în Vest.

McCready îşi croi drum printre mine, urmând firul de nailon. Din când în când îl încerca, pentru a se asigura că rămăsese întins. Ştia că de fapt n-o să vadă nici o mină. Nu era vorba de acele mine plate de mari dimensiuni, care puteau arunca în aer un camion. Cele de aici erau micile mine brizante confecţionate din plastic, care nu reacţionau în faţa detectoarelor de metal şi care fuseseră încercate de fugari, fără să funcţioneze. Minele erau îngropate şi acţionau în urma presiunii. Nu explodau din cauza unui iepure sau a unei vulpi, dar erau suficient de sensibile pentru un corp omenesc. Şi destul de dăunătoare pentru a-ţi smulge un picior, măruntaiele sau cuşca toracică. Adeseori nu provocau o moarte rapidă, lăsându-l pe prezumtivul evadat să urle toată noaptea, până după răsăritul soarelui, când grănicerii veneau însoţiţi de călăuze ca să ia cadavrul de-acolo.

McCready văzu rotocoalele de sârmă tăioasă ca briciul înălţându-se în faţa lui, la capătul câmpului minat. Sfoara de undiţă îl duse la o groapă mică, săpată chiar sub sârmă. Se întoarse pe spate, împinse sârma în sus cu ajutorul sacului de iută şi o lovi cu călcâiele. Se strecură centimetru cu centimetru pe sub reţeaua de sârmă. Deasupra lui se vedea tăişul scânteietor care făcea ca acest tip de sârmă să fie mult mai dureros decât sârma ghimpată.

Era lată de aproape zece metri, dar ridicată la peste doi metri şi jumătate în faţa lui. Când ajunse în partea estică, găsi firul de nailon legat de un ţăruş mititel care aproape că ieşise din pământ. Încă o smucitură şi slăbea de tot, ştergând urmele întregii traversări. Acoperi ţăruşul cu un strat de conuri mari de pin, îi notă poziţia situată chiar în faţa pinului foarte înalt, ţinu busola îndreptată în faţă şi se îndepărtă târâş.

Se târî cotind cu nouăzeci de grade până când ajunse la o potecă. Aici îşi dădu jos costumul de protecţie, înveli în el busola şi le ascunse sub o altă grămăjoară de conuri de pin, la zece metri în interiorul pădurii. Dacă ar fi ajuns vreun câine pe potecă, ar fi mirosit cu siguranţă hainele. Pe marginea potecii rupse o creangă aflată la înălţimea capului şi o lăsă să atârne de un fir de coajă. N-o s-o observe nimeni, cu excepţia lui.

La, întoarcere, o să trebuiască să găsească poteca şi creanga ruptă şi să-şi recupereze costumul de protecţie şi busola. O întoarcere de 270 de grade o să-l readucă lângă pinul uriaş. Se

întoarse şi se îndreptă spre est. În timp ce mergea îşi notă toate reperele – copaci prăvăliţi, grămezi de buşteni, cotituri de tot felul. După o milă ieşi lângă un drum şi văzu în faţă turla bisericii luterane din orăşelul Elirich.

Ocoli conform instrucţiunilor, străbătând lanurile de pe care se strânsese grâul, până ajunse la drumul spre Nordhausen, aflat la cinci mile mai încolo. Rămase pe marginea lui, gata să se arunce în şanţ dacă apărea un vehicul din vreuna din direcţii. Merse mai departe spre sud, sperând că haina uzată din pânză groasă, pantalonii de catifea reiată, ghetele şi şapca, purtate de atâţia germani care munceau la fermă, vor trece neobservate. Însă comunitatea de aici era atât de restrânsă încât toţi oamenii se cunoşteau între ei. N-avea nici un chef să fie întrebat unde se duce şi cu atât mai puţin de unde vine. Date fiind direcţia de deplasare şi ce se afla în spate, nu putea veni decât din orăşelul Elirich aflat la graniţă.

La ieşirea din Nordhausen, făcu un popas ce se dovedi norocos. Dincolo de gardul de lemn al unei case întunecate, o bicicletă stătea sprijinită de un copac. Ruginită, dar utilizabilă. Analiză situaţia şi cântări riscurile, ţinând cont de faptul că îl putea ajuta să străbată distanţa, mai repede decât propriile picioare. Dacă dispariţia ei rămânea nedescoperită, timp de treizeci de minute, merita osteneala. O luă, merse pe lângă ea cam o sută de metri, după care se urcă şi-şi continuă drumul până la gară. Era şase fără cinci. Trenul de Erfurt trebuia să sosească în cincisprezece minute.

Pe peron erau câteva zeci de muncitori care aşteptau să plece spre sud la lucru. Dădu o sumă de bani, i se înmână un bilet iar trenul sosi pufăind» tras de o veche locomotivă cu aburi, dar totuşi la timp. Obişnuit cu trenurile de navetişti puse la dispoziţie de British Railways[16], încercă un sentiment de recunoştinţă. Lăsă bicicleta la vagonul de bagaje şi se aşeză pe una din banchetele de lemn. Trenul mai opri la Sonderhausen, Greussen şi Straussfurt înainte de-a ajunge la Erfurt la 6. Îşi luă înapoi bicicleta şi merse cu ea pe străzi, îndreptându-se către periferia estică a oraşului şi spre începutul drumului naţional 7 spre Weimar.

Imediat după şapte şi jumătate, la câteva mile est de oraş, îl ajunse din urmă un tractor. Acesta trăgea după el o remorcă joasă iar la volan se afla un Bătrân. Transportase sfeclă de zahăr

[16] Căile Ferate Engleze, (n. trad.).

la Erfurt şi se înapoia la fermă. Bătrânul încetini şi opri.

— *Stig mal ravf*[17]*,* strigă el ca să acopere huruitul motorului vechi din care ieşea cu zgomot un fum negru şi dens.

McCready făcu un gest de recunoştinţă, urcă bicicleta în remorcă şi se sui şi el. Zgomotul scos de motorul tractorului făcea conversaţia imposibilă, lucru care îi convenea de minune lui McCready care, deşi vorbea bine germana, nu avea acel accent ciudat specific Turingiei inferioare. Oricum, bătrânul fermier se mulţumi să tragă din pipa golită şi să meargă mai departe. La zece mile de la ieşirea din Weimar, McCready văzu zidul de soldaţi.

Erau câteva zeci care se aflau pe drum şi se răspândeau pe câmpiile din stânga şi din dreapta. Reuşi să le vadă capetele acoperite de căşti printre tulpinile de porumb. La dreapta se făcea un drum de ţară ce ducea la o fermă. Privi în depărtare. Soldaţii îl străjuiau, la nici zece metri unul de altul, cu faţa spre Weimar. Tractorul încetini în apropierea barajului rutier şi opri. Un sergent strigă la şofer, cerându-i să stingă motorul. Bătrânul răspunse ridicând şi el vocea şi spunând ceva de genul: dacă îl opresc, probabil că n-o să mai pornească. O să mă împingă flăcăii dumitale? Sergentul stătu pe gânduri, ridică din umeri şi-i ceru cu un gest actele bătrânului. Se uită la ele, le înapoie şi se apropie de locul unde stătea McCready.

— *Papiere,* spuse el.

McCready îi dădu legitimaţia. Era a unui anume Martin Hahn, muncitor la fermă şi fusese eliberată de circumscripţia administrativă din Weimar. Sergentul, un orăşean venit din nord de la Schwerin; adulmecă.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Sfeclă de zahăr, răspunse McCready. Se abţinu să-l informeze, că făcuse autostopul şi fusese luat cu tractorul şi de fapt nimeni nu mai întrebă nimic.

Nu-i arătă nici că, înainte de-a duce sfecla de zahăr, remorca transportase o încărcătură mult mai atrăgătoare. Sergentul strâmbă din nas, restitui actele şi-i făcu semn tractoristului s-o ia din loc. Un camion mai interesant se apropia dinspre Weimar, iar lui i se spusese să se concentreze asupra oamenilor, sau mai bine zis a unui bărbat cărunt şi cu accent renan care încerca să *iasă* din încercuire, nu a unui tractor puturos ce se străduia să intre. Tractorul o luă pe un drum lăturalnic aflat la trei mile de

[17] Urcă în remorcă, (în germană, în text), (n. trad.).

oraş, după care se opri. McCready sări jos, îşi coborî bicicleta, îi făcu un semn de mulţumire bătrânului fermier şi se îndreptă şerpuind spre oraş.

Chiar de la periferie, se ţinu aproape de şanţ ca să evite camioanele care aduceau trupe îmbrăcat în uniformele verzi-cenuşii ale armatei populare naţionale, NVA-ul. Existau, totodată şi uniforme de un verde mai deschis, aparţinând poliţiei populare, aşa-numitele VOPO. Grupuri de cetăţeni din Weimar ieşiră pe la colţuri de stradă, uitându-se curioşi. Cineva sugeră că era vorba de un exerciţiu militar şi nu-l contrazise nimeni. În cadrul armatei se desfăşurau fel de fel de manevre. Era un lucru normal, deşi de obicei nu avea loc în centrul unui oraş.

McCready şi-ar fi dorit o hartă a oraşului, însă nu-şi putea permite să fie văzut studiind aşa ceva. Nu era turist. Îşi memorase traseul de pe harta împrumutată de la secţia est-germană din Londra, pe care o studiase în avionul care-l dusese la Hanovra. Intrând în oraş pe Erfurterstrasse, merse cu bicicleta drept spre vechiul centru al oraşului şi văzu clădirea Teatrului Naţional ridicându-i-se în faţă. Pavajului de pe drum îi luă locul pietrişul. Coti la stânga pe Heinrich Heine Strasse şi ajunse la Karl Marx Platz. Aici se dădu jos şi merse pe lângă bicicletă, ţinând capul în jos, în timp ce maşinile de poliţie goneau pe lângă el în ambele direcţii.

La Rathenau Platz, se uită după Brennerstrasse şi o descoperi în partea opusă a pieţei. Din câte-şi amintea, Bockstrasse trebuia să se afle în dreapta. Aşa şi era. La numărul 14 se găsea o clădire veche, necesitând de multă vreme reparaţii, ca de altfel cam tot ce se afla în paradisul lui Herr Honecker. Zugrăveala şi tencuiala se cojeau iar numele de pe cele opt sonerii erau aproape şterse. Însă reuşi să desluşească, în dreptul apartamentului trei, singurul nume înscris acolo: Neumann. Intră cu bicicleta pe uşa mare din faţă, o lăsă în holul pardosit cu piatră şi urcă. Fiecare etaj avea câte două apartamente. Numărul trei se afla cu un etaj mai sus. Îşi scoase şapca, îşi îndreptă haina şi sună la uşă. Era nouă fără zece.

Pentru câtva timp nu se întâmplă nimic. După două minute se auzi zgomotul unor paşi târşâiţi iar uşa se deschise încet. Fraulein Neumann era foarte bătrână, purta o rochie neagră, avea părul alb şi se sprijinea în două bastoane. McCready aprecie că se apropia de nouăzeci de ani. Îşi ridică, privirea spre el şi spuse:

— *Ja*?

El zâmbi larg, în semn de recunoaştere.

— Da, dumneavoastră sunteţi, Fraulein. V-aţi schimbat. Dar nu atât de mult ca mine. Nu cred că mă mai ţineţi minte: Martin Hahn. Mi-aţi fost învăţătoare în şcoala primară, cu patruzeci de ani în urmă.

Ea îl privi liniştită cu ochii albaştri şi strălucitori din spatele ochelarilor cu ramă aurită.

— Am trecut întâmplător prin Weimar. Venind de la Berlin. Acolo locuiesc. Şi m-am tot întrebat dacă mai sunteţi aici. Eraţi trecută în cartea de telefon. Aşa că am venit pur şi simplu la nimereală. Pot să intru?

Ea se dădu în lături iar el păşi înăuntru. Un vestibul întunecos, care parcă mirosea a bătrâneţe. Ea o luă înainte, mergând anevoie din cauza genunchilor şi gleznelor cuprinse de artrită şi ajunse în camera de zi ale cărei ferestre dădeau spre stradă. El aşteptă ca bătrâna să se aşeze şi abia pe urmă îşi trase un scaun.

— Aşa deci, ţi-am fost cândva învăţătoare, în vechea şcoală primară de pe Heinrich Heine Strasse. Când a fost asta?

— Păi, cred că în ’43 sau ’44. Am fost bombardaţi. La Berlin. Am fost evacuat aici împreună cu alţii. Trebuie să fi fost în vara lui ’43. Am fost în clasă cu...

— Ah, numele astea...

— Mă rog, îl ţin minte pe Bruno Morenz. A fost colegul meu.

Ea îl privi ţintă un timp, după care se ridică în picioare. Se sculă şi el. Se apropie cu greu de fereastră şi se uită jos. Un camion plin de poliţişti trecu cu un huruit pe dedesubt. Stăteau cu toţii pe nişte banchete, cu spatele drept şi cu pistoalele ungureşti AP 9 prinse de centuri.

— Mereu uniformele, spuse ea încet, ca şi cum ar fi vorbit singură. La început naziştii, apoi comuniştii. Şi mereu uniformele şi pistoalele. Mai întâi Gestapo-ul, pe urmă SSD-ul. Ah, Germanie, ce-am făcut ca să le merităm pe amândouă?

Se întoarse de la fereastră.

— Eşti englez, nu-i aşa? Te rog, stai jos.

McCready se conformă bucuros. Îşi dădu seama că, în ciuda vârstei, bătrâna avea-o minte brici.

— De ce spuneţi un asemenea lucru extraordinar? întrebă el indignat.

Ea nu se lăsă păcălită de supărarea lui simulată.

— Din trei motive. Îi ţin minte pe toţi băieţii cărora le-am fost învăţătoare la şcoala aceea în timpul războiului şi după aceea, iar

printre ei nu exista nici un Martin Hahn. În al doilea rând, şcoala nu se afla pe Heinrich Heine Strasse. Heine era evreu; naziştii îi şterseseră numele de pe toate străzile şi monumentele.

Lui McCready îl veni să se ia la pumni. Ar fi trebuit să ştie că numele lui Heine, unul din cei mai mari scriitori ai Germaniei, fusese repus în drepturi abia după război.

— Dacă ţipaţi sau daţi alarma n-o să vă fac nici un rău, spuse el liniştit. Însă o să vină după mine, o să mă ia şi o să mă împuşte. Dumneavoastră hotărâţi.

Se întoarse cu greu la locul ei şi se aşeză. Începu să depene amintiri, după obiceiul bătrânilor.

— În 1943 eram profesor la Universitatea Humboldt din Berlin. Cel mai tânăr şi singura femeie. Naziştii au ajuns la putere. Îi dispreţuiam şi am spus-o răspicat. Bănuiesc că am avut noroc. M-ar fi putut trimite în lagăr. Însă au fost indulgenţi. Am fost mutată aici, ca să-i învăţ carte pe copiii de şcoală primară ai muncitorilor de la ferme.

— După război nu m-am mai întors la Humboldt. În parte fiindcă îmi dădeam seama că şi copiii de aici aveau la fel de mare nevoie de ceea ce-i puteam învăţa ca şi tinerii bine îmbrăcaţi din Berlin, în parte fiindcă nu voiam nici să predau versiunea comunistă a unor minciuni. Prin urmare, domnule spion, n-o să dau alarma.

— Şi dacă totuşi o să mă prindă şi o să le spun de dumneavoastră?

Ea zâmbi pentru prima dată.

— Tinere, când ai optzeci şi trei de ani nu-ţi mai poate face nimeni nimic pe care să nu ţi-l facă bunul Dumnezeu – dintr-o zi într-alta. De ce ai venit?

— Bruno Morenz. Îl ţineţi minte?

— A, da, cum să nu. Are necazuri?

— Da, Fraulein, necazuri mari. E pe-aici pe undeva, nu departe. A venit într-o misiune – pentru mine. A păţit ceva, e bolnav. La cap. O gravă depresiune nervoasă. Se ascunde undeva în zonă. Are nevoie de ajutor.

— Poliţia, toţi soldaţii aceia. Pe Bruno îl caută?

— Da. Dacă ajung eu primul la ei, poate reuşesc să-l ajut. Şi să-l scap la vreme.

— De ce ai venit la mine?

— Sora lui din Londra mi-a spus că îi povestise foarte puţin despre cei doi ani petrecuţi aici în război. Doar că fusese foarte nefericit şi că singurul lui prieten fusese doamna învăţătoare,

Fraulein Neumann.

Ea se legănă înainte şi înapoi preţ de câteva clipe.

— Bietul Bruno, spuse într-un târziu, bietul Bruno cel speriat. Întotdeauna a fost atât de speriat. De strigăte şi de durere.

— De ce era speriat, Fraulein Neumann?

— Se trăgea dintr-o familie de social-democraţi din Hamburg. Tatăl lui a murit în timpul bombardamentului, dar probabil că a făcut o remarcă nemăgulitoare la adresa lui Hitler în propria lui casă înainte de-a muri. Bruno a fost expediat din oraş împreună cu un fermier, un om brutal care bea vârtos. În plus, un nazist înfocat. Într-o seară, probabil că Bruno a spus ceva ce învăţase de la taică-său. Fermierul a scos cureaua şi l-a snopit în bătaie. Şi atunci şi de multe alte ori, Bruno avea obiceiul s-o ia la fugă.

— Unde se ascundea, Fraulein? Vă rog, unde?

— În hambar.

— Mi-a şi arătat cândva. M-am dus la fermă să-l cert pe fermier. Era un hambar la capătul îndepărtat al fâneţei, la distanţă de casă şi de celelalte hambare. Îşi făcuse un ascunziş în baloturile de fân din pod. Avea obiceiul să se furişeze acolo şi să aştepte până fermierul se îmbăta atât de tare încât adormea.

— Unde anume era ferma?

— Cătunul se numeşte Marionhain. Cred că e tot acolo. Un mic grup doar de patru ferme. Acum sunt colectivizate. Se află între satele Ober şi Nieder Grunstedt. Ieşi pe drumul spre Erfurt. După patru mile, ia-o la stânga pe un drumeag lăturalnic. Există şi un indicator. Se numea Ferma lui Muller, dar cred că între timp i s-a schimbat denumirea. Probabil că are un număr şi atât. Dar dacă e tot acolo, caută un hambar situat la două sute de metri de grup, unde se termină fâneaţa. Crezi că poţi să-l ajuţi?

McCready se ridică.

— Dacă e acolo, Fraulein, o să încerc. Jur că o să încerc. Vă mulţumesc pentru sprijin.

Se întoarse spre uşă.

— Spuneaţi că aveţi trei motive ca să credeţi că sunt englez, însă mi-aţi dat doar două.

— A, da. Eşti îmbrăcat ca un lucrător la fermă, dar ai spus că vii de la Berlin. În Berlin nu există ferme. Deci, eşti spion. Ori lucrezi pentru ei... – făcu un gest cu capul spre fereastra pe sub care trecu huruind încă un camion – ori pentru ceilalţi.

— Aş fi putut fi un agent al SSD-ului.

Ea zâmbi din nou.

— Nu, domnule englez, mi-i amintesc pe ofiţerii britanici din

1945, cu puţin înainte de venirea ruşilor. Ai fost mult prea politicos.

Drumeagul care pornea din strada principală era exact unde-i spusese ea, la stânga, spre întinsele terenuri arabile ce se aştern între drumul naţional 7 şi autostrada E 40. Pe un mic indicator stătea scris: OBER GRUNSTEDT. Merse cu bicicleta pe drumeag până la o răspântie aflată la o milă distanţă. Acolo începea bifurcaţia. La stânga se afla Nieder Grunstedt. Văzu un zid de uniforme verzi care-l înconjuraseră. Şi de-o parte şi de alta se întindeau câmpuri de porumb nerecoltat, cu tulpini înalte de un metru şi jumătate. Se aplecă deasupra ghidonului şi coti la dreapta. Ocoli Ober Grunstedt şi văzu un drumeag şi mai îngust. Jumătate de milă mai încolo zări acoperişurile unui grup de ferme şi hambare, construite în stil turingian, cu olane înclinate brusc, vârfuri impunătoare şi uşi înalte şi largi prin care să încapă carele cu fân care se opreau în curţile interioare mici şi pătrate. Marionhain.

Nu voia să treacă prin cătun. Era posibil ca unii lucrători de la fermă să-şi dea seama imediat că e străin. Îşi ascunse bicicleta în porumb şi se sui pe o poartă ca să vadă mai bine. La dreapta zări un singur hambar înalt, din cărămidă şi cherestea smolită, situat la distanţă de grupul principal. Ghemuindu-se în lanul de porumb, începu să dea ocol cătunului, îndreptându-se spre el. La orizont, marea de uniforme verzi începu să iasă din Nieder Grunstedt.

Dr. Lothar Herrmann lucra şi el în dimineaţa, aceea. De la telegrama trimisă lui Fietzau de la ambasada germană din Londra, care primise un răspuns ce nu determinase nici un progres al cercetărilor, dispărutului Bruno Morenz i se pierduse urma cu totul. De obicei Herrmann nu lucra sâmbăta, dar avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la această situaţie extrem de dificilă. Cu o seară înainte cinase cu directorul general. Nu fusese deloc genul de masă care să-i priască.

Nu se operase nici o arestare în cazul Heimendorf. Poliţia nici măcar nu dăduse publicităţii un anunţ de urmărire a unei anumite persoane pe care ar fi vrut s-o interogheze. În privinţa rândului de amprente şi a celor două gloanţe de pistol trase, parcă se loveau de un zid de cărămidă.

O serie de domni foarte respectabili, atât din sectorul privat cât şi din cel public, fuseseră intervievaţi discret şi roşiseră de jenă la sfârşitul întrevederilor. Însă fiecare dintre ei cooperase pe

cât îi stătuse în putinţă. Se luaseră amprentele, se înmânaseră pistoalele pentru verificare, se controlaseră alibiurile. Rezultatul fusese... Nimic.

Directorul general se arătase plin de regrete, dar categoric. Lipsa de cooperare a Serviciului durase suficient. Luni dimineaţă, el, directorul general, o să se ducă la biroul cancelarului pentru o întrevedere cu secretarul de stat care răspundea, la nivel politic, de BND. O să fie o întrevedere foarte dificilă, iar el, directorul general, nu era mulţumit. Absolut deloc.

Dr. Herrmann deschise dosarul gros referitor la radiocomunicaţiile peste graniţa de miercuri până vineri. Observă că păreau a fi foarte multe. O uşoară agitaţie în rândurile poliţiştilor din zona oraşului Jena. Apoi ochii i se opriră asupra unei expresii folosită într-o conversaţie dintre ocupanţii unei maşini de patrulare a poliţiei şi sediul din Jena. „Solid, cărunt, cu accent renan...” Căzu pe gânduri. Asta parcă îi amintea de ceva...

Un aghiotant intră şi lăsă o telegramă în faţa şefului său. Dacă tot insista Herr Direktor să lucreze sâmbătă dimineaţa, atunci să facă bine să preia şi corespondenţa pe măsură ce sosea. Telegrama conţinea informaţii suplimentare din partea Serviciului de securitate internă, BFV-ul. Ea susţinea negru pe alb că un agent cu ochiul ager aflat pe aeroportul din Hanovra observase o persoană intrând în Germania cu un avion din direcţia Londra şi având numele Maitland. Isteţ din fire, agentul BFV verificase în dosare şi solicitase identificarea sediului central din Köln. Köln se adresase mai departe sediului din Pullach. Numitul Maitland era de fapt domnul Samuel McCready.

Dr. Herrmann se simţi ofensat. Era o gravă impoliteţe ca un ofiţer superior al unui serviciu aparţinând unui aliat NATO să intre în ţară neanunţat. Era, totodată, un lucru neobişnuit. Dacă nu cumva... Privi mesajele interceptate din Jena şi telegrama din Hanovra. Doar n-ar îndrăzni, îşi spuse: Pe urmă însă o parte a minţii lui îl contrazise: ba cum să nu, afurisitul. Dr. Herrmann puse mâna pe telefon şi începu să dea dispoziţii.

McCready renunţă la protecţia oferită de lanul de porumb, privi în stânga şi-n dreapta şi străbătu cei câţiva metri de iarbă până la hambar. Uşa scârţâi din balamalele ruginite când intră. Lumina brăzdă întunericul prin numeroasele fisuri din lemnărie, făcând firele de praf să danseze în faţa ochilor şi dezvăluind formele învălmăşite ale vechilor căruţe şi butoaie, ale hăţurilor şi

troacelor pe care începuse să se aştearnă rugina, îşi ridică privirile. Partea de sus, la care se ajungea urcând o scară verticală, era plină cu baloturi de fân. Se sui pe scară şi strigă încet „Bruno”.

Nu primi nici un răspuns. Trecu pe lângă fânul stivuit, căutând semne recente de răvăşeală. La capătul hambarului văzu o bucată dintr-un impermeabil între două baloturi. Ridică încet unul din ele.

Bruno Morenz stătea ascuns în refugiu, întors pe o parte. Avea ochii deschişi, dar nu făcu nici o mişcare! Când lumina pătrunse în ascunziş tresări.

— Bruno, eu sunt, Sam. Prietenul tău. Uită-te la mine, Bruno.

Morenz îşi întoarse privirea spre McCready. Era pământiu la faţă şi neras. Nu mâncase de trei zile şi băuse doar apă stătută dintr-un butoi. Ochii dădeau impresia că sunt rătăciţi, încercară să se adune asupra lui McCready..

— Sam?

— Da, Sam. Sam McCready.

— Nu le spune că sunt aici, Sam. N-o să mă găsească dacă nu le spui.

— N-o să le spun, Bruno. Niciodată.

Printr-o crăpătură din podea văzu şirul de uniforme verzi străbătând lanurile de porumb şi îndreptându-se spre Ober Grunstedt.

— Încearcă să te ridici în capul oaselor, Bruno.

Îl ajută pe Morenz să se îndrepte, sprijinindu-l cu spatele de baloturile de fân.

Morenz clătină încet din cap.

— Rămâi aici, Sam. Aici eşti în siguranţă. Pe mine nimeni nu m-ar putea găsi în locul ăsta.

Nu, îşi spuse McCready, un fermier beat n-ar putea cu nici un chip. Însă cinci sute de, soldaţi ar putea. Încercă să-l facă pe Morenz să se ridice în picioare, dar degeaba. Greutatea bărbatului era prea mare. Picioarele refuzau să-l asculte. Îşi strânse mâinile la piept. Sub braţul stâng i se ghicea o umflătură. McCready. Îl lăsă să alunece la loc în fân. Morenz se ghemui din nou. McCready îşi dădu seama că n-o să-l poată duce nici în ruptul capului înapoi la graniţă, lângă Elirich, pe sub sârme şi prin câmpul minat. Se terminase.

Prin crăpătură, mişunând printre ştiuleţii de porumb care luceau în soare, uniformele verzi împânziseră fermele şi hambarele din Ober Grunstedt. Următoarea la rând avea să fie

Marionhain.

— Am fost la Fraulein Neumann. Ţi-o mai aminteşti pe Fraulein Neumann? E o femeie cumsecade.

— Da, cumsecade. S-ar putea să ştie că sunt aici. Dar n-o să le spună.

— Niciodată, Bruno. Niciodată. Mi-a zis că tema pe care ţi-a dat-o e la tine. Trebuie să-i pun notă.

Morenz îşi descheie impermeabilul şi scoase un manual voluminos, cu copertă roşie. Pe învelitoarea din plastic se aflau secera şi ciocanul. Morenz avea nodul la cravată desfăcut şi cămaşa deschisă. La gât îi atârna o cheie legată de o sfoară. McCready luă manualul.

— Mi-e sete, Sam.

McCready îi întinse o sticluţă argintie pe care o scosese din buzunarul din spate. Morenz bău whisky-ul cu lăcomie. McCready privi prin crăpătură. Soldaţii terminaseră cu Ober Grunstedt. Unii se apropiau venind pe drumeag, alţii se desfăşuraseră în evantai pe câmpuri.

— O să rămân aici, Sam, spuse, Morenz.

— Da, aşa să faci, răspunse McCready. La revedere, bătrâne. Somn uşor. Nimeni n-o să-ţi mai facă rău. Niciodată.

— Niciodată, murmură bărbatul şi adormi.

McCready era pe punctul de-a se scula când surprinse lucirea cheii de pe pieptul lui Morenz. Desfăcu sfoara de la gât, vârî manualul în sacul de iută, coborî agil scara şi se furişă în porumb. Cercul se închise două minute mai târziu. Era ora prânzului.

Îi trebuiră douăsprezece ore ca să ajungă la pinul uriaş de la graniţă, lângă orăşelul Elirich. Îşi puse costumul de protecţie şi aşteptă sub copaci până la trei şi jumătate. Apoi semnaliză de trei ori cu minilanterna spre stânca albă de dincolo de graniţă şi se târî pe sub sârmă, prin câmpul minat şi de-a curmezişul fâşiei arate. Siegfried îl aştepta la gard.

În timp ce se înapoia cu maşina la Goslar, întoarse pe cealaltă parte cheia pe care o luase de la Bruno Morenz. Era de oţel, iar pe spate avea gravate cuvintele: FLUGHAFEN KOLN. Îşi luă rămas bun de la Kurzlinger şi Siegfried, după un mic dejun copios şi porni spre sud-vest, în loc s-o ia către nord spre Hanovra.

La ora unu în acea după-amiază de sâmbătă, soldaţii se întâlniră cu colonelul Voss, care sosi într-o maşină oficială, însoţit de o femeie îmbrăcată în civil. Urcară scara şi cercetară cadavrul dintre baloturile de fân. Avu loc o căutare amănunţită, hambarul aproape că fu distrus, dar nu se găsi nici urmă de vreun material

scris şi cu atât mai puţin de un manual voluminos. Însă oricum habar n-aveau ce caută.

Un soldat desprinse o sticluţă de argint din mâna bărbatului mort şi i-o dădu colonelului Voss. Acesta o adulmecă şi mormăi „cianură”. Maiorul Vanavskaia o luă şi o întoarse pe partea cealaltă. Pe spate stătea scris: HARRODS, LONDRA. Atunci folosi o expresie total lipsită de feminitate. Deşi cunoştinţele lui de rusă erau vagi, colonelul Voss avu impresia că spusese ceva gen „fir-ar mă-ta a dracului”.

Duminică

La amiază, McCready intră în aeroportul din Köln la timp ca să prindă zborul de unu. Îşi schimbă biletul Hanovra – Londra pentru unul Köln – Londra. Aşteptă să i se pună ştampila şi se îndreptă spre dulăpioarele metalice pentru bagaje, aflate pe una din laturile sălii de aşteptare. Scoase cheia de oţel şi o introduse în dulăpiorul numărul patruzeci şi şapte. Înăuntru se afla o valiză de pânză neagră. O luă de acolo.

— Cred că o să iau eu geanta, mulţumesc, Herr McCready.

Se întoarse. Directorul adjunct al secţiei operative a BND-ului se afla la trei metri de el. Doi bărbaţi corpolenţi rămăseseră pe loc ceva mai în spate. Unul îşi studia unghiile, celălalt privea tavanul, căutând nişte crăpături imaginare.

— Ah, Dr. Herrmann, ce mult mă bucur că vă revăd. Ce vânt vă aduce la Köln?

— Geanta... vă rog, domnule McCready.

Aceasta fu trecută dintr-o mână în alta. Herrmann i-o dădu unuia dintre oamenii lui. Îşi putea permite să fie bine dispus.

— Haideţi, domnule McCready, noi, germanii, suntem un popor ospitalier. Daţi-mi voie să vă conduc la avion. Nu cred că v-ar plăcea să-l pierdeţi.

Se îndreptară spre ghişeul de control al paşapoartelor.

— Un anumit coleg al meu... sugeră Herrmann.

— Nu se mai întoarce, Dr. Herrmann.

— Ah, bietul om. Dar poate că e mai bine aşa.

Ajunse la ghişeul de control al paşapoartelor. Dr. Herrmann scoase o legitimaţie, le-o arătă funcţionalilor de la imigrări şi îi se dădu voie să treacă. După sosirea avionului, McCready se văzu condus până la uşa lui.

— Domnule McCready..

Se întoarse în pragul uşii. Herrmann zâmbi în cele din urmă.

— Şi noi ştim să ascultăm pălăvrăgelile prin radio, de la graniţă. Drum bun, domnule McCready. Salutări Londrei.

VESTEA ajunse la Langley după o săptămână. Generalul Pankratin fusese transferat. Pe viitor avea să comande un complex de închisori militare din Kazahstan.

Claudia Stuart află vestea de la omul ei din ambasada de la Moscova. Continua să se delecteze cu manifestările de aprobare venite de sus din belşug, în timp ce analiştii militari studiau întregul ordin sovietic de luptă. Se arătă dispusă să adopte o atitudine filosofică faţă de general. De altfel, pe când se aflau la comisariat, i se adresă lui Chris Appleyard la modul următor:

— Şi-a păstrat rangul şi blazonul. E mai bine decât în minele de plumb din Iakuţia. În ce ne priveşte, mă rog, e mai ieftin decât un bloc de apartamente în Santa Barbara.

INTERLUDIU

Audierile reîncepură în dimineaţa următoare, marţi. Timothy Edwards rămase întruchiparea curtoaziei, deşi spera în sinea lui să se rezolve totul cu o întârziere cât mai mică. Şi el şi cei doi inspectori care-l încadrau aveau de lucru.

— Îţi mulţumim că ne-ai amintit de evenimentele din 1985, spuse el, deşi sunt de părere că se poate afirma că, din punctul de vedere al informaţiilor, anul acela constituie acum o eră depăşită şi chiar dispărută.

Denis Gaunt nu se lăsă cu una cu două. Ştia că avea dreptul să readucă în memoria celorlalţi orice episod din cariera şefului său de secţie, în încercarea de-a convinge consiliul să-i recomande directorului modificarea deciziei. Ştia totodată că nu, prea existau şanse ca recomandarea să fie formulată de Timothy Edwards, însă la sfârşitul audierii hotăra votul majorităţii, iar el voia să apeleze la bunele sentimente ale celor doi inspectori. Se ridică şi se duse la funcţionarul de la registratură ca să-i ceară încă un dosar.

Lui Sam McCready îi era cald şi începuse să se plictisească. Spre deosebire de Gaunt, ştia că şansele lui erau extrem de mici. Insistase să aibă loc audierea exclusiv din spirit de contradicţie. Se întinse în scaun şi-şi lăsă mintea să zburde. Ştia dinainte orice avea să spună Gaunt.

Trăise foarte mult, treizeci de ani, în mica lume de la Century House şi în cea a Serviciului Secret de Informaţii, aproape toată perioada în care lucrase. Dacă îl îndepărtau acum, se întrebă unde s-ar fi putut duce. Ba chiar se întrebă, nu pentru prima oară, cum de ajunsese de fapt în acea lume ciudată şi secretă. Faptul că se născuse într-o familie de muncitori n-ar fi putut anunţa sub nici o formă că într-o bună zi avea să ajungă ofiţer superior în cadrul SIS-ului.

Se născuse în primăvara lui 1939, chiar în anul când izbucnise cel de-al doilea război mondial şi era fiul unui lăptar din sudul Londrei. De tatăl său îşi amintea vag, în una sau două străfulgerări îngheţate ale memoriei.

La nici un an, fusese evacuat din Londra cu mama lui, după

căderea Franţei în 1940, când *Luftwaffe-ul*[18] îşi începuse raidurile din timpul unei veri lungi şi fierbinţi asupra capitalei engleze. Nu-şi amintea nimic din toate astea. Se părea, sau poate că aşa îi spusese mama lui mai târziu, că se întorseseră în toamna lui 1940 la căsuţa cu grădină în faţă din sărăcăcioasa dar îngrijită Norbury Street, însă între timp tatăl său plecase la război.

Exista o fotografie a părinţilor lui în ziua nunţii – de asta îşi aducea aminte foarte clar. Ea era în alb şi avea un buchet de flori de câmp, pe când bărbatul solid de alături era foarte ţeapăn şi fercheş, într-un costum închis şi cu o garoafă la butonieră. Poza stătea pe poliţa de deasupra căminului, într-o ramă de argint, iar ea o ştergea de praf în fiecare zi. Mai târziu, îi luase locul o altă fotografie, aşezată la capătul celălalt şi înfăţişând un bărbat voinic şi zâmbitor, îmbrăcat în uniformă şi având pe mânecă tresa de sergent.

Mama lui ieşea în fiecare zi, luând autobuzul până la Croydon, unde freca scările şi holurile oamenilor prosperi din clasa de mijloc care locuiau acolo. În plus, îşi lua de spălat acasă; îşi aducea aminte de bucătăria micuţă care era mereu plină de aburi, fiindcă lucra noaptea ca să termine totul până dimineaţa.

Odată, trebuie să fi fost în 1944, bărbatul zâmbitor şi voinic se întorsese acasă, îl ridicase şi îl ţinuse în aer, făcându-l să chiuie. Apoi plecase din nou, alăturându-se trupelor care debarcaseră pe plajele Normandiei şi murind în atacul de la Caen. Sam îşi aminti că mama lui plânsese mult în vara aceea şi că încercase să-i spună ceva, însă nu ştiuse ce, aşa că plânsese şi el, deşi nu ştia de ce.

În anul următor, mersese la o grădiniţă cu program prelungit începând din ianuarie, pentru ca mama lui să se poată duce la Croydon în fiecare zi fără să-l lase în grija mătuşii Vi. Îi păruse rău; fiindcă mătuşa Vi avea un magazin de dulciuri ceva mai departe de casa lor şi-l lăsa să-şi lingă degetul şi să-l vâre în borcanul cu şerbet. În aceeaşi primăvară, rachetele germane V-l, aşa-numitele bombe zburătoare, începuseră să cadă asupra Londrei, lansate de la bazele din Ţările de Jos.

Îşi amintea foarte bine ziua aceea, chiar înainte de-a împlini şase ani, când bărbatul în uniforma de şef al apărării antiaeriene venise la grădiniţă, cu casca pe cap şi cu masca de gaze atârnându-i la şold.

Avusese loc un raid aerian, iar copiii îşi petrecuseră dimineaţa

[18] Aviaţia germană, (n. trad.).

în pivniţă, distrându-se mult mai bine decât la lecţii. După semnalul de încheiere a raidului, se întorseseră cu toţii în clasă.

Bărbatul avusese o conversaţie şoptită cu directorul, acesta îl scosese din clasă şi-l dusese de mână în cabinetul personal din spatele şcolii, unde îi dăduse prăjitură cu anason. Aşteptase acolo, mic şi nedumerit, până când bărbatul cumsecade de la Dr. Barnardo venise ca să-l ducă la orfelinat. Mai târziu i se spusese că nu mai existau nici fotografii cu rame de argint şi nici poze ale bărbatului voinic şi zâmbitor, cu tresele de sergent pe mânecă.

Se comportase bine la Barnardo, îşi luase toate examenele şi plecase în armată pe post de copil de trupă. La optsprezece ani fusese trimis în Malaiezia, unde avea loc un, război nedeclarat între englezi şi teroriştii comunişti din junglă. Făcuse parte din Serviciul de informaţii ca funcţionar.

Într-o bună zi se dusese la colonel şi avansase o sugestie. Colonelul, ofiţer de carieră, îi spusese imediat „Formulează în scris”, ceea ce şi făcuse.

Cei de la Contrainformaţii prinseseră un şef al teroriştilor cu ajutorul câtorva chinezi stabiliţi în Malaiezia. McCready propusese să se răspândească în rândul comunităţii chineze informaţia că omul cânta ca un canar şi că avea să fie mutat de la Ipoh la Singapore într-o bună zi.

Când teroriştii atacaseră convoiul, se dovedise că furgoneta era blindată în interior, fiind prevăzută cu fante care ascundeau mitraliere instalate pe trepieduri. La încheierea ambuscadei, în junglă rămăseseră şaisprezece comunişti chinezi morţi şi alţi doisprezece grav răniţi, iar cercetaşii malaiezieni îi curăţaseră pe ceilalţi. Sam McCready rămăsese la datorie în Kuala Lampur încă un an, după care ieşise din armată şi se întorsese în Anglia. Cu siguranţă că propunerea pe care o făcuse în scris fusese clasată, dar cineva, undeva, trebuie s-o fi văzut.

Aştepta la rând la Serviciul braţelor de muncă – pe atunci încă nu li se spunea Birouri ale forţelor de muncă – când simţise o bătaie pe braţ, iar un bărbat între două vârste, purtând o haină de tweed şi o pălărie moale, îl invitase la un pahar la cârciuma din apropiere. După alte două săptămâni şi trei întrevederi, era recrutat în cadrul Firmei. De atunci, vreme de treizeci de ani, Firma constituise singura familie pe care o avusese...

Auzi că i se pomeneşte numele şi se trezi din visare. Ar trebui să fii atent, îşi reaminti; despre cariera ta se discută.

Era Denis Gaunt, ţinând în mână un dosar voluminos..

— Cred, domnilor, că avem dreptul să analizăm o serie de

evenimente din 1986, care sunt suficiente în sine pentru a se ajunge la o reconsiderare în cazul pensionării înainte de termen a lui Sam McCready. Evenimente care au început, cel puţin în ce ne priveşte, într-o dimineaţă de primăvară pe Salisbury Plain...

PREŢUL MIRESEI

CAPITOLUL UNU

Ceaţa uşoară încă nu se risipise în dreapta lor, deasupra porţiunii de pădure cunoscută sub numele de Fox Covert[19], prevestind ivirea unei zile călduroase şi senine.

Pe ridicătura ce domina întreaga suprafaţă a şesului, ştiută de generaţii întregi de soldaţi drept Frog Hill[20], grupul mixt de ofiţeri îşi ocupa poziţiile pentru a asista la apropiatele manevre militare care aveau să simuleze o bătălie la nivel de batalion între doi adversari relativ egali ca forţă. Ambele grupuri aveau să fie alcătuite din soldaţi britanici împărţiţi, din motive diplomatice, nu în „englezii” şi „inamicul”, ci în „albaştrii” şi „verzii”. Până şi obişnuita desemnare a unuia dintre grupuri drept „roşii” fusese schimbată, în semn de respect faţă de componenţa ofiţerilor de pe ridicătură.

Pe porţiunea de teren deschis dinspre limita nordică a lui Salisbury Plain, atât de îndrăgită de armata engleză ca loc de manevră ideal şi foarte asemănător Câmpiei Centrale Germane, unde se presupunea că urma să se desfăşoare un al treilea eventual război mondial, fuseseră plasaţi arbitrii care aveau să acorde punctele ce aveau să decidă în cele din urmă rezultatul bătăliei. În ziua aceea oamenii nu aveau să moară, ci doar să se pregătească s-o facă.

În spatele grupului de ofiţeri se aflau vehiculele care îi aduseseră acolo: câteva maşini militare şi un numai mai mare de Land Rover-uri mai puţin confortabile, vopsite în dungi de camuflaj sau într-un verde şters. Soldaţii de la intendenţă instalară bucătării de campanie pentru asigurarea necesarei succesiuni a cănilor de ceai sau cafea fierbinte ce aveau să fie cerute pe întreaga durată a zilei şi începură să despacheteze o sumedenie de gustări reci.

Ofiţerii se plimbau dintr-un punct în altul sau stăteau pe loc, în ipostazele şi activităţile de observare ale ofiţerilor de

[19] Ascunzişul vulpii, (n. trad.).

[20] Movila broaştei, (n. trad.).

pretutindeni în lume. Unii studiau nişte hărţi protejate de folii din plastic, pe care mai târziu aveau să fie făcute şi apoi şterse însemnări cu tuş. Alţii cercetau terenul din depărtare cu ajutorul unor binocluri foarte puternice. În fine, ceilalţi discutau pe un ton grav între ei.

În centrul grupului se afla cel mai important general englez, comandantul Armatei din Sud. Lângă el stătea oaspetele lui personal, generalul cel mai mare în grad din rândul vizitatorilor. Între ei şi uşor în spate se găsea un subaltern tânăr şi isteţ care tocmai terminase limbile străine şi murmura o traducere simultană pentru urechile amintiţilor bărbaţi.

Grupul de ofiţeri englezi era cel mai mare, depăşind treizeci de oameni. Aveau cu toţii un aer grav, semn că erau perfect conştienţi atât de ineditul cât şi de însemnătatea ocaziei. Totodată, păreau întrucâtva precauţi, ca şi cum ar fi fost incapabili să se debaraseze în totalitate de un obicei cultivat de-a lungul anilor.. Fiindcă acesta era primul an al perestroikăi şi, chiar dacă ofiţerii sovietici fuseseră deja invitaţi să asiste la manevrele engleze din Germania, se aflau pentru întâia oară în inima Angliei ca oaspeţi ai armatei britanice. Năravul din fire n-are lecuire.

Ruşii erau la fel de gravi ca englezii sau chiar mai gravi. Erau şaptesprezece la număr şi fiecare fusese ales şi verificat cu grijă. Câţiva vorbeau o engleză acceptabilă şi o recunoşteau. Cinci vorbeau o engleză perfectă şi susţineau că nu ştiu o boabă.

Cu toate acestea, nu vorbirea limbii engleze fusese prioritatea numărul unu a selecţionării lor. Principalul criteriu îl constituiau cunoştinţele tehnice. Fiecare ofiţer sovietic era expert în domeniu şi la curent cu dotarea, tactica şi structurile englezilor. Instrucţiunile lor erau nu doar să asculte ce li se spune şi cu atât mai puţin să creadă, ci să studieze din greu, să nu scape nimic şi să raporteze în mod exact cât de buni erau englezii, ce dotare aveau, cum o foloseau şi care le erau punctele slabe, dacă putea fi vorba de aşa ceva.

Sosiseră cu o seară înainte după o zi la Londra, petrecută în bună parte la propria lor ambasadă. Primul dineu la popota de la baza militară Tidworth fusese relativ formal, ba chiar, uşor încordat, însă fără să se producă vreun incident. Glumele şi cântecele aveau să apară mai târziu, poate în cea de-a doua sau a treia seară. Ruşii îşi dădeau seama că, din şaptesprezece câţi erau, cel puţin cinci, îi supravegheau pe ceilalţi şi probabil că se supravegheau şi între ei.

Nimeni nu pomeni despre acest lucru grupului englez, după cum nici englezii nu găsiră de cuviinţă să menţioneze că şi în grupul lor de treizeci de membri existau patru care aparţineau de fapt supraveghetorilor de la Contrainformaţii. Însă cel puţin supraveghetorii englezi se aflau acolo doar ca să fie cu ochii pe ruşi, nu şi pe compatrioţi.

Grupul ruşilor cuprindea doi generali, ale căror însemne arătau că erau unul de la Artilerie Motorizată iar celălalt de la Trupele Blindate, un colonel plin din Statul Major, un colonel, un maior şi un căpitan de la Serviciul de contrainformaţii al armatei, cu toţii „declaraţi”, ceea ce însemna că recunoşteau că aparţineau într-adevăr acestei secţii, un colonel de aviaţie al cărui bluzon de luptă deschis la gât lăsa să se vadă un triunghi al flanelei de corp albă. Cu dungi albastre, specifică Spetsnazului sau Forţelor Speciale, un colonel şi un căpitan de infanterie şi omologii lor de la Blindate. Pe lângă aceştia, se mai găsea un locotenent-colonel de la serviciul operativ, plus un maior şi doi căpitani, precum şi un colonel şi un maior de la Transmisiuni.

Serviciul de contraspionaj al armatei sovietice e cunoscut sub numele de GRU, iar cei trei membri declaraţi ai GRU aveau însemnele lor adevărate. Erau singurii care ştiau că maiorul de la Transmisiuni şi unul din căpitanii de la Operativ erau tot membri GRU, dar nedeclaraţi. Acest lucru nu-l ştiau nici ceilalţi ruşi şi nici englezii.

În ce-i priveşte, englezii nu crezuseră că era necesar să le spună ruşilor că douăzeci de agenţi operativi din Serviciul de Securitate fuseseră postaţi în jurul popotei de la Tidworth şi că aveau să rămână acolo până la plecarea delegaţiei sovietice la Londra şi până la zborul ce urma să aibă loc în dimineaţa celei de-a treia zile. Aceşti supraveghetori se îndeletniceau acum cu îngrijirea gazonului sau a straturilor de flori, serveau la masă sau ştergeau alămurile. Pe timpul nopţii aveau să se înlocuiască unii pe alţii, lucrând în schimburi ca să ţină sub observaţie clădirea popotei din mai multe puncte de control dispuse într-un cerc mai larg. Aşa cum îi declarase şeful Statului Major comandantului Armatei din Sud la o instruire ţinută la minister cu câteva zile mai devreme, „zău că e de preferat să nu-i scăpăm din ochi pe nici unul din ticăloşii ăştia”.

Jocul de-a războiul începu, conform programului, la ora nouă şi dură toată ziua. Desantul efectuat de batalionul doi din regimentul de paraşutişti avu loc imediat după prânz. Un maior de la batalionul doi de paraşutişti se trezi stând lângă colonelul

de aviaţie sovietic care privea operaţiunea cu maximum de interes.

— Văd că încă folosiţi mortierele de companie de doi inci, observă rusul.

— Un instrument util, încuviinţă englezul. Eficient şi încă demn de încredere.

— Sunt de acord, spuse rusul într-o engleză lentă, cu accent. Le-am folosit şi eu în Afghanistan.

— Ca să vezi. Şi eu le-am folosit în Falkland, răspunse maiorul de la batalionul doi de paraşutişti, gândind apoi, dar fără s-o spună cu voce tare: „Iar diferenţa e că noi am câştigat la pas în Falkland, pe când voi pierdeţi teren serios în Afghanistan”.

Rusul îşi îngădui un zâmbet sumbru. Englezul îi răspunse tot cu un zâmbet. Ticălosul, îşi zise rusul, se gândeşte la pierderile mari pe care le avem în Afghanistan.

Amândoi bărbaţii continuară să surâdă. Nici unul n-avea de unde să ştie că peste doi ani noul şi remarcabilul secretar general de la Moscova avea să ordone întregii armate sovietice retragerea din aventura afgană. Erau zilele de început, iar năravul din fire n-are lecuire.

În seara aceea, cina de la cazarma din Tidworth fu mai distinsă. Vinul curse din belşug, vodca, pe care armata engleză o bea foarte rar, ieşi în evidenţă. În ciuda barierei lingvistice, o anumită jovialitate îşi făcu simţită prezenţa. Ruşii urmară exemplul generalului mai mare în grad, cel de la Artileria Motorizată.

Acesta păru să asculte zâmbind traducerea celor spuse de generalul englez, aşa încât se destinseră şi ei. Maiorul de la Serviciul Operativ surprinse o glumă spusă de un tanchist englez şi fu cât pe-aci să izbucnească în râs înainte de a-şi da seama că nu trebuia să înţeleagă nici o iotă de engleză şi că era nevoit să aştepte traducerea.

Maiorul de la batalionul doi de paraşutişti se găsea lângă maiorul declarat de la Direcţia de contrainformaţii a armatei sovietice, numită şi GRU; îi trecu prin cap să-şi exerseze cunoştinţele anemice de rusă.

— *Govoritya-vi pa-Angleeski*? întrebă el.

Rusul se arătă încântat.

— *Ochen malinko,* răspunse el, trecând apoi la o engleză ezitantă. Mă tem că foarte puţin. Încerc acasă cu cărţile, dar nu este la fel de bine.

— Oricum, e mai bine decât mă descurc eu în rusă, spuse

paraşutistul. Să nu uit: mă numesc Paul Sinclair.

— Vă rog, îmi pare atât de rău, se scuză rusul, întorcându-se şi întinzând mâna: Pavel Kucenko.

Cina se dovedi îmbelşugată şi se termină cu cântece intonate în bar înainte ca cele două grupuri de ofiţeri să se retragă în camere la ora unsprezece. Câţiva aveau să-şi facă socoteala că a doua zi avea să li se permită să mai stea în pat dimineaţa – ordonanţelor li se lăsaseră instrucţiuni să se prezinte cu ceştile de ceai la ora şapte.

De fapt, maiorul Kucenko se trezi la cinci şi petrecu două ore şezând cuminte în spatele perdelelor de dantelă care acopereau ferestrele dormitorului său de o persoană. Stătu cu toate luminile stinse şi studie drumul care trecea prin faţa popotei spre poarta principală, iar de acolo către drumul spre Tidworth. Reperă sau i se păru că reperează în semiîntunericul primelor ore ale dimineţii trei bărbaţi care ar fi putut fi supraveghetori.

Îl reperă de asemenea, fix la ora şase, pe colonelul Arbuthnot care se ivi în cadrul intrării principale a popotei, aproape sub el şi care plecă, pare-se, ca să efectueze obişnuita alergare de dimineaţă. Avea toate motivele să creadă că era vorba de un obicei de la care nu se abătea – îl văzuse pe colonelul cel vârstnic făcând exact acelaşi lucru şi în dimineaţa precedentă.

Nu era greu să-l reperezi pe colonelul Arbuthnot, dat fiind că îi lipsea braţul stâng. Îl pierduse cu ani în urmă în timp ce patrula cu soldaţii în acel război straniu şi pe jumătate uitat de pe colinele Dhofar, cu ocazia unei companii duse de unităţile speciale engleze şi trupele din Oman pentru înfrângerea unei revoluţii comuniste ce-şi propunea să-l alunge pe sultanul Omanului şi să preia controlul asupra strâmtorii Ormuz. Un consiliu militar cuprins de porniri sentimentale îi permisese să rămână în armată şi între timp ajunsese ofiţerul de intendenţă care se ocupa de popota din Tidworth. În fiecare dimineaţă se menţinea în formă printr-o alergare de cinci mile dus-întors pe drum, o siluetă deja acceptabilă, într-un trening alb cu glugă şi cu dungi albastre, având mâneca stângă goală şi prinsă cu grijă într-o parte de materialul bluzei. Şi în această a doua dimineaţă maiorul Kucenko îl privi gânditor.

A doua zi a jocului de-a războiul trecu fără incidente, iar în cele din urmă toţi ofiţerii de ambele naţionalităţi căzură de acord că arbitrii făcuseră o treabă bună acordând victoria la puncte „verzilor” care, într-un târziu, îi dislocaseră pe „albaştri” de pe poziţiile lor de pe Frog Hill şi puseseră stăpânire pe Fox Covert în

urma unui contraatac. A treia cină se dovedi foarte veselă, cu toasturi substanţiale şi o îndelung aplaudată interpretare a *„Kalinkăi”,* oferită de tânărul căpitan sovietic din serviciul operativ care nu era spion, dar avea o voce de bariton foarte frumoasă. Grupul ruşilor trebuia să se adune în holul principal în dimineaţa următoare după micul dejun, la ora nouă, ca să ia autobuzul care avea să-i ducă la Heathrow. Autobuzul urma să vină de la Londra având deja la bord doi membri ai ambasadei care trebuiau să-i conducă la aeroport. Cât timp se cântă *„Kalinka”,* nimeni nu observă că în camera colonelului Arbuthnot, care nu era încuiată, intră cineva care plecă după un minut la fel de discret cum apăru şi care mai târziu se alătură grupului de la bar, venind din direcţia toaletei bărbaţilor.

La şase fără zece în dimineaţa următoare, o siluetă într-un trening alb, cu glugă, cu dungi albastre şi cu mâneca stângă goală prinsă într-o parte, coborî sprinten treptele popotei şi se întoarse spre poarta principală. Silueta fu zărită de un paznic aflat în spatele unei ferestre dintr-o cameră de la etajul unei clădiri situată la vreo două sute de metri distanţă. Acesta îşi notă evenimentul, dar nu luă nici o măsură.

La poartă, caporalul de schimb ieşi din corpul de gardă şi salută silueta tocmai când aceasta se apleca pentru a trece pe sub barieră; Cum nu purta chipiu, alergătorul nu putu răspunde la salut, însă ridică mâna, după care se întoarse în direcţia obişnuită şi fugi spre Tidworth.

La şase şi zece caporalul îşi ridică privirea, se uită încă o dată, iar pe urmă se întoarse spre sergent.

— Tocmai l-am văzut trecând pe colonelul Arbuthnot, spuse el.

— Şi?

— De două ori, spuse caporalul.

Sergentul era obosit. Amândoi aveau să fie schimbaţi în douăzeci de minute, când îi aştepta micul dejun. Ridică din umeri.

— O fi uitat ceva, spuse el apoi.

Era o remarcă pe care avea s-o regrete mai târziu, cu ocazia prezentării în faţa comisiei de disciplină.

Maiorul Kucenko se ascunse în spatele unor copaci de la marginea drumului după o jumătate de milă, se dezbrăcă de treningul alb furat şi-l ascunse în tufişurile dese. Când ieşi din nou la drum era îmbrăcat în pantaloni de flanelă gri, haină de tweed, cămaşă şi cravată. Doar pantofii Adidas nu se potriveau cu restul îmbrăcămintei. Bănuia, dar nu putea fi sigur, că la o

milă în urma lui alerga un colonel Arbuthnot enervat, care pierduse zece minute fără rost căutându-şi treningul obişnuit, înainte de a ajunge la concluzia că i-l luase ordonanţa ca să-l dea la spălat şi nu i-l mai adusese înapoi. Purta treningul de rezervă şi încă nu observase că îi lipseau de asemenea o cămaşă, o cravată, o haină, nişte pantaloni şi o pereche de pantofi de sport.

Lui Kucenko i-ar fi venit uşor să rămână în faţa colonelului englez până când Arbuthnot ar fi făcut cale întoarsă, dar fu scutit de acest efort de o maşină care-l ajunse din urmă şi opri la semnul pe care i-l făcu. Kucenko se aplecă spre fereastră în dreptul locului de lângă şofer.

— Îmi pare extrem de rău, spuse el, dar am impresia că mi s-a stricat maşina. Undeva în urmă. Mă întreb dacă m-ar putea ajuta cineva de la vreun garaj din North Tidworth?

— Cam devreme, răspunse şoferul, dar pot să te duc până acolo. Urcă.

Dacă ar fi fost de faţă, maiorul de la paraşutişti ar fi rămas uimit de neaşteptata cunoaştere a limbii engleze de care dădea dovadă Kucenko. Însă accentul străin tot nu dispăruse.

— Nu eşti de pe-aici, nu? întrebă şoferul pentru a face conversaţie.

Kucenko râse.

— Nu, sunt din Norvegia. Vizitez catedralele voastre din Anglia.

Kucenko fu lăsat de amabilul şofer în centrul orăşelului adormit pe nume North Tidworth la şapte fără zece. Şoferul îşi continuă drumul spre Marlborough. Nu avea să găsească nici un motiv să pomenească vreodată de această întâmplare şi nici nu avea să-l întrebe cineva de ea.

În centrul oraşului, Kucenko descoperi o cabină telefonică şi exact la şapte fără un minut formă un număr la Londra, introducând o monedă de cincizeci de penny pentru începerea convorbirii. I se răspunse când sună pentru a cincea oară.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Roth, domnul Joe Roth, spuse Kucenko.

— Mda, eu sunt Joe Roth, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Păcat, spuse Kucenko. Vedeţi, de fapt speram să pot vorbi cu Chris Hayes.

În apartamentul lui mic dar elegant, din Mayfair, Joe Roth înţepeni şi toate antenele lui profesionale intrară în alarmă de gradul unu. Se trezise doar de douăzeci de minute şi era încă în

pijama, neras, aşteptând să i se umple cada ca să facă o baie şi pregătindu-şi prima cafea din cursul zilei. Tocmai venea din camera de zi în bucătărie, cu un suc într-o mână şi cafeaua în cealaltă, când sunase telefonul. Era devreme chiar şi pentru el care nu se scula târziu, deşi postul, lui de director-adjunct al Serviciului de relaţii cu publicul din ambasada americană, aflată la doar un sfert de milă distanţă în Grosvenor Square, nu-l obliga să ajungă înainte de zece.

Joe Roth făcea parte din CIA, însă nu era directorul secţiei din Londra. Această onoare îi revenea lui William Carver iar Carver aparţinea Direcţiei pentru Emisfera Vestică, la fel ca toţi ceilalţi directori de secţie. Ca atare, Carver era declarat, ceea ce însemna că toţi oamenii cu o oarecare importanţă ştiau cine este şi cu ce se ocupă. Carver era membru din oficiu al Comitetului Comun Englez de Contrainformaţii, reprezentantul oficial al companiei din Londra.

Roth venea de la Oficiul pentru proiecte speciale, un birou înfiinţat cu doar şase ani în urmă ca să se ocupe, aşa cum reieşea şi din nume, de proiectele şi măsurile active pe care Langley le considera suficient de delicate pentru ca mai târziu şeful secţiei să fie capabil să declare că nu ştie nimic de ele, chiar şi în faţa aliaţilor Americii.

Toţi ofiţerii CIA, indiferent de secţia din care vin, au un nume real şi unul operativ sau profesional. În ambasada ţărilor prietene, numele real este efectiv real. Joe Roth era într-adevăr Joe Roth, fiind înregistrat ca atare pe lista diplomaţilor. Dar, spre deosebire de Carver, era nedeclarat pentru toată lumea, cu excepţia unui mic conciliabul de trei sau patru omologi englezi din Secret Intelligence Service. Iar numele lui profesional era cunoscut tot de acei oameni puţini la număr, plus câţiva colegi din America. Faptul că şi-l auzi rostit la telefon la ora şapte dimineaţa şi pe deasupra de o voce lipsită de accent englez, avu efectul unei sonerii de alarmă.

— Îmi pare rău, spuse el prudent, la telefon e Joe Roth. Cu cine vorbesc?

— Ascultaţi-mă cu atenţie, domnule Roth sau domnule Hayes. Numele meu e Piotr Alexandrovici Orlov. Sunt colonel plin în KGB...

— Uitaţi ce e, dacă e vorba de-o glumă...

— Domnule Roth, faptul că v-am folosit numele operativ nu este o glumă, pentru Dumnezeu. Iar faptul că dezertez în favoarea Statelor Unite nu este o glumă pentru mine. Şi exact

asta am de gând să fac. Vreau să ajung în America – şi cât mai repede. Peste foarte puţin timp o să-mi fie imposibil să mă mai întorc la ai mei. Nu mi-ar accepta nici o scuză. Am o cantitate uriaşă de informaţii de mare valoare pentru agenţia dumneavoastră, domnule Roth. Trebuie să vă hotărâţi rapid, sau mă întorc cât încă mai am timp...

Roth mâzgălise în grabă pe un blocnotes luat de pe măsuţa de cafea din camera de zi. Pe hârtie rămăsese scorul partidei de pocher pe care o încheiase târziu cu o seară înainte cu Sam McCready. Mai târziu avea să-şi aducă aminte că-şi spusese: Dumnezeule, dacă ar auzi Sam chestia asta ar face pe el. Îşi întrerupse interlocutorul.

— Unde anume sunteţi acum, domnule colonel?

— Într-o cabină telefonică dintr-un orăşel de lângă Salisbury Plain, spuse vocea.

Din punct de vedere gramatical, engleza folosită era aproape perfectă. Doar accentul era evident străin. Roth fusese pregătit să distingă şi să recunoască fel de fel de accente. Acesta era slav, probabil rusesc. Continuă să se întrebe dacă nu cumva avea de-a face cu unul din bancurile smintite ale lui Sam McCready şi dacă n-o să audă deodată nişte hohote de râs revărsându-i-se în urechi prin telefon. La naiba, nici măcar nu era 1 aprilie. Se aflau în ziua de 3 a aceleiaşi luni.

— Timp de trei zile, spuse vocea, am făcut parte dintr-un grup de ofiţeri sovietici care au asistat la manevrele militare ale englezilor pe Salisbury Plain. Am stat la cazarma Tidworth. Falsa mea identitate a fost cea a maiorului Pavel Kucenko din GRU. Am plecat cu o oră în urmă. Dacă nu mă întorc într-o oră, nu pot să mă mai întorc deloc. Am nevoie de o jumătate de oră ca să ajung înapoi la cazarmă. Aveţi treizeci de minute ca să-mi comunicaţi ce hotărâre aţi luat, domnule Roth.

— În regulă, domnule colonel. Sunt dispus să vă cred – deocamdată. Vreau să mă sunaţi din nou peste cincisprezece minute. Linia va fi liberă şi vă veţi primi răspunsul.

— Cincisprezece minute, după care mă întorc, spuse vocea iar legătura telefonică se întrerupse.

Mintea lui Roth parcă intrase în priză. Joe avea treizeci şi nouă de ani, dintre care doisprezece îi petrecuse în cadrul agenţiei. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Ce-i drept, oamenii munceau o viaţă în agenţie şi nu miroseau urma nici unui dezertor sovietic. Însă el ştia de ei, aşa cum ştia de fapt toată lumea: toţi agenţii de teren erau instruiţi, avertizaţi şi pregătiţi să

ia oricând în calcul posibilitatea unei dezertări din tabăra sovietică.

Ştia că majoritatea apăreau după abordări iniţiale, de tatonare. De obicei, hotărârea era luată după o chibzuinţă îndelungată şi chiar după anumite pregătiri făcute de dezertor. Se transmiteau mesaje oamenilor cunoscuţi ai agenţiei din zonă. Vreau să ne întâlnim, vreau să discutăm condiţiile. În general, i se cerea potenţialului dezertor să rămână pe loc şi să furnizeze o serie de informaţii înainte de „transformarea" finală. Dacă refuza, i se solicita să vină măcar cu o servietă de documente.

— Cantitatea pe care o putea trimite sau aduce cu el înainte de transferare se reflectă în poziţia, recompensele şi stilul lui de viaţă. În meseria lor, acest târg se numea preţul miresei.

Câteodată, însă foarte rar, avea loc o aşa-numită „intrare directă". Dezertorul apărea pur şi simplu după ce îşi tăia toate căile de retragere, neputând să se mai întoarcă. În aceste cazuri nu prea aveai de ales: ori îl acceptai pe individ, ori îl expediai într-un lagăr de refugiaţi. La ultima soluţie nu se prea recurgea, nici măcar în cazul unui dezertor de nivel inferior şi relativ inutil, ca de exemplu un marinar de pe o navă comercială sau un soldat simplu, care nu aveau nimic de oferit. Varianta era pusă în aplicare doar dacă testele cu detectorul de minciuni referitoare la motivul dezertării dovedeau că aveau de-a face cu un agent specializat în dezinformare. În acest caz, America refuza să-l accepte. Dacă se întâmpla aşa ceva, ruşii înghiţeau găluşca, îşi scoteau agentul din lagărul de refugiaţi şi-l aduceau înapoi în ţară.

Din câte ştia Roth, într-o singură situaţie KGB-ul urmărise un dezertor refuzat în interiorul lagărului de refugiaţi şi-l lichidase. Asta fiindcă fusese respins la testul poligrafic, deşi spusese, adevărul. Aparatul îi interpretase neliniştea drept dovadă că spunea minciuni. Afurisit ghinion. Fireşte, asta se întâmplase la început. Acum detectoarele de minciuni funcţionau mai bine.

Şi iată acum un om care susţinea că e colonel plin în KGB şi voia nici mai mult nici mai puţin decât o intrare directă. Fără un avertisment prealabil. Fără tocmeală. Fără valize pline de documente de dată recentă scoase din reşedinţa KGB-ului din ultimul loc unde fusese detaşat. Un om care dezerta chiar în inima Angliei, nu altundeva, nici în Orientul Mijlociu şi nici în America Latină. Şi care li se oferea americanilor, nu englezilor.

Sau poate că-i abordase deja pe englezi? Fusese cumva refuzat? Mintea lui Roth trecea rapid în revistă toate

posibilităţile, în timp ce minutele se scurgeau unul după altul.

Şapte şi cinci. Două şi cinci la Washington. Toată lumea dormea. Ar trebui să-l sune pe Calvin Bailey, directorul Secţiei de proiecte speciale şi şeful lui. Care fără îndoială că acum dormea dus în Georgetown. Dar timpul, nu avea timp. Deschise un dulăpior în perete care dădu la iveală computerul personal. Îl introduse rapid în circuitul al cărui centru de comandă se afla undeva la subsolul ambasadei din Grosvenor Square. Îi dădu computerului cifrul special şi ceru memoriei sale să se concentreze asupra ofiţerilor superiori din KGB cunoscuţi în Vest. După care puse întrebarea: cine este Piotr Alexandrovici Orlov?

Unul din lucrurile ciudate ale lumii serviciilor secrete este atmosfera aproape amicală care există înăuntrul ei. Piloţii împărtăşesc acelaşi tip de camaraderie, permiţându-li-se să se comporte în acest fel. Lucru valabil în egală măsură pentru paraşutişti şi pentru trupele speciale.

Profesioniştii au tendinţa de a se respecta reciproc, chiar în pofida barierelor ridicate de rivalitate, opoziţie sau ostilitatea făţişă. În cel de-al doilea război mondial, piloţii de atac din *Luftwaffe* şi din RAF se urâseră foarte rar unul pe altul, lăsând sentimentele de acest gen în seama delatorilor şi a civililor. Profesioniştii sunt dispuşi să-şi servească loial conducătorii politici şi birocraţii, însă preferă de obicei să dea pe gât o stacană de bere alături de alţi practicanţi ai aceleiaşi meserii ascunse, fie ei şi din tabăra adversă.

În lumea serviciilor secrete, fiecare se interesează cu mare grijă de oamenii folosiţi de celălalt, chiar şi în ziua de azi. Avansările şi transferurile din agenţiile aliate, rivale sau inamice sunt notate şi înregistrate atent. În orice capitală, probabil că şeful KGB-ului va şti cine sunt directorii secţiilor engleză şi americană şi invers. Cu ocazia unei petreceri dată cândva în Dar-es-Salam, şeful KGB-ului se apropiase de directorul secţiei engleze a SIS-ului cu un pahar de whisky cu sifon:

— Domnule Child, îl anunţase el solemn, ştiţi cine sunt şi ştiu cine sunteţi. Avem amândoi o meserie dificilă. N-ar trebui să ne ignorăm unul pe celălalt.

După care băuseră în cinstea acelui fapt.

Memoria computerului CIA din Londra era legată direct de Langley, Virginia, iar drept răspuns la întrebarea lui Roth mai multe circuite mici începură să parcurgă listele de ofiţeri KGB cunoscuţi celor din CIA. Erau sute de „confirmaţi” şi mii de „bănuiţi”. Cele mai multe cunoştinţe proveneau chiar de la

dezertori, dat fiindcă una din zonele pe care ofiţerii însărcinaţi cu interogarea ţin morţiş să o exploreze întotdeauna cu dezertorii recent sosiţi se referă la numele importante ale momentului, precum şi la cine fusese transferat, retrogradat sau avansat. Cunoştinţele creşteau ca volum cu fiecare nou dezertor.

Roth ştia că în ultimii patru ani englezii fuseseră mai mult decât folositori în această privinţă, punând la dispoziţie sute de nume, dintre care multe erau noi, iar restul confirmări sau bănuieli. Englezii îşi puneau cunoştinţele în parte pe seama interceptărilor, în parte pe seama analiştilor inteligenţi şi în parte pe seama dezertorilor de genul lui Vladimir Kuzicikin, omul de la Direcţia Activităţilor Ilegale pe care-l făcuseră pierdut şi-l scoseseră din Beirut. Indiferent de sursa informaţiilor la prima mână ale băncii de date din Langley, nu se putea spune că aceasta îşi pierdea vremea. Literele luminoase verzi începură să apară pe ecranul micuţ al lui Roth.

> PIOTR ALEXANDROVICI ORLOV. KGB, COLONEL PLIN PRESUPUS A FI ÎN DIRECŢIA A TREIA ÎN ULTIMII PATRU ANI. PRESUPUS A SE DA DREPT MAIOR GRU ÎN STATUL MAJOR COMUN DE PLANIFICARE AL ARMATEI ROŞII DIN MOSCOVA. POSTURI ANTERIOARE ÎN CENTRUL DE PREGĂTIRE DE LUPTĂ DIN MOSCOVA ŞI.ÎN DIRECŢIA ÎNTÂI (ACTIVITĂŢI ILEGALE) DIN IAZENEVO.

Roth fluieră când aparatul îşi epuiză cunoştinţele despre individul numit Orlov, apoi îl închise. Cele spuse la telefon de vocea aceea se legau. Direcţia a Treia, sau a forţelor armate, din cadrul KGB-ului avea sarcina supravegherii constante a loialităţii forţelor armate. Ca atare, era expusă, unor puternice resentimente, însă în acelaşi timp tolerată. Ofiţerii din Direcţia forţelor armate se infiltrau de obicei în aceste forţe deghizaţi în ofiţeri GRU, adică aparţinând contraspionajului militar. Asta explica faptul că se aflau pretutindeni, puneau întrebări şi nu slăbeau de fel supravegherea. Dacă Orlov acţionase într-adevăr timp de patru ani pe post de maior GRU în cadrul Statului Major al pregătirii de luptă numit de ministrul sovietic al Apărării, era o veritabilă enciclopedie ambulantă. Acest fapt explica totodată prezenţa lui în grupul ofiţerilor sovietici invitaţi, în urma recentului acord dintre NATO şi Tratatul de la Varşovia, pe Salisbury Plain, ca să asiste la jocul de-a războiul practicat de englezi.

Se uită la ceas. Şapte şi paisprezece. N-avea timp să sune la Langley. Trebuia să se hotărască în şaizeci de secunde. Era prea riscant să-i spună să se întoarcă la popotă, să se furişeze la el în cameră şi să accepte frumuşel o ceaşcă de ceai adusă de un steward englez. Pe urmă înapoi la Heathrow şi Moscova. „Să încerc să-l conving să fugă de la Heathrow, ca să am timp să iau legătura cu Calvin Bailey la Washington". Chiar atunci sună telefonul.

— Domnule Roth, lângă cabina telefonică se află un autobuz. Primul al dimineţii. Cred că duce personalul civil de serviciu la cazarma Tidworth. Pot să mă întorc la timp, dacă n-am încotro...

Roth trase adânc aer în piept. E cariera ta în joc, băiete, cum te văd. Şi cum mă vezi.

— În regulă, domnule colonel Orlov. Vă primim. O să iau legătura cu colegii mei englezi, iar în treizeci de minute o să fiţi în siguranţă cu ei...

— Nu, se auzi o voce aspră, care nu admitea să fie contrazisă. Vin doar la americani. Vreau să plec de-aici şi să ajung rapid în America. Aşa facem târgul, domnule Roth. De altceva nici nu poate fi vorba.

— Uitaţi ce e, domnule colonel...

— Nu, domnule Roth, vreau să veniţi personal după mine. Peste două ore. Curtea exterioară a gării Andover. Iar de acolo la baza aeriană americană din Upper Heyford. Mă urcaţi într-un avion care ajunge în America. E singura învoială pe care-o accept.

— Bine, domnule colonel. S-a făcut. O să fiu acolo..

Roth avu nevoie de zece minute ca să-şi pună nişte haine de stradă, să-şi ia paşaportul, legitimaţia CIA, banii şi cheile de la maşină şi să coboare scările până la automobilul parcat în garajul subteran.

La cincisprezece minute după ce pusese receptorul în furcă, intră pe Park Lane şi se îndreptă spre nord în direcţia lui Marble Arch şi Bayswater Road, preferând acest drum aglomeraţiei din Knightbridge şi Kensington.

La opt trecuse deja de Heathrow, după care porni spre sud pe M 25 iar apoi spre sud-vest pe M 3, care făcea legătura cu drumul ce ducea la Andover. Intră în curtea interioară a gării la nouă şi zece. Acolo exista un adevărat şuvoi de maşini care parcau ca să-i lase pe călători, părăsind curtea după câteva secunde. Călătorii se grăbeau să ajungă în holul principal al gării. Un singur om rămase pe loc. Se sprijinea de un perete, îmbrăcat

în haină de tweed, pantaloni gri şi tenişi şi citea un ziar de dimineaţă. Roth se apropie de el.

— Cred că dumneavoastră sunteţi omul cu care trebuie să mă întâlnesc, spuse el încet.

Cititorul îşi ridică privirile şi dădu la iveală doi ochi calmi şi cenuşii şi chipul aspru al unui bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani.

— Asta depinde de legitimaţie, răspunse bărbatul.

Era aceeaşi voce care vorbise şi la telefon. Roth îi întinse legitimaţia CIA. Orlov o studie şi dădu din cap. Roth îi arătă maşina al cărei motor continua să meargă, blocând vreo câteva aflate în spatele ei. Orlov privi în jur, ca şi cum şi-ar fi luat adio de la o lume pe care o cunoscuse. Urcă în maşină fără să scoată un cuvânt.

Roth îi spusese ofiţerului de serviciu de la ambasadă să-i anunţe pe cei din Upper Heyford că venea cu un musafir. Mai avu nevoie de încă aproape două ore ca să străbată zona rurală până la baza aeriană americană din Oxfordshire. Roth merse cu maşina direct la biroul comandantului bazei. Se dădură două telefoane la Washington, după care Langley raportă Pentagonului iar acesta îi dădu instrucţiunile necesare comandantului bazei. Zborul de legătură cu plecarea din Upper Heyford şi având drept destinaţie baza aeriană Andrews, Maryland, din după-amiaza aceea la ora trei, avu doi pasageri în plus.

Asta se întâmpla la cinci ore după ce toată lumea intrase în rahat pe distanţa Tidworth-Londra şi retur. Cu mult înaintea decolării, avu loc o ceartă clasa întâi între armata engleză, Ministerul Apărării, Serviciul de securitate şi ambasada rusă.

Grupul sovietic se adunase pentru micul dejun pe la opt în sala de mese a popotei, iar ofiţerii începuseră, să poarte discuţii destinse cu omologii lor englezi. La opt şi douăzeci se strânseseră şaisprezece oameni. Absenţa maiorului Kucenko fu remarcată, însă fără urmă de îngrijorare.

Cu vreo zece minute înainte de nouă ruşii se întâlniră din nou în holul principal, cu tot cu bagaje şi încă o dată absenţa maiorului Kucenko se făcu observată. Trimiseră un steward ca să-l roage să se grăbească. Autobuzul îi aştepta în faţa uşii.

Stewardul se întoarse şi spuse că nu era nimeni în camera maiorului, dar că bagajele erau acolo. O delegaţie de doi ofiţeri englezi şi doi ruşi plecă să-l caute. Văzură că maiorul dormise în patul lui, prosopul de la baie era ud şi aparent *toate* hainele lui Kucenko erau acolo, indicând că şi el se afla prin apropiere.

Cercetară baia de la capătul coridorului (numai celor doi generali ruşi li se puseseră la dispoziţie săli de baie *en suite),* dar fără rezultat. Controlară şi toaletele, însă şi acestea erau goale. Chipurile celor doi ruşi, printre care şi colonelul GRU, îşi pierduseră deja orice urmă de bonomie..

La rândul lor şi englezii începuseră să se îngrijoreze. Se organiză o cercetare completă a clădirii popotei, dar tot nu se descoperi nimic. Un căpitan englez de la Contrainformaţii ieşi discret ca să stea de vorbă cu „supraveghetorii" invizibili din Serviciul de securitate. Jurnalul lor arăta că doi ofiţeri în trening plecaseră să facă *jogging* de dimineaţă, însă de întors se întorsese doar unul. Sunară urgent la poarta principală. În jurnalul de noapte se preciza că numai colonelul Arbuthnot ieşise şi că se înapoiase.

Pentru rezolvarea problemei, caporalul de schimb fu sculat din pat. El relată dubla plecare a colonelului Arbuthnot, care fu la rândul lui confruntat şi negă cu hotărâre că părăsise poarta principală, se întorsese şi plecase din nou. Cercetându-i-se camera, se observă că lipseau un trening alb, o haină, o cămaşă, o cravată şi o pereche de pantaloni. Căpitanul de la Contrainformaţii avu o discuţie grăbită şi purtată în şoaptă cu generalul englez mai mare în grad, care deveni extrem de grav şi-l invită pe omologul lui rus să-l însoţească la el în birou.

Când generalul rus ieşi, era alb de mânie şi ceru de urgenţă o maşină militară care să-l ducă la ambasada lui din Londra. Apoi prinseră de veste şi ceilalţi cincisprezece ruşi care deveniră glaciali şi inabordabili. Era ora zece, moment în care începură telefoanele.

Generalul englez îl trezi pe şeful Statului Major din Londra şi-i prezentă un raport complet. Un alt raport similar plecă de la şeful „supraveghetorilor" spre superiorii lui de la cartierul general al Serviciilor, de securitate din Curzon Street, Londra. Acolo el fu înmânat pe dată directorului general adjunct, care bănui imediat că era vorba de mâna TSAR-ului, acronimul amical prin care Serviciul de securitate se referea câteodată la Serviciul de informaţii şi care desfăşurat însemna „Those Shits Across the River"[21].

În partea sudică a Tamisei, în Century House, directorul adjunct Timothy Edwards primi un telefon din Curzon Street, însă putu să nege orice amestec al SIS-ului în toată povestea. Imediat

[21] Rahaţii de dincolo de fluviu, (n. trad.).

după ce puse receptorul în furcă apăsă pe un buton de pe birou şi se răsti în microfon:

— Spune-i, te rog, lui Sam McCready să urce urgent la mine.

La amiază generalul rus, însoţit de colonelul din GRU, avea deja o discuţie cu uşile închise la ambasada sovietică din Kensington Palace Gardens cu ataşatul sovietic al Apărării, despre care se ştia că este general maior de infanterie, dar care deţinea de fapt acelaşi grad în GRU. Nici unul din cei trei nu ştia că maiorul Kucenko era unul şi acelaşi cu colonelul Orlov din KGB, un fapt pe care-l cunoşteau foarte puţini ofiţeri superiori din cadrul Statului Major comun al pregătirii de luptă din Moscova. La drept vorbind, tustrei s-ar fi simţit uşuraţi dacă ar fi ştiut. Puţine lucruri le plac atât de mult ofiţerilor ruşi ca situaţiile în care KGB-ul se face de baftă. La Londra se credea că pierduseră un maior din GRU şi erau cu toţii profund nefericiţi, aşteptând totodată reacţia Moscovei.

La Cheltenham, cartierul general, al comunicaţiilor guvernului, adică postul de ascultare a întregii naţii, se notă şi se semnală o creştere bruscă şi spectaculoasă a comunicaţiilor sovietice prin radio între ambasadă şi Moscova, folosindu-se atât codul diplomatic cât şi cel civil.

În timpul orei de prânz, ambasadorul sovietic Leonid Zamiatin depuse un protest vehement pe adresa Ministerului de Externe englez, susţinând că era vorba de o răpire şi solicitând accesul imediat la maiorul Kucenko. Protestul circulă de sus în jos, de la Foreign Office la toate agenţiile secrete care îşi ridicară la unison mâinile albe ca zăpada şi replicară: „dar nu e la noi”.

Cu mult înainte de amiază, furia ruşilor ajunsese la fel de mare ca nedumerirea englezilor. Modul în care „se topise” Kucenko (continuau să-i spună aşa) era, eufemistic spus, bizar. Dezertorii nu dezertau toată ziua bună ziua ca să bea o bere într-un bar, ci se îndreptau spre anumite puncte de refugiu, de obicei pregătite dinainte. Dacă Kucenko ar fi dat buzna într-o secţie de poliţie – se mai văzuseră cazuri – poliţia din Wilshire ar fi luat imediat legătura cu Londra şi i-ar fi dat de ştire. Dat fiind că toate agenţiile engleze îşi trâmbiţau nevinovăţia, singura posibilitate care rămânea în picioare era cea a altor agenţii cu sediul pe teritoriul englez.

Bill Carver, şeful secţiei CIA din Londra, era într-o situaţie imposibilă. Roth fusese nevoit să ia legătura cu Langley de la baza aeriană, ca să primească aprobarea pentru zborul american, iar Langley îl informase pe Carver. Acesta cunoştea

regulile acordului anglo-american cu privire la asemenea chestiuni – era o mare insultă din partea americanilor să-l facă pierdut pe un rus în Anglia chiar sub nasul englezilor şi fără să-i anunţe. Însă Carver fu sfătuit să amâne răspunsul până când avionul tip MATS[22] părăsea spaţiul aerian englez. Acesta recurse la trucul de-a se declara indisponibil toată dimineaţa, după care solicită o întrevedere urgentă cu Timothy Edwards la ora trei după-masa, cerere care fu aprobată.

Carver întârzie – stătuse la trei cvartale distanţă în maşină, până când află la telefonul din automobil că avionul MATS decolase. În momentul când dădu cu ochii de Edwards era trei şi zece, iar aparatul american trecuse de Canalul Bristol şi de sudul Irlandei, urmând să mai oprească doar în Maryland.

La ora confruntării cu Edwards, Carver primise deja un raport amănunţit de la Roth, adus de un curier al aviaţiei americane de la baza din Londra. Roth explicase că nu avusese decât două soluţii, să-l accepte pe Kucenko/Orlov fără să ştie nimic despre el sau să-l lase să se întoarcă, precum şi că Orlov nu voia să stea de vorbă decât cu americanii.

Carver se folosi de acest lucru ca să încerce să diminueze ofensa adusă englezilor. Edwards verificase de mult informaţiile cu McCready şi ştia exact cine era Orlov – banca de date consultată de Roth imediat după şapte dimineaţa era în primul rând rezultatul activităţii celor din SIS. În sinea lui, Edwards îşi dădea seama că şi el ar fi acţionat exact ca Roth dacă i s-ar fi oferit un asemenea chilipir, însă se purtă în continuare cu răceală şi se prefăcu jignit. După ce primi în mod formal raportul lui Carver, informă imediat pe propriul ministru al Apărării, ministrul de externe şi serviciul înfrăţit: securitatea. Kucenko (nu găsi de cuviinţă – deocamdată – să le spună că adevăratul nume al bărbatului era Orlov) se, afla pe teritoriu american şi scăpase de sub controlul englezilor.

După o oră, ambasadorul Zamiatin sosi la Foreign Office, pe King Charles Street şi fu poftit direct în biroul ministrului de externe. Deşi dădea impresia că va primi cu scepticism orice fel de explicaţie, în sinea lui era gata să-l creadă pe Sir Geoffrey Howe, despre care ştia că e un om cu desăvârşire onorabil. Prefăcându-se ultragiat în continuare, rusul se întoarse la ambasadă şi vorbi cu Moscova. Delegaţia militară sovietică zbură

[22] Military Air Service Transport – Serviciul de transport aerian al armatei (n. trad.).

spre casă la o oră târzie în seara aceea, profund abătută la gândul interminabilelor interogatorii care-i aşteptau pe toţi membrii ei.

Cât despre Moscova şi acolo izbucnise o ceartă violentă între KGB, care îi acuza pe cei din GRU că nu dădeau dovadă de destulă vigilenţă şi GRU, care, acuza KGB-ul că avea ofiţeri trădători pe schemă. Soţia lui Orlov, extrem de amărâtă şi susţinându-şi nevinovăţia, era interogată chiar atunci, la fel ca toţi colegii, superiorii, prietenii şi oamenii lui de legătură.

La Washington, directorul Serviciului de informaţii[23] vorbi la telefon cu secretarul de stat, care era supărat fiindcă îi fusese adusă o telegramă de adâncă insatisfacţie din partea lui Sir Geoffrey Howe, cu privire la modul cum fusese tratată problema. După ce închise telefonul, directorul îi privi peste masa de lucru pe cei doi bărbaţi, directorul adjunct (Secţia Operativă) şi şeful secţiei de proiecte speciale, Calvin Bailey, adresându-i-se ultimului.

— Tânărul tău domn Roth. De data asta chiar că a scormonit cu băţul în viespar. Şi zici că a acţionat din proprie iniţiativă?

— Da. Din câte-am înţeles, rusul nu i-a dat timp să aplice procedura obişnuită. A fost o decizie care trebuia luată pe moment.

Bailey era un tip slab şi uscat, care nu avea obiceiul să se împrietenească la cataramă cu nimeni din cadrul Agenţiei. Oamenii îl considerau distant şi rece. Dar ştia să-şi facă meseria.

— I-am supărat destul de rău pe englezi. Ţi-ai fi asumat acelaşi risc? întrebă directorul.

— Nu ştiu, răspunse Bailey. O să ştim abia după ce-o să stăm de vorbă cu Orlov. Aşa cum se cuvine.

Directorul dădu din cap. Şi în lumea serviciilor secrete, ca peste tot, regula era simplă. Dacă riscai iar mişcarea îţi aducea profituri mari erai un tip deştept, bun pentru vârful ierarhiei. Dacă dădeai greş, exista oricând varianta pensionării la cerere. Directorul dori să aibă o imagine clară.

— Îţi asumi răspunderea pentru Roth, indiferent dacă iese bine sau rău?

— Da, spuse Bailey. Faptul e consumat. Trebuie să vedem cu ce ne-am ales.

Când zborul MATS aterizează la Andrews după 6 p.m., ora Washingtonului, pe pistă aşteptau cinci maşini ale Agenţiei,

[23] În text DCI – Director OF Central Intelligence, (n. trad.).

înainte de debarcarea personalului auxiliar, cei doi bărbaţi, pe care nici unul nu-i recunoscu şi pe care nici nu avea rost să-i mai vadă vreunul cândva, fură conduşi de la avion şi ascunşi în limuzinele cu geamuri închise la culoare care aşteptau în apropiere. Bailey se întâlni cu Orlov, dădu din cap cu răceală şi aşteptă să-l vadă pe rus instalat în a doua maşină. Apoi se întoarse spre Roth.

— Ţi-l fac cadou, Joe. Tu l-ai adus, tu te ocupi de el.

— Nu sunt interogator, spuse Roth. Nu e specialitatea mea.

Bailey ridică din umeri.

— El te-a cerut. Ai venit cu el şi simte că ţi-a rămas dator. Poate că o să fie mai destins cu tine. O să ai parte de tot sprijinul – traducători, analişti şi specialişti în toate lucrurile la care o să se refere. Şi poligraful, bineînţeles, începe cu poligraful. Du-l la fermă, eşti aşteptat. Şi fii atent, Joe, vreau totul. Cum afli ceva, imediat, doar pentru mine, scris cu mânuţa proprie. OK?

Roth dădu din cap. Cu şaptesprezece ore în urmă, când se îmbrăcase cu un trening alb într-un dormitor din Anglia, Piotr Orlov, alias Pavel Kucenko, fusese un ofiţer sovietic demn de încredere, cu o casă, o soţie, o carieră şi o patrie. Acum era un pachet pitit pe bancheta din spate a unei limuzine, într-un ţinut străin, urma să fie stors până la ultima picătură şi simţea desigur, aşa cum se întâmplă cu toţi, primele remuşcări provocate de îndoială şi poate că şi de panică. Roth se întoarse şi se pregăti să se urce în maşină lângă rus.

— Încă ceva, Joe. Dacă se dovedeşte că Orlov, care acum are numele de cod „Minstrel”[24], e un chix, directorul o să mă mănânce fript. Dar asta după ce te halesc eu pe tine. Succes.

Ferma era şi rămăsese o casă conspirativă a CIA-ului, o gospodărie autentică din acea regiune din Virginia de Sud unde se creşteau cai. Fără a fi foarte departe de Washington, era ascunsă în inima unei păduri, înconjurată de parapete şi garduri, se putea ajunge la ea venind pe o alee lungă şi era păzită de echipe de tineri foarte bine făcuţi, care absolviseră cu brio cursurile de perfecţionare în lupta fără arme şi în categoriile de armament de la Quantico.

Orlov fu poftit într-un apartament confortabil de două camere, zugrăvit în culori odihnitoare, cu baie şi cu facilităţile obişnuite ale unui hotel de calitate – televizor, video, casetofon, fotolii şi o măsuţă de sufragerie. I se servi masa, prima pe care o lua în

[24] Menestrelul, (n. trad.).

America, iar Joe Roth mâncă împreună cu el. În timpul zborului cei doi bărbaţi căzuseră de acord să-şi spună Peter şi Joe. Acum se părea că relaţia lor avea să se adâncească.

— N-o să fie întotdeauna uşor, Peter, spuse Roth, privindu-l pe rus cum se ocupa de un hamburger substanţial.

Poate că se gândea la ferestrele blindate care nu se deschideau când ţi-e lumea mai dragă, la oglinzile false din toate camerele, la înregistrarea fiecărui cuvânt rostit în apartament şi la interogarea riguroasă care urma să aibă loc. Rusul dădu din cap.

— Mâine trebuie să începem, Peter. Trebuie să stăm de vorbă, dar cum scrie la carte. O să fii obligat să te supui unui test poligrafic. Dacă-l treci cu bine, o să trebuiască să-mi spui... multe lucruri. De fapt, totul. Tot ce ştii sau bănuieşti. Iar apoi s-o iei de la capăt şi tot aşa.

Orlov lăsă furculiţa din mână şi zâmbi.

— Joe, suntem doi oameni care au trăit în lumea asta ciudată. Nu trebuie să... îţi alegi cuvintele, spuse el, căutând expresia potrivită. Trebuie să justific riscul pe care ţi l-ai asumat ca să mă scoţi de-acolo. Ceea ce voi numiţi preţul miresei, nu?

Roth râse.

— Da, Peter, exact de asta avem nevoie acum. De preţul miresei.

La Londra, Serviciul de informaţii nu rămăsese cu mâinile-n sân. Timothy Edwards aflase rapid numele dispărutului de la ministrul Apărării – Pavel Kucenko. Banca de date proprie îi dezvăluise imediat numele conspirativ al colonelului Piotr Orlov din Direcţia a Treia a KGB-ului, moment în care se decisese să-l cheme pe Sam McCready.

— Le-am vârât morcovul verilor noştri americani cât de tare am putut. Simularea unei jigniri profunde, ultragiere la toate nivelele, chestii de genul ăsta. Bill Carver se consumă teribil – îşi vede periclitată propria poziţie aici. Oricum, o să facă presiuni pe lângă Langley ca să ne dea tot, în forma integrală şi în cel mai scurt timp. Vreau să formez un mic grup şi să ne uităm la marfa lui Orlov imediat după ce ne parvine. Aş dori să te ocupi tu de treaba asta... sub îndrumarea mea.

— Mulţumesc, spuse Dezinformatorul. Însă eu aş cere mai mult. Aş solicita accesul nemijlocit. Poate că Orlov ştie lucruri care ne interesează în mod special şi care nu figurează pe lista de priorităţi de la Langley. Aş dori să am acces, acces personal.

— S-ar putea să fie greu, medită Edwards. Probabil că l-au pitit

pe undeva prin Virginia. Dar pot să întreb.

— Ai tot dreptul, insistă McCready. În ultima vreme le-am dat materiale cu nemiluita.

Un gând pluti în aer, fără a fi exprimat. Amândoi ştiau de unde provenise cea mai mare parte a mărfii în aceşti ultimi patru ani. În plus, există şi cartea cu planurile de război ale sovieticilor, predată la Langley cu un an în urmă.

— Încă ceva, spuse Sam. Aş vrea să-l verific pe Orlov.

— Prin Keepsake[25].

Edwards îl privi ţintă pe McCready. Keepsake era o „comoară" a englezilor, un rus care lucra pentru SIS, dar care era atât de bine situat ierarhic şi atât de suspicios încât doar patru oameni din Century House ştiau cine este şi mai puţin de zece aveau idee că exista cu adevărat. Cei care-i cunoşteau identitatea, erau şeful în persoană, Edwards, inspectorul însărcinat cu supravegherea blocului sovietic şi McCready, ofiţerul lui de caz, omul care îl coordona.

— Nu facem o prostie? întrebă Edwards.

— Cred că aşa trebuie procedat.

— Ai grijă.

În dimineaţa următoare se putu vedea clar că maşina neagră era parcată pe o linie galbenă dublă iar agentul de circulaţie aplică amenda fără ezitare. Tocmai terminase şi strecurase plicul de plastic sub unul din ştergătoarele de parbriz când un bărbat zvelt şi bine îmbrăcat, într-un costum gri, ieşi dintr-un magazin din apropiere, zări biletul şi începu să protesteze. Era o scenă atât de obişnuită încât n-o observă nimeni, chiar dacă se petrecea pe o stradă din Londra.

De departe, eventualul privitor ar fi văzut gesturile normale ale conducătorului auto şi impasibilele ridicări din umeri ale agentului de circulaţie. Trăgându-l de mânecă, conducătorul auto îl îndemnă pe poliţist să meargă cu el în spatele maşinii şi să se uite la număr. Făcând întocmai, agentul zări însemnul de corp diplomatic aflat lângă numărul de înregistrare. Evident că nu-l văzuse până atunci, dar asta nu avu darul să-l impresioneze. O fi corpul diplomatic străin scutit de amenzi, însă nu şi de biletul de avertisment. Începu să se îndepărteze.

Conducătorul auto smulse biletul de pe parbriz şi i-l flutură agentului pe sub nas. Agentul puse o întrebare. Ca să arate că era într-adevăr diplomat, conducătorul auto se căută prin

[25] Suvenir, (n. trad.).

buzunare şi dădu la iveală o legitimaţie la care îl obligă pe agent să se uite. Acesta privi, înălţă încă o dată din umeri şi plecă. Furios, conducătorul auto mototoli biletul de parcare şi-l aruncă în maşină înainte de-a se urca şi de-a o lua din loc.

Ceea ce n-ar fi putut vedea eventualul privitor era hârtiuţa introdusă înăuntrul legitimaţiei şi pe care fusese scris: SALA DE LECTURĂ, BRITISH MUSEUM, MÂINE, ORA 2 P.M. De asemenea, n-ar fi putut observa că, după o milă, conducătorul auto netezise biletul de parcare şi citise pe verso: COLONELUL PIOTR ALEXANDROVICI ORLOV A DEZERTAT LA AMERICANI. ŞTII CEVA DESPRE EL?

Dezinformatorul tocmai îl contactase pe Keepsake.

CAPITOLUL DOI

Tratamentul sau „manevrarea” unui dezertor variază semnificativ de la caz la caz, în funcţie fie de starea emoţională a dezertorului, fie de obiceiurile agenţiei care îl preia şi se ocupă de interogare. Singurul element comun este că întotdeauna e vorba de o operaţiune delicată şi dificilă.

La început, dezertorul trebuie să fie găzduit într-un mediu care, fără să pară ameninţător, îl va împiedica să evadeze, adeseori chiar pentru binele lui. Cu doi ani înaintea lui Orlov, americanii făcuseră o greşeală cu Vitali Urcenko, un alt dezertor ce recursese la intrarea directă. Încercând să creeze o atmosferă de normalitate, îl duseseră să ia masa într-un restaurant din Georgetown, Washington. Omul se răzgândise, ieşise pe geamul de la toaleta bărbaţilor, se întorsese la ambasada sovietică şi se predase. Însă asta nu-i folosise la nimic: fusese trimis înapoi la Moscova cu avionul, interogat brutal şi împuşcat.

Separat de posibilele lui tendinţe autodistructive, dezertorul trebuie să fie protejat şi de eventualele represalii. URSS-ul şi îndeosebi KGB-ul au reputaţia de a fi neiertători cu cei pe care îi consideră trădători şi obişnuiesc să-i vâneze şi să-i lichideze. Cu cât e mai mare în grad dezertorul, cu atât mai gravă e trădarea, iar un ofiţer superior al KGB-ului constituie pragul de sus al trădării, întrucât KGB-ul îi are înăuntrul său pe cei mai buni dintre cei mai buni, cărora li se acordă toate privilegiile şi formele de lux într-o ţară unde cei mai mulţi trăiesc în foame şi în frig. Să respingi un asemenea stil de viaţă, cel mai îmbelşugat pe care-l poate oferi URSS-ul, înseamnă să faci dovada unei nerecunoştinţe pentru care meriţi să mori. Din câte se pare, ferma oferea exact acest gen de securitate.

Principalul factor care complică situaţia este starea mintală a dezertorului însuşi. După prima fugă în Vest, dictată de adrenalină, mulţi încep să se gândească mai atent. Atunci are loc conştientizarea pasului uriaş pe care l-au făcut, precum şi realizarea faptului că nu-şi vor mai vedea niciodată soţia, familia, prietenii şi patria. Asta poate avea drept rezultat o depresiune, la fel ca în cazul drogaţilor, când elaţiunea face loc deznădejdii.

Pentru contracararea acestui lucru, multe interogări încep cu o trecere în revistă pe îndelete a vieţii de până atunci a

dezertorului şi cu un curriculum vitae complet, de la naştere şi copilărie până în ziua dezertării. Descrierea primilor ani – prezentarea mamei şi a tatălui, a prietenilor din şcoală, patinajul din parc în timpul iernii şi plimbările la ţară din lunile estivale – are de obicei un efect calmant în loc să accentueze nostalgia şi deprimarea. În acelaşi timp, totul – ultimul amănunt şi cel mai mic gest – se notează.

Unul din lucrurile care-i interesează întotdeauna extrem de mult pe interogatori este motivaţia. De ce te-ai hotărât să treci dincoace (verbul „a dezerta” nu se foloseşte niciodată, dat fiind că sugerează mai degrabă lipsă de loialitate decât hotărârea raţională de a-ţi modifica punctul de vedere)?

Câteodată dezertorul minte în privinţa motivelor. E posibil să spună că a ajuns să fie total dezamăgit de corupţia, cinismul şi nepotismul sistemului pe care l-a servit şi l-a lăsat în urmă. Pentru mulţi, acesta este într-adevăr motivul autentic, ba chiar cel mai obişnuit. Dar acest lucru nu este întotdeauna adevărat. Se mai poate întâmpla ca dezertorul să fi comis o extorcare de fonduri şi să ştie că-l aştepta o pedeapsă drastică din partea KGB-ului. Sau să fi fost la un pas de-a fi chemat la Moscova, în faţa comisiei de disciplină, pentru o viaţă amoroasă îndoielnică. Se poate, de asemenea, ca motivul real să-l constituie retrogradarea sau ura manifestată de un anumit superior ierarhic. Nu-i exclus ca agenţia să cunoască prea bine care e motivul *adevărat* al dezertării respectivului. Pretextele sunt ascultate cu atenţie şi înţelegere, deşi se ştie că sunt false. În plus, sunt notate. Se prea poate ca omul să mintă în legătură cu motivele din orgoliu, dar nu e obligatoriu să mintă în privinţa adevăratelor informaţii secrete. Sau poate că este...?

Alţii spun neadevăruri din pură mândrie deşartă, încercând să-şi crească importanţa în viaţa de până atunci ca să-şi impresioneze gazdele. Totul se verifică; mai devreme sau mai târziu, acestea vor descoperi motivele şi statutul real. Pentru moment, totul se ascultă cu maximă înţelegere. Adevăratul tir încrucişat are loc mai târziu, la fel ca la tribunal.

După ce se deschide în sfârşit discuţia despre informaţiile secrete, se trece la întinderea curselor. Se pun extrem de multe întrebări la care agenţii însărcinaţi cu interogarea ştiu deja răspunsurile. Iar dacă nu le cunosc *ei,* atunci analiştii care petrec nopţi întregi ascultând benzile află în scurt timp prin colecţionare şi dublă verificare. La urma urmei, există deja mulţi dezertori, iar agenţiile occidentale au la dispoziţie un volum uriaş de

cunoştinţe despre KGB, GRU, armata, marina şi aviaţia sovietică şi chiar despre Kremlin.

Dacă se constată că dezertorul minte de la bun început cu privire la anumite lucruri despre care, conform poziţiei despre care singur a declarat că o deţinuse, ar trebui să ştie adevărul, devine imediat suspect. E posibil să mintă din bravură, ca să impresioneze; sau fiindcă n-a avut niciodată acces la informaţia cu pricina, dar încearcă să demonstreze contrariul; sau pentru că a uitat; sau...

Nu e uşor să minţi o agenţie gazdă în timpul unei interogări lungi şi susţinute. Întrebările pot dura luni, ba chiar ani de zile, în funcţie de numărul lucrurilor pe care le declară dezertorul şi care nu corespund realităţii.

Dacă afirmaţiile unui dezertor nou diferă de adevărul presupus, e posibil ca adevărul presupus să fie eronat. În acest caz, analiştii verifică din nou sursa de informaţii. Nu e exclus ca ei să se fi înşelat în tot acest timp iar noul dezertor să aibă dreptate. Subiectul este abandonat pe durata verificărilor, fiind reluat ulterior. O dată şi încă o dată. Şi tot aşa.

Adeseori, dezertorul nu-şi dă seama de însemnătatea unei mici informaţii pe care o furnizează şi căreia nu-i atribuie o importanţă deosebită. Însă pentru cei care-l găzduiesc această bagatelă aparentă poate fi piesa lipsă dintr-un joc de cuburi pe care se străduiesc de mult să-l asambleze, dar fără succes.

Printre întrebările la care se cunosc deja răspunsurile sunt intercalate alte întrebări la care răspunsurile corecte sunt *efectiv* preţioase. Aici se vede dacă operaţiunea merită osteneala. Poate acest nou dezertor să ne spună un lucru pe care încă nu-l ştim şi dacă da, cât e de important?

În cazul colonelului Piotr Alexandrovici Orlov, CIA ajunse după patru săptămâni la concluzia că dăduse din întâmplare peste o veritabilă mină de aur pur. „Marfa” individului era formidabilă.

În primul rând, se arătă dintru început foarte stăpân pe el şi foarte calm. Îi spuse lui Joe Roth povestea vieţii, de la naşterea într-o cocioabă de lângă Minsk, imediat după război, până când, în urmă cu şase luni, la Moscova, îşi dăduse seama că nu mai putea să tolereze o societate şi un regim, pe care ajunsese să le dispreţuiască. Nu negă deloc că manifesta în continuare o dragoste profundă pentru maica Rusie şi făcu dovada unei emoţii fireşti când înţelese că o părăsise definitiv.

Declară apoi că, în privinţa căsătoriei cu Gaia, o bună directoare de teatru din Moscova, în ultimii trei ani legătura

fusese exclusiv formală, admiţând cu o supărare justificată aventurile ei cu câţiva actori tineri şi frumoşi.

Trecu trei teste separate cu detectorul de minciuni, în legătură cu originea, cariera, viaţa personală şi modificarea opţiunii politice. După care începu să dezvăluie informaţii de primă importanţă.

De la bun început, avusese o carieră foarte variată. În cei patru ani în cadrul Direcţiei a Treia sau a forţelor armate, unde activase în rândul Statului Major comun al pregătirii de luptă a armatei, având identitatea falsă a maiorului GRU Pavel Kucenko, ajunsese să cunoască toate personalităţile existente printre ofiţerii superiori ai armatei, precum şi dispunerea diviziilor armatei şi aviaţiei sovietice şi chiar poziţia navelor marinei în larg şi în şantierele navale.

Furniză detalii fascinante despre înfrângerile suferite de armata roşie în Afghanistan şi povesti atât despre nebănuita demoralizare a trupelor sovietice staţionate acolo, cât şi despre dezamăgirea din ce în ce mai pronunţată pe care o încercase Moscova în legătură cu Babrak Karmal, dictatorul-marionetă din Afghanistan.

Înainte de-a lucra în Direcţia a Treia, Orlov făcuse parte din Direcţia pentru activităţi ilegale, adică acea secţie din cadrul Direcţiei întâi însărcinată cu infiltrarea agenţilor „ilegali” pretutindeni în lume. „Ilegalii” sunt cei mai secreţi dintre toţi agenţii, oameni care-şi spionează propria ţară (dacă sunt cetăţeni ai ei) sau care trăiesc într-o altă ţară, sub o identitate falsă şi în mare taină. E vorba de agenţi lipsiţi de protecţie diplomatică, pentru care darea în vileag şi capturarea atrag după sine nu doar pedeapsa jenantă de a fi declaraţi *persona non grata* şi expulzaţi, ci şi tratamentul incomparabil mai dureros al arestării, interogatoriului brutal şi câteodată al execuţiei.

Deşi cunoştinţele lui erau vechi de patru ani, dădu impresia că avea o memorie enciclopedică şi începu să distrugă chiar reţelele la a căror înfiinţare şi funcţionare contribuise, îndeosebi pe cele din America Centrală şi de Sud, zona lui anterioară de acţiune.

În cazul unui dezertor ale cărui informaţii se dovedesc controversate, ofiţerii agenţiei care se ocupă de el se împart de obicei în două tabere: cei care îl cred şi îl susţin pe noul dezertor, precum şi cei care îl pun la îndoială şi i se opun. În întreaga istorie a CIA-ului, cazul de maximă notorietate în această direcţie fusese cel al lui Golâţin şi Nosenko.

În 1960 Anatoli Golâţin dezertase şi ţinuse morţiş să prevină

CIA-ul că de fapt KGB-ul fusese la originea tuturor relelor din lume de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial încoace. Pentru Golâţin nu exista nici o infamie căreia KGB-ul să nu i se preteze sau pe care să n-o pună la cale în orice clipă. Asta mângâiase urechile facţiunii dure din CIA condusă de James Angleton, şeful contraspionajului, care ani în şir îşi avertizase superiorii în privinţa aceleiaşi stări de lucruri. Golâţin devenise o vedetă aflată la mare preţ.

În noiembrie 1963 preşedintele Kennedy fusese asasinat, pare-se de un stângist cu o soţie rusoaică, pe nume Lee Harvey Oswald, care dezertase cândva în URSS şi trăise acolo mai bine de-un an. În ianuarie 1964 venise rândul lui Iuri Nosenko să dezerteze, acesta declarând că fusese ofiţerul de caz al lui Oswald în Rusia, că pentru KGB Oswald era doar o bătaie de cap în plus, motiv pentru care acesta întrerupsese orice formă de contact cu el, neavând astfel nici un amestec în uciderea lui Kennedy.

Golâţin, sprijinit de Angleton, îşi denunţase imediat compatriotul, iar acesta fusese la rândul lui interogat cu toată asprimea, însă refuzase să-şi schimbe versiunea. Disputa divizase agenţia în două tabere ani în şir şi durase două decenii, în funcţie de răspunsul la întrebarea referitoare la cine avusese dreptate şi cine nu, cariere întregi fuseseră asigurate sau distruse, dat fiind că ascensiunea celor aflaţi în spatele unui succes major este un adevăr axiomatic.

În cazul lui Piotr Orlov nu exista nici urmă de facţiune ostilă şi gloria îi reveni în întregime directorului Serviciului de proiecte speciale care îl adusese, adică lui Calvin Bailey.

La o zi după ce Joe îşi începuse traiul în comun alături de colonelul Orlov în Virginia, Sam McCready trecu discret pe sub portalurile de la British Museum, clădirea situată în inima cartierului Bloomsbury şi se îndreptă spre marea sală de lectură circulară de sub cupola sa boltită.

Era însoţit de doi bărbaţi mai tineri: Denis Gaunt, în care avea din ce în ce mai multă încredere şi încă un om pe nume Patten. Nici unul din cei care-i asigurau spatele nu avea să-l vadă la faţă pe Keepsake – nu era cazul şi în plus s-ar fi putut dovedi periculos. Cei doi trebuiau să zăbovească în preajma intrărilor şi să răsfoiască ziarele oferite cititorilor, având grijă ca şeful secţiei lor să nu fie tulburat de nepoftiţi.

McCready se apropie de o masă de citit înconjurată în bună

parte de rafturi cu cărţi şi-l întrebă curtenitor pe bărbatul aşezat deja acolo dacă nu-l deranja. Cu capul aplecat asupra unui volum din care îşi nota din când în când câte ceva, bărbatul îi arătă în linişte scaunul din faţă şi continuă să citească. McCready aşteptă tăcut. Alesese un volum pe care voia să-l studieze iar după câteva clipe unul din custozii de sală i-l aduse şi plecă la fel de discret cum venise. Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei îşi ţinu mai departe capul plecat. După ce rămaseră singuri, McCready vorbi.

— Ce mai faci, Nikolai?

— Bine, murmură bărbatul, notându-şi ceva în carnet.

— Ai vreo veste?

— Urmează să primim o vizită săptămâna viitoare. La reşedinţă.

— De la centrul din Moscova?

— Da. Generalul Drozdov în persoană.

McCready nu avu nici o reacţie. Continuă să citească din carte iar buzele aproape că nu i se mişcară. Nimeni din afara rafturilor pline cu cărţi n-ar fi putut auzi murmurul încet iar în enclavă nu era chip să intri. Aveau grijă Gaunt şi Patten. Însă fusese uimit la auzul numelui. Drozdov, un bărbat scund şi îndesat care semăna izbitor cu defunctul preşedinte Eisenhower, era şeful Direcţiei de activităţi ilegale şi se aventura foarte rar în afara URSS-ului. Faptul că venea la Londra în bârlogul leului era cu totul neobişnuit şi se putea dovedi foarte important.

— Şi asta-i bine sau rău? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Keepsake. În orice caz, e ciudat. Nu e superiorul meu direct, dar nu putea să vină fără aprobarea lui Kriucikov.

(Generalul Vladimir Kriucikov, director al KGB-ului din 1988, era pe atunci şef al Direcţiei de informaţii externe şi conducea Direcţia întâi).

— O să discute cu tine despre „ilegalii” plasaţi în Anglia?

— Mă îndoiesc. Îi place să-şi coordoneze singur ilegalii. Poate că e în legătură cu Orlov. S-a făcut un tărăboi cumplit pe chestia asta. Ceilalţi doi ofiţeri GRU din delegaţie sunt deja în interogatoriu. În cel mai bun caz o să se trezească în faţa curţii marţiale pentru neglijenţă. Sau poate...

— Mai are şi alt motiv să vină?

Keepsake oftă şi-şi ridică privirea pentru prima dată. McCready i se uită în ochi. Cu trecerea anilor se împrietenise cu rusul, având încredere în el şi mizând pe calităţile lui.

— E doar o presimţire, spuse Keepsake. Poate că vrea să-i verifice pe cei de la reşedinţa de aici. Nimic concret, doar ceva adus de vânt. Poate că bănuieşte ceva.

— Nikolai, n-avea cum să meargă la nesfârşit. O ştiam şi noi. Mai devreme sau mai târziu o să se pună totul cap la cap. Prea multe scurgeri, prea multe coincidenţe. Vrei să ieşi acum? Pot să aranjez. Trebuie doar să-mi spui.

— Nu încă. Poate în curând, dar deocamdată nu. Pot să mai fac rost şi de altcineva. Dacă încep într-adevăr să demonteze *Operaţiunea Londra, o* să ştiu precis că au aflat ceva. La timp ca să ies. Dar nu acum. Că veni vorba, te rog să nu-l interceptezi pe Drozdov. Dacă există *efectiv* bănuieli, asta o să i se pară încă o probă la dosar.

— Totuşi, e bine să-mi spui în ce calitate vine, în eventualitatea unui accident autentic la Heathrow, rosti McCready.

— Un om de afaceri elveţian, spuse rusul. De la Zurich. Cu o cursă British Airways, marţi.

— O să am grijă să fie lăsat în pace, acceptă McCready. Ai ceva despre Orlov?

— Încă nu, spuse Keepsake. Am auzit de el, nu l-am văzut niciodată. Dar mă mir că a dezertat. Avea garanţii de cel mai înalt nivel.

— Ca şi tine, zise McCready.

Rusul zâmbi.

— Sigur. Chestie de gust. O să aflu tot ce pot despre el. De ce te interesează?

— Nimic concret, răspunse McCready. Ca să te citez, doar ceva adus de vânt. Felul cum a venit, nedându-i timp lui Joe Roth să verifice. Pentru un marinar care părăseşte corabia ar fi fost ceva normal. Pentru un colonel KGB e ciudat. Ar fi putut ajunge la o învoială mai bună.

— De acord, spuse rusul. Fac tot ce pot.

Poziţia rusului în cadrul ambasadei era atât de delicată încât întâlnirile directe erau riscante şi în consecinţă rare. Stabiliră de comun acord ca următoarea să aibă loc într-un mic restaurant de mâna a treia din Shoreditch, în cartierul de est al Londrei, la începutul lunii următoare, adică în mai..

La sfârşitul lui aprilie, directorul CIA-ului avu o întrevedere, la Casa Albă cu preşedintele. Faptul nu era neobişnuit, asemenea întâlniri aveau loc în mod regulat, fie cu participarea altor

membri din Consiliul naţional de securitate, fie între patru ochi. Numai că de data asta preşedintele se arătă ciudat de măgulitor la adresa CIA-ului. Recunoştinţa manifestată de o serie de agenţii şi departamente faţă de ea, ca urmare a informaţiilor provenite de la ferma din sudul Virginiei, ajunsese până sus de tot, la nivelul biroului oval.

Directorul CIA-ului era un bărbat dârz şi trecut prin, multe, a cărui carieră începuse o dată cu înfiinţarea BSS-ului[26], în timpul celui de-al doilea război mondial şi care fusese un coleg devotat al lui Ronald Reagan. Era, totodată, un om cinstit, aşa încât nu găsi de cuviinţă să-şi însuşească nimic din elogiile adresate şefului Biroului de proiecte speciale care se ocupase de aducerea lui Orlov. După ce se întoarse la Langley îl chemă pe Calvin Bailey.

Bailey îl găsi pe director în dreptul geamurilor vitrate care ocupă aproape integral una din laturile biroului directorial situat la ultimul etaj al clădirii cartierului general al CIA-ului. Acesta privea valea unde pâlcurile primăvăratice de copaci înfrunziţi acoperiseră în cele din urmă imaginea hibernală a fluviului Potomac. La intrarea lui Bailey se întoarse cu un zâmbet larg.

— Ce pot să spun? Felicitări pe toată linia, Cal. Ministerul Marinei Militare nu-şi mai încape-n piele şi zice s-o ţii tot aşa. Mexicanii sunt încântaţi; tocmai au pus mâna pe o reţea de şaptesprezece agenţi, aparate de fotografiat, radioemiţătoare, tot tacâmul.

— Mulţumesc, spuse prudent Calvin Bailey.

Era un om de o precauţie binecunoscută şi căruia nu-i, stăteau în fire manifestările expansive de afecţiune.

— La urma urmei, continuă directorul, ştim cu toţii că Frankie Wright se pensionează la sfârşitul anului. O să am nevoie de un alt DOA. Iar dacă mă gândesc bine, Calvin, cred că ştiu cine ar merita să fie.

Privirea mohorâtă şi evazivă a lui Bailey se lumină graţie unuia dintre rarele lui zâmbete satisfăcute. În cadrul CIA-ului, directorul este numit pe criterii politice, aşa cum se întâmplase fără excepţie pe durata ultimelor trei decenii. De la el pleacă cele două diviziuni principale ale Agenţiei: cea operativă, condusă, de directorul operativ adjunct (DOA) şi cea de informaţii (sau analiză), condusă de directorul adjunct de informaţii (DAI). Aceste două posturi sunt cele mai înalte la care, omeneşte

[26] Biroul pentru Servicii Strategice, (n. trad.).

vorbind, poate aspira un profesionist. DOA conduce întreaga activitate de strângere a informaţiilor care are loc în cadrul Agenţiei, în timp ce DAI răspunde de analiză informaţiilor în forma lor brută şi de transformarea lor în indicii care pot fi prezentate ca atare şi utilizate.

După epuizarea elogiilor, directorul reveni la probleme de ordin practic.

— Acum altă treabă, în legătură cu englezii. Cum bine ştii, ne-a vizitat Margaret Thatcher..

Calvin Bailey dădu din cap. Prietenia strânsă dintre primul ministru englez şi preşedintele american era cunoscută de toată lumea.

— L-a adus cu ea pe Cristopher... continuă directorul, pronunţând numele directorului de atunci al SIS-ului din Anglia? Am avut câteva întâlniri foarte utile. Ne-a dat nişte informaţii la marele fix. Le suntem, datori, Cal. Un serviciu, atâta tot. Aş vrea să fim chit. Iar ei au două idei fixe. Zic că sunt foarte recunoscători pentru toate informaţiile furnizate de Minstrel şi primite de la noi, dar ne atrag atenţia că în privinţa agenţilor sovietici infiltraţi deocamdată în Anglia materialul, deşi folositor, e alcătuit doar din nume de cod. N-ar putea Minstrel să-şi amintească vreo câteva nume reale sau funcţii deţinute... ceva prin care să identifice un agent inamic la ei în ogradă?

Bailey chibzui câteva clipe.

— I s-a mai cerut asta, spuse el. Le-am trimis englezilor tot ce are o cât de mică legătură cu ei. O să-l întreb din nou, o să-l pun pe Joe Roth să vadă dacă-şi aduce aminte vreun nume real. În regulă?

— Sigur, sigur, răspunse directorul. Şi încă ceva. Mă tot pisează cu accesul. Acolo la ei. Şi de data asta sunt dispus să le fac pe plac. Cred că ne putem permite atâta lucru.

— Aş prefera să-l ţinem aici. E în siguranţă.

— Avem cum să-i asigurăm securitatea şi la ei. Uite, putem să-l ducem la o bază aeriană americană. Upper Heyford, Lakenheath, Alconbury. Oricare. Pot să-l vadă şi să stea de vorbă cu el sub supraveghere şi pe urmă îl aducem înapoi.

— Nu-mi place, spuse Bailey.

— Cal... făcu directorul, cu o uşoară asprime în voce. Am fost de acord. Vezi ce trebuie făcut.

Calvin Bailey merse până la fermă pentru o discuţie între patru ochi cu Joe Roth. Stătură de vorbă în apartamentul lui Roth, situat deasupra porticului central al casei. Bailey îşi găsi

subalternul obosit şi tras la faţă. Interogarea unui dezertor este o treabă istovitoare, care presupune ore întregi petrecute în compania lui şi urmate de nopţi interminabile în care se lucrează la pregătirea întrebărilor pentru a doua zi. De obicei, destinderea nu face parte din meniu, iar în situaţiile – de altminteri, frecvente – când dezertorul stabileşte o relaţie personală cu principalul ofiţer însărcinat cu interogarea, nu e deloc uşor să-l pui pe acesta pe liber şi să-l înlocuieşti cu altcineva.

— Washingtonul e mulţumit, spuse Bailey. Ba chiar încântat. Tot ce ne-a zis se verifică. Desfăşurările armatei, marinei şi aviaţiei sovietice – confirmate de alte surse de supraveghere prin satelit. Nivelul tehnicii militare, viteza de instalare, mizeria din Afghanistan – Pentagonului îi place la nebunie. Te-ai descurcat splendid, Joe. Minunat.

— Mai e mult până departe, spuse Roth. Încă mai sunt o grămadă de lucruri de aflat. Mai mult ca sigur. Omul e o enciclopedie. Are o memorie fenomenală. Câteodată se mai poticneşte la un detaliu, dar de cele mai multe ori tot îşi aduce aminte, mai devreme sau mai târziu. Dar...

— Dar ce? Uite ce e, Joe, tipul distruge ani întregi de muncă răbdătoare efectuată de KGB în America Centrală şi de Sud. Prietenii noştri de acolo închid reţelele una după alta. E în regulă. Ştiu că eşti obosit. Dar ţine-o tot aşa.

În continuare îi aminti lui Roth de aluzia strecurată de director cu privire la apropiata eliberare a postului de director operativ adjunct. În general se încredea foarte greu în oameni, însă nu văzu de ce nu i-ar fi oferit subalternului său un stimulent similar celui primit din partea şefului cel mare.

— Dacă merge treaba, Joe, o să se mai elibereze un post, cel de şef al Biroului de proiecte speciale. Recomandarea mea o să atârne greu. Iar eu pe tine te am în vedere, Joe. Vreau să ştii şi tu lucrul ăsta.

Roth se arătă recunoscător, dar nu entuziasmat. Nu părea doar obosit. Îl preocupa şi altceva.

— Îţi pune probleme? întrebă Bailey. Are tot ce-şi doreşte? Are nevoie de compania unei femei? Dar tu? Aici e cam la capătul lumii. A trecut o lună. Lucrurile de genul ăsta se pot aranja.

Ştia că Roth divorţase şi că nu trăia cu nimeni. Agenţia avea o rată a divorţurilor literalmente proverbială. Cum se spunea la Langley, „face parte din meserie”.

— Nu, i-am oferit şi eu şi a clătinat din cap. Lucrăm împreună în aer liber. Ne prinde bine. Alergăm prin pădure până nu ne mai

putem ţine pe picioare. N-am fost niciodată într-o formă atât de bună. Iar el e mai în vârstă, dar totuşi mai bine pregătit. Ăsta e unul din lucrurile care mă îngrijorează, Calvin. N-are nici puncte vulnerabile, nici slăbiciuni. Măcar de l-aş vedea că se îmbată, că face pe nebunul, că începe cu dulcegării despre dorul de ţară, că-şi iese din fire...

— Ai încercat să-l provoci? întrebă Bailey.

Provocarea unui dezertor până la stârnirea mâniei şi declanşarea unor emoţii îndelung ascunse poate funcţiona uneori ca o eliberare, ca o terapie. Cel puţin asta era părerea psihiatrilor angajaţi în cadrul Agenţiei.

— Da. Ba i-am spus că e un şobolan, ba l-am făcut renegat. Nimic. M-a alergat de mi-a ieşit sufletul, a râs de mine şi atât. Pe urmă a continuat „treaba”, aşa cum îi place să spună, A distrus o grămadă de puncte forte ale KGB-ului din toată lumea. E profesionist sută la sută.

— De asta e cel mai bun din câţi am avut până acum, Joe. Nu da cu piciorul în hârdău. Fii recunoscător.

— Calvin, nu de asta îmi fac griji. Ca om, îmi place de el. Ba chiar îl respect. Nu mi-am închipuit că o să ajung vreodată să respect un dezertor. Dar mai e ceva. Sunt lucruri pe care încă nu mi le-a spus.

Calvin Bailey tăcu mâlc şi rămase nemişcat.

— Testele poligrafice n-au arătat aşa ceva.

— Nu, n-au arătat. De asta nu pot să fiu sigur că am dreptate. O simt doar. Există lucruri pe care nu mi le spune..

Bailey se aplecă şi-l privi ţintă pe Roth. De întrebarea pe care urma să o pună depindeau o sumedenie de lucruri.

— Joe, din câte-ţi dai seama, există vreo posibilitate ca, în ciuda tuturor testelor, să fie totuşi o cacealma, un agent infiltrat de KGB?

Roth scoase un oftat. Ceea ce-l tulbura ieşise în cele din urmă la iveală.

— Nu ştiu. Nu cred, dar nu ştiu precis. În ce mă priveşte, păstrez întotdeauna o marjă de 10% îndoială. Un sentiment lăuntric că ascunde ceva. Iar dacă am dreptate, nu-mi dau seama de ce.

— Atunci află, Joe, află, spuse Calvin Bailey.

N-avea rost să-i mai atragă atenţia că, dacă era ceva în neregulă cu Piotr Orlov, două cariere din CIA urmau probabil să se ducă de râpă. Se ridică în picioare.

— Personal cred că-i o aiureală, Joe. Dar fă ce trebuie să faci.

Roth îl găsi pe Orlov în camera de zi, tolănit pe o canapea mică şi ascultându-şi muzica preferată. În pofida faptului că era efectiv prizonier, ferma era dotată aidoma unui club provincial de primă mână. Pe lângă alergările zilnice în pădure, când era în permanenţă flancat de patru dintre tinerii atleţi de la Quantico, avea acces la sala de gimnastică, saună, piscină, un bucătar excelent şi un bar bine garnisit la care apela din când în când.

La scurt timp după sosire, îşi recunoscu preferinţa pentru interpreţii de balade din anii şaizeci şi de la începutul anilor şaptezeci. Acum, ori de câte ori îl vizita pe rus, Roth se aştepta să-i audă pe Simon şi Garfunkel şi pe The Seekers, precum şi inflexiunile lente şi mieroase ale lui Presley care răzbăteau din casetofon.

Când intră în cameră, vocea cristalină ca de copil a lui Mary Hopkin tocmai umplea încăperea. Era cel mai cunoscut cântec al ei. Orlov se ridică rapid de pe canapea şi zâmbi mulţumit, arătând spre casetofon.

— Îţi place? Ascultă...

Roth se conformă.

Those were the days, my friend, we thought they 'd, never end...

— Mda, e frumos, spuse Roth, care prefera jazzul tradiţional şi nesofisticat.

— Ştii ce e?

— Englezoaica aia, nu? întrebă Roth.

— Nu, nu. Nu cântăreaţa, melodia. Crezi că e englezească şi ai dreptate. Poate că e a Beatleşilor.

— Aşa cred, spuse Roth, zâmbind la rândul lui.

— Eroare, rosti Orlov triumfător. E un vechi cântec rusesc. *Dorogoi alinnoiu da nocikoi lunaiu..* Pe un drum lung şi o noapte-n clar de lună. N-o ştiai?

— Nu, absolut deloc.

Cântecelul săltăreţ ajunse la sfârşit şi Orlov închise casetofonul.

— Vrei să mai stăm de vorbă? întrebă el.

— Nu, spuse Roth. Am trecut doar ca să văd dacă n-ai nevoie de ceva. Mă duc şi eu să mă culc. A fost o zi grea. Să nu uit, ne întoarcem în Anglia în curând. Le dăm şi englezilor o şansă să stea niţel de vorbă cu tine. Ai ceva împotrivă?

Orlov se încruntă.

— Ne înţeleseserăm să vină aici. Doar aici.

— E-n regulă, Peter. O să stăm puţin la una din bazele aeriene

americane. Ceea ce, în fond, înseamnă tot teritoriu al Statelor Unite. O să fiu lângă tine şi-o să te apăr de englezii mari şi răi.

Pe Orlov gluma nu-l făcu să zâmbească, Roth deveni şi el serios.

— Peter, ai vreun motiv pentru care nu vrei să te întorci în Anglia? Ceva de care ar trebui să ştiu şi eu?

Orlov ridică din umeri.

— Nimic concret, Joe. Un sentiment lăuntric. Cu cât sunt mai departe de URSS, cu atât mă simt mai în siguranţă.

— N-o să ţi se întâmple nimic în Anglia. Îţi dau cuvântul meu. Ai de gând să te culci?

— Mai stau treaz. Citesc şi ascult muzică, spuse rusul.

De fapt, lumina rămase aprinsă în camera lui Orlov până la unu şi jumătate noaptea. Iar când intră în acţiune echipa de asasini a KGB-ului, mai, erau câteva minute până la ora trei.

Lui Orlov i se spuse mai târziu că neutralizaseră doi paznici din zonă cu nişte arbalete puternice, străbătuseră neobservaţi gazonul din spatele casei şi intraseră pe la bucătărie.

Primul lucru pe care îl auziră Roth şi Orlov la etaj fu o rafală de carabină tip puşcă mitralieră din vestibulul de jos, urmată de un zgomot rapid de paşi care urcau scările. Orlov se trezi ca o pisică, se dădu jos din pat şi străbătu camera de zi în doar trei secunde. Deschise uşa care dădea în coridor şi-l surprinse pe paznicul din schimbul de noapte antrenat la Quantico clătinându-se pe picioare şi prăvălindu-se pe scara principală. O siluetă îmbrăcată într-un echipament negru de luptă şi purtând o mască de schi trase o rafală scurtă de la jumătatea scărilor. Americanul fu lovit în piept. Se lăsă în jos lângă balustradă, cu sângele curgându-i din belşug din zona toracelui. Orlov trânti uşa şi se întoarse în direcţia dormitorului.

Ştia că geamurile nu se puteau deschide: pe acolo n-avea cum să scape. Nici măcar nu era înarmat. Ajunse în dormitor tocmai când bărbatul în negru intra pe uşa dinspre coridor, urmat de un american. Ultimul lucru pe care-l văzu Orlov înainte de-a închide uşa de la dormitor fu pirueta asasinului de la KGB care se întoarse şi-l împuşcă pe americanul din spatele lui. Asta îi dădu timp lui Orlov să încuie uşa.

Răgazul se dovedi însă foarte scurt. După câteva secunde, încuietoarea fu distrusă de un foc de armă iar uşa deschisă cu o lovitură de picior. În lumina slabă ce venea din coridorul aflat dincolo de camera de zi, Orlov văzu cum KGB-istul aruncă pistolul mitralieră rămas fără gloanţe şi scoate de la centură un

pistol automat Makarov de 9 mm. Nu avu cum să distingă chipul acoperit de mască, însă înţelese atât cuvântul rusesc, cât şi dispreţul cu care fu rostit.

Silueta îmbrăcată în negru ridică pistolul Makarov cu ambele mâini, îl aţinti asupra feţei lui Orlov şi şuieră:

— Predatei.

Trădătorule.

Pe noptieră se afla o scrumieră din sticlă şlefuită. Orlov n-o folosise niciodată întrucât, ca majoritatea ruşilor, nu fuma. Însă i-o lăsaseră acolo. Cu un ultim gest de sfidare, o luă de pe noptieră şi o aruncă în direcţia chipului ucigaşului rus, strigând la rândul lui:

— Padla.

Târâtură.

Bărbatul în negru făcu un pas în lături ca să evite proiectilul de sticlă ce se îndrepta spre el, fapt care-l costă o fracţiune de secundă. Chiar atunci, şeful echipei de pază de la Quantico apăru în camera de zi şi trase de două ori cu puternicul lui Colt 44 Magnum, nimerindu-l în spate pe bărbatul îmbrăcat în negru ce stătea în uşa dormitorului. Rusul se trezi aruncat înainte în timp ce partea de sus a pieptului explodă, devenind o masă însângerată ce se împrăştie pe cearşafurile şi cuvertura de pe pat.

Orlov făcu un pas înainte ca să zboare cu un şut pistolul Makarov din mâna bărbatului care tocmai se prăbuşea, însă nu mai fu nevoie. Nimeni nu mai poate lupta după încasarea a două gloanţe de Magnum.

Kroll, bărbatul care trăsese, străbătu camera de zi şi se apropie de dormitor. Era alb de furie şi gâfâia.

— N-ai păţit nimic? întrebă el scurt.

Orlov clătină din cap.

— Cineva şi-a băgat nasul, spuse americanul. Au fost doi. Mi-au lichidat doi oameni aici şi cine ştie dacă n-or mai fi şi pe-afară.

Îşi făcu apariţia şi Joe Roth, şocat şi îmbrăcat încă în pijama.

— Dumnezeule, Peter, îmi pare rău. Trebuie să plecăm de aici acum. Cât mai repede.

— Unde mergem? întrebă Orlov. Parcă ziceai că e o casă sigură..

Era palid, dar calm.

— Mda, se pare că nu-i suficient de sigură. În orice caz, acum nu mai e deloc. O să încercăm să aflăm de ce. Dar asta mai târziu. Îmbracă-te şi strânge-ţi lucrurile. Kroll, rămâi cu el.

La doar douăzeci de mile de fermă se găsea o bază militară. Langley aranjă totul cu comandantul armatei. La două ore după aceea, Roth, Orlov şi ce mai rămăsese din echipa de la Quantico ocupaseră un etaj întreg al clădirii ofiţerilor nefamilişti. Poliţia militară încercuise sediul. Roth nu trebui nici măcar să meargă cu maşina până acolo. Fură transportaţi cu toţii cu elicopterul, aterizând chiar pe gazonul din apropierea clubului ofiţerilor şi trezind din somn pe toată lumea.

Însă acesta se dovedi doar un adăpost temporar. Înainte de lăsarea întunericului se mutară într-o altă casă conspirativă a CIA-ului, aflată în Kentucky şi mult mai bine protejată.

În timp ce grupul lui Roth şi Orlov staţiona la baza militară, Calvin Bailey se întoarse, la fermă. Dorea un raport complet. Vorbise deja la telefon cu Roth ca să audă versiunea lui cu privire la desfăşurarea evenimentelor. Îl ascultă mai întâi pe Kroll, însă omul care-l interesa cu adevărat era rusul cu masca neagră de schi care-l înfruntase direct pe Orlov.

Tânărul ofiţer din cadrul Beretelor Verzi îşi oblojea încheietura care-i fusese învineţită când Orlov îi zburase pistolul din mână înainte de-a se prăbuşi. Sângele pentru efecte speciale fusese curăţat de mult iar tânărul se dezbrăcase de echipamentul negru cu două găuri în faţă şi-şi scoase hamurile care conţineau micuţele încărcături şi săculeţele pline cu sânge autentic ce se împrăştiase pe tot patul.

— Verdictul? întrebă Bailey.

— E neprefăcut, spuse ofiţerul vorbitor de rusă. În caz contrar, înseamnă că nu-i pasă dacă trăieşte sau moare. Iar de asta mă îndoiesc. Pe majoritatea îi preocupă.

— Nu te-a bănuit? se interesă Bailey.

— Nici vorbă. I-am citit în ochi. Era convins că avea să moară. Dar pur şi simplu a continuat să lupte. Straşnic individ.

— Alte posibilităţi? întrebă Bailey.

Ofiţerul ridică din umeri.

— Una singură. Dacă ar fi fost un agent dublu şi ar fi crezut că era lichidat chiar de ai lui, ar fi trebuit să strige şi să-i scape ceva în legătură cu asta. Presupunând că ţine totuşi la viaţă, înseamnă că e cel mai curajos ins pe care l-am întâlnit vreodată.

— Părerea mea, îi spuse Bailey lui Roth la telefon mai târziu, e că avem răspunsul. Tipul e-n regulă şi poţi s-o consideri o decizie oficială. Încearcă să-l faci să-şi amintească măcar un nume pentru englezi. Zbori la ei marţea viitoare cu un avion militar operativ. La Alconbury.

Roth petrecu două zile cu Orlov la noua lor reşedinţă, revenind asupra amănuntelor disparate pe care rusul le furnizase deja din timpul când funcţionase în cadrul Direcţiei pentru activităţi ilegale, în legătură cu agenţii sovietici infiltraţi în Anglia. Ţinând cont că se specializase în probleme referitoare la America Centrală şi de Sud, Anglia nu fusese preocuparea lui principală. Cu toate acestea, făcu eforturi de memorie dintre cele mai susţinute. Nu reuşi să se gândească decât la nume de cod. Pe urmă însă, la sfârşitul celei de-a doua zile, îşi aduse aminte de ceva.

Era vorba de un funcţionar de stat de la sediul Ministerului Apărării de la Whitehall. Însă omul îşi primea întotdeauna banii printr-un cont deschis la Midland Banks, pe Croydon High Street.

— Nu e cine, ştie ce, spuse bărbatul de la Serviciul de securitate MI 5, când i se dădu vestea, stătea în biroul lui Timothy Edwards din sediul serviciului înrudit şi anume al SIS-ului.

— Poate că a plecat de mult de-acolo. Poate că şi contul bancar e sub un nume fals. Dar o să-ncercăm.

Se întoarse pe Curzon Street în Mayfair şi-şi puse toate rotiţele în mişcare. Băncile engleze nu se bucură de dreptul confidenţialităţii absolute, dar refuză să ofere chiar oricui amănunte legate de conturile personale. Însă una din instituţiile care prin lege, îşi asigură întotdeauna colaborarea lor este fiscul.

Fiscul acceptă să fie de ajutor iar directorul băncii Midland din Croydon, o suburbie îndepărtată din sudul Londrei, participă la o întrevedere confidenţială. Acesta era nou în meserie, computerul însă nu.

Un angajat al Serviciului de Securitate care rămăsese lângă adevăratul inspector de la fisc preluă iniţiativa. Acesta avea o listă cu toţi funcţionarii de stat salariaţi în cadrul Ministerului Apărării şi cu numeroasele detaşări din cursul ultimilor zece ani. Spre surprinderea generală, cercetările durară foarte puţin. Un singur funcţionar de stat angajat al Ministerului Apărării avea cont la Midland, pe Croydon High Street. Se solicitară registrele de cont. Omul avea două conturi şi continua să locuiască în zonă. Avea un cont curent şi un altul la purtător pentru depunerile mai importante.

De-a lungul anilor, în contul la purtător intrase o sumă totală de 20.000 de lire, depuşi întotdeauna de el personal, în numeral şi la intervale relativ regulate. Numele angajatului era Anthony Milton-Rice.

La întrunirea de la Whitehall din seara aceleiaşi zile, luară parte directorul şi directorul general adjunct de la MI 5, precum şi comisarul adjunct al poliţiei metropolitane care răspundea de Brigada Specială. Serviciul MI 5 din Anglia nu poate efectua arestări, lucru care cade exclusiv în sarcina poliţiei. Când Serviciul de Securitate îşi propune arestarea cuiva, apelează la Brigada Specială care face onorurile..

Întrunirea avu loc sub conducerea preşedintelui Comitetului comun pentru informaţii. Acesta începu să pună întrebări.

— Cine este de fapt domnul Milton-Rice?

Directorul adjunct de la MI 5 îşi consultă însemnările.

— Un funcţionar civil de gradul doi, angajat la serviciul aprovizionare.

— Destul de jos pe schemă, nu?

— Cu toate acestea, se ocupă de lucruri delicate. Sisteme de armament, acces la metodele de evaluare a armelor noi.

— Aha, spuse preşedintele, căzând pe gânduri. Păi atunci ce vreţi?

— De fapt, Tony, rosti directorul general, avea foarte puţine puncte de plecare. Plăţi fără acoperire care i-au intrat în cont câţiva ani la rând. Nu ne-ajung nici să-l reţinem pentru cercetări, darămite să-l condamnăm. Ar putea susţine că joacă la curse, că e tot timpul la curent şi că de-acolo îi vin banii. Sigur, ar fi posibil şi să mărturisească. Dar pe de altă parte s-ar putea să n-o facă.

Poliţistul dădu aprobator din cap. Fără o mărturisire i-ar fi fost greu să convingă procuratura măcar să dispună acţionarea în instanţă. Se îndoia că omul care îl denunţase pe Milton-Rice, indiferent cine era, avea să apară în instanţă ca martor.

— Pentru început, trebuie să-l urmărim, spuse directorul general. Douăzeci şi patru de ore pe zi. Dacă are un singur contract cu ruşii l-am înhăţat, cu sau fără mărturisire.

Căzură cu toţii de, acord. „Observatorii”, acea echipă de elită din MI5 care, cel puţin pe teren propriu, era recunoscută de toate serviciile occidentale ca având cei mai buni urmăritori din lume, se văzură puşi în stare de alertă, trebuind să-l înconjoare pe Anthony Milton-Rice în dimineaţa următoare, în timp ce se apropia de Ministerul Apărării şi să-i rezerve o supraveghere invizibilă zi de zi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ca atâţia oameni cu o slujbă stabilă, Anthony Milton-Rice avea anumite tabieturi. Era robul obiceiurilor şi al rutinei, în zilele de lucru pleca de acasă din Addiscombe exact la opt fără zece şi mergea pe jos o jumătate de milă până la gara de est din

Croydon, cu condiţia să nu plouă tare, situaţie în care funcţionarul de stat celibatar lua autobuzul. Se urca în acelaşi tren de navetişti în fiecare zi, îşi arăta abonamentul şi mergea până la Londra, coborând în gara Victoria.. De acolo mai mergea puţin cu autobuzul pe Victoria Street până la Parllament Square, unde cobora şi traversa Whitehall-ul până la clădirea ministerului.

În dimineaţa ulterioară întrunirii al cărei subiect fusese, Milton-Rice avu un itinerariu identic. Nu observă grupul de tineri negri care urcară la Norwood. Îi văzu abia când intrară în vagonul lui care n-avea compartimente, înghesuindu-se alături de alţi navetişti. Femeile începură să ţipe iar bărbaţii să scoată exclamaţii îngrijorate când adolescenţii, dedându-se unui veritabil desfrâu al jafului dezinvolt şi unui tip de atac numit „evaporare”, străbătură ca o vijelie vagonul, smulgând poşetele şi bijuteriile femeilor, cerându-le portofelele bărbaţilor cu ajutorul cuţitelor şi ameninţându-i pe toţi cei care dădeau impresia că li se opun, ca să nu mai vorbim de cei care luau efectiv atitudine.

Când trenul intră şuierând în următoarea gară de pe traseu, cei peste douăzeci de tineri bandiţi, exprimându-şi în continuare furia prin urlete adresate lumii întregi, părăsiră vagonul şi se împrăştiară, sărind peste barieră, dispărând pe străzile din Crystal Place şi lăsând în urmă femei cuprinse de isterie, bărbaţi speriaţi zdravăn şi o poliţie feroviară neputincioasă. Nu avu loc nici o arestare. Atacul, fusese prea rapid şi neprevăzut.

Trenul fu întârziat, dereglând total programul navetiştilor şi pe cel al altor călători care făcură corp comun cu ei, în timp ce poliţia feroviară urcă pentru a culege declaraţii. Abia când îl atinseră uşor pe navetistul îmbrăcat într-un impermeabil gri-deschis care moţăia la locul lui, sprijinit într-un umăr, acesta se prăbuşi încet la podea. Se auziră alte ţipete când sângele ieşit din inima în care fusese înfipt un stilet subţire începu să se scurgă de sub silueta ghemuită pe jos. Domnul Anthony Milton-Rice era mort şi mirosea a mort.

Restaurantul „La Ivan”, având un nume adecvat unei întâlniri cu un rus, era situat pe Crondall Street în Shoreditch, iar Sam McCready sosi ca de obicei al doilea, deşi se înfiinţase primul pe stradă, undeva în apropiere. Motivul era că, dacă se organiza o urmărire, ţinta probabilă nu ar fi fost el, ci Keepsake. Aşa că rămânea de fiecare dată treizeci de minute în maşină, îl privea pe rus cum ajunge la locul de întâlnire, iar apoi zăbovea încă cincisprezece minute ca să vadă dacă nu cumva omului său din

ambasada sovietică îi crescuse brusc vreo codiţă.

După ce intră în localul „La Ivan”, McCready luă o ceaşcă de ceai de pe tejghea şi se apropie agale de peretele lângă care se găseau două mese lipite una de alta. Keepsake o ocupa pe cea din colţ şi era adâncit în citirea ziarului *Sporting Life.* McCready îşi deschise exemplarul din *Evening Standard* şi începu să-l studieze.

— Cum a fost amicul nostru, generalul Drozdov? întrebă el încet, vocea fiindu-i acoperită de hărmălaia din restaurant şi de şuieratul samovarului.

— Cumsecade şi enigmatic, spuse rusul, cercetând datele despre caii care aveau să ia startul în cursa de la trei şi jumătate de la Sandown. Mă tem că nu-i exclus să ne fi verificat. O să aflu mai multe dacă Linia K o să devină mai activă decât de obicei.

Linia K este ramura de contrainformaţii şi securitate internă a KGB-ului, însărcinată nu atât cu spionajul, cât mai ales cu supravegherea celorlalţi angajaţi ai KGB-ului şi depistarea scurgerilor din interior.

— Ai auzit vreodată de cineva pe nume Anthony Milton-Rice? întrebă McCready.

— Nu, niciodată. De ce?

— Nu te-ai ocupat tu de el la voi la reşedinţă? Un funcţionar de stat la Ministerul Apărării?

— N-am auzit de el. N-a apărut niciodată cu ceva pe piaţă.

— Mă rog, acum a murit. E prea târziu să ne întrebăm cine s-a ocupat de el. Dacă s-a ocupat cineva. S-ar fi putut să fie dirijat de la Moscova prin Direcţia pentru activităţi ilegale?

— Dacă lucra pentru noi, e singura explicaţie, murmură rusul. N-a activat niciodată în sectorul „Protecţie şi rapoarte”. Şi oricum n-a depăşit cadrul secţiei din Londra. Cum ţi-am spus, n-am avut niciodată asemenea informaţii. Mai mult ca sigur că a comunicat cu Moscova printr-un ofiţer de caz aflat undeva aici, în afara ambasadei.

McCready oftă.

— Nu ştiu.

Ştia însă că, neluând în calcul ipoteza unei remarcabile coincidenţe, cineva organizase cu siguranţă totul. Cineva care cunoştea deprinderile funcţionarului civil, putea să le dea instrucţiuni bandiţilor despre trenul lui obişnuit şi despre cum arăta... şi putea să-i plătească. Poate că Milton-Rice nu lucrase deloc pentru ruşi. Şi atunci la ce bun denunţarea? La ce bun banii fără acoperire? Sau poate că Milton-Rice spionase într-adevăr

pentru Rusia, dar prin intermediul unui om de legătură, necunoscut lui Keepsake, care la rândul lui dădea raportul Direcţiei pentru activităţi ilegale de la Moscova. Totodată, generalul Drozdov tocmai fusese în oraş. Iar el *răspundea* de ilegali...

— A fost denunţat, spuse McCready. În beneficiul nostru. Iar pe urmă a murit.

— Cine l-a denunţat? întrebă Keepsake, învârtind linguriţa în ceaşcă, deşi nu avea de gând să bea amestecul dulce şi lăptos.

— Colonelul Piotr Orlov, răspunse încet McCready.

— Aha, spuse Keepsake abia murmurat. La capitolul ăsta am ceva pentru tine. Piotr Alexandrovici Orlov este un ofiţer loial şi devotat KGB-ului. Dezertarea lui e la fel de falsă ca o bancnotă de trei dolari. E un infiltrat, un agent de dezinformare. În plus, e bine pregătit şi foarte bun.

Ei bine, asta chiar că o să ne dea bătăi de cap, îşi zise McCready.

CAPITOLUL TREI

Timothy Edwards ascultă atent. Relatarea şi evaluarea lui McCready durară treizeci de minute. După ce termină, Edwards îl întrebă calm:

— Şi eşti chiar atât de sigur că poţi să ai încredere în Keepsake?

McCready se aşteptase la aşa ceva. Deşi Keepsake lucra pentru englezi de patru ani, de când începuse prin a aborda un ofiţer al SIS-ului în Danemarca şi a-şi oferi serviciile ca agent de legătură şi teren, trăiau cu toţii într-o lume a umbrelor şi a suspiciunilor. Exista oricând posibilitatea, indiferent cât de îndepărtată, ca acest Keepsake să fie un agent dublu şi ca adevărata lui loialitate să fie pusă în continuare în slujba Moscovei. Cu alte cuvinte, exact acuzaţia pe care el însuşi i-o aducea lui Orlov.

— Au trecut patru ani, spuse McCready. De patru ani informaţiile lui Keepsake sunt testate cu ajutorul tuturor criteriilor posibile. Şi sunt fără cusur.

— Da, bineînţeles, rosti Edwards cu blândeţe. Din nefericire, dacă verii noştri ar afla un cuvânt din toată povestea asta, ar susţine exact contrariul şi anume că omul nostru minte şi că al lor spune adevărul. Cică Langley s-a amorezat total de Orlov ăsta.

— Nu cred că ar trebui să li se pomenească de Keepsake, ripostă McCready, adoptând o atitudine foarte protectoare faţă de rusul din ambasada din Kensington Palace Gardens. În plus, Keepsake simte că s-ar putea să i se apropie sorocul. Instinctul îi spune că Moscova bănuieşte din ce în ce mai tare că există undeva o scurgere. Dacă ajung să se convingă, n-o să treacă mult timp şi o să se concentreze asupra secţiei din Londra. Când o să-l ajutăm în cele din urmă pe Keepsake să treacă de partea cealaltă a cortinei, o să-i putem lămuri şi pe verii noştri. Însă deocamdată ar putea fi foarte periculos să lărgim cercul celor care ştiu.

Edwards ajunse la o hotărâre.

— Sam, sunt de acord. Dar de data asta trebuie să vorbesc cu şeful. În dimineaţa asta e la sediul guvernului. O să dau de el mai târziu. Ţinem legătura.

În timpul pauzei de prânz, pe care Edwards o petrecu luând o masă frugală cu directorul în biroul încăpător al lui Sir Cristopher de la ultimul etaj, o versiune militară a aparatului Grumman Gulfstream III ateriza la baza aviaţiei americane din Alconbury, situată chiar la nord de orăşelul Huntington din comitatul Cambridgeshire. Avionul decolase la miezul nopţii de la baza aviatică de pază din Trenton, New Jersey, iar pasagerii săi veniseră din Kentucky şi se îmbarcaseră în puterea nopţii, departe de clădirile aerobazei.

Calvin Bailey făcuse o alegere înţeleaptă oprindu-se la baza din Alconbury. Acesta era locul unde se afla escadronul 527 „Agresori" al aviaţiei americane, ai cărui piloţi zboară la bordul unor avioane de vânătoare numite F-5 şi au un rol foarte bine determinat. Piloţii sunt numiţi „Agresori" întrucât avioanele au o configuraţie asemănătoare cu cea a aparatelor ruseşti Mig-29, iar aşa-numiţii agresori joacă rolul de-a ataca avioanele de vânătoare sovietice în aplicaţiile desfăşurate în înaltul cerului alături de colegii lor americani şi englezi. Ei înşişi studiază şi cunosc toate tacticile sovietice de bătălie aeriană, intrându-şi atât de bine în rol încât, odată ajunşi la înălţime, vorbesc între ei în mod constant în limba rusă. E posibil ca armamentul de la bord să fie adaptat doar pentru marcarea electronică a loviturilor reuşite şi a rateurilor, însă?

Restul – însemnele, uniformele de zbor, manevrele şi jargonul – este rusesc sută la sută.

După ce coborâră de la bordul Grunmanului, Roth, Orlov, Kroll şi ceilalţi intrară în posesia câte unui set din uniformele de zbor ale escadronului „Agresorilor". Trecură neobservaţi şi se văzură în scurt timp cazaţi într-o clădire tip cu un, singur etaj, separată de celelalte şi având apartamente, bucătărie, săli de şedinţe şi o cameră împânzită cu microfoane, pentru interogarea colonelului Orlov. Roth avu o discuţie cu comandantul bazei, iar echipa piloţilor englezi primi permisiunea să plece, urmând să revină la bază în dimineaţa următoare. Apoi, ameţiţi întrucâtva de diferenţa de fus orar, membrii grupului de americani încercară să prindă câteva ore de somn.

Telefonul lui McCready zbârnâi la orele trei după-amiază: Edwards dori ca să-şi vadă subalternul încă o dată.

— Propunerile au fost acceptate, îi spuse el. Pornim de la ideea că până la urmă Keepsake spune adevărul şi că americanii au ei înşişi un agent dezinformator. Acestea fiind spuse,

problema e că încă nu ştim ce urmăreşte Orlov. Se pare că deocamdată iese pe interval cu informaţii valoroase, motiv pentru care verilor noştri le va veni greu să ne creadă, cu atât mai mult cu cât şeful e de acord că lui Keepsake nu-i putem dezvălui nici măcar existenţa, darămite identitatea. Ce crezi că e bine să facem în cazul ăsta?

— Dă-mi-l mie, spuse McCready. Avem dreptul la acces. Putem să punem întrebări. Joe Roth se ocupă de cazul ăsta, iar eu îl cunosc pe Joe: Nu-i un tâmpit. Poate reuşesc să-l iau serios la întrebări pe Orlov până s-apuce Roth să strige „Ajunge”. Măcar să semăn niscai îndoieli. Şi să-i fac pe veri să-şi pună cât de cât problema că s-ar putea ca individul să nu fie ceea ce pare.

— În regulă, zise Edwards. Ocupă-te tu.

Dădu impresia că era o decizie care-i aparţinea, un act de mărime personală. Prânzul luat în compania directorului, care avea să se pensioneze la sfârşitul anului, se dovedise greu de digerat.

Ambiţiosul director adjunct, care se mândrea cu excelentele relaţii personale pe care le avea cu CIA-ul, se gândea că era posibil ca într-o bună zi frumoasele sentimente ale celor de la Langley să-l ajute în tentativa de a fi ales director plin.

În timpul prânzului, Edwards propusese ca de problema stânjenitoare a denunţării de către Keepsake a noii cuceriri a CIA-ului să se ocupe un interogator mai puţin abil, dar totodată nu atât de abraziv.

Propunerea lui fusese respinsă. Sir Cristopher, fost coleg de teren pe vremuri cu McCready, insistase ca Orlov să intre pe mâinile Dezinformatorului, pe care el însuşi îl numise în funcţie.

McCready porni cu maşina spre Alconbury în zorii zilei următoare. La volan se afla Denis Gaunt. Edwards aprobase cererea lui McCready referitoare la prezenţa lui Gaunt la interogarea rusului. Pe bancheta din spate a maşinii se găsea o doamnă de la MI 5. Serviciul de securitate ceruse de urgenţă să aibă la rândul lui un reprezentant la întâlnirile cu rusul, dat fiind că o parte specifică şi importantă a întrebărilor aveau să acopere problema agenţilor sovietici care lucrau în Anglia şi împotriva ei, fapt ce constituia unul din domeniile prioritare pentru cei din MI 5. Alice Daltry trecuse cu puţin de treizeci de ani, era drăguţă şi foarte isteaţă. Cu toate acestea, părea destul de intimidată de McCready. În lumea lor închisă şi restrânsă, în ciuda principiului „să ştii doar cât e nevoie”, se dusese deja buhul despre cazul Pankratin care avusese loc cu un an în urmă.

Maşina conţinea şi un telefon neinterceptabil. Acesta semăna cu un telefon de maşină obişnuit, ceva mai mare, însă putea fi comutat pe limbajul codificat în eventualitatea comunicării cu Londra. Nu era deloc exclus ca din discuţia cu Orlov să se desprindă anumite lucruri care trebuiau verificate cu ajutorul celor de la sediu.

În cea mai mare parte a drumului McCready tăcu, scrutând prin parbriz peisajul rural al zorilor dimineţii de vară şi minunându-se din nou în faţa frumuseţii Angliei după trecerea primăverii.

Se gândi iarăşi la cele spuse de Keepsake. Potrivit informaţiilor rusului, acesta fusese implicat foarte vag la Londra, cu ani în urmă, în primele etape ale pregătirii unei operaţiuni de inducere în eroare, al cărei produs final era fără doar şi poate Orlov. Operaţiunea fusese numită Proiectul Potemkin.

Un nume ironic, îşi zise McCready, o mostră de umor sănătos, specific KGB-ului. Era aproape sigur că denumirea nu fusese inspirată nici de crucişătorul Potemkin şi nici de mareşalul Potemkin, al cărui nume fusese preluat de nava de război, ci de satele lui Potemkin.

Cu mulţi ani în urmă, împărăteasa Ecaterina cea Mare, una dintre cele mai nemiloase figuri dictatoriale pe care trebuise să o suporte Rusia, vizitase recent cucerita Crimee. Înfricoşat de perspectiva trecerii în revistă a maselor de oameni înghesuiţi în cocioabe neîncălzite, principalul ei sfetnic, pe nume Potemkin, trimisese înainte o droaie de tâmplari, tencuitori şi zugravi ca să construiască şi să finiseze nişte faţade arătoase ale unor case solide şi curate, la ale căror ferestre să se afle ţărani fericiţi puşi să facă semne cu mâna. Împărăteasa bătrână şi mioapă fusese încântată de acel tablou al armoniei rurale şi se întorsese la palat. Mai târziu, muncitorii demontaseră faţadele, dând iarăşi la iveală bojdeucile sărăcăcioase în spatele lor. Aceste induceri în eroare purtaseră numele de satele lui Potemkin.

— Ţinta este CIA-ul, spusese Keepsake.

Nu ştia nici cine anume avea să fie victima şi nici cum avea să fie efectuată operaţiunea. Pe atunci proiectul nu se afla sub controlul direct al departamentului său, căruia i se solicitase doar asistenţă secundară.

— Probabil însă că în sfârşit începe aplicarea Operaţiunii Potemkin, continuase el. O să ai dovada în două locuri. Nici una din informaţiile furnizate de Orlov n-o să producă pagube serioase şi ireparabile intereselor sovietice, în al doilea rând, o să

observi o uriaşă criză morală în sânul CIA-ului.

Pe moment, categoric că al doilea, lucru nu intra în calcul, îşi spuse McCready. Revenindu-şi de pe urma stingherelii evidente provocată de cazul Urcenico, prietenii americani erau într-o stare de spirit excelentă, în bună parte datorită noii lor cuceriri. Se hotărî să se concentreze asupra celuilalt lucru.

La poarta principală a bazei aviatice, McCready îşi prezentă buletinul de identitate (având un nume de împrumut) şi îl ceru pe Joe Roth la un anumit interior telefonic. După câteva minute Roth apăru într-un Jeep al aviaţiei.

— Sam, îmi pare bine că te revăd.

— Mă bucur că te-ai întors, Joe. Straşnic concediu ai avut.

— Îmi pare rău. N-am avut încotro şi n-am putut să-ţi explic. A trebuit ori să pun mâna pe individ şi s-o iau la sănătoasa cu el, ori să-l trimit înapoi.

— Nu-i nimic, spuse McCready degajat, între timp ne-am lămurit. Nu mai e nimeni supărat. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe cei doi colegi ai mei.

Roth se apropie de maşină şi dădu mâna cu Gaunt şi cu Daltry. Era relaxat şi comunicativ. Fu de părere că nu aveau să existe probleme şi se bucură că englezii aveau să fie prezenţi la împărţeală. Obţinu aprobare pentru întregul grup de la comandantul gărzii şi cele două maşini străbătură baza una în spatele celeilalte, îndreptându-se spre clădirea izolată unde era adăpostită echipa CIA-ului.

Aidoma multor clădiri de serviciu, nici aceasta nu era o capodoperă arhitectonică, fiind în schimb extrem de funcţională. Un singur coridor o împărţea în două de la un cap la altul, iar uşile care se deschideau în el erau de la câteva dormitoare, o sală de mese, bucătării, cabine de toaletă şi săli de şedinţă. Peste zece militari ai aviaţiei înconjuraseră clădirea, ţinându-şi armele la vedere.

McCready aruncă o privire în jur înainte de-a intra. Observă că, deşi nici el şi nici cei doi colegi nu atrăseseră atenţia nimănui, mulţi membri ai aviaţiei aflaţi în trecere se uitau cuprinşi de curiozitate la cercul de paznici înarmaţi.

— N-au făcut altceva decât să atragă atenţia asupra locului ăsta afurisit oricărei echipe a KGB-ului care are un binoclu, îi mormăi el la ureche lui Gaunt.

Roth îi conduse într-o încăpere situată în centrul clădirii. Camera avea ferestrele închise şi obloanele trase şi dispunea doar de iluminat electric. Câteva fotolii formau un grup

confortabil în jurul unei măsuţe de cafea aflată în mijlocul încăperii. Lângă fiecare perete se mai găseau scaune cu spătar drept şi alte mese, pentru cei care luau notiţe.

Roth îi îndemnă cu un gest amabil pe englezi să se aşeze în fotolii şi comandă cafea.

— Mă duc să-l chem pe Minstrel, spuse el, asta în afară de cazul că vreţi să vă mai trageţi sufletul.

McCready clătină din cap.

— Hai să-i dăm drumul, Joe.

După ieşirea lui Roth, McCready le făcu un semn din cap lui Gaunt şi Daltry, indicându-le scaunele de lângă perete. Mesajul era: ochi şi urechi, nu scăpaţi nimic. Joe Roth lăsase uşa deschisă. De undeva de pe coridor, McCready auzi obsedanta linie melodică de la *Bridge Over Troubled Waters.* Muzica încetă când cineva închise casetofonul. Apoi Roth se întoarse, făcându-i loc în încăpere unui bărbat vânjos şi cu o expresie severă, care purta pantofi de tenis, pantaloni şi un pulover.

— Sam, dă-mi voie să ţi-l prezint pe colonelul Piotr Orlov. Peter, dânsul e Sam McCready.

Rusul îl fixă pe McCready cu o privire lipsită de expresie. Auzise de el. Majoritatea ofiţerilor superiori din KGB auziseră deja de bărbatul aflat în faţa lui. Însă Orlov nu lăsă să se vadă nimic. McCready străbătu covorul din mijlocul camerei, cu mâna întinsă.

— Dragă domnule colonel Orlov, sunt încântat că te întâlnesc, spuse el cu un zâmbet călduros.

Se aduse cafeaua şi se aşezară cu toţii, McCready în faţa lui Orlov iar Roth într-o parte. Pe o măsuţă laterală, un magnetofon începu să funcţioneze. Pe masa de cafea nu se afla nici un microfon, dar şi asta era doar o formă de înşelare a vigilenţei. Magnetofonul avea să înregistreze absolut totul.

McCready începu pe un ton blând şi măgulitor şi o ţinu aşa vreme de o oră. Răspunsurile lui Orlov se dovediră coerente şi dezinvolte. Însă după un ceas McCready începu să devină – sau cel puţin aşa dădu impresia – din ce în ce mai nedumerit.

— Toate bune şi frumoase, spuse el, numai că am o mică problemă – mă rog, cred că nu numai eu. Nu ne-ai dat decât nume conspirative. Îl avem pe agentul Wildfowl undeva în Foreign Office şi pe agentul Kestrel, care poate fi ofiţer activ sau un civil angajat în marină. Vezi dumneata, domnule colonel, problema mea e că nimic din toate astea n-ar putea duce efectiv la o arestare sau la o depistare.

— Domnule McCready, aşa cum am explicat de multe ori şi în

America şi aici, perioada mea de activitate în cadrul Direcţiei „ilegali lor” a avut loc cu peste patru ani în urmă. În plus, m-am specializat în America Centrală şi de Sud. Nu am avut acces la dosarele agenţilor din Europa occidentală, Anglia sau America. Acestea au fost foarte bine protejate, cum nu mă îndoiesc că sunt şi aici.

— Da, normal, prost mai sunt, spuse McCready. Însă mă gândeam mai mult la timpul petrecut în cadrul Direcţiei „planificare”. Din câte-am înţeles, asta presupunea fabricarea unor identităţi false, a unor „legende” pentru oamenii care urmau să fie infiltraţi sau pur şi simplu recrutaţi. De asemenea, sisteme de contact şi de furnizare a informaţiilor... precum şi de plată a agenţilor. Iar asta implică băncile pe care le folosesc, sumele achitate, perioadele în care se efectuează plăţile, cheltuielile curente. Pe toate astea se pare că le-ai... uitat.

— Am lucrat la „planificare” înainte de-a trece la „ilegali”, ripostă Orlov. Cu opt ani în urmă. Conturile bancare au câte opt cifre, e imposibil să le ţii minte pe toate.

În voce i se simţea deja o nuanţă tăioasă. Era pe punctul de-a se enerva. Roth începuse să se încrunte.

— Sau măcar unul singur, spuse McCready, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Sau măcar o bancă.

— Sam, interveni Roth, aplecându-se rapid în faţă, unde vrei să ajungi?

— Încerc doar să stabilesc dacă există ceva din tot ce ne-a spus domnul colonel Orlov nouă sau vouă în ultimele şase săptămâni care să provoace prejudicii masive şi ireparabile intereselor sovietice.

— Ce tot îndrugi? se răsti Orlov, ridicându-se în picioare şi arătând înfuriat de-a binelea. V-am dat detalii la nivel de oră despre planurile militare sovietice, desfăşurările de trupe, nivelul înarmării, gradul de alertă şi personalităţile principale. Detalii despre problema afgană. Reţelele din America Centrală şi de Sud care au fost deja distruse. Iar acum mă trataţi cu toţii... ca pe un criminal.

Roth se ridică la rândul lui în picioare.

— Sam, pot să-ţi spun două vorbe? Între patru ochi. Afară.

Se îndreptă spre uşă. Orlov se aşeză la loc şi-şi aţinti privirea neconsolată în podea. McCready se sculă şi-l urmă pe Roth. Daltry şi Gaunt rămaseră nemişcaţi la mese. Tânărul angajat al CIA-ului închise magnetofonul lângă care stătea. Roth continuă să meargă până ajunse la spaţiul verde din afara clădirii. Abia

atunci se întoarse spre McCready.

— Sam, ce dracu ai de gând?

McCready ridică din umeri.

— Încerc să stabilesc buna credinţă a lui Orlov; spuse el. De asta sunt aici.

— Hai să punem nişte lucruri la punct, îi răspunse Roth printre dinţi. N-ai venit deloc, dar absolut deloc, ca să stabileşti buna credinţă a lui Minstrel. Lucrul ăsta a fost deja făcut. De către noi. Şi nu o dată. Suntem mulţumiţi că e neprefăcut şi că face tot ce poate ca să-şi aducă aminte cât mai mult. Cât despre tine, ai venit în urma unei concesii făcute de directorul nostru, ca să beneficiezi de informaţiile lui Minstrel. Atât şi nimic altceva.

McCready privi cu un aer visător lanurile unduitoare de grâu abia semănat de dincolo de gardul înconjurător.

— Şi cât crezi că valorează efectiv informaţiile astea, Joe?

— Foarte mult. Exact ce-a spus şi el, desfăşurări militare sovietice, misiuni, nivelul înarmărilor, planuri..

— Care pot fi schimbate în întregime, murmură Sam, pe cât de repede, pe atât de uşor. Cu condiţia ca ei să ştie ce ţi se spune ţie aici.

— Plus Afghanistanul, zise Roth.

McCready tăcu. Nu putea să-i spună colegului său din CIA ce-i dezvăluise Keepsake la restaurant cu douăzeci şi patru de ore în urmă, însă auzea şi acum vocea care-i susurase la ureche.

— Sam, în legătură cu omul ăsta care s-a instalat acum la Moscova, Gorbaciov. Deocamdată ştiţi foarte puţin despre el. Dar eu îl cunosc. Când a venit în vizită la doamna Thatcher, înainte de-a ajunge secretar general, când era un simplu membru al Politburoului, eu m-am ocupat de problemele de securitate. Şi am stat de vorbă. E un tip neobişnuit, foarte deschis, foarte sincer. Toată chestia asta cu *perestroika* şi cu *glasnostul* de care vorbeşte atât. Ştii ce-o să însemne aceste lucruri, prietene? În doi ani, în 1988 sau poate 1989, toate detaliile de ordin militar nu vor mai avea nici o importanţă. N-are de gând să atace prin Marea Câmpie Germană. O să încerce efectiv să restructureze întreaga economie şi societatea sovietică. O să dea greş, firește, dar o să încerce. O să se retragă şi din Afghanistan şi din restul Europei. Tot ce le spune Orlov americanilor o să fie bun doar pentru arhive peste doi ani. Însă lucrul cu adevărat important, când o să se producă, o să fie Minciuna cea Mare. Treaba durează de un deceniu, prietene. Aşteaptă să vezi Minciuna cea Mare. Restul înseamnă doar sacrificii minore şi calculate ale KGB-

ului. Foştii mei colegi sunt foarte buni la şah.

— Şi reţelele de agenţi din America de Sud, spuse Roth. Ce naiba, cei din Mexic, Chile şi Peru sunt încântaţi. Au descoperit o sumedenie de agenţi sovietici.

— Făceau parte cu toţii din ajutoarele recrutate pe plan local, răspunse McCready. Nici un rus de origine printre ei. Reţele depăşite şi nefuncţionale, agenţi lacomi, informatori de mâna a treia. Oameni de care te poţi descotorosi oricând.

Roth îl ţintui cu privirea.

— Dumnezeule, şuieră el, chiar crezi că e infiltrat, nu? Crezi că e agent dublu. Ce te face să fii aşa sigur, Sam? Ai cumva vreo sursă de care noi nu ştim?

— Nici vorbă, spuse McCready cu o voce fără inflexiuni.

Nu-i plăcea să-l mintă pe Roth, însă ordinele erau ordine. De fapt, CIA-ul primise mereu toate informaţiile furnizate de Keepsake, însă deghizate şi atribuite unui număr de şapte surse diferite.

— Vreau doar să-l iau mai din scurt. Cred că ne ascunde ceva. Nici tu nu eşti născut ieri, Joe. Sunt convins că în adâncul inimii ai aceeaşi impresie.

Săgeata merse drept la ţintă. În forul său lăuntric Roth asta şi credea, motiv pentru care încuviinţă din cap.

— În regulă, o să-l luăm la întrebări. În fond, n-a venit în vacanţă. Şi e un tip greu de deşurubat. Hai să ne întoarcem.

Reîncepură la douăsprezece fără un sfert. McCready reveni la problema agenţilor sovietici din Anglia.

— Pe unul vi l-am dat deja, zise Orlov. Dacă-l puteţi detecta. Omul căruia i se spunea Agentul Juno. Cel care avea acţiuni la banca Croydon, în Midland.

— I-am dat de urmă, rosti McCready pe un ton potolit. Numele lui este, sau mai bine zis era, Anthony Milton-Rice.

— Unu la mână, spuse Orlov.

— Cum adică... „era”? întrebă Roth.

— A murit.

— N-am ştiut, spuse Orlov. Au trecut câţiva ani.

— Asta e o altă problemă care mă frământă, glăsui McCready întristat. N-a murit acum câţiva ani, ci ieri dimineaţă. Asasinat, lichidat cu o oră înainte de sosirea echipei de protecţie pe care i-o trimiseserăm.

Se lăsă o tăcere provocată de uluială. Apoi Roth se ridică din nou în picioare, cu desăvârşire scandalizat. După două minute cei doi se aflau iarăşi în afara clădirii.

— Ce mama dracului e-n capul ăla al tău, Sam? se răsti Roth. Ai fi putut să-mi spui.

— Am vrut să-i văd reacţia lui Orlov, zise Sam pe un ton direct. M-am gândit să nu-ţi spun fiindcă puteai să-i dai chiar tu de ştire. I-ai observat reacţia?

— Nu, mă uitam la tine.

— Nici n-a avut vreuna, spuse McCready. Am crezut că o să fie uimit. Sau măcar îngrijorat. Mai ales ţinând cont de implicaţii.

— Are nervi de oţel, zise Roth. E profesionist sută la sută. Dacă nu vrea să arate nimic, nu arată. Că veni vorba, chestia asta e adevărată? Tipul chiar a murit sau i-ai întins o cursă?

— Nu, nu, e cât se poate de mort, Joe. Înjunghiat de un puştan dintr-o bandă de adolescenţi în timp ce mergea la serviciu. Noi îi spuneam „evaporare”, termenul vostru e „dezintegrare”. Dar totuşi asta înseamnă bătăi de cap, nu?

— Poate că a existat o scurgere la englezi.

McCready clătină din cap.

— N-a avut când.

— Pentru o crimă de genul ăsta a fost nevoie de timp. Am obţinut adevărata identitate a individului cu o noapte în urmă, după douăzeci şi patru de ore de căutări. Iar ei l-au terminat ieri dimineaţă. N-a fost timp suficient. Ia spune-mi, ce se întâmplă cu informaţiile lui Minstrel?

— Ajung întâi la Calvin Bailey. Înmânate direct. Pe urmă la analişti şi abia după aceea la clienţi.

— Când a furnizat Orlov informaţia despre spionul din ministerul apărării de la noi?

Roth îi spuse.

— Cinci zile, rosti McCready gânditor. Înainte de-a ajunge la noi. Timp suficient...

— Ia stai puţin... protestă Roth.

— Ceea ce înseamnă trei variante, continuă McCready. A fost o coincidenţă remarcabilă, numai că în meseria noastră – nu avem voie să credem prea mult în aşa ceva. A existat o scurgere, undeva între tine şi operatorul teleimprimatorului. Sau a fost ceva prestabilit. Cu alte cuvinte, crima a fost fixată pentru o anumită oră dintr-o anumită zi. Cu un număr de ore înainte de momentul cu pricina, Orlov începe brusc să-şi aducă aminte. Înainte ca băieţii buni să aibă timp să intre-n joc.

— Agentul denunţat moare.

— Nu cred că avem o scurgere în interiorul agenţiei, spuse Roth printre dinţi şi nu cred nici că Orlov este infiltrat.

— Atunci de ce nu dă cărţile pe faţă? Hai să ne întoarcem la el, sugeră Sam cu blândeţe.

Când se înapoiară, Orlov le oferi imaginea unui om îmblânzit şi pus cu botul pe labe. Vestea că spionul englez pe care-l denunţase fusese lichidat atât de oportun îl zdruncinase vizibil. Adoptând un cu totul alt ton, McCready i se adresă plin de solicitudine.

— Domnule colonel Orlov, eşti un străin într-o ţară străină. Îţi faci griji despre ce-ţi rezervă viitorul. Prin urmare, vrei să mai tăinuieşti câte ceva, ca să fii sigur. E un lucru pe care-l înţelegem. Şi eu aş proceda la fel dacă m-aş găsi la Moscova. Pe toţi ne interesează să fim în siguranţă. Dar uite că Joe îmi spune că eşti atât de bine văzut de cei din agenţie încât nu mai e nevoie de nici un fel de garanţii. Mai ai şi alte nume reale pe care ni le poţi pune la dispoziţie?

În încăpere se instală o linişte deplină. Orlov încuviinţă încet din cap. Se auzi cum toţi ceilalţi răsuflă uşuraţi.

— Peter, i se adresă Roth prieteneşte, zău că e timpul să ni-i spui.

— Remiants, rosti Piotr Orlov. Ghenadi Remiants.

Roth aproape că nu-şi putu ascunde exasperarea.

— Ştiam de Remiants, spuse el, ridicându-şi privirea spre McCready. Reprezentant al Aeroflotului cu sediul la Washington. Asta e paravanul. FBI-ul a pus mâna pe el şi l-a preluat acum doi ani. De-atunci lucrează pentru noi.

— Nu, îl contrazise Orlov, ridicându-şi ochii. Te înşeli. Remiants *nu* este agent dublu. Darea lui în vileag a fost aranjată de la Moscova. S-a lăsat racolat cu bună ştiinţă, iar chestia cu lucratul pentru voi e praf în ochi. Tot ce vă furnizează este pregătit cu grijă la Moscova. America o să trebuiască să scoată milioane din buzunar ca să îndrepte pagubele într-o bună zi. Remiants e maior KGB în cadrul Direcţiei pentru activităţi ilegale. Conduce patru reţele sovietice separate pe teritoriul Statelor Unite şi cunoaşte toate identităţile.

Roth scoase un fluierat..

— Dacă aşa stau lucrurile, am plătit nişte porcării. *Dacă* e adevărat ce spune.

— Există o singură cale de convingere, sugeră McCready. Pune mâna pe Remiants, îndoapă-l cu pentothal şi vezi ce afli. Iar acum mi se pare că e ora prânzului.

— Două idei bune în zece secunde, recunoscu Roth. Băieţi, trebuie să dau o fugă la Londra şi să vorbesc cu Langley. Hai să

facem o pauză de douăzeci şi patru de ore.

Joe Roth prinse fir direct cu Calvin Bailey la opt seara ora Londrei, când la Washington era ora trei. Roth se înfundase în camera de cifru de sub ambasada americană din Grosvenor Square, Bailey se afla în biroul lui de la Langley. Vorbeau cât se poate de clar, însă vocile lor se auzeau uşor piţigăiate din cauza tehnologiei de codificare prin intermediul căreia ambele glasuri trebuiau să străbată Atlanticul în condiţii de deplină securitate.

— Am stat toată dimineaţa cu englezii la Alconbury, spuse Roth. Prima lor întâlnire cu Minstrel.

— Cum a mers?

— Prost.

— Îţi arde de glume. Ticăloşi nerecunoscători ce sunt.

— Ce s-a întâmplat?

— Calvin, interogatorul a fost Sam McCready. Nu e nici antiamerican şi nici bătut în cap. Însă crede că Minstrel nu e ce pare a fi şi că a fost infiltrat.

— Rahat pe băţ. I-ai spus câte teste a trecut Minstrel? Şi că suntem mulţumiţi fiindcă s-a comportat foarte bine?

— Da şi încă în amănunt. Dar a rămas la părerea lui.

— Are cumva şi dovezi concrete pentru bazaconia asta?

— Nu. A spus că a fost rezultatul analizei pe care au făcut-o englezii pe marginea informaţiilor lui Minstrel.

— Dumnezeule, asta-i nebunie curată. Datele furnizate de Minstrel în ultimele şase săptămâni au fost grozave. Pe ce se bazează McCready?

— Am acoperit trei zone. Despre informaţiile militare ale lui Minstrel a spus că ar putea fi schimbate integral de Moscova, dacă aceasta ar fi la curent cu ce anume ne-a comunicat Minstrel, lucru absolut normal în eventualitatea că a fost trimis de cei de-acolo.

— Spanac. Mai departe.

— Când a venit vorba de Afghanistan a tăcut. Numai că eu îl ştiu bine pe Sam. A fost ca şi cum ar fi ştiut un lucru de care eu habar nu aveam, nevrând însă să mi-l spună. N-am reuşit să scot de la el decât fraze care începeau cu „să zicem că”, a lăsat să se înţeleagă că englezii cred că s-ar putea ca Moscova să se cărăbănească destul de repede din Afghanistan. Şi că în cazul ăsta toate materialele lui Minstrel despre Afghanistan ar fi bune de îngropat în arhive. Avem şi noi vreo analiză de genul ăsta?

— Joe, n-avem nici o dovadă despre o cât de mică intenţie a rusnacilor de-a pleca din Kabul acum sau altădată. Ce altceva nu

i-a mai plăcut domnului McCready?

— A mai spus că, după părerea lui, reţelele sovietice distruse în America Centrală şi de Sud erau depăşite – termenul folosit a fost de fapt „nefuncţionale” – şi formate doar din ajutoare recrutate pe plan local, fără nici un rus de origine printre cei descoperiţi.

— Uite ce e, Joe, Minstrel a demascat zece reţele organizate de Moscova în patru ţări din zona aia. Sigur că agenţii au fost recrutaţi pe plan local. Recunosc că au fost interogaţi şi nu cu duhul blândeţii. Normal că au fost alungaţi cu toţii din ambasadele sovietice. Peste zece diplomaţi ruşi au fost trimişi acasă în dizgraţie. A distrus munca de ani de zile a KGB-ului în zonă. McCready vorbeşte prostii.

— Într-o privinţă a avut dreptate. Tot ce le-a dat Minstrel englezilor cu privire la agenţii sovietici de acolo au fost nume conspirative şi atât. Nimic prin care să se poată identifica măcar un om al ruşilor. Cu o singură excepţie. Iar tipul a murit. Eşti la curent? ...

— Cum să nu. Ghinion. O coincidenţă nefericită.

— Sam crede că nu e vorba de nici o coincidenţă. Zice că din două una: ori Minstrel a ştiut că treaba era fixată pentru o zi anume şi i-a divulgat identitatea în aşa fel încât englezii să nu mai aibă timp să ajungă la el, ori avem o scurgere.

Rahat înmulţit cu doi.

— El crede în prima variantă. Părerea lui e că Minstrel lucrează pentru Moscova.

— Ţi-a dat acest domn McCready cel isteţ şi vreo dovadă palpabilă?

— Nu. L-am întrebat foarte clar dacă are pe cineva infiltrat la Moscova şi care l-a denunţat pe Minstrel. A negat. A zis că a fost doar rezultatul analizei făcută de oamenii lui.

Preţ de câteva clipe se lăsă tăcerea, ca şi cum Bailey s-ar fi cufundat în gânduri, ceea ce de fapt se şi întâmplase. Pe urmă puse o altă întrebare:

— L-ai crezut când a negat?

— Sincer să fiu, nu. Cred că m-a minţit. Bănuiesc că au pe cineva despre care nu ştim absolut nimic.

— Şi-atunci de ce nu dau englezii cărţile pe faţă?

— Nu ştiu, Calvin. Chiar dacă au pe cineva care l-a denunţat pe Minstrel, refuză să recunoască.

— Bun. Ascultă, Joe. Spune-i lui Sam McCready din partea mea că ori ia lucrurile aşa cum sunt, ori îşi ţine pliscul. Minstrel e un

mare succes pentru noi şi n-o să le dau voie Stiliştilor de la Century House să strice tot ce-am făcut. În orice caz, nu fără dovezi concrete şi dă-mi voie să accentuez: *concrete.* S-a înţeles, Joe?

— Cât se poate de bine.

— Şi încă ceva. Chiar dacă li s-a vândut vreun pont cum că Minstrel e infiltrat, asta e procedura de rutină a ruşilor. Moscova l-a pierdut, noi am pus mâna pe el, iar englezii au rămas cu buza umflată. Normal că Moscova ar avea grijă ca englezii să afle că triumful nostru e rupt în coate şi că n-avem ce face cu el. Iar englezii îşi pleacă urechea la porcăriile de soiul ăsta de necaz că Minstrel le-a scăpat printre degete. Din punctul meu de vedere, informaţia obţinută de englezi e un exemplu clasic de dezinformare. Dacă au un om al lor, ei bine, ăla umblă cu minciuni? Al nostru e-n regulă.

— Bine, Calvin. Dacă mai avem vreo discuţie, pot să-i spun chestia asta lui Sam?

— Absolut. Este punctul de vedere oficial al celor de la Langley. Nu facem decât să-l apărăm.

Nici unul din cei doi bărbaţi nu se mai osteni să-şi aducă aminte că între timp dezvinovăţirea lui Orlov era legată de ascensiunea ambelor cariere.

— Sam a avut şi o reuşită, spuse Joe Roth. L-a luat tare pe Minstrel – chiar a trebuit să-l scoată din cameră de două ori – dar l-a făcut să mai scuipe un nume nou. Gheriadi Remiants.

— Noi ne ocupăm de Remiants, ripostă Bailey. Informaţiile lui se opresc la mine pe birou de doi ani.

Roth îi dezvălui ce spusese Orlov despre adevărata loialitate a lui Remiants faţă de Moscova şi despre sugestia lui McCready, potrivit căreia cea mai bună soluţie era să pună mâna pe Remiants şi să-l stoarcă bine. Bailey tăcu un timp, spunând într-un târziu:

— Poate. Ne mai gândim. O să vorbesc cu cei de la Operativ şi cu Biroul. Dacă ne hotărâm s-o facem, îţi dau de ştire. Până atunci, ţine-l pe McCready cât mai departe de Minstrel. Lasă-i să respire pe amândoi.

Joe Roth îl invită pe McCready să ia micul dejun cu el în dimineaţa următoare, iar invitaţia fu acceptată. Masa avu loc acasă la Roth.

— Nu-ţi face griji, spuse acesta. Ştiu că există câteva hoteluri dichisite prin preajmă şi că Unchiul Sam îşi poate permite să plătească un mic dejun pentru două persoane, dar să ştii că mă

mai pricep şi eu. Suc, omletă cu şuncă, pâine prăjită şi cafea. Cum te aranjează?

McCready râse la telefon.

— Mă mulţumesc cu suc şi cafea.

Când ajunse, Roth se afla în bucătărie, cu un şorţ peste cămaşă şi demonstrându-şi cu mândrie talentul în materie de ouă cu şuncă. McCready se lăsă înduplecat şi mâncă şi el o porţie.

— Sam, aş vrea să-ţi revizuieşti părerea despre Minstrel, spuse Roth când ajunseră la cafea. Am vorbit aseară cu Langley.

— Calvin?

— Da.

— Şi reacţia?

— A fost întristat de atitudinea ta.

— Întristat pe dracu, spuse McCready. Pun pariu că a folosit nişte mostre de limbaj anglo-saxon de modă veche la adresa mea.

— O.K., aşa e. Nu i-a căzut bine. Crede că am fost generoşi punându-ţi-l la dispoziţie pe Minstrel. Am şi un mesaj. Punctul de vedere adoptat de Langley e următorul: Minstrel e al nostru şi Moscova spumegă; încearcă să-l discrediteze pe Minstrel sugerându-i cât se poate de subtil Londrei că de fapt e vorba de un agent infiltrat de Moscova. Asta e versiunea oficială la Langley. Îmi pare rău, Sam, dar aici te înşeli. Orlov spune adevărul.

— Joe, nici noi nu suntem dobitoci. Nu ne stă în obicei să ne lăsăm îmbrobodiţi de cei care dezinformează şi nici măcar nu ştiu s-o facă. *Dacă* am avea vreo informaţie căreia să nu-l putem divulga sursa, ceea ce nu e cazul, aceasta ar trebui să preceadă dezertarea lui Orlov.

Roth îşi puse ceaşca de cafea pe masă şi-l privi pe McCready cu gura căscată. Exprimarea voalată nu-l păcălise nici o secundă.

— Iisuse, Sam, chiar *ai* pe cineva la Moscova. Pentru numele lui Dumnezeu, dă cărţile pe faţă.

— Nu pot, spuse Sam şi oricum nu-i rost. N-avem pe nimeni la Moscova de care să nu vă fi spus.

La drept vorbind, nici măcar nu minţea.

— Atunci îmi pare rău, Sam, dar Orlov rămâne pe poziţie. E bun. Părerea noastră e că omul vostru – ăla pe care nu-l aveţi – e cel care minte. Voi aţi fost duşi cu preşul ca nişte copii de ţâţă, nu noi. Iar asta e o declaraţie oficială. Orlov a trecut trei teste poligrafice, pentru Dumnezeu. Ce altă dovadă mai vrei?

Drept răspuns, McCready dădu la iveală un petic de hârtie din buzunarul de la piept şi i-l vârî sub ochi lui Roth. Pe el erau scrise următoarele:

> Am descoperit că au existat câţiva est-europeni care puteau păcăli poligraful la orice oră. Noi, americanii, nu prea ne pricepem la aşa ceva fiindcă am fost învăţaţi să spunem adevărul, iar când minţim putem fi prinşi cu uşurinţă. Însă am constatat că o mulţime de europeni... pot trece testul poligrafic fără să clipească... Există indivizi care trăiesc în acea parte a lumii şi şi-au petrecut toată viaţa minţind despre fel de fel de lucruri, devenind astfel atât de iscusiţi încât pot depăşi testul poligrafic.

Roth pufni dispreţuitor şi-i înapoie hârtia lui Sam.

— Vreun universitar fâsâit şi fără un dram din experienţa celor de la Langley, comentă el.

— De fapt, preciză McCready cu o voce domoală, cuvintele au fost rostite de Richard Helms acum doi ani.

Richard Helms fusese unul din directorii legendari ai Agenţiei de informaţii. Roth păru uluit. McCready se ridică în picioare.

— Joe, unul din lucrurile după care Moscova a tânjit dintotdeauna este să-i vadă pe englezi şi pe americani bătându-se ca chiorii. Exact spre asta ne îndreptăm, iar Orlov se află în ţară doar de patruzeci şi opt de ore. Foloseşte-ţi bibilica.

Între timp, la Washington directorul CIA-ului şi cel al FBI-ului căzuseră deja de acord că, pentru a se vedea dacă afirmaţia lui Orlov despre Remiants era exactă, singura metodă era ridicarea acestuia din urmă. Planificarea acţiunii avu loc chiar în ziua când Roth şi McCready mâncară împreună la micul dejun, iar arestarea fu stabilită pentru după-amiaza aceleiaşi zile, după ce Remiants avea să plece de la biroul companiei Aeroflot situată în centrul Washingtonului, cam pe la cinci, ora locală, când la Londra se va fi întunecat deja de mult.

Rusul ieşi din clădire imediat după cinci şi merse pe trotuar înainte de-a străbate un loc de promenadă şi de-a ajunge la locul unde-şi parcase maşina.

Birourile Aeroflot se aflau sub supraveghere de mai multă vreme, deşi Remiants nu era conştient de prezenţa celor şase agenţi FBI, înarmaţi cu toţii, care îl însoţiră rămânând puţin în spate în timpul traversării locului de promenadă. Agenţii aveau de gând să efectueze arestarea în momentul când rusul se

pregătea să intre în maşină. Treaba avea să fie făcută repede şi discret. N-avea să observe nimeni.

Promenada cuprindea o serie de poteci situate între câteva porţiuni de gazon neregulate ca formă şi împânzite de resturi şi gunoaie, precum şi nişte bănci amplasate acolo spre folosinţa onorabililor cetăţeni ai Washingtonului, care le puteau ocupa pentru a sta la soare şi a mânca prânzul luat la pachet. Întemeietorii oraşului n-avuseseră de unde să ştie că peste ani părculeţul avea să devină un loc de întâlnire al traficanţilor de droguri cu clienţii cu care aveau de reglat diverse conturi. Pe una din bănci, tocmai când Remiants străbătea promenada şi se îndrepta spre parcare, un negru şi un cubanez negociau o afacere. Fiecare avea un grup de susţinători aflaţi în imediata lor apropiere.

Lupta fu declanşată de un strigăt de mânie al cubanezului, care se ridică şi scoase un cuţit. Una din gărzile de corp ale negrului dădu la iveală un pistol şi-l împuşcă pe loc. Cel puţin alţi opt oameni din cele două tabere puseră mâna pe arme şi începură să tragă în adversari. Puţinii civili neimplicaţi şi aflaţi în preajmă se puseră pe ţipat şi se risipiră care-ncotro. Agenţii FBI, uluiţi preţ de o clipă de rapiditatea celor întâmplate, acţionară conform pregătirii efectuate la Quantico, lăsându-se la pământ, rostogolindu-se şi scoţând armele.

Remiants încasă un singur glonte cu vârful explozibil în ceafă şi se prăbuşi în faţă. Ucigaşul lui fu împuşcat imediat de către un agent FBI. Cele două bande, negrii şi cubanezii, se risipiră în cele patru vânturi. Întregul schimb de focuri durase şapte secunde şi se soldase cu doi morţi: un cubanez şi rusul nimerit întâmplător în toiul luptei.

Modul în care îşi rezolvă americanii problemele depinde extrem de mult de tehnologie, fiind uneori chiar criticat pentru acest lucru, însă nimeni nu-i poate contesta rezultatele atunci când tehnologia funcţionează la superlativ.

Cei doi bărbaţi morţi fură transportaţi la cea mai apropiată morgă, unde problema încăpu pe mâinile FBI-ului. Pistolul folosit de cubanez luă calea laboratorului de balistică, însă nu oferi prea multe amănunte. Era o armă cehoslovacă a cărei sursă era imposibil de depistat şi care probabil că fusese importată din America Centrală sau de Sud. În schimb, amprentele cubanezului se dovediră mai bogate în informaţii. Victima fu identificată ca fiind un oarecare Gonzalo Appio, aflat deja în dosarele FBI-ului. Verificarea pe computer, indica imediat că respectivul era

cunoscut atât de Agenţia de Combatere a traficului de Droguri, cât şi de secţia de poliţie însărcinată cu supravegherea metroului din zona oraşului Miami.

Cubanezul avea reputaţia unui traficant de droguri şi în acelaşi timp a unui ucigaş plătit. Într-o etapă anterioară a existenţei, lui nefericite, fusese unul din aşa-numiţii *marielitos,* cubanezii atât de generos „eliberaţi" de Castro şi expediaţi de acesta din portul Mariei în Florida – criminali, psihopaţi, pederaşti şi borfaşi îngrămădiţi până atunci în închisori şi aziluri. America se lăsase trasă pe sfoară şi-i primise.

Singurul lucru nedovedit cu privire la Appio, deşi suspectat de FBI, era activitatea lui de pistolar în solda DGI-ului, poliţia secretă cubaneză aflată sub dominaţia KGB-ului. Dovezile se sprijineau pe presupusa implicare a lui Appio în uciderea a doi binecunoscuţi şi eficienţi radio-reporteri cu vederi anti-Castro, care lucrau nu departe de Miami.

FBI-ul le puse la dispoziţie dosarul celor de la Langley, a căror preocupare atinse cote extrem de mari. Frank Wright, directorul Secţiei operative, trecu peste capul lui Bailey şi vorbi cu Roth la Londra.

— Trebuie să ştim, Joe. Acum, cât mai repede. Dacă rezervele englezilor faţă de Minstrel au un suport real, e nevoie să ştim. Jos mănuşile, Joe. Foloseşte detectorul de minciuni şi tot tacâmul. Du-te imediat acolo, Joe şi află de ce există întotdeauna ceva în neregulă.

Înainte de-a pleca la Alconbury, Roth se întâlni din nou cu Sam McCready. Întrevederea se dovedi a fi posomorâtă, americanul arătându-se furios şi cuprins de amărăciune.

— Sam, dacă ştii ceva, dacă ştii într-adevăr ceva, trebuie să dai cărţile pe faţă cu mine. Din punctul meu de vedere e vina ta dacă am comis vreo greşeală gravă în cazul ăsta, fiindcă n-ai vrut să ne răspunzi cu aceeaşi monedă. Noi am fost cinstiţi cu tine. Acum e rândul tău. Spune-mi exact ce ai.

McCready îşi fixă prietenul cu o privire inexpresivă. Juca prea mult pocher ca să se trădeze când n-avea de gând. Însă era pus în faţa unei dileme. În sinea lui i-ar fi plăcut să-i spună lui Joe Roth de Keepsake şi să-i furnizeze dovada concretă de care avea nevoie ca să-şi piardă încrederea în Orlov. Dar Keepsake mergea pe o sârmă foarte periculoasă, care până la urmă avea să fie tăiată de contraspionajul sovietic deîndată ce acesta ar fi putut s-o prindă între dinţi, convins fiind de existenţa unei scurgeri undeva în Europa occidentală. Nu putea şi nu îndrăznea să-i

divulge existenţa şi cu atât mai puţin gradul şi poziţia lui Keepsake.

— Problema e a voastră, Joe, spuse el. Nu mă scoate pe mine vinovat. Eu mai departe de atât nu pot să merg. Cred că eşti de acord cu mine, lăsând deoparte afacerea Milton-Rice, că asta din urmă n-a mai fost tot coincidenţă.

— Ar fi putut exista o scurgere aici, spuse Roth, părându-i însă rău imediat.

— Peste poate, răspunse calm McCready. Ar fi trebuit să ştim ora şi locul crimei de la Washington şi nu le-am ştiut. Ori e mâna lui Orlov, care le fixează cumva dinainte, ori e cineva de la voi. Şi ştii ce cred eu: e Orlov. Că veni vorba, câţi dintre oamenii voştri au acces la informaţiile lui Orlov?

— Şaisprezece, zise Roth.

— Dumnezeule! Puteaţi să daţi şi-un anunţ în *New York Times.*

— Eu, doi asistenţi, operatorii analişti – de asta ies atât de mulţi. FBI-ul ştia de ridicarea lui Remiants, dar nu şi de Milton-Rice. Însă aceşti şaisprezece erau la curent cu amândouă.

— Şi încă în timp util. Mă tem că la noi e buba – probabil cineva neînsemnat, un funcţionar, un criptograf sau o secretară.

— Iar eu cred că aveţi un fals dezertor.

— Oricum, tot o să aflu.

— Pot să vin şi eu? întrebă Sam.

— Regret, amice, de data asta nu. Acum e strict o problemă a CIA-ului. Cu circuit închis. Pe curând, Sam.

Colonelul Piotr Orlov observă schimbarea petrecută în rândul oamenilor din jurul lui imediat după întoarcerea lui Roth la Alconbury. În câteva minute familiaritatea lor jovială dispăru.

Personalul CIA-ului din interiorul clădirii deveni rezervat şi protocolar. Orlov aşteptă răbdător.

Când Roth se aşeză în faţa lui în camera unde se luau interogatoriile, doi aghiotanţi îşi făcură apariţia cu un dispozitiv transportat într-un cărucior cu rotile. Orlov îl cercetă cu privirea. Îl mai văzuse şi altădată. Poligraful. Ochii i se îndreptară spre Roth.

— Ceva necazuri, Joe? întrebă el încet.

— Da, Peter, necazuri mari de tot.

În câteva propoziţii scurte, Roth îl informă pe rus despre operaţiunea ratată de la Washington. Ochii lui Orlov licăriră scurt. Teamă? Vinovăţie? O să descopere aparatul.

Orlov nu protestă când tehnicienii îi fixară discurile pe piept, la încheieturi şi pe frunte. Roth nu acţionă el însuşi dispozitivul –

exista un tehnician însărcinat cu acest lucru – dar ştiu ce întrebări avea de pus.

Poligraful arată şi funcţionează cam ca electro-cardiografele întâlnite în orice spital. El înregistrează ritmul bătăilor inimii, pulsul şi transpiraţia – adică toate simptomele manifestate de cineva care minte sub presiune. Iar presiunea mintală este exercitată pur şi simplu prin conştientizarea faptului că eşti testat.

Roth începu ca de obicei cu întrebări simple, menite să stabilească o relaţie standard, iar acul subţire se mişcă leneş pe hârtia fixată pe car, suind şi coborând uşor. Orlov fusese deja testat în acest fel de trei ori şi nu oferise niciodată simptomele propriu-zise ale unui om care minte. Roth îl întrebă despre locul de unde venea, despre anii petrecuţi în cadrul KGB-ului, despre dezertarea şi despre informaţiile pe care le furnizase până atunci. Apoi trecu la întrebările dure.

— Eşti agent dublu în serviciul KGB-ului?

— Nu.

Acul continuă să urce şi să coboare încet.

— Sunt informaţiile pe care mi le-ai dat până acum exacte?

— Da.

— Există vreo informaţie vitală pe care nu ne-ai dat-o?

Orlov tăcu, încleştându-şi mâinile pe braţele scaunului.

— Nu.

Acul zvâcni în sus şi-n jos de câteva ori înainte de-a reveni la normal. Roth se uită la operator şi primi confirmarea sub forma unei încuviinţări din cap. Se ridică, se apropie de maşină, privi coala de hârtie şi-i spuse operatorului să închidă aparatul.

— Îmi pare rău Peter, dar asta a fost o minciună.

În cameră se lăsă liniştea. Cinci oameni se uitară la rusul care-şi plecă ochii în pământ. Într-un târziu ridică privirea.

— Joe, prietene, pot să vorbesc cu tine? Singur? Între patru ochi? Fără microfoane, doar tu şi cu mine. Se poate?

Era un lucru care contravenea regulamentului şi care în acelaşi timp constituia un risc. Roth căzu pe gânduri. De ce? Ce avea de spus acest tip enigmatic, care tocmai înregistrase primul eşec la testul cu detectorul de minciuni? Ce era atât de important încât să nu poată fi auzit nici măcar de cei ce primiseră aprobarea Serviciului de securitate? aprobă grăbit din cap. După ce rămaseră singuri iar microfoanele fură scoase din funcţiune, întrebă scurt:

— Ei bine?

Rusul scoase un oftat prelung..

— Joe, nu te-a mirat niciodată felul în care am dezertat? Viteza de acţiune? Sau faptul că nu ţi-am lăsat timp să iei legătura cu Washingtonul?

— Ba da. Te-am şi întrebat de ce. Drept să-ţi spun, explicaţiile tale n-au avut niciodată darul să mă mulţumească pe deplin. De ce ai dezertat în felul ăsta?

— Fiindcă n-am vrut să păţesc ce-a păţit Vollcov.

Roth avu impresia că tocmai primise un croşeu la plex.

Toţi cei ce lucrau în agenţie aflaseră despre dezastruosul *caz* Vollcov. La începutul lui septembrie 1945, Konstantin Vollcov, vice-consulul sovietic din Turcia, cu sediul la Istanbul, se prezentase la consulatul general englez şi îi spusese unei oficialităţi uluite că era de fapt directorul secţiei KGB-ului din Turcia şi că voia să dezerteze. Se oferise să divulge numele a 314 agenţi sovietici din Turcia şi pe al altor 250 din Anglia. Fapt şi mai important, declarase că existau de asemenea doi diplomaţi englezi ai Foreign Officeului care lucrau pentru Rusia, precum şi o altă persoană situată foarte sus în ierarhia Serviciului Englez de Informaţii.

Veştile fuseseră trimise la Londra, în timp ce Volkov se întorsese la consulat. La Londra problema încăpuse pe mâinile directorului secţiei care se ocupa de Rusia. Agentul respectiv luase măsurile de rigoare şi zburase imediat la Istanbul. Cât despre Volkov, ultima oară fusese văzut sub forma unei mogâldeţe înfăşurată în bandaje şi urcată în grabă la bordul unui avion utilitar cu destinaţia Moscova, unde murise după ce fusese torturat înfiorător la Lubianka. Directorul englez al secţiei ruse sosise prea târziu – fapt deloc surprinzător, întrucât el însuşi anunţase Moscova din sediul lui de la Londra. Numele lui era Kim Philby, adică exact spionul sovietic pe care l-ar fi dat în vileag dovezile lui Volkov.

— Ce anume vrei să-mi spui, Peter?

— A trebuit să dezertez în felul ăsta fiindcă ştiam că în tine puteam avea încredere. Nu ajunseseşi suficient de sus.

— Suficient de sus ca să ce?

— Ca să fii una şi aceeaşi persoană cu el.

— Nu te înţeleg, Peter, spuse Roth, deşi îl înţelegea foarte bine.

Rusul vorbi încet şi limpede, ca şi cum s-ar fi eliberat de o povară care-l apăsa de mult timp.

— De şaptesprezece ani KGB-ul are un om în CIA. Cred că la

ora asta a ajuns foarte sus.

CAPITOLUL PATRU

Joe Roth stătea întins pe patul de campanie din dormitorul clădirii izolate de pe câmpia Alconbury şi se întreba ce trebuia să facă. O sarcină care în urmă cu şase săptămâni i se păruse nu doar fascinantă, ci şi capabilă să-l ajute să-şi consolideze cariera într-un timp record, se transformase într-un veritabil coşmar.

De patruzeci de ani, de la constituirea sa în 1948, CIA-ul avusese o singură preocupare obsesivă: să se păzească de infiltrarea unei „cârtiţe" sovietice. În acest scop fuseseră cheltuite miliarde de dolari pentru diverse măsuri de precauţie în domeniul contrainformaţiilor. Toţi angajaţii fuseseră verificaţi şi paraverificaţi, supuşi testelor cu detectorul de minciuni, interogaţi şi cercetaţi până la exasperare.

Iar rezultatele se văzuseră. În timp ce englezii fuseseră şubreziţi la începutul anilor cincizeci de trădările lui Philby, Burgess şi Maclean, Agenţia rămăsese intactă. Şi pe când afacerea Philby continuase în paralel cu eforturile agentului englez al SIS-ului de a trăi ascuns în Beirut până la plecarea definitivă la Moscova din 1963, Agenţia îşi păstrase integritatea.

Chiar şi atunci când Franţa fusese zguduită de afacerea Georges Paques, lucru trăit din nou şi de Anglia la începutul anilor şaizeci în urma cazului George Blake, CIA-ul rămăsese impenetrabil. În toată această perioadă, ramura de Contrainformaţii a Agenţiei, Biroul pentru Securitate, fusese condusă de un om remarcabil pe nume James Jesus. Angleton, un obsedat singuratic şi secretos care trăia şi respira cu un singur scop: să păzească Agenţia de orice fel de infiltrare sovietică.

În cele din urma, Angleton căzuse victimă propriei firi congenital suspicioasă. Începuse să creadă că, în ciuda eforturilor sale în interiorul CIA-ului *chiar se afla* o cârtiţă fidelă Moscovei. În pofida tuturor testelor şi cercetărilor, ajunsese să fie convins că trădătorul izbutise, nu se ştie cum, să pătrundă în interior. Raţionamentul lui părea a fi următorul: deşi nu există nici o cârtiţă, normal ar fi să existe. Deci, e imposibil să nu existe. Deci există. Vânătoarea declanşată pentru găsirea ipoteticului „Saşa" începuse să consume din ce în ce mai mult timp şi să necesite strădanii din ce în ce mai mari:

Paranoicul dezertor rus Golâţin, care dădea vina pe KGB

pentru toate relele de pe planetă, se grăbise să se declare de acord. Acest lucru îi mângâiase urechile lui Angleton ca o muzică diafană. Vânarea lui „Saşa” fusese înteţită. Apăruseră zvonuri potrivit cărora numele său ar fi început cu litera K. Ofiţerii al căror, nume începea cu această literă îşi văzuseră viaţa de zi cu zi bulversată. Unul demisionase dezgustat. Alţii fuseseră concediaţi fiindcă nu-şi putuseră dovedi nevinovăţia. Mişcarea poate că fusese prudentă, însă nu se arătase indicată pentru moralul celorlalţi, care scăzuse vertiginos. Vânătoarea continuase vreme de încă zece ani, din 1964 până în 1974. În cele din urmă, directorul William Colby se săturase şi-l convinsese pe Angleton să iasă la pensie.

Biroul pentru Securitate încăpuse pe alte mâini. Îndatoririle legate de păzirea Agenţiei de penetrarea sovieticilor se menţinuseră, însă la un nivel ceva mai coborât şi oricum nu atât de agresiv.

Ironia sorţii făcuse ca, ulterior debarasării de trădătorii ideologici ai generaţiei mai vechi, englezii să nu mai fie confruntaţi cu nici un scandal legat de spionaj şi petrecut înăuntrul propriei comunităţi a lucrătorilor din Contrainformaţii. Pe urmă roata începuse să se învârtă. America, atât de pusă la adăpost de trădători de la sfârşitul anilor patruzeci încoace, dăduse la iveală o sumedenie de indivizi care nu erau nici măcar ideologi, ci nişte nemernici dispuşi să-şi trădeze ţara pentru bani: Boyce, Lee, Harper, Walker şi în cele din urmă Howard, care activase în cadrul CIA-ului şi-i trădase pe agenţii americani ce lucrau în Rusia natală. Denunţat de Urcenko înainte de bizara lui re-dezertare, Howard reuşise să plece neobservat la Moscova înainte de-a putea fi arestat. Scandalurile legate de trădarea lui Howard şi de re-dezertarea lui Urcenko, ambele survenite cu un an în urmă, lăsaseră două pete urâte pe obrazul Agenţiei.

Însă toate acestea nu însemnau nimic în comparaţie cu efectul potenţial al afirmaţiei lui Orlov. Dacă aşa stăteau lucrurile, vânătoarea de oameni care avea să se declanşeze era suficientă pentru dezmembrarea Agenţiei. Dacă ce se spusese era adevărat, evaluarea pagubelor avea să dureze ani de zile, în timp ce redistribuirea miilor de agenţi, a codurilor, a reţelelor şi a alianţelor din afara ţării aveau să ţină un deceniu şi să coste milioane. Reputaţia Agenţiei avea să fie grav deteriorată pentru anii următori.

Întrebarea care nu-i dădea pace lui Roth în timp ce aştepta dimineaţa era: cui dracu aş putea să-i spun? Cu puţin înainte de

ivirea zorilor se hotărî, se ridică, se îmbrăcă şi-şi puse nişte lucruri într-o valiză. Înainte de-a pleca se duse să se uite la Orlov, care dormea buştean şi-i spuse lui Kroll:

— Ai grijă de el cât lipsesc. Nu intră şi nu iese nimeni. Omul ăsta a devenit incredibil de preţios.

Kroll nu înţelese de ce, dar aprobă din cap. Era genul de om care executa ordinele fără să se întrebe vreodată ce rost aveau. Cum ar spune poetul: cu fapta-n viaţă ca şi-n moarte.

Roth merse cu maşina la Londra, evită ambasada, ajunse la apartamentul pe care-l avea în oraş şi luă un paşaport pe un alt nume decât al lui. Obţinu unul din ultimele locuri de la bordul unui avion englez de transport particular cu destinaţia Boston şi făcu transferul de la aeroportul Logan la Washington National. În ciuda unei economii de timp de cinci ore, începuse să se întunece când ajunse la volanul unei maşini închiriate în Georgetown, unde parcă şi merse pe jos până la capătul lui K Street, aflată în apropierea *campusului* Universităţii din Georgetown.

Casa pe care o căuta era o clădire frumoasă din cărămidă roşie, ce se deosebea de altele aflate în apropiere prin complicatele sisteme de securitate care supravegheau strada şi toate căile de acces spre casă. Se văzu oprit în timp ce traversa strada şi se îndrepta spre portic, fiind nevoit să-şi arate legitimaţia de agent CIA. La uşă ceru să-l vadă pe omul pentru care venise, i se spuse că domnul tocmai lua masa şi ceru să i se ducă un mesaj. După câteva minute i se permise să intre într-o bibliotecă unde se răsfăţau o puzderie de cărţi învelite în piele şi unde se simţea vag aroma unui trabuc. Se aşeză şi se puse pe aşteptat. Apoi uşa se deschise şi în cadrul ei îşi făcu apariţia directorul CIA-ului.

Deşi nu avea obiceiul să primească la el acasă lucrători tineri şi cu vechime relativ mică decât dacă îi chema personal, directorul se aşeză într-un fotoliu de piele, îi făcu semn lui Roth să ia loc în faţa lui şi-l întrebă cu o voce înceată care era scopul vizitei. Roth îi povesti cât se poate de atent.

Directorul trecuse de şaptezeci de ani. O vârstă neobişnuită pentru o asemenea funcţie, însă adevărul este că şi el era un om neobişnuit. Activase în cadrul OSS-ului[27] în al doilea război mondial, ocupându-se de infiltrarea agenţilor în Franţa cotropită de nazişti şi în Ţările de Jos. După război şi după desfiinţarea

[27] Oficiul pentru serviciile strategice, (n. trad.).

OSS-ului, se reintegrase vieţii civile, preluând o făbricuţă de la tatăl său şi transformând-o într-un conglomerat uriaş. Când se înfiinţase CIA-ul în scopul continuării muncii OSS-ului, primul director al instituţiei, Allen Dulles, îi oferise şansa de a se reactiva, însă refuzase.

După ani buni, ajunsese om cu stare şi membru de frunte al Partidului Republican, pusese ochii pe un fost actor care candida pentru funcţia de guvernator al Californiei şi se legase de el. Când Ronald Reagan câştigase alegerile prezidenţiale, îi ceruse prietenului său demn de încredere să preia conducerea CIA-ului.

Directorul era catolic, văduv de ani de zile, adeptul unei morale puritane stricte şi cunoscut pe coridoarele de la Langley drept „un ticălos bătrân şi dat naibii”. Răsplătea talentul şi inteligenţa, însă lucrul la care ţinea cel mai mult era loialitatea. Avusese prieteni buni care fuseseră trimişi în camerele de tortură ale Gestapoului fiindcă fuseseră trădaţi, aşa că singurul lucru pe care nu-l tolera sub nici o formă era trădarea. Pentru trădători nu manifesta nimic altceva decât o ură viscerală. În mintea directorului, pentru acest gen de oameni nu putea fi vorba de milă.

Ascultă atent relatarea lui Roth, uitându-se la soba în care nu ardea focul, dat fiind că noaptea era atât de caldă. Nu arătă în nici un fel ce simţea, cu excepţia unei contractări a muşchilor feţei.

— Ai venit direct aici? îl întrebă pe Roth după ce acesta termină. N-ai mai vorbit cu nimeni?

Roth îi povesti cum venise, ca un hoţ ce pătrunde în propria lui ţară pe întuneric, cu un paşaport fals şi pe un drum ocolit. Bătrânul încuviinţă din cap. Şi el se furişase odată în Europa lui Hitler exact în acelaşi mod. Se ridică şi se apropie de vechea măsuţă de perete ca să-şi toarne coniac dintr-o sticlă ornamentală într-un pahar fără picior, oprindu-se ca să-l bată pe umăr pe Roth şi să-l liniştească.

— Ai procedat bine, băiete, spuse el, oferindu-i nişte coniac lui Roth care refuză. Şaptesprezece ani ai zis?

— După spusele lui Orlov. Toţi ofiţerii superiori de la mine, inclusiv Frank Wright, au această vechime în cadrul Agenţiei. N-am ştiut cui să mă adresez.

— Nu, fireşte că nu.

Directorul se aşeză din nou şi căzu pe gânduri. Roth nu-l întrerupse. Într-un târziu bătrânul rosti:

— Trebuie să fie cineva de la Oficiul pentru Securitate. Dar nu

directorul. Fără îndoială că e cu totul loial, deşi are o vechime de douăzeci şi cinci de ani. O să-l trimit în concediu. Are drept adjunct un tânăr foarte capabil. Fost avocat. Nu cred că are mai mult de cincisprezece ani la noi.

Directorul chemă un aghiotant şi ordonă să se dea câteva telefoane. Obţinu confirmarea că directorul adjunct al OS-ului avea patruzeci şi unu de ani şi intrase în Agenţie direct de pe băncile Facultăţii de drept cu cincisprezece ani în urmă. Acesta se trezi convocat de urgenţă de la locuinţa sa din Alexandria. Îl chema Max Kellogg.

— Norocul lui că n-a lucrat pe vremea lui Angleton, spuse directorul. Numele lui începe cu K.

Agitat şi temător, Max Kellogg ajunse imediat după miezul nopţii. Tocmai voise să se ducă la culcare când sunase telefonul şi constatase uimit că la celălalt capăt al firului se afla directorul în persoană.

— Spune-i şi lui, ordonă directorul.

Roth îşi repetă relatarea. Avocatul ascultă totul fără să clipească, nu lăsă să-i scape nimic, puse două întrebări suplimentare şi-nu luă nici un fel de notiţe. În cele din urmă îl întrebă pe director:

— De ce eu, domnule? E şi Harry în oraş.

— Lucrezi la noi doar de cincisprezece ani, spuse directorul.

— Aha.

— Am hotărât să-l ţinem pe Orlov – sau Minstrel, cum naiba i-om spune – la Alconbury, continuă directorul. Probabil că e la fel de în siguranţă acolo ca şi aici, dacă nu cumva chiar mai în siguranţă. Opreşte-i pe englezi, Joe. Spune-le că Minstrel a furnizat informaţii care sunt de interes numai pentru Statele Unite. Mai spune-le că vor avea iarăşi acces imediat după ce verificăm ce-am primit. O să plecaţi amândoi cu avionul de dimineaţă, îi informă directorul, privindu-şi ceasul, cu o cursă specială direct la Alconbury. De-acum încolo lucraţi fără oprelişti. E prea târziu pentru aşa ceva, iar miza e prea mare. Orlov o să înţeleagă. Luaţi-l la întrebări şi nu-l slăbiţi. Vreau să ştiu tot. Şi în primul rând vreau urgent două lucruri. Dacă e adevărat. Şi, în cazul că este, cine-i individul. Din momentul ăsta lucraţi pentru mine şi pentru nimeni altcineva. Îmi raportaţi direct. Fără întrerupere şi fără să întrebaţi în stânga şi-n dreapta. Dacă aveţi întrebări, mi le puneţi mie. La nivelul ăsta o să mă ocup eu de toate.

Dorinţa de-a lupta se putea citi din nou în ochii bătrânului.

Roth şi Kellogg încercară să doarmă puţin la bordul avionului Grumman cu care se întoarseră de la Andrews la Alconbury. La sosire încă erau derutaţi şi obosiţi. Drumul dinspre Vest spre est e întotdeauna mai rău. Din fericire, amândoi evitaseră alcoolul şi băuseră doar apă. Nici nu se mai opriră să se mai spele şi să se pieptene înainte de a intra în camera colonelului Orlov. Când deschise uşa, Roth auzi vocea familiară a lui Art Garfunkel pe casetofon.

Bine zis, îşi spuse Roth sumbru, am vrea să mai vorbim puţin. Numai că de data asta n-o să mai existe nici un fel de sunete ale tăcerii[28].

Însă Orlov colabora ireproşabil. Părea resemnat la gândul că-şi divulgase ultima parte a preţioasei „asigurări". Preţul miresei fusese oferit pe de-a-ntregul. Singura, problemă era dacă avea să li se pară convenabil peţitorilor.

— Nu i-am ştiut niciodată numele, spuse el în camera, de interogatorii.

Kellogg preferase să renunţe la microfoane şi magnetofoane. Avea propriul lui casetofon portabil şi completa ce se afla înregistrat pe el cu notiţele pe care le lua. Nu voi să se dea la copiat nici o bandă şi nici să mai fie cineva din CIA de faţă. Tehnicienii fuseseră invitaţi să plece. Kroll şi încă doi oameni păzeau căile de acces spre uşa care devenise acum izolată fonic: Ultima activitate a tehnicienilor fusese să cureţe încăperea şi să se asigure că nu mai existau microfoane, cerinţă care avu darul să-i nedumerească vizibil.

— Jur că aşa e. Era cunoscut doar ca agentul Sparrowhawk şi lucra sub comanda directă a generalului Drozdov.

— Unde şi când a fost recrutat?

— Cred că în Vietnam, în '68 sau '69.

— Crezi?

— Nu, ştiu sigur că în Vietnam. Lucram la planificare şi organizam chiar atunci o operaţiune de amploare în Saigon şi-n jurul lui. Cei recrutaţi pe plan local erau vietnamezi, normal, oameni din Vietcong. Însă aveam şi oamenii noştri. Unul din ei a raportat că Vietcong-ul le adusese un american nemulţumit de ai lui. Agentul nostru local l-a cultivat şi l-a convins. La sfârşitul anului 1969, generalul Drozdov s-a deplasat personal la Tokio ca

[28] Aluzie la celebrul cântec *The Sounds of Silence,* compus de Paul Simon şi interpretat de acesta în duet cu Art Garfunkel la sfârşitul anilor şaizeci (n. trad.).

să discute cu americanul. Acesta a fost momentul când i s-a dat numele conspirativ Sparrowhawk.

— De unde ştii?

— S-au făcut aranjamente, s-au stabilit legături de comunicaţii şi s-au transferat nişte fonduri. Eu mă ocupam de lucrările de genul ăsta.

Vorbiră o săptămână încheiată. Orlov îşi aminti numele unor bănci la care fuseseră plătite sume de bani de-a lungul anilor, precum şi lunile (dacă nu chiar zilele) în care avuseseră loc aceste transferuri. Sumele crescuseră cu trecerea anilor, reflectând probabil avansările şi furnizarea unor informaţii mai bune.

— Şi după ce m-am mutat la Direcţia de activităţi ilegale şi am devenit subalternul direct al lui Drozdov, legătura mea cu cazul Sparrowhawk a continuat. Însă acum nu mă mai ocupam de transferurile bancare, ci de probleme strict operative. Dacă Sparrowhawk ne dădea un agent care lucra împotriva noastră, eu anunţam secţia care rezolva aceste probleme, de obicei pe cea de acţiune directă, cunoscută şi sub numele de „Mici necazuri”, iar cei de-acolo îl lichidau pe agentul ostil dacă nu se afla pe teritoriul nostru sau puneau mâna pe el dacă lucra în-interior. În felul ăsta am găbjit patru cubanezi care luptau împotriva lui Castro.

Max Kellogg îşi notă totul şi ascultă de mai multe ori casetele în cursul nopţii. În cele din urmă îi spuse lui Roth:

— Există o singură carieră care se potriveşte tuturor acestor declaraţii. Nu ştiu a cui e, însă o să aflu din dosare. Acum e o problemă de verificare. Ore întregi de verificare. Iar chestia asta pot s-o fac doar în Washington, la registratură. Trebuie să mă întorc.

Luă avionul a doua zi, petrecu vreo cinci ore cu directorul Agenţiei la conacul acestuia din Georgetown, iar apoi se închise între patru pereţi de dosare. Avea carte *blanche* din ordinul personal al directorului. Nimeni nu îndrăzni să-i refuze ceva lui Kellogg. Însă, în ciuda caracterului secret al verificării, zvonurile începură să se facă auzite la Langley. Se întâmpla ceva. Apăruse o problemă legată de securitatea internă. Moralul agenţilor începu să se clatine. Lucrurile de acest gen nu pot fi ascunse niciodată cu desăvârşire.

La Golders Hill, în nordul Londrei, există un părculeţ mult mai mic decât Hampstead Heath, unde se află o mini-grădină

zoologică populată de cerbi, capre, raţe şi fel de fel de păsări sălbatice. McCready se întâlni cu Keepsake acolo chiar în ziua când Max Kellogg se întorcea cu avionul la Washington.

— Lucrurile nu arată grozav la ambasadă, spuse Keepsake. Omul trimis de linia K a primit ordin de la Moscova şi a început să ceară dosarele pentru mulţi ani în urmă. Cred că e începutul unei investigaţii pe probleme de securitate, care probabil că are loc în toate ambasadele din Europa occidentală. Mai devreme sau mai târziu n-o să-i mai rămână decât ambasada de la Londra.

— Putem să te ajutăm cu ceva?

— Posibil.

— Dă-ne o sugestie, spuse McCready.

— Ar fi bine dacă aş putea să le ofer efectiv ceva folositor. De pildă, niscai veşti bune despre Orlov.

După ce un dezertor aflat pe teritoriu străin trece în tabăra cealaltă, faptul că an de an nu furnizează nici un fel de informaţii îl expune bănuielilor. De aceea noii lui şefi obişnuiesc să-i pună la dispoziţie anumite date autentice pe care să le trimită în ţară, dovedind astfel ce băiat bun este.

Keepsake îi dăduse deja lui McCready numele tuturor angajaţilor sovietici din Anglia de care avea cunoştinţă, ceea ce însemna oricum majoritatea. Fireşte că englezii nu puseseră mâna pe toţi – asta i-ar fi dat de gol: Unii fuseseră îndepărtaţi de lângă materialele ultrasecrete, nu la modul ostentativ, ci treptat, în cadrul unor schimbări „administrative”. Alţii fuseseră avansaţi în grad, nemaiavând însă acces la informaţiile strict secrete. În fine, existaseră câţiva pe ale căror birouri materialele ajungeau cu modificări însemnate, aşa încât divulgarea lor ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Lui Keepsake i se permisese chiar să „recruteze” câţiva agenţi noi ca să-şi demonstreze valoarea în ochii celor de la Moscova. Unul din ei era nici mai mult nici mai puţin decât funcţionar la registratura SIS-ului, un om pe deplin loial Angliei, dar care putea transmite ceea ce i se spunea. Moscova se arătase încântată de recrutarea agentului Wolverine. Se stabilise ca după două zile Wolverine să-i furnizeze lui Keepsake un exemplar dintr-un raport scris de mâna lui Gaunt, în care să se menţioneze că Orlov se găsea în prezent la Alconbury, unde atât americanii cât şi englezii luaseră o plasă cât ei de mare.

— Cum merge treaba cu Orlov? se interesă Keepsake.

— Acum e linişte deplină, spuse McCready. Am stat cu el o jumătate de zi şi n-am ajuns la nici un rezultat. Cred doar că am

semănat nişte îndoieli în mintea lui Joe Roth, la ei la sediu şi la Londra. Joe s-a înapoiat la Alconbury, a vorbit din nou cu Orlov, iar pe urmă s-a întors glonţ în State cu alt paşaport. A crezut că nu l-am reperat. Părea grăbit al naibii. N-a mai apărut din nou, cel puţin pe un aeroport obişnuit. Se poate să fi zburat direct la Alconbury cu un avion militar.

Keepsake încetă să arunce firimituri raţelor şi se întoarse spre McCready.

— De atunci au mai vorbit cu tine? Te-au mai invitat vreodată?

— Nu. Şi a trecut o săptămână. Linişte totală.

— Înseamnă că a spus minciuna cea mare, cea pe care a venit pregătit s-o lanseze. Din cauza asta CIA-ul nu mai lasă pe nimeni să se apropie.

— Ai vreo idee ce-ar putea fi?

Keepsake scoase un oftat.

— Dacă aş fi în locul lui Drozdov, aş gândi ca un om al KGB-ului. Două sunt lucrurile la care a râvnit întotdeauna KGB-ul. Unul e să provoace un conflict major între CIA şi SIS. Au început aliaţii voştri să sară la bătaie?

— Nu, sunt foarte politicoşi. Însă nu ne comunică nimic.

— Atunci e al doilea. Celălalt vis e să distrugă CIA-ul din interior. Să-i sape moralul. Să-i învrăjbească pe colegi între ei. Orlov o să denunţe pe cineva ca fiind agent KGB infiltrat înăuntrul CIA-ului. O să fie o acuzaţie eficace. Te-am prevenit, Potemkin este o operaţiune pregătită îndelung şi cu mare grijă.

— Cum să-l descoperim dacă nu ni-l spun ei?

Keepsake începu să se apropie agale de maşină. Se întoarse şi spuse peste umăr.

— Fiţi atenţi faţă de cine se vor purta brusc cu răceală cei din CIA. Ăla e omul şi te anunţ de pe-acum că e nevinovat.

EDWARDS rămase cu gura căscată.

— Să-i lăsăm pe cei din Moscova să prindă de veste că la ora asta Orlov se află la Alconbury? Dacă află Langley, e caz de război. De ce naiba să facem una ca asta?

— Un test. Eu unul cred în Keepsake şi sunt convins că nu minte. Am încredere în el. Prin urmare, sunt de părere că Orlov e infiltrat. Dacă Moscova nu reacţionează şi nu încearcă să-i vină de hac, avem dovada. Se vor convinge până şi americanii. Bineînţeles că se vor face foc pe noi, dar îşi vor da seama că a fost o acţiune logică.

— Şi dacă-l atacă şi-l ucid pe Orlov? Te angajezi tu să-i

comunici lui Calvin Bailey?

— Nu o vor face, spuse McCready. Sunt la fel de sigur de asta cum sunt de faptul că după zi urmează noapte.

— Că veni vorba, îşi petrece concediul aici.

— Cine?

— Calvin. Cu soţia şi fiica. Ai un dosar pe birou. Aş vrea ca Firma să-l trateze cu ospitalitatea cuvenită. Dineuri cu oameni pe care ar vrea să-i întâlnească, lucruri de genul ăsta. A fost un prieten de nădejde al Angliei de-a lungul anilor. Măcar atât putem să facem.

McCready coborî posomorât la el în birou şi se uită la dosar. Denis Gaunt stătea în faţa lui.

— Îi place opera, spuse McCready, citind din dosar. Bănuiesc că putem să-i facem rost de bilete la Covent Garden, Glyndebourne şi alte locuri de-astea.

— Dumnezeule, iar eu n-am cum să intru la Glyndebourne rosti Gaunt cuprins de invidie. Există o listă de priorităţi pe şapte ani de-acum încolo.

Minunatul conac ţărănesc din inima Sussexului, situat între pajişti nesfârşite şi adăpostind una dintre cele mai bune săli de operă din ţară, era şi rămăsese visul cel mai frumos al oricui iubitor de operă în nopţile de vară.

— Îţi place opera? întrebă McCready.

— Sigur.

— Perfect. Poţi să-i însoţeşti pe Calvin şi pe doamna Bailey pe durata şederii. Fă rost de bilete la Garden şi Glyndebourne. Foloseşte-te de numele lui Timothy. Fă caz de gradul pe care-l are. Meseria asta afurisită trebuie să aibă şi nişte câştiguri, deşi al naibii să fiu dacă am avut parte de vreunul.

Cu acestea spuse, se pregăti să plece la masă. Gaunt puse mâna pe dosar.

— Când trebuie să vină? întrebă el.

— Peste o săptămână, răspunse McCready din uşă. Dă-i un telefon. Spune-i la ce te-ai gândit. Întreabă-l ce preferinţe are. Dacă tot trebuie s-o facem, măcar să iasă bine.

Max Kellogg se închise în clădirea arhivei şi petrecu acolo următoarele zece zile. Soţiei lui, care se afla în Alexandria, i se spuse că era plecat din oraş, iar femeia crezu. Lui Kellogg i se trimitea mâncare de câteva ori pe zi, însă trăia mai mult pe bază de cafea şi ţigări cu filtru fumate în exces.

Doi funcţionari de la arhivă îi stăteau permanent la dispoziţie.

Aceştia nu ştiau nimic de investigaţii, însă îi aduceau dosarele de care avea nevoie, unul după altul. Se dădură la iveală fotografii din dosare peste care se aşternuse praful, dat fiind că erau considerate aproape lipsite de importanţă sau utilitate. Aidoma tuturor agenţiilor secrete, nici CIA-ul nu arunca nimic la coş, indiferent dacă era vorba de ceva neînsemnat sau depăşit. Nimeni nu putea şti când ar fi putut fi nevoie chiar de acel detaliu banal, de un mic pasaj dintr-un ziar sau de o fotografie. Şi iată că acum multe din ele ajunseseră să fie solicitate.

La jumătatea investigaţiilor, doi agenţi primiră misiunea să plece imediat în Europa. Unul urma să viziteze Viena şi Frankfurtul, celălalt avea să se oprească la Stockholm şi Helsinki. Fiecare avea câte o legitimaţie de agent al unei organizaţii de combatere a drogurilor şi o scrisoare semnată personal de secretarul trezorier al Statelor Unite, în care se solicita colaborarea băncilor. Stupefiaţi de eventualitatea folosirii lor pentru spălarea banilor rezultaţi din traficul de droguri, directorii câte uneia din principalele bănci ale fiecărui oraş se sfătuiră între ei şi hotărâră să-şi deschidă dosarele.

Funcţionarii se văzură chemaţi de la ghişee şi puşi în faţa unei fotografii. Se comunicară nişte date şi nişte conturi bancare. Unul din funcţionari nu-şi putu aminti, ceilalţi încuviinţară din cap. Agenţii luară cu ei chitanţe ale fotocopiilor după conturi, sumele depuse şi transferurile operate. Băgară de asemenea în buzunar exemplare de semnătură pentru diverse nume, urmând să le înmâneze experţilor grafologi la întoarcerea la Langley. După ce obţinură ce voiau, se înapoiară la Washington şi-şi puseră trofeele pe biroul lui Max Kellogg.

Dintr-un grup iniţial de peste douăzeci de agenţi CIA care luptaseră în Vietnam în perioada respectivă – iar Kellogg lărgise intervalul de timp, adăugând câte doi ani înainte şi după datele indicate de Orlov – primii doisprezece fură eliminaţi rapid. Ceilalţi ieşiră-şi ei din discuţie unul câte unul. Fie că nu se aflaseră în oraşul potrivit la momentul potrivit, fie că nu putuseră divulga o anumită informaţie fiindcă nu avuseseră niciodată acces la ea, fie că nu putuseră fi prezenţi la o anumită întâlnire întrucât se aflau în cealaltă parte a globului. Cu o singură excepţie.

Încă înainte de întoarcerea agenţilor din Europa, Kellogg îşi dădu seama că ştia despre cine era vorba. Dovezile furnizate de bănci nu făcură decât să-i confirme rezultatul. Când termină şi strânse toate datele laolaltă, *se* prezentă din nou la locuinţa din Georgetown a directorului.

Cu trei zile înainte de această întâlnire, Calvin, doamna Bailey şi fiica lor Clara plecară cu avionul de la Washington la Londra. Bailey iubea Londra, fiind de fapt un anglofil convins. Ceea ce-l entuziasma era în primul rând istoria acestor locuri.

Îi plăcea să viziteze castelele vechi şi conacele impunătoare, construite într-o eră demult apusă şi să se plimbe prin mănăstiri, abaţii şi lăcaşuri de învăţătură din alte vremuri. Se instală într-un apartament din Mayfair reţinut de CIA pentru personalităţile aflate în vizită, închirie o maşină şi se duse la Oxford, evitând autostrada, preferând să şerpuiască pe drumurile secundare şi prânzind apoi în aer liber la „The Bull at Bisham", ale cărui grinzi de stejar fuseseră fixate la locul lor înainte de naşterea reginei Elisabeta I.

În cursul celei de-a doua seri, Joe Roth trecu pe la el ca să bea un pahar. Se întâlni pentru prima oară cu perechea extraordinar de banală formată din doamna Bailey şi Claia, o fetiţă nătângă de opt ani, cu părul drept şi foarte roşcat, ochelari de soare şi nişte dinţi care-i ieşeau din gură. Nu se mai întâlnise niciodată cu familia Bailey; superiorul lui nu era genul de om pe care să-l asocieze poveştilor de adormit copiii sau petrecerilor în aer liber unde se frigeau animale întregi. Se părea însă că răceala lui Calvin Bailey se topise, deşi Roth nu-şi dădea seama dacă motivul adevărat era acest concediu prelungit, petrecut la operă, la concerte şi în galeriile de artă pe care le admira atât de mult, sau perspectiva avansării.

Ar fi vrut să-i spună lui Bailey de încordarea provocată de bomba lansată de Orlov, dar ordinele directorului fuseseră categorice. Nimeni, nici chiar Calvin Bailey, directorul Secţiei de proiecte speciale nu avea voie să ştie. Deocamdată. După ce se va dovedi că acuzaţiile formulate de Orlov sunt fie false, fie confirmate de dovezi solide, eşalonul ofiţerilor superiori din conducerea CIA-ului avea să fie instruit de director în persoană. Până atunci, linişte. Se puteau pune întrebări, însă fără a se da răspunsuri când întrebarea venea din partea altcuiva. Şi în orice caz nu era permisă furnizarea de informaţii din proprie iniţiativă, indiferent cât ar fi fost de neînsemnate. În consecinţă, Joe Roth minţi.

Îi spuse lui Bailey că interogarea lui Orlov decurgea mulţumitor, dar într-un ritm mai lent. Fireşte că informaţiile pe care Orlov şi le amintea cel mai clar fuseseră deja divulgate. Acum trebuiau să-i stoarcă din memorie amănuntele din ce în ce mai puţin importante. Coopera bine iar englezii erau mulţumiţi

de el. Zonele cercetate deja o dată erau reanalizate în repetate rânduri. Treaba cerea timp, însă fiecare realizare a unei informaţii anume dădea la iveală alte câteva detalii mici, dar preţioase.

În timp ce Roth îşi savura băutura, Sam McCready îşi făcu apariţia în faţa uşii. Era însoţit de Denis Gaunt şi urmă încă un rând de prezentări. Roth trebui să admire spectacolul oferit de colegul său englez. McCready se dovedi impecabil, felicitându-l pe Bailey pentru remarcabilul succes înregistrat cu Orlov şi prezentându-i un „meniu” de propuneri formulate de SIS pentru a-i face sejurul în Anglia, cât mai plăcut.

Bailey se arătă încântat de biletele la operă de la Covent Garden şi Glyndebourne. Acestea aveau să reprezinte punctul culminant al vizitei de douăsprezece zile făcută de familia sa la Londra.

— Şi pe urmă înapoi în State? întrebă McCready.

— Nu. O scurtă oprire la Paris, Salzburg şi Viena şi abia după aceea acasă, spuse Bailey.

McCready dădu din cap. Atât la Salzburg cât şi la Viena se găseau săli de operă ce se numărau printre cele mai frumoase din lume.

Încet-încet, atmosfera acelei seri deveni deosebit de plăcută. Voluminoasa doamnă Bailey se mişca anevoie încolo şi-ncoace, împărţind băuturi. Clara apăru pentru a le fi prezentată musafirilor înainte de-a se duce la culcare. Făcu cunoştinţă cu Roth, Gaunt şi McCready, care îi adresă obişnuitul lui surâs strâmb. Fetiţa zâmbi, cuprinsă de timiditate. După zece minute Sam începu s-o farmece, arătându-i fel de fel de scamatorii.

Scoase o monedă din buzunar, o aruncă în aer şi o prinse. Însă când Clara se chinui să-i desfacă pumnul încleştat, moneda nu mai era acolo. Pe urmă o dădu la iveală scoţând-o, chipurile, din-urechea stângă a fetei. Copila chicoti încântată iar doamna Bailey zâmbi înveselită.

— Unde aţi învăţat chestiile astea? întrebă Bailey.

— Una din calităţile din naştere cu care pot să mă laud cât de cât, spuse McCready.

Roth îl privise fără să scoată o vorbă. În sinea lui, agentul CIA se simţi tulburat şi se întrebă dacă McCready era în stare să facă nevăzute declaraţiile colonelului Orlov la fel de uşor cum procedase cu moneda. Avea îndoieli.

McCready îi interceptă privirea, citindu-i gândurile. Clătină încet din cap. Nu acum, Joe, încă nu. Apoi îşi concentra din nou

atenţia asupra fetiţei care acuma îl sorbea din ochi.

Cei trei vizitatori plecară după ora nouă. Pe trotuar McCready murmură doar pentru Roth:

— Cum merge investigaţia, Joe?

— Eşti un mare găinar, spuse Roth.

— Zău că ar trebui să fii atent, îl preveni McCready, eşti dus cu zăhărelul şi habar n-ai.

— Exact asta credeam noi despre tine, Sam.

— Pe cine-a căzut măgăreaţa?

— Vezi-ţi de treabă, se răsti Roth. Din clipa asta Minstrel ne aparţine exclusiv. N-are nici o legătură cu voi.

Se întoarse şi se îndreptă grăbit spre Grosvenor Square.

Două seri mai târziu, Max Kellogg se instală împreună cu directorul CIA-ului în biblioteca acestuia şi începu să vorbească, având la el dosarele cu însemnări, copiile după extrasele bancare şi fotografiile.

Era mort de oboseală, epuizat de volumul uriaş de muncă, pentru care în mod normal ar fi fost nevoie de o echipă de agenţi şi de un interval de timp de două ori mai mare. Ochii îi erau mărginiţi de cearcăne închise la culoare.

Directorul se aşezase de cealaltă parte a biroului solid din lemn de stejar, pe care ordonanţa îl mutase între ei ca să aibă unde să întindă documentele. Bătrânul părea cocoşat în sacoul de catifea, luminile îi luceau pe creştetul pleşuv şi plin de încreţituri iar de sub genele mari ochii îl priveau pe Kellogg şi se mutau din când în când la actele ce-i erau întinse, aidoma ochilor unei şopârle îmbătrânite. După ce Kellogg termină ce avea de spus, directorul îl întrebă:

— Nu poate exista nici un dubiu?

Kellogg clătină din cap.

— Minstrel a furnizat douăzeci şi şapte de dovezi. Douăzeci şi şase se confirmă.

— Toate sunt indirecte?

— Inevitabil. Cu excepţia mărturiei celor trei funcţionari de la bancă. Aceştia au efectuat identificarea cu toţii, bineînţeles, pe baza fotografiilor.

— Poate fi cineva condamnat doar pe bază de dovezi indirecte?

— Da, domnule. Au existat precedente iar documentaţia e foarte bogată. Nu e de fiecare dată nevoie de cadavru ca să condamni pe cineva pentru crimă.

— Nu ne trebuie o mărturisire?

— Nu e obligatoriu. Şi în nici un caz în viitorul apropiat. Avem de-a face cu un tip isteţ, priceput, rezistent şi foarte experimentat.

Directorul scoase un oftat.

— Du-te acasă, Max; întoarce-te la soţie. Nu vorbi cu nimeni. Trimit pe cineva să te cheme când mai am nevoie de tine. Nu veni la serviciu până nu-ţi spun. Fă o pauză. Odihneşte-te.

Făcu un semn cu mâna spre uşă. Max Kellogg se ridică şi plecă. Bătrânul chemă un aghiotant şi-i dictă o telegramă codificată pe care îi ordonă să i-o trimită personal lui Joe Roth la Londra. În ea era scris doar atât: ÎNTOARCE-TE IMEDIAT. ACEEAŞI RUTĂ. IA LEGĂTURA CU MINE. ACELAŞI LOC. Telegrama era semnată cu numele conspirativ care avea să-i confirme lui Roth că venea de la director.

Umbrele începuseră să crească deasupra Georgetownului în noaptea de vară, aidoma umbrelor din mintea bătrânului. Directorul rămase singur şi se gândi la zilele de odinioară, la prieteni şi colegi, la oamenii tineri şi isteţi, bărbaţi şi femei, pe care-i trimisese dincolo de Atlantic şi care muriseră în timpul interogatoriului din cauza unui informator. A unui trădător. Pe vremea aceea nu existau scuze, după cum de asemenea nu exista un Max Kellogg care să analizeze dovezile şi să dezvăluie pericolul unui caz copleşitor. Totodată, în zilele acelea nu putea fi vorba de milă – şi în nici un caz pentru un informator. Privirea i se aţinti asupra fotografiei pe care-o avea în faţă.

— Ticălosule, spuse el încet, ticălos făţarnic şi trădător.

În ziua următoare, un mesager intră în biroul lui Sam McCready de la Century House şi-i lăsă un bileţel scris în sala de cifru. McCready era ocupat, dar îi făcu semn lui Denis Gaunt să-l deschidă. Gaunt îl citi, scoase un fluierat şi-l dădu mai departe. Era o cerere a CIA-ului, formulată chiar în sediul de la Langley: PE DURATA CONCEDIULUI SĂU ÎN EUROPA, LUI CALVIN BAILEY I SE INTERZICE ACCESUL, LA INFORMAŢIILE SECRETE.

— Orlov? întrebă Gaunt.

— Sunt convins, spuse McCready. Ce dracu să fac ca să-i conving şi pe ei?

Până la urmă se hotărî. Folosi un mesager deghizat prin care îi trimisese câteva rânduri lui Keepsake, cerându-i o întâlnire ce nu suporta amânare.

În timpul pauzei de prânz, primi o informaţie de rutină de la serviciul de pază al aeroportului, o secţie aparţinând de fapt MI

5-lui, potrivit căreia Joe Roth plecase iar din Londra cu destinaţia Boston, având în continuare acelaşi paşaport fals.

În aceeaşi seară, după ce câştigase cinci ore survolând Atlanticul, Joe Roth se aşează la biroul impunător din conacul directorului CIA-ului. Directorul stătea în faţa lui iar Max Kellogg în dreapta. Bătrânul părea într-o dispoziţie sinistră, în timp ce Kellogg arăta pur şi simplu neliniştit. Acasă în Alexandria acesta din urmă dormise majoritatea celor douăzeci şi patru de ore scurse între sosirea lui cu o seară înainte şi telefonul care-l chema înapoi la Georgetown îi lăsase toate documentele directorului, dar acum se afla din nou în faţa lui.

— Ia-o de la început, Max. Fără să omiţi nimic. Exact cum mi-ai spus mie.

Kellogg se uită la Roth, îşi potrivi ochelarii şi luă o hârtie din teancul ce i se ridica sub ochi.

— În mai 1967, Calvin Bailey a fost trimis ca ofiţer activ de infanterie în Vietnam. Uite şi numirea. După cum vezi, a fost implicat în programul Phoenix. Ai auzit de chestia asta, Joe.

Roth dădu din cap. În toiul războiului din Vietnam, americanii iniţiaseră o operaţiune menită să contracareze efectul tragic pe care-l avea Vietcong-ul asupra populaţiei locale prin execuţii selective, sadice şi efectuate public. Ideea era combaterea terorii prin teroare, identificarea şi eliminarea activiştilor din Vietcong. Acesta era Programul Phoenix. Nu se stabilise niciodată cu exactitate câţi suspecţi din rândul Vietcongului fuseseră trimişi pe lumea cealaltă. Fără urmă de dovadă sau proces. Unii spuseseră că ar fi fost douăzeci de mii, CIA-ul susţinuse că doar opt mii.

Şi mai problematică fusese identificarea acelor suspecţi care aparţinuseră într-adevăr Vietcongului, dat fiind că în scurt timp vietnamezii începuseră să recurgă frecvent la denunţarea oricărei persoane cu care aveau ceva de împărţit. Oamenii erau daţi în vileag din motive legate de certuri de familie, dispute între clanuri, conflicte iscate din dreptul de proprietate asupra unei bucăţi de pământ, ba chiar datorii neachitate ce nu aveau să mai fie onorate vreodată în cazul în care creditorul murea.

De obicei, persoanele denunţate erau predate poliţiei secrete sau armatei vietnameze, ARVN-ul. Interogatoriile la care erau supuşi şi modul cum mureau aceşti oameni depăşea până şi imaginaţia orientală.

— Au existat tineri americani abia plecaţi din State, care au fost martorii unor lucruri pe care n-ar trebui să le vadă nimeni.

Unii au dezertat, alţii au avut nevoie de tratament medical. Unul singur a trecut, în mintea lui, de partea filosofiei celor împotriva cărora fusese trimis să lupte. Acest om a fost Calvin Bailey, care a procedat exact ca George Baker în Coreea. Nu avem nici un fel de dovezi, fiindcă totul s-a petrecut în mintea unei fiinţe omeneşti, dar ceea ce urmează face ca această supoziţie să devină totalmente rezonabilă. În martie 1968 a avut loc ceea ce noi considerăm că a fost experienţa de vârf. Bailey a fost prezent în satul My Lai, la doar patru ore de la masacru.. Îţi aduci aminte de My Lai?

Roth încuviinţă încă o dată din cap. Episodul făcea parte din tinereţea lui şi şi-l amintea prea bine. Pe data de 16 martie 1968, o companie de infanterie ajunsese într-un sătuc numit My Lai, unde se bănuia că s-ar fi ascuns un grup de membri ai Vietcong-ului sau de simpatizanţi ai lor. Motivul exact pentru care îşi pierduseră controlul nervilor şi o luaseră razna fusese stabilit mult mai târziu şi nu tocmai satisfăcător. Neprimind răspuns la întrebări, soldaţii începuseră să tragă şi nu se opriseră decât după ce un număr de cel puţin patru sute cincizeci de civili neînarmaţi, bărbaţi, femei şi copii, formaseră câteva grămezi de cadavre însângerate. Fusese nevoie de optsprezece luni pentru ca acest lucru să fie cunoscut în America şi de aproape trei ani pentru condamnarea locotenentului William Calley în faţa Curţii Marţiale. Însă Calvin Bailey ajunsese acolo după patru ore şi văzuse totul.

— Uite raportul întocmit atunci şi scris chiar de mâna lui, spuse Kellogg, întinzând câteva foi de hârtie. După cum vezi, a fost redactat de un om şocat de cele văzute. Din păcate, se pare că această experienţă l-a transformat pe Bailey într-un simpatizant al comuniştilor. După şase luni a raportat că recrutase doi „veri” vietnamezi, Nguen Van Troc şi Vo Nguen Can şi-i infiltrase în reţeaua de contrainformaţii a Vietcongului. A fost-o lovitură importantă, prima dintr-o serie îndelungată. Din cele spuse de Bailey, i-a coordonat pe aceşti doi oameni vreme de doi ani. Din cele spuse de Orlov, lucrurile ar sta taman pe dos. Ei l-au coordonat pe Bailey. Uită-te la astea.

Îi dădu două fotografii lui Roth. Una înfăţişa doi tineri vietnamezi, având drept fundal hăţişurile junglei. Unul din ei avea o cruce trasată peste faţă, semn că între timp murise. Cealaltă fotografie, făcută mult mai târziu şi având ca decor o verandă cu scaune din trestie indiană, prezenta un grup de ofiţeri vietnamezi bându-şi ceaiul în linişte. Servitorul privea spre

aparat şi zâmbea.

— Cel care turna în ceşti a fugit cu o barcă şi s-a refugiat într-unul din lagărele din Hong-Kong. Fotografia era bunul lui cel mai de preţ, dar pe englezi i-a interesat grupul de ofiţeri, aşa că i-au confiscat-o. Uită-te la cel din stânga servitorului.

Roth se uită atent. Era Nguen Van Troc, cu zece ani mai în vârstă, însă în rest neschimbat. Pe umeri purta epoleţi cu însemnele ofiţerilor superiori.

— Acum e director adjunct al contrainformaţiilor vietnameze, spuse Kellogg. Asta ar fi o dovadă. Avem apoi declaraţia lui Minstrel, potrivit căreia Bailey ar fi fost preluat de KGB chiar în Saigon. Minstrel ne-a dat numele unui om de afaceri suedez, mort între timp, care a funcţionat ca agent KGB la Saigon în 1970. Din 1980 ştim precis că omul de afaceri nu era ce părea a fi, iar contrainformaţiile suedeze l-au denunţat cu mult timp în urmă. Nici măcar nu venea din Suedia, aşa că probabil fusese trimis de Moscova. Bailey se putea întâlni cu el oriunde voia.

Kellogg făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Pe urmă episodul Tokio. Minstrel spune că Drozdov personal a fost acolo în acelaşi an, 1970 şi l-a preluat pe Bailey, dându-i numele conspirativ Sparrowhawk. Nu putem dovedi că Drozdov a fost acolo, însă datele lui Minstrel au fost extrem de exacte şi coincid cu prezenţa lui Bailey la faţa locului. Uite şi rezervarea de bilet pentru Air America, propria noastră companie aeriană. Totul se potriveşte. S-a întors în America în 1971, transformat într-un agent loial al KGB-ului. După aceea, Calvin Bailey a avut două misiuni în America Centrală şi de Sud şi alte trei în Europa, continent pe care îl vizitase deja de multe ori pe măsură ce avansase pe linie ierarhică, deplasându-se de câteva ori cu avionul pentru inspectarea bazelor noastre de acolo.

— Bea un păhărel, Joe, spuse directorul. Răul abia acum începe.

— Minstrel ne-a dat numele a patru bănci la care secţia lui din Moscova a făcut transferuri de numerar în contul trădătorului.

— Ba chiar ne-a comunicat şi zilele când au fost efectuate aceste transferuri. Uite cele patru conturi, câte unul la fiecare din băncile pe care le-a numit: Frankfurt, Helsinki, Stockholm şi Viena. Uite şi chitanţele de depunere – sume mari în bani gheaţă. Toate plăţile făcute la o lună de la deschiderea contului. Patru funcţionari au fost puşi în faţa unei fotografii iar trei dintre ei l-au identificat pe omul care a deschis conturile. Poza e asta de-aici.

Kellogg îi întinse lui Roth o fotografie a lui Calvin Bailey.

Acesta îi privi chipul ca şi cum ar fi fost al unui străin. Nu-i venea să creadă. Luase masa cu acest om, băuse cu el, îi cunoscuse familia. Figura din fotografie se uita la el cu nişte ochi lipsiţi de expresie.

— Minstrel ne-a dat cinci informaţii care se aflau în posesia KGB-ului şi care n-ar fi trebuit să ajungă la ei niciodată. De asemenea, ne-a indicat data la care s-a făcut transferul de informaţii. Fiecare dintre ele era cunoscută de Calvin Bailey şi de alţi câţiva, foarte puţini la număr. Până şi reuşitele lui Bailey, loviturile care i-au adus avansarea, au fost organizate de la Moscova, KGB-ul recurgând la sacrificii autentice pentru ca omul lor de aici să urce cât mai repede. Minstrel a pomenit de patru operaţiuni conduse de Bailey şi încununate de succes. Are dreptate. Numai că, potrivit propriei declaraţii, toate au avut loc cu voie de la Moscova şi mă tem că aşa stau lucrurile, Joe. În total, avem douăzeci şi patru de informaţii precise, extrase de la Orlov, dintre care douăzeci şi una au fost deja verificate. Rămân trei, de dată mult mai recentă. Joe, când te-a sunat Orlov în ziua aceea la Londra, ce nume a folosit?

Hayes, răspunse Roth.

— Numele de agent. De unde l-a ştiut?

Roth ridică din umeri.

— În fine, iată-ne ajunşi şi la cele două crime recente ale căror victime au fost agenţii dezvăluiţi de Orlov. Bailey ţi-a cerut să-i aduci lui întâi informaţiile lui Orlov şi să i le predai direct, nu?

— Ba da. Însă e normal. Era un proiect al Secţiei de operaţiuni speciale şi era vorba de materiale importante. Trebuia în primul rând să le verifice.

— Când Orlov l-a denunţat pe englez, pe Milton-Rice, Bailey a fost primul care a primit informaţia?

Roth dădu din cap.

— Englezii au căpătat-o după cinci zile?

— Da.

— Iar Milton-Rice a murit înainte să ajungă englezii la el. La fel s-a întâmplat şi cu Remiants. Îmi pare rău, Joe, dar e clar. S-au strâns prea multe dovezi.

Kellogg îşi închise ultimul dosar şi-l lăsă pe Roth să se uite ţintă la materialele din faţa lui: fotografii, extrase bancare, bilete de avion, ordine de zbor. Totul semăna cu un joc în care fiecare piesă era pusă la locul ei, fără să lipsească nimic.

Până şi motivul, acele experienţe îngrozitoare din Vietnam, era logic.

Lui Kellogg i se mulţumi şi i se permise să plece. Directorul îl privi pe Roth din cealaltă parte a mesei.

— Ce părere ai, Joe?

— Ştiţi că englezii cred că Minstrel e infiltrat? întrebă Roth. V-am spus încă de când am venit prima dată care e punctul de vedere al Londrei.

Directorul făcu un gest care-i trădă agasarea.

— Dovezile, Joe. Le-ai cerut dovezi solide. Ţi-au dat ceva?

Roth clătină din cap.

— Au recunoscut că ar avea un om bine instalat la Moscova şi care l-a denunţat pe Minstrel?

— Nu, domnule. Sam McCready a negat această eventualitate.

— Înseamnă că mănâncă borş, spuse directorul. N-au nici o dovadă, Joe, ci doar resentimente fiindcă au pierdut şi n-au pus ei mâna pe Minstrel. Uite dovezile aici, Joe. Pagini întregi.

Roth îşi fixă din nou-privirea asupra documentelor. Conştiinţa faptului că lucrase aproape de un om care-şi trădase ţara în mod permanent şi animat de o răutate calculată îl durea mai mult decât dacă ar fi primit un glonţ în burtă. Simţi că-i vine să verse şi întrebă încet:

— Ce vreţi să fac, domnule?

Directorul se ridică şi făcu vreo câţiva paşi prin biblioteca elegantă.

— Sunt director la Centrul Intelligence Agency, numit personal de preşedinte. În această calitate, sarcina mea este să-mi apăr ţara cât pot de bine. De toţi duşmanii. Unii dinăuntru, alţii dinafară. Nu pot şi nu vreau să mă duc la preşedinte şi să-i spun că avem încă un scandal de pomină, pe lângă care toate trădările anterioare, începând cu Benedict Arnold şi până în zilele noastre, sunt floare la ureche. N-am cum să fac una ca asta după recenta serie de încălcări ale normelor de securitate. N-o să-l expun tirului încrucişat al presei şi n-o să-l fac de râs în faţa celorlalte ţări. N-o să existe nici arestare şi nici proces, Joe.

Procesul a avut loc aici, s-a ajuns la verdict iar sentinţa trebuie să-mi aparţină, cu voia lui Dumnezeu.

— Ce vreţi să fac? repetă Roth.

— În ultimă instanţă, Joe, poate că aş reuşi să nu-mi fac griji pentru încrederea distrusă, secretele dezvăluite, prietenia trădată, moralul subminat, ziarele care abia aşteaptă să ne înfulece şi celelalte ţări gata să ne râdă-n nas. Dar *nu* pot să-mi alung din minte imaginile agenţilor ucişi, ale văduvelor şi orfanilor. Pentru trădători verdictul nu poate fi decât unul, Joe. N-

o să se mai întoarcă niciodată aici. N-o să mai întineze pământul acestei ţări punând piciorul pe el. Trebuie expediat în întunericul nemărginit. Te întorci în Anglia şi, înainte să poată pleca la Viena iar de acolo să treacă graniţa în Ungaria, lucru la care e limpede că se gândeşte încă de la sosirea lui Minstrel, o să faci ceea ce trebuie.

— Nu sunt sigur că pot s-o fac, domnule.

Directorul se aplecă peste masă şi-i ridică bărbia lui Roth cu o mână, privindu-l ţintă pe tânăr. Ochii lui erau încremeniţi ca ai unui obsidian.

— O s-o faci, Joe. Pentru că ţi-am dat ordin ca director, pentru că vorbesc în numele preşedintelui şi pentru că ai datoria să-ţi aperi ţara. Întoarce-te la Londra şi fă ce trebuie făcut.

— Da, domnule, spuse Joe Roth.

CAPITOLUL CINCI

Vaporul se desprinse de lângă debarcaderul din Westminster la trei fix şi-şi începu călătoria de agrement spre Greenwich. Un grup de turişti japonezi stătea de-a lungul balustradei şi aparatele de fotografiat păcăneau ca nişte mitraliere cu surdină pentru a imortaliza imaginea Parlamentului ce se îndepărta treptat.

În timp ce ambarcaţiunea se apropia de mijlocul fluviului, un bărbat într-un costum gri-deschis se ridică discret şi se apropie de pupa, oprindu-se lângă partea superioară a bolţii şi uitându-se la siajul învolburat. După câteva minute un alt bărbat, îmbrăcat cu un impermeabil uşor, îşi părăsi locul de pe o altă banchetă şi se apropie de primul.

— Cum merg lucrurile la ambasadă? întrebă încet McCready.

— Nu prea bine, spuse Keepsake. S-a confirmat existenţa unei operaţiuni de amploare în contrainformaţii. Deocamdată e sub lupă doar activitatea subalternilor şi a celor cu vechime mai mică. Însă treaba se face cu tot dichisul. După cercetarea lor, eforturile o să se concentreze mai sus – spre mine. Îmi acopăr urmele cât pot de atent, dar există unele lucruri, cum ar fi pierderea câtorva dosare, care o să-mi facă mai mult rău decât bine.

— Cât crezi că mai ai?

— Cel mult câteva săptămâni..

— Ai grijă, prietene. E preferabil să fii cât mai prudent. Nu vrem sub nici o formă să avem încă un caz Penkovski.

La începutul anilor şaizeci, colonelul Oleg Penkovski din GRU avea doi ani şi jumătate de când lucra cu rezultate strălucite pentru englezi. Până atunci – şi chiar şi mulţi ani după aceea – fusese de departe cel mai preţios agent sovietic recrutat vreodată şi totodată cel mai dăunător pentru URSS. Într-un interval de timp relativ scurt, furnizase peste cinci mii de documente strict secrete, culminând cu informaţiile vitale referitoare la proiectilele sovietice instalate în Cuba în 1962, informaţii care-i dăduseră posibilitatea preşedintelui Kennedy să-l joace pe degete pe Nikita Hruşciov. Însă rămăsese mai mult decât era prudent. Somat să plece, insistase să mai stea câteva săptămâni, timp în care fusese demascat, interogat, judecat şi

împuşcat.

Keepsake zâmbi.

— Nu-ţi face griji, n-o să mai existe un alt Penkovski. În nici un caz. Ţie cum îţi merge?

— Nu grozav. Cred că Orlov l-a denunţat pe Calvin Bailey.

Keepsake scoase un fluierat.

— Atât de sus? Ce chestie. Calvin Bailey în carne şi oase. Deci el era ţinta Proiectului Potemkin. Sam, trebuie să-i convingi că se înşală şi că Orlov minte.

— Nu pot, spuse McCready. Am încercat, dar degeaba. Au prins osul între colţi şi mârâie.

— Trebuie să încerci din nou. E în joc viaţa unui om.

— Doar nu crezi...

— Ba da, prietene, îl întrerupse rusul. Directorul CIA-ului e un tip pasional. Nu cred că-şi poate permite încă un mare scandal, mai rău decât toate celelalte la un loc, în această etapă a carierei preşedintelui care l-a numit în funcţie. Opţiunea lui o să fie restabilirea liniştii. Definitiv. Însă fireşte că n-o să meargă. O să creadă că, odată actul dus la îndeplinire, n-o să mai transpire nimic. Dar mai ştim şi noi câte ceva, nu? Zvonurile o să apară fiindcă o să aibă grijă KGB-ul să apară. Se pricep de minune la chestia asta.

Ironia sorţii este că Orlov a câştigat deja. Dacă Bailey e arestat şi ajunge la proces, cu o publicitate cumplit de dăunătoare, a câştigat. Dacă Bailey e lichidat şi se duce buhul, moralul CIA-ului coboară mai mult ca niciodată şi iar a câştigat; Dacă Bailey e dat afară şi nu beneficiază de pensie, îşi susţine nevinovăţia iar controversa durează ani de zile. Şi în cazul ăsta tot Orlov a câştigat. Trebuie să-i convingi.

— Am încercat. Continuă să creadă că informaţiile lui Orlov sunt extrem de preţioase şi neprelucrate. Cred tot ce le spune..

Rusul îşi fixă privirea asupra apei înspumate de sub pupa, în timp ce treceau pe lângă Dockland Development Area[29], pe atunci rămasă la stadiul unei aglomerări de macarale şi depozite părăsite şi parţial demolate.

— Ţi-am pomenit vreodată de teoria scrumierei?

— Nu, nu cred, zise McCready.

— Când predam la centrul de pregătire al KGB-ului le spuneam elevilor următorul lucru: ia o scrumieră din sticlă şlefuită şi sparge-o în trei bucăţi. Dacă recuperezi o bucată, se cheamă

[29] Zona de Reconstrucţie a Docurilor, (n. trad.).

doar că ai un ciob de sticlă. Dacă recuperezi două, ştii că ai două treimi dintr-o scrumieră, dar nu poţi să-ţi stingi ţigara. Ca să obţii întregul produs şi să-l poţi folosi, ai nevoie de toate cele trei bucăţi ale scrumierei.

— Adică?

— Adică tot ce le-a dat Orlov înseamnă doar una sau două bucăţi dintr-un şir întreg de scrumiere. Nu le-a oferit niciodată americanilor o scrumieră întreagă. Ceva cu adevărat secret, la care URSS-ul ţine ca la ochii din cap de ani de zile şi nu vrea cu nici un chip să-l dezvăluie. Cere-le să-l supună pe Orlov unui test de maximă dificultate. N-o să-l treacă. Eu, în schimb, o să aduc toată scrumiera când o să ies definitiv din joc. Iar atunci o să fie obligaţi să creadă.

McCready chibzui câteva clipe iar apoi întrebă:

— Crezi că Orlov cunoaşte numele celui de-al Cincilea Om?

Keepsake se gândi îndelung.

— Aproape sigur, deşi eu nu-l ştiu, răspunse el. Orlov a petrecut câţiva ani în cadrul Direcţiei pentru activităţi ilegale. Eu nu. Eu m-am ocupat întotdeauna de protecţie şi rapoarte şi am operat în clădirile ambasadelor. Amândoi am fost în Camera Amintirilor, face parte din pregătirea obişnuită. Însă doar el a văzut Cartea Neagră. Da, cred că ştie numele.

Undeva în incinta imobilului din Piaţa Jerjinski 2, sediul KGB-ului, se află Camera Amintirilor, un fel de altar al unei clădiri în care zeii n-au ce căuta şi unde se comemorează marii precursori ai actualei generaţii de ofiţeri KGB. Printre portretele venerate care atârnă pe pereţi se numără cele ale lui Arnold Deutsch, Teodor Mali, Anatoli Gorski şi Iuri Modin, ofiţeri de recrutare şi control care se succedaseră la conducerea celei mai eficiente reţele de spioni racolaţi vreodată de KGB din rândul englezilor.

Recrutările avuseseră loc cu precădere din rândul unui grup de tineri studenţi la Cambridge, la mijlocul şi la sfârşitul anilor treizeci. Cu toţii cochetaseră cu doctrina comunistă, ca mulţi alţii care abandonaseră ulterior. Însă cinci dintre ei îi rămăseseră fideli şi continuaseră să se afle în serviciul Moscovei cu atâta strălucire încât până şi în ziua de azi sunt cunoscuţi sub denumirea de cei Cinci Magnifici sau cele Cinci Stele.

Unul era Donald Maclean, care plecase de la Cambridge şi intrase în Foreign Office. La sfârşitul anilor patruzeci ajunsese la ambasada engleză din Washington şi contribuise decisiv la scurgerea spre Moscova a sute de secrete legate de noua bombă atomică, pe care America le împărţea cu Anglia.

Tot în Foreign Office lucrase şi Guy Burgess, fumător şi homosexual înrăit, care reuşise într-un fel să evite concedierea ani în şir. Acesta acţionase drept curier şi intermediar între Maclean şi stăpânii lui de la Moscova. Amândoi fuseseră în cele din urmă divulgaţi în 1951, scăpaseră de arestare în urma unei informaţii primite şi fugiseră la Moscova.

Al treilea era Anthony Blunt, tot homosexual, posesorul unei inteligenţe ieşite din comun şi folosit ca recrutator pentru Moscova. Blunt îşi exploatase şi celălalt talent, pentru istoria artei şi ajunsese custodele colecţiei personale de artă a reginei, fiind înălţat la rangul de cavaler. El fusese cel care-i anunţase pe Burgess şi Maclean de iminenta lor arestare din 1951. După ce ieşise basma curată dintr-o serie de investigaţii, fusese într-un târziu dat în vileag şi deposedat de titlu, după care căzuse în dizgraţie. Însă asta se întâmplase abia în anii optzeci.

Cel ce se bucurase de cel mai mare succes fusese Kim Philby, care intrase în SIS şi ajunsese să conducă secţia care se ocupa de ruşi. Plecarea grăbită a lui Burgess şi Maclean din 1951 îl pusese şi pe el sub semnul întrebării. Fusese interogat, nu recunoscuse nimic şi fusese îndepărtat din Serviciu, plecând definitiv din Beirut la Moscova abia în 1963.

Portretele tuturor celor patru atârnau pe pereţii Camerei Amintirilor. Exista însă şi un al cincilea tablou, care cuprindea un pătrat negru. Adevărata identitate a celui de-al Cincilea Om putea fi găsită doar în Cartea Neagră, iar motivul era simplu.

Derutarea şi demoralizarea părţii adverse era unul din principalele obiective ale războiului secret, stând şi la baza înfiinţării întârziate a secţiei de profil condusă de McCready. Englezii ştiau încă de la începutul anilor cincizeci că existase un al Cincilea Om în reţeaua aceea recrutată cu atâta timp în urmă, însă nu reuşiseră să afle cine era. Acest lucru îi convenise de minune Moscovei.

În decursul a treizeci şi cinci de ani, spre încântarea ruşilor, enigma pusese pe jar Serviciul Englez de Informaţii, fapt stimulat totodată de presa nesătulă şi de apariţia unui număr de cărţi.

Peste zece ofiţeri loiali şi cu vechi state de serviciu fuseseră puşi pe lista suspecţilor, văzându-şi carierele terminate şi vieţile transformate, într-un coşmar. Primul bănuit fusese defunctul Sir Roger Hollis, care reuşise să ajungă director general la MI 5. Acesta devenise ţinta unui alt obsedat de genul lui James Angleton, pe nume Peter Wright, care făcuse avere scriind o carte plicticoasă, în care bătuse din nou monedă atât pe

nemulţumirea personală legată de faptul că avea o pensie mică (la fel ca toată lumea), cât şi pe convingerea că Roger Hollis fusese al Cincilea Om.

Existaseră şi alţi suspecţi, inclusiv doi dintre adjuncţii lui Hollis şi chiar lordul Victor Rotschild, un om minunat, de un profund patriotism. Fuseseră vorbe goale, însă nedumerirea persistase. Oare al Cincilea Om mai trăia? Continua să lucreze? Nu cumva era bine înfipt undeva în guvern, în administraţia de stat sau în reţeaua de contrainformaţii? În cazul ăsta situaţia era dezastruoasă. Problema putea fi rezolvată doar în momentul când al Cincilea Om, recrutat cu atâţia ani în urmă, ar fi putut fi în sfârşit identificat. KGB-ul păstra, bineînţeles, acest secret cu sfinţenie de treizeci şi cinci de ani.

— Spune-le americanilor să-i ceară numele lui Orlov, zise Keepsake. N-o să-l divulge. Dar eu o să-l aflu şi o să-l aduc cu mine la ieşirea din joc.

— Mai e şi problema timpului, spuse McCready. Cât poţi să rezişti?

— Maximum câteva săptămâni, poate chiar mai puţin.

— S-ar putea să nu aştepte atât, mai ales dacă ai dreptate în privinţa reacţiei directorului.

— Nu mai există nici un mod de a-i face să se abţină?

— Există, dar am nevoie de permisiunea ta.

Keepsake ascultă preţ de câteva minute, după care dădu din cap.

— Dacă Roth ăsta îşi dă cuvântul de onoare şi dacă eşti sigur că o să şi-l respecte. Atunci sunt de acord.

Când Joe Roth ieşi din clădirea aeroportului în dimineaţa următoare, după ce zburase toată noaptea de la Washington, era mahmur şi nu foarte bine-dispus. De data asta băuse zdravăn în timpul zborului şi nu se înveseli defel auzind o voce care imita accentul irlandez vorbindu-i la ureche.

— O dimineaţă cum alta nu-i, domnule Casey. Bine ai revenit.

Se întoarse şi-l văzu pe Sam McCready lângă el. Ticălosul ştiuse evident de paşaportul cu numele de Casey de la bun început şi verificase listele de pasageri la Washington ca să fie sigur că-l aşteaptă la avionul care trebuie.

— Hai cu mine, îi spuse. McCready când ajunseră pe trotuar, te duc până-n Mayfair.

Roth ridică din umeri. De ce nu? Se întrebă ce altceva mai ştia sau ghicise McCready. Agentul englez vorbi numai despre

fleacuri până ajunseră la marginea Londrei. Când începu să se refere la lucrurile serioase, o făcu fără nici un fel de punere în gardă.

— Care-a fost reacţia directorului? întrebă el.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Haide, Joe, Orlov l-a denunţat pe Calvin Bailey. Iar asta e o minciună gogonată. Doar n-ai de gând s-o iei în serios.

— Eşti alături cu drumul, Sam.

— Am primit un mesaj la sediu. „Ţineţi-l pe Bailey departe de orice fel de informaţii secrete”. Asta înseamnă că-l bănuiţi. Vrei să spui că n-are nici o legătură cu faptul că Orlov l-a acuzat că e agent sovietic?

— E o treabă de rutină, pentru numele lui Dumnezeu. Cică are prea multe prietene.

— Pe dracu, spuse McCready. Poţi să zici orice despre Calvin, numai că e crai nu. Mai trage o dată.

— Nu-mi forţa mâna, Sam. Nu ne pune prietenia la încercare. Ţi-am mai spus, la ora asta e o problemă care apar ţine exclusiv Agenţiei. Nu te băga.

— Joe, pentru Dumnezeu, s-a mers prea departe. E o treabă care v-a scăpat de sub control. Orlov vă minte pe toţi şi mi-e să nu faceţi o mare tâmpenie.

Joe Roth îşi pierdu stăpânirea de sine.

— Opreşte maşina, strigă el. Opreşte afurisita asta de maşină.

McCready trase Jaguarul lângă bordură. Roth întinse mâna ca să deschidă uşa. McCready îl prinse de braţ.

— Mâine la două jumătate, Joe. Vreau să-ţi arăt ceva. Te iau din faţa blocului unde stai la două jumătate.

— Scuteşte-mă spuse americanul.

— Câteva minute din timpul tău. Îţi cer prea mult? De dragul zilelor de odinioară, Joe, măcar de dragul lor.

Roth ieşi din maşină şi porni în grabă pe trotuar, căutând un taxi.

Însă în ziua următoare, la două şi jumătate coborî în faţa blocului. McCready aşteptă în Jaguar până când intră Roth, după care demară fără să scoată o vorbă. Prietenul lui continua să fie supărat şi bănuitor. Nu avură de mers mai mult de jumătate de milă. Se apropiară atât de mult de Grosvenor Square încât Roth crezu că era transportat la propria lui ambasadă, însă McCready se opri pe Mount Street, la un cvartal distanţă.

La jumătatea lui Mount Street se află unul din cele mai bune restaurante pescăreşti din Londra, pe nume Scott’s. La ora trei

fix un bărbat îngrijit, într-un costum gri-deschis, ieşi pe uşă şi se opri în faţa portarului. O limuzină neagră a ambasadei sovietice încetini pe stradă, pregătindu-se să-l ducă la destinaţie.

— M-ai întrebat de două ori dacă avem un om infiltrat în KGB la Moscova, spuse McCready. Am negat. Ei bine, n-am minţit întru totul. Nu e la Moscova, ci aici la Londra. Îl ai în faţa ochilor.

— Nu pot să cred, şopti Roth. E Nikolai Gorodov, directorul întregii secţii din Londra a afurisitului ăsta de KGB.

— În carne şi oase. Lucrează pentru noi şi asta de patru ani. V-au parvenit toate informaţiile lui. Sursă camuflată, dar de cea mai mare încredere. Părerea lui e că Orlov minte.

— Dovedeşte, spuse Roth. Întotdeauna i-ai cerut lui Orlov să aducă dovezi. Acum adu-le tu. Dovedeşte că e într-adevăr ce spui că e.

— Dacă Gorodov se scarpină cu mâna dreaptă la urechea stângă înainte de-a intra în maşină, e omul nostru, zise McCready.

Limuzina neagră ajunse în faţa portalului. Gorodov nici nu băgă în seamă Jaguarul. Se mulţumi să ridice mâna dreaptă, s-o deplaseze de-a curmezişul pieptului, să tragă uşor de lobul urechii stângi şi să se suie în maşină. Automobilul ambasadei porni cu un zgomot asemănător torsului unei pisici.

Roth se aplecă înainte şi-şi îngropă chipul în mâini. Trase adânc aer în piept de câteva ori, după care îşi ridică faţa.

— Trebuie să-i spun directorului, spuse el. Personal. Pot să mă întorc cu avionul.

— Nu ţine, obiectă McCready. I-am dat cuvântul lui Gorodov, iar cu zece minute în urmă mi l-ai dat tu mie.

— Trebuie să-i spun directorului. Altminteri zarurile sunt aruncate. Cale de întoarcere nu există.

— Atunci fă rost de o amânare. Poţi să obţii fie alte dovezi, fie un motiv serios ca să întârzii. Vreau să te pun la curent cu teoria scrumierei.

Îi povesti lui Roth ceea ce-i spusese Keepsake la bordul vaporaşului cu două zile în urmă.

— Cere-i lui Orlov numele celui de-al Cincilea Om. Îl ştie, dar n-o să ţi-l spună. Însă Keepsake o să-l afle şi o să-l divulge când o să iasă din joc.

— Şi asta când o să se întâmple?

— În curând. Cel mult în câteva săptămâni. Moscova a intrat la bănuieli şi se strânge cercul.

— O săptămână, spuse Roth. Bailey pleacă la Salzburg şi

Viena peste o săptămână. N-are voie să ajungă la Viena. Directorul crede că o să treacă în Ungaria.

— Pune să fie chemat de urgenţă şi să se întoarcă la Washington. Dacă ascultă, înseamnă că merită încă o amânare. Dacă refuză, arunc prosopul.

Roth studie propunerea..

— O să încerc, spuse el. Întâi mă duc la Alconbury. Mâine, când mă întorc, dacă Orlov refuză să-l identifice pe cel de-al Cincilea Om, îi trimit o telegramă directorului şi-i comunic că englezii au dovezi de dată recentă despre posibilele minciuni ale lui Orlov, solicitându-i rechemarea temporară a lui Bailey la Langley. Ar fi un fel de test. Cred că directorul o să fie de acord măcar cu atâta lucru. Iar asta o să însemne o întârziere de câteva săptămâni.

— Suficient, prietene, spuse McCready. Arhisuficient. Până atunci Keepsake o să iasă definitiv din joc şi o să ne putem regla conturile cu directorul tău. Ai încredere în mine.

Roth ajunse la Alconbury imediat după apusul soarelui, îl găsi pe Orlov la el în cameră, întins pe pat, citind şi ascultând muzică. Terminase cu Simon şi Garfunkel – Kroll susţinea că echipa de pază memorase aproape toate cuvintele celor douăzeci de mari succese – şi trecuse la The Seekers. Opri casetofonul la care tocmai se auzea „Morningtown” în momentul intrării lui Roth şi se ridică rapid din pat, adresându-i un zâmbet.

— Ne întoarcem în State? întrebă el. Mă plictisesc aici. Până şi la fermă era mai bine, în ciuda riscurilor.

Se îngrăşase din cauză că nu mai făcuse nici un fel de mişcare. Referirea la fermă era o glumă. Câtva timp după acea falsă tentativă de asasinat, Roth continuase s-o trateze ca pe o operaţiune a KGB-ului, susţinând că Moscova aflase toate amănuntele despre fermă de la Urcenko, interogat şi el tot acolo înainte de-a face prostia de-a reveni în tabăra KGB-ului. Pe urmă recunoscuse faţă de Orlov că fusese doar o capcană a CIA-ului, menită să-i testeze reacţiile rusului. La început Orlov se înfuriase – „Ticăloşilor, mi-am văzut moartea cu ochii”, urlase atunci – însă mai târziu începuse să râdă aducându-şi aminte de incident.

— În curând, spuse Roth. În curând n-o să mai avem ce face aici.

În seara aceea luă masa cu Orlov şi aduse vorba despre Camera Amintirilor din Moscova. Orlov dădu din cap.

— Sigur că am văzut-o. Toţi ofiţerii sunt duşi acolo. Ca să-i vadă şi să-i admire pe eroi.

Roth conduse conversaţia spre portretele celor Cinci Magnifici. Mestecând o bucăţică de friptură, Orlov clătină din cap.

— Patru, spuse el. Doar patru tablouri. Burgess, Philby, Maclean şi Blunt. Cele Patru Stele.

— Dar nu există şi o a cincea ramă doar cu o pânză neagră? sugeră Roth.

Orlov începuse să mestece mai încet.

— Ba da, recunoscu el înghiţind. Există rama, însă fără portret..

— Înseamnă că *există* şi un al Cincilea Om, nu?

— Aşa se pare.

Tonul de discuţie al lui Roth rămase neschimbat, însă americanul îl privi pe Orlov, pe deasupra furculiţei.

— Dar erai maior plin în cadrul Direcţiei pentru activităţi ilegale. E imposibil să nu-i fi văzut numele în Cartea Neagră.

Ochii lui Orlov avură un licăr ciudat.

— Nu mi s-a arătat nici o Carte Neagră, spuse el cu o voce fără inflexiuni.

— Peter, *cine* a fost al Cincilea Om? Numele lui, te rog.

— Nu ştiu, prietene. Ţi-o jur, spuse Orlov, adresându-i din nou surâsul acela larg şi atrăgător. Vrei să mă verifici cu detectorul de minciuni?

Roth îi întoarse zâmbetul, dar îşi spuse în gând: nu, Peter, cred că poţi să învingi şi detectorul dacă-ţi propui. Se hotărî să se întoarcă a doua zi dimineaţă la Londra şi să trimită telegrama în care să ceară o amânare şi rechemarea lui Bailey la Washington, ca test. Dacă exista un cât de mic element de îndoială – iar lucrurile aşa păreau să stea, în pofida demonstraţiei devastatoare a lui Kellogg – n-o să îndeplinească ordinul, nici măcar de dragul directorului sau al viitorului propriei cariere. Erau lucruri pentru care se cerea un preţ prea ridicat.

În dimineaţa următoare îşi făcură apariţia îngrijitoarele. Erau câteva femei din Huntington, aceleaşi pe care le folosea şi restul bazei. Fuseseră controlate şi li se dăduse o legitimaţie de acces în zona înconjurată de cordonul de soldaţi. Roth tocmai lua micul dejun, stând în faţa lui Orlov la o masă de la popotă şi încercând să acopere cu vocea zgomotul periei electrice circulare care lustruia pardoseala coridorului. Bâzâitul insistent al dispozitivului se auzea când mai tare când mai încet, în funcţie de mişcările periei.

Orlov îşi şterse urmele de cafea de pe buze, spuse că trebuia să meargă la toaletă şi plecă. Din acel moment încolo Roth se

convinse că nu era bine să-şi bată joc de noţiunea de cel de-al şaselea simţ. La câteva clipe după plecarea lui Orlov; Roth observă o modificare a zgomotului periei de lustruit. Ieşi pe coridor ca să se uite la ea. Dispozitivul fusese lăsat să meargă, peria se învârtea în gol, iar motorul scotea un zgomot egal şi destul de ascuţit.

O văzuse pe îngrijitoare când coborâse la micul dejun: o femeie slăbuţă, îmbrăcată într-o salopetă înflorată, cu părul prins în agrafe şi strâns sub basma. Se dăduse la o parte ca să-i facă loc, după care îşi văzuse de curăţenie fără să mai ridice ochii. Acum plecase. La capătul coridorului, uşa de la toaleta bărbaţilor continua să se mişte uşor.

Roth urlă „Kroll" cât îl ţinură plămânii şi o luă la goană pe coridor. Femeia stătea în genunchi pe pardoseala din toaleta bărbaţilor, lângă găleata cu detergenţi şi cu cârpe de şters pe jos. În mână ţinea un pistol Sig Sauer cu amortizor pe care-l ascunsese între cârpe. În capătul îndepărtat al încăperii se deschise uşa unei cabine din care ieşi Orlov. Asasinul aflat în genunchi ridică pistolul.

Roth nu vorbea rusa, dar ştia câteva cuvinte. Urlă *stoi* cât putu de tare. Femeia se întoarse din poziţia în care stătea, iar Roth se aruncă la pământ şi auzi un zgomot sec, simţind în acelaşi timp unda de şoc în apropierea capului. Încă nu se ridicase când auzi nişte bubuituri de undeva din spate, însoţite de alte reverberaţii care-l prinseseră la mijloc. Toaletele de mici dimensiuni nu sunt locurile ideale pentru descărcarea unui Magnum 44.

În spatele lui, Kroll rămăsese în uşă, ţinându-şi Coltul cu ambele mâini. Nu mai avu nevoie de încă o împuşcătură. Femeia zăcea întinsă pe spate, iar o pată roşie care creştea văzând cu ochii se asorta cu modelul, de trandafiri al salopetei.

Abia mai târziu aveau să descopere că adevărata îngrijitoare era legată şi cu un căluş în gură la locuinţa ei din Huntington.

Orlov continua să stea lângă uşa cabinei, alb ca varul.

— Iar ne jucăm, strigă el. M-am săturat de jocurile CIA-ului.

— Nici vorbă, spuse Roth ridicându-se, ăsta numai joc n-a fost. A fost KGB-ul cum te văd şi cum mă vezi.

Orlov se uită din nou şi observă că băltoaca roşie care se întindea pe pardoseală n-avea nici o legătură cu trucajele gen Hollywood. De data asta nu.

Roth avu nevoie de două ore ca să le asigure lui Orlov şi echipei o întoarcere rapidă în America şi transferul imediat la fermă. Orlov plecă uşurat, luându-şi cu el colecţia de balade.

După ce avionul militar decolă în direcţia Statelor Unite, Roth se urcă în maşină şi se îndreptă spre Londra. Era cuprins de amărăciune şi deosebit de supărat.

În parte se învinovăţea pe sine însuşi. Ar fi trebuit să-şi de-a seama că, după denunţarea lui Bailey, Alconbury nu mai era un loc sigur pentru Orlov. Însă intervenţia englezilor îi dăduse atâta bătaie de cap încât nu se mai gândise la asta. Omul e supus greşelii. Se întrebă de ce nu vorbise Bailey cu Moscova ca să aranjeze asasinarea lui Orlov mai devreme, înainte de-a i se da colonelului KGB ocazia să-i pomenească numele. Poate sperase că Orlov n-o să-l identifice şi că nu avea o asemenea informaţie. Greşeala lui Bailey. Omul e supus greşelii.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Roth ar fi fost sută la sută convins, că englezii se înşelau şi că Orlov spunea adevărul. Dat fiind că era McCready, Roth încă era dispus să-i acorde cinci la sută şansa să aibă dreptate iar Bailey să fie curat. Însă la ora asta mingea se afla în terenul lui McCready.

Odată ajuns la ambasadă, ştiu exact ce avea de făcut. Dacă Sam voia ca el să-i susţină ipoteza conform căreia Gorodov era un dezertor adevărat, Orlov un agent infiltrat şi prin urmare Bailey un om fără pată, căzut într-o cursă întinsă cu dibăcie, exista o singură soluţie. McCready trebuia să-l scoată din joc pe Gorodov *acum*, aşa încât Langley să vorbească direct cu el şi să pună lucrurile la punct definitiv. Se duse la el în birou să-l sune pe McCready la Century House: Se întâlni cu şeful secţiei pe coridor.

— Bine că te văd, îi spuse Bill Carver, Tocmai am primit ceva de la Century. Se pare că prietenii noştri din Kensington Palace Gardens au intrat în acţiune. Ataşatul de acolo, Gorodov, s-a întors de dimineaţă cu avionul la Moscova. Ai raportul pe birou.

Roth nu mai dădu nici un telefon. Se aşeză la birou uluit, dar totodată uşurat pentru el însuşi, pentru director şi pentru Agenţie. Găsi chiar resurse să-i pară rău pentru McCready. Probabil că era o lovitură nimicitoare să te fi înşelat şi să te fi lăsat dus cu preşul atât de rău patru ani încheiaţi. În ce-l privea, încerca o relaxare ciudată, în pofida a ceea ce-l aştepta. Acum nu mai avea nici urmă de îndoială. Cele două întâmplări din una şi aceeaşi dimineaţă îi spulberaseră şi cele mai mici dubii. Directorul avea dreptate. Exista un singur lucru care trebuia făcut.

Cu toate acestea, îi părea rău pentru McCready. Cred că-i freacă ăia ridichea de nu se vede la Century, îşi spuse.

Lucru întru totul adevărat, de care se ocupa Timothy Edwards.

— Regret că trebuie să ţi-o spun, Sam, dar am dat rău de tot cu oiştea-n gard. Am vorbit cu şeful şi mi-a zis că s-ar putea să constatăm că de fapt Keepsake a fost de la bun început infiltrat de ruşi:

— N-a fost, răspunse sec McCready..

— Asta-i părerea ta, dar dovezile de la ora actuală arată foarte limpede că verii noştri americani au avut dreptate şi că noi am fost duşi cu zăhărelul. Ştii cam ce ne paşte în cazul ăsta?

— Bănuiesc.

— O să trebuiască să regândim şi să reevaluăm toate blestemăţiile pe care ni le-a plasat Keepsake în ultimii patru ani. Muncă de Sisif. Mai mult decât atât, dat fiind că le-am transmis total şi verilor noştri, o să fim obligaţi să-i anunţăm că trebuie să facă şi ei acelaşi lucru. Numai analizarea pagubelor o să dureze câţiva ani. Şi în plus, e o situaţie al naibii de delicată. Şefului nu-i place absolut deloc.

Sam scoase un oftat. Aşa se întâmpla mereu. Când informaţiile lui Keepsake erau aur curat, activarea lui era o sarcină de serviciu. Acum de vină era exclusiv dezinformatorul.

— Te-a lăsat să înţelegi în vreun fel că avea de gând să se întoarcă la Moscova?

— Nu.

— Când trebuia să iasă din joc şi să vină la noi?

— Peste două-trei săptămâni, spuse McCready. Urma să mă anunţe când situaţia devenea critică şi imediat după aceea ar fi sărit gardul în curtea noastră.

— Ei bine, n-a făcut-o. A plecat acasă şi se pare că de bunăvoie. Paza de la aeroport a raportat că a trecut de ghişeul de paşapoarte de la Heathrow fără probleme. De-acum trebuie să presupunem că adevărata lui casă *este* Moscova. Unde mai pui afurisita aia de treabă de la Alconbury. Ce naiba te-a apucat? Ai spus că a fost un test. Uite că Orlov l-a trecut cu brio. Ticăloşii au încercat să-l ucidă. Au avut o baftă chioară că n-a murit nimeni în afară de asasin. Iar chestia asta nu putem să le-o spunem verilor. Sub nici o formă. O ducem cu noi în mormânt.

— Tot nu cred că l-au lucrat pe Keepsake.

— De ce? Doar s-a întors la Moscova.

— Poate că vrea să ne aducă încă o valiză cu… documente.

— E periculos al naibii. Înseamnă că s-a ţicnit. Mai ales în situaţia lui.

— Aşa e. E posibil să fi comis o greşeală. Însă ăsta-i e felul. Mi-

a promis cu ani în urmă că o să aducă un ultim transport important înainte de a ieşi din joc. Cred că s-a dus după el.

— Ai vreo dovadă pentru această admirabilă manifestare de fidelitate?

— Chestie de intuiţie.

— Intuiţie! protestă Edwards. Nu putem face nimic numai cu intuiţia.

— Columb a făcut. Ai ceva împotrivă dacă mă duc la şef?

— Implorarea Cezarului, ai? Te rog. Nu cred c-o să te alegi cu mare lucru.

Dar McCready se alese. Sir. Cristopher îi ascultă cu atenţie propunerea, după care întrebă:

— Şi dacă totuşi e loial Moscovei?

— O să aflu în câteva clipe.

— Ar putea să te-nhaţe, spuse şeful.

— Nu cred. Deocamdată domnul Gorbaciov nu pare să-şi dorească un război diplomatic.

— Şi nici n-o să-l aibă, răspunse şeful pe un ton sec. Sam, noi doi ne cunoaştem de multă vreme. Balcanii, criza proiectilelor din Cuba, primele zile ale Zidului Berlinului. Ai fost şi ai rămas al naibii de bun. Dar cine ştie, Sam, poate că am făcut o greşeală aducându-te aici. Asta e o treabă la care e nevoie de o echipă de teren.

— Keepsake n-o să aibă încredere în nimeni altcineva, o şti prea bine.

Şeful oftă.

— Aşa e. Dac-o fi să meargă cineva, tu eşti ăla. Corect?

— Mă tem că da.

Şeful se gândi câteva clipe. Pierderea lui Keepsake era devastatoare. Dacă exista fie şi o şansă de unu la mie ca McCready să aibă dreptate şi Gorodov să nu fie infiltrat de ruşi, Serviciul trebuia să-l scoată de-acolo. Însă consecinţele politice ale unui scandal de anvergură, în cazul în care Dezinformatorul ar fi putut fi prins în flagrant la Moscova, l-ar fi ruinat. Oftă încă o dată şi se întoarse de la fereastră.

— În regulă, Sam. Poţi să te duci. Dar singur. Din clipa asta n-am auzit în viaţa mea de tine. Eşti pe cont propriu.

Prin urmare, McCready se pregăti de drum, ţinând seama de condiţiile impuse şi sperând să nu le cunoască şi domnul Gorbaciov. Avu nevoie de trei zile ca să-şi facă planul de bătaie.

În cea de-a doua din aceste zile Joe Roth îl sună pe Calvin Bailey.

— Calvin, tocmai m-am întors de la Alconbury. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Cum să nu, Joe, vino încoace.

— De fapt, nu ne zoreşte nimeni. Ce-ar fi să te invit mâine la cină?

— E frumos din partea ta, Joe, dar Gwen şi cu mine avem un program destul de încărcat. Azi am luat prânzul la Camera Lorzilor.

— Zău?

— Da. Cu şeful Marelui Stat-Major al Apărării.

Joe era uimit. La Langley Bailey era distant, rezervat şi circumspect. Dacă-i dădeai drumul la Londra se simţea ca un colţunaş în unt. În fond, de ce nu? Peste şase zile avea să fie în siguranţă, dincolo de graniţă, la Budapesta.

— Calvin, ştiu un vechi han minunat pe malul Tamisei, la Eton. Au nişte mâncăruri de scoici delicioase. Cică şi Henric al VIII-lea o punea pe Ann Boleyn să vină cu barca pe fluviu pentru întâlnirile lor secrete.

— Zău? E chiar aşa vechi? Uite ce e, Joe, mâine seară suntem la Covent Garden. Joia e liberă.

— Bun. Rămâne pe joi, Calvin. Aşa facem. Te aştept joi la opt, jos, în faţa apartamentului.

În ziua următoare Sam McCready îşi încheie pregătirile şi dormi în ceea ce s-ar fi putut dovedi a fi ultima lui noapte la Londra.

Trei bărbaţi ajunseră la Moscova cu trei curse diferite în aceeaşi dimineaţă. Primul era rabinul Bimbaum. Acesta sosi de la Zurich cu Swissair. Ofiţerul însărcinat cu verificarea paşapoartelor de la Şeremetievo făcea parte din Direcţia pazei de graniţă a KGB-ului şi era un tânăr, cu părul blond ca spicul grâului şi cu ochi albaştri şi reci. Îl cercetă îndelung cu privirea pe rabin, după care îşi concentră atenţia asupra paşaportului. Acesta era american şi-l identifica pe posesor ca fiind un oarecare Norman Bimbaum, în vârstă de cincizeci şi şase de ani.

Dacă ofiţerul ar fi fost mai bătrân şi-ar fi amintit de zilele când Moscova şi de fapt întreaga Rusie erau pline de evrei ortodocşi care semănau cu rabinul Bimbaum. Acesta era un bărbat voinic, îmbrăcat cu un costum negru, cămaşă albă şi cravată neagră. Purta o barbă stufoasă şi o mustaţă încărunţită. Pe cap avea un edem, iar pe nas purta o pereche de ochelari cu lentile atât de groase încât, atunci când îşi mijea ochii, pupilele aproape că nu

se mai vedeau. De sub panglica pălăriei îi atârnau de ambele părţi ale feţei şuviţe răsucite de păr sur. Chipul din paşaport arăta la fel, însă nu avea pălărie.

Viza era valabilă şi fusese emisă de consulul general sovietic din New York. Ofiţerul îşi ridică privirile din nou.

— Scopul vizitei dumneavoastră la Moscova?

— Vreau să-mi vizitez fiul o zi, două. Lucrează la ambasada americană de aici.

— Un moment, vă rog, spuse ofiţerul.

Se ridică în picioare şi se retrase. Putu fi văzut dincolo de o uşă de sticlă, consultându-se cu un ofiţer superior care studie paşaportul. Rabinii ortodocşi erau rari într-o ţară unde ultima şcoală de profil fusese desfiinţată cu câteva decenii în urmă. Ofiţerul se întoarse.

— Aşteptaţi, vă rog.

Apoi făcu un semn să se deplaseze următorul aflat la rând.

Între timp se dădură mai multe telefoane şi cineva din Moscova consultă o listă de diplomaţi. Ofiţerul superior se întoarse cu paşaportul şi-i şopti ceva celuilalt. Se părea că exista un anume Roger Bimbaum, înregistrat la secţia economică a ambasadei Statelor Unite. Pe lista diplomaţilor nu era menţionat faptul că tatăl lui se retrăsese în Florida şi fusese ultima dată la sinagogă cu douăzeci de ani în urmă, când fiul său luase parte la ceremonia de *bar-mitzvah*[30]. Rabinului i se făcu semn să meargă mai departe.

Cu toate acestea, la vamă îi controlară valiza. Aceasta cuprindea articolele obişnuite: cămăşi, ciorapi, chiloţi, încă un costum negru, trusă de toaletă şi un exemplar al *siddur*-ului[31] în ebraică. Vameşul îl răsfoi bănuitor, după care îi dădu drumul rabinului.

Domnul Bimbaum se urcă în autobuzul Aeroflotului care mergea în centrul Moscovei, atrăgând câteva priviri curioase sau amuzate pe durata drumului. De la capul de linie merse pe jos până la hotelul Naţional din Piaţa Manejului, unde se duse la toaleta bărbaţilor şi folosi pisoarul până când celălalt ocupant plecă, după care se furişă într-o cabină.

Dizolvantul se găsea în flaconul cu apă de colonie. Când ieşi,

---

[30] Ritual iniţiatic pe care îl parcurge fiecare băiat evreu cu ocazia împlinirii vârstei de treisprezece ani, (n. trad.).

[31] Carte evreiască de rugăciuni, redactată de obicei în ebraică şi aramaică, (n. trad.).

purta acelaşi sacou negru, numai că pantalonii cu două feţe erau acum de culoare gri. Pălăria dispăruse în valiză, la un loc cu sprâncenele stufoase, barba şi mustaţa, cămaşa şi cravata. Nu mai avea părul cărunt, ci şaten, iar pieptul îi era acoperit de un pulovăr galben deschis pe care-l purtase pe sub cămaşă. Părăsi neobservat hotelul, luă un taxi şi se opri la poarta ambasadei Angliei, pe îndiguirea din faţa Kremlinului.

Doi miliţieni din trupele sovietice de pază erau postaţi în faţa porţii, pe teritoriu sovietic şi-i cerură buletinul. Le arătă paşaportul englez şi începu să se fandosească pe lângă paznic câtă vreme acesta cercetă documentul. Tânărul miliţian se arătă jenat şi i-l înapoie repede. Pradă iritării, îi făcu semn englezului homosexual să intre pe teritoriul propriei sale ambasade, ridicând totodată sugestiv din sprâncene la adresa colegului său. În câteva secunde englezul dispăru pe uşă.

De fapt, rabinul Bimbaum nu era nici un rabin, nici american şi nici homosexual. Adevăratul lui nume era David Thornton şi era unul din cei mai buni actori de film specializaţi în deghizări din Anglia. Diferenţa dintre machiajul pentru scenă şi cel pentru film este că pe scenă luminile sunt puternice şi distanţa faţă de public este destul de mare. Şi în filme există lumini, numai că e posibil ca uneori camera de luat vederi să ia prim-planuri de la câţiva centimetri de figura actorului. Prin urmare, machiajul din filme trebuie să fie mai subtil, mai realist. David Thornton lucrase ani de zile la studiourile Pinewood, unde era foarte căutat. În acelaşi timp, făcea parte din corpul de experţi la care Serviciul Englez de Informaţii reuşea să apeleze uimitor de eficient ori de câte ori era nevoie.

Al doilea sosit veni direct de la Londra cu British Airways. Era Denis Gaunt, care semăna doar cu sine însuşi, cu menţiunea că părul îi încărunţise şi că părea cu cincisprezece ani mai în vârstă decât era de fapt; Avea o servietă diplomat legată direct cu un lănţişor de încheietura mâinii stângi şi purta acea cravată albastră cu modelul imprimat al unui câine de vânătoare, semn că aparţinea unuia din corpurile de mesageri ai Maiestăţii Sale.

Toate ţările au curieri diplomatici care-şi petrec viaţa plimbând diverse documente de la o ambasadă la alta şi înapoi, în prevederile Tratatului de la Viena ei figurează drept personal diplomatic, motiv pentru care nu li se controlează bagajele. Paşaportul lui Gaunt era pe un alt nume, însă era englez şi absolut valabil. Îl prezentă la ghişeu şi scăpă de formalităţi..

Un Jaguar al ambasadei îl aştepta ca să-l ducă imediat la

clădirea respectivei instituţii, unde ajunse la o oră după Thornton. Abia atunci fu în stare să-i înmâneze acestuia toate instrumentele necesare machiajului unui artist, pe care le adusese în propria valiză.

Al treilea sosit se dovedi a fi Sam McCready, care veni cu o cursă Finnair de la Helsinki. Şi el avea un paşaport englez valabil dar pe un nume fals, fiind de asemenea deghizat. Numai că, din cauza căldurii din avion, se întâmplase ceva neplăcut.

Peruca lui roşcată se strâmbase uşor şi de sub ea se zărea o şuviţă de păr mai închis la culoare. În acelaşi timp, substanţa care ţinea lipită o mustaţă la fel de roşcată dăduse impresia că se topise, aşa încât o bucăţică din mustaţă se desprinsese de deasupra buzei superioare.

Ofiţerul îşi aţinti privirea asupra fotografiei din paşaport iar apoi asupra bărbatului din faţa lui. Chipurile erau identice: părul, mustaţa, totul. Portul unei peruci nu însemna un lucru ilegal, nici chiar în Rusia. Mulţi bărbaţi care au chelie recurg la această soluţie. Dar o mustaţă care se dezlipeşte? Ofiţerul de la paşapoarte, altul decât cel care îl cercetase pe rabinul Bimbaum, întrucât Şeremetievo este un aeroport mare, se consultă la rândul lui cu un ofiţer superior care privi printr-o oglindă falsă.

Din spatele aceleiaşi oglinzi, un aparat făcu mai multe fotografii, după care se dădură câteva ordine, iar un număr de oameni abandonară veghea vigilentă de până atunci şi intrară în acţiune. Când McCready ieşi din îmbulzeală, două Moskviciuri obişnuite erau deja pe fază. Şi pe el îl aştepta o maşină a ambasadei engleze, mai puţin luxoasă decât un Jaguar, care îl duse la aceeaşi clădire, sub urmărirea celor două automobile ale KGB-ului, ai căror ocupanţi raportară superiorilor din Direcţia a Doua.

La sfârşitul după-amiezii, fotografiile ciudatului vizitator ajunseră la Iasenevo, sediul Direcţiei întâi a KGB-ului, cea care se ocupa de informaţiile externe, oprindu-se la biroul directorului adjunct, generalul Vadim V. Kirpicenko. Acesta se uită la ele, citi raportul alăturat despre perucă şi despre colţul de mustaţă şi le duse la laboratorul foto.

— Încercaţi să înlăturaţi peruca şi mustaţa, ordonă el. Tehnicienii se puseră pe treabă cu aerograful. Când văzu produsul finit, generalul aproape că râse în gura mare.

— Ei, fir-aş al naibii, e Sam McCready, murmură el.

Îi informă pe cei de la Direcţia a Doua că din acel moment urmărirea avea să cadă în sarcina oamenilor lui şi apoi dădu

câteva ordine.

— Douăzeci şi patru de ore pe zi. Dacă ia legătura cu cineva, îi înhăţaţi pe amândoi. Dacă ridică informaţii de la vreo sursă, îl înhăţaţi. Şi dacă trage un pârţ în direcţia mausoleului lui Lenin tot îl înhăţaţi.

Puse receptorul în furcă şi citi din nou detaliile din raportul lui McCready. Trecea drept un expert în electronică londonez, care venise din Helsinki ca să depisteze dispozitivele de ascultare din ambasadă, activitate de altminteri obişnuită.

— Dar de fapt ce naiba cauţi aici? întrebă el chipul din fotografie care îl privea de pe birou.

McCready, Gaunt şi Thornton luară masa singuri în incinta ambasadei. Ambasadorul nu era deloc încântat să aibă asemenea musafiri, însă cererea venise de la guvern şi fusese asigurat că nu avea să fie deranjat mai mult de douăzeci şi patru de ore. Din punctul de vedere al excelenţei sale, cu cât aceste fantome oribile plecau mai repede, cu atât era mai bine.

— Sper să meargă, rosti Gaunt când ajunseră la cafea. Ruşii sunt foarte buni la şah.

— Aşa e, răspunse McCready pe un ton sobru. Mâine o să vedem cum se descurcă la pocher cu o mână moartă.

CAPITOLUL ŞASE

Într-o frumoasă dimineaţă de iulie, exact la ora 1 opt fără cinci, o limuzină Austin Montego fără însemne ieşi pe poarta ambasadei engleze din Moscova şi străbătu podul ce, trecea pe deasupra fluviului omonim, îndreptându-se spre centrul oraşului.

Conform raportului KGB, Sam McCready se afla la volan şi nu era însoţit. Deşi peruca şi mustaţa roşcată fuseseră aşezate impecabil, ele erau perfect vizibile pentru supraveghetorii din spatele parbrizelor câtorva maşini. Se făcură câteva poze cu ajutorul unor aparate cu obiective telefotografice, urmând să se efectueze şi altele în cursul zilei.

Agentul conduse atent prin Moscova şi se fixă asupra ieşirii dinspre Parcul Realizărilor Tehnice, aflat în partea de nord a oraşului. Pe drum încercă de câteva ori să se descotorosească de eventualii urmăritori, însă fără succes. Ce-i drept, nici nu-i reperă pe cei care-l supravegheau. KGB-ul folosea şase maşini care se înlocuiau reciproc, aşa încât nici una nu rămânea în urma limuzinei Montego mai mult de câteva sute de metri.

După ce intra în parcul uriaş, agentul SIS parcă maşina şi-şi continuă drumul pe jos. Două vehicule ale KGB-ului rămaseră în imediata apropiere amontegoului. Ocupanţii celorlalte patru ieşiră şi se răspândiră printre exponatele ştiinţifice până când englezul fu înconjurat din toate părţile de un ecran invizibil.

Îşi cumpără o îngheţată şi-şi petrecu cea mai mare parte a dimineţii prefăcându-se că citeşte un ziar şi privindu-şi frecvent ceasul, ca şi cum ar fi aşteptat să apară cineva. Nu se ivi nimeni, cu excepţia unei bătrâne care-l întrebă cât e ceasul. Agentul i-l arătă fără să scoată un cuvânt, bătrâna se uită atent, îi mulţumi şi se îndepărtă. Se văzu imediat arestată, percheziţionată şi interogată. Până în dimineaţa următoare KGB-ul se încredinţă că era într-adevăr vorba de o femeie care dorise să ştie cât era ceasul. Nici vânzătorul de îngheţată nu avu altă soartă.

Imediat după ora douăsprezece, agentul din Londra scoase din buzunar un pacheţel cu sandvişuri pe care le mânca pe îndelete. După ce isprăvi, se ridică, aruncă ambalajul la un coş de hârtii, cumpără încă o îngheţată şi se aşeză la loc.

Coşul de hârtii rămase sub observaţie, însă nimeni nu scoase ambalajul până când îşi făcură apariţia gunoierii cu un tomberon

în care să golească tot ce se găsea înăuntru. Însă agenţii KGB-ului le-o luară înainte, extraseră ambalajul şi-l încredinţară serviciului judiciar, care îl supuse unei analize minuţioase. Printre testele efectuate se numărară cele pentru scris cu cerneală simpatică şi pentru eventualele microfilme ascunse între cele două rânduri de hârtie de împachetat. Nu se găsi absolut nimic. Singurele urme concrete se dovediră a fi cele de pâine, unt, castraveţi şi ouă.

Cu mult înainte, imediat după orele treisprezece, agentul din Londra se ridică şi ieşi cu maşina din parc. Era limpede că prima întâlnire eşuase. Se părea că avea să se prezinte la o alta, care urma să aibă loc într-un magazin cu plata în valută. Doi agenţi KGB intrară în magazin şi începură să se plimbe agale pe lângă rafturi, ca să vadă dacă englezul avea de gând să lase sau să ridice vreun mesaj dintre produsele costisitoare expuse la vedere. Dacă ar fi cumpărat ceva ar fi fost arestat conform ordinelor, pe motiv că obiectul achiziţionat conţinea probabil un mesaj şi că magazinul era folosit ca loc de întâlnire. Cum însă nu făcu nici un fel de cumpărături, cei care-l supravegheau îl lăsară în pace.

Ieşind din magazin, se întoarse la ambasada Angliei. După zece minute plecă din nou, instalat de data asta pe bancheta din spate a unui Jaguar condus de unul din şoferii ambasadei. În timp ce Jaguarul se îndrepta spre ieşirea din oraş, în direcţia aeroportului, şeful echipei de supraveghere ceru şi obţinu legătura cu generalul Kirpicenko în persoană.

— Acum se apropie de aerogară, tovarăşe general.

— N-a luat legătura cu nimeni? Absolut cu nimeni?

— Nu, tovarăşe general, în afară de bătrână şi de vânzătorul de îngheţată, ambii reţinuţi la secţie, n-a mai vorbit cu nici o altă persoană. Ziarul pe care l-a citit şi hârtia pe care-au fost împachetate sandvişurile se află în posesia noastră. În afară de ele nu s-a atins de nimic.

E o misiune ratată, îşi zise Kirpicenko. O să se-ntoarcă. Şi o să-l aşteptăm la cotitură.

Ştia că McCready îşi asumase identitatea unui tehnician al Foreign Officeului şi că avea paşaport diplomatic.

— Lasă-l în pace, spuse apoi cu voce tare. Ai grijă de iuţeala de mână din înghesuiala de la aeroport. Dacă nu face nimic, ţine-te după el până în sala de aşteptare şi stai până se urcă în avion.

Mai târziu generalul cercetă fotografiile de la distanţă făcute de echipa de supraveghere, ceru un microscop mai puternic, se

mai uită o dată, se îndreptă de şale roşu la faţă de mânie şi urlă:

— Dobitocilor, ăsta nu-i McCready!

La opt şi zece în aceeaşi dimineaţă, un Jaguar condus de Barry Martins, şeful secţiei SIS din Moscova, părăsi ambasada şi se îndreptă fără grijă spre vechiul cartier Arbat, unde străzile, sunt înguste şi mărginite pe ambele părţi de casele elegante ale negustorilor prosperi care locuiseră aici în vremuri de mult apuse. Un singur Moskvici porni în urmărirea lui, fiind însă vorba de o simplă operaţiune de rutină. Englezii se refereau la aceşti agenţi KGB care-i urmăreau pretutindeni în Moscova, în ceea ce putea fi considerată drept una din cele mai plictisitoare corvezi din câte există, numindu-i „echipa de rezervă”. Jaguarul străbătu fără ţintă străzile din Arbat, iar bărbatul de la volan opri de câteva ori lângă bordură ca să consulte o hartă a oraşului.

La opt şi douăzeci, din curtea ambasadei ieşi o limuzină Mercedes la volanul căreia se afla un şofer cu o haină albastră şi având pe cap o şapcă cu cozoroc. Nimeni nu se uită lângă bancheta din spate şi nu văzu o altă siluetă ghemuită pe jos şi acoperită cu o pătură. Un al doilea Moskvici se angajă în urmărirea maşinii ambasadei.

La intrarea în cartierul Arbat, Mercedesul trecu pe lângă Jaguarul parcat lângă bordură. În clipa aceea Martins, care continua să cerceteze harta oraşului, se hotărî şi demară în grabă, intercalându-se între Mercedes şi Moskviciul care-l urmărea. Convoiul ajunse să fie alcătuit dintr-un Mercedes, un Jaguar şi două Moskviciuri, unul în spatele celuilalt.

Mercedesul ajunse pe o stradă îngustă şi cu sens unic, urmat de Jaguarul care deodată avu nişte probleme la motor, dădu rateuri, făcu un zgomot de rău augur, se poticni şi se opri în mijlocul drumului. Cele două Moskviciuri rămaseră pe loc în spatele său şi din ele îşi făcură apariţia mai mulţi agenţi KGB. Martins acţionă dispozitivul de deblocare a bonetei, ieşi din maşină şi se duse să vadă ce se întâmplase, trezindu-se înconjurat deîndată de câţiva bărbaţi în haine de piele care protestau vehement.

Mercedesul îşi continuă drumul şi coti la primul colţ. Mai mulţi moscoviţi amuzaţi se adunară pe trotuarul neîncăpător şi-l auziră pe şoferul Jaguarului spunându-i şefului echipei de agenţi KGB:

— Uite ce-i, iubitule, dacă ştii s-o faci s-o ia din loc, eşti invitatul meu.

Nimic nu-l înveseleşte mai mult pe omul obişnuit din Moscova decât tabloul unor *chekişti* zbârcind-o în cursul misiunii. Unul din

agenţi se întoarse la maşină şi puse mâna pe radioemiţător.

Ieşind din Arbat şi instalat la volanul Mercedesului, David Thornton se lăsă ghidat de Sam McCready care, fără a fi deghizat şi arătând exact ca de, obicei, se ivi de sub pătură şi-i spuse ce să facă mai departe.

După douăzeci de minute, pe un drum pustiu, mărginit de copaci şi situat în Parcul Gorki, Mercedesul opri. În spate, McCready scoase tăbliţa cu număr de Corp Diplomatic, prinsă cu ajutorul unui arc cu lacăt cu declanşare rapidă şi o înlocui cu una nouă, prevăzută cu un adeziv foarte puternic. Thornton făcu acelaşi lucru în faţă. McCready scoase trusa de machiaj a lui Thornton din portbagaj şi se aşeză pe bancheta din spate. Thornton renunţă la şapca bleumarin cu cozoroc în favoarea alteia, din piele neagră şi semănând mai mult cu ceea ce se purta în Rusia, după care se urcă din nou la volan.

La nouă şi optsprezece minute, colonelul Nikolai Gorodov ieşi din apartamentul său de pe strada Şabolovski şi se îndreptă pe jos spre Piaţa Jerjinski şi sediul KGB-ului. Era palid şi tras la faţă, iar explicaţia nu se lăsă deloc aşteptată. Doi bărbaţi se iviră din dreptul unei uşi şi îl urmară îndeaproape, fără a se strădui câtuşi de puţin să-şi ascundă intenţiile.

După vreo două sute de metri de mers, un Mercedes negru încetini în dreptul lui lângă bordură. Auzi sunetul unei ferestre coborâtă printr-o apăsare pe buton şi o voce adresându-i-se în engleză:

— Bună dimineaţa, domnule colonel. Nu cumva avem acelaşi drum?

Gorodov se opri şi-şi aţinti ochii asupra ferestrei. În cadrul ei, ascuns privirilor celor doi agenţi KGB de pe trotuar de perdelele din spate, îl descoperi pe Sam McCready. Gorodov păru uluit, însă nu triumfător.

— Exact expresia pe care voiam s-o văd, îşi zise McCready.

Gorodov îşi reveni şi răspunse suficient de tare ca să-l audă şi urmăritorii KGB-ului:

— Mulţumesc, tovarăşe, eşti foarte amabil.

Apoi se urcă în maşina care demară în viteză. Cei doi agenţi ai KGB-ului se opriră timp de trei secunde... şi pierdură partida. Motivul opririi era faptul că pe numărul de înmatriculare al Mercedesului erau trecute literele MOC, urmate de două cifre.

Numerele de înmatriculare extrem de exclusiviste pe care scrie MOC aparţin doar membrilor Comitetului Central, iar agenţilor de teren le-ar trebui un curaj vecin cu nebunia ca să

îndrăznească să oprească sau să creeze probleme vreunuia din aceşti oameni. Oricum însă, îi luară numărul maşinii şi se folosiră imediat de radioemiţătoare ca să ia legătura cu sediul.

Martins făcuse o alegere bună. Numărul de înregistrare al Mercedesului aparţinea unui membru supleant al Politburoului, aflat întâmplător în Orientul îndepărtat, undeva lângă Habarovsk. Abia după patru ore se descoperi că acesta nu avea un Mercedes, ci o Chaika parcată într-un garaj din Moscova. Dar era deja prea târziu. Între timp Mercedesul îşi recăpătase însemnele ambasadei Angliei, al cărei steguleţ fâlfâia vesel în partea din faţă.

Gorodov se rezemă şi mai bine, ştiind acum că arsese toate punţile care-ar fi putut duce către el.

— Dacă eşti o cârtiţă infiltrată de mult de sovietici, sunt un om mort, declară McCready.

Gorodov rămase pe gânduri câteva clipe.

— Iar dacă tu eşti cârtiţa, eu sunt cel care şi-a luat adio de la viaţă, replică el.

— De ce te-ai întors? întrebă McCready.

— A fost o greşeală, după cum am constatat mai târziu, spuse Gorodov. Îţi promisesem ceva şi mi-am dat seama că nu la Londra trebuia să caut. În plus, îmi place să-mi respect cuvântul dat. Pe urmă am fost convocat la Moscova pentru consultări urgente. Dacă nu m-aş fi conformat, ar fi trebuit să plec chiar atunci definitiv în Vest. Nu mi s-ar fi acceptat nici un motiv, cu excepţia rămânerii la ambasadă. Am crezut că o să pot să stau aici o săptămână, să aflu ce voiam şi după aceea să am voie să mă întorc la Londra. Abia când am ajuns aici mi-am dat seama că era prea târziu. Eram ţinta bănuielilor, aveam apartamentul şi biroul împânzite de microfoane şi eram urmărit peste tot. Apoi mi s-a interzis să ies din Iazenovo şi am fost pus să mă ocup de nişte chestii fără noimă la centrul din Moscova. Să nu uit, am ceva pentru tine.

Îşi deschise servieta-diplomat şi-i înmână lui McCready un dosar subţire. Înăuntru se aflau cinci foi, fiecare având un nume şi o fotografie. Sub prima poză stătea scris DONALD MACLEAN iar sub cea de-a doua GUY BURGESS. Ambii muriseră între timp, fiind înmormântaţi în inima Moscovei care-i adoptase. A treia foaie înfăţişa chipul şi numele binecunoscut al lui Kim Philby, care trăia în continuare tot la Moscova. Pe cea de-a patra dădu cu ochii de trăsăturile fine şi ascetice ale lui Anthony Blunt, pe atunci căzut în dizgraţie la Londra. McCready ajunse la a cincea

foaie.

Fotografia era foarte veche şi înfăţişa un tânăr cu păr ondulat şi neîngrijit şi cu nişte ochelari mari care atrăgeau atenţia. Dedesubt erau scrise două cuvinte. JOHN CAIRN-CROSS. McCready se lăsă în scaun şi scoase un oftat.

— Drăcia dracului, el a fost în tot timpul ăsta.

Numele îi era cunoscut. Cairn-Cross fusese un vechi funcţionar de stat în timpul şi după terminarea războiului, ajungând să aibă o poziţie importantă în ciuda tinereţii sale. Ocupase mai multe posturi – secretar particular al lordului Hankey, ministrul Apărării, angajat al Serviciului de transmisiuni din Bletchley Park, al Trezoreriei şi al Ministerului de Război. Avusese acces la numeroase secrete nucleare de la sfârşitul anilor patruzeci. La începutul anilor cincizeci apăruseră primele bănuieli, însă nu se dăduse de gol şi fusese lăsat în pace. Neputându-se dovedi nimic, fusese lăsat să lucreze în cadrul Organizaţiei pentru Hrană şi Produse Agricole din Roma. În 1986 se pensionase şi se mutase în Franţa. Al Cincilea Om. Keepsake îşi respectase promisiunea. Vânătoarea care dura de treizeci şi cinci de ani urma să înceteze şi nu mai aveau să fie puşi sub acuzare oameni nevinovaţi.

— Sam, unde anume mergem? întrebă încet Gorodov.

— În horoscopul meu scrie că azi trebuie să călătoresc spre Vest, la fel ca şi-n al tău, răspunse McCready.

Thornton opri din nou maşina între copacii din Parcul Gorki, făcu un schimb de locuri cu unul din cei doi bărbaţi de pe bancheta din spate şi se apucă de treabă. Celălalt se aşeză la volan, preluând rolul şoferului. Nimănui nu i-ar trece prin cap să se apropie de o limuzină a unui membru al Comitetului Central, admiţând că ar vedea-o. Membrii marcanţi ai partidului aveau întotdeauna perdeluţe în partea din spate a maşinii, iar în cazul de faţă acestea erau trase. Thornton se ocupă de clientul său – toţi oamenii pe care-i machia erau numiţi „clienţi” – cu ajutorul luminii soarelui care pătrundea prin perdeluţe.

La început apăru maioul subţire şi gonflabil care avea să-l metamorfozeze pe bărbatul zvelt în voluminosul rabin Bimbaum. Urmară cămaşa albă, pantalonii negri, cravata şi sacoul. Thornton îi lipi clientului barba şi mustaţa încărunţită şi stufoasă, îi vopsi părul în aceeaşi culoare şi-i adăugă şuviţele răsucite, tipice rabinilor ortodocşi, care porneau din apropierea tâmplelor. Odată cu apariţia edenului şi a geamantanului, rabinul Bimbaum era exact una şi aceeaşi persoană cu cea sosită cu o zi înainte.

Atâta doar că identitatea sa era diferită. În cele din urmă automobilul îşi recăpăta însemnele ambasadei Angliei.

Rabinul se dădu jos la intrarea în hotelul Naţional, unde mâncă un prânz îmbelşugat, plăti în dolari americani şi luă un taxi până la aeroport. I se rezervă un loc la cursa de după-masă spre Londra, biletul său arătând că de acolo avea să meargă mai departe la New York.

Thornton se întoarse cu maşina în curtea ambasadei Angliei, avându-l pe al doilea client ghemuit sub pătură pe bancheta din spate. Se puse iarăşi pe treabă la scurt timp după aceea, apelând la o perucă şi o mustaţă roşcată, fond de ten, coloranţi, lentile de contact de culoare închisă şi chiar o substanţă folosită la îngălbenirea artificială a dinţilor. La zece minute după ce Denis Gaunt, încălzit şi iritat de peruca roşcată pe care o purtase toată ziua pentru derutarea KGB-ului, se întoarse cu limuzina Montego, celălalt bărbat plecă spre aeroport într-un Jaguar condus de un şofer autentic. O oră mai târziu Thornton însuşi, transformat în mesager al Maiestăţii Sale, se îndreptă spre Şevemetievo în compania lui Barry Martins.

Rabinul atrase obişnuitele priviri curioase, însă actele îi erau în regulă şi nu avu nevoie decât de cincisprezece minute ca să rezolve formalităţile şi să ajungă în sala de aşteptare. Se aşeză şi citi din Talmud, murmurând din când în când nişte rugăciuni într-un mormăit imposibil de înţeles.

Bărbatul cu perucă şi mustaţă roşcată aproape că se văzu escortat până la uşa sălii de aşteptare, într-atât de numeroasă era echipa de agenţi KGB care încercau să se asigure că nici nu înmâna şi nici nu primea vreun mesaj sau vreun pachet.

Ultimul sosit se dovedi a fi mesagerul Maiestăţii Sale, ţinându-şi servieta diplomat legată de încheietura mâinii stângi. De data asta preţioasa trusă de instrumente a lui Thornton se afla în propria-i servietă. Nu avu nevoie să i-o ducă nimeni, dat fiind că nu i se puteau controla bagajele.

Denis Gaunt rămase în interiorul ambasadei. Avea să fie scos din ţară după trei zile, când un alt agent SIS deghizat în mesager urma să vină la Moscova şi să-i înmâneze un paşaport având acelaşi nume cu al său – Mason. Într-o concordanţă perfectă, doi bărbaţi purtând numele de Mason aveau să treacă simultan pe la două puncte de control diferite din cadrul aeroportului, iar British Airways urma să fie instruită să primească la bord două persoane omonime în contul unui singur bilet.

Însă în după-amiaza aceea pasagerii cu destinaţia Londra se

suiră în avion la timp iar cursa British Airways părăsi spaţiul sovietic la 17,15. Imediat după aceea rabinul se ridică anevoie în picioare, se apropie de salonul fumătorilor şi-i spuse bărbatului cu perucă şi mustaţă roşcată:

— Prietene Nikolai, acum te poţi considera în Vest.

Apoi cumpără şampanie atât pentru ei doi, cât şi pentru mesagerul Maiestăţii Sale. Şiretlicul reuşise fiindcă McCready observase că el, Gaunt şi Gorodov aveau aceeaşi înălţime şi erau la fel de solizi.

Datorită economiei de timp realizată datorită drumului spre vest, aterizară la Heathrow imediat după şapte. O echipă de la Century House, pusă în gardă de Martins de la Moscova, era acolo, ca să-i întâmpine, transportându-i în mare grabă de la aeroport.

Timothy Edwards îi făcu lui McCready hatârul de a-l lăsa să-l găzduiască pe Nikolai Gorodov pentru o noapte în propriul apartament din Abingdon Villas.

— Mă tem, domnule colonel, că interogarea propriu-zisă va începe abia mâine dimineaţă. Vi s-a pregătit o casă la ţară foarte plăcută. Vă asigur că nu veţi duce lipsă de nimic.

— Vă mulţumesc, înţeleg foarte bine, spuse Gorodov.

Joe Roth sosi abia după zece, fiind convocat prin telefon de McCready. Dădu peste doi zdrahoni din SIS în vestibul şi alţi doi pe coridorul unde se deschidea uşa apartamentului modest al lui McCready, lucru care îl surprinse.

McCready în persoană îi deschise uşa auzind soneria. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni de casă şi un pulovăr şi ţinea în mână un pahar cu whisky.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Joe. Intră. Am un musafir pe care vreau să-l cunoşti de multă vreme. Habar n-ai cât mi-am dorit-o.

Îl conduse în camera de zi. Bărbatul postat în dreptul ferestrei se întoarse şi zâmbi.

— Bună seara, domnule Roth, spuse Gorodov. Mă bucur că pot, în sfârşit, să vă întâlnesc.

Roth rămase pe loc de parcă ar fi fost paralizat, după care se prăbuşi pe un scaun şi luă paharul cu whisky oferit de McCready. Gorodov se aşeză în faţa lui.

— Ar fi bine să-i spui tu, îl îndemnă McCready pe rus, eşti mai informat decât mine.

Rusul îşi sorbise pe îndelete băutura, gândindu-se de unde să înceapă.

— Proiectul Potemkin a început acum opt ani, rosti el. Ideea i-a

aparţinut de fapt unui tânăr locotenent, însă generalul Drozdov a preluat-o şi a transformat-o într-o creaţie personală. Scopul său era să-l denunţe pe unul din ofiţerii superiori ai CIA-ului ca fiind infiltrat de ruşi, însă într-un mod atât de convingător şi cu o abundenţă de dovezi aparent irefutabile atât de mare, încât să poată păcăli pe toată lumea.

Obiectivul pe termen lung era să semene discordia în sânul Agenţiei pe o durată de câţiva ani şi în acest fel să distrugă moralul angajaţilor vreme de un deceniu şi să deterioreze puternic relaţiile cu englezii din SIS.

La început nu a existat o ţintă precisă în rândul ofiţerilor, însă după examinarea câtorva, alegerea s-a oprit asupra lui Calvin Bailey. La baza acestei operaţiuni au stat două motive. Primul era că ştiam că nu se bucura de multă simpatie în cadrul Agenţiei din cauza felului său de-a fi. Al doilea se lega de faptul că fusese în Vietnam, un loc foarte potrivit pentru o posibilă recrutare.

Calvin, Bailey a fost reperat ca agent CIA operând în Vietnam din pură întâmplare. Ştiţi foarte bine că încercăm cu toţii să-i identificăm pe cei aflaţi în tabăra adversă, iar când o facem, avem grijă să consemnăm toate, avansările pe scară ierarhică. Uneori, neputinţa de-a avansa poate pricinui resentimente ce pot fi exploatate de un recrutor abil. Mă rog, ştiţi prea bine că e un lucru pe care îl facem cu toţii.

O altă asemănare a KGB-ului cu CIA-ul este că nici una din ele nu aruncă nimic la gunoi. Toate informaţiile şi fragmentele, oricât de nesemnificative ar fi, sunt strânse şi păstrate cu maximă atenţie. Lui Drozdov i-a venit ideea examinând din nou materialele primite de la vietnamezi după căderea definitivă a Saigonului din 1975. Majoritatea documentelor voastre au fost arse, însă în deruta generală au existat câteva care au scăpat de flăcări. Unul din ele îl menţiona pe un oarecare Nguen Van Troc care lucrase pentru americani.

Documentul acela a însemnat sfârşitul lui Van Troc. A fost înhăţat împreună cu vărul lui, nereuşind să fugă la timp.

Vărul a fost executat, însă Van Troc, deşi supus unor interogatorii brutale luni în şir, a fost trimis în cele din urmă într-un lagăr de muncă nord-vietnamez. Acolo l-a găsit Drozdov, în 1980 când încă se afla în viaţă şi după ce mărturisise sub tortură că lucrase pentru Calvin Bailey în interiorul Vietcongului.

Guvernul de la Hanoi a acceptat să colaboreze, după care s-a trecut la efectuarea fotografiilor. Van Troc a fost scos din lagăr,

hrănit până când a ajuns să arate bine şi îmbrăcat în uniforma serviciului de informaţii al Hanoiului. S-au făcut poze în care a apărut alături de alţi ofiţeri, imediat după invazia din Cambodgia. Au fost folosiţi trei servitori, cu toţii agenţi ai Hanoiului, cărora li s-a ordonat să plece în Occident şi să ia fotografiile cu ei. După aceea Van Troc a fost lichidat.

Unul dintre servitori a jucat rolul unui refugiat care se salvează plecând la risc cu o barcă şi şi-a arătat plin de mândrie singura posesiune tuturor ofiţerilor englezi din Hong Kong dispuşi să se uite la ea. În cele din urmă a fost confiscată şi expediată la Londra – conform planului.

— Am trimis un exemplar şi la Langley, potrivit bunelor uzanţe, interveni McCready. Se pare că n-a avut nici o valoare.

— Drozdov ştia deja că Bailey fusese implicat în Proiectul Phoenix, reluă Gorodov. Fusese reperat de omul nostru din Saigon, un agent care-şi luase identitatea unui importator suedez de băuturi alcoolice pentru cetăţenii străini. Iar Drozdov a aflat că Bailey fusese la My Lai când acesta a depus mărturie în faţa Curţii Marţiale, în procesul acelui tânăr ofiţer. Actele şi documentele de interes general sunt foarte accesibile în America. KGB-ul le citeşte pe nerăsuflate.

În orice caz, se părea că se redactase un scenariu credibil pentru schimbarea de macaz a lui Bailey. Într-o procedură de rutină, i se observase şi consemnase chiar şi vizita făcută la Tokio în 1970. Drozdov nu a mai trebuit decât să-l instruiască pe Orlov să spună că el, Drozdov în persoană, se aflase la Tokio într-o anumită zi ca să preia controlul asupra unui renegat american din cadrul CIA-ului, iar la verificarea datelor – surpriză! – acestea erau identice. Bineînţeles că Drozdov nu călcase pe-acolo în 1970. Acest fapt a fost adăugat ulterior.

Din acel moment s-a trecut la distragerea treptată a lui Bailey. Piotr Orlov a fost ales ca agent dezinformator cam prin 1980, iar de atunci şi-a repetat rolul până a ajuns să-l joace la perfecţie. După întoarcerea prostească a lui Urcenko şi înainte de moartea lui, acesta a furnizat informaţii preţioase despre modul exact în care se ocupă americanii de dezertori. Orlov a putut să se pregătească în aşa fel încât să evite capcanele, să treacă testele poligrafice şi să vă spună de fiecare dată tocmai ce doreaţi să auziţi. Nu prea mult, dar suficient pentru ca totul să corespundă când se proceda la verificarea datelor.

După ce Drozdov l-a ales pe Bailey pentru postura de victimă, acesta din urmă a intrat sub o supraveghere strictă. I s-a

observat fiecare mişcare. După avansarea în grad şi primele călătorii în Europa, pentru vizitarea secţiilor de pe continent, a început povestea conturilor bancare. Ori de câte ori Bailey era localizat în Europa, i se deschidea imediat un cont la bancă, de fiecare dată pe un nume pe care era de presupus că l-ar fi putut alege el însuşi, cum ar fi cel al soţului cumnatei sau al bunicii din partea mamei.

Drozdov a pregătit un actor, o sosie a lui Bailey, care să poată pleca la orice oră şi să deschidă conturile, aşa încât mai târziu funcţionarul de la bancă să-l poată identifica pe client ca fiind Bailey. Ulterior în aceste conturi au fost depuse sume mari de bani, întotdeauna în numerar şi prin intermediul unui bărbat cu un puternic accent ce-i trăda originea într-una din ţările Europei Centrale.

O sumedenie de informaţii din mai multe surse – vorbe spuse la un pahar sau o cafea, interceptări ale convorbirilor prin radio, supravegherea telefoanelor, publicaţii de profil tehnic (iar unele din aceste reviste americane sunt incredibil de generoase) – i-au fost atribuite lui Bailey. Până şi propriile voastre convorbiri din ambasada de la Moscova au fost ascultate, nu ştiaţi? Nu? Mă rog, o să revin la asta mai încolo.

Lucrul pe care l-a făcut Drozdov a fost schimbarea datelor. Unele informaţii secrete pe care le-am aflat abia la începutul anilor optzeci au fost procurate, conform celor spuse de Orlov, la mijlocul anilor şaptezeci şi i-au fost atribuite lui Calvin Bailey. Erau simple minciuni, însă bine ticluite. Şi bineînţeles că Orlov le-a memorat în întregime..

Victoriile repurtate de KGB în faţa CIA-ului au fost puse pe seama lui Bailey. Operaţiunile ratate de CIA l-au avut ca vinovat tot pe Bailey. Iar datele au fost schimbate întotdeauna, în aşa fel încât să dăm impresia că aflaserăm mai devreme decât am fi putut s-o facem fără complicitatea unui trădător al CIA-ului.

Însă până acum doi ani lui Drozdov tot îi mai lipsea ceva. Avea nevoie de nişte lucruri ştiute doar la Langley, de pseudonime cunoscute doar între pereţii clădirii, cu alte cuvinte de Hayes, numele dumneavoastră conspirativ, domnule Roth. După un timp, Edward Howard a dezertat în Rusia iar Drozdov a făcut rost de tot ce-i trebuia. A putut chiar să afle câteva reuşite ale lui Bailey, necunoscute până atunci şi să-l înveţe pe Orlov să spună că fuseseră permise de KGB pentru a i se asigura avansarea în grad a agentului lor cu numele de cod Sparrowhawk. Fireşte că respectivele succese nu fusese repurtate cu acordul Moscovei, ci

doar prin munca îndârjită a lui Bailey.

În cele din urmă, i s-a îngăduit lui Orlov să treacă în tabăra cealaltă, într-o manieră atât de bizară, încât acesta să poată susţine mai târziu că se temuse să nu fie oprit şi trădat de Sparrowhawk dacă ar fi procedat altfel. Din acelaşi motiv a fost nevoit să-i aleagă pe americani şi nu pe englezi. Aceştia din urmă l-ar fi întrebat alte lucruri.

După aceea şi-a făcut apariţia şi a denunţat doi agenţi KGB chiar înainte de-a fi lichidaţi. Totul fusese stabilit dinainte, dându-se însă impresia că undeva la Washington exista o scurgere de informaţii prin care amănuntele legate de interogarea lui se întorceau la Moscova. Când clientul a fost gata să înghită momeala, Orlov a dat în fine cărţile pe faţă, spunându-vă că există o cârtiţă sovietică infiltrată undeva foarte sus în CIA. Aşa este?

Roth încuviinţă din cap, arătând ca de pe altă lume.

— Încercarea de asasinate a lui Orlov la Alconbury. De ce? întrebă el.

— Drozdov a vrut să fie sută la sută sigur. Bineînţeles că nu ştia nimic despre mine. A avut de gând doar să mai adauge o dovadă. Ucigaşul a fost unul din cei mai buni, o individă extrem de periculoasă. I s-a spus să rănească fără să ucidă şi apoi să se facă nevăzută.

În cameră se lăsă liniştea. Joe Roth îşi aţinti privirile asupra băuturii din pahar, după care se ridică.

— Trebuie să plec, spuse el sec.

McCready îl conduse pe coridor, coborând împreună cu el scările.. În holul de la intrare îl bătu pe american pe spate.

— Fruntea sus, Joe. Ce naiba, e un joc în care greşim cu toţii. Să vezi Firma mea ce boroboaţe a făcut acum câţiva ani. Uită-te la jumătatea plină a sticlei. Poţi să te întorci la ambasadă, să-l suni pe director şi să-i spui că s-a rezolvat problema. Bailey e curat ca lacrima.

— Cred că o să iau avionul şi o să-i spun între patru ochi, mormăi Roth înainte de-a pleca.

— McCready îl conduse până la uşa clădirii, nedumerit de tăcerea prietenului său. Când se întoarse, cei doi paznici se dădură la o parte din dreptul uşii de la intrare, îl lăsară să treacă şi o închiseră în urma lui. În camera de zi îl găsi pe Gorodov cu ochii pironiţi pe un exemplar din *The Evening Standard* pe care îl răsfoise, aşteptându-l să se întoarcă. Fără să scoată o vorbă, i-l împinse pe masă şi-i indică trei paragrafe de pe pagina cinci.

Scafandrii poliţiei au scos astăzi la suprafaţă din Tamisa cadavrul unui turist american, în apropiere de Teddington Lock. Conform declaraţiei unui purtător de cuvânt oficial, se crede că respectivul cadavru ar fi ajuns în apă ieri seară lângă Eton. Persoana decedată a fost identificată ca fiind un oarecare Calvin Bailey, funcţionar american de stat aflat în concediu la Londra.

Potrivit ambasadei Statelor Unite, domnul Bailey cinase la Eton cu un prieten ce ocupa funcţia de secretar de rangul doi al ambasadei. După cină domnul Bailey a acuzat o uşoară indispoziţie şi a ieşit să ia o gură de aer. Prietenul său a rămas să achite nota de plată. Când a plecat în căutarea domnului Bailey, n-a reuşit să-l găsească. După o aşteptare de o oră, a presupus că domnul Bailey hotărâse să se întoarcă singur la Londra. În urma unui telefon care i-a indicat că nu aşa stăteau lucrurile, prietenul s-a adresat poliţiei din Eton. S-a procedat la o inspectare a întregii localităţi pe întuneric, însă fără a se ajunge la un rezultat.

În această dimineaţă, un purtător de cuvânt al poliţiei din Eton a declarat că se pare că domnul Bailey făcuse o plimbare de-a lungul drumului de edec, alunecase şi căzuse în apă. Domnul Bailey nu ştia să înoate. De la doamna Gwen Bailey nu s-a putut obţine nici o declaraţie, dânsa aflându-se în prezent sub influenţa calmantelor, în apartamentul închiriat de cei doi soţi.

McCready lăsă ziarul din mână şi privi ţintă în direcţia uşii.

— Ticălosule, şopti el, ticălos nenorocit ce eşti.

Joe Roth luă primul avion de dimineaţă cu destinaţia Washington şi se duse la conacul din Georgetown. Ajuns acolo, îşi prezentă demisia care urma să intre în vigoare după douăzeci şi patru de ore după plecarea lui, directorul se simţi mai înţelept şi oarecum cu conştiinţa împăcată. Înainte de-a părăsi conacul, Roth avu o ultimă dorinţă pe care directorul i-o aprobă.

În seara aceea Roth ajunse foarte târziu la fermă. Colonelul Orlov era încă treaz, singur în cameră şi juca şah cu un minicalculator. Era un jucător bun, însă calculatorul îl depăşea. Computerul avea piesele albe iar Orlov pe celelalte, care nu erau negre, ci purpurii. Dinspre casetofon se auzea o melodie din 1965 a grupului The Seekers.

Kroll intră primul, făcu un pas în lături şi se postă lângă perete. Roth îl urmă şi închise uşa după el. Orlov îşi ridică mirat privirile.

Kroll se uită fix la el, cu ochii şi chipul lipsite de expresie. La subţioara stângă se putea ghici o umflătură. Orlov observă acest lucru şi-l privi întrebător pe Roth. Nici unul nu scoase o vorbă. Roth se mulţumi să se uite la el cu o privire îngheţată. Nedumerirea lui Orlov se risipi, fiind înlocuită de resemnarea celui ce ştie ce-l aşteaptă. Continuară să tacă amândoi.

Vocea pură şi limpede a lui Judith Durham se auzi în toată camera.

Fare thee well, my own true lover.
This well be our last good-bye...[32]

Kroll întinse o mână spre casetofon.

For the carnival is over...[33]

Kroll apăsă cu degetul pe butonul de oprire şi liniştea se instală din nou în încăpere. Orlov rosti un singur cuvânt, unul dintre foarte puţinele cuvinte ruseşti de la sosirea în America:

— *Kto?* Ceea ce înseamnă *Cine?*

— Gorodov, răspunse Roth.

Numele avu efectul unui pumn în stomac. Orlov închise ochii şi clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

Privi tabla de şah din faţa lui şi-şi aşeză vârful arătătorului pe coroana regelui, după care împinse. Regele roşu se înclină într-o parte şi căzu, semn al capitulării jucătorului ce se recunoştea învins. Preţul miresei fusese plătit şi acceptat, numai că nu urma să mai aibă loc nici o nuntă. Regele roşu se rostogoli o dată şi rămase nemişcat.

Kroll îşi scoase pistolul.

— Hai, spuse el.

Moment în care colonelul Piotr Alexandrovici Orlov, un bărbat deosebit de curajos şi un mare patriot, se ridică şi ieşi în întuneric pentru a se înfăţişa în faţa lui Dumnezeu cel atotputernic care-l plămădise.

---

[32] *Dragul meu, rămâi cu bine, / Ne luăm azi rămas bun...* (n. trad.).

[33] *Balul nu se va mai ţine...* (n. trad.).

INTERLUDIU

— Mă rog, toate bune şi frumoase, Denis, suntem deosebit de impresionaţi, spuse Timothy Edwards când consiliul se întruni din nou miercuri dimineaţă. Însă trebuie să ne întrebăm: oare va mai fi vreodată nevoie de aceste calităţi remarcabile?

— Nu cred că te-am înţeles, Timothy, ripostă Denis Gaunt.

Sam McCready se lăsă puţin pe spate, atât cât îi permitea scaunul cu spetează dreaptă şi le dădu voie să zumzăie mai departe. Vorbeau despre el ca şi cum ar fi devenit deja o piesă de mobilier, o urmă a trecutului, un subiect de discuţie foarte nimerit la un pahar de vin roşu băut la club.

Se uită la cerul albastru şi senin al zilei de vară ce se vedea dacă îţi aruncai privirile pe fereastră. Afară exista o întreagă lume, total diferită. În ea avea să pătrundă în curând şi în ea avea să fie nevoit să-şi croiască drum fără a mai face parte din grupul restrâns de până acum, alcătuit din ofiţerii de informaţii între care îşi trăise cea mai mare parte a vieţii.

Se gândi la soţia lui. Dacă ar fi trăit, ar fi vrut să se retragă împreună cu ea şi să-şi cumpere o căsuţă în apropierea mării, în Devon sau Cornwall. Visase uneori să aibă o bărcuţă de pescuit care să se lovească uşor de zidul de piatră al portului, la adăpost de vântul rece al iernii şi aşteptând să iasă în larg vara şi să se întoarcă încărcată cu cod, plătică sau scrumbii alunecoase şi strălucitoare.

În vis el ar fi fost doar domnul McCready din casa de deasupra portului, sau pur şi simplu Sam, atunci când îşi savura berea în atmosfera intimă a hanului din apropiere, alături de pescarii şi culegătorii de crabi de prin partea locului. Era, firește, doar un vis care îl bântuise uneori, pe când stătea de pază pe străduţele întunecate şi muiate de ploaie din Cehoslovacia şi Polonia, în timp ce aştepta vreun „contact” sau supraveghea vreun loc secret ca să vadă dacă nu cumva fusese depistat, înainte de-a se apropia şi a da peste mesajul aflat înăuntru..

Însă May se stinsese iar el rămăsese singur, înconjurat doar de camaraderia colegilor din această cea mai mică dintre lumi, a celorlalţi oameni dispuşi să-şi servească ţara şi să trăiască o viaţă întreagă în locuri misterioase unde distrugerea nu era anunţată cu surle şi trâmbiţe, ci prin lumina unei lanterne şi

tropăitul unor cizme soldăţeşti. Le supravieţuise tuturor, însă ştia că nu le va supravieţui şi mandarinilor.

În plus, o să-i fie urât să trăiască de unul singur în sud-vest, departe de ceilalţi veterani care-şi beau ginul la clubul trupelor speciale de la capătul lui Herbert Crescent. Ca majoritatea bărbaţilor care-şi duseseră viaţa în cadrul Serviciului şi el era un însingurat care se împrietenea anevoie, ca un vulpoi bătrân ce-i prefera pe agenţii cunoscuţi deja unor oameni deschişi la suflet, dar străini lui.

— Vreau să spun, continuă Timothy Edwards, că zilele în care ne tot furişam în şi din Germania de Est sunt efectiv de domeniul trecutului. În octombrie anul viitor, Germania de Est nici nu va mai exista ca ţară. De fapt şi acum există doar cu numele. Relaţiile cu URSS-ul vor deveni de nerecunoscut. Nu vor mai exista dezertori, ci doar oaspeţi întâmpinaţi cu drag...

Pe dracu' ghem, îşi zise McCready, aici chiar că a vorbit gura fără tine. Ia gândeşte-te, creier de muscă, ce-o să se întâmple când foamea o să facă ravagii la Moscova, iar vechea gardă o să-l ia la întrebări şi o să-l strângă cu uşa pe Gorbaciov? Nu-i nimic, o să vezi...

Îşi lăsă mintea să zburde şi se gândi la fiul său. Era un băiat de ispravă, care abia terminase colegiul şi voia să se facă arhitect. Bravo lui. Avea o prietenă blondă şi drăguţă care se mutase la el – se părea că era o practică generală... iar fata n-avea nevoie de nici un fel de măsuri speciale de precauţie. Dan mai venea să-l vadă din când în când. Faimos, nimic de zis. Însă băiatul avea viaţa lui şi trebuia să-şi facă o carieră, să-şi caute prieteni şi să vadă fel de fel de locuri. Spera că aveau să fie mai frumoase şi mai sigure decât cele pe care le văzuse el.

Îi părea rău că nu petrecuse mai mult timp cu fiul său când fusese mic, că nu se hârjonise cu el pe covorul din camera de zi şi că nu-i citise poveşti ca să adoarmă. De prea multe ori lăsase aceste lucruri în grija lui May fiindcă trebuise să stea lângă cine ştie ce graniţă uitată de Dumnezeu, uitându-se la vreun gard de sârmă ghimpată, aşteptând un agent care să se târască pe dedesubt sau pândind zgomotul unui claxon care să-l anunţe că respectivul nu avea să mai fie văzut niciodată.

Existau atât de multe lucruri pe care le făcuse şi le văzuse şi atâtea locuri unde fusese, încât nu putea nicicum să le discute cu acest tânăr care continuă să-i spună „tată".

— Îţi sunt foarte recunoscător, Timothy, pentru această sugestie prin care într-un fel mi-ai luat-o înainte.

Denis Gaunt făcea o treabă bună, obligându-i pe ticăloşi să-l asculte şi devenind tot mai încrezător pe măsură ce vorbea. Era un om de nădejde, un adevărat cadru de conducere şi totodată un tip cumsecade.

— Vă spun asta, continuă Gaunt, fiindcă Sam îşi dă la fel de bine seama ca oricare dintre noi că nu putem rămâne în trecut, mulţumindu-ne cu fărâmiturile lăsate de războiul rece. Problema însă este că există alte ameninţări la adresa ţării noastre şi că ele devin din ce în ce mai mari. Proliferarea armamentului sofisticat care ajunge la îndemâna unor tirani din lumea a treia în stare de orice – ştim prea bine cu toţii ce i-a vândut Franţa Irakului – şi bineînţeles terorismul. În această privinţă...

Se opri ca să ia un dosar din piele groasă pe care i-l dăduse arhivarul, îl deschise şi continuă.

— ... daţi-mi voie să vă amintesc de povestea care a început în aprilie 1986 şi s-a terminat – dacă putem spune că problema irlandeză se poate termina vreodată – la sfârşitul primăverii lui 1987. Probabil că asemenea lucruri se vor întâmpla iarăşi şi Firma noastră va fi solicitată să le rezolve din nou. Să ne descotorosim de Sam McCready? Sincer să fiu, domnilor, cred că ar fi o mare prostie.

— Inspectorii pentru emisfera vestică şi operaţiunile interne aprobară din cap în timp ce Edwards le aruncă o privire înfuriată. Numai de încuviinţarea lor n-avea nevoie. Însă Gaunt se dovedi impasibil, citind până la capăt relatarea evenimentelor din aprilie 1986, care declanşaseră cazul ce ocupase cea mai mare parte a primăverii lui 1987.

— Pe data de 16 aprilie 1986, soldaţii de pe portavioanele americane din Golful Syrta şi bombardierele care au decolat de la mai multe baze engleze au distrus reşedinţa personală a colonelului Gaddafi, aflată în apropiere de Tripoli. Dormitorul preabunului colonel a fost făcut ţăndări de un bombardier plecat din Exeter şi având numele de cod Iceman-Four. Gaddafi a supravieţuit, dar a căzut pradă unei depresiuni nervoase. După ce s-a refăcut, a jurat să se răzbune atât pe Anglia cât şi pe America, întrucât le permiseseră bombardierelor F-111 să decoleze de la bazele noastre de la Upper Heyford şi Lakenheath. La începutul primăverii lui 1987 am aflat despre modul cum voia să se răzbune Gaddafi pe Anglia, iar cazul i-a fost încredinţat lui Sam McCready...

O PIERDERE DE RĂZBOI

CAPITOLUL UNU

Părintele Dermot O'Brien primi mesajul din Libia pe ruta obişnuită pentru acest prim gen de comunicări prin poştă.

Era o scrisoare absolut obişnuită şi dacă ar fi deschis-o cineva – lucru imposibil dat fiind că în Republica Irlanda nu se interceptează corespondenţa – nu ar fi găsit nimic demn de luat în seamă. Ştampila poştei arăta că fusese trimisă din Geneva, lucru perfect adevărat, iar sigla de lângă timbru semnala că expeditorul lucra pentru Uniunea Mondială a Bisericilor, ceea ce era cât se poate de fals.

Părintele O'Brien o găsi în caseta din holul principal situat lângă refectoriu, într-o dimineaţă de la începutul primăverii lui 1987, imediat după ce-şi termină micul dejun. Se uită şi la celelalte patru scrisori care-i erau adresate, însă privirea i se întoarse asupra celei venite din Geneva. Pe verso, în partea de sus a plicului, aceasta avea un semn discret făcut cu creionul, ceea ce însemna că nu avea voie s-o deschidă în public sau s-o lase la îndemâna cuiva.

Preotul îi salută afabil pe doi dintre colegii care tocmai intrau în refectoriu şi se înapoie în dormitorul situat la primul etaj.

Scrisoarea era dactilografiată pe hârtia subţire folosită de obicei la corespondenţa par avion. Textul emana căldură şi prietenie, începea cu „Dragă Dermot…" şi era redactat pe tonul folosit de un vechi prieten care-i comunică altuia lucruri legate de activităţile pe tărâm bisericesc. Deşi Uniunea Mondială a Bisericilor este o organizaţie protestantă, eventualul observator detaşat n-ar fi considerat defel ciudată iniţiativa unui preot luteran de a-i scrie unui prieten care întâmplător era catolic.

— Era o perioadă de prudenţă ecumenică, îndeosebi la nivel internaţional.

Prietenul din Geneva îi transmitea urări de bine, îşi exprima speranţa că nu avea probleme cu sănătatea şi-l informa despre eforturile depuse de UMB în lumea a treia. Mesajul important se găsea în al treilea paragraf al scrisorii. Expeditorul îl anunţa că

episcopul îşi adusese aminte cu plăcere de o întâlnire anterioară cu părintele O'Brien şi că ar fi încântat să-l vadă din nou. Scrisoarea se încheia simplu, cu cuvintele „bunul tău prieten, Harry".

Părintele O'Brien lăsă hârtia din mână, căzu pe gânduri şi privi din dreptul ferestrei câmpiile înverzite ce se întindeau din ţinutul Wicklow spre Bray şi apele cenuşii ale Mării Irlandei, aflate undeva dincolo de pajişti. O parte a mării era ascunsă de contururile dealurilor şi chiar şi turlele din Bray se vedeau nedesluşite, undeva în zare, din vechiul conac de la Sandymount unde se afla sediul ordinului din care făcea parte. Dar soarele strălucea intens deasupra pajiştilor verzi pe care le iubea din tot sufletul cu o dragoste la fel de pătimaşă ca ura manifestată faţă de marele duşman aflat dincolo de apele mării.

Scrisoarea avu darul să-l intrige. Trecuse mult timp, aproape doi ani, de când se deplasase la Tripoli pentru o convorbire personală cu colonelul Muammar Gaddafi, ilustrul conducător al Jamahiriei Libiene, păstrătorul cuvântului lui Allah, omul la care scrisoarea se referea numindu-l „episcopul".

Fusese o ocazie rară, un adevărat privilegiu, însă în ciuda limbajului plin de înfloriturí, a vocii înţelegătoare şi a promisiunilor generoase, nu obţinuse de fapt nici un fel de rezultate concrete. Nici bani şi nici arme pentru cauza irlandeză. Până la urmă întâlnirea se dovedise a fi un eşec, iar cel care o aranjase, Hakim al-Mansour, şeful Mukhabaratului – Direcţia Internaţională a Serviciilor Secretei Libiene – îşi ceruse scuze.

Şi iată că se trezise cu o nouă convocare, fiindcă de fapt despre asta era vorba. Deşi nu se fixase o dată precisă pentru întrevederea cu episcopul, părintele O'Brien ştia că nu era nevoie de aşa ceva. Mesajul lui Harry fusese clar: „Cât mai repede". Cu toate că arabii pot tergiversa lucrurile ani în şir când îşi propun s-o facă, atunci când te trezeai convocat de Gaddafi în acest mod te duceai imediat, dacă voiai să beneficiezi de largheţea lui.

Iar părintele O'Brien ştia prea bine că prietenii lui de încredere aflaţi în slujba cauzei aveau mare nevoie de această largheţe. Pe fondurile provenite din America nu se mai putea conta. Apelurile constante ale guvernului de la Dublin (oameni pe care părintele O'Brien îi considera trădători) de-a nu mai trimite arme şi bani în Irlanda îşi făcuseră efectul. Ar fi fost o mare prostie să nu ia în seamă chemarea de la Tripoli. Singura problemă era să găsească un motiv întemeiat ca să se poată aşterne din nou la drum.

Într-o lume perfectă, părintelui O'Brien i-ar fi prins bine un

răgaz de câteva săptămâni. Trecuseră doar trei zile de când se întorsese de la Amsterdam, chipurile de la un seminar axat pe problema războiului împotriva lipsurilor.

Pe durata şederii în Europa izbutise să plece pe furiş din Amsterdam şi, folosindu-se de fondurile adunate anterior din Utrecht, închiriase pe termen lung şi pe un nume fals un apartament în Roermond, în Olanda şi un altul în Germania, mai precis la Munster. Ulterior acestea aveau să devină locuinţe secrete şi case conspirative pentru tinerii eroi care aveau să le ia în primire şi să treacă la acţiune împotriva inamicului exact când acesta se aştepta mai puţin.

Pentru Dermot O'Brien, călătoriile reprezentau o constantă existenţială; Ordinul lui se preocupa de munca ecumenică şi de activitatea misionarilor iar el îndeplinea funcţia de secretar internaţional. Era o camuflare perfectă pentru a duce mai departe războiul. Însă nu războiul împotriva lipsurilor, ci pe cel împotriva englezilor, care constituise rostul şi menirea lui pe pământ din ziua când sprijinise capul însângerat al unui tânăr muribund în Derry, cu mulţi ani în urmă. Îi văzuse atunci pe paraşutiştii englezi alergând pe stradă, rostise ultimele cuvinte la căpătâiul victimei şi depusese un alt jurământ personal, despre care ordinul şi episcopul lui nu ştiau nimic.

Din ziua aceea nutrise o ură viscerală faţă de oamenii situaţi de cealaltă parte a mării, iar când sentimentul începuse să se acutizeze, îşi oferise serviciile cauzei. Acestea fuseseră acceptate şi vreme de zece ani părintele funcţionase drept organizator internaţional principal al Armatei Republicane Irlandeze, Strânsese fonduri, mutase banii dintr-un cont bancar secret în altul, făcuse rost de paşapoarte false şi avusese grijă de sosirea şi depozitarea în deplină siguranţă a materialelor explozibile şi a dispozitivelor de declanşare.

Cu ajutorul lui, bombele plantate în Regent's Park şi Hyde Park îi ciopârţiseră pe membrii fanfarei călare cu caii lor cu tot. Tot prin contribuţia lui, osiile ascuţite ale trăsurilor provocaseră accidente tragice pe stradă, în apropierea magazinului Harrods, sfâşiind sau retezând mâini şi picioare fără alegere. O'Brien regreta necesitatea unor asemenea lucruri, însă ştia că ele slujeau unei cauze drepte. În ziua următoare citea relatările din ziare şi se uita la televizor la conac, alături de alţi colegi care priveau îngroziţi. Când unul din ceilalţi preoţi îl invita, accepta să participe la liturghie cât se poate de împăcat cu sine.

Problema pe care o avea în acea dimineaţă de primăvară îşi

găsi o rezolvare fortuită în urma unui mic anunţ din *Dublin Press,* ziarul care se găsea încă pe pat după ce-l citise când îşi băuse ceaiul de dimineaţă.

Camera lui servea de asemenea drept birou, motiv pentru care avea un telefon personal. Îl folosi de două ori, iar cu ocazia celei de-a doua convorbiri i se făcu o călduroasă invitaţie de-a se alătura unui grup al cărui pelerinaj fusese anunţat în presă. Imediat după aceea se duse să stea de vorbă cu stareţul.

— Am nevoie de experienţa asta, Frank, spuse el. Dacă rămân în birou, sună telefonul toată ziua. Am nevoie de pace şi de timp pentru rugăciune. Dacă te poţi lipsi de mine, aş vrea să merg.

Stareţul cercetă itinerariul şi încuviinţă din cap.

— Ai binecuvântarea mea, Dermot. Câtă vreme, stai acolo, roagă-te pentru noi toţi.

Până la pelerinaj mai rămăsese o săptămână. Părintele O'Brien ştia că nu era nevoie să ia legătura şi cu Statul Major al Armatei irlandeze ca să le ceară şi lor permisiunea. Dacă avea veşti la întoarcere, cu atât mai bine. Dacă nu, n-avea rost să-i deranjeze de pomană pe cei din Statul Major. Trimise o scrisoare la Londra, plătind în plus ca să se asigure de sosirea ei la douăzeci şi patru de ore de la expediere şi ştiind că va ajunge, la Biroul Poporului Libian, termenul folosit de guvernul de la Tripoli pentru ambasade, într-un interval de trei zile. În acest fel libienii puteau organiza totul din timp.

Pelerinajul începu cu liturghia şi rugăciunile rostite la mormântul irlandez de la Knock, de unde oamenii se îndreptară spre aeroportul Shannon şi spre avionul închiriat cu destinaţia Lourdes, la poalele Pirineilor francezi. Aici părintele O'Brien părăsi pe furiş mulţimea de mireni, călugăriţe şi preoţi care alcătuiau alaiul de pelerini şi se urcă la bordul micuţei curse *charter* ce-l aştepta pe aeroportul din Lourdes. Aceasta îl aduse după patru ore de zbor în Malta, în oraşul La Valletta, unde îl preluară libienii. Avionul cu reacţie şi fără nici un fel de însemne care le aparţinea ateriză la o mică bază militară din Syrta, la douăzeci şi patru de ore după ce preotul plecase de pe aeroportul Shannon. Hakim al-Mansour, politicos şi curtenitor ca de obicei, îi ieşi în întâmpinare.

Dat fiind că O'Brien trebuia să se întoarcă rapid la Lourdes şi să se alăture din nou grupului de pelerini, nu avu loc nici un fel de întâlnire cu colonelul Gaddafi. De fapt, nici nu se pusese problema unei asemenea întâlniri. Al-Mansour era singurul care se ocupa de această operaţiune. Cei doi bărbaţi discutară într-o

încăpere pregătită special în interiorul bazei şi înconjurată de gărzile personale ale lui al-Mansour. După ce terminară iar irlandezul izbuti să fure câteva ore de somn, plecă înapoi la Malta şi de acolo la Lourdes. Era extrem de emoţionat. Dacă lucrurile aflate erau transpuse în practică, atunci cauza se afla în pragul unei victorii de proporţii.

Hakim al-Mansour îşi fixă o întrevedere cu Marele Conducător peste trei zile. Ca de obicei, se văzu convocat de urgenţă în locul unde se afla Gaddafi în ziua respectivă. De la bombardamentul care avusese Loc cu un an în urmă, conducătorul libian îşi intensificase schimbările de domiciliu dintr-un loc în altul, petrecând din ce în ce mai mult timp în deşert, la o oră de mers cu maşina până la Tripoli.

În ziua aceea, starea lui de spirit era cea pe care al-Mansour o numea în secret „dispoziţia de beduin" şi care-l făcea să stea tolănit pe câteva perne, în mijlocul unui cort mare şi frumos împodobit, situat la reşedinţa sa din deşert. Îmbrăcat într-un caftan alb, părea la fel de apatic ca de obicei în timp ce asculta raportul a doi miniştri neliniştiţi care şedeau turceşte în faţa lui. Născuţi şi crescuţi la oraş, miniştrii ar fi preferat evident să stea aşezaţi la birou. Însă dacă Marele Conducător avea chef să-i vadă ghemuindu-se pe nişte perne puse pe un covor, se ghemuiau pe perne.

Gaddafi îl observă pe al-Mansour şi-i făcu un semn cu mâna să se aşeze într-o parte şi să-şi aştepte rândul. După ce le spuse să plece miniştrilor, bău o gură de apă şi-i ceru să-i descrie evoluţia evenimentelor.

Ofiţerul mai tânăr îşi prezentă raportul fără înfloriturі şi exagerări. Aidoma tuturor celor aflaţi în jurul conducătorului libian şi el se temea într-o oarecare măsură de Muammar Gaddafi. Acest bărbat reprezenta o enigmă, iar oamenii se tem întotdeauna de enigme, mai cu seamă când e vorba de una care, cu un simplu gest al mâinii, poate ordona să fii executat pe loc.

Al-Mansour ştia că mulţi străini, îndeosebi americanii (şi din rândul lor mai ales cei aflaţi în vârful piramidei), îl considerau nebun pe Gaddafi. Însă el, al-Mansour, îşi dădea seama că nici nu putea fi vorba de nebunie în cazul lui Muammar Gaddafi. Nu ar fi putut supravieţui timp de optsprezece ani ca lider suprem şi indiscutabil al acestui ţinut turbulent, dezbinat şi măcinat de violenţă dacă nu ar fi fost întreg la minte.

În realitate, era un om politic subtil şi îndemânatic. E adevărat că făcuse anumite greşeli şi că nutrea în continuare iluzii mai cu

seamă despre lumea ce se întindea dincolo de graniţele ţării sale şi despre poziţia lui în cadrul acestei lumi. Credea sincer că era un superstar singuratic, care ocupa centrul scenei ce reprezenta universul. Era ferm convins că discursurile lui lungi şi incoerente erau primite cu veneraţie de milioanele de oameni care alcătuiau „masele” şi trăiau dincolo de graniţele ţării, fiind totodată încurajate să-şi răstoarne conducătorii şi să-i accepte inevitabila supremaţie întru cauza purificării Islamului, potrivit mesajului pe care-l primise personal pentru îndeplinirea acestei sarcini. Nimeni dintre cei apropiaţi nu îndrăznea să-l contrazică în această direcţie.

Însă pe teritoriul Libiei Gaddafi nu avea rival şi de fapt nici n-ar fi putut avea. Se sfătuia doar cu un cerc restrâns de oameni de încredere. Miniştrii nu ştiau niciodată cât aveau să rămână în funcţie, însă micul lui grup de sfetnici – cu excepţia cazurilor în care unul din ei era bănuit de trădare – erau persoane ce se făceau ascultate şi aveau efectiv puterea în propriile mâini, însă puţini dintre ei ştiau câte ceva despre acest ciudat loc de undeva „de afară”. Hakim al-Mansour, educat într-o şcoală engleză de stat, era expertul în domeniu. Al-Mansour ştia că era slăbiciunea lui Gaddafi şi pe bună dreptate: în tinereţe, şeful Direcţiei externe a Mukhabaratului îşi demonstrase loialitatea executându-i cu mâna lui pe trei dintre adversarii politici ai lui Gaddafi în locurile unde se ascunseseră în Europa.

Cu toate acestea, dictatorul beduin trebuia abordat cu mare atenţie. Unii o făceau măgulindu-l cu fiecare cuvânt rostit. Al-Mansour bănuia că, deşi Gaddafi accepta asemenea atitudini, ştia să rămână cu picioarele pe pământ. Şi el îşi manifesta respectul, însă fără cosmetizarea adevărului. Acesta era prezentat în fraze bine ticluite şi în orice caz nu în proporţie de sută la sută – fapt ce ar fi însemnat curată sinucidere – dar al-Mansour intuia că, dincolo de surâsul visător şi de gesturile aproape efeminate, Muammar Gaddafi dorea să ştie exact cum stăteau lucrurile.

În acea zi de aprilie a anului 1987, Hakim al-Mansour îşi informă conducătorul despre vizita preotului irlandez şi despre discuţia purtată. În timp ce vorbea, unul din medicii personali ai lui Gaddafi, care pregătise un amestec la o masă din colţ, se apropie şi-i oferi ceşcuţa. Conducătorul libian înghiţi doctoria şi-i făcu semn medicului să plece. Omul îşi strânse medicamentele şi după câteva minute ieşi din cort.

Deşi trecuse deja un an de când bombardierele americane îi

devastaseră reşedinţa personală, Muammar Gaddafi nu-şi revenise în întregime. Continua să aibă din când în când coşmaruri şi avea de luptat cu efectele hipertensiunii. Medicul îi dăduse un sedativ uşor.

— Împărţirea jumi-juma a materialului a fost acceptată? întrebă Gaddafi.

— Preotul va transmite această condiţie, răspunse al-Mansour. Sunt convins că statul major al armatei va fi de acord.

— Dar ambasadorul american?

— Şi el.

Gaddafi scoase un oftat, ca şi cum ar fi trebuit să poarte pe umeri prea multe din poverile acestei lumi.

— N-ajunge, spuse el visător. Mai trebuie şi altceva. Pe continentul american.

— Căutăm în continuare, excelenţă. Problema rămâne aceeaşi. În Anglia există IRA, care va aduce la îndeplinire răzbunarea în numele excelenţei voastre. Infidelii îi vor distruge pe infideli, urmându-vă porunca. A fost o idee strălucită.

Ideea de-a folosi IRA pe post de vehicul şi instrument al răzbunării lui Gaddafi asupra Angliei îi aparţinuse de fapt lui al-Mansour, însă Gaddafi ajunsese să creadă că fusese a lui şi că nimeni altul decât Allah îl inspirase.

— Din păcate, continuă al-Mansour, în America nu există nici o reţea de partizani care să poată fi folosită în acelaşi fel. Dar cercetările continuă. Vom găsi instrumentele prin care să vă răzbunaţi.

Gaddafi dădu din cap de câteva ori, după care făcu un gest prin care dădu de înţeles că întrevederea luase sfârşit.

— Ai grijă, murmură el încet.

STRÂNGEREA de informaţii este o îndeletnicire ciudată. Se întâmplă foarte rar ca o singură lovitură să-ţi dea toate răspunsurile sau – lucru şi mai puţin întâlnit – să-ţi rezolve toate problemele. Căutarea unei soluţii absolute şi minunate este o caracteristică a americanilor. De cele mai multe ori, tabloul reconstituirii evenimentelor seamănă cu un joc de cuburi în care piesele se pun la locul lor una câte una. De obicei, ultimele zece nici nu mai apar. Un bun analist al informaţiilor va şti să recompună tabloul prin colaţionarea mai multor fragmente.

Uneori piesele în sine nu provin din jocul care constituie obiectul cercetării, ci dintr-un altul. Alteori chiar aceste piese nu sunt reale şi nu se potrivesc aşa cum se cuvine, fără să existe

nici o suprapunere sau inadvertenţă a marginilor.

La Century House, sediul Serviciului Secret Englez de Informaţii, există câţiva oameni specializaţi în aceste jocuri de cuburi. Aceştia aproape că nici nu se ridică de la birou, strângerea şi aducerea pieselor revenindu-le agenţilor de teren. Analiştii încearcă doar să le asambleze. Înainte de sfârşitul lui aprilie, la Century House sosiseră două piese ale unui nou joc.

Una provenea de la medicul libian care se aflase în cort când îşi luase Gaddafi doctoria. Omul avusese un fiu la care ţinuse ca la ochii din cap. Studentul plecase în Anglia şi tocmai se pregătea să devină inginer când intrase pe fir Mukhabaratul, care îi sugerase că, dacă îşi iubea tatăl, era bine să ducă la bun sfârşit o misiune pentru Marele Conducător. Bomba pe care i-o dăduseră s-o plaseze explodase înainte de termen. Tatăl ştiuse să-şi ascundă deznădejdea şi primise condoleanţele, însă ura i se cuibărise în inimă şi-l făcuse să le transmită englezilor toate informaţiile la care avea acces datorită poziţiei apropiate de Muammar Gaddafi.

Relatarea primei jumătăţi dintr-o discuţie auzită în cort înainte de-a i se ordona să plece nu avu ca rată de transmitere ambasada engleză din Tripoli, care era supravegheată zi şi noapte fără încetare. Ea poposi la Cairo, cu o întârziere de o săptămână. De la Cairo ajunse imediat la Londra, unde importanţa acordată o făcu să pătrundă direct la vârf.

— Ce-o să facă? întrebă şeful serviciului, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Se pare că le-a oferit deja celor din IRA un cadou constând în explozibili şi armament, răspunse Timothy Edwards, care fusese avansat director adjunct chiar în cursul acelei luni. În orice caz, asta pare să fie singura explicaţie a conversaţiei auzite.

— Cum a fost făcută oferta?

— Aparent, prin intermediul unui preot irlandez care s-a deplasat cu avionul în Libia.

— Îl cunoaştem?

— Nu, domnule. S-ar putea nici să nu fie vorba de un preot. E posibil să avem de-a face cu o deghizare a unui om din Statul Major al IRA. Dar se pare că la originea ofertei s-a aflat însuşi Gaddafi.

— Bun. Trebuie să descoperim cine este acest preot misterios. O să vorbesc cu oamenii din Lojă şi o să văd dacă au ceva. Dacă e din nord, e al lor. Dacă e din sud sau din altă parte, ne aparţine.

Loja Cinci Sute este termenul argotic pentru uz intern care denumeşte MI 5-ul, Serviciul de Securitate Englez, mai precis acea direcţie a contrainformaţiilor care se ocupă de activităţile antiteroriste din Irlanda de Nord ca parte componentă a teritoriului britanic. SIS-ul este mandatat pentru operaţiuni legate de informaţii sau de contraspionaj, ofensive sau nu, care au loc în celelalte teritorii, inclusiv în Republica Irlanda, respectiv „în sud”.

În aceeaşi zi, şeful serviciului prânzi cu directorul general al MI 5-ului. Al treilea invitat la masă era preşedintele Comitetului comun al serviciilor secrete, printre ale cărui îndatoriri se număra şi alertarea membrilor cabinetului. După alte două zile, cercetările efectuate de MI 5 dădură la iveală a doua piesă a jocului de cuburi.

Totul avu loc absolut întâmplător, fiind pur şi simplu una din acele lovituri care fac viaţa mai uşoară. Un tânăr membru IRA, aflat la volanul unei maşini în al cărei portbagaj se găsea o puşcă Armalite, se trezi în faţa unui baraj rutier neaşteptat, pus la cale de Poliţia Regală din Ulster. Adolescentul şovăi, se gândi la arma dosită care i-ar fi adus cu siguranţă câţiva ani în închisoarea din Maze şi încercă să străpungă barajul.

Nu-i lipsi mult ca să reuşească. Cu mai multă experienţă, probabil că n-ar fi dat greş. Sergentul şi încă doi poliţişti care supravegheau barajul se văzură siliţi să se arunce în lături în timp ce maşina acceleră brusc. Însă un al patrulea ofiţer, aflat la o oarecare distanţă, îşi duse puşca la ochi şi trase patru focuri în direcţia automobilului care gonea. Unul din ele îi zbură, partea de sus a calotei craniene a adolescentului.

Deşi băiatul fusese un simplu mesager, IRA hotărî că merita o înmormântare cu onoruri militare. Aceasta avu loc în orăşelul natal al victimei, undeva în South Armagh. Familia îndoliată primi condoleanţele lui Gerry Adams, preşedintele Sinn Fein-ului, cerându-i-se totodată o favoare. Erau oare de acord ca serviciul funerar să fie ţinut de un preot itinerant, prezentat drept un vechi prieten de familie şi nu de preotul parohiei? Familia, formată din republicani îndârjiţi şi având un alt fiu condamnat pe viaţă pentru crimă, acceptă fără ezitare. Părintele Dermot O’Brien asigură la timp desfăşurarea funeraliilor.

Unul din lucrurile pe care puţini le cunosc cu privire la înmormântările membrilor IRA ce au loc în Irlanda de Nord, este că ele reprezintă un prilej statornic şi util pentru întruniri şi discuţii ale conducătorilor IRA. Ceremoniile sunt extrem de

vigilent controlate de „oamenii de bază” ai organizaţiei. Fiecare persoană – bărbat, femeie sau copil – care asistă la înmormântare este de obicei un susţinător înfocat al IRA. În unele sate din South Annagh, Fermanagh şi South Tyrone, întreaga populaţie până la ultimul locuitor este alcătuită din partizani fanatici.

Deşi camerele de luat vederi ale televiziunii filmează adeseori asemenea ceremonii, conducătorii IRA, bucurându-se de paravanul mulţimii care îi împiedica pe curioşi până şi să le citească pe buze, pot să ţină întruniri discrete, să facă planuri, să ia decizii, să furnizeze informaţii sau să pună la punct operaţiuni viitoare, ceea ce nu e deloc uşor pentru nişte oameni aflaţi sub permanentă supraveghere. Orice încercare a vreunui soldat englez sau a vreunui membru al PRU[34] de-a se apropia măcar de cortegiul funerar putea atrage după sine o încăierare în toată regula sau chiar uciderea soldatului, aşa cum se şi întâmplase deja. Prin urmare, supravegherea se efectuează cu ajutorul unor camere de luat vederi cu transfocator, însă în mod normal acestea nu pot depista toate cuvintele rostite din colţul gurii. În acest fel, IRA se foloseşte de aşa-zisul caracter sacru al morţii pentru a pune la cale alte masacre şi atentate.

Aflând pentru prima dată de acest lucru, englezii avuseseră o reacţie foarte rapidă. S-a spus cândva că lucrul cel mai important pe care îl învaţă un gentleman englez este când anume să nu mai fie aşa ceva. Cu alte cuvinte, englezii trecuseră la implantarea microfoanelor în coşciuge.

În noaptea de dinaintea înmormântării din Ballycrane, doi soldaţi din trupele SAS[35] îmbrăcaţi în haine civile pătrunseră în salonul funerar unde coşciugul gol aştepta ivirea dimineţii. Conform tradiţiei irlandeze, corpul neînsufleţit continua să se afle în camera de priveghi a familiei, situată la mică distanţă pe aceeaşi stradă. Unul din soldaţi era expert în electronică, iar celălalt un lustruitor şi tâmplar francez de înaltă clasă. După o oră de lucru, „gândacul” era implantat în lemnul coşciugului. Urma să aibă o viaţă scurtă, dat fiind că a doua zi la prânz avea să se găsească deja sub doi metri de pământ.

Ascuns a doua zi pe dealul din apropierea satului, un soldat din trupele de paraşutişti supraveghe întreaga înmormântare, fotografiind toate chipurile prezente acolo cu un aparat al cărui

[34] Poliţia Regală din Ulster, (n. trad.).

[35] Special Air Service – trupele britanice de paraşutişti, (n. trad.).

obiectiv semăna cu o ţeavă de bazuca. Un altul se ocupă de sunetele provenind din dispozitivul fixat în lemnul coşciugului şi care se auzeau atât de pe strada principală, cât şi din biserică. Microfonul înregistra întregul serviciu funerar, iar soldaţii văzură coşciugul ieşind din locul unde fusese ţinut până atunci şi fiind transportat spre mormântul deschis.

Preotul, căruia vântul dimineţii îi umfla poalele anteriului, intonă ultimele cuvinte şi împrăştie câţiva bulgări mici de pământ pe coşciugul care era lăsat în jos. Zgomotul pământului care cădea pe lemnul sicriului se dovedi atât de puternic încât soldatul însărcinat cu ascultarea tresări. La marginea mormântului deschis, părintele Dermot O'Brien se apropie de un bărbat despre care englezii ştiau că era directorul adjunct de personal al Statului Major al IRA. Începură să şuşotească ţinându-şi capetele plecate şi fără să le poată vedea cineva buzele.

Vorbele lor rămaseră înregistrate pe bandă, undeva pe deal. De acolo plecară la Lurgan, apoi la aeroportul Aldergrave şi în cele din urmă la Londra. Fusese doar o operaţiune de rutină, însă se obţinuseră nişte rezultate la fel de preţioase ca aurul pur. Părintele O'Brien raportă Statului Major al IRA termenii exacţi ai ofertei lui Gaddafi.

— *Cât*? întrebă Sir Anthony, preşedintele Comitetului comun al serviciilor secrete, două zile mai târziu, la Londra.

— Douăzeci de tone, Tony. Asta e oferta.

Directorul general al MI 5-lui închise dosarul pe care tocmai îl terminase de citit colegul său şi îl puse la loc în servietă. Banda propriu-zisă era în altă parte. Sir Anthony era un om ocupat; un rezumat scris îi era suficient.

Banda rămăsese la sediul MI 5-lui din Londra o zi şi mai bine iar cei de-acolo lucraseră rapid. În mod inevitabil, calitatea înregistrării nu era satisfăcătoare. În primul rând, dispozitivul trebuise să capteze sunetele printr-un perete de lemn de o jumătate de centimetru iar coşciugul fusese coborât în groapă tocmai când începuse conversaţia. În al doilea rând, se mai auzeau şi alte sunete: văicărelile mamei tânărului terorist, aflată undeva în apropiere, foşnetul vântului răcoros.. Prin mormântul deschis şi prin veşmântul larg al preotului, bubuiturile gărzii de onoare din IRA, împodobită cu căşti negre de paradă şi trăgând în aer trei rânduri de gloanţe oarbe.

Un redactor radio ar fi calificat o asemenea bandă drept o porcărie. Numai că rostul ei nu era nicidecum difuzarea pe post. În plus, tehnologia de rafinare a sunetului este foarte avansată la

această oră. Lucrând cu mare atenţie, inginerii de sunet eliminaseră deja zgomotele de fond, „ridicând” cuvintele pe o altă lungime de undă şi despărţindu-le de toate celelalte sunete. Vocea preotului care oficia serviciul funerar şi cea a ofiţerului de Stat Major de lângă el n-ar fi putut câştiga un premiu de elocinţă, însă cele spuse erau cât se poate de clare.

— Şi condiţiile? întrebă Sir Anthony. Nici un fel de dubii în privinţa lor?

— Absolut nici unul, răspunse directorul general. Cele douăzeci de tone vor cuprinde ca de obicei mitraliere, puşti, grenade, lansatoare, mortiere, pistoale, cronometre regulatoare de declanşare şi bazuci – probabil cehoslovace, tip RPG-7. Plus două tone metrice de Semtex-H. Jumătate trebuie să fie folosite pentru o companie teroristă în interiorul Angliei şi care să cuprindă asasinate selective, inclusiv uciderea ambasadorului american. Se pare că libienii au insistat foarte mult pe chestia asta.

— Bobby, vreau să le povesteşti totul celor de la SIS, spuse Sir Anthony în cele din urmă. Te rog să renunţi la rivalităţile dintre servicii. Cooperare totală de la început până la sfârşit. Se pare că avem de-a face cu o operaţiune internaţională, iar ăsta e domeniul lor. Din, Libia până la cine ştie ce golf uitat de Dumnezeu de pe ţărmul Irlandei. E clar că există mână de lucru străină. Vreau să le oferi sprijin total şi să-ţi inviţi subalternii să procedeze la fel.

— Nici o grijă, spuse directorul general. O să-l aibă.

Înainte de lăsarea întunericului, directorul SIS-ului şi adjunctul său Timothy Edwards participară la o informare completă şi amănunţită ce avu loc pe Curzon Street, la sediul serviciului înfrăţit. În mod excepţional, directorul se arătă dispus sa admită faptul că putea confirma parţial informaţiile despre Ulster pe baza raportului expediat de medicul libian. În mod normal, nu i s-ar fi putut scoate nici cu cleştele o cât de mică recunoaştere a vreuneia din sursele de peste hotare ale SIS-ului, numai că de data asta nu era vorba de o situaţie normală.

Solicită – şi i se oferi – cooperarea de care avea nevoie. MI 5-ul avea să acorde o şi mai mare atenţie supravegherii fizice şi electronice a membrului Statului Major al IRA. Pe durata rămânerii părintelui O’Brien în nord, acest lucru avea să fie valabil şi pentru el. Odată întors în Republica Irlanda, urma să fie preluat de SIS. Supravegherea avea să fie dublată şi în cazul celuilalt om al cărui nume fusese pomenit în discuţia din

apropierea mormântului: un om binecunoscut forţelor de securitate engleze, însă care nu fusese niciodată acuzat sau închis.

Directorul le ordonă propriilor reţele din Republica Irlanda să fie cu ochii în patru la întoarcerea părintelui O'Brien, să-l urmărească şi în primul şi-n primul rând să anunţe Londra dacă pleca în străinătate, pe mare sau pe calea aerului. Capturarea ar fi fost mult mai uşor de efectuat pe continentul european.

După ce se înapoie la Century House, directorul îl chemă pe Sam McCready.

— Opreşte transportul, Sam, îi spuse el în cele din urmă. Opreşte-l fie la sursă în Libia, fie în tranzit. Alea douăzeci de tone n-au voie să ajungă aici.

Sam McCready îşi petrecu următoarele ore într-o sală de vizionări, uitându-se la filmul făcut la înmormântare. În timp ce pe bandă se auzea întregul serviciu din interiorul bisericii, camera de luat vederi trecu în revistă pe toată lumea aflată la cimitir, oprindu-se asupra grupului de soldaţi IRA care aveau grijă să nu se apropie nici un străin. Nu puteau fi recunoscuţi din cauza măştilor negre de lână.

Când cortegiul, ai cărui primi membri erau şase bărbaţi mascaţi ce purtau pe umeri coşciugul, ieşi pe uşa bisericii şi se îndreptă spre mormântul deschis, McCready le ceru tehnicienilor să sincronizeze sunetul cu imaginea. Nu se rosti nici un cuvânt cât de cât suspect până când preotul, ţinându-şi capul plecat, se apropie de mormânt împreună cu reprezentantul Statului Major al IRA. Preotul îşi ridică încet capul să-i adreseze câteva vorbe de mângâiere mamei înlăcrimate a adolescentului.

— Stop-cadru. Prim-plan. Umblă la acordul fin.

Când chipul părintelui O'Brien umplu ecranul, McCready îl privi timp de douăzeci de secunde, memorând fiecare trăsătură, ca să fie sigur că avea să-l recunoască indiferent unde ar fi dat peste el.

Citi apoi transcrierea acelei porţiuni de bandă în care preotul dădea un raport amănunţit cu privire la vizita în Libia. Ceva mai târziu se închise la el în birou şi se uită la fotografiile ce-i fuseseră puse la dispoziţie.

Prima era a lui Muammar Gaddafi, cu părul negru şi bogat ieşindu-i de sub chipiul de ofiţer şi cu gura pe jumătate deschisă în timp ce vorbea. Următoarea îl înfăţişa pe Hakim al-Mansour în momentul când ieşea dintr-o maşină la Paris: un bărbat îmbrăcat la patru ace la Savile Row, manierat, civilizat, bun cunoscător de

engleză şi franceză, educat, încântător, cosmopolit şi totodată extrem de periculos. A treia era a şefului de personal, membru în Statul Major al IRA şi fusese făcută cu ocazia unui discurs ţinut la o adunare populară din Belfast, în care îşi juca rolul de consilier local al partidului politic Sinn Fein, întruchipându-l pe omul integru, responsabil şi crescut, în respectul faţă de lege. Există şi o a patra fotografie: cea a bărbatului care fusese pomenit în cursul discuţiei de la mormânt ca fiind cel ce urma probabil să fie ales de Statul Major al IRA ca să preia şi să organizeze operaţiunea. Părintele O'Brien trebuia să-l prezinte şi să i-l recomande lui Haldm al-Mansour prin intermediul unei scrisori. Englezul ştia că avea de-a face cu un fost comandant al brigăzii din South Armagh a IRA, care acum fusese avansat de la sarcinile locale la proiectele speciale. Era un om foarte inteligent, cu o mare experienţă şi în acelaşi timp un ucigaş nemilos. Numele lui era Kevin Mahoney.

McCready se uită ore în şir la fotografii, încercând să afle câte ceva despre ce gândeau oamenii din faţa ochilor lui. Dacă voia să câştige, trebuia să aibă grijă ca mintea lui să fie exact pe aceeaşi lungime de undă cu a celorlalţi. Deocamdată avantajul era de partea lor. Probabil că ştiau nu numai ce aveau să facă, dar şi *cum* aveau s-o facă şi *când.* Cât despre el, era la curent cu prima parte, însă habar n-avea de celelalte două.

Avea, totuşi, două avantaje. Ştia ce aveau în minte ceilalţi, pe când aceştia nu aveau idee că el era la curent. Iar în al doilea rând îi putea recunoaşte, în vreme ce ei nu-l ştiau. Dar dacă al-Mansour aflase cum arată? Libianul lucrase cu KGB-ul iar ruşii îl cunoşteau pe McCready. Oare îi puseseră la dispoziţie libianului vreo fotografie a Dezinformatorului?

Directorul nu se arătă dispus să rişte nimic.

— Îmi pare rău, Sam, nici nu poate fi vorba să te duci acolo în persoană. Nu mă interesează nici dacă şansele ca mutra ta să se afle în dosarele lor sunt de unu la sută, răspunsul e nu. Nu am nimic cu tine. Dar, indiferent de împrejurări, n-am chef să pună mâna pe tine. Nici nu vreau să mă gândesc la un alt caz Buckley.

Richard Buckley, directorul secţiei din, Beirut a CIA-ului, fusese capturat de un comando al mişcării Hezbollah, murind apoi încet, în chinuri înfiorătoare. Într-un târziu, fanaticii trimiseseră CIA-ului o casetă video având o coloană sonoră, pe care înregistraseră cum îl jupuiseră de viu. Şi bineînţeles că vorbise, spunându-le absolut totul.

— Va trebui să găseşti pe altcineva, spuse directorul.

Dumnezeu să-l aibă în pază şi pe el.

În consecinţă, McCready începu să cerceteze dosarele, mai multe zile în şir, luând totul de la început, cernând şi alegând, gândindu-se mai atent şi respingând diverse variante. În cele din urmă făcu rost de numele unui „posibil”, pe care i-l aduse la cunoştinţă lui Timothy Edwards.

— Eşti nebun, spuse Edwards. Ştii doar că e absolut inacceptabil. MI 5-ul îl urăşte de moarte. Noi încercăm să colaborăm cu ei, iar tu îmi vii cu... un cameleon. Ce naiba, e un renegat în cel mai bun sens al cuvântului. A muşcat mâna care l-a hrănit. Nici n-ar trebui să, ne treacă prin cap să-l folosim.

— Păi tocmai aici e clenciul, rosti Sam încet, făcându-l pe Edwards să se foiască în scaun.

— Oricum, n-o să vrea el să lucreze pentru noi.

— S-ar putea să vrea.

— Dă-mi un motiv întemeiat.

McCready se conformă.

— Ei bine, spuse Edwards, din punct de vedere oficial individul e străin de situaţie. Folosirea lui este interzisă. Cu desăvârşire interzisă. S-a înţeles?

— Absolut, răspunse McCready.

— Pe de altă parte, adăugă Edwards, probabil că tot cum te taie capul o să faci.

În timp ce McCready ieşea din birou, Edwards duse mâna în partea de jos a tăbliei biroului ca să închidă casetofonul ascuns acolo. Fără ultima replică era pe deplin acoperit. Aşa se puneau bazele carierelor îndelungate şi strălucitoare.

McCready, care ştia de existenţa casetofonului de la un, vechi prieten, chiar inginerul care îl montase, străbătu coridorul bombănind:

— Aşa, căcănar ce eşti, acum n-ai decât să treci la editare.

Nu-şi făcea iluzii despre IRA. Ziariştii din presa de scandal care descriau grupul terorist irlandez ca pe-o adunătură de idioţi irecuperabili care din când în când dădeau câte o lovitură reuşită pur şi simplu nu aveau habar despre ce vorbeau.

Lucrurile ar fi putut sta aşa în prima perioadă, la sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci, când conducerea IRA era alcătuită dintr-un grup de ideologi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în pardesie, având asupra lor pistoale de calibru mic şi fabricând bombe în garaje situate pe nişte străzi dosnice, cu ajutorul unor îngrăşăminte folosite la muncile agricole. Acestea fuseseră zilele în care ar fi putut fi „înhăţaţi” şi opriţi din faşă.

Însă, ca de obicei, politicienii nu înţeleseseră nimic, subestimaseră pericolul şi acceptaseră că bombele erau doar o extindere a mişcării pentru drepturile omului. Zilele acestea apuseseră de mult. La mijlocul anilor optzeci IRA trecuse cu succes toate probele, devenind pe drept cuvânt cea mai eficientă grupare teroristă din lume.

Membrii ei dispuneau de acele patru calităţi fără de care nici un grup terorist nu poate supravieţui timp de douăzeci de ani, aşa cum izbutiseră ei. În primul rând, se bucurau de sprijinul întregii comunităţi, ai cărei tineri se puteau înscrie în permanenţă ca să le ia locul celor morţi sau „plecaţi”, adică închişi. Nu avuseseră niciodată mai mult de o sută cincizeci de teroriştii activi desfăşuraţi în teritoriu şi probabil că de două ori mai mulţi susţinători dinamici care să le pună la dispoziţie case conspirative, adăposturi pentru arme şi sprijin tehnic. Pe de altă parte, le muriseră peste o sută de oameni, iar alte câteva sute înfundaseră puşcăriile. Cu toate acestea, noii tineri recruţi continuau să-şi părăsească familiile de republicani îndârjiţi din nord şi din sud şi veneau să completeze locurile rămase libere. Baza de selecţie nu dădea nici un semn că i-ar secătui resursele, în al doilea rând, se bucurau de protecţie pe teritoriul din sud, al Republicii Irlanda, de unde organizau operaţiuni în nordul aflat sub control englez. Deşi mulţi aveau domiciliul stabil în nord, sudul le stătea oricând la dispoziţie, fiind locul ideal unde se puteau ascunde şi dispărea teroriştii căutaţi de autorităţile engleze. Dacă cele şase ţinuturi ale Irlandei de Nord ar fi constituit o insulă, IRA ar fi fost anihilată cu mulţi ani în urmă.

În al treilea rând, erau suficient de devotaţi şi neîndurători pentru a recurge la atrocităţile cel mai greu imaginabile. De-a lungul anilor, vechea gardă de la sfârşitul anilor şaizeci fusese trecută pe linie moartă, Continuând să-şi întreţină fervoarea idealistă pusă în slujba reunirii cu principiile democratice ale insulei lor într-o Irlandă unită şi inconfundabilă. Locul lor fusese luat de fanatici abili şi perfizi, capabili să-şi camufleze cruzimea prin educaţie şi inteligenţă. Şi aceştia visau tot la o Irlandă unită, dar sub conducerea lor şi pornind de la principiile lui Marx, fapt pe care trebuiau să-l ascundă grupărilor americane care îi ajutau cu bani.

În al patrulea rând, îşi, asiguraseră resurse financiare permanente, ceea ce reprezintă factorul cheie al oricărei campanii teroriste sau revoluţionare. La început beneficiaseră doar de donaţii din partea câtorva baruri din Boston sau fuseseră

nevoiţi să jefuiască din când în când câte o bancă. La mijlocul anilor optzeci, IRA ajunsese să controleze o veritabilă reţea naţională de localuri. Grupuri aşa-zise de protecţie şi întreprinderi criminale „normale” care aduceau un venit anual uriaş, cu ajutorul căruia se putea duce la îndeplinire campania de terorizare. O dată cu asigurarea fondurilor, îşi dăduseră seama şi de importanţa securităţii interne, a principiului „cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine” şi a compartimentării stricte a răspunderilor. Zilele când beau prea mult şi-şi dădeau drumul la gură erau definitiv de domeniul trecutului.

Călcâiul lui Ahile îl constituiau armele. Faptul că aveau bani era una, iar investirea lor în mitraliere M-60, mortiere, bazuci sau proiectile sol-aer cu totul alta. Avuseseră parte atât de victorii, cât şi de eşecuri. Încercaseră prin numeroase operaţiuni să aducă arme din America, însă de obicei planurile le fuseseră zădărnicite de FBI. Primiseră armament şi din blocul comunist, via Cehoslovacia şi cu aprobarea KGB-ului. Însă de la, instalarea la Moscova a domnului Gorbaciov disponibilitatea sovieticilor de a alimenta teroarea din Occident se diminuase şi chiar începuse să dispară.

McCready ştia că aveau nevoie de arme şi că, dacă li se oferea aşa ceva, aveau să-şi trimită cel mai bun om să le aducă. La asta se gândea în timp ce ieşea cu maşina din orăşelul Cricklade şi străbătea linia imaginară de unde începea comitatul Gloucestershire.

Grajdul modificat se afla exact unde i se spusese, pe marginea unui drum lăturalnic şi era o clădire din piatră tip Cotswold care adăpostise cândva vite şi fân. Cel care o transformase într-o casă liniştită de la ţară muncise mult şi cu folos. Locuinţa era înconjurată de un zid de piatră de care se sprijineau câteva roţi de căruţă, iar grădina era înveselită de bogăţia florilor de primăvară. O tânără drăguţă care plivea un strat cu flori puse jos săpăliga şi se îndreptă de şale.

— Bună ziua, spuse ea, vreţi să cumpăraţi vreun covoraş?

Aşa deci, îşi zise McCready, în plus. Vinde covoare. Poate că informaţia legată de slaba vânzare a cărţilor era totuşi adevărată.

— Nu, mă tem că nu, răspunse el. Am venit să-l văd pe Tom.

Zâmbetul ei dispăru şi ochii îi deveniră bănuitori, ca şi cum ar mai fi asistat şi la alte asemenea întâlniri ale soţului ei cu alţi bărbaţi, ştiind din proprie experienţă că asta atrăgea după sine diverse necazuri.

— Acum scrie. În şura din fundul grădinii. Mai are cam o oră şi termină. Puteţi aştepta?

— Cum să nu.

Îi aduse o ceaşcă de cafea şi aşteptară împreună în camera de zi luminoasă şi împodobită cu perdele de creton. Conversaţia se închegă destul de greu. După o oră auziră sunetul unor paşi care străbăteau bucătăria în direcţia lor. Tânăra se ridică brusc.

— Nikki...

Tom Rowse se ivi în cadrul uşii şi se opri. Zâmbetul continuă să-i rămână întipărit pe buze, însă ochii îl cercetară pe McCready şi deveniră foarte precauţi.

— Iubitule, domnul a venit să te vadă. Te-am aşteptat. Vrei şi tu o cafea?

Rowse n-o privi, continuând să-şi fixeze musafirul.

— Sigur, ar prinde bine.

Tânăra ieşi. McCready se prezentă. Rowse se aşeză pe un scaun. Din dosar reieşea că avea treizeci de ani şi că nu era defel o forţă a naturii. De fapt, nici nu era nevoie.

Tom Rowse fusese căpitan într-unul din regimentele de paraşutişti. Cu trei ani în urmă, ieşise din armată, se însurase cu Nikki şi cumpărase o fermă dărăpănată, undeva la vest de Cricklade. O schimbase din temelii de unul singur, lucrând zile în şir şi înăbuşindu-şi furia în timp ce se ocupa de cărămizi şi mortar, grinzi şi căpriori, ferestre şi instalaţii de canalizare. Transformase pajiştea necultivată într-un gazon mătăsos, plantase straturile de flori şi construise zidul. Toate astea avuseseră loc în timpul zilei. Noaptea scrisese.

Trebuia să fie un roman, firește. O eventuală lucrare cu caracter ştiinţific ar fi fost interzisă conform prevederilor Actului Documentelor Secrete. Însă şi ca roman prima lui carte scandalizase multă lume la sediul MI 5-lui din Curzon Street. Cartea avea ca subiect Irlanda de Nord văzută cu ochii unui soldat infiltrat şi dăduse peste cap toate eforturile Direcţiei de contrainformaţii a MI 5-lui.

Instituţiile engleze pot fi remarcabil de loiale oamenilor, ce manifestă la rândul lor loialitate, dar devin extrem de răzbunătoare la adresa celor pe care i-au văzut trădându-le. Romanul lui Tom Rowse găsise până la urmă un editor şi înregistrase un succes modest pentru o carte de debut a unui scriitor despre care nu se ştia nimic. Editorul acceptase şi o a doua carte, aflată acum în lucru. Însă de la sediul din Curzon Street se dăduse deja sfoară-n ţară că Tom Rowse, fost căpitan

de paraşutişti, devenise un străin şi trebuia ostracizat. Nepermiţându-i-se nimănui să ia legătura cu el, să-l abordeze sau să-l ajute în vreun fel. Împricinatul era la curent cu acest lucru şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Îşi construise o lume nouă într-o casă nouă şi cu o soţie tânără.

Nikki servi cafeaua, sesiză atmosfera şi plecă. Era prima soţie a lui Rowse, însă el nu era întâiul ei soţ. Cu patru ani în urmă, pitit în spatele unei furgonete de pe o străduţă îngustă din Belfastul de Vest, Rowse îl văzuse pe Nigel Quaid înaintând anevoie, aidoma unui uriaş crab blindat, spre un Ford Sierra, roşu, aflat la nici o sută de metri de el.

Rowse bănuia că în portbagajul maşinii fusese plasată o bombă. O explozie controlată ar fi rezolvat foarte bine situaţia, însă ofiţerii superiori doreau să i se scoată focosul dacă era posibil. Englezii îi cam cunosc pe toţi fabricanţii de bombe din Irlanda şi fiecare dintre aceştia îşi lasă o „semnătură” personală în felul cum este asamblată bomba. Semnătura este distrusă în cazul declanşării bombei, însă dacă poate fi recuperată după scoaterea focosului, atunci pune la dispoziţie o sumedenie de informaţii: provenienţa explozibilului, tipul detonatorului, sursa amorsei, eventual câteva amprente. De fapt, chiar şi fără amprente, de obicei tot se poate stabili cine este autorul asamblării.

Prin urmare, Quaid – prietenul lui din şcoală – înaintase, protejat de un blindaj de corp din cauza căruia de-abia putea să meargă, ca să deschidă portbagajul şi să demonteze dispozitivul de blocare a accesului. Însă dăduse greş. Capacul se deschisese, însă dispozitivul era prins cu bandă adezivă chiar pe interiorul său. Quaid zăbovise cu privirea o fracţiune de secundă în plus. Când lumina zilei ajunsese la celula fotosensitivă, bomba se declanşase, zburându-i efectiv capul de pe umeri, în ciuda blindajului.

Rowse îi adusese alinare tinerei văduve. Alinarea devenise afecţiune, iar aceasta la rândul ei se transformase în iubire. Când o ceruse în căsătorie, ea îi pusese o singură condiţie. Să plece şi din Irlanda şi din armată. Când dăduse cu ochii de McCready bănuise ceva, fiindcă mai avusese ocazia să vadă şi alţi bărbaţi asemenea lui. Bărbaţi liniştiţi şi tăcuţi, întotdeauna liniştiţi şi tăcuţi. Tot un bărbat liniştit şi tăcut, venise în ziua aceea la Nigel şi-i ceruse să se deplaseze pe străduţa din Belfastul de Vest. Ieşi în grădină şi plivi supărată buruienile, în timp ce soţul ei rămase să discute cu bărbatul acela liniştit şi tăcut.

McCready vorbi cam zece minute, iar Rowse îl ascultă. După ce bărbatul mai vârstnic termină, fostul soldat îi spuse:

— Uită-te afară.

McCready se conformă. Pământul bogat al fermei se întindea spre orizont. Chiar atunci se auzi trilul unei păsări.

— Mi-am făcut o viaţă nouă aici. Departe de toate porcăriile şi gunoaiele alea. Am ieşit din joc, McCready. Cum te văd şi cum mă vezi. Nu ţi-au spus cei din Curzon Street? Singur m-am făcut inabordabil. O viaţă nouă, o soţie, o casă care nu-i o colibă sărăcăcioasă dintr-una din mlaştinile Irlandei, ba chiar nişte venituri modeste de pe urma cărţilor. De ce naiba să mă întorc acolo?

— Am nevoie de un om, Tom. Un om care să se poată infiltra în tabăra lor. Capabil să se deplaseze prin Orientul Mijlociu sub o identitate falsă. Îmi trebuie o figură pe care să n-o cunoască.

— Găseşte-ţi alta.

— Dacă tona aia metrică de Semtex-H ajunge aici în Anglia, se împarte în cinci sute de pachete a câte două kilograme şi explodează, o să ai parte de Nigel Quaid înmulţit cu o sută şi de Mary Feeney înmulţită cu o mie. Încerc s-o opresc să intre în ţară, Tom.

— Nu, McCready. Nu eu. De ce dracu tocmai eu?

— Există un tip care se ocupă de toată povestea în tabăra cealaltă. Cineva pe care cred că-l cunoşti. Kevin Mahoney.

Rowse înţepeni, de parcă ar fi primit o lovitură grea.

— O să fie acolo? întrebă el.

— Cred că el o să conducă operaţiunea. Dacă dă chix, e un om distrus.

Rowse privi peisajul de afară vreme îndelungată. Însă tot atunci văzu şi un alt ţinut, de un verde mai închis însă nu atât de bine îngrijit, curtea exterioară a unui garaj şi un cadavru ghemuit la marginea drumului şi purtând identitatea unei fetiţe pe care o chemase Mary Feeney. Se ridică şi ieşi din casă. McCready auzi mai întâi vocile celor doi discutând încet, iar apoi plânsul lui Nikki. Rowse se întoarse şi se apucă să se pregătească de drum.

CAPITOLUL DOI

Instruirea lui Rowse dură o săptămână şi McCready se ocupă de ea personal. Nu se punea problema aducerii lui Rowse nici măcar în preajma lui Century House, darămite a lui Curzon Street. McCready împrumută una din cele trei case de ţară liniştite, aflate la mai puţin de o oră de mers cu maşina de Londra, pe care SIS-ul le păstrează pentru asemenea cazuri şi ceru să i se trimită materialele documentare de la Century House.

Materialul era scris şi filmat, cea mai mare parte a ultimei role prezentându-se destul de nedesluşit, dat fiind că se lucrase de la mare distanţă, printr-un orificiu practicat în peretele lateral al unei furgonete sau printre rămurelele unui tufiş aflat undeva departe. Însă chipurile se distingeau destul de bine.

Rowse văzu filmul şi, auzi banda pe care fusese înregistrată discuţia de la mormânt ce avusese loc la Ballycrane cu o săptămână în urmă. Studie figura preotului irlandez care îndeplinise rolul mesagerului şi pe cea a membrului de Stat Major al IRA care se afla lângă el. Însă când fotografiile i se aliniară sub ochi, privirea i se întoarse automat la trăsăturile încremenite şi frumoase ale lui Kevin Mahoney.

Cu patru ani în urmă, fusese la un pas de a-l ucide pe teroristul din IRA. Mahoney intrase în acţiune, iar pentru descoperirea lui fusese nevoie de câteva săptămâni de muncă atentă şi secretă. Într-un târziu apăruse, cu ocazia unei tentative de trecere în Irlanda de Nord din ascunzătoarea lui de lângă Dundalk, în sud. Era însoţit de un alt membru IRA care conducea maşina şi se opriseră să-şi facă plinul la o pompă de benzină de lângă Moira. Rowse se găsea în spatele lui, la oarecare distanţă, primind semnale radio de la cei însărcinaţi cu supravegherea şi presăraţi pe drum sau aflaţi la înălţime într-un elicopter. Când auzise că Mahoney se oprise ca să-şi ia benzină, se hotărâse să atace.

Când ajunsese în perimetrul pompei, şoferul din IRA îşi făcuse deja plinul şi se urcase la loc în maşină. Lângă el nu se găsea nimeni. Pentru o clipă Rowse crezuse că-l pierduse pe Mahoney. Îi spusese colegului său să se ocupe de şoferul din IRA şi se dăduse jos. Chiar când începuse să manevreze pompa de

benzină uşa de la toaleta bărbaţilor se deschisese şi-şi făcuse apariţia Mahoney.

Rowse avea un revolver Browning cu treisprezece gloanţe, pus la dispoziţie de SIS, pe care-l purta la spate, agăţat de curea, sub haina albastră din molton. O căciuliţă de lână îi acoperea cea mai mare parte a capului, iar obrazul îi era ascuns de o barbă pe care nu şi-o mai răsese de câteva zile. Semăna cu un muncitor irlandez, identitate pe care şi-o asumase de la bun început.

Când Mahoney ieşise, Rowse se ghemuise lângă pompa de benzină scosese pistolul, luase poziţie ţinându-l cu ambele mâini, ochise şi urlase:

— Pe loc, Mahoney!

Mahoney avusese o reacţie rapidă, scoţându-şi pistolul simultan cu Rowse. Legea îi dădea dreptul acestuia din urmă să-l lichideze pe loc şi tare îi venise s-o facă, însă strigase din nou:

— Aruncă-l sau eşti mort!

Mahoney scosese pistolul, dar nu avusese timp să-l îndrepte asupra celuilalt. Se uitase la bărbatul ascuns pe jumătate de pompa de benzină, văzuse Browning-ul şi ştiuse că nu putea învinge, motiv pentru care dăduse drumul Coltului.

Chiar în clipa aceea două femei în vârstă aflate într-un Volkswagen se opriseră pe intervalul betonat. Habar nu aveau ce se întâmpla, aşa că ajunseseră exact între Rowse, aflat lângă pompă şi Mahoney care stătea lângă perete. Membrul IRA nu avusese nevoie de altă invitaţie. Se aplecase fulgerător şi-şi recuperase pistolul. Partenerul lui încercase să-i vină în sprijin cu maşina, însă ajutorul lui Rowse ajunsese lângă el la timp, proptindu-i un revolver în tâmplă pe fereastra deschisă.

Rowse nu putuse să tragă din cauza celor două femei care opriseră motorul şi începuseră să ţipe. Mahoney ieşise din spatele Volkswagenului, dăduse ocol unui camion parcat în apropiere şi ajunsese pe drumul principal. În momentul când sosise şi Rowse în spatele camionului, Mahoney se afla deja în mijlocul şoselei.

Conducătorul auto mai vârstnic al unui automobil Morris Minor frânase brusc ca să-l evite pe bărbatul care fugea. Mahoney avusese grijă ca Morrisul să rămână între el şi Rowse, îl scosese pe bătrânel de guler, îl doborâse la pământ aplicându-i o lovitură cu tocul Coltului, se instalase la volan şi demarase.

În maşină se mai afla un pasager. Bătrânul avusese de gând să-şi ducă nepoata la circ. Rowse rămăsese la marginea drumului şi asistase la felul cum fetiţa fusese aruncată afară pe

uşa din spate. Auzise ţipătul îngrozit al copilului, iar apoi văzuse corpul plăpând aterizând pe şosea şi fiind strivit de roţile unei furgonete ce venea din direcţia opusă.

— Da, spuse încet McCready, ştim că el a fost. În ciuda celor optsprezece martori care au declarat că îl văzuseră la aceeaşi oră într-un bar din Dundalk.

— Şi-acum îi mai scriu mamei copilului, rosti Rowse.

— I-a scris şi un reprezentant al Statului Major, preciză McCready. Şi-a exprimat regretul şi a afirmat că fetiţa a căzut din greşeală.

— A fost aruncată, zise Rowse. I-am văzut braţul individului. Chiar e adevărat că o să se ocupe de operaţiunea asta?

— Aşa credem. Nu ştim dacă transportul o să se efectueze pe uscat, pe mare sau pe calea aerului şi nici când anume o să-şi facă apariţia. Dar avem motive să credem că el o să conducă operaţiunea. Doar ai auzit banda.

McCready îl instrui pe Rowse cu privire la cele două identităţi false pe care avea să şi le ia în loc de una singură. Prima avea să fie relativ transparentă. Cu puţin noroc, cei însărcinaţi cu investigaţiile aveau să descopere minciuna şi să ajungă la cea de-a doua identitate, pe care (dacă norocul îi surâdea din nou) aveau s-o accepte.

— De unde încep? se interesă Rowse la sfârşitul săptămânii de instruire..

— De unde-ai vrea? întrebă McCready.

— Oricine ar strânge materiale legate de traficul internaţional de arme pentru următorul roman ar afla în scurt timp că bazele europene pentru acest tip de activitate se află la Anvers şi Hamburg, spuse Rowse.

— Aşa, e, încuviinţă McCready. Ai, vreo legătură într-unul din oraşele astea?

— Cunosc un tip din Hamburg, răspunse Rowse. E periculos şi nebun, dar s-ar putea să aibă relaţii în lumea interlopă internaţională.

— Cum îl cheamă?

— Kleist. Ulrich Kleist.

— Dumnezeule, Tom, ciudate cunoştinţe mai ai.

— I-am salvat pielea cândva, spuse Rowse. La Mogadiscio. Pe atunci încă nu înnebunise. Asta s-a întâmplat mai târziu, când cineva i-a transformat fiul într-un narcoman. Băiatul a murit.

— A, da, făcu McCready, asta poate avea efecte nebănuite. Bine, Hamburg să fie. O să mă ţin prin preajmă tot timpul. N-o să

mă vezi nici tu şi nici răii din tabăra cealaltă – însă o să fiu pe aproape. Dacă se întâmplă ceva rău, apar imediat cu doi dintre foştii tăi camarazi de regiment. N-o să ai probleme, dacă se împute treaba venim să te luăm. Însă o să trebuiască să comunic din când în când cu tine, ca să ştiu cam cum merg lucrurile.

Rowse încuviinţă din cap. Ştia că era o minciună, însă cel puţin era una elegantă. McCready avea nevoie de legături regulate pentru ca, în eventualitatea că Rowse părăsea această planetă, SIS-ul să ştie exact până unde ajunsese. Asta fiindcă, Rowse poseda o calitate extrem de apreciată de şefii serviciilor secrete şi anume era dispensabil.

Rowse ajunse la Hamburg la jumătatea lunii mai, neanunţat şi pe cont propriu. Ştia că McCready şi cei doi supraveghetori plecaseră înaintea lui. Nu-i văzu şi nici nu-i căută. Îşi dădu seama că era normal să-i cunoască pe cei doi paraşutişti care-l însoţeau pe McCready, însă nu le ştia numele. N-avea importanţă: ei îl cunoşteau, iar treaba lor era să se ţină aproape fără a fi văzuţi. Era specialitatea lor. Ambii erau, probabil, buni vorbitori de germană. Aveau să fie prezenţi pe aeroportul din Hamburg, pe străzi şi lângă hotelul lui, supraveghindu-l şi raportându-i lui McCready, aflat la oarecare distanţă de ei.

Rowse evită hotelurile de lux gen Vier Jahrzeiten sau Atlantik, optând pentru unul ceva mai modest, situat în apropierea gării. Închiriase deja o maşină de la Avis şi avu grijă să, se limiteze la cheltuielile obişnuite, aşa cum ar face orice scriitor nu de foarte mare succes care ar încerca să adune material pentru următoarea carte. După două zile îl văzu pe Ulrich Kleist, care lucra în port şi conducea o motostivuitoare cu furcă.

Neamţul solid tocmai oprise maşina şi se pregătea să coboare când îl strigă Rowse. Kleist se întoarse rapid pe călcâie, gata să se apere, după care îl recunoscu pe Rowse. Pe mutra lui colţuroasă se aşternu un zâmbet.

— Tom, Tom, vechiul meu prieten..

Rowse se văzu prins într-o îmbrăţişare puternică. Când i se dădu drumul făcu un pas înapoi şi se uită la fostul soldat din Trupele speciale, pe care îl văzuse ultima dată cu patru ani în urmă şi cu care se întâlnise pentru prima oară într-un aeroport somalez încins de căldură, în 1977. Pe atunci Rowse avea douăzeci de ani, iar Kleist era cu şase ani mai mare. Acum însă arăta mult mai în vârstă, părând trecut bine de patruzeci de ani.

Pe data de 13 octombrie 1977, patru terorişti palestinieni deturnaseră cursa Lufthansa de la Mallorca la Frankfurt, având la

bord optzeci şi şase de pasageri şi cinci membri ai echipajului. Urmărit de autorităţi, avionul capturat aterizase succesiv la Roma, Larnaca, Bahrain, Dubai şi Aden înainte de-a rămâne fără combustibil şi de-a se opri definitiv la Mogadiscio, deprimanta capitală a Somaliei.

Aici, la câteva minute după miezul nopţii de 17/18 octombrie, aeronava fusese atacată de Trupele speciale vest-germane GSC-9, care adoptaseră structura de organizare a paraşutiştilor englezi şi chiar fuseseră antrenate în bună parte de aceştia. Era prima acţiune peste graniţă a trupelor de elită ale colonelului Ulrich Wegener. Soldaţii erau buni, chiar foarte buni, însă oricum fuseseră însoţiţi de doi sergenţi ai regimentului englez de paraşutişti. Unul din ei era Tom Rowse – evenimentele avuseseră loc înainte de-a deveni ofiţer.

Prezenţa englezilor avea două motive. În primul rând, erau foarte experimentaţi în deschiderea uşilor unui avion închis pe dinăuntru într-o fracţiune de secundă. În al doilea, ştiau să umble cu noile grenade de fabricaţie engleză, ale căror trei tipuri de efecte erau capabile să-l paralizeze total pe orice terorist timp de două secunde. Primul efect era lumina orbitoare, al doilea unda de şoc care provoca deruta, iar al treilea zgomotul care ataca creierul prin intermediul pavilioanelor auditive şi declanşa inhibarea reacţiilor.

După salvarea avionului, cancelarul Helmut Schmidt îşi aliniase, războinicii şi-i decorase cu medalii în numele naţiunii germane recunoscătoare. Cei doi englezi se evaporaseră înainte să-şi facă apariţia politicienii şi presa.

Deşi cei doi sergenţi de paraşutişti se aflaseră acolo doar în calitate de consultanţi tehnici – lucru pe care guvernul laburist englez îl precizase în termeni categorici – în realitate evenimentele cunoscuseră o desfăşurare diferită. Englezii urcaseră scara primii ca să deblocheze uşile din spatele pasagerilor, de care se apropiaseră pe sub avion şi dinspre partea lui posterioară, ca să nu fie depistaţi de către terorişti.

Dat fiind că le era imposibil să-nceapă să facă schimb de locuri în capul unei scări de aluminiu şi pe întuneric, paraşutiştii englezi intraseră primii şi-şi aruncaseră grenadele cu efect paralizant. Apoi se dăduseră în lături, lăsându-i pe cei din GSC-9 să le-o ia înainte şi să termine ce începuseră ei. Primii doi germani fuseseră Uli Kleist şi un alt camarad. Aceştia îşi făcuseră apariţia pe interval şi se aruncaseră pe jos, îndreptându-şi armele în direcţia în care li se spusese că aveau să se afle terorişti.

Acolo şi erau, în partea din faţă, încercând să-şi revină de pe urma exploziei. Zohair Yussek Akache, alias căpitanul Mahmud, care deja îl ucisese pe Jurgen Schumann, căpitanul cursei Lufthansa, tocmai se ridica de jos, ţinând în mâini o puşcă-mitralieră. Lângă el una din cele două femei, Nadia Hind Alameh, revenea la verticală cu o grenadă într-o mână şi încercând s-o activeze cu cealaltă. Uli Kleist nu mai împuşcase pe nimeni cu sânge rece de la o asemenea distanţă, aşa că Rowse îi luase locul venind dinspre spălător şi dusese treaba la bun sfârşit. Pe urmă oamenii din GSC-9 intraseră în acţiune lichidându-l pe celălalt terorist de sex bărbătesc, Nabi Ibrahim Harb şi rănind-o pe cealaltă femeie, Suheila Saleh. Întreaga operaţiune durase opt secunde.

Zece ani mai târziu, Uli Kleist stătea în bătaia soarelui pe un cheu din Hamburg şi-i zâmbea tânărului zvelt care trăsese cele două focuri de armă pe deasupra capului său, în avionul acela plin de lume, cu atât de mult timp în urmă.

— Ce te-aduce la Hamburg, Tom?

— Hai să te invit la cină şi-ţi povestesc.

Mâncară nişte specialităţi ungureşti la *csarda* situată pe una din străduţele din Sankt Pauli, departe de luminile orbitoare şi preţurile ridicate de pe Reeperbahn şi băură vin roşu Puterea Ursului. Rowse începu să vorbească, iar Kleist îl ascultă.

— *Ja,* acţiunea mi se pare interesantă, spuse el în cele din urmă. Încă nu ţi-am citit cărţile. S-au tradus în germană?

— Deocamdată nu, răspunse Rowse. Agentul meu speră să obţină un contract pentru Germania. Mi-ar prinde bine, Germania e o piaţă importantă.

— Ia spune, poţi să trăieşti scriind romane de-astea de aventuri?

Rowse ridică din umeri.

— Faci rost de bani de chirie.

— Dar ăsta pe care-l scrii acum, cu terorişti, negustori de arme şi Casa Albă, are vreun titlu?

— Încă nu.

Neamţul căzu pe gânduri.

— O să-ncerc să-ţi strâng niscai informaţii, dar numai ca material documentar, bine?

Râse şi se lovi cu degetul peste nas, ca şi cum ar fi spus: fireşte că mai sunt alte chestii la mijloc, dar trebuie să trăim cu toţii.

— Dă-mi douăzeci şi patru de ore, o să vorbesc cu nişte

prieteni. Să văd dacă au vreo idee despre locurile de unde ai putea face rost de informaţii de-astea. Deci ai dus-o bine de când ai ieşit din armată. Eu însă... nu pot să mă laud.

— Am auzit ce necazuri ai avut, spuse Rowse.

— A, ăia doi ani. În închisoarea din Hamburg. Floare la ureche. Dacă mai stăteam doi mă puneau director. Oricum, a meritat.

Deşi divorţat, Kleist avusese un fiu. Acesta avea doar şaisprezece ani când cineva îi deschisese pofta pentru cocaină, iar apoi pentru marijuana. Băiatul consumase o supradoză şi murise. Furia îl făcuse pe Uli Kleist să renunţe la orice planuri subtile. Aflase numărul angrosistului-columbian şi pe cel al distribuitorului german al mărfii care îi ucisese fiul, intrase în restaurantul unde mâncau cei doi şi le zburase creierii. La sosirea poliţiei, Kleist nu opusese nici un fel de rezistenţă. Un judecător de modă veche, posesor al unei păreri cu totul personale despre traficanţii de droguri, ascultase pledoaria bazată pe provocare şi-l condamnase pe Kleist la patru ani. Acesta făcuse doi şi ieşise cu şase luni în urmă. Pe la colţuri se şoptea că avea să fie victima unui ucigaş plătit. Lui Kleist nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Unii spuneau că se ţicnise.

Se despărţiră la miezul nopţii, iar Rowse se întoarse la hotel cu taxiul. Un bărbat pe o motocicletă îi urmărise pe toată durata drumului, vorbind de două ori într-un radioemiţător. După ce Rowse îi plăti taximetristului, McCready ieşi din umbră.

— N-ai avut nici o codiţă, spuse el. Cel puţin deocamdată. Una mică înainte de culcare?

Băură bere într-un bar nonstop de lângă gară şi Rowse îi dădu raportul.

— Crede că povestea cu materialul pentru carte e cusută cu aţă albă? întrebă McCready.

— Aşa bănuieşte.

— Perfect, să sperăm că le-o mai spune şi altora. Mă îndoiesc că o să ajungi la adevăraţii băieţi răi din tot scenariul ăsta. De fapt, sper să ajungă ei la tine.

Rowse bombăni că se simte ca o bucăţică de brânză aşezată într-o cursă de şoareci şi coborî de pe scaunul de la bar.

— O cursă meşteşugită, fiindcă brânza nu păţeşte nimic, declară McCready, urmându-l şi ieşind odată cu el.

— O ştiu şi eu, o ştii şi tu, dar hai să vorbim şi cu brânza, făcu Rowse şi se duse la culcare.

Se întâlni cu Kleist în seara următoare. Neamţul clătină din cap.

— Am întrebat în stânga şi-n dreapta, spuse el, dar ce cauţi tu e prea sofisticat pentru Hamburg. Genul ăsta de material se produce în laboratoarele guvernului şi-n uzinele de armament. La bursa neagră nu apare nimic. Însă cică totuşi ar exista un tip. Cel puţin aşa se zice.

— Aici în Hamburg?

— Nu, la Viena. Ataşatul militar de acolo este un oarecare maior Vitali Kariaghin. După cum nu mă îndoiesc că ştii, Viena este cel mai important debuşeu al întreprinderii cehoslovace Omnipol. Acesteia i se permite să-şi rezolve marea masă a exporturilor pe cont propriu, dar există anumite mărfuri şi anumiţi cumpărători pentru care e nevoie de acordul Moscovei. Agentul care se ocupă de acordarea permisiunii este Kariaghin.

— De ce crezi că m-ar ajuta?

— Cică-i place să se bucure de lucrurile frumoase ale vieţii. Face parte din GRU, bineînţeles, dar până şi ofiţerii superiori de contrainformaţii ai ruşilor au gusturi personale. Se pare că ăstuia îi plac fetele, mai ales cele scumpe, cărora trebuie să le faci cadouri pe măsură. Aşa că primeşte şi el la rându-i. Tot cadouri, dar în plic. Bani gheaţă.

Rowse chibzui preţ de câteva clipe. Ştia că în societatea sovietică de atunci corupţia era regula şi nu excepţia, dar chiar şi un maior GRU? Ce-i drept, lumea traficanţilor de arme era foarte bizară şi se putea întâmpla orice.

— Că veni vorba, spuse Kleist, în... romanul ăsta al tău apare cumva şi IRA?

— De ce mă-ntrebi? se interesă Rowse, ştiind că nu adusese vorba despre aşa ceva.

Kleist ridică din umeri.

— Au şi aici o unitate. Cu sediul într-un bar care aparţine unor palestinieni. Se ocupă de legăturile cu alte grupuri teroriste din comunitatea internaţională şi de cumpărarea de arme. Vrei să-i vezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Kleist râse, parcă puţin prea mult.

— Ar putea fi interesant, spuse el.

— Palestinienii ăştia ştiu că le-ai lichidat cândva patru oameni? întrebă Rowse.

— Probabil. În lumea noastră fiecare-i cunoaşte pe toţi ceilalţi. Mai cu seamă pe duşmani. Dar tot mă duc să beau la barul lor.

— De ce?

— E distractiv. Trag tigrul de coadă.

Eşti nebun de legat, îşi zise Rowse.

— Cred c-ar trebui să te duci, îi spuse McCready mai târziu în cursul aceleiaşi seri. S-ar putea să afli sau să vezi ceva. Sau s-ar putea să te vadă ei şi să se întrebe ce cauţi acolo. Dacă o să facă săpături, o să descopere povestea cu materialul pentru carte. N-o să creadă şi o să tragă concluzia că într-adevăr cumperi arme care să fie folosite în America. Despre chestiile astea se, duce buhul imediat, iar noi asta şi vrem. În consecinţă, bea câteva beri şi ţine-ţi firea. Iar pe urmă ia distanţă de nemţoteiul ăla zărghit.

McCready nu găsi de cuviinţă să-i spună că ştia barul cu pricina. Era numit *Die Mausehohle* sau *The Mausehqle*[36] şi, potrivit zvonurilor, un agent german aflat în serviciul englezilor fusese dat în vileag şi împuşcat într-un a din camerele de la etaj cu un an în urmă. Cert este că omul dispăruse fără urmă. Poliţia germană nu dispusese de probe suficiente ca să efectueze un raid în localul respectiv, iar Serviciul german de contrainformaţii preferase să nu se lege de nici un palestinian şi nici de irlandezi. Dacă le-ar fi distrus sediul, s-ar fi regrupat pur şi simplu în altă parte. Cu toate acestea, zvonurile continuaseră să circule.

În seara următoare Uli Kleist plăti taxiul care-i dusese pe Reeperbahn şi-l plimbă pe Rowse pe Davidstrasse, pe lângă uşile de oţel ale intrării în Herbertstrasse, unde târfele stăteau în dreptul geamurilor zi şi noapte, prin faţa porţilor fabricii de bere şi până în capătul celălalt, unde Elba strălucea sub lumina lunii. Făcu dreapta pe Bernhard Nochstrasse şi după nici două sute de metri se opri în faţa unei uşi de lemn împodobită.

Apăsă pe butonul discret aflat în lateral şi imediat după aceea un mic grilaj culisă într-o parte. Un, ochi îl privi atent, urmară nişte şoapte abia auzite, iar în cele din urmă uşa se deschise. Atât portarul cât şi bărbatul în smoching de lângă el erau arabi.

— Bună seara, domnule Abdallah, spuse Kleist pe un ton vesel în germană. Mi-e sete şi aş vrea să beau ceva.

Abdallah se uită la Rowse.

— A, e-n regulă, e un prieten, îl lămuri Kleist.

Arabul încuviinţă din cap, iar portarul le deschise şi mai larg uşa, făcându-le loc să intre. Kleist era voinic, însă şi portarul era masiv, ras în cap şi nu părea să ştie de glumă. Cu ani în urmă, în taberele din Liban, fusese unul din executanţii OEP-ului, ceea ce într-un fel continua să fie şi la Hamburg.

Abdallah îi conduse la o masă, chemă un ospătar cu un gest al

[36] Gaura de şoarece, (n. trad.).

mâinii şi-i ordonă în arabă să aibă grijă de invitaţii lui. Două dame de consumaţie pieptoase, ambele nemţoaice, plecară de la bar şi se aşezară la masa lor. Kleist rânji.

— Ţi-am spus, fără probleme.

Se puseră pe băut. Din când în când Kleist dansa cu una din fete. Rowse se juca uşor cu paharul şi cerceta încăperea. În ciuda străzii lăturalnice pe care era situat, *The Mausehqle* era împodobit cu gust. Muzica nu era înregistrată pe bandă, iar băuturile nu erau îndoite cu apă. Până şi fetele erau drăguţe şi bine îmbrăcate.

Clientela era alcătuită fie din arabi din afara ţării, fie din germani. Cu toţii păreau înstăriţi şi preocupaţi doar să se simtă cât mai bine. Rowse se îmbrăcase în costum. Doar Kleist rămăsese cu o haină de piele cafenie şi o cămaşă descheiată la gât. Dacă n-ar fi fost cine era şi ţinând cont de reputaţia pe care-o avea, domnul Abdallah ar fi putut foarte bine să-l dea afară fiindcă nu avea o ţinută corespunzătoare.

Trecând peste portarul redutabil, Rowse nu observă nici un indiciu care să-i demonstreze că localul adăpostea şi altceva în afară de oameni de afaceri dispuşi să dea din buzunar o groază de bani în speranţa, extrem de uşor de împlinit, că vor pleca acasă însoţiţi de una din fetele de la bar. Cei mai mulţi dintre ei beau şampanie. Kleist comandase bere.

Deasupra tejghelei barului se-afla o oglindă care domina zona meselor şi a scaunelor. Era de fapt o oglindă falsă, în spatele căreia se găsea biroul directorului. Doi bărbaţi stăteau în picioare şi priveau în jos.

— Cine-i omul tău? întrebă unul din ei încet, cu accentul puternic al celor din Belfast.

— Un neamţ, pe nume Kleist. Vine din când în când. Într-un timp a făcut parte din GSC-9. Acum nu mai e cazul, a ieşit din joc. A stat închis doi ani pentru crimă.

— Nu el, celălalt, ăla de lângă el, spuse primul bărbat. Englezul.

— N-am idee, Seamus. E prima dată că-l văd.

— Află, îi ordonă primul bărbat. Cred că l-am mai văzut undeva.

Îşi făcură apariţia tocmai când Rowse se duse la toaletă. Folosise pisoarul şi tocmai se spăla pe mâini când intrară cei doi bărbaţi. Unul dinei se apropie de pisoar, se opri în faţa lui şi se prefăcu că-şi deschide fermoarul. Era cel mai solid dintre ei. Irlandezul mai zvelt şi cu trăsături mai frumoase rămase lângă

uşă. Scoase o mică pană de lemn din buzunarul de la haină, îi dădu drumul pe pardoseală şi o împinse cu piciorul sub uşă. Ca să nu-i deranjeze nimeni.

Rowse observă gestul în oglindă, însă dădu impresia că nu sesizase nimic. Când bărbatul solid se întoarse dinspre pisoar, era gata. Se răsuci pe călcâie, se eschivă din calea pumnului ca un baros care îi ţintise capul şi-l izbi cu sete cu piciorul în locul sensibil de sub rotula stângă.

Matahala se arătă surprinsă şi gemu de durere. Piciorul stâng îşi pierdu stabilitatea, făcându-l să-şi plece capul la nivelul taliei. Genunchiul lui Rowse nu aşteptă invitaţia, găsindu-i vârful bărbiei. Se auzi scrâşnetul unor dinţi sparţi şi un fir de sânge se prelinse din gura diformă a celui din faţa lui. Acesta simţi durerea urcând dinspre genunchiul învineţit de-a lungul coapsei. Lupta luă sfârşit o dată cu o a treia lovitură efectuată cu pumnul la baza gâtului. Rowse se întoarse apoi spre omul de lângă uşă.

— Uşurel, prietene, spuse bărbatul pe nume Seamus. A vrut doar să stea de vorbă cu tine.

Avea un zâmbet larg de băiat bun, care probabil că le frângea inima fetelor. Ochii însă îi rămaseră atenţi şi, reci.

— *Qu' est-ce que se passe*?[37] întrebă Rowse. La intrarea în club se dăduse drept elveţian venit în vizită.

— Las-o baltă, domnule Rowse. În primul rând, ţi se citeşte pe faţă că eşti englez. În al doilea, ţi-am văzut poza pe coperta a patra a unei cărţi pe care am citit-o cu mare interes. În al treilea, cu ani în urmă ai făcut parte din paraşutiştii detaşaţi la Belfast. Acum mi-am adus aminte unde te-am văzut.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Rowse. Am ieşit din joc definitiv. Acum îmi câştig existenţa scriind romane. Atâta tot.

Seamus O'Keefe se gândi preţ de câteva clipe.

— Se poate, recunoscu el. Dacă englezii ar vrea să-mi trimită agenţi deghizaţi în local, n-ar alege tocmai pe cineva a cărui figură se află pe atâtea cărţi. Sau mai ştii?

— Tot ce se poate, spuse Rowse, dar nu s-ar opri la mine. Fiindcă n-aş mai vrea să lucrez pentru ei: Nu ne-am despărţit tocmai elegant.

— Drept să-ţi spun, am auzit. În regulă, paraşutistule, hai să bem un pahar. O băutură adevărată. Pentru vremurile de odinioară.

Lovi pana de lemn cu piciorul şi deschise larg uşa. Bărbatul

[37] Ce s-a întâmplat? (în lb. franceză, in original – n. trad.).

solid se ridică anevoie în patru labe. Rowse ieşi pe uşă, în timp ce O'Keefe se opri ca să-i şoptească bătăuşului căzut ceva la ureche.

În incinta barului, Uli Kleist stătea liniştit la masă. Fetele plecaseră. Directorul şi portarul corpolent se opriră lângă masa lui. Ridică întrebător din sprâncene când Rowse trecu pe lângă el. Dacă acesta i-ar fi făcut semn s-ar fi bătut cu ei, deşi şansele de reuşită erau foarte mici. Însă Rowse clătină din cap.

— E-n regulă, Uli, spuse el. Fii pe pace. Du-te acasă şi ne mai vedem.

O'Keefe îl invită în apartamentul lui, unde băură Jameson cu apă.

— Mai povesteşte-mi despre „strângerea materialului", paraşutistule, îl îndemnă O'Keefe pe un ton liniştit.

Rowse ştia că pe coridor se mai aflau doi oameni care puteau fi chemaţi oricând. Nu era cazul să recurgă la alte gesturi violente. Îi povesti lui O'Keefe în linii mari despre ce voia să scrie în următorul roman.

— Deci n-are legătură cu băieţii din Belfast? întrebă O'Keefe.

— N-am cum să folosesc aceeaşi intrigă de două ori. Nu mi-ar accepta-o editorii. De data asta e vorba despre America.

Stătură de vorbă şi băură toată noaptea. Rowse rezista al naibii de bine la whisky, lucru cum nu se poate mai nimerit. O'Keefe îi dădu drumul abia în zori. Se întoarse pe jos la hotel, ca să-şi limpezească gândurile şi să scape de aburii whiskyului.

Ceilalţi îl luară în primire pe Kleist în depozitul părăsit unde îl duseră după ce Rowse plecase de la club. Haidamacul de portar îl ţintui la pământ, iar un alt palestinian începu să folosească fel de fel de instrumente. Uli Kleist era foarte rezistent, însă palestinienii învăţaseră ce înseamnă durerea în Beirutul de Sud. Kleist strânse din dinţi cât putu, dar vorbi înainte de-a se crăpa de ziuă. Îl lăsară să moară în lumina răsăritului de soare, ceea ce pentru Kleist însemnă o izbăvire mult aşteptată. Irlandezul din toaleta bărbaţilor privi şi ascultă, tamponându-şi din când în când gura însângerată. Primise ordin de la O'Keefe să afle ce ştia neamţul despre prezenţa lui Rowse la Hamburg. După terminarea supliciului raportă ce aflase. Şeful grupului IRA încuviinţă din cap.

— Am bănuit că nu era vorba doar de un roman, spuse el trimiţând apoi o telegramă atent formulată unui om de-al lui aflat la Viena.

Când Rowse ieşi din apartamentul lui O'Keefe şi plecă pe jos

prin oraşul ce se trezea la viaţă spre hotelul de lângă gară, unul dintre supraveghetori îl urmări discret de la distanţă. Celălalt îşi concentra atenţia asupra depozitului părăsit, însă fără a interveni.

La prânz Rowse mâncă un cremwurst mare, stropit din belşug cu muştar german necondimentat. Îl cumpărase de la un *Schnellimbiss,* unul din acele chioşcuri situate la colţ de stradă unde se prepară cârnaţi delicioşi pentru cei grăbiţi. În timp ce mânca, îi vorbi precaut bărbatului de lângă el.

— Eşti sigur că te-a crezut O'Keefe? îl întrebă McCready.

— E posibil. Explicaţia este relativ plauzibilă. În fond, scriitorii de aventuri trebuie să cerceteze lucruri neobişnuite care se petrec în locuri ciudate. Dar nu-i exclus să aibă oarecari îndoieli. Nu este prost deloc.

— Eşti sigur că te-a crezut Kleist?

Rowse râse.

— Nu. Uli în nici un caz. E convins că sunt un renegat transformat în mercenar şi caut arme în numele vreunui client. A fost prea politicos ca să mi-o spună în faţă, însă pe el povestea cu materialul pentru carte ştiu precis că *nu* l-a păcălit.

— Aha, făcu McCready. Ei bine, poate că azi noapte ai mai primit o bilă albă. E clar că ai început să te faci observat. Să vedem dacă-ţi ajută la ceva mersul la Viena. Să nu uit, ţi-ai rezervat un loc pentru avionul de mâine dimineaţă. Plăteşti cu bani gheaţă la aeroport.

Cursa de Viena urma să facă escală la Frankfurt şi decola la timp. Rowse călătorea la clasa oamenilor de afaceri. După decolare stewardesa le împărţi câteva ziare. Dat fiind că era vorba de un zbor intern, nu exista presă în limba engleză. Rowse vorbea germana poticnit, deşi ştia să descifreze titlurile. Însă cel ce se întindea peste mare parte din jumătatea de jos a primei pagini din *Morgenpost* nu avea nevoie de nici o descifrare.

Chipul din fotografie avea ochii închişi şi era înconjurat de gunoaie. Titlul era următorul: UCIGAŞUL BARONILOR DROGURILOR GĂSIT MORT. Dedesubt se preciza că doi gunoieri descoperiseră cadavrul lângă un tomberon de pe o străduţă din apropierea docurilor. Poliţia considera că era vorba de o răfuială între două bande rivale. Cu toate acestea, Rowse îşi dădu seama care era adevărul şi bănui că eventuala intervenţie a supraveghetorilor lui paraşutişti i-ar fi putut salva prietenul german.

Se ridică, dădu în lături perdeaua şi porni pe interval în

direcţia toaletelor de la clasa economică. Aproape de capătul inferior al avionului lăsă să-i cadă ziarul în poala unui bărbat cu hainele şifonate, care citea o revistă pusă la dispoziţie pe durata zborului.

— Ticălosule, şuieră el.

OARECUM spre surprinderea lui Rowse, maiorul Kariaghin de la ambasada sovietică răspunse de la primul apel. Rowse i se adresă în rusă.

Soldaţii şi mai cu seamă ofiţerii paraşutişti trebuie să dispună de multiple calităţi şi îndemânări. Dat fiind că unitatea de luptă de bază a paraşutiştilor are doar patru membri, e nevoie de un spectru larg de dexterităţi. Toţi cei patru membri ai grupului trebuie să aibă o pregătire medicală avansată; să ştie să folosească un radioemiţător sau o staţie radio şi să stăpânească bine câteva limbi străine, separat de pregătirea de luptă. Ţinând cont că regimentul operase în Malaezia, Indonezia, Oman, America Centrală şi de Sud, pe lângă misiunile primite din partea NATO, limbile preferate fuseseră, din totdeauna malaeza, araba şi spaniola. Pentru rolul pe linie NATO, priorităţile se dovediseră a fi rasa (fireşte) şi una sau două dintre limbile aliaţilor. Rowse vorbea rusa, franceza şi dialectul galic din Irlanda.

Faptul că un străin îi telefona maiorului Kariaghin la ambasadă nu era deloc ciudat, dat fiind că misiunea lui secundară era să verifice toată sumedenia de comenzi pe adresa Omnipolului, sursa cehoslovacă a livrărilor de armament.

Comenzile interguvernamentale erau trimise direct guvernului Husak de la Praga şi nu făceau obiectul preocupării lui. Celelalte, provenite din locuri mai îndoielnice, erau adresate Biroului internaţional al Omnipolului, cu sediul în Viena cea neutră. Kariaghin le trecea în revistă şi le analiza pe toate. Unele erau aprobate, altele erau supuse atenţiei Moscovei, iar o ultimă parte erau respinse de la bun început. Lucrul pe care avusese grijă să nu-l afle Moscova era că judecata lui putea fi influenţată de o atenţie generoasă. Se declară de acord să se întâlnească în aceeaşi seară cu Rowse la *Sacher 's.*

Nu avea nimic din înfăţişarea ruşilor aşa cum apăreau aceştia în caricaturi sau descrieri răutăcioase. Era stilat, îngrijit, proaspăt ras şi îmbrăcat cu gust, fiind un cunoscut al acelui restaurant renumit. Şeful de sală îl conduse la o masă dintr-un colţ, departe de orchestră şi de zumzăiala vocilor celorlalţi meseni. Cei doi bărbaţi se aşezară şi comandară şniţel şi un vin roşu demisec

produs în Austria.

Rowse îi explică necesitatea de-a se documenta pentru următorul roman. Kariaghin îl ascultă politicos.

— Teroriştii ăştia americani... spuse el după ce Rowse termină.

— Terorişti fictivi, îl întrerupse Rowse.

— Bineînţeles. Teroriştii ăştia americani fictivi ce caută de fapt?

Rowse îi înmână o foaie dactilografiată scoasă din buzunarul de la piept. Rusul citi lista, ridică o sprânceană şi i-o dădu înapoi.

— Imposibil, spuse el, aţi nimerit la cine nu trebuie. De ce aţi venit să mă vedeţi?

— Un prieten din Hamburg mi-a zis că sunteţi extrem de bine informat.

— Haideţi să vă întreb altfel: la ce bun să vorbiţi cu cineva? De ce nu inventaţi? În fond, e vorba de un roman, nu?

— Autenticitatea, spuse Rowse. Romancierul modern n-are voie să nu ştie pe ce lume trăieşte şi să încurce borcanele. Sunt foarte mulţi cititori care observă imediat boacănele dintr-un text.

— Mă tem că totuşi aţi greşit adresa, domnule Rowse. Lista aceea conţine nişte articole care pur şi simplu nici nu fac parte din armamentul convenţional. Servietele-capcană, minele Claymore... nici măcar nu sunt furnizate de blocul socialist. De ce nu folosiţi nişte arme ceva mai simple în... romanul acela?

— Fiindcă teroriştii...

— Teroriştii fictivi, murmură Kariaghin.

— Desigur, teroriştii fictivi, se pare... adică vreau să-i fac să apară în carte... să ducă la îndeplinire o acţiune îndreptată împotriva Casei Albe. Dar pentru asta nu-mi ajung puştile care se pot cumpăra în orice magazin de specialitate din Texas.

— Nu pot să vă ajut, spuse rusul ştergându-şi buzele. Trăim în epoca *glasnostului.* Armamentul de tipul minelor Claymore, care oricum sunt americane şi prin urmare imposibil de obţinut...

— Există şi o variantă a blocului răsăritean, spuse Rowse.

— În plus, se pun la dispoziţie doar în cadrul unor schimburi interguvernamentale şi chiar şi atunci numai în scopuri defensive legitime. Ţării mele nici prin cap nu i-ar trece să furnizeze un asemenea material sau să-i aprobe furnizarea de către una din ţările prietene.

— Cum ar fi Cehoslovacia.

— Aşa cum spuneţi, cum ar fi Cehoslovacia.

— Şi totuşi, aceste arme apar în mâinile anumitor grupări teroriste, spuse Rowse. Ale palestinienilor, de exemplu.

— Posibil, dar n-am nici cea mai vagă idee în ce fel, răspunse rusul, dând să se ridice. Iar acum vă rog să mă scuzaţi...

— Ştiu că vă cer foarte mult, interveni Rowse, însă ca să obţin autenticitatea dorită dispun şi de un modest fond de cercetare.

Ridică un colţ al ziarului împăturit care stătea pe cel de-al treilea scaun de la masă. Un plic alb şi subţire fusese introdus între pagini. Kariaghin se aşează din nou, scoase plicul şi se uită la mărcile germane dinăuntru. Îşi luă o figură gânditoare, după care îşi strecură plicul în buzunarul de la piept.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră şi aş vrea să obţin anumite tipuri de materiale pe care să le vând unei grupări teroriste americane – fictivă, bineînţeles – cred că m-aş duce la Tripoli şi aş încerca să am o întrevedere cu un oarecare colonel Hakim al-Mansour. Iar acum zău că trebuie să plec şi asta cât mai repede. Noapte bună, domnule Rowse.

— Până acum e bine, îi spuse McCready în timp ce stăteau unul lângă altul în toaleta bărbaţilor dintr-un bar aglomerat din apropierea fluviului.

Cei doi sergenţi de paraşutişti le confirmaseră deja că nici unul dintre ei nu începuse să fie urmărit. Altminteri întâlnirea n-ar mai fi avut loc.

— Cred c-ar trebui să te duci acolo.

— Şi viza?

— Cea mai bună soluţie ar fi Biroul Poporului Libian din La Valletta. Dacă-ţi dau viza fără întârziere, înseamnă că i-au anunţat din timp de sosirea ta.

— Crezi că totuşi Kariaghin o să comunice la Tripoli? întrebă Rowse.

— A, sigur. Păi altfel de ce să te trimită acolo? Da, Kariaghin îi dă ocazia prietenului său al-Mansour să se uite mai atent la tine şi să verifice povestea aia caraghioasă mai în amănunt. Cel puţin nu mai crede nimeni bazaconiile cu strânsul materialului. Ai trecut de primul obstacol. Băieţii răi încep efectiv să creadă că eşti un renegat care încearcă să facă rost rapid de nişte bani serioşi lucrând pentru cine ştie ce grup dubios de americani descreieraţi. Bineînţeles însă că al-Mansour o să vrea să ştie mai mult.

Rowse luă avionul de la Viena la Roma, iar de-acolo până în capitala Maltei. După două zile – nu-i nevoie să dai zor, îi spusese McCready – făcu o cerere pe adresa Biroului Poporului, solicitând viza pentru o vizită la Tripoli. Motivul oferit era dorinţa de-a

aduna informaţii pentru o carte despre progresele uimitoare ale Jamahiriei Populare. Se trezi cu viza în buzunar după douăzeci şi patru de ore.

În dimineaţa următoare, Rowse plecă din La Valletta la bordul unui avion al companiei Libyan Airways cu destinaţia Tripoli. În timp ce ţărmul cafeniu al Tripolitaniei se zărea dincolo de întinderea albastră şi strălucitoare a Mării Mediterane, se gândi la colonelul David Stirling şi trupa lui: Paddy Mayne, Jock Lewis, Reilly, Almonds, Cooper şi ceilalţi, primii paraşutişti reuniţi imediat după formarea grupului, care survolaseră şi distruseseră bazele germane instalate de-a lungul acestei coaste cu peste un deceniu înainte de-a se naşte el.

Apoi îi veniră în minte cuvintele rostite de McCready pe aeroportul din La Valletta, în vreme ce ambii supraveghetori aşteptau în maşină.

— Mă tem că Tripoli este singurul loc unde nu te pot urma. Ajuns acolo, nu mai ai pe nimeni care să-ţi poarte de grijă. Din clipa în care intri în oraş eşti singur şi acţionezi pe cont propriu.

Aidoma predecesorilor săi din 1941, dintre care unii rămăseseră îngropaţi acolo în deşert până-n ziua de astăzi, avea să simtă şi el pe propria piele că în Libia urma să fie absolut singur.

Avionul se înclină într-o parte şi-şi începu coborârea spre aeroportul din Tripoli.

CAPITOLUL TREI

La început nu păru să existe nici o problemă. Rowse călătorise la clasa economică şi de aceea ieşi printre ultimii din avion. Îi urmă pe ceilalţi pasageri şi coborî scările, dând piept cu soarele strălucitor al dimineţii libiene. De pe terasa de observaţie a clădirii moderne şi albe a aeroportului, doi ochi impasibili îl reperară, iar binoclul se concentra asupra lui tocmai când străbătea pista de aterizare şi se îndrepta spre uşa pe care era scris „Sosire”.

După câteva secunde se renunţă la binoclu şi se auziră câteva cuvinte murmurate pe un ton calm în arabă.

Rowse intră în terminalul unde aerul condiţionat răcorea atmosfera şi-şi ocupă locul la rând, aşteptând să i se verifice paşaportul. Ofiţerii cu ochi migdalaţi de la imigrări nu se grăbeau, zăbovind pe fiecare pagină a fiecărui paşaport, uitându-se atent la chipul fiecărui pasager, comparându-l pe îndelete cu fotografia din paşaport şi consultând un manual aflat pe pupitru, ascuns privirilor celorlalţi. Deţinătorii de paşapoarte libiene stăteau la o coadă separată.

Doi ingineri petrolişti americani care călătoriseră în salonul fumătorilor şi stătuseră în spatele lui Rowse erau ultimii la rând. Rowse avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă în faţa ghişeului.

Ofiţerul în uniforma verde îi luă paşaportul, îl deschise şi se uită la un bileţel prins sub ferestruică. Fără să-şi schimbe expresia, îşi ridică privirea şi făcu un semn din cap cuiva din spatele lui Rowse. Acesta se simţi prins uşor de cot şi se întoarse. Un alt bărbat în uniformă verde, mai tânăr şi curtenitor, dar foarte ferm. Doi soldaţi înarmaţi se aflau ceva mai în spate.

— Vă rog să veniţi cu mine, spuse tânărul ofiţer într-o engleză acceptabilă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Rowse.

Cei doi americani tăcuseră. Într-un regim dictatorial, îndepărtarea unui pasager de la coada pentru controlul paşapoartelor are darul de-a bloca imediat orice conversaţie.

Tânărul ofiţer de lângă Rowse vârî mâna pe sub ferestruică şi-i luă paşaportul.

— Pe-aici, vă rog, spuse el.

Cei doi soldaţi îl încadrară din spate. Ofiţerul porni primul, Rowse îl urmă, iar soldaţii încheiară micul grup. Ieşiră din clădirea principală şi cotiră pe un coridor lung şi alb. La celălalt capăt pe stânga, ofiţerul deschise o uşă şi-l pofti înăuntru pe Rowse. Soldaţii rămaseră afară, postându-se de ambele părţi ale uşii.

Ofiţerul intră după Rowse şi închise uşa. Se aflau într-o încăpere albă şi goală, cu ferestrele zăbrelite. Singurele lucruri dinăuntru erau o masă şi două scaune aşezate cu faţa la ea în mijlocul camerei. Pe un perete atârna un portret al lui Muammar Gaddafi. Rowse ocupă unul din scaune. Ofiţerul se aşeză în faţa lui şi începu să studieze paşaportul.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, spuse Rowse. Viza mi-a fost acordată ieri de Biroul Poporului dumneavoastră din La Valletta. E un ordin destul de clar, nu?

Ofiţerul se mulţumi să facă un Gest leneş cu mâna, sugerându-i lui Rowse să-şi ţină gura. Acesta tăcu. Trecură cinci minute, timp în care nu se auzi decât bâzâitul unei muşte.

Rowse auzi apoi uşa deschizându-se în spatele lui. Tânărul ofiţer îşi ridică privirea iar pe urmă ţâşni în picioare şi salută, ieşind imediat din cameră fără să scoată un cuvânt.

— Aşadar iată-te în sfârşit, domnule Rowse.

Vocea era profundă, modulată şi vorbea o engleză care putea fi învăţată doar într-una din cele mai bune şcoli din Anglia. Rowse se întoarse. Îşi controla foarte bine fizionomia, netrădând nici un semn de recunoaştere, deşi în timpul instruirii la care fusese supus de McCready petrecuse ore în şir studiind fotografiile bărbatului din faţa lui.

— E alunecos şi extrem de bine educat – chiar de noi, îi spusese McCready. În plus, n-are milă şi e foarte periculos. Fii foarte atent la Hakim al-Mansour.

Directorul ramurii externe a contrainformaţiilor libiene era mai tânăr decât îl arătau pozele, părând cam de-o seamă cu Rowse. Din dosar reieşise că avea treizeci şi trei de ani.

În 1969, Hakim al-Mansour era un elev în vârstă de cincisprezece ani care urma cursurile şcolii de la Harrow, din afara Londrei, fiind fiul şi moştenitorul unui curtean nespus de bogat care era totodată omul de încredere al regelui Idris al Libiei.

În acelaşi an, un grup de tineri ofiţeri radicali, conduşi de un colonel necunoscut de origine beduină pe nume Gaddafi, dusese la îndeplinire o lovitură de stat în timp ce regele nu era în ţară şi-

l răsturnase de la putere. Imediat după aceea se anunţase formarea unei republici socialiste numită Jamahiria Populară. Regele şi suita lui îşi strânseseră averile considerabile, se refugiaseră la Geneva şi ceruseră ajutor Occidentului pentru a fi repuşi în drepturi. Însă nu primiseră nici un răspuns.

— Fără ca tatăl lui să ştie, tânărul Hakim fusese atras de cotitura luată de evenimentele de la el din ţară. Îşi repudiase deja tatăl şi politica pe care o ducea, fiindcă doar cu un an mai devreme imaginaţia lui tinerească se lăsase înflăcărat de mişcările şi minirevoluţia studenţilor radicali şi a muncitorilor din Paris. Erau frecvente cazurile când tinerii pătimaşi îmbrăţişau politica radicală, iar elevul de la Harrow aderase cu trup şi suflet, bombardând fără încetare ambasada libiană din Londra cu cereri în care solicita să i se dea voie să plece de la Harrow, să se întoarcă în patrie şi să se alăture celor ce înfăptuiau revoluţia socialistă.

Scrisorile îi fuseseră citite şi respinse. Însă un diplomat, susţinător al vechiului regim, îi dăduse de ştire lui al-Mansour Senior, aflat la Geneva. Urmase o ceartă înverşunată între tată şi fiu. Băiatul refuzase să revină la sentimente mai bune. La şaptesprezece ani, dezmoştenit irevocabil, Hakim al-Mansour plecase de la Harrow înainte de termen. Timp de un an hoinărise prin Europa, încercând să convingă noile autorităţi de la Tripoli de loialitatea lui şi văzându-se de fiecare dată refuzat. În 1972 simulase că-şi reconsideră părerile, se împăcase cu tatăl său şi îngroşase rândurile curţii în exil din Geneva.

Acolo aflase amănunte legate de un complot al câtorva foşti ofiţeri englezi din Trupele Speciale, care aveau să organizeze, cu sprijinul financiar al trezoreriei regelui Idris, o contralovitură împotriva lui Gaddafi prin punerea la cale a unui raid efectuat, de un comando pe ţărmul libian într-o navă pe nume *Leonardo da Vinci,* care avea să plece din portul Genova. Scopul operaţiunii era deschiderea porţilor închisorii principale din Tripoli, aşa-zisa Tripoli Hilton şi eliberarea tuturor şefilor de clan din deşert care-l susţineau pe regele Idris şi-l detestau pe Gaddafi. Ulterior, aceştia aveau să se împrăştie, să-şi ridice triburile la luptă şi să-l răstoarne pe uzurpator. Hakim al-Mansour dăduse imediat în vileag întregul plan într-o discuţie avută la ambasada libiană din Paris.

De fapt, planul fusese deja dezvăluit de către CIA (care avea să regrete mai târziu această acţiune) şi zădărnicit de trupele italiene de securitate la cererea Americii. Însă gestul lui Al-

Mansour îi adusese acestuia o lungă întrevedere la sediul din Paris al ambasadei.

Memorase deja majoritatea discursurilor dezlânate şi a ideilor ridicole ale lui Gaddafi, iar entuziasmul lui îl impresionase atât de puternic pe ofiţerul care îl chemase la discuţii, încât tânărului şi pătimaşului vlăstar i se dăduse voie să plece acasă. Doi ani mai târziu intrase în Mukhabarat, renumitul serviciu de informaţii.

Gaddafi se întâlnise personal cu tânărul şi-i plăcuse de el, avansându-l peste limitele impuse de vârstă. Între 1974 şi 1984 al-Mansour lichidase câţiva adversari în numele lui Gaddafi dincolo de hotarele ţării, călătorind nestingherit în Anglia, America şi Franţa, unde dexteritatea cu care vorbea limba şi bunele lui maniere produseseră o frumoasă impresie şi având grijă să se infiltreze şi în cuiburile de terorişti din Orientul Mijlociu, unde putea trece drept arab sută la sută. Dusese la îndeplinire cu mâna lui asasinarea a trei adversari politici ai lui Gaddafi, care nu trăiau în Libia şi întărise legăturile cu OEP-ul, devenind un prieten şi un admirator apropiat al strategului şi eminenţei cenuşii a mişcării Septembrie Negru, Abu Hassan Salameh, cu care semăna foarte bine.

O răceală rebelă îl împiedicase să meargă să joace squash cu Salameh în zori acelei zile din 1979, când Mossadul israelian reuşise să-l depisteze pe omul care plănuise masacrarea atleţilor lor la Olimpiada de la München şi-l aruncase în aer. Comandoul trimis de la Tel-Aviv nu ştiuse niciodată cât de puţin îi lipsise să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură.

În 1984 Gaddafi îl avansase din nou, însărcinându-l cu organizarea tuturor operaţiunilor teroriste pe teritoriul altor ţări. După doi ani Gaddafi fusese Victima unei depresiuni nervoase produsă de bombele şi rachetele americane. Voia să se răzbune, iar misiunea îi fusese încredinţată tot lui al-Mansour, care trebuia să acţioneze rapid. Din punctul de vedere al englezilor, nu existau nici un fel de probleme. Cei din IRA, pe care în sinea lui îi considera nişte animale, aveau să cufunde Anglia într-un val de asasinate sângeroase, cu condiţia să li se asigure cele necesare. Problema era găsirea unui grup capabil să procedeze identic pe teritoriul Americii. Şi uite că deodată apăruse englezul ăsta tânăr, despre care încă nu ştia dacă era sau nu un renegat...

— Vă repet, nu există nici o problemă legată de viză, spuse Rowse indignat. Aşa că pot să vă întreb ce se întâmplă?

— Fireşte, domnule Rowse, iar răspunsul e simplu: ţi se interzice intrarea În Libia.

Al-Mansour străbătu agale încăperea şi se uită pe geam la hangarele de întreţinere a avioanelor, aflate la mică distanţă.

— Dar de ce? întrebă Rowse. Viza am primit-o ieri în La Valletta. Totul este în ordine. Nu vreau decât să strâng nişte materiale pentru viitorul meu roman.

— Te rog, domnule Rowse, scuteşte-mă de comedia asta a inocentului nedumerit. Eşti un fost soldat din Trupele Speciale engleze şi chipurile ai devenit romancier. Mă trezesc cu dumneata aici spunându-mi că vrei să ne prezinţi ţara în cartea pe care ai de gând s-o scrii. Drept să-ţi spun, mă îndoiesc că descrierea dumitale ar fi foarte măgulitoare şi din păcate poporul libian nu împărtăşeşte înclinaţia spre autoironie a englezilor. Nu, domnule Rowse, nu poţi rămâne. Hai, te conduc înapoi la avionul de Malta.

Dădu un ordin în arabă şi se deschise uşa. Cei doi soldaţi păşiră înăuntru, iar unul din ei îi luă geamantanul lui Rowse.

Al-Mansour îi ridică paşaportul de pe masă. Celălalt soldat se dădu în lături, lăsându-i să treacă pe cei doi civili.

Al-Mansour îl duse pe Rowse pe un alt coridor şi ieşi cu el în bătaia soarelui. Avionul libian era gata de decolare.

— Geamantanul, spuse Rowse.

— E deja la bord, domnule Rowse.

— Pot să ştiu cu cine am stat de vorbă? întrebă Rowse.

— Deocamdată nu, dragul meu. Spune-mi pur şi simplu... domnul Aziz. Iar acum dă-mi voie să te întreb unde o să-ţi continui cercetările?

— Nu ştiu, spuse Rowse. Am impresia că am Ajuns la sfârşit.

— Atunci fă o pauză, îi propuse al-Mansour. Ia-ţi o vacanţă scurtă. De ce nu te duci în Cipru? O insulă minunată. În ce mă priveşte, îmi place foarte mult răcoarea munţilor Trogdos în perioada asta a anului. Iar lângă Pedulas, pe valea Maratassei, se află un han vechi şi încântător, pe nume Apollonia. Ţi-l recomand. Sunt mulţi oameni interesanţi care se duc să stea acolo. Drum bun, domnule Rowse.

Mulţumită unei coincidenţe norocoase, unul din sergenţii de paraşutişti îl zări pe aeroportul din La Valletta. Nu se aşteptaseră să se întoarcă atât de repede. Cei doi sergenţi împărţeau o cameră din hotelul aeroportului, înlocuindu-se reciproc din patru în patru ore la supravegherea sălii prin care treceau pasagerii debarcaţi. Cel care era de serviciu atunci răsfoia o revistă de sport când îl reperă pe Rowse ieşind din vamă, cu servieta într-o mână şi cu geamantanul în cealaltă. Fără să-şi ridice capul, îl

lăsă pe Rowse să treacă şi-l văzu apropiindu-se de ghişeul deasupra căruia stătea scris Cyprus Airways. Apoi se folosi de un telefon de perete şi-şi trezi colegul aflat în hotel. Acesta la rândul lui făcu acelaşi lucru cu McCready, care stătea undeva în centrul La Vallettei.

— Fir-ar al dracului, înjură McCready. Ce naiba caută aici atât de repede?

— Habar n-am, şefule, spuse sergentul, însă Danny zice că s-a dus la ghişeul pentru Cipru.

McCready începu să gândească rapid şi febril. Sperase ca Rowse să rămână la Tripoli câteva zile, iar în cele din urmă să fie arestat, din cauza poveştii despre strângerea de date despre armamentul sofisticat în folosul unei bande de terorişti americani fictivi şi interogat de al-Mansour în persoană. Acum avea impresia că Rowse fusese alungat din ţară. Dar de ce să plece în Cipru? Oare Rowse nu mai era stăpân pe situaţie? Sau îşi pierduse capul? Trebuia să se vadă cu el şi să afle ce se întâmplase la Tripoli. Numai că Rowse nu se ducea la un hotel unde să poată fi contactat în secret ca să le descrie situaţia, ci îşi punea coada pe spinare. Poate că ajunsese să creadă că începuse să fie urmărit de cealaltă tabără...

— Bill, spune-i lui Danny să nu-l scape din ochi, ordonă el la telefon. După ce te asiguri că nu mai e nici un curios prin preajmă, du-te la ghişeul pentru Cipru şi încearcă să afli unde a plecat. Pe urmă reţine încă două locuri pentru noi la acelaşi zbor şi alte două la următorul, în caz că nu ajung la timp. Vin acolo cât pot de repede.

Circulaţia rutieră din centrul La Vallettei este foarte intensă la apusul soarelui, aşa că la ora când McCready ajunse la aeroport cursa de seară spre Nicosia decolase deja, avându-i la bord pe Rowse şi pe Danny. Zborul următor era programat abia a doua zi. McCready îşi rezerva şi el o cameră la hotelul aeroportului. La miezul nopţii primi un telefon de la Danny.

— Bună, unchiule. Te sun din hotelul aeroportului din Nicosia. Mătuşica s-a culcat deja.

— Probabil că e frântă de oboseală, spuse McCready. Îţi place hotelul?

— Da, e foarte frumos. Avem o cameră lux. Şase sute zece.

— Îmi pare bine. Probabil că o să stau şi eu tot acolo când o să ajung. Cum e în vacanţă?

— Minunat. Mătuşica a închiriat o maşină pentru mâine. Cred c-o să mergem la munte.

— Bravo, îi spuse jovial McCready „nepotului” aflat undeva în estul Mării Mediterane. Ce-ar fi să-mi rezervi şi mie o cameră? O să vin să stau cu tine şi cu mătuşica deîndată ce-o să pot. Noapte bună, dragul meu.

Puse receptorul în furcă.

— Zăpăcitul se duce la munte mâine dimineaţă, spuse el posac. Ce dracu o fi aflat în escala aia de la Tripoli?

— O să vedem mâine, şefule, îl linişti Bill. Danny o să lase un mesaj la locul obişnuit.

Negăsind nici un motiv ca să piardă din timpul de somn, Bill se întoarse pe partea cealaltă şi în treizeci de secunde adormi buştean. În meseria lui nu ştiai niciodată când o să mai ai ocazia să pui capul pe pernă.

Avionul din direcţia La Valletta la bordul căruia se afla McCready ateriza pe aeroportul din capitala cipriotă imediat după unsprezece, pierzând un ceas din cauza schimbării orei oficiale. Era la distanţă de Bill, deşi amândoi coborâseră din acelaşi avion şi se suiseră în acelaşi autobuz care-i duse la hotelul aeroportului. McCready se opri la barul din hol în timp ce Bill urcă la camera 610.

Înăuntru o cameristă făcea curăţenie. Bill dădu din cap, zâmbi, îi spuse că-şi uitase aparatul de ras şi intră în baie. Danny îşi lăsase raportul prins cu bandă adezivă de interiorul capacului rezervorului de apă. Ieşi din baie, o salută din nou pe cameristă, îi arătă aparatul de ras pe care-l scosese din buzunar, se văzu răsplătit cu un surâs şi coborî scările.

Făcură schimbul în toaleta bărbaţilor din holul de la intrare. McCready se retrase într-o cabină şi citi raportul.

Era mult mai bine că Rowse nu încercase să ia legătura cu ei. Conform celor afirmate de Danny, la scurt timp după ce Rowse îşi făcuse apariţia din vama aeroportului din La Valletta fusese urmărit de un tânăr măsliniu la faţă, îmbrăcat cu un costum brun-roşcat. Agentul libian îl supraveghease din umbră pe Rowse până când zborul companiei Cyprus Airways decolase spre Nicosia, însă fără a se urca la bord. Un alt urmăritor, probabil chemat de la Biroul Poporului Libian din Nicosia, aşteptase pe aeroportul de destinaţie şi-l păzise pe Rowse până la hotel, petrecând apoi noaptea în hol. E posibil ca Rowse să-i fi depistat pe amândoi, însă nu dăduse nici un semn. Danny îi văzuse, însă rămăsese la cutie.

La recepţie Rowse ceruse să i se închirieze o maşină pentru dimineaţa următoare de la ora şapte. Mult mai târziu, Danny

formulase o solicitare identică. Rowse ceruse de asemenea o hartă a insulei şi se consultase cu funcţionarul de la recepţie cu privire la cea mai bună rută spre Trogdos.

În ultimul paragraf al raportului, Danny scrisese că va părăsi hotelul la cinci, va opri într-un loc de unde să poată avea sub observaţie singurul drum prin care se ieşea din parcare şi va aştepta să apară Rowse. Nu ştia dacă libianul o să-l urmărească până în zona munţilor sau doar o să se asigure că n-o să aibă probleme la plecare. El, Danny, o să rămână cât mai departe cu putinţă şi o să sune la numărul din holul hotelului imediat după ce o să-l vadă plecat pe Rowse şi o să găsească un telefon public. O să-l ceară pe domnul Meldrum.

McCready se întoarse în hol şi avu o convorbire scurtă de la unul din telefoanele publice existente, sunând la ambasada Angliei. După câteva minute i se dădu legătura cu directorul zonal al SIS-ului, deţinătorul unei funcţii extrem de importante, ţinând cont de bazele engleze din Cipru, precum şi de apropierea de Liban, Siria, Israel şi punctele controlate de palestinieni din apropierea mării. McCready îşi cunoştea colegul de când lucraseră împreună la Londra şi obţinu în scurt timp ce dorea – o maşină fără însemne şi un şofer care vorbea bine greceşte, ambele urmând a-i fi puse la dispoziţie în interval de o oră.

Telefonul pentru domnul Meldrum sună la două şi zece. McCready luă receptorul din mâna funcţionarului de la recepţie, apelând din nou la dialogul dintre unchi şi nepot.

— Bună, dragul meu, ce mai zici? Mă bucur că te aud.

— Bună, unchiule. M-am oprit cu mătuşica să mâncăm de prânz la un hotel foarte frumos, sus în munţi, lângă satul Pedulas. Îi zice Apollonia. Cred că s-ar putea ca mătuşica să rămână aici, e minunat. Pe la sfârşitul drumului am avut ceva probleme cu maşina, aşa că am dus-o la un garaj din Pedulas al cărui proprietar e un oarecare domn Demetriou.

— Nu contează. Cum arată măslinii?

— Aici sus nu există măslini, Unchiule. Doar livezi de meri şi cireşi. Măslinii cresc doar jos la şes.

McCready închise telefonul şi se îndreptă spre toaleta bărbaţilor, urmat de Bill. Aşteptară să plece singurul ocupant aflat deja înăuntru, controlară cabinele şi abia pe urmă începură să vorbească.

— Danny e teafăr, şefule?

— Sigur. S-a ţinut după Rowse până la un hotel din munţii Trogdos. Se pare că Rowse şi-a oprit o cameră. Danny se află în

sat, la garajul unui tip pe care-l cheamă Demetriou. Ne aşteaptă acolo. Urmăritorul libian, ăla cu pielea măslinie, a rămas aici, satisfăcut probabil de faptul că Rowse mergea acolo unde i se spusese. Aşa. Maşina o să fie aici nu peste multă vreme. Vreau să-ţi iei geamantanul şi să pleci. Aşteaptă-ne pe marginea drumului cam la o jumătate de milă distanţă de locul ăsta.

După treizeci de minute maşina domnului Meldrum apăru într-adevăr. Era un Ford Orion cu câteva urme de lovituri, singurul indiciu autentic al unui autoturism „fără însemne" în Cipru. Şoferul era un angajat tânăr şi vioi al secţiei din Nicosia. Îl chema Bertie Marks şi vorbea bine greceşte. Îl culeseră pe Bill, care stătea la umbra unui copac pe marginea drumului şi porniră spre munţii aflaţi în sud-vest. Călătoria fu îndelungată. Soarele apusese deja când intrară în pitorescul sat Pedulas, principalul centru de conservare a cireşelor din munţii Trogdos.

Danny îi aştepta în restaurantul din faţa garajului. Bietul domn Demetriou tot nu reuşise să repare maşina închiriată – Danny avusese grijă să o strice în aşa fel încât reparaţiile să dureze o jumătate de zi.

Le arăta hotelul Apollonia, după care îl luă pe Bill şi cercetară împreună, cu un ochi versat, ţinutul înconjurător care abia se mai desluşea în lumina din ce în ce mai slabă. Se opriră asupra pantei unui munte, situată în faţa văii lângă care se întindea splendida terasă restaurant a hotelului, îşi ridicară geamantanele şi dispărură în livezile de cireşi. Unul din ei ţinea şi radioemiţătorul pe care îl adusese Marks din Nicosia. Celălalt aparat urma să rămână la McCready. Cei doi agenţi ai SIS-ului găsiră un loc mai mic şi mai puţin pretenţios în sat şi poposiră acolo.

Rowse sosise la ora prânzului, după o călătorie plăcută şi făcută pe îndelete de la hotelul aeroportului până aici. Presupunea şi în orice caz spera din tot sufletul că era urmărit de supraveghetorii din regimentul de paraşutişti.

Cu o seară înainte, în Malta, zăbovise cu bună ştiinţă la rezolvarea formalităţilor legate de paşapoarte şi de vamă. Îi lăsase pe toţi ceilalţi pasageri să i-o ia înainte. Singurul care rămăsese în urmă fusese tânărul măsliniu care făcea parte din Mukhabaratul libian. Atunci se lămurise că Hakim al-Mansour îi atârnase o „codiţă". Nu se uitase în jur după sergenţii de paraşutişti aflaţi pe aeroportul maltez, trăgând nădejde că n-o să le vină chiar lor ideea să-l abordeze.

Urmăritorul trimis de la Tripoli nu se urcase în avionul de

Nicosia, ceea ce-l făcu să creadă că avea să-l aştepte un altul la bord! Lucru perfect adevărat. Rowse se comportă absolut firesc şi trase un somn zdravăn. Îl văzu pe libian abandonându-l pe drumul de ieşire din complexul aeroportului din Nicosia şi speră din nou că undeva în urma lui se afla un membru al regimentului englez de paraşutişti. Nu se grăbi, dar se abţinu să se uite înjur sau să încerce să ia legătura cu cineva. Nu era exclus să mai existe un libian aflat la pândă undeva între dealuri.

La Apollonia găsi o cameră liberă pe care se hotărî s-o reţină. Poate că aranjase al-Mansour să fie disponibilă, poate că nu era o cameră plăcută, cu o privelişte superbă a văii şi a unui deal acoperit cu cireşi copleşiţi de rod.

Mâncă un prânz nu foarte, consistent dar îndestulător, alcătuit din musaca şi carne de miel, bău un vin roşu şi uşor de Omhodos şi încheie masa cu nişte fructe proaspete. Hotelul era o veche tavernă redecorată şi modernizată, căreia i se adăugase în ultimul timp terasa-restaurant construită pe stâlpi foarte puternici chiar deasupra văii şi ale cărei mese se găseau la o oarecare distanţă una de alta, fiind, acoperite cu nişte tende vărgate. Indiferent cine mai stătea acolo, foarte puţină lume venise să ia prânzul. Văzu un bărbat mai în vârstă şi cu părul negru ca pana corbului, stând singur la o masă din colţ şi adresându-i-se ospătarului într-o engleză mormăită, precum şi câteva perechi care se vedea clar că erau ciprioţi şi că ajunseseră acolo doar ca să mănânce. Când intrase pe terasă, o femeie tânără şi frumoasă tocmai pleca. Rowse se întorsese s-o privească. Atrăgea privirile ca un magnet, iar coama de păr auriu dădea de înţeles că nu era cipriotă. Observase că toţi cei trei ospătari se înclinaseră admirativ şi politicos la ieşirea ei din restaurant înainte ca unul din ei să-l conducă la o masă.

După prânz urcă în cameră şi trase un pui de somn. Dacă aluzia elaborată a lui al-Mansour însemna că acum „intrase în joc”, nu-i rămânea decât să fie pe faţă şi să aştepte. Procedase exact cum fusese sfătuit. Următoarea mutare, dacă mai exista vreuna, le aparţinea libienilor. Singura lui speranţă era legată de prezenţa unor ajutoare undeva în zonă, în caz că lucrurile ar fi început să meargă prost.

La ora când se trezi din somn, ajutoarele erau într-adevăr la locul lor. Cei doi sergenţi găsiseră o căsuţă din piatră în mijlocul livezilor de cireşi de pe versantul aflat în faţa terasei hotelului. Scoaterea atentă a uneia din pietrele ce formau zidul orientat spre vale le oferi un punct de observare a hotelului de la aproape

şapte sute de metri, iar binoclurile de mare precizie aduseră terasa-restaurant la o distanţă de nici zece metri.

Întunericul începuse să fie din ce în ce mai dens când îl sunară pe McCready şi-i dădură instrucţiuni despre modul cum să se apropie de ascunzătoarea lor, pornind din cealaltă parte a muntelui. Marks merse cu maşina respectând indicaţiile, ieşi din Pedulas şi coti de două ori pe tot atâtea drumuri forestiere până când Danny le ieşi în cale.

Abandonând maşina, McCready îl urmări pe Danny şi amândoi ocoliră versantul muntos până când dispărură în mijlocul livezilor de cireşi, reuşind să ajungă la căsuţă fără a fi zăriţi de nimeni dintre cei aflaţi de cealaltă parte a văii. Bill îi întinse lui McCready binoclul cu vedere pe timp de noapte.

Pe terasa-restaurant tocmai se aprindeau luminile. O salbă de becuri colorate înconjura perimetrul terasei iar pe fiecare masă se găsea câte o lumânare fixată într-un suport.

— Mâine o să avem nevoie de haine ţărăneşti cipriote, şefule, murmură Danny. N-avem cum să ne plimbăm pe dealurile astea îmbrăcaţi aşa cum suntem acum fără să fim luaţi la ochi.

McCready băgă la cap, având de gând să-l trimită de dimineaţă pe Marks într-un sat aflat la câteva mile, de unde să cumpere cămăşi şi pantaloni de pânză de felul celor purtaţi de muncitorii de la ferme pe care-i văzuse pe marginea drumului. Cu puţin noroc, n-o să-i deranjeze nimeni în căsuţa, unde stăteau: în mai era prea târziu pentru stropirea pomilor şi prea devreme pentru strânsul recoltei. Căsuţa arăta cât se poate de clar a locuinţă părăsită, iar acoperişul se prăbuşise pe jumătate.. Peste tot era plin de praf. De un perete stăteau rezemate câteva sape şi lopeţi ale căror cozi se rupseseră cine ştie când. Pentru sergenţii de paraşutişti, care petrecuseră săptămâni în şir în mlaştinile din apropierea dealurilor de lângă Ulster, căsuţa echivala cu un hotel de patru stele.

— Hopa, ia te uită ce bucăţică, mormăi Bill, luând binoclul de la ochi şi întinzându-i-l lui McCready.

O femeie îşi făcu apariţia pe terasă venind din interiorul hotelului.. Un ospătar plin de solicitudine o conduse la o masă. Purta o rochie albă simplă, dar elegantă, care se armoniza cu pielea arămie şi bronzată. Părul blond i se revărsa pe umeri. Se aşeză pe un scaun şi dădu impresia că îi comandă ospătarului ceva de băut.

— Nu vă lăsaţi distraşi de la muncă, mârâi McCready. Unde-i Rowse?

Cei doi sergenţi rânjiră.

— A, da. Rândul de ferestre chiar de deasupra terasei. Al treilea geam din dreapta.

McCready îşi îndreptă binoclul în altă direcţie. La nici una din ferestre nu fuseseră trase perdelele. În câteva camere luminile erau aprinse. McCready văzu o siluetă dezbrăcată ieşind din duş şi străbătând dormitorul, cu un prosop în jurul şalelor. Era Rowse. Până aici toate bune. Numai că încă nu apăruse nici unul din băieţii răii. Alţi doi oaspeţi ai hotelului îşi ocupară locurile pe terasă: un om de afaceri levantin şi bondoc, cu inele strălucitoare la ambele mâini şi un bărbat mai în vârstă care stătea singur într-un colţ al terasei şi studia meniul. McCready scoase un oftat. În viaţa lui pierduse o groază de timp aşteptând, lucru pe care îl ura la fel de mult şi acum. Dădu înapoi binoclul şi se uită la ceas. Şapte şi un sfert. Mai trebuia să aştepte două ore până să se întoarcă în sat cu Marks ca să ia masa. Sergenţii or să stea de veghe toată noaptea.. Era lucrul la care se pricepeau cel mai bine, cu excepţia acţiunilor şi intervenţiilor violente.

Rowse se îmbrăcă şi-şi privi la rândul lui ceasul.

— Şapte şi douăzeci. Încuie uşa camerei şi coborî pe terasă ca să bea ceva înainte de cină. În spatele terasei soarele coborâse dincolo de munţi, învăluind partea îndepărtată a văii într-o beznă de nepătruns, în vreme ce contururile dealurilor erau luminate strălucitor din spate. Oraşul Raphos, aflat tot pe ţărm, mai avea încă o oră de soare în acea după-amiază călduroasă a sfârşitului de primăvară.

Pe terasă se găseau trei persoane: un bărbat corpolent cu aspect meridional, bătrânul cu părul nefiresc de negru şi femeia. Aceasta stătea cu spatele la el, admirând priveliştea văii din faţă. Un ospătar se apropie de el. Rowse făcu un semn cu capul în direcţia mesei din apropierea celei la care se afla femeia, chiar lângă balustrada terasei. Ospătarul zâmbi şi se grăbi să-l conducă într-acolo. Rowse comandă un uzo şi o carafă cu apă de izvor.

Când se aşeză, femeia îşi întoarse privirile într-o parte. El dădu din cap şi murmură „Bună seara”. Ea îi răspunse cu o înclinare a capului şi continuă să se uite la valea din ce în ce mai întunecoasă. Lui Rowse i se aduse paharul cu uzo, după care începu şi el să admire aceeaşi privelişte, întrebând după un timp:

— Pot să rostesc un toast?

Ea se arătă surprinsă.

— Un toast?

El făcu un gest cu paharul spre munţii care-i înconjurau aidoma unor santinele acoperite cu o mantie de întuneric şi spre apusul de un portocaliu strălucitor care-i lumina din spate.

— Pentru linişte. Şi pentru frumuseţea sălbatică.

Femeia îi surâse cu o jumătate de gură.

— Pentru linişte, spuse ea, după care bău o înghiţitură de vin alb sec.

Ospătarul aduse două meniuri, pe care cei doi le studiară fiecare la masa lui. Ea comandă păstrăv.

— N-am găsit nimic mai bun. La fel şi pentru mine, te rog, îi spuse Rowse ospătarului care plecă imediat. Mănânci, singură? întrebă el încet.

— Exact, răspunse ea cu grijă.

— Şi eu la fel, spuse Rowse. Iar asta mă îngrijorează, fiindcă sunt un om cu frica lui Dumnezeu.

Femeia se încruntă nedumerită.

— Ce legătură are Dumnezeu cu toate astea?

Rowse îşi dădu, seama că nu avea accent englez. În vocea ei exista o inflexiune viguroasă. Să fi fost americancă? Făcu un gest care îmbrăţişă tot ce se întindea dincolo de terasă.

— Priveliştea, pacea, dealurile, apusul de soare, seara. El le-a creat pe toate, însă bineînţeles că nu s-a gândit, că oamenii or să mănânce singuri.

Ea râse, dând la iveală un şirag de dinţi albi ce contrastau cu tenul bronzat. Încearcă să le faci să râdă, îi spusese tatăl lui cândva demult, le place să râdă de vorbele celor din jur.

— Pot să-ţi ţin companie? Doar la cină?

— De ce nu? Doar la cină.

Îşi luă paharul şi se aşeză în faţa ei.

— Tom Rowse, se prezentă el.

— Monica Browne, răspunse femeia.

Apoi începură să vorbească despre vrute şi nevrute. El îi spuse că era un scriitor nu tocmai celebru şi că până atunci strânsese material pentru următoarea lui carte, care avea să se ocupe, printre altele, de politica din zona Levantului şi a Orientului Mijlociu. Hotărâse să-şi încheie turul estului Mării Mediteranei cu o minivacanţă la acest hotel care-i fusese recomandat de un prieten pentru mâncarea bună şi liniştea înconjurătoare.

— Şi tu? întrebă el.

— Nici pe departe atât de palpitant. Eu mă ocup de creşterea cailor. Am venit în regiune ca să cumpăr trei armăsari pur-sânge. Însă până vin documentele de transport mai durează, aşa că...

îmi omor timpul, spuse ea, ridicând din umeri. M-am gândit că e mai frumos să stau aici decât să mă coc de căldură lângă docuri.

— Armăsari? În Cipru? întrebă el.

— Nu, în Siria. Târgul anual din Hama. Cai arabi pur-sânge. Cei mai faimoşi. Ştiai că toţi caii de curse din Anglia descind în ultimă instanţă din trei cai arabi?

— Doar din trei? Nu, nu ştiam..

Era entuziasmată de cai. Rowse află că era soţia mult mai vârstnicului maior Eric Browne şi că deţineau şi se ocupau împreună de o herghelie cu armăsari de prăsilă în Ashford. Ea se născuse în Kentucky, unde de altfel îşi însuşise cunoştinţele despre caii pur-sânge şi despre cei de curse. Rowse avea o imagine vagă despre Ashford – un orăşel din Kent, pe drumul care ducea de la Londra spre Dover.

Li se aduse păstrăvul delicios, prăjit pe jăratic şi servit cu un vin alb sec chiar de pe valea Maratassei. În interiorul hotelului, dincolo de uşile care dădeau spre terasă, un grup format din trei oameni se instala la bar.

— Cât o să ai de aşteptat pentru armăsari? întrebă Rowse.

— Totul o să fie gata dintr-o zi în alta, cel puţin aşa sper. Mărturisesc că sunt destul de îngrijorată. Poate că ar fi trebuit să rămân cu ei în Siria. Sunt extraordinar de focoşi, iar diurnul îi face să fie neliniştiţi. Însă am un agent maritim foarte bun. O să-mi dea de ştire când soseşte transportul şi o să fiu de faţă la încărcarea lor pe navă.

Bărbaţii de la bar îşi terminară whisky-ul, iar un ospătar îi conduse la una din mesele de pe terasă. Rowse distinse un accent oarecum neobişnuit, însă mâna nu-i tremură când duse furculiţa la gură şi înghiţi o bucăţică de păstrăv.

— Spune-i omului tău să mai aducă un rând tot din ăla, comandă unul din bărbaţi.

În cealaltă parte a văii, Danny rosti încet:

— Şefule.

McCready sări în picioare şi se apropie de mica deschizătură din zidul de piatră. Danny îi întinse binoclul şi se dădu înapoi. McCready îl potrivi şi scoase un suspin prelung.

— Asta e, spuse el, dând înapoi binoclul. Rămâi pe poziţie, mă întorc cu Marks să supraveghez uşa de la intrare a hotelului. Bill, hai cu mine.

La ora aceea munţii erau cufundaţi într-o beznă atât de adâncă, încât ajunseră în locul unde-i aştepta maşina fără să se teamă că i-ar fi putut vedea cineva din cealaltă parte a văii.

Pe terasă, Rowse îşi concentră întreaga atenţie asupra Monicăi Browne. N-avusese nevoie decât de o privire să se lămurească. Pe doi dintre irlandezi nu-i mai văzuse până atunci. Al treilea, care era în mod evident conducătorul grupului, era Kevin Mahoney.

Rowse şi Monica Browne refuzară desertul şi trecură direct la cafea. O dată cu ea însă li se aduseră şi nişte bombonele lipicioase. Monica clătină din cap.

— Nu-s bune pentru siluetă, nu-s bune deloc, zise ea.

— Numai că a ta nu e în nici un pericol fiindcă arată grozav, răspunse Rowse.

Femeia râse, încercând să minimalizeze complimentul, dar era limpede că nu-i displăcuse. Pe urmă se aplecă în faţă. La lumina lumânării, Rowse reuşi să arunce o privire şănţuleţului dintre sânii ei plini şi simţi că-l ia cu ameţeală.

— Îi cunoşti pe oamenii ăia? întrebă ea fără ocolişuri.

— Nu, nu i-am mai văzut până acum, răspunse Rowse.

— Unul din ei pare să se uite insistent la tine.

Rowse n-avea chef să se întoarcă şi să-i privească, dar dacă după o asemenea remarcă n-ar fi făcut-o, ar fi dat de bănuit. Trăsăturile întunecate şi frumoase ale lui Kevin Mahoney erau fixate asupra lui. Când se întoarse, Mahoney nu se osteni să se uite în altă parte. Ochii li se întâlniră. Rowse cunoştea foarte bine acest tip de căutătură. Ea exprima nedumerire şi stinghereală, ca şi cum respectivul şi-ar fi dat seama că-l mai văzuse pe celălalt, dar nu ştia precis unde anume. Rowse se întoarse la loc.

— Nici vorbă. Străini.

— În orice caz, nişte străini foarte prost-crescuţi.

— Poţi să le recunoşti accentul? întrebă Rowse.

— Irlandez, răspunse ea. Din Irlanda de Nord..

— Unde-ai învăţat să identifici accentul irlandez? se miră el.

— La curse, bineînţeles. Sportul ăsta e plin de ei. Ei bine, Tom, a fost foarte frumos, dar acum te rog să mă scuzi. Mă duc să mă culc.

Se ridică, urmată de Rowse, ale cărui bănuieli incipiente dispăruseră imediat.

— De acord cu tine, zise el. A fost o cină minunată. Sper să mai putem lua masa împreună şi altădată.

Aşteptă o aluzie care să-i sugereze că ar vrea să fie însoţită, însă fără sorţi de izbândă. Trecuse de treizeci de ani, era stăpână pe viaţa ei şi nu părea deloc proastă. Dacă ar fi vrut aşa ceva, ar fi avut grijă să i-o arate în vreun fel. În caz contrar, n-avea nici un

sens să strice totul. Femeia îi adresă un zâmbet strălucitor şi plecă de pe terasă. Rowse ceru încă o cafea şi-şi întoarse privirile de la cei trei irlandezi, cercetând munţii întunecaţi din faţă. La puţin timp după aceea îi auzi retrăgându-se la bar, unde probabil că aveau să mai bea câte un whisky.

— Ţi-am spus că e un loc încântător, se auzi o voce profundă şi îngrijită în spatele lui.

Îmbrăcat cu gust ca întotdeauna, Hakim al-Mansour se insinua pe scaunul liber şi comandă o cafea cu un simplu gest. În cealaltă parte a văii, Danny lăsă binoclul de la ochi şi mormăi grăbit în radioemiţător. În Orionul parcat undeva pe drum, dincolo de intrarea principală a hotelului Apollonia, McCready ascultă tot mesajul. Nu-l văzuse pe libian intrând în hotel, dar nu era exclus să se fi găsit acolo de câteva ore bune..

— Ţine-mă la curent, îi spuse el lui Danny.

— Într-adevăr, domnule Aziz, rosti Rowse pe un ton calm. Aşa şi este. Însă dacă tot voiai să vorbeşti cu mine, de ce m-ai alungat din Libia?

— A, nu, te rog, nu te-am alungat, susură al-Mansour. Doar ţi-am refuzat intrarea. Iar motivul... ei bine, am vrut să stăm de vorbă într-un loc unde să nu ne-audă nimeni. Chiar şi la mine în ţară există formalităţi, dosare care trebuiesc ţinute la zi, curiozitatea superiorilor care se cere satisfăcută. Aici în schimb...

— Linişte şi pace.

Şi toate condiţiile să mă lichidezi frumuşel şi să le laşi autorităţilor cipriote, cadavrul unui englez pentru care să fie nevoite să dea explicaţii, îşi zise Rowse.

— În cazul ăsta, rosti el cu voce tare, trebuie să-ţi mulţumesc pentru amabilitate şi pentru că ai fost de acord să mă ajuţi în munca de cercetare.

Hakim al-Mansour râse încet:

— Cred că e timpul să renunţi la aiureala asta, domnule Rowse. Vezi dumneata, înainte ca anumite... animale... să-i curme chinurile, răposatul dumitale prieten Herr Kleist s-a arătat destul de comunicativ.

Rowse se întoarse spre el, înfuriat la culme.

— În ziare s-a scris că a fost ucis de traficanţii de droguri, ca răzbunare pentru ce le-a făcut.

— Din păcate, nu. Oamenii care s-au ocupat de el sunt într-adevăr implicaţi în traficul de droguri. Însă principala lor modalitate de a-şi demonstra entuziasmul constă în plasarea de bombe în localuri, mai cu seamă în Anglia.

— Dar de ce? Ce naiba au avut afurisiţii ăia de irlandezi cu Ulrich?

— N-au avut nimic, dragul meu Rowse. Au vrut să afle ce căutai de fapt la Hamburg şi s-au gândit că s-ar putea să ştie prietenul dumitale. Sau măcar să bănuiască. Lucru perfect adevărat. Era de părere că toate bazaconiile alea despre teroriştii americani „fictivi” ascundeau un scop total diferit. Această informaţie, coroborată cu alte mesaje primite de la Viena, m-au făcut să cred că ar fi interesant să stau de vorbă cu dumneata. Sper că nu m-am înşelat. Pentru binele dumitale, sper sincer că nu m-am înşelat. Şi uite că a sosit momentul să vorbim. Dar nu aici.

Doi bărbaţi se iviseră între timp în spatele lui Rowse. Erau bine făcuţi şi aveau tenul măsliniu.

— Cred c-o să facem o plimbare, spuse al-Mansour:

— E o plimbare din care te întorci? întrebă Rowse.

Hakim al-Mansour se ridică.

— Asta depinde foarte mult de capacitatea dumitale de-a răspunde satisfăcător la câteva întrebări simple, rosti el.

McCready stătea la pândă când maşina ieşi din drum, după ce plecă din faţa porticului hotelului Apollonia şi după ce Danny îi semnalase apropierea din cealaltă parte a văii. Văzu autoturismul libienilor şi pe Rowse pe bancheta din spate, părăsind hotelul încadrat de cei doi „grei”.

— Îi urmărim, şefule? întrebă Bill de pe bancheta din spate a Orionului.

— Nu, spuse McCready. Dacă încercăm să ne ţinem după ei pe serpentinele alea periculoase, e sinucidere curată. Dacă aprindem farurile, ne dăm singuri de gol. Al-Mansour şi-a ales bine terenul. În caz că Rowse se întoarce, o să ne spună ce s-a întâmplat. În caz că nu... Ei bine, cel puţin a intrat în sfârşit în joc. Acum tocmai se cercetează momeala. Până dimineaţa o să ştim dacă a fost înghiţită sau respinsă. Să nu uit, Bill, poţi să intri în hotelul ăla fără să te vadă nimeni?

Bill îl privi ca şi cum ar fi fost obiectul unei insulte impardonabile.

— Vârâ-i asta pe sub uşă, spuse McCready şi-i înmână sergentului o broşură turistică.

Călătoria cu maşina dură o oră. Rowse se sili să nu se uite în jur. De două ori însă, după ce şoferul libian abordase serpentinele în ac de păr, Rowse izbuti să-şi arunce ochii pe

drumul pe care veniseră. În spatele lor nu se zărea lumina nici unui far al unei alte maşini. În două rânduri şoferul opri pe margine, stinse farurile şi aşteptă cinci minute. Nu-i depăşi nimeni. Chiar înainte de miezul nopţii ajunseră la o vilă impunătoare şi trecură de nişte porţi din fier forjat. Rowse se trezi dat jos din maşină şi împins pe o uşă deschisă de un alt libian de categorie grea. Dacă-l punea la socoteală şi pe al-Mansour, erau cinci contra unu. Nici n-avea rost să încerce, în plus, în sufrageria în care tocmai intrase cu forţa îl mai aştepta un bărbat, un individ ce se apropia de cincizeci de ani, solid, cu maxilare puternice şi cu burtă. Avea o figură severă, ba chiar răutăcioasă şi mâini roşii. Era limpede că nu avea de-a face tot cu un libian. De fapt, Rowse îl recunoscu fără eforturi, deşi nu dădu nici un semn că ar fi făcut-o.

— Chipul făcea parte din acel album al ticăloşilor ţinut la zi de McCready, care i-l prezentase ca pe una din mutrele peste care era posibil să dea într-o bună zi, dacă accepta să pătrundă în lumea terorismului şi a Orientului Mijlociu.

Frank Terpil era un renegat care făcuse parte din CIA şi fusese concediat de Agenţie în 1971. La puţin timp după aceea, se dedicase adevăratei şi foarte productivei lui vocaţii existenţiale – furnizarea de instrumente de tortură şi cunoştinţe despre activităţile teroriste în folosul Ugandei lui Idi Amin. Înainte ca monstrul ugandez să fie răsturnat de la putere, iar sinistrul lui Birou pentru Controlul Statului să fie distrus, i-l prezentase pe american lui Muammar Gaddafi. De atunci Terpil, câteodată împreună cu un alt renegat, Edwin Wilson, se specializase în punerea la dispoziţie, a unei game largi de tehnologii şi dispozitive teroriste în beneficiul celor mai active grupuri din Orientul Mijlociu, rămânând însă definitiv în serviciul dictatorului libian.

Deşi trecuseră peste cincisprezece ani de când nu mai făcuse parte din comunitatea serviciilor de informaţii occidentale, în Libia continua să fie considerat expertul în probleme americane. Asta îl ajuta de minune să ascundă faptul că încă înainte de sfârşitul anilor optzeci ajunsese să nu prea mai fie la curent cu ce se întâmpla.

Lui Rowse i se spuse să se aşeze pe un scaun în mijlocul camerei. Aproape tot mobilierul era acoperit cu huse de protecţie. Era limpede că vila era o reşedinţă de vacanţă a unei familii înstărite care o închisese pe durata iernii. Libienii se foloseau de ea doar pentru noaptea aceea, motiv pentru, care

Rowse nici măcar nu fusese legat la ochi.

Al-Mansour dădu la o parte o husă de protecţie şi se aşeză cu un aer aristocratic pe un scaun cu spătar înalt şi tapiţat cu brocart. Deasupra lui Rowse atârna un singur bec. La un semn al lui al-Mansour, Terpil se apropie anevoie.

— Aşa, băiete, ia hai să stăm niţel de vorbă. Te tot învârţi prin Europa şi cauţi arme. Arme cu totul speciale. De fapt, ce naiba pui la cale?

— Strâng material pentru un nou roman. Am încercat să explic de nu ştiu câte ori. E vorba de o carte. Cu asta mă ocup, din asta trăiesc. Scriu romane de aventuri. Despre soldaţi, spioni şi terorişti – terorişti fictivi.

Terpil îl lovi o dată peste faţă, nu foarte tare, dar suficient ca să-i dea de înţeles că are rezerve nebănuite în domeniu.

— Termină cu prostiile, îi spuse el fără duşmănie. Într-un fel sau altul tot o să scot adevărul de la tine. Ziceam să procedăm fără să te doară, deşi mie unul mi-e totuna. Pentru cine lucrezi de fapt?

Rowse făcu în aşa fel încât povestea să iasă la iveală încet, conform instrucţiunilor, uneori amintindu-şi diverse lucruri cu exactitate, alteori fiind nevoit să-şi pună memoria la încercare.

— Ce revistă?

— *Soldier of Fortune.*

— Ce număr?

— Aprilie... Mai, anul trecut. Da, mai, nu aprilie.

— Care era conţinutul anunţului?

— „CĂUTĂM EXPERT ÎN ARME, ZONA EUROPEANĂ, PENTRU O MISIUNE INTERESANTĂ...” Ceva de genul ăsta. Se dădea numărul unei căsuţe poştale.

— Pe dracu. Cumpăr fiecare număr al revistei şi n-am găsit nici un anunţ care să semene cu ăsta.

— Cu toate acestea, a fost. Se poate verifica.

— Fii sigur că o s-o facem, murmură al-Mansour dintr-un colţ al camerei, notându-şi ceva cu un stilou subţire cu peniţă de aur într-o agendă Gucci.

Rowse ştia că Terpil încercase o cacealma. Existase un asemenea anunţ în coloanele lui *Soldier of Fortune.* Îl descoperise chiar McCready, ale cărui telefoane date unor prieteni din CIA şi FBI avuseseră menirea, sau cel puţin asta era speranţa sinceră a lui Rowse, să aranjeze ca autorul anunţului să nu poată nega că primise un răspuns din partea domnului Thomas Rowse din Anglia.

— Şi zici că i-ai scris şi tu.

— Corect. Pe hârtie obişnuită şi dându-i adresa, câteva date despre pregătirea de specialitate şi domeniile de bază. Precum şi instrucţiuni pentru un eventual răspuns.

— Ce anume?

— Un mic anunţ în ziarul *Daily Telegraph* din Londra, spuse Rowse, recitând conţinutul pe care-l învăţase pe de rost.

— Anunţul a apărut? Au luat legătura?

— Da.

— În ce zi?

Rowse îi comunică data exactă. Octombrie trecut. Tot McCready găsise şi celălalt anunţ. Fusese ales la întâmplare – un text mic şi perfect plauzibil din partea unui cetăţean englez nevinovat, însă având o formulare ce se potrivea de minune. Comitetul de redacţie de la *Daily Telegraph* acceptase să modifice registrele, în aşa fel încât acestea să arate că anunţul fusese dat de cineva din Statele Unite, care plătise în numerar.

Interogatoriul continuă. Telefonul îl dăduse din America după ce mai apăruse un anunţ şi în *New York Times* (La rândul lui şi acesta fusese descoperit după mai multe ore de cercetări – un anunţ autentic, însoţit de un număr de telefon din Anglia. Până şi numărul de acasă al lui Rowse fusese schimbat ca să corespundă relatării).

— De ce-ai mers pe ocolite până ai luat legătura?

— Am crezut că e bine să dau dovadă de discreţie, în caz că autorul primului anunţ ar fi fost nebun. Pe de altă parte, mi-am făcut socoteala că atitudinea asta secretoasă o să facă impresie.

— Şi a făcut?

— Se pare că da. Vorbitorul a spus că i-a plăcut cum stăteau lucrurile şi a fixat o întâlnire.

Când? În noiembrie trecut. Unde? La hotelul Georges Cinq din Paris. Cum arăta?

— Tinerel, bine îmbrăcat, ştia să vorbească. Nu era trecut în registrul hotelului, am verificat. Se dăduse drept un oarecare Gavin Pollard. Nume fals, fără îndoială. Tipul clasic de „pramatie”.

— Ce?

— Profesionist, ambiţios, tinerel şi elegant, mârâi al-Mansour. Nu prea mai eşti pe fază.

Terpil se făcu roşu la faţă. Bineînţeles că văzuse acronimul de atâtea ori, însă îl uitase.

Ce a spus? A spus că era reprezentantul unui grup de oameni

ultraradicali care se săturaseră până peste cap de administraţia Reagan, de ostilitatea ei faţă de sovietici şi faţă de lumea a treia şi mai ales de modul cum folosiseră americanii avioanele şi banii contribuabililor ca să bombardeze femeile şi copiii din Tripoli în aprilie trecut.

— Ţi-a dat cumva o listă cu ce voia?

— Da.

— Asta e lista?

Rowse se uită la foaia de hârtie. Era o copie a listei pe care i-o arătase lui Kariaghin la Viena. Rusul avea o memorie de invidiat.

— Da.

— Mine Claymore, pentru Dumnezeu. Semtex-H. Serviete-capcană. Marfă de înaltă clasă. La ce naiba le trebuiau toate astea?

— A spus că oamenii lui voiau să dea o lovitură, una adevărată. A pomenit ceva de Casa-Albă. Şi de Senat. Mi s-a părut că ţine morţiş la chestia cu Senatul.

Apoi se lăsă descusut şi în problema banilor, dându-le încetul cu încetul toate informaţiile. Le povesti şi despre contul de la Kreditanstalt din Aachen, unde se găsea o jumătate de milion, de dolari (Mulţumită lui McCready, chiar exista un asemenea cont, deschis exact în perioada respectivă. În plus, păstrarea secretului nu era defel ireproşabilă. Libienii puteau să obţină confirmarea dacă aveau de gând).

— Şi pentru cât te-ai implicat?

— A existat un comision de 20. O sută de mii de dolari.

— Mizilic.

Pentru mine nu.

— Păi parcă scriai romane de aventuri.

— Care nu se vând chiar atât de bine, cu toată reclama făcută de editor. Am vrut să câştig nişte piţule.

— Piţule?

— Şilingi, murmură al-Mansour. Echivalentul englez pentru „biştari” sau „mălai”.

La patru dimineaţa Terpil şi al-Mansour simţiră nevoia să discute între patru ochi şi se mutară într-o cameră alăturată, unde vorbiră fără să fie auziţi de nimeni.

— Chiar ar putea exista un grup radical în State gata să provoace pagube mari Casei Albe şi Senatului? întrebă al-Mansour.

— Cum să nu, răspunse americanul mătăhălos, care ura locul unde se născuse. Într-o ţară atât de mare dai peste tot felul de

ciudaţi. Dumnezeule, o mină Claymore într-o servietă lăsată pe gazonul din faţa Casei Albe. Poţi să-ţi închipui?

Al-Mansour putea foarte bine. Mina Claymore este una dintre cele mai distrugătoare arme împotriva omului din câte s-au inventat vreodată. Având forma unui disc, ea sare în aer în momentul detonării, iar pe urmă trimite mii de rulmenţi cu bile în toate direcţiile, la nivelul taliei. O singură parte a acestei arme poate ciopârţi sute de oameni. Activată pe peronul unei gări obişnuite, o mină Claymore ar lăsa în viaţă doar câţiva din cei peste o mie de navetişti prezenţi în medie în zona respectivă. Din acest motiv, America se opune cu toată puterea vânzării de mine Claymore. Însă există întotdeauna şi alte versiuni de fabricaţie....

La patru şi jumătate cei doi bărbaţi se întoarseră în sufragerie. Desi Rowse nu-şi dădea seama, zeii îşi întorseseră faţa spre el în noaptea aceea. Al-Mansour trebuia să-i arate urgent conducătorului său progresele înregistrate, pentru a-i satisface setea nepotolită de răzbunare împotriva Americii, în timp ce Terpil era obligat să le demonstreze gazdelor sale că era în continuare consultantul ideal în problemele legate de America şi de Occident. În cele din urmă, ambii dădură crezare poveştii lui Rowse pur şi simplu fiindcă îşi puseseră în cap s-o ia de bună, aşa cum se întâmplă de fapt de atâtea ori şi în viaţa de zi cu zi.

— Poţi să pleci, domnule Rowse, spuse al-Mansour pe un ton liniştit. O să verificăm; fireşte, iar eu o să ţin legătura. Rămâi la Apollonia până când o să te întâlneşti fie cu mine, fie cu un mesager pe care o să-l trimit.

Cei doi „grei” care-l aduseseră îl duseră înapoi cu maşina şi-l lăsară în faţa uşii hotelului înainte de a-şi continua, drumul. Când intră în camera lui aprinse lumina, întrucât zorii încă nu reuşiseră să pătrundă în încăperea orientată spre vest. De cealaltă parte a văii, Bill, care era de serviciu, îşi activă emiţătorul şi-l trezi pe McCready, aflat în, camera de hotel din Pedulas.

Rowse se aplecă şi culese ceva de pe covoraşul de la intrarea în cameră. Era o broşură care-i invita pe oaspeţi să viziteze istorica mănăstire Kikko şi să admire icoana aurită a Fecioarei. Lângă paragraful respectiv cineva adăugase cu creionul: 10 a.m.

Rowse îşi potrivi ceasul deşteptător ca să-l scoale după trei ore.

— Să-l ia dracu pe McCready, spuse el şi adormi.

CAPITOLUL PATRU

Kikko, cea mai mare mănăstire din Cipru, fusese înălţată în secolul al doisprezecelea de către împăraţii Bizanţului. Aceştia aleseseră bine locul, ţinând cont şi de faptul că vieţile călugărilor trebuiesc duse în meditaţie, izolare şi asceză.

Impresionantul edificiu se ridică pe un pisc situat în stânga văii Maratassei şi este relativ greu accesibil, putându-se ajunge la el doar pe două drumuri, câte unul din fiecare parte. La o oarecare distanţă acestea se unesc şi formează o singură cale de acces ce se opreşte la poarta mănăstirii.

Aidoma împăraţilor Bizanţului şi McCready ştiuse să-şi aleagă locul: Danny rămăsese în căsuţa de piatră care se afla în faţa hotelului şi de cealaltă parte a văii, supraveghind ferestrele cu draperiile trase ale camerei unde dormea Rowse, în timp ce Bill plecase înainte la Kikko, pe o motocicletă procurată de Marks, şoferul vorbitor de greacă. Încă înainte de ivirea zorilor sergentul de paraşutişti era deja bine ascuns printre pinii ce străjuiau singurul Drum care ducea la mănăstire.

Asistă la sosirea lui McCready în maşina condusă de Marks şi se uită să vadă cine mai vine. Dacă şi-ar fi făcut apariţia vreunul din membrii trioului irlandez sau maşina libiană (căreia îi luaseră numărul), McCready ar fi fost pus în gardă prin trei semnale scurte în emiţător şi s-ar fi evaporat. Însă în dimineaţa aceea de mai singurii care se încumetau să urce erau grupurile obişnuite de turişti, majoritatea greci şi ciprioţi.

În timpul nopţii, directorul secţiei din Nicosia îşi trimisese unul din tinerii angajaţi la Pedulas ca să ducă vreo câteva mesaje de la Londra, precum şi un al treilea emiţător. Acum fiecare membru al grupului, atât McCready cât şi cei doi sergenţi, aveau câte unul.

La opt şi jumătate, Danny raportă că Rowse îşi făcuse apariţia pe terasă, unde mânca un mic dejun uşor, format din cornuri şi cafea. Nu se vedea nici urmă de Mahoney şi de cei doi ciraci ai lui, de „fustiţa” întâlnită de Rowse cu o seară înainte sau de vreunul din ceilalţi oaspeţi ai hotelului.

— Arată obosit, spuse Danny.

— N-a zis nimeni că venim aici în vacanţă, i-o tăie McCready din locul său din curtea bisericii, la douăzeci de mile distanţă..

La nouă şi douăzeci Rowse plecă, iar Danny dădu raportul. Rowse ieşi cu maşina din Pedulas, trecu pe lângă impresionanta biserică pictată a arhanghelului Mihail care domina satul dintre munţi şi se îndreptă spre nord-vest, încadrându-se pe drumul care ducea la Kikko. Danny continuă să stea de pază la hotel. La nouă şi jumătate camerista intră în camera lui Rowse şi dădu în lături perdelele, fapt care-i uşură munca lui Danny. Acelaşi lucru se întâmplă apoi şi în alte camere aflate în acea parte a hotelului care dădea spre vale. În ciuda soarelui care începuse să-i intre în ochi, sergentul se văzu răsplătit de imaginea Monicăi Browne, care făcu timp de zece minute exerciţii de respiraţie, stând goală puşcă în faţa ferestrei.

— E mai ceva ca-n South Armagh, murmură veteranul recunoscător.

La zece fără zece Bill raportă că îl reperase pe Rowse, care începuse să urce drumul abrupt şi şerpuitor care ducea la Kikko. McCready se ridică şi intră în mănăstire, minunându-se la gândul muncii imense prin care fuseseră cărate blocurile masive de piatră în vârful muntelui şi extaziindu-se în faţa dibăciei meşterilor ce pictaseră în foiţă aurie, albastră şi stacojie frescele care împodobeau interiorul unde persista mirosul dulceag al tămâiei.

Rowse îl găsi în faţa renumitei icoane de aur a Fecioarei. Afară Bill se asigură că lui Rowse nu-i crescuse nici o „codiţă” şi-i dădu de ştire lui McCready prin două semnale care se auziră slab în emiţătorul purtat de acesta în buzunarul de la piept.

— Se pare că eşti curat, murmură McCready când Rowse apăru lângă el.

Faptul că vorbeau încet nu era deloc ciudat. Şi ceilalţi turişti din jurul lor discutau tot în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu tulbure pacea profundă a locului sfânt.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început, îi sugeră McCready. Parcă ţin minte că te-am condus la aeroportul din La Valletta înainte de scurta vizită la Tripoli. Din clipa aceea toate amănuntele, te rog.

Rowse se conformă şi începu cu începutul.

— Aha, deci te-ai întâlnit cu vestitul Hakim al-Mansour, spuse McCready după câteva minute. Nici n-am îndrăznit să cred că o să vină personal la aeroport. Înseamnă că mesajul trimis de Kariaghin de la Viena l-a pus rău de tot pe jar. Mai departe.

McCready avu confirmarea parţială a relatării lui Rowse prin propriile observaţii sau prin cele ale sergenţilor, legate, de pildă, de tânărul agent măsliniu care-l urmărise pe Rowse pe drumul de

întoarcere al acestuia spre La Valletta şi la urcarea în avionul de Cipru, precum şi de al doilea agent din Nicosia, care se ţinuse după el până se îndreptase spre munţi.

— I-ai văzut pe cei doi sergenţi care sunt cu mine? Foştii tăi colegi?

— Absolut deloc. Trebuie să mă convingi că sunt aici, spuse Rowse.

Îşi ridicară amândoi privirile spre Madona care se uita la ei cu nişte ochi liniştiţi şi plini de milă.

— A, sigur că sunt, n-avea grijă, răspunse McCready. În clipa asta unul din ei e afară ca să vadă dacă nici unul din noi n-a fost urmărit. Sincer să fiu, participă cu plăcere la aventurile tale. După ce se termină toată povestea asta puteţi să beţi un pahar împreună. Însă nu acum. Aşa deci... După ce-ai ajuns la hotel...

Rowse trecu destul de repede peste perioada respectivă, oprindu-se la momentul când îl văzuse pe Mahoney cu cei doi prieteni.

— Stai puţin şi fata? Cine e?

— O simplă cunoştinţă de vacanţă. O crescătoare de cai de curse din America. Aştepta să-i sosească trei armăsari arabi pe care i-a cumpărat săptămâna trecută la târgul anual de la Mama, în Siria. Monica Browne, cu „e” la sfârşit. Nu-ţi face probleme, doar am luat cina împreună.

— Eşti sigur?

— Da, Sam, foarte sigur. O simplă cunoştinţă, întâmplător una foarte drăguţă..

— Am observat, mormăi McCready. Continuă.

Rowse, povesti despre sosirea lui Mahoney şi despre privirile bănuitoare pe care le surprinsese femeia cu care luase cina pe terasă.

— Crezi că te-a recunoscut de atunci de la benzinărie?

— N-ar fi avut cum, spuse Rowse. Aveam o căciuliţă de lână trasă până la ochi, eram neras de câteva zile şi eram pe jumătate ascuns de una din pompe. Nu, aşa se uită la, toţi englezii după ce le aude accentul. Doar ştii cât ne urăşte pe toţi.

— Aşa o fi. Mai departe.

Apariţia neaşteptată a lui Hakim al-Mansour şi interogatoriul pe timp de noapte luat de Frank Terpil i se părură efectiv interesante lui McCready. Îl opri de zece ori pe Rowse ca să clarifice diverse amănunte. Dezinformatorul avea la el o carte, cartonată despre bisericile şi mănăstirile bizantine din Cipru. În timp ce Rowse vorbea, el îşi nota de zor în carte, scriind peste

textul tipărit în greacă. Vârful creionului său nu lăsă nici un fel de urme – acestea aveau să apară mai târziu, după aplicarea substanţelor chimice. Pentru eventualul privitor, era un simplu turist care făcea însemnări despre ceea ce vedea în jur.

— Până aici toate bune, spuse gânditor McCready. Operaţiunea de livrare a armelor pare pusă la punct şi aşteaptă unda verde. Faptul că Mahoney şi al-Mansour îşi fac apariţia la acelaşi hotel din Cipru n-are cum să însemne altceva. Trebuie să aflăm când, unde şi cum. Pe uscat, pe mare sau pe calea aerului? De unde şi încotro. Şi evident mijlocul de transport. Camion, avion utilitar sau cargobot?

— Tot mai crezi că o să meargă mai departe şi n-o să oprească operaţiunea?

— Sunt sigur.

N-avea rost să-i spună lui Rowse şi chiar era mai bine ca acesta să nu ştie. Însă între timp se mai primise un mesaj din partea medicului libian care avea grijă de Muammar Gaddafi. La momentul respectiv, avea să fie vorba de un transport multipartit. O anumită cantitate de arme era destinată grupării ETA a separatiştilor basci din Spania. O cantitate mai mare urma să intre în posesia grupului ultrastângist francez L'Actiondirecte. Un al treilea minitransport avea drept destinatar micul, dar extrem de periculosul grup terorist belgian CEC. Un cadou important aştepta şi Facţiunea Armatei Roşii din Germania, din care jumătate urma să fie folosit, fără îndoială, în barurile frecventate de soldaţii americani. În fine, mai mult de jumătate din cantitatea totală a transportului avea să ajungă la IRA.

Se transmisese totodată că una din misiunile IRA era asasinarea ambasadorului american la Londra. McCready bănuia că IRA, preocupată de propriile operaţiuni de strângere a fondurilor în America, avea să paseze altcuiva respectiva misiune, probabil nemţilor din Facţiune, urmaşi ai organizaţiei Baader-Meinhof, o grupare destul de redusă numeric, însă totuşi primejdioasă şi dispusă să preia orice tip de asasinate în schimbul unor arme.

— Te-au întrebat unde vrei să trimiţi transportul pentru grupul de terorişti americani, dacă totuşi acceptă să vândă?

— Da.

— Şi le-ai spus?

— Oriunde în Europa Occidentală.

— Planuri de transportare în State?

— Le-am zis ce m-ai învăţat: că o să mut toată marfa, care nu

ocupă foarte mult loc, de unde ei or s-o livreze la un garaj închiriat de care am cunoştinţă doar eu. O să mă întorc cu o dubă sau o rulotă prevăzută cu mai multe compartimente ascunse în pereţi. O să străbat Danemarca la volanul dubiţei, o să iau feribotul până în Suedia, o să ajung în Norvegia, iar de-acolo o să folosesc una din numeroasele nave de transport care merg în Canada. Un turist ca atâţia alţii, care îşi petrece vacanţa vizitând fel de fel de locuri.

— Le-a plăcut?

— Lui Terpil da. A zis că i se pare o treabă dichisită.

Al-Mansour a obiectat pe motiv că asta implica traversarea câtorva frontiere de stat. I-am explicat că în timpul sezonului estival Europa e plină de furgonete de soiul ăsta şi că o să zic, ori de câte ori o să fie cazul, că mă duc să-mi iau nevasta şi copiii, care vin cu avionul în următoarea capitală de pe traseu. A dat din cap de câteva ori..

— În regulă. Ne-am făcut treaba. Acum trebuie, să aşteptăm şi să vedem dacă i-am convins. Sau dacă setea lor de-a se răzbuna pe Casa Albă o să fie mai puternică decât nevoia firească de a-şi lua măsuri de precauţie. S-au mai întâlnit cazuri.

— Ce urmează? întrebă Rowse.

— Tu te-ntorci la hotel. Dacă tipii înghit chestia cu americanii şi-ţi fac şi ţie porţie la transport, al-Mansour o să ia legătura cu tine. Fie personal, fie prin curier. Urmează-i instrucţiunile întocmai. O să ne vedem doar când o să poţi să-mi prezinţi situaţia fără nici un fel de risc.

— Şi dacă nu? Dacă n-o înghit?

— Atunci or să-ncerce să-ţi închidă gura. Probabil că or să le ceară lui Mahoney şi băieţilor lui să se ocupe de tine ca să-şi demonstreze buna credinţă. Asta o să-ţi dea ocazia unei răfuieli directe cu Mahoney. Iar sergenţii vor fi pe-aproape. La momentul oportun or să-ţi salveze pielea.

Pe dracu, îşi zise Rowse. Asta o să le arate că Londra ştia de toată povestea. Irlandezii or să se împrăştie şi toată marfa o să ajungă la ei pe altă rută, altcândva şi în alt loc. Dacă al-Mansour avea de gând să-i vină de hac, direct sau indirect, trebuia să acţioneze pe cont propriu.

— Vrei un semnalizator de avertizare? întrebă McCready. Ceva care să ne aducă în fuga cea mai mare?

— Nu, răspunse scurt Rowse.

N-avea nici un rost să ţină aşa ceva la el. Oricum n-ar fi venit nimeni.

— Atunci întoarce-te la hotel şi aşteaptă, spuse McCready. Şi încearcă să nu te laşi vlăguit de frumoasa doamnă Browne. Cu „e” la sfârşit. S-ar putea să ai nevoie de toate forţele mai încolo.

Cu acestea zise, se amestecă printre ceilalţi turişti. În sinea lui, ştia la fel de bine că nu putea interveni dacă libienii sau irlandezii voiau să-i ia gâtul lui Rowse. Lucrul pe care se hotărâse efectiv să-l facă, în cazul în care vulpoiul libian nu-l crezuse pe Rowse, era să aducă un număr mult mai mare de supraveghetori şi să nu-l scape din ochi pe Mahoney. Dacă el o lua din loc, înseamnă că se pregătea şi punerea în mişcare a transportului. Faptul că dăduse peste Mahoney era cel mai sigur indiciu referitor la direcţia şi destinaţia mărfii.

Rowse termină de vizitat mănăstirea şi ieşi la lumina strălucitoare a soarelui ca să-şi găsească maşina. Din locul aflat între pini, pe dealul de sub mormântul fostului preşedinte Makarios, Bill îl văzu plecând şi-l anunţă pe Danny, că omul lor se întorcea la hotel. După zece minute plecă şi McCready cu maşina condusă de Marks. La coborârea dealului luară din drum un ţăran cipriot care aştepta pe margine şi în acest fel îl aduseră pe Bill înapoi în Pedulas.

După prima treime a călătoriei de trei sferturi de oră, emiţătorul lui McCready se trezi la viaţă. Era Danny.

— Mahoney şi băieţii lui tocmai au intrat în camera omului nostru. S-au apucat de percheziţie şi o fac cum scrie la carte. Să ies în drum şi să-l previn?

— Nu, spuse McCready, rămâi pe loc. Ţinem legătura.

— Dacă bag viteză poate-l prindem din urmă, sugeră Marks..

McCready se uită la ceas cu un gest mecanic, fără să calculeze distanţa şi viteza cu care trebuia să ajungă la Pedulas.

— Prea târziu, spuse el, oricum nu l-am mai prinde.

— Bietul Tom, şopti Bill de pe bancheta din spate.

Sam McCready îşi ieşi din fire, fapt neobişnuit în relaţiile cu subalternii.

— Dacă dăm greş şi rahatul ăla de transport intră în ţară, să-i vezi atunci pe bieţii cumpărători de la Harrods, bieţii turişti din Hyde Park, bietele femei şi bieţii copii din toată ţara asta afurisită, se răsti el.

Până la Pedulas nimeni nu mai scoase o vorbă.

Cheia lui Rowse atârna în continuare de un cui la recepţie. O luă singur – recepţionerul nu era acolo – şi urcă scările. Broasca de la cameră nu avea nimic; Mahoney folosise cheia, iar pe urmă o dusese înapoi în hol. Însă uşa era descuiată, Rowse crezu că

era camerista care nu terminase de făcut patul, aşa că intră fără să stea pe gânduri.

Aproape în aceeaşi secundă, un brânci puternic al bărbatului aflat în spatele uşii îl împinse în faţă, făcându-l să se împleticească. Uşa se închise cu zgomot, accesul la ea fiind apoi blocat de un individ voinic. Fotografiile de la distanţă efectuate de Danny fuseseră deja trimise la Nicosia prin curier înainte de ivirea zorilor, expediate prin fax la Londra şi identificate. Bărbatul solid era Tim O'Herlihy, un ucigaş din brigada din Derry, pe când cel mătăhălos şi roşcat care stătea lângă cămin era Eamonn Kane, un executant din Belfastul de Vest. Mahoney se aşezase în singurul fotoliu din încăpere, cu spatele la fereastra ale cărei perdele fuseseră trase la loc ca să filtreze lumina strălucitoare a zilei.

Fără un cuvânt, Kane îl înhăţă pe englezul nedumerit, îl întoarse cu faţa spre el şi-l lipi de perete. Nişte mâini iscusite îi pipăiră cât ai clipi din ochi cămaşa cu mâneci scurte şi fiecare crac al pantalonilor. Dacă ar fi avut la el semnalizatorul oferit de McCready, acesta ar fi fost descoperit, iar jocul ar fi luat sfârşit chiar în clipa aceea.

Camera era vraişte. Toate sertarele fuseseră deschise şi golite, iar conţinutul şifonierului fusese împrăştiat peste tot. Singura consolare a lui Rowse era că tot ce avea la el era perfect normal pentru un scriitor aflat într-o vizită de documentare – caiete, schiţa în linii mari a romanului, hărţi turistice, broşuri, o maşină de scris portabilă, haine şi o trusă de toaletă. Paşaportul se găsea în buzunarul din spate al pantalonilor. Kane îl scoase la iveală şi i-l aruncă lui Mahoney. Acesta îl răsfoi în grabă, însă fără să afle nimic nou.

— Aşa, paraşutistule, acum poate că o să-mi spui în sfârşit ce mama dracului cauţi aici.

Pe chip i se întipărise obişnuitul zâmbet fermecător, care însă nu i se citea şi în ochi.

— Habar n-am ce îndrugi, spuse Rowse indignat.

Pumnul lui Kane îl izbi pe Rowse în plexul solar. L-ar fi putut evita, însă O'Herlihy se afla în spatele lui, iar Kane într-o parte. Şansele erau destul de reduse chiar şi fără Mahoney. Tipii nu erau învăţători la şcoala de duminică. Rowse gemu şi se îndoi de şale, sprijinindu-se de zid şi respirând cu greu.

— Chiar aşa? Chiar aşa? întrebă Mahoney fără să se ridice. Ei bine, de obicei când vreau să lămuresc lucrurile nu mă folosesc de cuvinte, dar pentru tine, paraşutistule, o să fac o excepţie. Un

prieten de-al meu din Hamburg te-a identificat acolo acum două săptămâni. Tom Rowse, fost căpitan în regimentul de paraşutişti – binecunoscutul fan-club al poporului irlandez – care punea nişte întrebări foarte ciudate. A fost de două ori în Insula de Smarald şi uite-l că apare în inima Ciprului tocmai când eu şi cu prietenii mei încercăm să ne petrecem vacanţa în linişte şi fără bătăi de cap. Aşadar, repet întrebarea: ce cauţi aici?

— Uite ce-i, spuse Rowse. De acord, am fost într-adevăr în regiment. Dar am plecat. N-am mai putut suporta. I-am denunţat pe toţi ticăloşii de-acolo acum trei ani. Am ieşit definitiv din rândurile lor. Englezii m-ar lăsa să mor fără să mişte un deget. Acum îmi câştig existenţa scriind romane. Romane de aventuri. Asta-i tot.

Mahoney îi făcu un semn din cap lui O'Herlihy. Pumnul venit din spate îl lovi pe Rowse în rinichi. Scoase un strigăt şi căzu în genunchi. În ciuda raportului de forţe inegal, ar fi putut să răspundă şi să-i vină de hac cel puţin unuia dintre ei, dacă nu cumva amândurora, înainte de-a o păţi şi el. Însă preferă să suporte durerea şi să se prăbuşească în genunchi. În ciuda aroganţei lui Mahoney, bănuia că şeful teroriştilor era nedumerit. Evident că-i observase pe Rowse şi Hakim al-Mansour stând de vorbă pe terasă în seara precedentă, înainte de-a pleca la volanul maşinii. Rowse se întorsese de la discuţia aceea care durase toată noaptea. Iar Mahoney era pe punctul de-a se bucura de un mare serviciu făcut de al-Mansour. Nu, teroristul din IRA nu avea intenţii ucigaşe – cel puţin deocamdată. Nu făcea decât să se distreze.

— Mă minţi, paraşutistule şi nu-mi place. Chestia asta cu documentarea am mai auzit-o. Vezi tu, noi irlandezii suntem un popor cu mari înclinaţii literare. Iar unele întrebări pe care le-ai pus n-au nimic de-a face cu literatura. Prin urmare, ce faci aici?

— Scriu cărţi de aventuri, şuieră Rowse. Cărţile de genul ăsta trebuie să plece de la lucruri foarte precise în ziua de azi.

— Generalizările şi noţiunile vagi nu-ţi mai folosesc la nimic. Uită-te la Le Carre şi la Clancy. Crezi că ei nu se documentează până la ultimul amănunt? Astăzi e singura metodă valabilă.

— Zău? Şi-atunci cum rămâne cu un anumit domn de pe celălalt mal, cu care ai vorbit aseară? E cumva unul din coautori?

— Asta ne priveşte pe noi doi. N-ai decât să-l întrebi.

— Am şi făcut-o, paraşutistule. Azi-dimineaţă, la telefon. Iar el mi-a cerut să nu te scap din ochi. Dacă ar fi fost după mine, le-aş fi spus băieţilor să te arunce de pe cel mai înalt munte de-aici.

Dar prietenul meu m-a rugat să fiu cu ochii pe tine. Lucru pe care o să-l fac zi de zi şi noapte de noapte, până când o să pleci. Rugămintea lui s-a limitat la atât. Însă eu mai am ceva pentru tine, de dragul vremurilor de altădată.

Kane şi O'Herlihy intrară în acţiune, iar Mahoney se mulţumi să asiste. Când pe Rowse nu-l mai ţinură picioarele căzu pe podea, chircindu-se şi apărându-şi pântecul şi organele genitale. Se afla prea jos ca să poată fi lovit din plin, aşa că îşi folosiră picioarele. Rowse îşi feri capul de eventualele lovituri care ar fi lăsat urme pe viaţă, simţind vârfurile pantofilor care îl izbeau în spate, în umeri, în piept şi în coaste şi sufocându-se de durere, până când întunericul izbăvitor se pogorî asupra lui după o lovitură în ceafă.

Îşi reveni aşa cum fac cei care supravieţuiesc unui accident de maşină, la început dându-şi seama că nu murise şi abia pe urmă fiind conştient de durerile puternice. Corpul îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă părea tot o rană.

Rămase întins pe burtă, timp în care cercetă modelul covorului. Apoi se întoarse, ceea ce se dovedi a fi o mişcare greşită. Îşi duse o mână la faţă. Pe obraz, sub ochiul stâng, se simţea o umflătură, însă în linii mari chipul părea acelaşi cu cel pe care-l vedea de ani de zile în oglindă când se bărbierea, încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl săgetă din nou. Duse un braţ în spatele umerilor şi-şi găsi o poziţie ceva mai comodă.

— Ce dracu s-a întâmplat aici? se auzi întrebarea.

Monica Browne stătea în genunchi lângă el, ţinându-l cu un braţ pe după umeri. Îi atinse umflătura de sub ochiul stâng cu degetele reci şi mângâietoare ale mâinii drepte.

— Am trecut pe-aici şi am văzut uşa întredeschisă...

Ce coincidenţă, îşi zise Rowse, gândindu-se însă imediat la altceva.

— Probabil că am leşinat şi m-am lovit în cădere, spuse el.

— Înainte sau după ce-ai făcut ravagii prin cameră?

Rowse privi în jur. Uitase de sertarele deschise şi de hainele împrăştiate. Ea îi deschise primii nasturi de la cămaşă.

— Dumnezeule, dar ştiu c-ai tras o căzătură pe cinste, spuse ea apoi, ajutându-l să se ridice şi ducându-l în pat.

Rowse se aşeză, iar ea îl făcu să se întindă cu forţa, îi ridică picioarele şi-l rostogoli o dată până ajunse în mijlocul saltelei.

— Să nu pleci, rosti ea fără să fie nevoie. Am nişte alifie la mine în cameră.

Se întoarse după câteva minute, închizând uşa şi răsucind repede cheia în broască. Îi descheie cămaşa de bumbac tip Sea Island şi i-o dădu jos, scoţând nişte sunete dezaprobatoare la vederea vânătăilor care începuseră să bată în albastru şi care îi împodobeau pieptul şi coastele.

Rowse se simţi neputincios, dar ea părea că ştie ce face. Deschise o sticluţă şi întinse încet cu degetele alifia pe porţiunile acoperite de vânătăi. Simţi nişte înţepături şi scoase un geamăt.

— Îţi face bine. Vindecă umflăturile şi readuce culoarea iniţială. Întoarce-te.

Îi dădu cu alifie pe vânătăile de pe umeri şi de pe spate.

— Cum de umbli cu treburi de-astea la tine? mormăi el. Aşa păţesc toţi cei cu care iei masa?

— E pentru cai, spuse ea.

— Mii de mulţumiri.

— Nu te mai fandosi, are acelaşi efect şi asupra bărbaţilor proşti. Întoarce-te la loc.

Rowse o ascultă. Ea se aplecă deasupra lui, cu părul blond revărsându-i-se pe umeri.

— Te-au lovit şi la picioare?

— Peste tot.

Îi deschise cureaua şi fermoarul de la pantaloni şi îl dezbrăcă fără probleme. Nu era ceva neobişnuit pentru o soţie tânără al cărei soţ bea prea mult. În afara unei mici umflături la fluierul piciorului drept, descoperi alte câteva pete vineţii pe coapse, peste care aşternu din nou puţină alifie. După ce treceau înţepăturile, senzaţia era foarte plăcută. Mirosul îi aminti de zilele când juca rugby la şcoală. Femeia se opri şi puse deoparte sticla.

— Aia tot vânătaie să fie? întrebă ea.

El îşi coborî privirea spre şort. Nu, nu era o vânătaie.

— Slavă Domnului, murmură ea.

Se întoarse şi duse mâna la spate, la fermoarul rochiei crem de şantung. Razele soarelui filtrate de perdele învăluiau camera într-o lumină delicată şi odihnitoare.

— Unde-ai învăţat să te pricepi la vânătăi? întrebă el.

Bătaia şi masajul îl făcuseră să se simtă ameţit şi oricum avea capul greu.

— În Kentucky. Fratele meu mai mic era jocheu amator, răspunse ea. L-am şi oblojit de câteva ori.

Rochia crem alunecă de pe ea şi căzu cu un foşnet uşor. Purta chiloţei Janet Reger şi nu avea sutien. Nici n-ar fi avut ce face cu el, în ciuda sânilor mari şi plini. Se întoarse spre Rowse, iar

acesta înghiţi în sec.

— Însă asta n-am învăţat-o de la nici unul din fraţi, spuse ea.

Lui Rowse îi zbură, gândul la Nikki, aflată undeva departe, în Gloucestershire. De când se însurase cu ea nu mai avusese nici o relaţie de genul ăsta. Pe de altă parte, îşi zise el, orice războinic are nevoie de mângâiere din când în când, iar dacă o refuză înseamnă că e neom.

Întinse mâinile ca s-o atingă în timp ce se suia pe el, însă ea îl prinse de încheieturi şi i le sprijini de pernă.

— Stai cuminte, şopti ea. Eşti mult prea bolnav ca să participi.

Însă pentru următoarea oră păru foarte mulţumită văzându-şi contrazisă afirmaţia.

Înainte de ora patru se ridică şi străbătu camera ca să dea în lături perdelele. Soarele trecuse de zenit şi se îndrepta în direcţia munţilor. În cealaltă parte a văii, sergentul pe nume Danny îşi reglă binoclul şi mârâi:

— Fir-ar să fie, Tom, ticălos mai eşti.

AVENTURA dură trei zile. Caii nu ajunseră din Siria şi nici Rowse nu primi vreun mesaj din partea lui Hakim al-Mansour. Femeia ţinu în permanenţă legătura cu agentul ei aflat pe ţărm, însă de fiecare dată obţinu acelaşi răspuns: „Mâine”. Prin urmare, se plimbară prin pădure, ieşiră la picnicuri mult deasupra livezilor de cireşi, acolo unde creşteau coniferele şi făcură dragoste printre acele de pin.

Luară micul dejun şi cina pe terasă, în timp ce Danny şi Bill îi priveau în linişte din cealaltă parte a văii, iar Mahoney şi colegii lui le aruncau căutături fioroase de la bar.

McCready şi Marks rămaseră la pensiunea din satul Pedulas. Primul dintre ei mobiliză un număr mai mare de oameni ai secţiei din Cipru şi vreo câţiva agenţi din Malta. Atâta timp cât Hakim al-Mansour nu lua legătura cu Rowse ca să-i spună dacă povestea pe care o ticluiseră fusese sau nu acceptată, elementele cheie erau irlandezul Mahoney şi cei doi colegi ai lui. Ei se ocupau de operaţiunea pusă la cale de IRA; câtă vreme rămâneau pe loc, nu avea să se treacă la etapa transportării propriu-zise. Cei doi sergenţi de paraşutişti aveau să se afle în preajma lui Rowse, gata să-i vină în ajutor. Ceilalţi aveau să-i supravegheze fără încetare pe membrii IRA.

În cea de-a doua zi, după ce Rowse şi Monica făcuseră dragoste pentru prima oară, echipa lui McCready îşi ocupase deja poziţiile, risipită pe dealuri, la diverse posturi de observaţie

şi concentrându-şi atenţia asupra tuturor drumurilor care veneau sau plecau din zonă.

Liniile telefonice ale hotelului fuseseră interceptate, iar microfoanele intraseră în acţiune. Cei însărcinaţi cu ascultarea se aflau la un hotel din apropiere. Puţini dintre noii veniţi vorbeau greaca, însă din fericire turiştii reprezentau ceva obişnuit în zonă, iar apariţia unui nou grup nu avu darul să trezească bănuieli.

Mahoney şi oamenii lui nu părăsiră deloc hotelul. Şi ei aşteptau ceva: o vizită, un telefon sau un mesaj înmânat personal. În cea de-a treia zi Rowse se trezi ca de obicei imediat după ivirea zorilor. Monica dormi mai departe, lăsându-l pe Rowse să ia tava pe care se afla cafeaua de dimineaţă din mâinile ospătarului oprit în uşă. Ridicând ibricul ca să-şi toarne prima ceaşcă, văzu că sub el se găsea o hârtie împăturită. O puse între ceaşcă şi farfurioară, îşi turnă cafeaua şi intră cu ea cu tot în baie.

În mesaj era scris doar atât: CLUB ROSALINA. PAPHOS, 11 P.M. AZIZ.

Aici apărea o problemă, îşi spuse el, aruncând fragmentele mesajului la closet. N-o să-i fie uşor să scape de Monica timp de câteva ore, cât să facă un drum până la Paphos şi înapoi, în puterea nopţii.

Problema îşi găsi rezolvarea la amiază, când destinul interveni, luând chipul agentului maritim al Monicăi. Acesta dădu telefon ca s-o informeze că cei trei armăsari aveau să ajungă din Latakia în portul Limassol chiar în seara aceea şi s-o roage să vină să semneze actele şi să asiste la transportarea lor în grajdurile aflate în apropierea portului.

După plecarea ei, la ora patru, Rowse le făcu viaţa mai uşoară agenţilor de protecţie, mergând pe jos până în satul Pedulas, sunându-l pe directorul hotelului Apollonia, spunându-i că fusese invitat la cină la Paphos în seara aceea şi interesându-se care era drumul cel mai bun: Mesajul nu scăpă atenţiei ascultătorilor care i-l pasară lui McCready.

Clubul Rosalina se dovedi a fi un cazino situat în inima oraşului vechi. Rowse îşi făcu apariţia cu puţin înainte de unsprezece şi zări imediat silueta zveltă şi elegantă a lui Hakim al-Mansour, care se aşezase la una din mesele de ruletă. Lângă el se afla un scaun gol, pe care Rowse se instală rapid.

— Bună seara, domnule Aziz. Ce surpriză plăcută.

Al-Mansour îşi înclină capul cu gravitate.

— *Faites vos jeux,* anunţă crupierul.

Libianul puse un teanc de jetoane cu valoare ridicată pe câteva dintre numele mari. Roata se învârti, iar bila săltăreaţă căzu în cele din urmă pe numărul patru. Libianul nu manifestă nici cea mai mică nemulţumire când i se luară jetoanele. Cu suma pierdută acolo un ţăran libian cu familia ar fi dus-o bine vreme de o lună.

— Mă bucur că ai venit, rosti al-Mansour la fel de grav. Am veşti pentru dumneata. Spre bucuria dumitale, veşti bune. E întotdeauna atât de plăcut să poţi da veşti bune.

Rowse se simţi uşurat. Începuse să spere chiar din momentul când libianul trimisese un mesaj, în loc să-i ordone lui Mahoney să-l „facă pierdut” pe englez odată pentru totdeauna undeva în creierul munţilor. Acum însă lucrurile păreau a sta şi mai bine.

Îl privi pe libianul care pierdu încă un teanc de jetoane.

Era obişnuit cu tentaţiile jocurilor de noroc, considerând roata ruletei drept cel mai stupid şi plictisitor obiect inventat vreodată, însă jucătorii arabi pot fi comparaţi doar cu cei chinezi, motiv pentru care până şi impasibilul al-Mansour era captivat de roata aceea care se învârtea.

— Îmi face plăcere să-ţi spun, rosti al-Mansour punând la bătaie alte jetoane, că marele nostru conducător ţi-a dat curs cererii. Echipamentul pe care-l cauţi va fi pus la dispoziţie – integral. Ia să vedem, ce-ai de zis?

— Sunt încântat, spuse Rowse. Sunt sigur că şefii mei or să ştie... să folosească totul aşa cum trebuie.

— Trebuie să sperăm din suflet că aşa se va întâmpla. Acesta este, cum spuneţi voi, soldaţii englezi, scopul exerciţiului.

— Cum vrei să se efectueze plata? întrebă Rowse.

Libianul făcu un gest mărinimos cu mâna.

— Acceptă totul ca pe un dar din partea Jamahiriei Populare, domnule Rowse.

— Sunt foarte recunoscător. Sunt convins că şi şefii mei vor fi la fel.

— Mă îndoiesc, fiindcă ai face o mare prostie dacă le-ai spune. Iar dumneata nu eşti prost. Poate că eşti mercenar, dar prost în nici un caz. Aşadar, dat fiind că acum comisionul dumitale va fi nu de o sută de mii de dolari, ci de o jumătate de milion, poate că ai vrea să-mpărţim pe din două, ce zici? Jumi-juma e bine?

— Pentru fondul de luptă, fireşte.

— Fireşte.

Mai degrabă fondul de pensii, îşi zise Rowse, vorbind apoi cu voce tare:

— S-a făcut, domnule Aziz. Cum iau banii de la clienţi, cum îţi trimit jumătate.

— Trag nădejde, murmură al-Mansour.

De data asta câştigă, iar teancul de jetoane fu împins în direcţia lui. Era încântat, în ciuda manierelor de om bine-crescut.

— Am un braţ foarte lung, adăugă el.

— Ai încredere în mine, spuse Rowse.

— Ei bine, dragul meu, asta ar fi o insultă... în lumea noastră.

— Îmi trebuie date despre transport. De unde iau marfa şi când.

— O să le ai. În curând. Ai solicitat un port din Europa. Cred că asta se poate aranja. Întoarce-te la Apollonia şi o să luăm legătura în scurt timp.

Se ridică şi-i dădu lui Rowse jetoanele rămase.

— Mai rămâi în cazino un sfert de oră, spuse el. Ţine. Distracţie plăcută.

Rowse aşteptă cincisprezece minute, după care schimbă jetoanele pe numerar. Prefera să-i cumpere ceva. Frumos lui Nikki..

Ieşi din cazino şi se îndreptă agale spre maşină. Din cauza străzilor înguste ale oraşului vechi, parcarea era o problemă chiar şi în toiul nopţii. Maşina lui se afla la două străzi distanţă. Nu-i văzu pe Danny şi Bill, postaţi fiecare în cadrul unei uşi de-o parte şi de alta a drumului. Când se apropie de maşină, un bătrân în pantaloni albaştri de doc şi cu o bonetă pe cap aduna gunoiul strâns în rigolă cu o mătură de un metru.

— *Kali spera,* cârâi bătrânul măturător.

— *Kali spera,* răspunse Rowse, oprindu-se apoi în loc.

Bătrânul era unul din acei dezmoşteniţi ai sorţii care se ocupau de toate lucrurile înjositoare pretutindeni în lume. Îşi aminti de teancul de bancnote rămas de la al-Mansour, scoase o bancnotă cu valoare ridicată şi o vârî în buzunarul de la piept al bătrânului.

— Dragul meu Tom, spuse măturătorul, am ştiut dintotdeauna că ai o inimă de aur.

— Ce naiba cauţi aici, McCready?

— Fă-ţi de lucru cu cheile de la maşină şi spune-mi ce s-a întâmplat, rosti McCready, dând mai departe cu mătura.

Rowse făcu întocmai.

— Bine, spuse McCready. Se pare că e vorba de o navă. Asta înseamnă, probabil, că mica ta încărcătură o să fie pusă la un loc cu cealaltă, mult mai mare, destinată, celor din IRA. Trebuie să

sperăm că aşa stau lucrurile. Dacă marfa ta pleacă pe altă rută şi ajunge în altă parte cu un alt transport, ne întoarcem de unde-am plecat. La Mahoney. Însă ţinând cont că tot ce-ai cerut ar încăpea într-o furgonetă, s-ar putea să le trimită împreună. Ai idee în care port?

— Nu, ştiu doar că e în Europa.

— Întoarce-te la hotel şi fă ce-ţi spune individul, ordonă McCready.

Rowse se instală la volanul maşinii şi plecă. Danny se luă după el pe o motocicletă, ca să se asigure că nu-l mai urmărea şi altcineva. După zece minute, Marks sosi cu maşina în care se afla deja Bill ca să-l ia şi pe McCready. Pe drumul de întoarcere acesta se aşeză pe bancheta din spate şi căzu pe gânduri.

Nava, dacă era vorba într-adevăr de o navă, nu era înregistrată sub pavilion libian. Ar fi fost prea bătător la ochi. Probabil că era un cargobot închiriat, cu un căpitan şi un echipaj despre care nimeni nu ştia nimic. În estul Mediteranei existau o sumedenie de asemenea nave, iar Ciprul era una din ţările de înregistrare preferate.

Dacă era înregistrată pe plan local, trebuia să se deplaseze într-un port libian ca să ia armele, care probabil că aveau să fie ascunse sub o încărcătură perfect normală de lăzi de măsline sau curmale. Cei din IRA mai mult ca sigur că or să însoţească transportul. La plecarea din hotel, era foarte important să fie urmăriţi până la platforma de încărcare, aşa încât numele navei să poată fi notat pentru o ulterioară interceptare.

După identificarea numelui, nava avea să fie urmărită, conform planului, de un submarin prin intermediul periscopului. Submarinul era gata de acţiune şi se găsea în afara apelor Maltei. Un aparat tip Nimrod aparţinând RAF-ului şi situat la baza aeriană engleză Akotiri din Cipru avea să ghideze submarinul până în apropierea cargobotului aflat în mişcare, făcându-se nevăzut imediat după aceea. Submarinul avea să se ocupe de rest până când navele de suprafaţă ale marinei regale puteau efectua interceptarea în apele Canalului Mânecii.

Avea nevoie de numele navei sau cel puţin de portul de destinaţie. Aflându-l pe acesta din urmă, le-ar fi putut cere prietenilor lui de la Lloyds Shipping Inteligence să descopere navele care solicitaseră locuri de ancorare în portul respectiv şi numărul de zile pe care aveau să le petreacă acolo. Asta ar fi redus simţitor raza de acţiune. Ar fi fost posibil ca nici măcar să nu mai aibă nevoie de Mahoney, cu condiţia ca libienii să-i dea

de ştire lui Rowse.

Mesajul pentru Rowse sosi douăzeci şi patru de ore mai târziu, la telefon. Nu era vocea lui al-Mansour, ci a altcuiva. Ulterior inginerii lui McCready descoperiră că era vorba de cineva din Biroul Poporului Libian cu sediul la Nicosia.

— Du-te acasă, domnule Rowse. Vei fi contactat acolo în scurt timp. Măslinele vor ajunge la bordul unei nave, într-un port european. Se va lua legătura cu dumneata personal cu privire la sosire şi la amănuntele legate de preluare.

McCready studie mesajul interceptat în camera lui de hotel. Suspectase al-Mansour ceva? Se hotărâse cumva să răspundă la cacealmaua lui Rowse cu o alta? Dacă bănuia care erau adevăraţii şefi ai lui Rowse, înseamnă că ştia de asemenea că Mahoney şi grupul lui se aflau la rândul lor sub supraveghere. În cazul ăsta, îi ordona lui Rowse să se întoarcă în Anglia ca să-l scape pe Mahoney de urmăritori? Posibil.

În eventualitatea în care nu era doar posibil, ci chiar adevărat, McCready se decise să joace la două capete. O să plece cu Rowse la Londra, dar supraveghetorii or să rămână în preajma lui Mahoney.

Rowse luă hotărârea să-i spună Monicăi dimineaţa. Se întoarse la hotel de la Paphos înaintea ei. Ea sosi de la Limassol la trei noaptea, roşie la faţă şi agitată. Armăsarii erau în perfectă stare şi fuseseră duşi la un grajd de lângă Limassol, îi spuse în timp ce se dezbrăca. Mai trebuia să rezolve doar formalităţile de trecere şi putea să-i aducă în Anglia.

Rowse se trezi devreme, însă ea i-o luase înainte. Privi locul gol din pat, după care ieşi pe coridor să vadă dacă era la ea în cameră. La recepţie primi un mesaj, un bileţel introdus într-un plic cu antetul hotelului.

> Dragă Tom, a fost faimos, dar s-a terminat. Mă întorc la soţul meu, la viaţa mea şi la caii mei. Păstrează-mi o amintire frumoasă, aşa cum voi face şi eu. Monica.

Scoase un oftat. De două ori îi trecuse prin cap că ar fi putut fi altceva decât părea. Citindu-i însă biletul, îşi dădu seama că avusese dreptate de la bun început – era o femeie ca oricare alta. Iar el avea de asemenea o viaţă a lui, o căsuţă la ţară, o carieră de scriitor şi pe Nikki. Dintr-o dată i se făcu nespus de dor de Nikki.

Mergând cu maşina spre aeroportul din Nicosia, presupuse că

ambii sergenţi se aflau undeva în spatele lui. Lucra adevărat, însă McCready nu mai era cu ei. Cu ajutorul directorului secţiei din Nicosia, acesta găsise un avion de comunicaţii al lui Royal Air Force cu destinaţia Lyneham, Wilshire şi se urcase la bordul lui, urmând să ajungă în Anglia înaintea cursei regulate British Airways.

Cu puţin înainte de amiază, Rowse se uită prin hublou şi văzu masa verde a munţilor Trogdos dispărând treptat sub una din aripi. Se gândi la Monica, la Mahoney care sprijinea în continuare tejgheaua barului şi la al-Mansour şi-i păru bine că se întorcea acasă. În orice caz, se simţea mai în siguranţă pe câmpiile înverzite din Gloucestershire decât în căldarea Levantului.

CAPITOLUL CINCI

Rowse ateriză imediat după prânz, câştigând timp fiindcă din Cipru zburase spre vest. McCready ajunsese deja cu o oră înainte, fără ca Rowse să ştie. Ieşind din avion şi străbătând pista care făcea legătura cu terminalul, văzu o femeie îngrijită, îmbrăcată în uniforma companiei British Airways şi ţinând ridicat un carton pe care era scris: DOMNUL ROWSE.

Pasagerul se prezentă.

— A, aveţi un mesaj la biroul de informaţii al aeroportului, chiar lângă vamă, îl îndrumă ea.

Îi mulţumi nedumerit şi se îndreptă spre ghişeul de control al paşapoartelor. Nu-i spusese nimic lui Nikki, vrând să-i facă o surpriză. Mesajul era următorul: LA SCOTT'S. ORA OPT P.M. FAC CINSTE CU HOMARI!

Îi scăpă o înjurătură. Înseamnă că avea să ajungă acasă abia a doua zi dimineaţă. Maşina i se afla în parcarea pe termen lung. Fără îndoială că, dacă nu s-ar mai fi întors, firma aceea ultraeficientă ar fi luat-o de acolo şi ar fi transportat-o la domiciliul văduvei..

Coborî din microbuzul pentru pasageri, îşi recuperă maşina şi-şi reţinu o cameră la unul din hotelurile aeroportului. Avu timp să facă o baie, să se bărbierească, să tragă un somn şi să-şi pună alt costum. Dat fiind că avea de gând să bea mult vin de calitate şi ţinând cont că plătea Firma, se hotărî să ia un taxi până în cartierul de vest al Londrei şi înapoi.

Mai întâi însă o sună pe Nikki. Aceasta se arătă nespus de fericită, iar în vocea ei nestăpânită se putu desluşi un amestec de uşurare şi bucurie.

— N-ai păţit nimic, iubitule?

— Nu, totul e-n ordine.

— Şi ai terminat?

— Da. Documentarea e gata, cu excepţia câtorva amănunte suplimentare de care pot să mă ocup aici în Anglia. Cum te-ai descurcat?

— A, splendid. Ghici ce s-a întâmplat.

— Uluieşte-mă.

— La două zile după ce-ai plecat, a venit la mine un tip. Mi-a zis că se ocupa de mobilarea unui mare sediu al unei firme din

Londra şi căuta covoare şi covoraşe de toate dimensiunile. Le-a cumpărat până la unul, tot ce-aveam în depozit. A plătit cu bani gheaţă. Şaisprezece mii de lire. Suntem bogaţi, iubitule.

Rowse îşi încleştă mâna pe receptor şi-şi aţinti ochii asupra reproducerii după Degas de pe perete.

— De unde era cumpărătorul ăsta?

— Domnul Da Costa? Din Portugalia. De ce?

— Brunet şi cu pielea măslinie?

— Da, cam aşa ceva.

Arab, îşi zise Rowse. Libian. Asta însemna că, în timp ce Nikki se dusese în şura unde ţineau toate covoarele pe care le vindea el când nu se ocupa de scris, altcineva intrase în casă şi probabil că introdusese un microfon în telefon. Era clar că domnului al-Mansour îi plăcea să nu lase nimic la voia întâmplării. Dacă i-ar fi dat un singur telefon imprudent lui Nikki din Viena, Malta sau Cipru, aşa cum fusese tentat s-o facă, s-ar fi dat de gol şi toată misiunea s-ar fi dus de râpă.

— Mă rog, spuse el vesel, nu contează de unde era. Dacă a pus banii jos, înseamnă că e un tip cumsecade.

— Când vii acasă? îl întrebă ea emoţionată.

— Mâine dimineaţă. Să fii pe poziţie pe la nouă.

Se înfiinţă în incinta superbului restaurant pescăresc de pe Mount Street la opt şi zece şi fu condus la masa din colţ unde stătea McCready. Acestuia îi plăceau mesele din colţ. În felul ăsta fiecare din cei doi meseni, stătea cu spatele la un perete, în unghi drept cu celălalt, venindu-le mai uşor să stea de vorbă decât dacă ar fi stat unul lângă altul, deşi aşa ar fi putut vedea amândoi întregul restaurant. „Ai grijă să n-o încasezi niciodată pe la spate”, îi spusese cu ani în urmă unul din ofiţerii care îl pregătiseră. Tipul fusese ulterior trădat de George Blake şi „o încasase” într-una din celulele de interogatoriu ale KGB-ului. McCready îşi petrecuse o bună parte din viaţă cu spatele la perete.

Rowse comandă o porţie de homari şi ceru să i se prepare *a la Neuberg.* McCready mânca tot homari, însă reci şi cu maioneză. Rowse aşteptă până când ospătarul le turnă amândurora câte un pahar de Meursault şi plecă, pomenind abia după aceea de misteriosul cumpărător al covoarelor. McCready mestecă o bucăţică de homar Benbecula, înghiţi şi rosti simplu „drace”, continuând cu o întrebare:

— Ai vorbit mult cu Nikki din Cipru înainte să-ţi pună microfoane în telefonul de la hotel?

— Deloc, răspunse Rowse. Primul apel a fost de la hotelul Post House, cu câteva ore în urmă.

— Bine. De fapt şi bine şi rău. Bine fiindcă n-a avut cum să te ia gura pe dinainte. Rău fiindcă al-Mansour e dispus să meargă atât de departe.

— Am impresia că merge chiar mai departe, spuse Rowse. Nu sunt foarte sigur, dar am impresia că m-a urmărit o motocicletă. O Honda. Atât la parcarea pe termen lung, când mi-am luat maşina în primire, cât şi la Post House. N-am mai văzut-o din taxiul care m-a adus la Londra, însă circulaţia a fost foarte intensă.

— Fir-ar dracu-al dracu, făcu enervat McCready. Cred c-ai avut dreptate. În fundul barului se află o pereche care se tot uită prin crăpătură. Sunt cu ochii pe noi. Nu te întoarce, mănâncă mai departe.

— Un bărbat şi-o femeie? Tinerei amândoi?

— Da.

— L-ai recunoscut pe vreunul?

— Cred că da. Pe tip în orice caz. Întoarce capul, cheamă-l pe ospătarul care se ocupă de vinuri şi vezi dacă poţi să-l identifici. Are părul lins şi o mustaţă pleoştită.

Rowse se întoarse ca să-i facă semn ospătarului. Perechea se afla într-un capăt al barului Scott's, separat de principala sală de mese prin intermediul unui paravan. Rowse făcuse pregătire antiteroristă intensivă, ceea ce însemnase cercetarea a sute de albume cu fotografii, dintre care multe nu aparţineau membrilor IRA. Se întoarse la loc.

— Îl ştiu. Un avocat german. Ultraradical. La început i-a apărat pe cei din Baader-Meinhof. Pe urmă a intrat în rândurile lor.

— Bineînţeles. Wolfgang Ruetter. Şi fata?

— N-am idee. Însă Facţiunea Armatei Roşii foloseşte o grămadă de rockeriţe. În orice caz, o mutră nouă. Or fi alţi supraveghetori trimişi de al-Mansour?

— De data asta nu. Normal ar fi să se folosească de oamenii lui; nu de nişte radicali germani. Îmi pare rău, Tom, îmi vine să-mi trag palme. Fiindcă al-Mansour n-a pus pe nimeni să te urmărească în Cipru şi pentru că am fost atât de prins având grijă să treci toate testele libianului, a existat o perioadă când nu i-am mai dat atenţie afurisitului de Mahoney, paranoicul ăla psihopat. Dacă ăia doi de la bar fac parte din Facţiunea Armatei Roşii, înseamnă că au fost puşi de el. Am crezut că n-o să ne facă probleme. Mă tem că m-am înşelat.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Rowse.

— Deja ne-au văzut împreună. Dacă mai află şi alţii, s-a zis şi cu operaţiunea şi cu tine.

— N-ai putea să te dai drept agentul sau editorul meu?

McCready clătină din cap.

— N-o să meargă, spuse el. Atâta aşteaptă, să mă vadă ieşind pe uşa din spate. Iar dacă plec pe cea din faţă, ca toţi clienţii, mai mult ca sigur că mă fotografiază. Ajunsă în Europa de Est, e imposibil ca poza să nu fie identificată. Continuă să vorbeşti din când în când, dar fii atent la ce-ţi spun. Uite ce vreau să faci.

În timp ce-şi savurau cafeaua, Rowse îl chemă pe ospătar şi-l întrebă unde era toaleta bărbaţilor. Aceasta era aglomerată, aşa cum de fapt bănuise McCready. Bacşişul oferit încasatorului se dovedi nu doar generos, ci de-a dreptul revoltător.

— Doar pentru un telefon? Cum să nu, şefu'.

Convorbirea cu Brigada Specială a poliţiei metropolitane, condusă de un prieten al lui McCready, avu loc în timp ce acesta din urmă semna chitanţa pentru cartea de credit. Fata părăsise localul imediat după ce el ceruse nota de plată.

Când Rowse şi McCready îşi făcură apariţia sub portalul luminat, fata stătea pe jumătate ascunsă pe aleea de lângă măcelăria aflată la mică distanţă. Obiectivul aparatului de fotografiat se fixă asupra chipului lui McCready, iar fata făcu două poze la repezeală. Nu avu nevoie de blitz, fiindu-i suficiente luminile porticului. McCready observă mişcarea, dar nu lăsă să se vadă nimic.

Cei doi se apropiară încet de Jaguarul lui McCready, parcat la câţiva metri. Ruetter ieşi din restaurant şi se îndreptă spre motocicletă. Îşi luă casca şi şi-o puse pe cap, trăgând vizorul. Fata părăsi aleea şi încălecă în spatele lui.

— Au obţinut ce-au vrut, spuse McCready. Pot să dispară în orice clipă. Să sperăm că or să fie suficient de curioşi ca să mai rămână niţel pe loc.

Telefonul din maşina lui McCready zbârnâi. Acesta răspunse. La celălalt capăt al firului se afla prietenul lui din Brigada Specială. McCready îl puse la curent.

— Terorişti, probabil înarmaţi. Battersea Park, lângă pagodă.

Puse receptorul în furcă şi se uită în oglinda retrovizoare.

— La vreo două sute de metri de noi. Încă n-au plecat.

Făcând abstracţie de tensiunea existentă, drumul până la Battersea Park, care de obicei era închis după apusul soarelui nu avu nimic neobişnuit. Apropiindu-se de pagodă, McCready iscodi

cu privirea ambele laturi ale străzii. Nimic. Faptul nu era deloc surprinzător – parcul fusese redeschis doar datorită apelului telefonic al lui Rowse.

— Protecţie diplomatică, bine?

— Da, spuse Rowse şi apucă frâna de mână.

— Dă-i drumul.

Rowse trase brusc frâna în timp ce McCready întoarse Jaguarul într-o manevră neaşteptată. Partea din spate a maşinii descrise o traiectorie circulară, iar cauciucurile scrâşniră în semn de protest. În două secunde limuzina se întoarse cu totul, îndreptându-se acum în direcţia opusă celei iniţiale. McCready se apropie de motocicleta al cărei unic far venea spre el. Două maşini fără însemne, parcate undeva în zonă, îşi aprinseră farurile, iar motoarele lor se treziră la, viaţă.

Ruetter ocoli ca să evite Jaguarul şi reuşi. Puternica motocicletă Honda ieşi de pe carosabil, trecu peste bordură şi intră în parc, unde nu-i lipsi mult să se lovească de una din bănci. Aflat pe locul din dreapta şoferului, Rowse văzu motocicleta efectuând un salt spectaculos şi aruncându-şi pasagerii în iarbă. Celelalte maşini se apropiară, iar din ele coborâră trei bărbaţi.

Ruetter respira cu greutate, însă nu păţise nimic. Se ridică în capul oaselor şi duse mâna sub geacă.

— Poliţia. Nu mişca, rosti o voce lângă el..

Ruetter se întoarse şi dădu peste ţeava unui pistol Webley 38 de serviciu. Chipul de deasupra lui era zâmbitor. Ruetter văzuse şi el Dirty Harry[38] şi se hotărî să nu dea nimănui vreun motiv să-l facă sită. Îşi retrase mâna. Sergentul din Brigada Specială se dădu înapoi, continuând să ţină pistolul cu ambele mâini îndreptat spre fruntea germanului. Un coleg de-al lui scoase un Walther P.38 Parabellum din interiorul gecii de motociclist.

Fata îşi pierduse cunoştinţa. Un bărbat solid cu o haină gri-deschis plecă de lângă una din maşini şi se apropie de McCready. Căpitanul Benson, din Brigada Specială.

— Pe ce-ai pus mâna, Sam?

— Facţiunea Armatei Roşii. Înarmaţi şi periculoşi.

— Fata nu este înarmată, spuse răspicat Ruetter în engleză. E revoltător.

Căpitanul din Brigada Specială scoase un revolver mic din

[38] Serie de filme poliţiste în care Clint Eastwood interpretează rolul unui locotenent de poliţie ale cărui metode depăşesc adeseori cadrul legal, (n. trad.).

buzunar, se apropie de fată, îi vârî automatul în mâna dreaptă, iar apoi îi dădu drumul într-un săculeţ de plastic.

— Ziceam că este, rosti el încet.

— Protestez, spuse Ruetter. Este o încălcare flagrantă a drepturilor noastre cetăţeneşti.

— Cât de adevărat, zise căpitanul pe un ton trist. Ce doreşti, Sam?

— Mi-au făcut poze şi s-ar putea să ştie cum mă cheamă, în plus, m-au văzut cu el, spuse McCready, arătându-l cu degetul pe Rowse. Dacă transpiră ceva, o să se întâmple o nenorocire mare pe străzile Londrei. Vreau să-i piteşti şi să ai grijă să nu ia legătura cu nimeni. Fără urme şi fără să fie daţi pe post. După un asemenea accident sunt făcuţi zob. Eventual într-un spital, la loc sigur, ce zici?

— Mă gândesc să-i duc la contagioşi, la izolare totală. Săracii de ei, i-am găsit în comă şi pe deasupra nici n-aveau acte. O să am nevoie de câteva săptămâni ca să-i identific.

— Mă numesc Wolfgang Ruetter, spuse neamţul. Lucrez ca avocat în Frankfurt şi vreau să vorbesc cu ambasadorul ţării mele.

— Ce chestie, cum ajungi la jumătatea vieţii cum începi să surzeşti, se plânse căpitanul. Băgaţi-l în maşină, băieţi. Bineînţeles că imediat după identificare o să trebuiască să-i deferesc justiţiei. Numai că s-ar putea să dureze cam multicel. Ţinem legătura, Sam.

Ca regulă generală, nici chiar un membru înarmat şi identificat al unei grupări teroriste, care este arestat pe teritoriul Angliei, nu poate fi reţinut mai mult de şapte zile fără a compărea în faţa instanţei, fapt stabilit în Normele de prevenire a actelor teroriste. Însă din când în când fiecare regulă are câte o excepţie, chiar şi în ţările democratice.

Cele două maşini de poliţie fără însemne se îndepărtară. McCready şi Rowse se urcară în Jaguar. Trebuiau să iasă din parc, pentru ca acesta să poată fi închis la loc.

— După ce se termină toată povestea or să vină să mă caute pe mine sau pe Nikki? întrebă Rowse.

— Încă n-au procedat aşa niciodată, spuse McCready. Hakim al-Mansour e un profesionist. La fel ca mine, acceptă şi el că în jocul ăsta n-ai numai de câştigat, ci şi de pierdut. O să dea din umeri şi o să se concentreze asupra operaţiunii următoare. Cu Mahoney e ceva mai complicat, însă de vreo douăzeci de ani IRA e cu ochii doar pe informatorii proprii sau pe cei cu funcţii

importante. Sunt convins că o să se întoarcă în Irlanda ca să se împace cu Statul Major al IRA. Iar ei or să aibă grijă cel puţin să nu-l mai trimită în misiuni în care să aibă motive de răzbunare personală. Altfel spus, mai ai răbdare câteva zile.

ROWSE se întoarse cu maşina în Gloucestershire în dimineaţa următoare, ca să-şi reia existenţa obişnuită şi să aştepte promisul semn de viaţă din partea lui Hakim al-Mansour. Conform propriului punct de vedere, de îndată ce primea informaţiile privitoare la data şi locul unde aveau să sosească armele, urma să i le comunice lui McCready. Pornind de la aceste date, SIS-ul avea să caute nava, s-o identifice în Marea Mediterană şi s-o intercepteze fie în Atlanticul de Est, fie în Canalul Mânecii, punând totodată mâna pe Mahoney şi echipa lui, care aveau să fie prezenţi la bord. Era simplu ca bună ziua.

Omul de legătură îşi făcu apariţia după şapte zile. Un Porsche negru intră în curtea lui Rowse, iar din el coborî un tânăr. Acesta se uită în jur la iarba verde şi la rondurile de flori scăldate de soarele sfârşitului de mai. Era brunet, sumbru şi venea dintr-un ţinut mult mai arid şi mai aspru.

— Tom, te caută cineva, îl strigă Nikki.

Tom se ivi din grădina din spatele casei. Nu lăsă să se vadă nimic în expresia politicoasă şi întrebătoare ce i se aşternuse pe chip, însă îl recunoscuse pe individ. Era cel care-l urmărise între Tripoli şi La Valletta, iar apoi îl escortase până la avionul de Cipru cu două săptămâni în urmă.

— Da? spuse el.

— Domnul Rowse?

— Eu sunt.

— Am un mesaj din partea domnului Aziz.

Vorbea într-o engleză acceptabilă şi îngrijită, prea îngrijită pentru a fi curgătoare. Îşi recită mesajul aşa cum îl memorase.

— Încărcătura dumneavoastră va sosi la Bremerhaven. Trei lăzi cu însemne de birotică. Semnătura va garanta luarea în primire. Ecluza nouă. Depozitul din Neuberg. Rossmannstrasse. Trebuie să le încărcaţi în douăzeci şi patru de ore de la data sosirii. În caz contrar vor dispărea. Este limpede?

Rowse repetă adresa exactă, întipărindu-şi-o în minte. Tânărul se urcă la loc în maşină.

— Încă ceva. Când? În ce zi?

— A, da. Pe douăzeci şi patru. Marfa soseşte pe data de douăzeci şi patru la prânz.

Porni maşina şi plecă, lăsându-l pe Rowse cu gura căscată. După câteva minute o luă la goană spre telefonul public din sat, asigurându-se din nou că nu-l urmăreşte nimeni. Telefonul lui de-acasă continua să fie supravegheat, după cum i-o confirmaseră experţii şi trebuia să rămână aşa încă vreo câteva zile.

— Cum dracu pe douăzeci şi patru? urlă McCready pentru a zecea oară. Asta înseamnă de azi în trei zile. Trei zile, fir-ar să fie.

— Mahoney e tot acolo? întrebă Rowse.

Venise la Londra la insistenţele lui McCready şi se întâlniseră la una din locuinţele secrete ale Firmei, un apartament din Chelsea. Deocamdată tot nu putea să-l aducă pe Rowse la Century House – din punct de vedere oficial, continua să fie *persona non grata.*

— Da, sprijină barul de la Apollonia, e înconjurat de trupa lui, aşteaptă un cuvânt de la al-Mansour şi se află sub supravegherea oamenilor mei.

Îşi dăduse deja seama că existau doar două posibilităţi. Fie că libienii minţeau în legătură cu ziua de douăzeci şi patru, testându-l din nou pe Rowse şi vrând să vadă dacă poliţia avea să efectueze vreun raid la depozitul din Neuberg. În acest caz, al-Mansour ar fi avut timp să-şi trimită nava în altă parte. Fie că el, McCready, fusese tras în piept, situaţie în care Mahoney şi gaşca lui reprezentau o pistă falsă, probabil fără să-şi, dea seama nici ei.

De un singur lucru era sigur: nici o navă nu putea ajunge din Cipru în Bremerhaven, via Tripoli sau Syrta, în trei zile. În timp ce Rowse era în maşină şi se îndrepta spre Londra, McCready se consultase cu un prieten din Dibben Place, Colchester, sediul lui Lloyds Shipping Intelligence. Omul fusese categoric. Era nevoie de o zi de la Paphos, de pildă, până la Tripoli sau Syrta. Încă o zi, de fapt o noapte, pentru încărcare. Două zile până-n Gibraltar şi încă cinci până-n nordul Germaniei. Minimum şapte zile şi cel mai probabil opt.

Aşadar, ori era vorba de o testare a lui Rowse, ori nava care transporta armamentul ieşise deja în larg. Conform calculelor angajatului de la Lloyds, dacă urma să amareze în portul Bremerhaven pe 24, înseamnă că acum se găsea undeva la vest de Lisabona şi se îndrepta spre nord, urmând să treacă de Finisterre.

Lloyds tocmai verifica denumirile navelor aşteptate la Bremerhaven pe data de 24 şi având drept punct de plecare unul

din porturile din Marea Mediterană când sună telefonul. Era expertul Agenţiei, care sunase pe firul scurt.

— Nu există nici una, spuse el. Nici o navă nu e aşteptată pe 24 din Marea Mediterană. Probabil că ai fost greşit informat.

Şi încă cum, îşi zise McCready. Hakim al-Mansour se dovedise a fi unul din marii maeştri ai acestui joc. Se întoarse spre Rowse.

— În afară de Mahoney şi trupa lui, mai există şi *altcineva* în hotel care să-ţi fi mirosit cât de cât a IRA?

Rowse clătină din cap.

— Mă tem că ne întoarcem la albumele cu fotografii, spuse McCready. Le luăm la puricat până nu mai ştim de noi.. Dacă descoperi vreo figură pe care ai mai văzut-o la Tripoli, în Malta sau în Cipru, anunţă-mă imediat. Te las cu ele. Mai am de rezolvat nişte chestii.

Nu se osteni nici măcar să se consulte, cu cei de la Century House înainte de-a le cere ajutor americanilor. Avea prea puţin timp ca să respecte ierarhiile şi procedura. Se duse să-l vadă pe directorul secţiei CIA-ului din Grosvenor Square, care era în continuare Bill Carver.

— Aoleu, Sam, zău că nu ştiu. Nu-i chiar atât de simplu să deviezi un satelit. Nu poţi să foloseşti un Nimrod?

Aparatele Nimrod din dotarea RAF-ului pot efectua fotografii de mare precizie ale navelor aflate în larg, dar au tendinţa de-a zbura prea jos şi riscă să fie observate. Există, totodată, problema altitudinii şi a faptului că trebuie să piardă mult timp survolând o porţiune cât mai întinsă a apelor.

McCready stătu pe gânduri vreme îndelungată. Dacă ar fi ştiut că transportul încăpuse deja pe mâinile celor din IRA, aici în ţară, n-ar mai fi pierdut nici o clipă şi ar fi alertat deja CIA-ul cu privire la ameninţarea ce plana asupra ambasadorului lor la Londra, aşa cum fusese semnalată de medicul libian aflat în cortul lui Gaddafi.

Dar de câteva săptămâni îl preocupa doar oprirea transportului de arme înainte de intrarea în ţară. Acum însă, având nevoie de ajutorul CIA-ului, le dădu vestea trăsnet.

Bill Carver ţâşni de pe scaun de parcă l-ar fi propulsat un arc nevăzut. Atât el cât şi McCready ştiau că, dincolo de catastrofa pe care ar fi reprezentat-o asasinarea unui ambasador al Statelor Unite pe pământ englez, Charles şi Carol Price se dovediseră a fi cei mai simpatizaţi emisari americani din ultimele decenii. Doamna Thatcher n-ar fi fost deloc dispusă să ierte o organizaţie care ar fi permis să i se întâmple ceva lui Charlie Price.

— O să-ţi primeşti satelitul ăla blestemat, spuse Carver, dar pe viitor fă bine şi anunţă-mă din timp, fir-ar să fie.

Era aproape miezul nopţii când Rowse, plictisit din cale-afară, îşi îndreptă din nou atenţia asupra albumului numărul unu, cel al începuturilor. Lângă el se afla un expert în fotografii de la Century House. În încăpere fuseseră instalate un proiector şi un ecran, aşa încât imaginile puteau fi prezentate pe ecran, efectuându-se eventuale modificări ale chipurilor.

Cu puţin înainte de ora unu Rowse se opri.

— Asta, spuse el, poţi s-o treci pe ecran?

Chipul aproape că umplu un perete întreg.

— Lasă prostiile, spuse McCready, a ieşit de mult din joc. Fost-ai lele, acum s-a cuminţit.

Figura îl privi de pe ecran, cu nişte ochi obosiţi, protejaţi de o pereche de ochelari cu ramă groasă şi cu fruntea încreţită de riduri şi mărginită de un păr cărunt cu luciri metalice.

— Scoate-i ochelarii, spuse Rowse. Pune-i în loc nişte lentile de contact maro.

Tehnicianul efectuă schimbările indicate. Ochelarii dispărură iar ochii încetară să fie verzi, devenind căprui.

— Cât de veche e fotografia?

— De vreo zece ani, răspunse tehnicianul.

— Îmbătrâneşte-l cu zece ani. Păr mai puţin, trăsăturile mai accentuate, bărbie dublă.

Tehnicianul făcu întocmai. Acum bărbatul arăta cam de şaptezeci de ani.

— Căneşte-i părul. Negru ca pana corbului, cu vopsea de păr.

Şuviţele cărunte şi din ce în ce mai rare deveniră negre ca smoala.

Rowse scoase un fluierat.

— Stătea singur într-un colţ al terasei de la Apollonia, spuse el. Nu vorbea cu nimeni, izolat cu desăvârşire.

— Stephen Johnson a fost şeful de personal al IRA, al *vechiului* IRA, cu douăzeci de ani în urmă, îl informă McCready. A părăsit organizaţia acum zece ani după o ceartă înverşunată cu cei din noua generaţie, pe tema noii linii de acţiune. Acum are şaizeci şi cinci de ani. Vinde maşini agricole în County Clare, pentru numele lui Dumnezeu.

Rowse rânji.

— Era unul dintre cei mai buni, s-a certat cu ceilalţi, a plecat scârbit, se ştia că nu mai face parte din joc şi nu putea fi contactat de nimeni – mai cunoşti pe cineva în situaţia asta?

— Câteodată, tinere domn Rowse, îmi vine să cred că ai ceva minte, recunoscu McCready.

Apoi îi telefonă unui prieten din poliţia irlandeză, aşa-numita Gardă Siochana. În mod oficial, se presupune că legăturile dintre garda irlandeză şi omologii ei englezi în lupta împotriva terorismului sunt formale şi destul de reci. În realitate însă, între profesionişti aceste relaţii sunt adeseori chiar mai calde şi apropiate decât şi-ar dori-o o parte din politicienii radicali.

De data asta îl trezi din somn pe un lucrător, din Brigada specială irlandeză, care se afla acasă în Ranelagh şi cu care avu o discuţie pe la ora micului dejun.

— E-n concediu, spuse McCready. Potrivit reprezentantului local al gărzii, s-a apucat de golf şi mai pleacă din când în când să joace în alte părţi, de obicei în Spania.

— În sudul Spaniei?

— Posibil. De ce?

— Ţii minte figura din Gibraltar?

Şi-o aminteau foarte bine amândoi. Trei ucigaşi din IRA, care plănuiseră să plaseze o bombă de mare putere în Gibraltar, fuseseră „scoşi din producţie” de un comando al SAS-ului, prematur dar definitiv. Teroriştii sosiseră pe Stâncă deghizaţi în turişti din Costa del Sol, iar poliţia şi Contrainformaţiile spaniole se dovediseră de un real folos.

— Lumea a tot vorbit că ar mai fi existat şi un al patrulea individ, unul care stătea în Spania, îşi aduse aminte Rowse. În plus, zona Marbella e ticsită de terenuri de golf.

— Jigodia, şuieră McCready. Jigodia asta bătrână. A revenit în activitate.

În toiul dimineţii McCready primi un telefon de la Bill Carver, după care plecă împreună cu Rowse la ambasada americană. Carver îi întâmpină în holul principal, îi puse să semneze la intrare şi-i conduse în biroul lui din subsol, unde avea şi el o încăpere destinată studierii şi modificării fotografiilor.

Satelitul îşi făcuse bine treaba, deplasându-se încet şi la mare înălţime deasupra Atlanticului de Est, aţintindu-şi obiectivele de mare precizie asupra unei porţiuni de apă aflată între coastele portugheză, spaniolă şi franceză şi cuprinzând dintr-o dată un perimetru marin de peste o sută de mile.

Dând curs unei sugestii a prietenului său de la Lloyds, McCready ceruse un studiu al dreptunghiului acvatic ce pornea din Lisabona şi se îndrepta spre nord, până la Golful Biscaya. Locul fluxului fotografic permanent care alimenta oficiul naţional

de identitate în afara Washingtonului fusese luat de instantanee ale fiecărei nave aflate în perimetrul respectiv.

— Drăcovenia aia trage-n poză tot ce depăşeşte în mărime o cutie de Coca-Cola, declară Carver cu mândrie. Vrei să începi?

Dreptunghiul de apă cuprindea peste o sută douăzeci de ambarcaţiuni, dintre care jumătate erau nave de pescuit. McCready le elimină din calcul, deşi nu excluse posibilitatea de-a reveni asupra lor mai târziu. Bremerhaven avea chiar şi un port special pentru navele de pescuit, însă acestea erau sub pavilion german, iar o navă străină care ar fi venit să descarce nu peşte, ci bunuri de larg consum, ar fi dat de bănuit. Se concentră asupra cargoboturilor şi a câtorva iahturi particulare mari şi luxoase, ignorând de asemenea cele patru pacheboturi. Lista redusă cuprindea cincizeci şi trei de ambarcaţiuni.

Ceru ca toate aşchiile de metal ce pluteau pe uriaşa întindere de apă să fie mărite pe rând, până când umpleau ecranul. Bărbaţii din cameră le examinară pe fiecare, cercetând toate detaliile. În cazul unora nu corespundea direcţia de deplasare. Cele ce se îndreptau spre nord, către Canalul Mânecii, erau treizeci şi una la număr.

La două şi jumătate McCready se opri ceva mai mult ca de obicei.

— Individul ăla, îi spuse el tehnicianului lui Bill Carver. Cel care stă la marginea punţii de comandă. Poţi să-l aduci mai aproape?

— Se face, răspunse americanul.

Cargobotul fusese fotografiat lângă Finisterre în ziua anterioară, chiar înainte de apusul soarelui. Un marinar îşi găsise ceva de lucru pe puntea prova, în timp ce un altul stătea la marginea punţii de comandă şi se uita la el. În timp ce McCready şi Rowse priveau, nava deveni din ce în ce mai mare pe ecran, claritatea imaginii neavând nimic de suferit. Forpicul şi pupa navei ieşiră în cadru, iar silueta bărbatului singur crescu şi mai mult.

— De la ce înălţime se fotografiază?

— O sută zece mile, răspunse tehnicianul.

— Măiculiţă, asta da tehnologie, zise Rowse.

— Îţi trage-n poză şi un număr de maşină pe care să-l citeşti fără probleme, declară americanul plin de aceeaşi mândrie.

Cargobotul respectiv fusese imortalizat în peste douăzeci de cadre. Când bărbatul de pe puntea de comandă ocupă cea mai mare parte a peretelui, Rowse ceru ca gradul de mărire a fotografiilor să fie acelaşi pentru toate. Pe măsură ce imaginile

se succedau, bărbatul dădea impresia că se mişcă, aidoma benzilor desenate din epoca victoriană.

Îşi întoarse ochii de la marinar şi-şi îndreptă privirile spre apa mării, după care îşi scoase bereta cu cozoroc şi-şi trecu o mână prin părul ce începuse să se răărească. Poate că o pasăre marină tocmai scosese un ţipăt deasupra lui. Cert este că îşi ridică figura spre cer.

— Stop, spuse Rowse. Mai aproape.

Tehnicianul mări chipul până când în cele din urmă trăsăturile începură să nu se mai desluşească foarte clar.

— Drace, şopti McCready peste umărul lui Rowse. Omul nostru. Johnson.

Ochii îmbătrâniţi şi obosiţi de sub părul rar şi negru ca tăciunele îi priveau de pe ecran. Bătrânul din colţul terasei restaurantului Apollonia. Fostul combatant.

— Numele navei, spuse McCready, ne trebuie numele navei.

Acesta se afla scris la prova şi din fericire satelitul continuase să filmeze chiar şi atunci când cargobotul se îndreptase spre nord, intersectând linia orizontului. Exista o singură imagine şi aceea dintr-un unghi destul de mic, care captase cuvântul de lângă ancoră. *Regina IV.* McCready puse mâna pe telefon şi-şi chemă prietenul de la Lloyds Shipping Intelligence.

— Nu se poate, spuse acesta după treizeci de minute, după verificarea registrelor. *Regina IV* are peste zece mii de tone şi a plecat de pe ţărmul Venezuelei. N-ai reţinut corect numele.

— Nu e nici o greşeală, îl contrazise McCready. Are cam două mii de tone, merge spre nord, iar acum a trecut de Bordeaux.

— Rămâi pe recepţie, rosti vocea veselă din Colchester. Are gânduri necurate?

— Mai mult ca sigur, răspunse McCready.

— Te mai sun, zise omul de la Lloyds.

Se ţinu de cuvânt, telefonându-i din nou după aproape o oră. McCready îşi petrecuse cea mai mare parte a acestui interval vorbind tot la telefon cu un grup de oameni cu sediul în Poole, comitatul Dorset.

— *Regina* e o denumire foarte obişnuită, începu omul de la Lloyds. Ca şi *Stei la Maris.* Motiv pentru care numele este urmat de litere sau de cifre romane, în aşa fel încât navele să se deosebească una de alta. Întâmplarea face să avem o *Regina VI* înregistrată la Limassol şi care cred că acum se află la Paphos. Cam de două mii de tone. Căpitan german, echipaj format din ciprioţi greci. Proprietari noi – o companie navală înregistrată în

Luxemburg.

Guvernul libian, îşi zise McCready. Şiretlicul era extrem de simplu. Nava pleca din Marea Mediterană sub numele de *Regina VI.* În mijlocul Atlanticului bara verticală dinaintea V-ului era ştearsă, trasându-se o alta după el. Un falsificator iscusit putea schimba corespunzător şi documentele navei. Agenţii aveau să permită accesul onorabilei *Regina IV* în Bremerhaven, cu o încărcătură ce consta în birotică şi bunuri de larg consum din Canada, nemai trecându-i nimănui prin *cap* să verifice şi să vadă că de fapt *Regina IV* plecase din Venezuela.

În zorii celei de-a treia zile, căpitanul Holst îşi aţinti privirea pe ferestrele din faţă ale cabinei, cercetând marea care începuse să-şi schimbe culoarea spre o nuanţă mai deschisă. N-avea cum să confunde semnalul luminos, care despicase cerul chiar în faţa lui, rămase suspendat preţ de o clipă iar apoi coborâse vertiginos în apă. O petardă. Un semnal de avarie.. Uitându-se atent în lumina incertă, desluşi însă ceva la o milă sau două de ei şi anume pâlpâirea gălbuie a unei flăcări. Le ordonă celor din sala maşinilor să reducă viteza la jumătate, puse mâna pe un emiţător şi-l chemă pe unul din pasagerii aflaţi dedesubt, într-una din cuşete. Bărbatul răspunse apelului şi-şi făcu apariţia după mai puţin de un minut.

Căpitanul Holst îi arătă fără un cuvânt cele văzute pe geam. Pe apele liniştite din faţa lor o ambarcaţiune de pescuit cu motor, lungă de nici cincisprezece metri, se legăna incert. Era evident că avusese loc o explozie în zona motorului. Un nor de fum negru se ridica de sub punte, amestecându-se cu licărul unei flăcări portocalii. Gabierul şi celelalte vele erau pe jumătate arse şi înnegrite.

— Unde suntem? întrebă Stephen Johnson.

— În Marea Nordului, între Yorkshire şi ţărmul olandez, răspunse Holst.

Johnson puse mâna pe binoclul căpitanului şi-l îndreptă spre mica ambarcaţiune de pescuit din faţă. La pupa se puteau desluşi *cuvintele. Fair Maid,* Whitby.

— Trebuie să ne oprim şi să-i ajutăm, spuse Holst în engleză. Aşa cere legea mării.

Nu ştia ce anume transporta şi nici n-avea chef să afle. Şefii lui îi dăduseră nişte ordine, precum şi o primă extrem de generoasă. Membrii echipajului fuseseră la rândul lor plătiţi cum se cuvine. Lăzile de măsline din Cipru fuseseră încărcate la Paphos şi erau

absolut în regulă. În timpul escalei de două zile la Syrta, pe ţărmul Libiei, o parte a încărcăturii fusese descărcată, iar apoi încărcată la loc. Arăta la fel ca mai înainte. Holst ştia că exista pe undeva şi niscai marfă ilicită, dar n-o descoperise şi nici n-avea de gând să încerce. Dovada faptului că încărcătura era extrem de periculoasă îi fusese furnizată de cei şase pasageri – doi din Cipru şi alţi patru din Syrta. Precum şi de schimbarea numeralului imediat după ce trecuseră de „Stâlpii lui Hercule”. Spera ca în douăsprezece ore să scape de toate şi de, toţi. O să se întoarcă prin Marea Nordului, o să-i redea navei numele de *Regina VI* odată ajuns în larg şi o să se înapoieze frumuşel în Limassol, portul de unde plecase. Însă o să fie mult mai bogat.

Iar pe urmă o să se pensioneze. Toţi anii în care transportase încărcături dubioase, formate din lăzi şi oameni, în Africa de Vest, la fel ca ordinele bizare ale noilor proprietari cu sediul în Luxemburg – toate astea or să fie de domeniul trecutului. O să se pensioneze la cincizeci de ani iar cu banii strânşi o să deschidă un restaurant pe una din insulele greceşti, împreună cu soţia lui, o grecoaică pe nume Maria şi o să trăiască liniştiţi până la sfârşitul zilelor.

Johnson nu păru încântat de idee.

— Nu putem opri, spuse el.

— Trebuie.

Vizibilitatea începuse să crească. Văzură o siluetă pârlită şi înnegrită ieşind din cabina timonei, împleticindu-se până pe puntea principală, încercând, în ciuda durerilor, să facă un semn disperat cu mâna, iar în cele din urmă prăbuşindu-se cu faţa în jos.

Un alt ofiţer din IRA îşi făcu apariţia în spatele lui Holst. Acesta simţi în spate ţeava unui pistol.

— Mergi mai departe, spuse o voce fără inflexiuni.

Holst nu neglijă ameninţarea pistolului, dar se uită la Johnson.

— Dacă o fac şi dacă cei de-acolo or să fie salvaţi de o altă navă, aşa cum o să se întâmple mai devreme sau mai târziu, o să ne raporteze. O să fim opriţi şi întrebaţi de ce am procedat aşa.

Johnson aprobă din cap.

— Atunci intră-n ei şi scufundă-i, ordonă cel cu pistolul. Nu ne oprim.

— Putem să le acordăm primul ajutor, iar pe urmă să chemăm paza de coastă olandeză, spuse Holst. Nu urcă nimeni la bord. Când apare cuterul olandez, ne continuăm drumul. Or să ne facă

nişte semne de mulţumire şi cu asta basta. O să ne coste doar treizeci de minute.

Johnson se convinse că aşa era cel mai bine şi dădu din cap.

— Lasă pistolul, îi spuse el celuilalt.

Holst manevră nava pentru „cu toată viteza înapoi”, iar *Regina* încetini imediat. Dându-i un ordin în greacă timonierului, Holst părăsi puntea de comandă şi coborî în partea centrală a navei înainte de-a ajunge pe puntea prova. Îşi coborî privirea spre ambarcaţiunea de pescuit care se apropia, iar pe urmă îi făcu un semn cu mâna timonierului. Motoarele ajunseră la „cârma zero”, iar mişcarea domoală a *Reginei* o duse încet până în preajma pescadorului avariat..

— Atenţiune, *Fair Maid,* strigă Holst, uitându-se în jos la ambarcaţiunea care se afla undeva sub pră.

Îl văzură cu toţii pe bărbatul prăbuşit pe puntea teugii încercând să se mişte şi leşinând din nou. *Fair Maid* se legănă lângă nava mai mare până ajunse în apropierea părţii ei centrale, unde copastia se afla ceva mai jos. Holst făcu vreo câţiva paşi pe nava lui şi-i strigă ceva în greceşte unuia dintre membrii echipajului, ordonându-i să arunce bandula la bordul lui *Fair Maid.* Însă operaţiunea se dovedi inutilă.

În timp ce pescadorul trecea pe lângă partea centrală a *Reginei*, bărbatul de pe punte îşi reveni, sări în picioare cu o agilitate remarcabilă ţinând cont de arsurile grave pe care le avea, înşfăcă o gheară de abordaj din apropiere şi o azvârli peste copastia *Reginei* fixând-o zdravăn pe unul din tacheţii de la prova lui *Fair Maid.* Un al doilea bărbat se ivi în goană din cabina de timonă a pescadorului şi făcu acelaşi lucru la pupa. *Fair Maid* încetă să plutească în derivă.

Alţi patru bărbaţi ieşiră în pas alergător din cabină, săriră pe acoperiş şi aterizară dincolo de copastia *Reginei.* Totul se întâmplă atât de rapid şi cu o atât de bună coordonare a mişcărilor încât căpitanul Holst abia avu timp să strige:

— *Was zum Teu fel ist denn das*?[39]

Bărbaţii erau îmbrăcaţi la fel: salopete negre tip combinezon de camuflaj, cizme din cauciuc cu talpă adezivă şi căciuliţă de lână neagră. Chipurile erau şi ele înnegrite, însă nu din cauza funinginii. Un pumn bine plasat şi puternic îl izbi pe căpitanul Holst în plexul solar, obligându-l să cadă în genunchi. Mai târziu acesta avea să declare că nu-i mai văzuse niciodată în acţiune

[39] Ce dracu’ mai e şi asta? (în lb. germană, în text – n. trad.).

pe membrii Trupelor de Intervenţie Marină, echivalentul pe mare al paraşutiştilor şi nici nu mai voia să-i vadă.

Între timp, pe puntea principală îşi făcuseră apariţia patru ciprioţi, membri ai echipajului. Unul din bărbaţii în negru le strigă un ordin în greacă, iar cei patru se supuseră. Se întinseră pe punte cu, faţa în jos şi rămaseră nemişcaţi, spre deosebire de cei patru membri ai IRA care ieşiră pe uşa laterală a suprastructurii, fiind cu toţii înarmaţi.

Doi îşi dădură seama la timp că pistoalele lor nu puteau face mare lucru în faţa unor carabine Heckler Koch MP5, aşa încât aruncară armele pe punte şi ridicară mâinile. Ceilalţi doi încercară să şi le folosească. Unul avu noroc, fu împuşcat în picioare şi supravieţui, urmând să-şi petreacă restul vieţii în cărucior: Cel de-al patrulea se dovedi lipsit de şansă şi încasă patru gloanţe în piept.

Şase bărbaţi îmbrăcaţi în negru dădură buzna pe puntea *Reginei.* Al treilea care urcase la bord fusese Tom Rowse. Acesta sui în goană scara de tambuchi ce ducea spre puntea de comandă. Exact când ajunse la capătul ei, Stephen Johnson ieşi dinăuntru. Văzându-l pe Rowse, ridică repede mâinile.

— Nu trage, paraşutistule. S-a terminat, strigă el.

Rowse se dădu într-o parte şi arătă cu ţeava pistolului mitralieră spre scară.

— Jos, spuse el.

Bătrânul membru al IRA începu să coboare spre puntea principală. În spatele lui Rowse avu loc o mişcare făcută de cineva care stătuse în uşa de la cabina timonei. Acesta simţi mişcarea, se întoarse pe jumătate şi auzi detunătura pistolului. Glontele îi găuri salopeta chiar deasupra umărului. Nu mai avu timp nici să se oprească şi nici să strige. Trase repede, aşa cum fusese învăţat, de două ori câte două focuri, gloanţele de 9 mm găsindu-şi ţinta într-o fracţiune de secundă.

Văzu cum silueta din cadrul uşii recepţionează toate gloanţele în piept, fiind lipită de tocul uşii, aplecându-se în faţă şi dând la iveală un păr lung şi blond ca spicul grâului. Apoi căzu pe punte, fără viaţă şi cu un firicel de sânge prelingându-i-se din colţul gurii pe care cel ce-o împuşcase o sărutase nu cu mult timp în urmă.

— Măi să fie, se auzi o voce lângă el. Monica Browne. Cu „e” la sfârşit.

Rowse se întoarse.

— Ticălosule, spuse el încet, ai ştiut, nu-i aşa?

— Nu, am bănuit doar, răspunse McCready, care ieşise cu pas

măsurat din ambarcaţiunea de pescuit după încetarea împuşcăturilor. Vezi tu, Tom, a trebuit s-o verificăm după ce-a intrat în vorbă cu tine. Este într-adevăr – mai bine zis „era” – Monica Browne, dar s-a născut şi a fost crescută la Dublin. După ce s-a măritat pentru prima oară, la douăzeci de ani, a petrecut opt ani în Kentucky. După divorţ s-a recăsătorit cu maiorul Eric Browne, un tip mult mai în vârstă, bogat şi care, din cauza abuzurilor alcoolului, evident că habar n-avea de devotamentul fanatic al soţiei sale pentru cauza IRA. E adevărat şi că avea o herghelie, însă nu la Ashford, în comitatul englez Kent, ci în celălalt Ashford, din ţinutul irlandez Wicklow.

Echipa pierdu două ore „făcând curăţenie”. Căpitanul Holst colaboră cu tot elanul, recunoscând că avusese loc un transfer de lăzi în larg, în care fusese implicat un pescador plecat din Finisterre. Le dădu şi numele pe care McCready îl comunică la Londra, urmând a fi transmis mai departe autorităţilor spaniole. Dacă se grăbeau, puteau pune mâna pe armele pentru ETA cât încă se aflau la bordul traulerului. În acest fel, SIS-ul îşi exprima recunoştinţa faţă de ajutorul oferit de spanioli în incidentul ce avusese loc în Gibraltar.

Căpitanul Holst recunoscu de asemenea că tocmai intrase în apele teritoriale engleze când avusese loc abordarea, în acest fel, problema urma să încapă pe mâna avocaţilor, dat fiind că era vorba de jurisdicţia Angliei. McCready n-avea nici un chef ca, membrii IRA să fie mutaţi în Belgia şi eliberaţi imediat după aceea, aşa cum se întâmplase cu părintele Ryan.

Oamenii aduseră cele două cadavre pe puntea principală şi le aşezară unul lângă altul, învelindu-le cu nişte cearşafuri luate din cabinele de dedesubt. Cu ajutorul echipajului greco-cipriot, se dădură la o parte învelitorile care acopereau lăzile şi se trecu la inspectarea încărcăturii, operaţiune efectuată de comandoul TIM-ului. După două ore, locotenentul care-i comanda îi raportă lui McCready:

— Nimic, domnule.

— Cum adică nimic?

— O grămadă de măsline, domnule.

— Doar măsline?

— Şi câteva lăzi pe care scrie „aparatură de Birou”.

— Ce conţin?

— Aparatură de birou, domnule. Şi mai sunt trei armăsari. Sunt foarte neliniştiţi, domnule.

— Dă-i dracului de cai, să vezi eu ce neliniştit sunt, spuse

McCready pe un ton sumbru. Arată-mi ce-ai găsit.

Coborî împreună cu Rowse, urmându-l pe ofiţer. Locotenentul îl duse să vadă toate cele patru magazii. În prima dintre ele, copiatoarele şi maşinile de scris japoneze se ghiceau prin părţile laterale ale lăzilor, care fuseseră sparte cu ranga. În alte două, o sumedenie de cutii de măsline cipriote se revărsaseră din lăzile distruse care fuseseră deschise fără excepţie. În cea de-a patra magazie se găseau trei boxe mari pentru cai. În fiecare dintre ele câte un armăsar necheza şi se mişca înnebunit de frică.

McCready simţi un gol în stomac, încercând acel sentiment îngrozitor care te apasă când îţi dai seama că ai fost tras pe sfoară, ai făcut exact ce nu trebuia şi o să ţi se spargă toate oalele-n cap. Dacă se prezenta la Londra doar cu o încărcătură de măsline şi maşini de scris, cei de-acolo aveau să-l frigă la foc mic.

Un tânăr membru al comandoului trimis de TIM stătea lângă ei în magazia unde se aflau caii. Părea că se pricepe la animale. Vorbea încet cu ele, încercând să le calmeze.

— Domnule? întrebă el.

— Da.

— De ce au fost trimişi?

— A, sunt cai arabi pur-sânge. Îi duceau la herghelie pentru împerechere, spuse Rowse.

— Nici vorbă, rosti tânărul membru al comandoului. Sunt nişte cai obişnuiţi, buni pentru şcoala de echitaţie. E drept că sunt armăsari, dar destul de trecuţi.

Puseră iar mâna pe răngi şi distruseră scândurile pereţilor primei boxe pentru cai. Când lemnul începu să cedeze, căutările luară sfârşit. Între pereţii interiori şi exteriori ai boxelor de transport realizate la comandă specială exista un spaţiu liber destul de mare. Oamenii adunaţi acolo dădură cu ochii de cutiile de Semtex-H stivuite, de lansatoarele de rachete RPG-7 lipite unul de altul şi de rândurile de proiectile sol-aer. Celelalte, boxe scoaseră apoi la iveală mitralierele, muniţia, grenadele, minele şi mortierele.

— Cred că acum putem să chemăm paza de coastă, spuse McCready.

Ieşiră din magazie şi se întoarseră pe puntea principală, sub strălucirea caldă a soarelui dimineţii. Paza de coastă avea s-o preia pe *Regina* şi s-o ducă la Harwich, unde avea să fie oprită oficial, iar pasagerii şi membrii echipajului aveau să fie arestaţi.

Apa fusese deja îndepărtată de la bordul lui *Fair Maid,* care-şi

recăpătase unghiul de plutire iniţial. Grenadele fumigene pentru efecte speciale care simulaseră incendiul fuseseră aruncate în apă cu multă vreme în urmă.

Teroristul din IRA cu genunchiul zdrobit, a cărui sângerare fusese oprită de un bandaj destul de primitiv dar eficient, aplicat de doi membri ai comandoului, era livid şi stătea rezemat de un perete de compartimentare, aşteptându-l pe medicul militar care urma să vină cu o fregată aflată acum la o jumătate de milă de traversul navei. Ceilalţi doi fuseseră legaţi cu cătuşele de un ponţii aflat tot pe punte, iar cheia cătuşelor ajunse în buzunarul lui McCready.

Căpitanul Holst coborâse fără să obiecteze împreună cu echipajul într-una din magazii – nu cea în care se afla armamentul – iar apoi stătuseră cu toţii printre lăzile cu măsline până când unul din agenţii pazei de coastă le aruncase o scară.

Stephen Johnson fusese încuiat în cabina lui situată sub punte.

La terminarea operaţiunii, cei cinci membri ai Trupelor de Intervenţie Marină săriră pe acoperişul cabinei lui *Fair Maid* şi dispărură dedesubt. Motorul pescadorului porni. Doi membri ai comandoului îşi făcură apariţia din nou pentru câteva clipe şi dezlegară ambarcaţiunea. Locotenentul îşi luă un ultim rămas bun de la McCready, făcându-i un semn cu mâna, iar *Fair Maid* se puse în mişcare. Acesta era stilul de lucru al războinicilor din unităţile secrete: îşi făcuseră datoria şi n-avea rost să zăbovească.

Tom Rowse se aşeză, cu umerii căzuţi, pe rama de bocaport a uneia din magazii, alături de corpul întins pe spate al Monicăi Browne. Lângă cealaltă parte a punţii *Reginei* îşi făcu apariţia fregata, iar ghearele de abordaj o fixară de nava aflată în apropiere, permiţându-le primilor ei pasageri să urce la bord. Aceştia începură să discute cu McCready.

O pală de vânt mişcă un colţ al cearşafului, descoperind chipul aflat sub el. Rowse rămase cu privirea aţintită asupra acelei feţe frumoase pe care moartea o făcea să fie atât de calmă. Vântul împrăştie una din şuviţele blonde care-i mângâie chipul, întinse mâna ca s-o aşeze la loc. Cineva se aşeză lângă el şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— S-a terminat, Tom. N-aveai de unde să ştii. N-ai nici o vină. Ştia foarte bine ce face.

— Dacă aş fi ştiut că e aici, n-aş fi ucis-o, spuse încet Rowse.

— Atunci te-ar fi ucis ea pe tine. Fii sigur că ar fi făcut-o.

Marinarii descuiară încăperile unde se aflau teroriştii din IRA

şi-i duseră spre fregată. Doi infirmerii sub supravegherea unui chirurg îl aşezară pe rănit pe o targă şi-l transportară în aceeaşi direcţie.

— Şi-acum ce-o să se întâmple? întrebă Rowse. McCready privi marea şi cerul, iar pe urmă scoase un oftat.

— Acum, Tom, intră pe fir avocaţii. Ei preiau întotdeauna cazurile de genul ăsta, reducând viaţa, moartea, pasiunea, curajul, lăcomia, râvna şi măreţia la jargonul sterp pe care-l folosesc când îşi fac meseria.

— Şi tu?

— A, eu o să mă înapoiez la Century House. O să mă întorc în fiecare seară în apartamentul meu micuţ, o să ascult muzică şi o să mănânc fasole. Iar tu o să te duci la Nikki, prietene, o s-o strângi tare în braţe, o să-ţi scrii cărţile şi o să dai uitării toată povestea asta. Hamburg, Viena, Malta, Tripoli, Cipru – uită-le pe toate. S-a terminat.

Stephen Johnson trecu sub pază pe lângă ei. Se opri şi-i privi pe cei doi englezi. Avea acel accent puternic, specific oamenilor care trăiesc în pârloagele de pe ţărmul vestic.

— Va veni şi ziua noastră, spuse el, recitând deviza Armatei Republicane Irlandeze.

McCready îşi ridică privirea şi clătină din cap.

— Nu, domnule Johnson, ziua voastră a trecut de mult. Doi sanitari aşezară cadavrul teroristului din IRA pe o targă şi se îndepărtară.

— De ce-a făcut-o, Sam? De ce dracu a făcut-o? întrebă Rowse.

McCready se aplecă în faţă şi trase la loc cearşaful peste chipul Monicăi Browne. Sanitarii se întoarseră ca s-o ducă şi pe ea.

— Fiindcă a crezut, Tom. Nu în ce trebuie, fireşte. Dar a crezut.

Se ridică, trăgându-l pe Rowse după el.

— Hai, băiete, mergem acasă. Lasă lucrurile aşa cum sunt, Tom. N-ai ce face. A murit aşa cum şi-a dorit-o, hotărându-şi singură soarta. Acum e o simplă pierdere de război. Ca şi tine, Tom. Ca noi toţi.

INTERLUDIU

JOI, când audierea intră în cea de-a patra zi, Timothy Edwards hotărî că avea să fie şi ultima. Voia să i-o ia înaintea lui Denis Gaunt, nelăsându-i timp acestuia să înceapă.

Edwards văzuse cum doi dintre colegii lui aflaţi de partea cealaltă a mesei, responsabilii pentru Operaţiuni Interne şi pentru Emisfera Vestică, se înmuiaseră treptat, fiind gata să facă o excepţie în cazul lui Sam McCready şi să-l păstreze în funcţie printr-un artificiu oarecare. După încheierea sesiunii de miercuri a audierilor, cei doi îl luaseră deoparte pe Edwards, în barul din Century House şi-i expuseseră fără echivoc punctul lor de vedere, propunându-i să găsească o modalitate de a-l ţine pe bătrânul Dezinformator în continuare în Serviciu.

Dar asta nu corespundea nicicum planurilor lui Edwards. Spre deosebire de ceilalţi, el ştia că ideea de-a provoca pensionarea înainte de termen a Dezinformatorului fusese a subsecretarului permanent al Foreign Officeului, un om care, într-o bună zi, urma să hotărască împreună cu alţi patru colegi cine avea să fie următorul director al SIS-ului. Să te pui de-a curmezişul dorinţelor unui astfel de om ar fi fost o mare prostie.

— Denis, am ascultat cu toţii cu mult interes relatarea performanţelor lui Sam, care ne-a impresionat puternic. Dar realitatea e că acum trebuie să facem faţă cerinţelor anilor nouăzeci, perioadă în care nu-şi mai au locul aceste... Cum să le spun?... Aceste măsuri active şi încălcări ale procedurilor noastre bine stabilite. Mai e nevoie să-ţi amintesc ce zarvă au făcut metodele lui Sam în Caraibe iarna trecută?

— Nu-i nevoie, Timothy, spuse Gaunt. Tocmai voiam să evoc eu însumi episodul, ca ultimă dovadă a valorii muncii lui Sam în Serviciu.

— Te rog, îl invită Edwards, uşurat la gândul că aceasta avea să fie ultima pledoarie înainte de rostirea sentinţei, de altfel inevitabilă.

— În plus, îşi zise el în gând, cu siguranţă că acest episod avea să-i facă pe colegii lui să vadă că acţiunile lui McCready erau mai degrabă ale unui cow-boy decât ale unui reprezentant al Maiestăţii Sale. Funcţionarii mai mărunţi n-aveau decât să-l aclame pe Sam la întoarcerea din misiune, chiar înaintea Anului

Nou, la Barul „Hole în the Wall”[40], dar sarcina de-a obloji orgoliile rănite ale Scotland Yardului şi ale Home Officeului, precum şi de a-i potoli mânia Foreign Officeului, îi revenise lui Edwards, iar amintirea acestui interludiu continua să-l scoată din sărite.

Denis Gaunt străbătu oarecum şovăielnic încăperea şi luă de pe biroul funcţionarului de la arhivă dosarul pe care acesta i-l pusese la dispoziţie. În ciuda afirmaţiilor sale, ar fi dorit nespus de mult să evite afacerea din Caraibe. Oricât de mult îşi admira şeful, era conştient că atunci Sam întrecuse măsura, îşi amintea perfect de potopul de note informative care se abătuse asupra celor de la Century House imediat după Anul Nou, ca şi de discuţia cu directorul, la care McCredy fusese pur şi simplu somat să participe pe la mijlocul lui ianuarie.

Noul director avea doar două săptămâni de când fusese instalat în funcţie. În chip de cadou de noul an, se trezise că-i aterizează pe birou detaliile activităţii desfăşurate de Sam în Caraibe. Din fericire, cei doi se cunoşteau de mult aşa că, după tunetele şi fulgerele oficiale, Sir Mark se pare că scosese şase sticle din berea preferată a lui McCready, pe care le băuseră în cinstea începutului de an şi a unei promisiuni: aceea de-a nu mai încălca regulile.

Şase luni mai târziu, din motive pe care Sam nu le ştia dar le putea bănui, directorul i se arătase mult mai puţin favorabil.

Gaunt presupunea, greşit de altfel, că Sir Mark hotărâse să nu se grăbească şi să aştepte până în vară pentru a cere pensionarea lui McCready. Nici prin gând nu-i trecea de la ce nivel înalt venise ordinul.

McCready însă ştia. Nu era nevoie nici să i se spună, nici să i se dovedească. Îl cunoştea pe director. Ca orice bun comandant, Sir Mark îţi spunea în faţă când călcai, greşit, te muştruluia de-ţi mergeau fulgii dacă el considera că meriţi, sau chiar te concedia dacă lucrurile stăteau atât de rău încât să justifice aşa ceva. Dar o făcea personal. În rest, pentru oamenii lui se bătea ca un tigru. Ceea ce însemna că, de data asta, ordinul venise mult mai de sus şi că se trecuse peste capul lui.

Denis Gaunt se întoarse la locul lui cu dosarul, iar Timothy Edwards îi surprinse privirea lui McCready şi zâmbi. Da, eşti un tip periculos, Sam, îi spuse el în gând. Teribil de talentat, numai că vremea ta s-a dus. Ce păcat. Numai puţin să te fi deşteptat, atât cât să respecţi regulile şi s-ar fi găsit un loc şi pentru tine.

[40] Gaură în zid, (n. trad.).

Acum e prea târziu, mai ales că ai reuşit să te pui rău cu un om ca Robert Inglis. Lumea anilor nouăzeci va fi o cu totul altă lume – va fi lumea mea şi a celor ca mine. În trei sau patru ani voi fi director şi atunci cei ca tine chiar că nu vor mai avea ce să caute aici. Aşa că, Sam, băiete, e mai bine să pleci de acum. Pentru că până atunci vom avea o echipă complet nouă – agenţi tineri şi inteligenţi care fac ce li se spune, respectă regulile şi nu-i deranjează pe oamenii importanţi.

Sam McCready îi întoarse zâmbetul. Mare javră eşti, Timothy, i se adresă la rândul lui, tot în gând. Ai impresia că un serviciu de informaţii nu trebuie decât să facă şedinţe, să se zgâiască la diagrame realizate pe calculator şi să-i pupe în fund pe cei de la Langley. Sigur, informaţia americană de tip semnal, ca şi canalele lor electronice, sunt grozave. Cele mai bune din lume chiar – e şi normal, cu tehnologia lor... cu sateliţii şi cu toată aparatura lor de ascultare şi interceptare. Toate astea însă pot fi păcălite, Timothy, puiule. S-a inventat cândva o chestie pe nume *maskirovka,* de care probabil că nici n-ai auzit. E o invenţie rusească, Timothy, care înseamnă arta de-a construi aeroporturi, hangare, poduri, ba chiar întregi divizii de blindate, toate false, din tinichea şi placaj, care induc în eroare „zburătoarele" alea mari ale americanilor. Aşa că uneori nu-ţi rămâne decât să te duci să le vezi cu ochii tăi, să infiltrezi, un agent în mijlocul lor, să recrutezi un nemulţumit sau să angajezi un trădător. Tu, Timothy, n-ai fi reuşit niciodată să ajungi un agent adevărat, cu toate cluburile la care eşti înscris şi cu nevasta aia a ta din lumea bună. KGB-ul te-ar fi mâncat fript în exact două săptămâni.

Gaunt se pregătea să-şi înceapă ultima pledoarie, încercând să justifice întâmplările din Caraibe şi să nu piardă simpatia celor doi înalţi funcţionari care, cu o seară în urmă, păruseră dispuşi să se răzgândească şi să recomande doar o mustrare. McCready îşi aruncă ochii pe fereastră.

Da, lucrurile se schimbă, dar nu aşa cum crede Timothy Edwards. După încheierea războiului rece lumea a-nceput s-o ia razna pe tăcute. O să vină şi bubuielile, dar mai încolo. În Rusia recolta zace nestrânsă pe câmp din cauza lipsei echipamentului agricol. La toamnă o să putrezească în silozuri fiindcă n-o să existe mijloace de transport. Foametea o să înceapă în decembrie, sau poate în ianuarie şi o să-l împingă pe Gorbaciov înapoi în braţele KGB-ului şi ale înaltului Comandament, care o să-l facă să plătească pentru erezia din vara lui 1990. Anul 1991 n-o să fie deloc uşor.

Orientul mijlociu e un butoi cu pulbere, în timp ce agenţia cel mai bine informată din zonă, Mossad-ul israelian, e privită la Washington ca un paria, dându-i apă la moară şi lui Timothy Edwards.

McCready scoase un oftat. Să-i ia dracu pe toţi. Poate că răspunsul la toate problemele astea e barca aceea din Devon.

— Totul a început în decembrie, pe o mică insulă din nordul Caraibelor, spuse Gaunt, deschizând dosarul pe care îl avea în faţă.

McCready se trezi adus brusc la realitatea din Century House. A, da, Caraibele, îşi aminti el, insulele alea blestemate.

DE DOI BANI SPERANŢĂ

CAPITOLUL UNU

Gulf Lady ajunse acasă, navigând pe apele scânteietoare, cu o oră înainte de apus. Julio Gomez stătea undeva la prova, cu fundul lui mare aşezat pe acoperişul cabinei şi cu picioarele încălţate în mocasini pe puntea din faţă. Trăgea mulţumit dintr-unul din trabucele sale portoricane a căror duhoare se împrăştia pe deasupra răbdătoarelor ape ale Caraibelor.

În clipa aceea era cum nu se poate mai satisfăcut. La zece mile în urmă lăsase acea spectaculoasă cădere de apă unde Great Bahama Bank se revarsă în Santaren Channel, unde peştii de apă dulce se amestecă cu cei ai oceanului, unde tonii vânează bonitele, care la rândul lor umblă după peşti *ballyhoo* şi unde, din când în când, toţi aceştia cad pradă martinilor şi celorlalţi peşti mari.

În lada veche şi plină de zgârieturi din spatele punţii deschise se aflau două dorade frumoase, una pentru el şi una pentru căpitanul care acum se găsea la cârmă şi-şi ducea clientul acasă, la Port Plaisance.

Cei doi peşti nu reprezentau toată recolta zilei.. Mai prinsese o zvârlugă pe care o aruncase înapoi în apă, câteva bonite mai mici, folosite apoi ca momeală, un ton cu aripioare aurii, pe care îl apreciase la vreo treizeci şi cinci de „kilograme, înainte ca acesta să” se scufunde atât de brusc şi de adânc încât fusese nevoit să taie firul ca să nu rămână fără el în câteva clipe, precum şi alţi doi peşti care-i dăduseră de furcă o jumătate de oră fiecare. Aruncase peştii mari la loc în mare, dar păstrase doradele, care se numărau printre cele mai gustoase exemplare din apele tropicale.

Lui Julio Gomez nu-i plăcea să ucidă. Ceea ce-l aducea de fiecare dată în acest pelerinaj anual era fiorul pe care i-l dădeau şuieratul mulinetei şi al firului desfăşurat, tensiunea undiţei arcuite şi bucuria înfruntării dintre mamiferul-om şi peştele care se opunea cu o forţă monstruoasă. Fusese o zi minunată.

Departe în stânga, mult dincolo de insulele Dry Tortuga,

ascuns sub partea vestică a orizontului, globul mare şi roşu al soarelui cobora, la întâlnirea cu marea, potolindu-şi căldura pârjolitoare în răcoarea brizei de seară şi a nopţii ce începea să se lase.

La trei mile înaintea lui *Gulf Lady,* insula se înălţa deasupra apei. În douăzeci de minute aveau să fie în dană. Gomez azvârli mucul trabucului în apa careul primi cu un sfârâit scurt şi-şi frecă braţele. În ciuda tenului închis la culoare şi a pielii măslinii, odată ajuns în camera lui de la pensiune o să trebuiască să-şi dea bine de tot cu crema aceea contra arsurilor. La timonă, Jimmy Dobbs nu avea asemenea probleme: născut şi crescut pe insulă, proprietar al iahtului pe care îl închiria turiştilor care voiau să iasă în larg la pescuit, avea o piele ca abanosul, asupra căreia soarele nu avea nici un efect.

Julio Gomez îşi dădu picioarele jos de pe teugă şi sări de pe acoperişul cabinei pe puntea pupa.

— Lasă-mă pe mine, Jimmy. Poţi să te apuci de curăţenie.

Jimmy Dobbs afişă un zâmbet larg, îi predă timona şi, înarmat cu o găleată şi o perie, începu să împingă solzii şi fragmentele de intestine afară, prin gurile de scurgere. Cinci sau şase rândunele de mare îşi făcură apariţia pentru a culege resturile din siajul ambarcaţiunii. În apele oceanului nimic nu se iroseşte, mai ales dacă e vorba de ceva de natură organică.

Existau, desigur şi pescadoare mai moderne în Caraibe, nave pe care erau montate instalaţii de spălat alimentate de motoare, baruri, televizoare, ba chiar şi videocasetofoane; nave cu instalaţii electronice de depistare a bancurilor de peşti şi cu un personal navigant suficient pentru o călătorie în jurul lumii. *Gulf Lady* nu avea nimic din toate astea. Era un clincher vechi de lemn din care săreau aşchiile şi cu un motor Diesel Perkins care scotea un fum de nedescris, dar care străbătuse mai multe ape decât văzuseră fandosiţii din florida Kays cu toate radarele lor laolaltă. Avea o cabină mică pe puntea din faţă, un hăţiş de undiţe şi fire de pescuit mirosind de la o poştă a peşte şi a untură, precum şi o punte pupa cu zece suporturi de undiţă şi un singur scaun, cioplit din scânduri de stejar şi acoperit cu câteva perne, ca indiciu maxim al confortului.

Jimmy Dobbs nu avea nevoie de cipuri de siliciu care să-i găsească peştele; şi-l găsea singur, aşa cum învăţase de la tatăl său, pândind cea mai mică schimbare de nuanţă pe suprafaţa apei, fiecare încreţitură neaşteptată şi fiecare despicare a valurilor de vreuna din fregatele aflate în zare. Avea un al nu ştiu

câtelea simţ care-i spunea exact unde anume sunt peştii la momentul respectiv şi cum se hrănesc. Şi îi găsea întotdeauna. De aceea Julio Gomez venea să pescuiască aici cu el în fiecare vacanţă.

Pe Julio îl încântau atât simplitatea extremă a insulei, cât şi lipsa oricărei urme de tehnologie modernă de la bordul lui *Gulf Lady.* Cea mai mare parte a existenţei sale profesionale şi-o petrecea lucrând cu tehnologia americană modernă, introducând informaţii în computer sau conducând o maşină în traficul încâlcit din centrul oraşului Miami. În vacanţă voia să aibă doar mare, soare şi vânt... la care se adăuga pescuitul, căci Julio Gomez avea două mari pasiuni: meseria şi pescuitul. De cel din urmă avusese parte de cinci zile încoace şi-i mai rămăseseră două: vinerea şi sâmbăta. Duminică avea să se întoarcă în Florida cu avionul iar luni avea să se prezinte la lucru împreună cu Eddie. Gândul acesta îl făcu să scoată un oftat.

Şi Jimmy Dobbs era un om mulţumit. Ziua petrecută împreună cu clientul şi prietenul său fusese plină, buzunarul îi era căptuşit cu niscai dolari din care putea să-i cumpere „jumătăţii" lui o rochie şi ducea acasă un peşte grozav pentru cina lor şi a droaiei de copii care îl aşteptau. Ce şi-ar mai fi putut dori de la viaţă?

Acostară puţin după ora cinci la cheul vechi din lemn, construit special pentru ambarcaţiunile de pescuit şi care ar fi trebuit să se prăbuşească de mult, dar încă n-o făcuse. Fostul guvernator promisese să ceară Londrei o subvenţie pentru construirea unuia nou, dar fusese înlocuit, iar Sir Marston Moberley nu era câtuşi de puţin interesat de pescuit. După cum nu-l interesau nici oamenii insulei, dacă te luai după vorbele care se schimbau în barurile din mahala – mai întotdeauna adevărate.

În timp ce-şi făcea pregătirile pentru noapte, *Gulf Lady* fu înconjurată ca de obicei de îmbulzeala copiilor curioşi să vadă prada şi dornici să ajute la transportul peştelui pe ţărm, precum şi de vorbăria cântată şi melodioasă a băştinaşilor.

— Eşti liber mâine, Jimmy? întrebă Gomez.

— Sigur. Vrei să ieşi iar?

— Doar de-aia am venit. Ne vedem la opt.

Julio Gomez îi promise unui puşti un dolar ca să-i ducă peştele, cei doi părăsind docul împreună şi intrând pe străduţele cufundate deja în întuneric ale lui Port Plaisance. Nu aveau mult de mers, pentru că în Port Plaisance nu există distanţe mari. Nefiind foarte întins, oraşul seamănă mai degrabă cu un sat.

Era genul de orăşel pe care îl găseşti pe cele mai multe dintre

insulele caraibiene mai mărunte: o adunătură de case, majoritatea de lemn, vopsite în culori vii, cu acoperişuri de şindrilă şi poteci pe care sunt presărate mici fragmente de scoici. Pe mal, de jur împrejurul micului port mărginit de cheul ca o semilună şi ridicat din blocuri de coral, la care acosta săptămânal o navă comercială, se înălţau structurile cele mai mândre ale insulei: clădirea vămii, tribunalul şi monumentul eroilor. Toate construite din blocuri de coral, tăiate şi lipite demult cu mortar.

Mai aproape de centrul orăşelului se găseau primăria, mica biserică anglicană, secţia de poliţie şi principalul hotel, Quarter Deck. În afara lor şi a unui depozit de fier vechi nu foarte arătos, situat în celălalt capăt al portului cele mai multe clădiri erau din lemn. Tot pe mal, chiar la ieşirea din oraş, se afla şi reşedinţa guvernatorului, albă şi împrejmuită cu ziduri albe, cu două tunuri de pe vremea împăratului Napoleon la poartă şi un catarg înfipt în mijlocul pajiştii cu iarbă verde, atent îngrijită. În timpul zilei pe catarg flutura drapelul britanic; acum, în timp ce Julio Gomez străbătea oraşul în direcţia pensiunii unde trăsese, steagul era coborât cu pompă de un ofiţer de poliţie asistat de un aghiotant al guvernatorului.

Gomez ar fi putut sta la Quarter Deck, dar prefera atmosfera mai intimă din pensiunea doamnei Macdonald. Văduvă, cu un păr creţ şi alb ca zăpada şi cam la fel de voluminoasă ca Gomez însuşi, făcea o budincă de moluşte să-ţi lingi degetele şi alta nu.

Dădu colţul pe străduţa pe care se află pensiunea, ignorând afişele electorale ţipătoare ce fuseseră lipite pe aproape toate gardurile şi zidurile şi o văzu în lumina amurgului, măturând treptele din faţa casei frumos întreţinute – ritual pe care îl îndeplinea de câteva ori pe zi. Îl întâmpină pe musafirul care se întorcea cu prada cu acelaşi zâmbet cald dintotdeauna.

— Vai, domnu’ Gomez, ce peşte frumos!

— Pentru cină, doamnă Macdonald. Cred că o să fie de ajuns pentru toţi.

Gomez îi dădu banii puştiului, care o tuli cu averea recent agonisită şi urcă la el în cameră. Doamna Macdonald se retrase în bucătărie, ca să pregătească dorada şi s-o pună la grătar. Gomez se spălă, se bărbieri şi se schimbă, punându-şi o pereche de pantaloni crem şi o cămaşă de plajă colorată, cu mâneci scurte. Hotărî că i-ar cădea bine o bere foarte mare şi foarte rece, aşa că ieşi din nou în oraş, îndreptându-se spre barul hotelului Quarter Deck.

Deşi nu era decât şapte, se lăsase noaptea, iar oraşul era

cufundat în întuneric, cu excepţia petelor de lumină ale ferestrelor. Scăpat de străduţele dosnice, Gomez intră în Piaţa Parlamentului, care avea în centru un pâlc ordonat de palmieri, iar pe trei dintre laturi biserica anglicană, secţia de poliţie şi în fine hotelul Quarter Deck.

Trecu pe lângă poliţie, unde încă mai ardeau becurile electrice alimentate de generatorul municipal care zumzăia jos, în zona docurilor. Din clădirea aceasta mică, ridicată din blocuri de coral, inspectorul-şef Brian Jones şi o brigadă impecabilă, formată din doi sergenţi şi opt agenţi, vegheau asupra păstrării ordinii şi respectării legii în comunitatea cu cea mai scăzută rată a criminalităţii din emisfera vestică. Venit din Miami, Gomez nu putea decât să se mire la contactul cu o societate în care nu existau droguri, bande de hoţi, jafuri, prostituţie sau violuri, care avea o bancă (nejefuită niciodată până acum) şi doar vreo zece furturi mai însemnate pe an. Scoase un oftat, trecu prin faţa bisericii şi intră pe sub portalul de la Quarter Deck.

Barul se afla în stânga. Îşi alese un scaun într-un colţ de la capătul cel mai îndepărtat şi comandă o bere mare şi rece. Prepararea peştelui avea să dureze cel puţin încă o oră ceea ce-i lăsa timp şi pentru o a doua bere, ca să-i ţină de urât primei. Barul era deja pe jumătate plin, fiind localul preferat pentru udarea gâtlejului de toţi turiştii şi expatriaţii. Sam, barmanul jovial cu jachetă albă, împărţea gama obişnuită de punciuri, beri, sucuri, Coca Cola, daiquiri şi cocteiluri bune pentru stins jarul romului Mount Gay.

La opt fără cinci, Julio Gomez vârî mâna în buzunar, în căutarea banilor cu care să-şi achite nota. Când ridică privirea, încremeni cu ochii la bărbatul care tocmai intrase în bar, şi comanda ceva de băut la celălalt capăt al tejghelei. În clipa următoare se lăsă în scaun, în aşa fel încât să fie acoperit de corpul clientului de alături. Deşi nu-i venea să-şi creadă ochilor, ştia că nu se înşelase. După ce ţi-ai petrecut patru zile şi patru nopţi din viaţă stând la un lat de masă de un om, privindu-l în ochi şi citind acolo doar ură şi dispreţ, nu-i uiţi atât de uşor chipul, nici chiar după opt ani. N-ai cum să ştergi cu buretele figura unui om de la care, după patru zile şi patru nopţi, n-ai putut scoate nimic, nici măcar un nume şi care te-a obligat să-i dai o poreclă ca să ai ce pune în dosar.

Gomez îi făcu semn lui Sam să-i mai umple o dată paharul, plăti toate cele trei beri şi se retrase într-un colţ mai întunecos. Dacă omul acesta era aici, înseamnă că avea un motiv special.

Dacă locuia la un hotel, trebuia să aibă şi un nume. Gomez voia să ştie care era numele acela. Rămase în colţul pe care şi-l alesese, stând la pândă şi aşteptând. La ora nouă bărbatul, care băuse de unul singur câteva pahare de rom Mount Gay, se ridică şi ieşi. Plecând de la locul lui ferit, Gomez se luă după el.

În Piaţa Parlamentului individul urcă într-o maşină de teren japoneză, porni motorul şi demară. Gomez privi înjur disperat. Nu avea la îndemână nici un mijloc de transport. Însă în faţa hotelului se afla un scuter cu cheia în contact. Clătinându-se nesigur, Gomez o luă pe urmele jeepului.

Acesta ieşi din oraş şi o apucă pe drumul de coastă – singurul, de altfel – care făcea înconjurul întregii insule. La proprietăţile din interior, dintre dealuri, se ajungea pe drumuri mai mici, pline de praf, care făceau legătura cu această şosea. Jeepul trecu de cea de-a doua concentrare demografică a insulei, satul de băştinaşi cunoscut sub denumirea de Shantytown[41], iar apoi pe lângă pista de iarbă a aeroportului.

O ţinu tot înainte până, la capătul opus al insulei. Aici şoseaua se învecina cu Golful Teach, care-şi datora numele lui Edward Teach, aşa-zisul Pirat Barbă-Neagră, care ancorase şi se ospătase cândva aici. Maşina părăsi şoseaua şi intră pe un drum care se sfârşea, nu după multă vreme, în faţa unor porţi de fier forjat ce închideau un domeniu mare şi înconjurat de un zid. Şoferul nu dădu nici un semn că ar fi observat farul stingher şi nesigur care-i urmărise încă de la plecarea din faţa hotelului Quarter Deck, însă cu siguranţă că-l văzuse.

Din umbra de lângă poartă se desprinse un om care se repezi să deschidă poarta şi să lase jeepul să treacă. Dar şoferul încetini şi opri. Întinse mâna şi desprinse de pe capotă un reflector puternic de mare putere. Raza lui îl prinse pe Gomez în timp ce străbătea intersecţia, după care trecu mai departe, se întoarse şi-l urmări până când dispăru pe şosea.

O jumătate de oră mai târziu, Gomez lăsă scuterul la locul lui din faţa hotelului şi se înapoie acasă pe jos. Era gânditor şi îngrijorat. Ştia foarte bine cine era omul pe care-l văzuse şi era sigur că nu se înşela. Acum aflase şi unde locuia. Dar fusese la rândul lui văzut. Nu putea decât să spere că, după opt ani, nu fusese recunoscut în întunericul nopţii caraibiene când trecuse timp de câteva secunde prin apropiere, pe scuterul acela care scotea un pârâit atât de strident.

[41] Mahalaua, (n. trad.).

Doamna Macdonald era supărată că întârziase aproape două ore la cină şi nu făcu nici un secret din asta. Îi servi totuşi dorada şi-l urmări cum mănâncă fără nici un chef. Părea dus pe gânduri, motiv pentru care făcu o singură remarcă.

— Prostii, îl mustră ea. Nici nu există aşa ceva pe-aici, pe vreuna din insulele astea.

Julio Gomez rămase treaz toată noaptea, gândindu-se la ce avea de făcut. Nu ştia cât avea de gând individul să rămână pe insulă. Dar prezenţa lui aici trebuia semnalată britanicilor, îşi zise. Şi în orice caz locul unde se afla acum. Pentru că acesta avea, cu siguranţă, o semnificaţie specială. Ar fi putut merge la guvernator, însă ce-ar fi putut face acest om? Probabil că nu exista nici un motiv pentru o arestare. Şi nu se aflau pe teritoriul american. Asta nu însemna că ar, fi crezut că inspectorul-şef Jones, cu brigada lui de piţigoi, ar fi avut mai multă greutate decât guvernatorul. Era nevoie de un ordin direct de la Londra, ca răspuns la o cerere de extrădare formulată personal de Unchiul Sam. Putea să dea un telefon dimineaţă. Însă renunţă imediat la acest gând. Sistemul public de comunicaţii al insulei era reprezentat printr-o linie telefonică ce făcea legătura cu Nassau, în Bahamas şi abia de-acolo cu Miami. Nu avea de ales; trebuia să se întoarcă în Florida dis-de-dimineaţă.

În aceeaşi seară, zborul Delta de la Washington ateriză pe aeroportul din Miami. Printre pasageri se afla un funcţionar englez ostenit, al cărui paşaport îl identifica drept domnul Frank Dillon. Avea la el şi alte hârtii, pe care nu avu nevoie, să le prezinte, dat fiind că sosea cu un zbor intern şi care dovedeau că este angajat al Foreign Officeului şi solicitau tot concursul în activitatea pe care o desfăşura.

Nici din paşaportul pe care nu trebui să-l arate şi nici din celelalte hârtii nu reieşea că numele lui adevărat era Sam McCready. Asta n-o ştiau decât câţiva înalţi funcţionari ai CIA-ului din Langley, Virginia, în a căror companie îşi petrecuse o săptămână activă, participând la un seminar referitor la rolul serviciilor de informaţii în lumea liberă din deceniul nouă. Asta însemnase audierea unei serii de prelegeri ţinute de profesori universitari şi alţi oameni de ştiinţă care nu foloseau niciodată un cuvânt simplu când putea fi înlocuit cu altele zece, dar complicate.

La ieşirea din aeroport, McCready făcu semn unui taxi şi ceru să fie dus la hotelul Sonesta Beach din Key Biscayne. Aici îşi

reţinu o cameră şi se desfătă cu o cină de homar, înainte de-a cădea într-un somn adânc şi liniştit. Avea în faţă – sau cel puţin aşa credea – şapte zile în care să se prăjească pe marginea piscinei, să citească frumuşel câteva romane poliţiste uşoare şi numai din când în când să-şi ridice ochii din paharul, cu daiquiri ca să se uite după vreuna din fetele ce se plimbau prin preajmă.

Century House era departe. Iar serviciul DDPO rămăsese pe mâinile capabile ale adjunctului său, Denis Gaunt. Era timpul, îşi spuse el înainte de-a adormi, ca Dezinformatorul să se mai şi bronzeze.

Vineri dimineaţă Julio Gomez părăsi pensiunea doamnei Macdonald, fără să ceară returnarea banilor pentru cele două zile rămase şi cu mii de scuze. Îşi luă valiza şi ieşi în Piaţa Parlamentului, de unde luă unul din cele două taxiuri ale oraşului şi ceru să fie dus la aeroport.

Avea bilet pentru duminică la zborul BWIA cu destinaţia Nassau iar de acolo cu legătură până la Miami. Chiar dacă în linie dreaptă distanţa până la Miami era mai scurtă, nu exista nici un zbor direct, ci numai prin Nassau. Oraşul nu avea agenţie de voiaj, aşa că rezervările se făceau direct la aeroport. Nu putea decât să spere că exista o cursă BWIA vineri dimineaţă. Nu observă că fusese urmărit încă de când se urcase în taxi, în Piaţa Parlamentului.

La aeroport îl aştepta o mare dezamăgire. Clădirea terminalului, un fel de hangar lung unde se afla vama şi mai nimic altceva, era – dacă nu închisă complet – aproape pustie. Un singur ofiţer de la paşapoarte stătea în lumina soarelui de dimineaţă şi citea un *Miami Herald* vechi de o săptămână pe care cineva, probabil că însuşi Gomez, îl abandonase mai demult.

— Azi nu, domnule, răspunse el vesel. Vinerea niciodată nu pleacă nimic.

Gomez îşi aruncă privirea peste aerodromul acoperit cu iarbă. În faţa micului hangar metalic se găsea un avion Piper Navajo Chief. Un bărbat în cămaşă şi pantaloni de lucru tocmai îi făcea verificarea. Gomez se apropie de el şi-l întrebă:

— Pleci astăzi?

— Mda, spuse pilotul, american şi el.

— Poţi să iei un pasager?

— În nici un caz, răspunse pilotul. E un avion particular. E al şefului meu.

— Şi unde-l duci pe şeful dumitale? Spre Nassau? întrebă

Gomez.

— Nu. Spre Key West.

Inima lui Gomez începu să bată mai tare. Din Key West putea să ia unul din numeroasele avioane spre Miami.

— Crezi că pot să vorbesc cu şeful dumitale?

— Domnul Klinger? Vine cam peste-o oră.

— O să-l aştept, spuse Gomez.

Îşi găsi un loc umbros lângă peretele hangarului şi se aşeză. Din tufişuri ieşi un om care încălecă pe o motocicletă şi o porni pe şosea, de-a lungul coastei.

Sir Marston Moberley se uită la ceas, se ridică de la masa unde-şi luase micul dejun, în grădina împrejmuită cu ziduri a reşedinţei guvernatoriale şi se îndreptă spre treptele ce duceau pe verandă iar de-acolo în biroul său. Delegaţia, de care nu avea nici un chef, urma să sosească în curând.

Marea Britanie nu mai are decât o mică parte din fostul imperiu colonial din Caraibe. Zilele colonialismului se sfârşiseră demult. Însă îi rămăseseră cinci rămăşiţe fermecătoare ale acelei epoci trecute, care nu se mai numesc colonii, termen inacceptabil azi, ci Teritorii Dependente. Una o formează insulele Cayman, renumite pentru serviciile lor bancare îndestulătoare şi foarte discrete. Într-un referendum prin care Londra le oferea independenţa locuitorilor de pe trei din aceste insule, majoritatea covârşitoare a voturilor hotărâse ca ele să rămână sub tutelă britanică. Din acel moment, spre deosebire de unii din vecinii lor, respectivele insule crescuseră ca florile-n grădină.

Un alt grup de insule este cel al Virginelor Britanice, raiul pasionaţilor de iahturi şi al pescarilor. Al treilea teritoriu, chiar mai puţin cunoscut, este mica insulă Anquilla, ai cărei locuitori organizaseră singura revoluţie din istoria colonialismului, preferând să rămână sub dominaţie britanică decât să fie amestecaţi cu forţa cu alte două insule învecinate, al căror prim-ministru le stârnea cele mai vii şi mai întemeiate suspiciuni.

Şi mai obscure sunt Turles şi Caicos, unde viaţa se scurge somnolent la umbra, palmierilor şi a drapelului britanic, fără amestecul traficanţilor de droguri, al poliţiei secrete, al loviturilor de stat sau al alegerilor trucate. În toate cele patru teritorii, Londra stăpâneşte fără a interveni prea mult; rolul său, în ultimele trei cazuri, era de preluare a deficitului bugetar anual. În schimbul lui, localnicii se arată mulţumiţi văzând drapelul britanic urcat şi coborât de pe catarg de două ori pe zi, precum şi

efigia reginei Elisabeta pe bancnote şi pe caschetele poliţiştilor.

În iarna lui 1989, cel de-al cincilea şi ultimul teritoriu dependent era grupul Insulelor Barclay, opt insuliţe situate la marginea vestică a lui Great Bahama Bank, la vest de insula Andros din Bahamas, la nord-est de Cuba şi la sud de Florida Keys.

Puţină lume mai ştie de ce Insulele Barclay nu fuseseră încorporate arhipelagului Bahamas atunci când acesta îşi câştigase independenţa. Un membru al Foreign Officeului spusese mai târziu că fuseseră pur şi simplu scăpate din vedere, ceea ce probabil că era adevărat. Minusculul grup de insule nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de mii de locuitori şi doar două din ele erau populate. Insula principală şi totodată reşedinţa guvernatorului se lăuda cu numele de Sunshine[42] şi cu nişte locuri de pescuit superbe.

Insulele nu erau bogate. Industria era inexistentă iar venitul aproape de aceleaşi, coordonate. Din el, cea mai mare parte o reprezentau salariile tinerilor plecaţi şi angajaţi în cine ştie ce hoteluri elegante de prin alte părţi pe post de chelneri, cameriste sau liftieri, oameni pe care turiştii americani şi europeni îi îndrăgeau pentru firea lor blândă şi zâmbetul fermecător.

O altă parte a venitului provenea dintr-un rudiment de turism, de la cei câţiva pescari profesionişti care făceau pelerinajul via Nassau, din drepturile de aterizare, din vânzarea timbrelor autohtone necunoscute sau a homarilor şi moluştelor, cumpărate de la cei aflaţi în trecere cu iahturile. Acest venit modest le permitea să importe şi să aducă, prin intermediul vaporului care venea o dată pe săptămână, câteva feluri de obiecte pe care marea nu li le putea oferi.

Generos şi darnic, oceanul le punea la dispoziţie cea mai mare parte a hranei, completată cu fructele de pădure şi cu cele culese din grădinile de pe coastele celor două dealuri de pe Sunshine, Spyglass şi Sawbones[43].

Apoi, la începutul lui 1989, cineva din Foreign Office hotărâse că Insulele Barclay erau pregătite pentru obţinerea independenţei. Primul document oficial devenise o „cerere oficială”, iar apoi o strategie. În acel an, Cabinetul englez se

[42] Rază de soare, (n. trad.).

[43] Spyglass – ochean; Sawbones – măcelar (termen argotic, referitor la chirurgi). Denumirile sunt alese mai degrabă pentru încărcătura lor sonoră, (n. trad.).

confrunta cu un deficit comercial imens, cu sondaje de opinie în care înregistra o popularitate mai scăzută ca oricând şi cu un grad tot mai ridicat de nelinişte în privinţa politicii europene. În aceste condiţii, independenţa unui grup obscur de insule din Caraibe fusese aprobată fără nici o dezbatere.

Guvernatorul de la acea vreme protestase şi fusese rechemat şi înlocuit imediat cu Sir Marston Moberley. Înalt şi vanitos, mândru de asemănarea sa cu răposatul actor George Sanders, acesta fusese trimis pe Sunshine după o singură şedinţă de instruire, atent organizată de adjunctul Secretariatului Principal al Departamentului Caraibelor. Insulele Barclay trebui seră să-şi accepte independenţa. Aveau să fie chemaţi candidaţi pentru postul de prim-ministru şi avea să se stabilească o zi pentru alegerile generale. După alegerea democratică a cel dintâi-ului prim-ministru al insulelor Barclay, la un interval rezonabil (de pildă, trei luni) stabilit de acesta şi de membrii Cabinetului său, avea să se acorde independenţa, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie de folosirea forţei.

Sir Marston Moberley trebuia să vegheze ca programul să se desfăşoare întocmai, luând astfel încă o povară de pe umerii visteriei Marii Britanii. Guvernatorul sosise pe insula Sunshine la sfârşitul lui iulie, împreună cu Lady Moberley. Sir Marston se apucase de treabă plin de râvnă.

Pentru funcţia de prim-ministru se prezentaseră la scurt timp doi candidaţi. Domnul Marcus Johnson, om de afaceri şi filantrop local, revenit pe insula lui de baştină după ce făcuse avere în America Centrală, avea acum un domeniu frumos în cealaltă parte a lui Sawbones Hill şi formase Alianţa pentru Prosperitatea Insulelor Barclay, al cărei scop era dezvoltarea insulelor şi asigurarea bunăstării pentru toţi locuitorii lor. Domnul Horatio Livingstone, un bărbat mai puţin cizelat şi mai populist, cu domiciliu în Shantytown, din care deţinea o bună parte, pusese bazele Frontului pentru Independenţa Insulelor Barclay. Până la alegerile fixate pentru data de 5 ianuarie, Sir Marston constatase cu mulţumire existenţa unei campanii electorale viguroase, aflată în plină desfăşurare, în timp ce ambii candidaţi înţesau insula cu discursuri, pamflete şi afişe lipite pe fiecare zid şi pe fiecare copac.

Un singur lucru îl mai jena pe Sir Marston: CCI-ul, sau Comitetul Cetăţenilor Implicaţi, care se opunea independenţei şi era condus de tipul ăla enervant, reverendul Walter Drake, preotul baptist local. Sir Marston acceptase să primească o

delegaţie a CCI-ului în acea dimineaţă la ora nouă.

Delegaţia cuprindea opt membri. Vicarul anglican, un englez palid, spălăcit şi ineficient, n-o să-i creeze nici un fel de probleme. Şase erau notabilităţi locale: medicul, doi proprietari de magazine, un fermier, proprietarul unui bai şi cel al unei pensiuni, pe nume Macdonald. Erau cu toţii oameni în vârstă şi cu o educaţie rudimentară. Nu se ridicau la nivelul lui Sir Marston nici ca fluenţă în exprimare şi nici ca putere de convingere. Fiecăruia dintre ei îi putea opune doisprezece oameni care doreau independenţa.

Marcus Johnson, candidatul „prosperităţii”, era sprijinit de directorul aeroportului, de proprietarii docurilor (în locul cărora Johnson promisese că va construi un port. Internaţional activ) şi de cei, mai mulţi dintre oamenii de afaceri, care aveau să se îmbogăţească în acest proces. Livingstone se bucura de sprijinul proletariatului, al celor săraci, cărora le promisese o creştere miraculoasă a nivelului de trai, bazată pe naţionalizarea proprietăţilor şi valorilor.

Piatra de încercare avea să fie şeful delegaţiei CCI-ului, reverendul Drake, un negru cât un taur, îmbrăcat în costum negru, care acum îşi ştergea transpiraţia de pe faţă. Era un predicator înnăscut, lucid şi puternic, şcolit în America. La rever avea prins un peştişor, simbolul creştinismului renăscut. Sir Marston se întrebă o clipă din ce stare renăscuse, dar se abţinu să pună întrebarea cu voce tare. Reverendul Drake trânti un teanc de hârtii pe biroul guvernatorului.

Sir Marston avusese grijă să nu fie scaune suficiente, aşa încât oaspeţii se văzură obligaţi să rămână în picioare. Nici el nu se aşeză, luându-şi toate măsurile ca întâlnirea să fie cât mai scurtă. Aruncă apoi o privire teancului de documente.

— Aceasta, domnule guvernator, este o petiţie, spuse reverendul Drake. Da, o petiţie. Semnată de peste o mie de cetăţeni. Vrem ca această petiţie să ajungă la Londra, chiar în fata ochilor doamnei Thatcher. Eventual a reginei. Nutrim speranţa că aceste două doamne ne vor asculta, deşi dumneavoastră nu vreţi s-o faceţi.

Sir Marston oftă. Avea să fie... căută în minte cuvântul potrivit... Chiar mai enervant decât se aşteptase.

— Înţeleg, spuse el. Şi ce anume cereţi în petiţie?

— Cerem un referendum, aşa cum a procedat poporul englez când a fost vorba de Piaţa Comună. Solicităm un referendum şi nu dorim să ni se impună independenţa. Vrem să rămânem aşa

cum suntem şi cum am fost dintotdeauna. Nu suntem de acord să ne conducă nici domnul Johnson şi nici domnul Livingstone. Facem apel la judecata Londrei.

Domnul Barney Klinger coborî din taxiul care sosi la aerodrom. Era un bărbat scund şi rotofei care locuia în Coral Gables, lângă Miami, unde avea o proprietate măricică în stil spaniol. Actriţa de duzină care-l însoţea nu era nici scundă şi nici rotofeie, era răpitor de frumoasă şi suficient de tânără ca să-i fie fiică. Domnul Klipger mai avea o căsuţă pe unul din versanţii lui Spyglass Hill, pe care o folosea din când în când pentru scurte vacanţe, departe de ochiul doamnei Klinger.

Intenţiona să zboare până la Key West, să-şi suie prietena într-un avion cu destinaţia Miami, iar apoi să se îndrepte spre casă, evident singur, ca orice om de afaceri care se întoarce dintr-o călătorie în interes de serviciu, în care discutase doar prevederile unui contract plicticos. Doamna Klinger avea să-l întâlnească la aeroport şi avea să vadă că nu e singur. Era nevoie de foarte multă prudenţă. Printre cunoştinţele doamnei Klinger se numărau câţiva avocaţi extrem de buni.

Julio Gomez se ridică în picioare şi se apropie.

— Domnul Klinger?

Klinger tresări. Un detectiv particular?

— Cine întreabă?

— Vedeţi, am o problemă. Eram aici în vacanţă şi tocmai am primit un telefon de la nevastă-mea. Puştiul a avut un accident acasă. Trebuie neapărat să mă întorc. Iar azi nu zboară nici un avion. Nici unul, nici măcar de închiriat. Mă gândeam că poate mă luaţi şi pe mine până la Key West. V-aş rămâne veşnic îndatorat.

Klinger ezită. Încă nu era sigur că tipul nu era un detectiv particular angajat de doamna Klinger. Îi dădu geanta de voiaj hamalului, care o puse alături de restul valizelor în magazia de bagaje a avionului.

— Ştiu şi eu, spuse Klinger, nu ştiu ce să zic.

Grupul strâns lângă avion cuprindea şase oameni: Ofiţerul de la paşapoarte, Gomez, Klinger, prietena lui, încărcătorul de bagaje şi ajutorul lui. Despre acesta din urmă hamalul presupuse că aparţinea grupului lui Klinger, în vreme ce Klinger credea că face parte din personalul aeroportului. Pilotul se afla în cabină şi nu auzea ce se discută iar şoferul taxiului îşi făcea nevoile într-un tufiş, douăzeci de metri mai încolo.

— Vai, iubiţel, ce îngrozitor! Trebuie să-l ajutăm, spuse actriţa.

— Bine, zise Klinger. Numai să plecăm la timp.

Ofiţerul ştampilă repede cele trei paşapoarte. Magazia de bagaje fu închisă, cei trei pasageri urcară la bord, pilotul ambală ambele motoare şi după trei minute avionul decolă de pe Sunshine, îndreptându-se spre Key West, până unde avea de zburat şaptezeci de minute.

— Dragii mei prieteni şi sper că-mi daţi voie să vă numesc prietenii mei, spuse Sir Marston Moberley, vă rog să înţelegeţi exact poziţia guvernului Maiestăţii Sale. Un referendum ar fi nepotrivit în această conjunctură. Din punct de vedere administrativ, ar avea un grad de complexitate greu de satisfăcut.

Se vedeau foarte bine rezultatele carierei diplomatice şi experienţa posturilor însemnate – învăţase să-i trateze pe ceilalţi cu maximă condescendenţă.

— Vă rog să ne explicaţi, tună reverendul Drake, prin ce anume ar fi mai complex un referendum decât alegerile generale. Avem dreptul să decidem dacă vrem sau nu alegeri generale.

Explicaţia era simplă, însă nu putea fi furnizată în aceste împrejurări. Un referendum ar fi trebuit să fie organizat şi plătit de guvernul englez, în timp ce campaniile erau pregătite chiar de candidaţi, deşi Sir Marston avusese grijă să nu se intereseze cum de aveau aceştia posibilitatea să rezolve toate problemele. Schimbă subiectul.

— Dacă asta e părerea dumitale, spune-mi de ce nu candidezi pentru postul de prim-ministru? După ce mi-ai zis aici, ar trebui să câştigi.

Ceilalţi membri ai delegaţiei părură încurcaţi. Dar reverendul Drake împunse aerul în direcţia guvernatorului, ridicând un deget ca un cârnat:

— Ştiţi bine de ce, domnule guvernator. Actualii candidaţi folosesc tipografii, sisteme de adresare publică, ba chiar directori de campanie aduşi din afară. Şi le împart bani oamenilor în stânga şi-n dreapta.

— Nu aveţi nici o dovadă, absolut nici una! îl întrerupse guvernatorul, stacojiu la faţă.

— Asta pentru că nu ieşiţi de-aici ca să vedeţi ce se întâmplă! mugi preotul baptist. Dar noi ştim. Iar lucrurile astea au loc la fiecare colţ de stradă. Ca şi acţiunile de intimidare a celor care se

opun.

— Voi lua măsuri atunci când voi primi un raport în acest sens de la inspectorul-şef Jones, replică tăios guvernatorul.

— Cred că nu e nevoie să ne certăm, interveni vicarul anglican. Lucrul pe care vrem să-l ştim este dacă ne veţi trimite petiţia la Londra, Sir Marston?

— Bineînţeles că o voi trimite, spuse guvernatorul. Dar mă tem că e singurul lucru pe care-l pot face. Din păcate, am mâinile legate. Iar acum vă rog să mă scuzaţi.

Dat fiind că discuţia era încheiată, ieşiră unul după altul. În timp ce părăseau clădirea, medicul – care întâmplător era şi unchiul şefului poliţiei – întrebă:

— Crezi c-o s-o trimită?

— Sigur, răspunse vicarul. Doar a promis.

— Da, dar o s-o expedieze cu vaporul, mârâi reverendul Drake. Şi o să ajungă la Londra pe la mijlocul lui ianuarie. Trebuie să scăpăm de guvernatorul ăsta şi să ne căutăm altul.

— Mă tem că nu prea avem şanse, spuse vicarul. Sir Marston n-o să demisioneze.

În războiul dus împotriva valului de narcotice de pe coasta de sud, guvernul american recursese la tehnici de supraveghere ingenioase şi costisitoare. Printre ele se numără şi baloanele ancorate în locuri retrase, cumpărate, închiriate sau aflate în proprietatea Washingtonului.

Suspendate în gondolele aflate dedesubtul acestor baloane, scanerele-radar şi monitoarele radio super-sofisticate îşi fac datoria. Ele acoperă întregul bazin al Caraibelor, din vest de la Yucatan până-n est la Anegada, din nord de lângă Florida până pe ţărmul Venezuelei. Orice avion, mare sau mic, care decolează de pe această suprafaţă este reperat deîndată. Cursul, înălţimea şi viteza sa sunt evaluate şi raportate. Fiecare iaht, ambarcaţiune de plăcere, de marfă sau de linie care iese din port este preluată şi urmărită de ochi şi urechi nevăzute, de undeva din cer. Tehnologia montată în aceste gondole este în cea mai mare parte proiectată la Westinghouse.

La decolarea de pe insula Sunshine, Piper Navajo Chief fu depistat de Westinghouse 404, care îl urmări deasupra oceanului, pe un curs de 310 grade şi cu un vânt care bătea din sud, ceea ce ar fi trebuit să-l aducă exact deasupra farului de la Key West. La cincizeci de mile de localitatea amintită, aparatul se dezintegră în aer şi dispăru de pe ecranele radarelor. Şalupa

pazei de coastă a Statelor Unite trimisă la locul cu pricina nu găsi nici o urmă a accidentului.

Luni, Julio Gomez, detectiv în cadrul departamentului de poliţie Metro-Dade, nu apăru la serviciu. Colegul său, detectivul Eddie Favaro, se supără. Ar fi trebuit să meargă împreună la tribunal, iar acum Favaro era nevoit să se ducă singur... Judecătoarea se arătă extrem de sarcastică şi Navaro trebui să-i înghită ironiile. Spre prânz, întors la sediul poliţiei de pe 14th Street, 1320, North-West (poliţia era pe punctul de-a se muta în noul sediu din Doral District) îşi întrebă şeful, pe locotenentul Broderick:

— Ce-i cu Julio? N-a apărut la tribunal.

— Pe mine mă-ntrebi? E colegul tău, răspunse Broderick.

— N-a venit să raporteze?

— Mie în nici un caz. Ce e, nu te descurci fără el?

— Nu pot. Avem două cazuri şi ambii acuzaţi vorbesc spaniola şi-atât.

Oglindă a populaţiei locale, poliţia, care acoperă ceea ce majoritatea oamenilor cunosc sub numele de Greater Miami, are ca angajaţi reprezentanţi ai tuturor raselor. Jumătate din populaţia din Metro-Dade este de origine hispanică şi mulţi dintre ei abia dacă ştiu două vorbe în engleză. Provenit dintr-o familie de portoricani, Julio Gomez crescuse la New York, unde intrase de fapt în poliţie. Cu zece ani în urmă, reemigrase spre sud, în Metro-Dade. Aici nu-i mai spunea nimeni „spick”[44], lucru care în această zonă nu s-ar fi dovedit din cale-afară de înţelept. Faptul că vorbea fluent spaniola îi era de un real folos.

Colegul său de nouă ani încoace, Eddie Favaro, era un american de origine italiană, ai cărui bunici imigraseră venind din Catania – tineri căsătoriţi în căutarea unui trai mai bun. Locotenentul Clay Broderick era negru iar în clipa aceea tocmai ridica din umeri. Avea prea mult de lucru, prea puţini oameni şi în plus nişte cazuri restante de care s-ar fi lipsit bucuros.

— Găseşte-l, spuse el. Ştii regula.

Favaro ştia prea bine. În Metro-Dade, dacă întârziai trei zile la întoarcerea din concediu fără un motiv bine întemeiat şi fără să raportezi, era ca şi cum te-ai fi concediat singur.

Favaro îşi căută colegul acasă, dar nu găsi nici un semn care să-i arate că acesta s-ar fi întors. Ştia unde plecase Gomez – de

[44] Termen peiorativ pentru populaţia de origine hispanică din SUA, (n. trad.).

fiecare dată se ducea e insula Sunshine – aşa că verifică listele de pasageri ale avioanelor care sosiseră în seara precedentă de la Nassau. Computerul confirmă rezervarea şi biletul plătit în avans, dar dezvălui şi că biletul nu fusese ridicat. Favaro intră din nou în biroul lui Broderick.

— *Poate că a avut un* accident, *insistă* el. Pescuitul pe mare e periculos câteodată.

— Există telefoane, spuse Broderick. Doar are numărul nostru.

— Poate că e-n comă, la spital. Poate că a rugat pe cineva să ne-anunţe şi persoana nu s-a mai deranjat. Locuitorii din insulele alea nu-s grozav de harnici. Am putea măcar să verificăm.

Broderick oftă. Numai de cazuri de detectivi dispăruţi n-avea chef acum.

— În regulă, acceptă el. Dă-mi numărul de telefon al secţiei de poliţie de pe insula aia... Cum îi zice? Sunshine? Iisuse, ce nume! Fă-mi rost de numele şefului poliţiei ca să-l sun.

Favaro i-l găsi într-o jumătate de oră. Secţia era atât de mică încât nici măcar nu era înregistrată la Serviciul de Informaţii Internaţionale. Îl obţinu însă de la consulatul englez care, la rândul său, îl căpătă de la reşedinţa guvernatorului de pe insula Sunshine. Locotenentul Broderick mai trebui să aştepte o jumătate de oră până să primească legătura.

Avu noroc: inspectorul-şef Jones era în birou. Se apropia ora prânzului.

— Domnule inspector-şef Jones, sunt detectivul locotenent Broderick şi vă sun din Miami... Alo? Mă auziţi? Vreau să vă rog să-mi faceţi un serviciu, ca între colegi. Unul din oamenii mei şi-a petrecut concediul pe Sunshine şi încă nu a apărut la serviciu. Sperăm că nu a avut un accident... Da, american. Pe nume Julio Gomez. Nu, nu ştiu unde a stat. Venise să pescuiască pe mare.

Inspectorul-şef Jones tratã convorbirea cu toată seriozitatea. Secţia lui era minusculă pe lângă departamentul din Metro-Dade. Dar voia să le arate americanilor că inspectorul-şef Jones nu doarme. Hotărî să se ocupe el însuşi de caz şi chemă un agent cu un Land Rover.

Începu logic cu hotelul Quarter Deck, unde nu află nimic. Continuă cu cheul de pescuit, unde dădu peste Jimmy Dobbs, care, neavând clienţi în ziua aceea, trebăluia la bordul ambarcaţiunii. Dobbs îi povesti cum Gomez lipsise de la întâlnirea de vineri, ceea ce era ciudat şi-l informă că stătea la pensiunea doamnei Macdonald.

Proprietăreasa îi spuse că Julio Gomez plecase grăbit vineri

dimineaţa spre aeroport. Jones merse pe urmele lui şi vorbi cu directorul aeroportului. Îl chemă şi pe ofiţerul de la paşapoarte, care confirmă că domnul Gomez plecase vineri dimineaţa cu domnul Klinger spre Key West. Îi dădu inspectorului Jones numărul de înregistrare al avionului. Jones îl sună pe Broderick la ora patru după-amiază.

Locotenentul Broderick telefonă la rândul lui secţiei de poliţie din Key West, care verifică la aeroport. Apoi, puţin după ora şase, locotenentul îl chemă pe Eddie Favaro. Pe chip avea întipărită o expresie gravă.

— Eddie, îmi pare rău. Julio a hotărât brusc să se întoarcă vineri dimineaţa. Nu avea nici un zbor regulat, aşa că a plecat cu un avion particular spre Key West. Avionul nu a ajuns la destinaţie. S-a prăbuşit în ocean de la cinci mii de metri înălţime, când mai avea vreo cincizeci de mile până la Key West. Paza de coastă spune că nu sunt supravieţuitori.

Favaro se aşeză pe un scaun.

— Nu pot să cred.

— Nici eu, Eddie. Îmi pare grozav de rău. Ştiu că eraţi prieteni buni.

— Nouă ani, spuse Eddie. Timp de nouă ani a avut grijă de mine şi m-a acoperit. Acum ce-o să se întâmple?

— Maşinăria intră în funcţiune, spuse Broderick. O să-i spun chiar eu directorului. Ştii cum se procedează. Dacă nu putem face înmormântarea, o să organizăm o slujbă de pomenire. Cu toate onorurile, îţi promit.

Bănuielile începură să apară ceva mai târziu în aceeaşi seară, iar apoi a doua zi.

Duminică un căpitan pe nume Joe Fanelli luă la bordul ambarcaţiunii sale doi băieţi englezi, care pescuiau în largul portului Bud’n Mary, de pe Islamorada, o staţiune din Florida Keys, la nord de Key West. La vreo şapte mile de Aligator Reef, în timp ce se îndreptau spre vest, întinzându-şi plasele din mers, unul din băieţi agăţă o pradă mare. Împreună, cei doi fraţi, Stuart şi Shane, ridicară la bord ceea ce ei sperau că avea să fie un ton sau un alt peşte mare. Când prada ieşi din valuri în urma ambarcaţiunii, Joe Fanelli se aplecă şi o trase la bord. Se dovedi a fi ce mai rămăsese dintr-o vestă de salvare, pe care se mai vedeau încă numărul de înregistrare al avionului căruia îi aparţinuse cândva, precum şi nişte urme de arsură.

Secţia locală de poliţie o trimise la Miami, unde se stabili în laborator că provenea de pe avionul Navajo Chief al lui Barney

Klinger şi că arsurile nu aveau urme de benzină, ci de explozibil. Ancheta fu preluată imediat de Brigada omucideri.

Primul lucru pe care-l făcu aceasta se legă de verificarea afacerilor domnului Klinger. Ceea ce descoperiră îi duse la concluzia că ajunseseră într-un punct mort. Pentru că, la urma urmelor, nu aveau mandat să acţioneze pe teritoriul insulei Sunshine, teritoriu britanic şi erau slabe speranţe că forţele de poliţie locale or să poată da de capătul a ceea ce părea să fie lovitura unor profesionişti.

Marţi dimineaţa, Sam McCready se întinse pe şezlongul de pe marginea piscinei hotelului Sonesta Beach din Key Biscayne, îşi aşeză pe măsuţa din apropiere a doua ceaşcă de cafea pe ziua respectivă şi deschise ziarul *Miami Herald.*

Fără să arate un interes deosebit, căută ştirile internaţionale – care nici nu erau prea multe – iar apoi se concentra asupra celor interne şi de interes local. Cel de-al doilea articol conţinea noi descoperiri legate de dispariţia unui avion de gabarit redus deasupra oceanului, la sud-est de Key West, vinerea care trecuse.

Insistenţii reporteri de la *Herald* descoperiseră nu numai că avionul ar fi putut fi distrus de o bombă, ci şi că domnul Barney Klinger era cunoscut ca regele neîncoronat al comerţului ilicit, al furtului şi redistribuirii pieselor de schimb pentru avioanele din sudul Floridei..

Imediat după droguri, probabil că aceasta este cea mai productivă zonă a manifestărilor ilegale. Florida trăieşte sub zumzăitul permanent al avioanelor: de linie, de marfă sau particulare. Tot aici se află şi câteva din cele mai mari companii legale care produc piese de schimb, noi sau recondiţionate, care se bucură de o cerere permanentă pe piaţă. Aviol şi Instrument Locator Service produc aceste piese la scară internaţională.

Întreprinderile ilegale, pe de altă parte, se ocupă fie cu furtul de piese şi vânzarea lor, de obicei unor parteneri din lumea a treia, fie – lucru mult mai primejdios – cu comerţul cu piese defecte sau depăşite, pe care le prezintă drept reparate sau recondiţionate. În acest al doilea caz, documentele de vânzare sunt falsificate. Şi pentru că unele piese costă până la un sfert de milion de dolari, profiturile pentru practicanţii acestui gen de comerţ pot fi uriaşe.

Se acredita totodată ipoteza că cineva dorise eliminarea din scenă a domnului Klinger.

— În floarea vârstei, murmură McCready, dând pagina şi

căutând datele meteo.

Vremea avea să fie frumoasă.

În aceeaşi dimineaţă a zilei de marţi, locotenentul Broderick îl chemă la el pe Eddie Favaro. Chipul său era parcă şi mai grav decât cu o zi înainte.

— Eddie, înainte de-a ne ocupa de slujba de pomenire şi de toate onorurile pentru Julio, trebuie să cântărim un element nou şi nu foarte plăcut. Ce dracu căuta Julio în acelaşi avion cu un jeg ca Barney Klinger?

— Încerca să ajungă înapoi acasă, spuse Favaro.

— Zău? Şi ce făcea acolo?

— Pescuia.

— Chiar aşa? Cum se face că a stat pe insula aia exact în aceeaşi săptămână cu Klinger?

— Aveau ceva socoteli de pus la punct?

— Clay, ascultă-mă. În nici un caz, nici în ruptul capului, nu-mi spune că Julio a fost corupt. Asta n-o să o cred în veci. Încerca pur şi simplu să ajungă acasă. A văzut avionul şi a solicitat să fie luat la bord, atâta tot.

— Sper să ai dreptate, rosti Broderick pe un ton solemn. Dar de ce încerca să ajungă acasă cu două zile mai devreme decât îşi programase?

— Asta nu pot nici eu să-mi explic, recunoscu Favaro. Adora pescuitul. Aştepta vacanţa asta un an întreg. N-ar fi renunţat la două zile din ea fără motiv. Vreau să mă duc până acolo ca să aflu de ce.

— Îţi dau trei motive ca să n-o faci, spuse locotenentul. E mult de lucru aici, avem nevoie de tine, iar bomba – dacă bombă a fost – i-a fost destinată lui Klinger. Julio şi fata au fost victime întâmplătoare. Îmi pare rău, dar o să trebuiască să se efectueze o investigaţie a situaţiei financiare a lui Julio. E inevitabil. Dacă se constată că nu l-a mai întâlnit niciodată pe Klinger înainte de vinerea aceea, înseamnă că totul a fost un accident tragic.

— Mai am nişte zile de recuperare, spuse Favaro. Vreau să mi le iau acum, Clay:

— Da, ai dreptul la ele şi nu ţi le pot refuza. Dar odată ajuns acolo eşti pe cont propriu, Eddie. Ăla e teritoriu britanic, nu avem nici o autoritate. Iar înainte de-a pleca vreau să-mi laşi pistolul.

Favaro îi înmână arma automată, ieşi şi se îndreptă spre bancă. La ora trei în aceeaşi după-amiază, pe pista aeroportului din insulă Sunshine, îşi plăti biletul pentru cursa *charter* cu patru locuri şi o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre Miami.

Pe urmă făcu autostopul, fiind luat de maşina unui angajat al aeroportului şi dus la Port Plaisance. Neştiind unde să rămână peste noapte, îşi luă o cameră la Quarter Deck.

Sir Marston şedea pe un scaun confortabil, în grădina împrejmuită de ziduri şi sorbea tacticos dintr-un whisky cu apă. Era ritualul său preferat, de fiecare zi. Grădina din spatele reşedinţei guvernatorului nu era foarte mare însă era bine ascunsă de privirile curioşilor. Cea mai mare parte a ei o constituia o pajişte excelent întreţinută iar zidurile erau acoperite cu palisandru şi fel de fel de plante agăţătoare, în culori dintre cele mai vii. Aceste ziduri, care înconjurau grădina din trei părţi – a patra era formată de peretele casei – erau înalte de aproape trei metri şi aveau în partea superioară cioburi de sticlă. Exista şi o poartă metalică de doi metri şi jumătate înălţime, nefolosită de multă vreme. Dincolo de ea se găsea o potecă ce ducea în centrul oraşelului Port Plaisance. Poarta era sigilată de ani de zile; pe dinafară, două belciuge semicirculare din oţel erau unite într-un lacăt cât o farfurie. Peste toate se aşternuse rugina.

Sir Marston savura răcoarea serii. Aghiotantul lui era undeva în apartamentul din celălalt capăt al reşedinţei, soţia lui plecase în oraş ca să facă o vizită la spital, iar Jefferson, bucătarul-valet-majordom, pregătea probabil cina în bucătărie.

Sir Marston sorbi mulţumit din whisky şi fu cât pe-aci să se înece auzind deodată zgomotul violent al unui scrâşnet metalic.

Se întoarse şi mai avu timp să spună:

— Ce naiba se... Uite ce-i...

Şuieratul primului glonţ îl surprinse şi-l împietri. Proiectilul îi trecu printr-un pliu al mânecii din bumbac a cămăşii, se izbi de peretele de coral al casei, aflat în spatele său, iar apoi căzu pe alee, deformat şi turtit. Cel de-al doilea îl lovi din plin, nimerindu-l în inimă.

CAPITOLUL DOI

În ciuda dublei detunături a pistolului în grădină, din interiorul casei nu se înregistra nici o reacţie imediată. La ora aceea se aflau acolo doar doi oameni.

Jefferson era la demisol, unde pregătea un punci din fructe pentru cină; Lady Moberley era o abstinentă convinsă. Mai târziu avea să spună că zgomotul mixerului se auzise puternic în toată bucătăria şi probabil că atunci avusese loc crima.

Aghiotantul guvernatorului, locotenentul Jeremy Haverstock, un tânăr cu obrajii catifelaţi, abia venise din Gărzile Regale ale Dragonilor. Era în camera lui, la celălalt capăt al clădirii, cu fereastra închisă şi cu instalaţia de aer condiţionat funcţionând din plin. Ulterior avea să relateze că deschisese aparatul de radio şi asculta muzica transmisă de Radio Nassau. Nici el nu auzise nimic.

Până să iasă Jefferson în grădină ca să-l întrebe pe Sir Marston ceva în legătură cu prepararea cotletelor de miel, asasinul ieşise pe poarta de oţel şi dispăruse. Jefferson îşi făcu apariţia în capul scărilor care duceau în grădină şi-şi văzu stăpânul întins pe spate, cu braţele desfăcute larg, în poziţia în care-l proiectase al doilea glonţ şi având o pată închisă la culoare în partea din faţă a cămăşii bleumarin din bumbac.

Primul lucru la care se gândi Jefferson fu că stăpânul lui leşinase, aşa că se repezi să-l ajute. La vederea găurii mari din piept, făcu un pas înapoi, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, după care o rupse la fugă înfricoşat şi-l anunţă pe locotenentul Haverstock. Tânărul ofiţer sosi în câteva secunde, îmbrăcat dar în chiloţi.

Haverstock nu se lăsă cuprins de panică. Examină cadavrul fără să-l atingă, stabili că Sir Marston era cum nu se poate mai mort şi se aşeză pe scaunul guvernatorului, gândindu-se ce avea de făcut.

Unul din foştii comandanţi ai lui Haverstock scrisese despre el când îl avusese subaltern: „Descendenţă excelentă, dar cam îngust la minte”, de parcă ar fi caracterizat nu un ofiţer de cavalerie, ci un cal. Ce-i drept, cavaleriştii dispun de o scară a valorilor relativ corectă, căci dacă un cal bun e de neînlocuit, un subaltern poate fi schimbat oricând.

Haverstock rămase aşezat pe scaun, nu prea departe de cadavru, cântărind situaţia şi fiind urmărit, din capul scărilor ce dădeau spre verandă, de ochii verzi ai lui Jefferson. Aghiotantul ajunse după o matură chibzuinţă la următoarele concluzii: a) avea de-a face cu un guvernator mort; b) cineva îl împuşcase şi fugise; c) trebuia să informeze autorităţile. Singura problemă era că tocmai guvernatorul reprezenta – sau reprezentase – autoritatea supremă. Chiar atunci Lady Moberley găsi de cuviinţă să se întoarcă acasă:

Jefferson auzi cauciucurile limuzinei oficiale Jaguar scrâşnind pe pietrişul aleii din faţa casei şi dădu fuga în vestibul s-o întâmpine. Felul în care îi dădu vestea denotă luciditate, deşi nu şi foarte mult tact. Jefferson îi ieşi în faţă şi-i spuse:

— Ah, doamna, guvernatorul puşcat. Este murit.

Lady Moberley ieşi repede pe verandă ca să vadă cu ochii ei, fiind întâmpinată de Haverstock, care tocmai urca scara.

— Acesta o ajută să ajungă în dormitor şi încercă s-o liniştească, în timp ce ea se întinse pe pat. Părea mai mult uluită decât îndurerată, ca şi cum ar fi interesat-o în primul rând cum avea de gând să analizeze Foreign Office-ul această bruscă întrerupere a Carierei defunctului ei soţ.

După ce termină cu ea, locotenentul Haverstock îl trimise pe Jefferson după singurul medic de pe insulă – care era de altminteri şi unicul legist – şi după inspectorul-şef Jones, nepotul amintitului medic. Locotenentul îl instrui pe majordomul speriat de moarte să nu le spună nimic altceva decât că sunt chemaţi de urgenţă la reşedinţa guvernatorului.

Instructajul se dovedi zadarnic. Bietul Jefferson îi povesti totul inspectorului Jones de faţă cu alţi trei agenţi, care îl ascultară cu ochii holbaţi, repetând identic performanţa şi în faţa doctorului Caractacus Jones, asistat de menajera sa. Vestea se răspândi ca focul în fân uscat, chiar din clipa în care unchiul şi nepotul porniră către reşedinţa guvernatorului.

În lipsa lui Jefferson, Haverstock se gândi cum să facă să-i anunţe şi pe cei de la Londra de cele întâmplate. Reşedinţa nu avea sisteme de comunicaţie moderne sau sigure, acestea nefiind considerate niciodată necesare. În afara liniei telefonice normale, mesajele guvernatorului fuseseră transmise întotdeauna prin intermediul înaltului Comisariat Imperial de la Nassau, din Bahamas. În acest scop se folosea un sistem C2 destul de vechi, care se afla pe o măsuţă din biroul personal al guvernatorului.

La o primă vedere, era un telex ca oricare altul, cunoscut – şi temut – de toţi corespondenţii din lume. Legătura cu Nassau se făcea prin tastarea unui cod, la care se primea răspuns de la celălalt capăt: Apoi telefonul putea fi cuplat la aparatul de codificare aflat alături, într-o altă cutie. Mesajul apărea „în clar" pe hârtie, în faţa destinatarului şi era decodat automat la Nassau. Între cele două puncte se găsea codul.

Necazul era că, pentru a pune în funcţiune instalaţia de codificare, trebuiau introduse nişte discuri gravate, în funcţie de ziua din lună în care te aflai. Discurile se aflau în seifurile guvernatorului, care era încuiat. Secretara particulară a defunctului, Myrtle, ştia combinaţia, dar plecase în vizită la părinţi pe insula Tortola, în arhipelagul Virginelor. În absenţa ei, se putea întâmpla ca guvernatorul să aibă nevoie să transmită mesaje, motiv pentru care cunoştea la rândul lui cifrul care deschidea seiful. Însă acest lucru nu era valabil şi pentru Haverstock.

În cele din urmă, acesta sună pur şi simplu la sediul înaltului Comisariat de la Nassau şi le relată totul prin viu grai. Douăzeci de minute mai târziu, un secretar de rangul unu care parcă luase foc sună ca să ceară confirmarea, îi ascultă explicaţiile şi-i ordonă pe un ton sec să sigileze reşedinţa şi să rămână pe poziţii până la sosirea întăririlor, fie de la Nassau, fie de la Londra. După aceea secretarul de rangul unu transmise un mesaj cifrat, prin radio, sediului din Londra al Foreign Officeului. Era deja şase după-masa, iar în Caraibe începuse să se lase întunericul. La Londra era unsprezece, aşa că mesajul ajunse la ofiţerul de serviciu din schimbul de noapte. Acesta îl sună acasă în Chobham pe unul din reprezentanţii departamentului pentru Caraibe iar rotiţele se puseră în mişcare.

Pe insula Sunshine, vestea făcu înconjurul oraşului Port Plaisance în doar două ore. În timpul convorbirii obişnuite din fiecare seară, un radioamator local îi povesti totul unui coleg din Chevy Chase, lângă Washington. Americanul, om cu sentimentul datoriei civice, sună la Associated Press, unde întâmpină anumite suspiciuni. Până la urmă apăru un comunicat care începea astfel:

> *„Guvernatorul Teritoriului Dependent Britanic cunoscut sub numele de Insulele Barclay a fost probabil împuşcat în această seară de un asasin necunoscut, conform unei informaţii neconfirmate venite din zona micului grup de insule".*

COMUNICATUL, scris de un reporter de noapte care bâjbâise pe o hartă mare cu o lupă şi mai mare, continua dând explicaţii despre structura şi poziţia acestor insule.

La Londra, unde între timp se făcuse dimineaţă, Reuter preluă informaţia agenţiei rivale şi încercă să obţină o confirmare de la Foreign Office. Cu puţin înainte de ivirea zorilor aceştia îi anunţară că într-adevăr primiseră un raport în acest sens şi că se declanşase procedura legală.

Procedura sus-amintită presupunea scularea din somn a unui număr considerabil de persoane răspândite pe la casele lor, pe teritoriul Londrei şi în afara ei. Sateliţii Biroului Naţional American de Identificare înregistrară un trafic radio intens între Londra şi înaltul Comisariat de la Nassau şi, ca oameni ascultători ce se aflau, raportară observaţia Agenţiei Naţionale de Securitate, la Fort Meade. Aceştia dădură de ştire la rândul lor CIA-ului, care însă aflase deja, dat fiind că citise comunicatul emis de Associated Press. O întreagă baterie de instalaţii, în valoare de aproape un miliard de dolari, avusese nevoie de trei ceasuri pentru prelucrarea unei informaţii pe care un radioamator cu un aparat improvizat, situat într-o căsuţă pe Spyglass Hill, i-o transmisese colegului său din Chevy Chase în câteva minute.

La Londra, Foreign Office-ul îi informă pe cei din Home Office care, la rândul lor, îl treziră din somn pe Sir Peter Imbert, şeful poliţiei metropolitane, cerându-i să trimită imediat un agent cu experienţă la faţa locului. Şeful poliţiei îl trezi pe Simon Crawshaw, din Brigada de operaţiuni speciale, care luă legătura cu comandantul Brigăzii de criminalistică.

Comandantul Braithwaite sună la Biroul de rezerve, care avea program douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi întrebă:

— Cine urmează?

Ofiţerul de serviciu de la New Scotland Yard îşi consultă registrul. Biroul de rezerve de la Yard este un serviciu mic, al cărui rol constă în ţinerea unei liste cu agenţii cu experienţă îndelungată, gata să plece oricând în misiune, în ajutorul forţelor de poliţie din afara zonei metropolitane. Cel din fruntea listei este întotdeauna pregătit de plecare în mai puţin de o oră. Următorul în şase, iar al treilea în douăzeci şi patru...

— Agentul special Craddock, domnule, spuse sergentul.

Apoi văzu biletul prins undeva la marginea registrului.

— Nu, iertaţi-mă. Trebuie să fie la tribunal azi la unsprezece, depune mărturie.

— Cine-i următorul? mârâi comandantul aflat acasă, în West Drayton, lângă aeroportul Heathrow.

— Domnul Hannah, domnule.

— Şi cine-i superiorul lui?

— Wetherall, domnule.

— Roagă-l pe domnul Hannah să mă sune acasă imediat, spuse comandantul.

Prin urmare, puţin după ora patru, într-o dimineaţă întunecoasă şi rece de decembrie, telefonul sună pe noptiera pe care stătea, trezindu-l pe agentul special Desmond Hannah. Acesta ascultă instrucţiunile Biroului iar apoi, după cum i se ceruse, telefonă la numărul din West Drayton.

— Bill? Des Hannah. Ce s-a-ntâmplat?

Ascultă timp de cinci minute, după care întrebă:

— Unde dracu mai e şi Sunshine ăsta, Bill?

Pe insulă, doctorul Caractacus Jones examinase cadavrul şi o declarase ca atare. Întunericul coborâse peste grădină, aşa încât se văzuse, nevoit să lucreze la lumina lanternei. Nu că ar mai fi avut prea multe de făcut. Era medic generalist, nu anatomo-patolog. Se îngrijea cum putea mai bine de sănătatea localnicilor şi avea o mică sală de operaţii pentru tăieturi şi vânătăi. Ajutase la naşterea unui mare număr de copii şi extrăsese de două ori pe-atâtea cârlige de pescuit. Ca medic putea semna certificatul de deces, iar ca legist putea elibera aprobarea pentru înmormântare. Dar încă nu avusese ocazia să deschidă cadavrul unui guvernator şi nici nu intenţiona să-nceapă acum.

Rănile şi bolile mai grave, care necesitau tratamente complexe, ajungeau la Nassau, unde exista un spital modern, cu toate dotările necesare operaţiilor sau autopsiilor. Pe câtă vreme el nu avea nici măcar o morgă.

În timp ce doctorul Jones îşi încheia examinarea, locotenentul Haverstock îşi făcu apariţia din biroul personal.

— Cei de la Nassau spun că Scotland Yard-ul ne trimite un agent special, anunţă el. Până atunci totul trebuie să rămână aşa cum e acum.

Inspectorul-şef Jones postase un agent la uşă, cu menirea de a-i îndepărta pe curioşii ale căror feţe începuseră să se arate pe la poartă. Făcuse turul grădinii şi descoperise poarta metalică pe care se părea că intrase şi ieşise asasinul. Fusese închisă la loc şi de aceea Haverstock nu observase nimic. Inspectorul Jones îi ordonase imediat unui al doilea agent să rămână în faţa ei, nelăsând absolut pe nimeni să se apropie. Nu era exclus să aibă

nişte amprente care să le folosească oamenilor de la Scotland Yard.

Agentul se aşează pe jos în întuneric, se sprijini cu spatele de zid şi adormi pe loc.

În grădină, inspectorul Jones decretă:

— Până dimineaţă nu vă atingeţi de nimic. Cadavrul nu trebuie mişcat din loc.

— Nu fi prost, băiete, îi spuse unchiul său, doctorul Jones. O să putrezească. A şi început..

Avea dreptate. În aerul cald al Caraibelor, cadavrele sunt de obicei înhumate în douăzeci şi patru de ore. Alternativa e de neînchipuit. Un nor de musculiţe începuse deja să bâzâie pe pieptul şi pe ochii defunctului guvernator. Cei trei rămaseră să cântărească problema, în timp ce Jefferson se ocupa de Lady Moberley.

— Va trebui să-l ducem în depozitul frigorific, spuse în cele din urmă doctorul Jones. Nu avem altă soluţie.

Trebuiră să admită că era cel mai înţelept lucru. Depozitul frigorific, alimentat de generatorul oraşului, se afla jos, în zona docurilor. Haverstock luă cadavrul de umeri iar inspectorul-şef Jones de picioare. Cu oarecare greutate manevrară corpul încă moale în sus pe scări, străbătură sufrageria, trecură de birou şi ieşiră în hol. Lady Moberley scoase capul pe uşa dormitorului, privi în jos peste balustradă la răposatul ei soţ care tocmai traversa holul, se văietă câtva timp şi se retrase la loc în cameră.

În hol îşi dădură seama că nu-l puteau căra în braţe până la docuri. Le trecu prin minte să folosească portbagajul Jaguarului, renunţând imediat şi considerându-l prea strâmt şi nedemn.

Soluţia se dovedi a fi Land Roverul poliţiei. Se făcu loc în spate, iar fostul guvernator fu introdus uşurel pe banchetă. Chiar având umerii rezemaţi de spătarul acesteia, picioarele tot îi atârnau în afară. Doctorul Jones i le strânse şi închise portiera din spate. Sir Marston se prăvăli cu capul înainte, ca un om care se întoarce de la o petrecere lungă şi stropită cu băutură din belşug.

Cu inspectorul Jones la volan şi locotenentul Haverstock pe locul de alături, Land Roverul porni spre docuri, urmărit de aproape toată populaţia din port Plaisance. Ajuns la destinaţie, Sir Marston fu depus, cu ceva mai multă ceremonie, în depozitul frigorific, unde temperatura era binişor sub zero grade.

Fostul guvernator al Maiestăţii Sale în Insulele Barclay îşi petrecu prima noapte a existenţei sale pe lumea cealaltă înghesuit între un marlin mare şi un ton cu nişte aripioare negre

de toată frumuseţea. Dimineaţa, pe feţele celor trei se citea aceeaşi expresie.

Zorii se iviră, fireşte, cu cinci ore mai devreme la Londra, decât pe insula Sunshine. La şapte, când primele degete ale noii zile abia atingeau acoperişul lui Westminster Abbey, agentul special Hannah era închis împreună, cu comandantul Braithwaite în biroul acestuia de la New Scotland Yard.

— Pleci cu avionul cu puţin înainte de douăsprezece, cu o cursă British Airways cu decolare de pe Heathrow, în direcţia Nassau, spuse comandantul. Ţi se pregătesc biletele la clasa întâi. Avionul era plin, a trebuit să mutăm o pereche la un alt zbor.

— Şi echipa? întrebă Hannah. Zboară tot la a-ntâia sau la a doua?

— Hm, da... echipa, zici. Adevărul e, Des, că echipa o să fie de la Nassau. Se ocupă Foreign Office-ul de chestia asta.

Era o treabă care nu-i plăcu deloc lui Desmond Hannah. Poliţist de modă veche, avansase din treaptă-n treaptă, de la simplu agent stradal – când avea grijă ca uşile de pe străzile Londrei să fie încuiate, ajuta diverse, bătrânici să traverseze şi dădea indicaţii turiştilor – până la ceea ce era acum. În prezent avea cincizeci şi unu de ani. Mai avea un an până la pensie şi îi era sortit, probabil, ca şi multor altora ca el să accepte o slujbă de şef al pazei într-o mare corporaţie.

Ştia că nu mai poate ajunge comandant; era prea târziu, iar în urmă cu patru ani fusese transferat la Brigada omucideri de la Criminalistică, din cadrul Diviziei de operaţiuni speciale, loc cunoscut drept un veritabil cimitir al elefanţilor. Intrai, acolo în plină putere şi când ieşeai erai o mână de oase.

Dar îi plăcea ca lucrurile să fie făcute corect. În orice misiune, chiar şi în cele din străinătate, un agent al Brigăzii de omucideri avea dreptul la o echipă de cel puţin patru oameni: un poliţist specializat în detaliile de la locul crimei, cel puţin sergent, un alt sergent de legătură cu laboratorul, un fotograf şi un expert în amprente. Era o activitate a cărei importanţă putea fi crucială şi de cele mai multe ori era.

— Vreau să fie de-aici, Bill.

— Nu se poate, Des. Mă tem că de data asta Foreign Office-ul e cel care hotărăşte. Din câte mi s-a spus, ei plătesc tot. Şi se pare că-şi numără atent banii. Înaltul Comisariat de la Nassau a aranjat să ţi se dea o echipă a poliţiei din Bahamas. Sunt convins că au oameni foarte buni.

— Şi autopsia? O fac tot ei?

— Nu, spuse Braithwaite mai vesel. Pentru asta îl trimitem pe Ian West la Nassau. Cadavrul se află încă pe insulă. După ce te lămureşti cu el, trimite-l la Nassau într-un sac. Ian o să te urmeze la un interval de douăzeci şi patru de ore. Până ajunge acolo ai grijă să fie expediat cadavrul la timp; ca să poată să se apuce de lucru.

Hannah mormăi. Se mai domolise niţel. Cel puţin avea să-l aibă alături pe doctorul Ian West, care era cel mai bun anatomo-patolog din lume.

— Dar de ce nu poate Ian să vină cu mine pe Sunshine şi să facă acolo autopsia? întrebă el.

— Sunshine nu are morgă, îl lămuri răbdător comandantul.

— Şi-atunci cadavrul unde-i?

— Nu ştiu.

— La dracu, până ajung acolo o să fie pe jumătate descompus.

Nu avea de unde să ştie că, la ora aceea, Sir Marston se bucura de o stare cu totul diferită, fiind îngheţat tun. Doctorul West nu l-ar fi putut deschide nici cu dalta.

— Vreau o expertiză balistică, mai ceru Hannah. Dacă găsesc glonţul – sau gloanţele – vreau să le vadă Alan. Ele pot fi cheia întregii poveşti.

— Bine, încuviinţă comandantul. Spune-le celor de la înaltul Comisariat că trebuie să ni le trimită prin curier diplomatic. Acum zic că ar fi bine să mănânci ceva. Maşina vine să te ia la nouă. Inspectorul o să-ţi aducă trusa criminalistică şi o să te aştepte la maşină.

— Şi presa? întrebă Hannah înainte de-a pleca.

— Mă tem că ştie tot. Încă n-a apărut nimic în ziare fiindcă ştirea a sosit noaptea târziu. Dumnezeu ştie cum de-au pus mâna pe ea aşa repede. S-ar putea să dai peste câţiva crocodili care să încerce să-şi facă loc în avion.

Puţin înainte de ora nouă Desmond Hannah îşi făcu apariţia în curtea interioară, unde îl aştepta un Rover la volanul căruia se afla un sergent în uniformă. Privi în jur, căutându-l pe Harry Wetherall, inspectorul de poliţie, cu care lucra de trei ani. Nu reuşi să dea cu ochii de el. Apăru în schimb un tânăr de vreo treizeci de ani cu o faţă rozalie. Acesta ducea o trusă criminalistică, o valijoară care conţinea o gamă largă de pensule, cârpe, capsule, sticluţe, pungi de plastic, spatule, borcănele, pense şi sonde – uneltele esenţiale pentru descoperirea, ridicarea şi conservarea probelor.

— Domnul Hannah? întrebă tânărul.

— Dumneata cine eşti?

— Inspectorul Parker, domnule.

— Unde-i Wetherall?

— Din păcate e bolnav. Gripă asiatică sau cam aşa ceva. Biroul mi-a cerut să-l înlocuiesc. Am întotdeauna paşaportul la îndemână, pentru orice eventualitate. Mă bucur nespus că voi lucra cu dumneavoastră.

Lua-l-ar toţi dracii pe Wetherall! blestemă Hannah. Crăpa-i-ar ochii în cap!

Parcurseră drumul până la Heathrow fără să vorbească prea mult. Hannah, cel puţin, tăcu mâlc. Parker („Peter, vă rog") îşi expuse cunoştinţele despre Caraibe. Fusese acolo de două ori, prin intermediul lui Club Mediterane.

— Aţi fost vreodată în Caraibe, domnule? îl întrebă el.

— Nu, răspunse scurt Hannah, refugiindu-se la loc în muţenie.

La aeroportul Heathrow erau deja aşteptaţi, iar controlul paşapoartelor se dovedi o simplă formalitate. Trusa scăpă de scanerul cu raze X, unde ar fi stârnit un interes deosebit. Conduşi de un ofiţer, evitară să mai piardă timpul şi intrară direct în sala de aşteptare pentru clasa întâi.

Într-adevăr, ziariştii erau peste tot, chiar dacă Hannah nu-i văzu decât după urcarea în avion. Două organizaţii cu bani mulţi convinseseră un număr de pasageri să le cedeze locurile şi să ia un alt avion. Alţii încercară să se îmbarce într-unul din cele două zboruri de dimineaţă spre Miami, în timp ce la sediile lor se aranja închirierea unor chartere din Miami spre insula Sunshine. Mai multe echipe de filmare de la BBC, Independent TV News şi British Satellite Broadcasting se îndreptau spre Insulele Barclay după ce-şi trimiseseră reporterii înainte. Grupuri de foto-reporteri de la toate marile cotidiene făceau la rândul lor parte din grămadă.

În sala de aşteptare, Hannah se văzu abordat de un tânăr care, gâfâind, se prezentă ca fiind de la Foreign Office. Acesta avea în mână un dosar voluminos.

— Am strâns câteva date care să vă dea un tablou cât mai complet, spuse el, înmânându-i dosarul. Geografie, economie, populaţia Insulelor Barclay şi aşa mai departe. Şi bineînţeles o imagine a situaţiei politice actuale.

Lui Hannah i se făcu inima ghem. Un asasin tradiţional, mânat de motive personale, aproape că se rezolva de la sine în câteva zile. Dar dacă era o chestie de natură politică...

O voce îi anunţă la megafon să se prezinte la aeronavă. După decolare, Parker acceptă un pahar de şampanie din partea stewardesei şi răspunse cu multă plăcere întrebărilor referitoare la propria persoană. Avea douăzeci şi nouă de ani – destul de tânăr pentru un inspector – şi era căsătorit cu o fată pe care o chema Elaine şi era agent imobiliar. Locuiau în Dockland, o zonă nouă şi foarte la modă, aproape de Canary Wharf. Pasiunea lui era o *maşină* Morgan 4x4, în timp ce Elaine conducea un Ford Escort GTI.

— Decapotabil, fireşte, spuse Parker.

— Fireşte, murmură Hannah.

M-au pricopsit cu un filfizon, îşi zise în gând. Două salarii, nici un copil... Un parvenit.

De pe băncile şcolii Parker intrase direct la o universitate de stat unde îşi luase o primă licenţă în PFE (politică, filosofie şi economie), după care trecuse la drept. Se înscrisese în poliţie imediat după terminarea universităţii şi, după ucenicia obligatorie, lucrase timp de un an în suburbii înainte de-a urma cursurile speciale de la Bramshill, colegiul poliţiei. După aceea îşi petrecuse patru ani în brigada de planificare.

Tocmai zburau pe deasupra lui County Cork când Hannah închise dosarul primit de la Foreign Office şi întrebă cu o voce moale:

— Şi câte crime ai anchetat până acum? ...

— Păi, sincer să fiu, asta e prima. De-aia am fost atât de fericit azi-dimineaţă ştiind că sunt disponibil. Dar în timpul liber studiez criminologia. Părerea mea e că este foarte important să ştii să pătrunzi în mintea unui asasin.

Desmond Hannah îşi întoarse faţa spre hublou pradă deznădejdii. Avea de-a face cu un guvernator mort, nişte alegeri care se apropiau, o echipă de la laboratorul balistic din Bahamas şi un inspector cu caş la gură care voia să înţeleagă cum funcţionează mintea ucigaşilor. După prânz moţăi tot drumul până la Nassau, reuşind chiar să uite de ziarişti. Dar asta până la Nassau.

Buletinul de ştiri al Agenţiei Associated Press din seara precedentă apăruse prea târziu pentru a mai prinde ediţia de dimineaţă a ziarelor londoneze din cauza diferenţei de fus orar de cinci ore, dar reuşise să-şi găsească loc în paginile lui *Miami Herald* chiar înainte ca acesta să intre la tipar.

La şapte dimineaţa Sam McCready stătea pe balcon, îşi bea prima cafea de dinaintea micului dejun şi privea marea azurie

când auzi foşnetul familiar al ziarului vârât pe sub uşă.

Străbătu încăperea, ridică ziarul şi se întoarse pe balcon. Ştirea de la Associated Press era în josul primei pagini, de unde, pentru a i se face loc, fusese scos un articol despre un homar care stabilise un nou record de greutate. Era vorba exclusiv de reproducerea comunicatului Associated Press referitor la o informaţie neconfirmată. Titlul era simplu: GUVERNATORUL BRITANIC ASASINAT? McCready citi articolul de câteva ori.

— Ce porcărie, murmură el, intrând în baie să se spele, să se radă şi să se îmbrace.

La ora nouă ieşi dintr-un taxi în faţa consulatului englez din Miami, intră în clădire şi se prezentă: domnul Frank Dillon, de la Foreign Office. Trebui să aştepte jumătate de oră până la sosirea consulului, după care obţinu o întrevedere particulară cu el. Pe la zece căpătase deja ceea ce dorea, respectiv o linie telefonică sigură cu ambasada britanică din Washington. Timp de douăzeci de minute vorbi cu şeful secţiei SIS-ului, un coleg pe care îl cunoştea bine de pe vremea când lucra la Londra şi cu care îşi petrecuse săptămâna trecută, participând la seminarul organizat de CIA, colegul din Washington îi confirmă ştirea şi mai adăugă câteva detalii abia sosite de la Londra.

— M-am gândit să mă duc să văd care-i treaba, spuse McCready.

— Dar nu prea suntem la noi acasă, nu? îi sugeră şeful secţiei.

— Poate că nu, dar s-ar putea să merite efortul. Am nevoie de nişte fonduri şi de un emiţător.

— Aranjez eu cu consulul. Dă-mi-l, te rog, la telefon.

După o oră McCready părăsi consulatul cu un teanc de dolari, acte în regulă şi o servietă care conţinea un telefon portabil şi un aparat de codificare cu rază lungă de acţiune, care aveau să-i dea posibilitatea să sune la consulatul din Miami şi prin el mai departe la Washington.

Se întoarse la Sonesta Beach, îşi strânse lucrurile, plăti camera şi sună la aeroport, la compania de aero-taxiuri. Se înţeleseră asupra unui avion care să pornească la ora două în călătoria de nouăzeci de minute spre insula Sunshine.

ŞI EDDIE FAVARO se trezi devreme. Hotărâse deja că singurul loc de unde putea să-şi înceapă cercetările era comunitatea pescarilor de pe cheu. Indiferent unde mai fusese Julio Gomez, cea mai mare parte a concediului fusese petrecută aici.

Neavând la dispoziţie nici un mijloc de transport, o porni pe

jos. Nu avea mult de mers. Aproape pe fiecare copac sau zid pe lângă care trecea era lipit un afiş care-i îndemna pe *localnici* să-l voteze pe unul sau pe altul din cei doi candidaţi. Feţele lor – una lătăreaţă, rotundă şi veselă, cealaltă netedă, mai rafinată şi mai palidă – zâmbeau de pe toate afişele.

Unele dintre acestea fuseseră fie smulse, fie mâzgălite – nu îşi dădu seama dacă de copii sau de suporterii candidatului advers. Toate fuseseră tipărite cu profesionalism. Pe zidul unui depozit din apropierea docurilor se găsea un alt mesaj, scris cu nişte litere strâmbe: VREM REFERENDUM. Un jeep negru, cu patru persoane înăuntru, trecu în goană pe lângă el.

Jeepul se opri cu un scrâşnet al cauciucurilor. Cei patru ocupanţi aveau chipuri aspre, cămăşi multicolore şi ochelari negri şi maţi, care le ascundeau ochii. Patru capete negre priviră mesajul, iar apoi se întoarseră către Favaro, ca şi cum el ar fi fost de vină. Favaro ridică din umeri, vrând parcă să spună „N-am nici o legătură”. Cele patru mutre impasibile îl priviră până dădu colţul. Pe urmă Favaro auzi jeepul cu motorul ambalat îndepărtându-se.

Pe cheul de pescuit, oamenii discutau în grupuri despre acelaşi lucru ca şi cei din holul hotelului. Se insinuă într-unul din grupuri şi întrebă cine lua clienţi pentru pescuit. Cineva îi făcu un semn cu mâna, în direcţia unui bărbat care meşterea ceva la o barcă.

Favaro coborî prudent pe chei şi-şi începu investigaţia. Îi arătă pescarului o fotografie a lui Julio Gomez. Acesta dădu din cap.

— Sigur, a fost aici săptămâna trecută. Dar iese în larg cu Jimmy Dobbs. Barca lui Jimmy e aia de colo, *Gulf Lady.*

La bordul lui *Gulf Lady* nu era nimeni. Se sprijini de un stâlp de ancorare şi se puse pe aşteptat. Ca toţi poliţiştii, ştia foarte bine ce înseamnă aşteptarea. Informaţiile obţinute în câteva secunde sunt chestii pe care le vezi doar în filme. În realitate, cea mai mare parte a timpului ţi-o petreci aşteptând. Jimmy Dobbs apăru abia pe la zece.

— Domnul Dobbs?

— Eu.

— Salut. Numele meu e Eddie şi sunt din Florida. Asta e barca dumitale?

— Sigur. Ai venit la pescuit?

— Pasiunea mea, spuse Favaro. Mi-ai fost recomandat de un prieten.

— Mă bucur.

— Julio Gomez. Ţi-l aminteşti?

Chipul deschis şi cinstit al negrului se întunecă. Căută în interiorul ambarcaţiunii şi scoase o undiţă din rastel. Timp de câteva minute examină undiţa şi cârligul, după care îi întinse mulineta lui Favaro.

— Îţi plac peştii-foarfece? Sunt vreo câţiva de toată frumuseţea la capătul digului, chiar sub docuri.

Merseră împreună până la capătul cel mai îndepărtat al pontonului, unde nu-i mai auzea nimeni. Favaro se întrebă de ce.

Jimmy Dobbs îşi luă undiţa înapoi şi o aruncă în apă cu o mişcare de expert. Trase încet, lăsând pluta viu colorată să joace la suprafaţă. Un peştişor albastru se repezi la momeală, după care se lăsă păgubaş şi coborî la loc în adâncuri.

— Julio Gomez a murit, spuse Jimmy Dobbs pe un ton grav.

— Ştiu, răspunse Favaro. Şi vreau să aflu de ce. A pescuit mult cu dumneata, dacă nu mă înşel.

— În fiecare an. Era un om bun, un tip simpatic.

— Ţi-a spus ce făcea în Miami?

— Mda, mi-a pomenit o dată.

— Ai mai spus cuiva?

— Nu. I-ai fost prieten sau coleg?

— Şi una şi alta, Jimmy. Spune-mi, când l-ai văzut ultima dată pe Julio?

— Joi seara, chiar aici. Fuseserăm în larg toată ziua. M-a angajat şi pentru vineri dimineaţă. Dar n-a mai apărut.

— Nu, spuse Favaro. S-a dus la aeroport cu gândul să găsească un avion spre Miami. Era grăbit. A găsit un avion, dar i-a fost de rău augur... Au sărit în aer deasupra oceanului. De ce-a trebuit să venim până aici ca să putem sta de vorbă?

Jimmy Dobbs îi dădu lui Favaro undiţa de care era agăţat un peşte cam de un kilogram care tremura tot. Americanul începu să-l tragă spre mal. Nu prea se pricepea. Peştele prinse un moment când firul era detensionat şi scăpă din cârlig.

— Pe insulele astea, se învârtesc şi oameni răi, spuse simplu Dobbs.

Favaro îşi dădu seama dintr-o dată care era explicaţia mirosului pe care parcă-l simţise în nări încă de la intrarea în oraş: era frica. O cunoştea foarte bine. Ceva cu totul special, de care nici unul din poliţiştii din Miami nu e străin. Într-un fel sau altul, frica pătrunsese în acest paradis terestru.

— Când v-aţi despărţit era calm?

— Era încântat. Prinsese un peşte grozav pentru cină. Era

foarte mulţumit şi nu părea să aibă vreo grijă..

— Unde s-a dus de-aici?

Jimmy Dobbs păru surprins de întrebare.

— La doamna Macdonald, bineînţeles. La ea stătea întotdeauna.

Doamna Macdonald nu era acasă. Ieşise la cumpărături. Favaro se decise să revină mai târziu. O să încerce întâi la aeroport? Se întoarse în Piaţa Parlamentului, unde găsi două taxiuri, însă ambii şoferi erau în pauza de prânz. Nu avea ce face. Străbătu piaţa în direcţia hotelului Quarter Deck, ca să mănânce ceva şi să-i aştepte. Îşi găsi un loc pe terasă, de unde putea să vadă maşinile. De jur împrejurul său persista acelaşi zumzet pe care-l remarcase şi în timpul micului dejun: discuţiile despre asasinarea guvernatorului, cu o seară înainte.

— Au trimis un detectiv de la Scotland Yard, anunţă cineva dintr-un grup instalat în apropierea lui Favaro.

În bar intrară doi bărbaţi înalţi şi solizi, care nu scoaseră nici un cuvânt. Conversaţia din jur se stinse. Cei doi smulseră toate afişele care anunţau candidatura lui Marcus Johnson şi lipiră altele în loc. Pe noile afişe stătea scris: VOTAŢI-L PE LIVINGSTONE, CANDIDATUL POPORULUI. După ce făcură ce aveau de făcut, cei doi plecară.

Apăru în sfârşit şi chelnerul, care-i aduse o porţie de peşte la grătar şi o bere.

— Cine erau? întrebă Favaro.

— Asistenţii electorali ai domnului Livingstone, spuse sec chelnerul.

— Mi s-a părut că celorlalţi le e frică de ei.

— Nu, domnule.

Ospătarul se răsuci pe călcâie, cu nişte ochi care nu exprimau nimic. Favaro mai văzuse privirea aceea. În sălile de interogatoriu de la sediul din Metro-Dade. Nişte ochi peste care parcă se trăseseră obloanele. Mesajul era inconfundabil: „Nu insistaţi, vă pierdeţi timpul”.

Jumbo Jet-ul care-i aduse pe agentul special Hannah şi pe detectivul-inspector Parker ateriză la Nassau la 3 p.m., ora locală. Primul care urcă la bord se dovedi a fi un ofiţer superior de poliţie, care îi descoperi pe cei doi de la Scotland Yard şi le ură bun venit la Nassau. Îi dădu jos din avion înaintea celorlalţi pasageri şi îi conduse, la un Land Rover care-i aştepta. Hannah se simţi mângâiat de prima adiere de aer cald şi parfumat. Îşi dădu seama imediat că deja începuse să devină lipicios în

hainele groase cu care plecase de la Londra.

Ofiţerul localnic le ceru bonurile pentru bagaje, pasându-i-le unui agent care urma să extragă cele două valize din restul bagajelor. Hannah şi Parker ajunseră direct în salonul personalităţilor, unde îi întâmpinară adjunctul înaltului Comisar Regal, un oarecare domn Longstreet şi un funcţionar mai mărunt, pe nume Bannister..

— Eu o să vă însoţesc până pe Sunshine, le spuse acesta din urmă. Avem o problemă cu comunicaţiile acolo. Se pare că nu pot să deschidă seiful guvernatorului. O să instalez un aparat nou, care să vă facă legătura direct, prin radio-telefon, cu înaltul Comisariat de aici. O legătură neinterceptabilă, desigur, în plus, o să trebuiască să aducem cadavrul aici, după ce-o să obţinem aprobarea legistului.

Omul părea direct şi eficient, lucru care îi plăcu lui Hannah. Făcură cunoştinţă cu cei patru oameni pe care urma să-i pună la dispoziţie poliţia din Bahamas, iar întâlnirea dură o oră.

Hannah se uită pe fereastră, cercetând pista de decolare a aeroportului. La treizeci de metri distanţă, o cursă *charter* de zece locuri îi aştepta, atât pe el cât şi echipa recent lărgită, ca să-i ducă pe insula Sunshine. Între clădire şi avion se postaseră deja două echipe de filmare, aşteptând momentul. Hannah oftă.

După stabilirea ultimelor detalii, grupul ieşi din salonul personalităţilor şi coborî scările. Hannah se trezi înconjurat de microfoane şi de carnete de notiţe pregătite.

— Domnule Hannah, mizaţi pe o arestare rapidă?

— Se va dovedi că a fost de fapt un asasinat politic?

— Se leagă cumva moartea lui Sir Marston de campania electorală?

Dădu din cap şi zâmbi, însă fără să scoată un cuvânt. Ieşi din clădire în aerul cald şi însorit, flancat de agenţii de poliţie şi se îndreptă spre avion. Camerele de luat vederi nu pierdeau nimic. După îmbarcarea grupului oficial, ziariştii o rupseră la fugă către propriile avioane închiriate, obţinute contra unor mari sume de bani sau rezervate prin birourile de la Londra. Într-o formaţiune total dezordonată, aparatele de zbor începură să ruleze, pregătindu-se de decolare. Era patru şi douăzeci şi cinci.

La trei şi jumătate, un Cessna mic îşi începu coborârea deasupra insulei Sunshine şi viră ca să aterizeze pe pista de iarbă.

— Ce loc sălbatic! îi strigă pilotul american bărbatului de lângă el. E frumos, dar atât de departe! Şi nu prea au mare lucru pe-

aici!

— Tehnologia lasă de dorit, aprobă Sam McCready.

Privi pe ferestruica de plastic pista prăfuită care se apropia de ei. În stânga ei se aflau trei clădiri: un hangar de metal, o clădire joasă, cu un acoperiş roşu de tablă (aerogara) şi un cub alb pe care flutura steagul englez: poliţia. În faţa aerogării, o siluetă într-o cămaşă exotică de plajă, cu mâneci scurte, discuta cu un bărbat îmbrăcat cu un şort şi un tricou. Alături se vedea o maşină. Palmierii apărură pe ambele laturi ale avionului, iar micul aparat de zbor atinse solul cu o bufnitură. Clădirile trecură în goană pe lângă el, în timp ce pilotul trase de manetă şi ridica flapsurile. Ajuns la celălalt capăt al pistei, întoarse aparatul şi rulă înapoi.

— Da, îmi aduc aminte de avion. M-am simţit îngrozitor când am auzit că bieţii oameni muriseră.

Favaro tocmai dăduse peste cel care ajutase la încărcarea bagajelor în avion în vinerea precedentă. Îl chema Ben şi făcea foarte des servicii de genul ăsta, fiindcă din asta trăia. Aidoma celor mai mulţi, dintre localnici, era prietenos, onest şi dispus să vorbească.

Favaro scoase o fotografie.

— Pe omul ăsta l-ai văzut?

— Sigur. L-a rugat pe proprietarul avionului să-l ducă până la Key West.

— De unde ştii?

— Era chiar lângă mine, spuse Ben.

— Părea nervos, îngrijorat sau grăbit?

— Şi dumneata ai fi fost la fel în locul lui. I-a spus proprietarului că-l sunase nevasta şi că păţise ceva copilul. Fata a zis că vai, ce păcat şi că trebuie să-l ajute. Iar atunci proprietarul a spus că poate să meargă cu ei până-n Key West.

— Mai era cineva pe-aproape?

Ben se gândi preţ de o clipă.

— Încă un tip care m-a ajutat să încarc bagajele. Cred că era angajatul proprietarului.

— Cum arăta?

— Nu l-am mai văzut până acum, spuse Ben. Negru, dar nu-i de pe Sunshine. Cămaşa albastră şi ochelari negri. N-a scos o vorbă.

Avionul Cessna se îndrepta zumzăind spre clădirea vămii. Ben şi Favaro îşi acoperiseră ochii, apărându-se de praf. Favaro văzu un bărbat cam şifonat, de statură mijlocie, care coborî, scoase

din mica magazie de bagaje o valiză şi o servietă, făcu un pas înapoi, îşi luă rămas bun de la pilot şi se îndreptă spre clădire.

Favaro studie scena, cu mintea în altă parte. Julio Gomez nu minţea niciodată. Dar nu era căsătorit şi nu avea copii. Înseamnă că trebuise neapărat să se suie în avion şi să ajungă la Miami. Dar de ce? Cunoscându-şi bine colegul, Favaro avu convingerea că acesta se aflase într-o situaţie limită. Iar bomba nu-i fusese destinată lui Klinger, ci lui Gomez.

Îi mulţumi lui Ben şi se îndreptă spre taxiul care-l aştepta. În clipa în care urcă, auzi o voce în imediata lui apropiere.

— Ştiu că nu-i frumos, dar pot să vă rog să mă luaţi şi pe mine până-n oraş? Se pare că alte taxiuri nu mai sunt în parcare.

Era tipul care tocmai coborâse din avionul Cessna.

— Sigur, vă rog, spuse Favaro.

— Sunteţi foarte amabil, rosti englezul punându-şi valiza în portbagaj.

Profită de cele cinci minute pe care le făcea maşina până în oraş şi se prezentă:

— Frank Dillon.

— Eddie Favaro, răspunse americanul. Aţi venit la pescuit?

— Din păcate, nu. Nu e genul meu de distracţie. Sunt în concediu şi vreau doar puţină linişte.

— Luaţi-vă gândul, spuse Favaro. Aici e haosul pe pământ. Trebuie să vină o armată de detectivi de la Londra, başca o grămadă de ziarişti. Aseară cineva l-a împuşcat pe guvernator în grădina reşedinţei sale.

— Dumnezeule mare! exclamă englezul.

Părea literalmente şocat.

Favaro îl lăsă pe celălalt pasager pe treptele hotelului Quarter Deck, se dădu jos din taxi şi parcurse pe jos restul de câteva sute de metri până la străduţa unde se găsea pensiunea doamnei Macdonald. În cealaltă parte a pieţei, un bărbat masiv se adresa unui grup docil de ascultători de pe platforma unei camionete. Era domnul Livingstone în persoană. Favaro prinse câteva frânturi din discursul tunător al oratorului.

— Iar eu vă spun, fraţilor, că trebuie să vă înfruptaţi şi voi din bogăţia acestor insule! Trebuie să vă înfruptaţi din peştii oceanului, să împărţiţi casele frumoase ale puţinilor bogătani care locuiesc sus pe deal, să împărtăşiţi...

Mulţimea de ascultători nu părea din cale-afară de entuziasmată. Camioneta era păzită de aceiaşi doi indivizi care dăduseră jos afişele cu figura lui Johnson din hotelul Quarter

Deck la vremea prânzului şi le puseseră pe ale lor în loc. Grupul cuprindea şi câţiva agitatori, care încercau să dea semnalul uralelor, numai că strigau singuri. Favaro îşi continuă drumul. De data asta doamna Macdonald era acasă.

Desmond Hannah ateriză la şase fără douăzeci. Era aproape întuneric. Alte patru avioane mai uşoare ajunseseră la timp ca să apuce să decoleze din nou spre Nassau înainte de lăsarea beznei. Veniseră încărcate cu reprezentanţii BBC-ului şi ai ITV-ului, cu câte un corespondent de la *Sunday Times* şi *Sunday Telegraph,* cu Sabrina Tennant şi echipa ei de la BSB, cunoscuta companie de televiziune British Satellite Broadcasting.

Hannah, Parker, Bannister şi cei patru poliţişti din Bahamas fură întâmpinaţi de locotenentul Haverstock şi de inspectorul Jones, primul în uniforma tropicală de paradă, de un alb murdar neobişnuit, cel de-al doilea într-o uniformă albă imaculată. Ambele taxiuri din Port Plaisance şi două microbuze neîncăpătoare îşi făcură la rândul lor apariţia, în speranţa unui câştig. Se ocupară până la ultimul loc cât ai clipi din ochi.

Până când se îndepliniră toate formalităţile, iar cavalcada descinse la hotelul Quarter *Deck,* se lăsă întunericul. Hannah decise că nu avea nici un sens să înceapă investigaţiile la lumina lanternei, dar ceru ca reşedinţa guvernatorului să fie în continuare păzită în timpul nopţii. Inspectorul Jones, pradă agitaţiei produsă de colaborarea cu un detectiv de la Scotland Yard, retransmise toate aceste ordine pe un ton răstit.

Hannah era obosit. Pe insulă era abia ora şase, dar ceasul lui biologic arăta unsprezece noaptea şi el era în picioare de la patru dimineaţa. Luă cina doar cu Parker şi cu locotenentul Haverstock, ceea ce-i permise un prim contact direct cu evenimentele serii precedente. Imediat după aceea se duse la culcare.

Reprezentanţii presei descoperiră barul cu o viteză care dovedea nu numai fler, ci şi o experienţă îndelungată. Se comandară şi se consumară rânduri întregi de băutură. Hărmălaia specifică grupurilor de ziarişti aflaţi în misiune într-un loc străin crescu din ce în ce mai mult. Nimeni nu-l, băgă în seamă pe bărbatul îmbrăcat într-un costum tropical, aşezat la capătul tejghelii, care bea de unul singur şi le asculta pălăvrăgeala.

— Şi unde s-a dus de-aici? o întrebă Eddie Favaro pe doamna Macdonald.

Stătea aşezat la masa din bucătărie, în timp ce femeia se pregătea să-i servească o porţie de supă de moluşte.

— S-a dus la Quarter Deck să bea o bere, spuse ea.

— Era bine dispus?

Vocea ei cântată umplu toată încăperea.

— A, cum nu, domnu' Favaro, era încântat. Aveam un peşte mare la cină şi tocmai începusem să-l prepar. A zis că se-ntoarce la opt. I-am spus să nu întârzie, că se usucă dorada şi nu mai e bună. A râs şi-a promis că vine repede.

— Şi-a venit?

— Nu. A întârziat mai bine de-o oră. Peştele nu mai avea nici un gust. Iar el bătea câmpii..

— Ce-a zis? Cum adică... bătea câmpii?

— N-a vorbit prea mult. Dar părea îngrijorat rău. Pe urmă a spus că a văzut un scorpion. Iar acum vă rog să vă terminaţi supa. Ce-i acolo în farfurie e minunea lui Dumnezeu.

Favaro încremenise, rămânând cu lingura între farfurie şi gură.

— A spus „un scorpion" sau „pe scorpionul"?

Femeia se încruntă, încercând să-şi amintească.

— Mie mi s-a părut c-a zis „un". Dar se poate să fi zis. „pe", recunoscu ea.

Favaro îşi termină supa, îi mulţumi şi se întoarse la hotel. Barul era în fierbere. Îşi găsi un loc la capătul mai retras, departe de mulţimea de ziarişti. Ultimul scaun era ocupat de englezul de la aeroport, care ridică paharul în semn de salut, dar nu spuse nimic.

„Slavă Domnului", îşi zise în gând Favaro. Englezoiul ăla şifonat ştia măcar să tacă.

Eddie Favaro avea nevoie de timp de gândire. Aflase cum murise colegul şi prietenul său, iar acum probabil că descoperise şi de ce. Într-un fel sau altul, aici, în acest paradis insular, Gomez îl văzuse – sau crezuse că-l văzuse – pe cel mai crud asasin pe care-l întâlniseră vreodată.

CAPITOLUL TREI

A doua zi, Desmond Hannah se apucă de lucru la ora şapte, câtă vreme pământul mai păstra ceva din răcoarea nopţii, începu de la reşedinţa guvernatorului.

— Avu o întrevedere lungă cu majordomul Jefferson, care îi vorbi despre obiceiul de neclintit al guvernatorului de-a se retrage în grădina împrejmuită cu ziduri în fiecare după-amiază, la ora cinci, ca să bea un pahar de whisky înainte de apusul soarelui. Îl întrebă câtă lume cunoştea acest ritual. Jefferson se încruntă, concentrându-se.

— Multă lume, domnule: Lady Moberley, locotenentul Haverstock, eu, secretara, domnişoara Myrtle – dar ea e plecată la părinţi, pe insula Tortola. Oaspeţii care au venit pe-aici şi l-au văzut. Multă lume.

Jefferson îi descrise exact felul în care găsiseră cadavrul, dar afirmă că nu auzise împuşcătura. Ceva mai târziu, tocmai faptul că folosise cuvântul la singular avea să-l convingă pe Hannah că omul spunea adevărul. Pentru moment însă, încă nu ştia câte focuri se trăseseră.

Echipa din Nassau, lucra în grădină, împreună cu Parker, în căutarea cartuşelor sărite din arma ucigaşă. Trebuia să scurme destul de adânc, pentru cazul în care nişte picioare neatente ar fi îngropat cartuşul sau cartuşele în pământ. Iarba fusese călcată zdravăn în picioare de către locotenentul Haverstock, Inspectorul Jones şi doctorul Jones în seara asasinatului şi aşa se pierduse orice şansă de-a se descoperi vreo urmă utilă.

Hannah examina poarta de fier din gardul *grădinii,* iar expertul poliţiei din Bahamas o cercetă în căutare de amprente.

Nu existau. Hannah presupuse că, dacă asasinul intrase pe poartă, după cum se părea şi trăsese imediat, atunci guvernatorul s-ar fi găsit între poartă şi zidul de coral de sub scara care ducea în salonul de recepţii. Orice glonţ care ar fi trecut prin trupul său ar fi trebuit să lovească acest perete.

Hannah intră în centrul atenţiei echipei când se aşeză în patru labe şi străbătu întreaga pajişte până la aleea acoperită cu sfărâmături de scoici de la poalele zidului. Se întoarse apoi înăuntru ca să vorbească cu Lady Moberley.

Văduva guvernatorului îl aştepta în salonul în care Sir Marston

primise delegaţia de protest a Comitetului Cetăţenilor Implicaţi. Era o femeie subţire, palidă, cu părul subţire şi moale şi pielea îngălbenită de anii de şedere la tropice.

Jefferson îşi făcu apariţia cu o bere mare şi rece pe o tavă. Hannah ezită, apoi o acceptă. La urma urmelor, era o dimineaţă fierbinte.

Lady Moberley acceptă un suc de grapefruit. Aruncă paharului de bere o privire flămândă. Of, Doamne, îşi spuse, Hannah.

Nu avea nici o informaţie nouă. Din câte ştia, soţul ei nu avusese duşmani. De asasinate politice nici nu se auzise vreodată pe teritoriul insulelor. E adevărat, campania electorală stârnise câteva mici controverse, dar toate în registrul procesului democratic... Cel puţin aşa credea ea.

Ea însăşi se afla la, o distanţă de opt kilometri în momentul crimei şi vizita un mic spital al unei misiuni, aşezat pe o coastă a lui Spyglass Hill. Acesta fusese mobilat şi dotat de domnul Marcus Johnson, un om minunat şi un mare filantrop, după întoarcerea sa pe insula natală, cu şase luni în urmă. Ea acceptase să devină patroana aşezământului. Fusese cu maşina oficială, cu Jaguarul condus de şoferul guvernatorului, Stone.

Hannah îi mulţumi şi se ridică. Afară, Parker bătu la fereastră. Hannah ieşi pe terasă. Parker era într-o stare de mare agitaţie...

— Aţi avut dreptate, domnule! Uitaţi-l!

Întinse mâna dreaptă. În palmă ţinea rămăşiţele deformate şi turtite ale unui obiect care fusese cândva un glonţ de plumb. Hannah îl privi calm.

— Mulţumesc că ai pus mâna pe el, spuse apoi. Data viitoare încercăm cu penseta şi o pungă de plastic?

Parker păli şi o şterse înapoi spre grădină, puse glonţul la loc, pe aleea de scoici, deschise trusa şi scoase o pensetă de dimensiuni mici. Câţiva din poliţiştii din Bahamas zâmbiră.

Atent, Parker ridică glonţul cu penseta şi-i dădu drumul să cadă într-o pungă de plastic transparentă.

— Acum înveleşte punga în vată şi pune-o într-un borcan de sticlă cu capac, spuse Hannah.

Parker făcu aşa cum i se spusese.

— Mulţumesc. Acum pune-l în trusă până când o să-l trimitem laboratorului de balistică, mai spuse Hannah.

Oftă. Avea să fie un caz greu. Începea să creadă că s-ar fi descurcat mai bine singur.

Sosi, aşa cum i se ceruse şi doctorul Caractacus Jones. Hannah se bucură că putea sta de vorbă cu un profesionist. Doctorul

Jones îi relată că fusese chemat la locuinţa care-i servea şi de cabinet, puţin după ora şase, cu două seri înainte, de către Jefferson care fusese trimis de locotenentul Haverstock. Jefferson îi spusese că trebuia să vină îndată, fiindcă guvernatorul fusese împuşcat. Majordomul nu-i spusese că rana fusese fatală, aşa că doctorul îşi luase trusa şi venise repede, cu maşina, să vadă ce se mai putea face. Se dovedi că nu se mai putea face nimic.

Hannah îl conduse pe doctor în biroul răposatului Sir Marston şi îl ragă să semneze, în calitatea sa de medic legist, o autorizaţie de transportare a cadavrului la Nassau, în aceeaşi după-amiază, pentru autopsie.

În sistemul britanic, autoritatea cea mai înaltă o are nu Camera Lorzilor, ci medicul legist. Acesta are prioritate în faţa oricărui fel de tribunal. Pentru a muta trupul neînsufleţit de pe Sunshine pe teritoriul Insulelor Bahamas era nevoie de aprobarea unui medic legist. Doctorul Jones o semnă fără şovăire, dându-i caracter legal. Bannister, funcţionarul înaltului Comisariat de la Nassau, care îi însoţise pe Insulele Barclay, bătu la maşină autorizaţia pe hârtie cu antet. Tocmai terminase de instalat noul sistem de comunicaţii şi era pregătit să înceapă să transmită.

Apoi Hannah îl rugă pe doctor să le arate cadavrul. Jos, în zona docurilor, fu deschis depozitul frigorific şi doi dintre agenţii de poliţie traseră afară dintre peşti trupul fostului lor guvernator, acum îngheţat bocnă şi-l depuseră la umbra depozitului alăturat, pe o tăblie formată de uşa sprijinită pe două capre de lemn.

Pentru cei de la presă, cărora li se alăturase acum şi o echipă a CNN-ului care se ţinuse de coada lui Hannah toată dimineaţa acesta era un material grozav. Fotografiară totul. Chiar şi vecinul de pat al guvernatorului, din noaptea trecută, martinul, îşi avu locul său în ştirile CNN.

Hannah ordonă ca uşile depozitului frigorific să fie închise pentru a nu le permite accesul şi făcu, pe cât putu, un examen al cadavrului, rigid sub stratul său de gheaţă. Doctorul Jones stătea lângă el.

După ce examină gaura îngheţată din pieptul guvernatorului, Hannah observă o alta, perfect circulară, în mâneca stângă. Frecă uşor materialul între degetul mare şi arătător până când căldura propriei mâini îl făcu mai flexibil. Gheaţa se topi. În mâneca, de la cămaşă se vedeau două găuri, una pe unde intrase glonţul, cealaltă pe unde ieşise. Pe piele însă nu se vedea nici o urmă. Se întoarse spre Parker.

— Două gloanţe, minimum, spuse el. Ne lipseşte al doilea.

— S-ar putea să fi rămas în corp, spuse doctorul Jones.

— Fără îndoială. Dar al naibii să fiu dacă văd vreo gaură pe unde a intrat sau ieşit. Carnea e strânsă de frig. Totuşi, Parker, vreau ca zona unde stătea sau şedea guvernatorul în momentul acela să fie controlată încă o dată. Şi încă o dată. Pentru orice eventualitate.

Ordonă ca trupul guvernatorului să fie depus din nou în depozitul frigorific. Camerele bâzâiră din nou. Reîncepu ploaia de întrebări. Hannah dădu din cap, zâmbi şi spuse:

— Toate la timpul lor, doamnelor şi domnilor. E încă prea devreme.

— Dar am găsit un glonţ, spuse Parker mândru.

Camerele pivotară toate spre el.

Hannah începu să-şi spună că asasinul împuşcase pe cine nu trebuia. Lucrurile începeau să capete aerul unei conferinţe de presă. Şi deocamdată nu dorea o asemenea conferinţă.

— Deseară vom face o declaraţie publică completă, spuse el. Pentru moment, trebuie să ne întoarcem la treabă. Vă mulţumesc.

Îl băgă pe Parker mai mult cu forţa în Land Roverul poliţiei şi se întoarseră la reşedinţa guvernatorială. Hannah îl rugă pe Bannister să folosească noul sistem instalat şi să ceară un avion cu o targă, o masă rulantă, un sac special şi doi însoţitori, care să sosească până după-amiaza. Apoi îl însoţi pe doctorul Jones până la maşină. Erau numai ei doi.

— Spune-mi, domnule doctor, e cineva pe insula asta care să ştie tot ce se petrece şi pe toţi cei care locuiesc aici?

Doctorul Caractacus Jones zâmbi.

— Păi, aş fi eu, spuse el. Dar nu, nu m-aş aventura să ghicesc cine a făcut-o. Însă eu m-am întors din Barbados abia acum zece ani. Dacă te interesează, adevărata istorie a locurilor acestora, trebuie să-i faci o vizită lui Missy Coltrane. Ea e... un fel de bunică a Insulelor Barclay. Dacă eşti în căutarea cuiva care să ghicească cine e vinovatul, ea ar putea fi aceea.

Doctorul se îndepărtă în Austinul său tip Mayflower cam prăpădit. Hannah se apropie de nepotul doctorului, inspectorul-şef Jones, care rămăsese lângă Land Rover.

— Vreau să te rog să faci ceva, domnule inspector, îi spuse Hannah politicos. Vrei să te duci până la aeroport şi să verifici la ofiţerul de la paşapoarte dacă, după crimă, a părăsit cineva insula? Indiferent cine? Cu excepţia piloţilor avioanelor care au

aterizat, au întors şi au decolat din nou fără să părăsească pista.

Inspectorul Jones salută scurt şi plecă.

Jaguarul guvernatorului era în curte; Oscar Stone, şoferul, lustruia la maşină. Parker şi restul echipei se aflau în grădină, în căutarea celui de-al doilea cartuş.

— Oscar? întrebă Hannah. O cunoşti pe Missy Coltrane?

— A, sigur, domnule. E o doamnă.

— Ştii unde locuieşte?

— Da, domnule. Flamingo House, în vârful lui Spyglass Hill.

Hannah îşi privi ceasul. Era unsprezece şi jumătate, iar căldura se aşternuse grea.

— Crezi că e acasă la ora asta?

Oscar păru surprins de întrebare.

— Desigur, domnule.

— Atunci du-mă, te rog, până la ea.

Jaguarul îşi croi drum pe străzile întortocheate ale oraşului, apoi porni să urce pantele de la baza lui Spyglass Hill, la zece kilometri spre vest de Port Plaisance. Era un model Mark DE, clasic de-acum, cu linii retro şi mirosind a piele aromată şi a lemn de nuc. Hannah se lăsă pe spate, privind admirativ peisajul.

Tufişurile ţepoase făcură loc vegetaţiei mai verzi de pe pantele superioare şi în calea lor începură să iasă mici loturi cultivate cu porumb, mango şi papaya. Ceva mai retrase de la drum, căsuţele de lemn aveau în faţă curţi prăfuite în care scurmau găinile. Câţiva copilaşi ciocolatii alergară în întâmpinarea maşinii, ca să-i facă semne cu mâna. Hannah le răspunse.

Trecură pe lângă spitalul pentru copii, alb şi curat, înzestrat de Marcus Johnson. Hannah aruncă o privire înapoi şi văzu orăşelul Port Plaisance moţăind sub căldura toridă. Distinse acoperişul roşu al depozitului din doc şi, alături, depozitul frigorific în care îşi dormea somnul de veci guvernatorul congelat, întinderea rugoasă a Pieţei Parlamentului, turla bisericii anglicane şi olanele acoperişului hotelului Quarter Deck. Dincolo de ele, în partea cealaltă a oraşului, se vedea prin aerul tremurat structura închisă cu ziduri a reşedinţei guvernatorului. Ce motiv putea să aibă să-l ucidă pe guvernator? Se întrebă Hannah.

Trecură pe lângă bungaloul care aparţinuse răposatului domn Barney Klinger, mai dădură două curbe şi ieşiră în vârful dealului. Acolo se afla o vilă rozalie: Flamingo House.

Hannah trase de mânerul metalic al clopoţelului, de la uşă, undeva în casă, se auzi un clinchet slab. Uşa fu deschisă de o

adolescentă ale cărei picioare negre, fără pantofi, ieşeau de sub rochia, albă şi simplă de bumbac.

— Aş, vrea să o văd pe Missy Coltrane, spuse Hannah.

Fata dădu din cap şi-i făcu loc să intre într-o încăpere mare şi aerisită. O uşă dublă, deschisă, dădea într-un balcon cu o privelişte spectaculoasă a insulei şi a mării albastre, sclipitoare, care se întindea până în insulele Andros şi Bahamas, mult sub linia orizontului.

În ciuda lipsei aerului condiţionat, încăperea era răcoroasă. Hannah observă că nu avea nici curent electric. Pe măsuţele joase se găseau trei lămpi cu ulei, de aramă, bine lustruite. Briza care intra pe uşa deschisă a balconului ieşea pe fereastra din partea opusă. Numărul mare de obiecte păstrate ca amintire arăta că era casa unei persoane în vârstă. Continuând să aştepte, Hannah se plimbă prin încăpere.

Pe pereţi erau nenumărate tablouri, toate înfăţişând păsări din Caraibe, pictate cu măiestrie în acuarelă. Singurul portret care nu era al unei păsări aparţinea unui bărbat în ţinută oficială de guvernator al Imperiului Britanic. În picioare, privind încăperea, el avea un chip-bronzat şi ridat, dar blând, cu părul şi mustaţa încărunţite, pieptul stâng al tunicii îi era acoperit de două şiruri de medalii miniaturale. Hannah citi eticheta mică de dedesubtul portretului în ulei: SIR ROBERT COLTRANE, KBE, GUVERNATOR AL INSULELOR BARCLAY, 1945-1953. Pe braţul îndoit ţinea coiful alb, împodobit cu pene de cocoş; mâna stângă era pe garda spadei.

Hannah zâmbi trist. De fapt „Missy” Coltrane era probabil Lady Coltrane, văduva fostului guvernator. Trecu mai departe, la o vitrină de pe perete. Montate pe pânză de sac, sub sticlă, se găseau trofeele militare ale guvernatorului, adunate şi puse la vedere de către văduva lui. Se afla acolo panglica de un purpuriu închis a Crucii Victoria, cea mai înaltă decoraţie britanică acordată pentru vitejie pe câmpul, de luptă, ca şi data acordării ei: 1917. Aceasta era flancată de Crucea de Merit şi de Crucea Militară. În jurul medaliilor erau prinse şi alte obiecte care aparţinuseră soldatului care le purtase în campaniile sale.

— A fost un om foarte viteaz, spuse o voce limpede în spatele lui.

Hannah tresări şi se întoarse jenat.

Intrase încet, în căruciorul ale cărui roţi de cauciuc, nu făceau zgomot pe pardoseala de dale. Era mică şi fragilă, cu multe bucle albe, lucioase şi ochi albaştri, strălucitori.

În spatele ei stătea servitorul care împinsese căruţul din

grădină până aici, un gigant care inspira teamă numai prin dimensiuni. Se întoarse către el.

— Mulţumesc, Firestone. Nu mai am nevoie de nimic.

El dădu din cap şi se retrase. Ea mai împinse căruciorul câţiva metri spre mijlocul încăperii şi-i făcu semn lui Hannah să se aşeze. Zâmbi.

— Numele? E un copil abandonat, găsit pe o grămadă de gunoi într-o anvelopă Firestone. Dumneavoastră trebuie să fiţi inspectorul-şef detectiv Hannah, de la Scotland Yard. E o funcţie foarte înaltă pentru aceste biete insule. Cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuie să-mi cer scuze că v-am numit Missy Coltrane când am vorbit cu menajera, spuse el. Nu mi-a spus nimeni că sunteţi de fapt Lady Coltrane.

— Nu mai sunt, spuse ea. Aici sunt numai Missy. Aşa îmi spun toţi. Iar eu prefer să fie aşa. Năravul din fire. După cum poate că v-aţi dat seama, nu m-am născut în Anglia, ci în Carolina de Sud.

— Soţul dumneavoastră – Hannah făcu un *semn* cu capul către portret – a fost cândva guvernator aici.

— Da.

— Ne-am cunoscut în război. Robert luptase în primul război mondial. Nu era obligat să primească şi a doua porţie, dar a făcut-o. A fost din nou rănit. Eu eram soră medicală. Ne-am îndrăgostit, ne-am căsătorit în 1943 şi am petrecut împreună zece ani minunaţi, până la moartea lui. Între noi era o diferenţă de douăzeci şi cinci de ani, dar nu a avut nici o importanţă. După război, guvernul britanic l-a făcut guvernator aici. După ce a murit el, eu am rămas. Nu avea decât cincizeci şi şase de ani. Efectul întârziat al rănilor căpătate în război.

Hannah făcu un calcul. Sir Robert trebuie să fi fost născut în 1897 şi să fi primit Crucea Victoria la douăzeci de ani. Iar ea avea vreo şaizeci şi opt de ani, prea tânără ca să stea într-un cărucior. Cu ochii aceia albaştri şi strălucitori, păru să-i ghicească gândurile.

— Am alunecat şi am căzut, spuse ea într-un târziu. Acum zece ani. Mi-am rupt coloana vertebrală. Doar n-aţi bătut şase mii de kilometri ca să vorbiţi despre o bătrână într-un scaun de invalid. Cum vă pot fi de folos?

Hannah îi explică.

— Adevărul este că nu înţeleg motivul. Cine l-a împuşcat pe Sir Marston trebuie să-l fi urât suficient de mult pentru asta. Dar printre locuitorii de pe insulă nu văd cine ar avea vreun motiv să-l urască. Dumneavoastră îi ştiţi pe oameni. Cine ar fi dorit s-o

facă şi de ce?

Lady Coltrane îşi împinse căruciorul până la fereastra deschisă şi privi afară câteva clipe.

— Domnule Hannah, aveţi dreptate. Într-adevăr, îi cunosc pe oamenii de aici. Trăiesc între ei de patruzeci şi cinci de ani. Ţin la insulele astea şi la oamenii lor. Şi sper că pot afirma că şi ei ţin la mine.

Se întoarse şi-l privi.

— În ordinea mondială a lucrurilor, aceste insule nu au nici o importanţă. Şi totuşi, oamenii aceştia par să fi descoperit un lucru care a scăpat restului lumii. Au aflat cum pot să fie fericiţi. Atâta tot – nu bogaţi şi nici puternici, ci fericiţi. Acum Londra vrea să ne ofere independenţa. Şi au apărut doi candidaţi în lupta pentru putere: domnul, Johnson, care e foarte bogat şi a donat sume mari de bani insulelor, pentru diverse motive; şi domnul Livingstone, un socialist care vrea să naţionalizeze totul şi să-l împartă săracilor. Toate aceste acţiuni sunt, fără îndoială, foarte viabile. Domnul Johnson, cu planurile lui de dezvoltare şi prosperitate şi domnul Livingstone cu planurile sale de echitate... îi cunosc pe amândoi. De când erau copii. De când au plecat de aici, ca să-şi găsească norocul în altă parte. Acum s-au întors.

— Îl bănuiţi pe vreunul din ei?

— Domnule Hannah, e vorba de cei pe care i-au adus cu ei. Uitaţi-vă la cei care îi înconjoară. Sunt oameni violenţi, domnule Hannah. Localnicii o ştiu. Au existat ameninţări şi bătăi. Poate că ar trebui să priviţi mai de-aproape anturajele acestor doi oameni.

Pe drumul care cobora din vârful dealului, Desmond Hannah căzu pe gânduri. Un contract? Asasinarea lui Sir Marston avea toate caracteristicile. Îşi propuse ca, după masa de prânz, să stea de vorbă cu cei doi candidaţi şi să se uite puţin la acoliţii lor.

În clipa intrării lui Hannah pe uşa de la sufrageria reşedinţei guvernatorului, un englez rotofei, cu câteva rânduri de bărbii revărsate peste gulerul sutanei, sări de pe scaun. Parker, se afla cu el.

— Aa, şefule, dânsul este reverendul Simon Prince, vicarul anglican de pe insulă. Are nişte informaţii interesante pentru noi.

Hannah se întrebă de unde scosese Parker cuvântul „şefule”. Îl detesta. „Domnule” suna foarte bine. „Desmond” avea să vină mai târziu... Mult mai târziu. Eventual.

— Aţi găsit al doilea cartuş?

— Ăăă, nu... încă nu.

— Continuaţi să căutaţi, spuse Hannah.

Parker se făcu nevăzut dincolo de uşa de sticlă, pe care Hannah o închise în urma lui.

— Da, domnule Prince. Ce voiaţi să-mi spuneţi?

— Numele meu e Quince spuse vicarul Quince. Lucrurile sunt foarte triste.

— Aşa e, mai ales pentru guvernator.

— D-da, aşa e! Voiam să spun... Adică faptul că eu vin la dumneavoastră cu informaţii despre un alt preot. Nici nu ştiu dacă fac bine, dar m-am gândit că e important.

— De ce nu mă lăsaţi pe mine să judec asta? îi propuse Hannah cu, blândeţe.

Reverendul se calmă şi luă loc...

— S-a întâmplat vinerea trecută, începu el.

Povesti vizita delegaţiei Comitetului Cetăţenilor Implicaţi şi tratamentul aplicat de guvernator. Când termină, Hannah îl privi încruntat.

— Spuneţi-mi exact ce-a spus reverendul Drake, zise el.

— A spus, repetă Quince, „Trebuie să scăpăm de guvernatorul ăsta şi să ne căutăm altul”.

Hannah se ridică.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Quince. Pot să vă rog să nu mai pomeniţi nimănui toate astea şi să mă lăsaţi pe mine să acţionez?

După plecarea vicarului recunoscător, Hannah rămase pe gânduri. Informatorii nu-i plăcuseră niciodată prea mult, dar acum era nevoit să-l verifice pe reverendul baptist Walter Drake, balaurul care scuipa flăcări.

În acest moment, Jefferson apăru cu o farfurie cu cozi de homari în maioneză. Hannah oftă. Existau şi compensaţii pentru faptul de-a fi trimis la şase mii de kilometri depărtare de casă. Şi dacă tot plătea Foreign Office-ul... îşi turnă un pahar de Chablis rece şi se aşeză să mănânce.

Până să-şi termine Hannah prânzul, inspectorul-şef Jones se întoarse de la aeroport.

— Nu a părăsit nimeni insula, spuse el, cel puţin nu în ultimele patruzeci de ore.

— Sau nu legal, în orice caz, adăugă Hannah. Am pentru dumneata o altă sarcină, domnule Jones. Ai o listă a deţinătorilor de arme?

— Desigur.

— Bun. Te rog să o verifici şi să faci o vizită tuturor celor care sunt înscrişi pe ea ca deţinători de arme de foc. Căutăm un pistol de calibru mare. Şi mai ales unul care nu poate fi arătat sau unul care a fost curăţat de curând şi are urme proaspete de ulei.

— Ulei?

— După ce s-a tras cu el, spuse Hannah.

— A, da, desigur.

— Şi încă ceva, domnule inspector. Reverendul Drake are o asemenea armă?

— Nu. De asta sunt sigur.

După plecarea lui, Hannah ceru să vorbească cu locotenentul Haverstock.

— Ai cumva un revolver de serviciu sau un pistol automat? întrebă el.

— Ăă... Nu cumva îţi trece prin cap... spuse tânărul aghiotant..

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi fi fost furat, sau luat şi pus la loc.

— A, acum pricep, bătrâne. Dar nu, n-am pistol. N-am adus nici unul cu mine pe insulă. Dar am o sabie de ceremonie.

— Dacă Sir Marston ar fi fost înjunghiat, poate m-aş fi gândit să te arestez, spuse Hannah moale. Există vreo armă de foc în toată reşedinţa?

— După câte ştiu eu, nu. Dar oricum asasinul a venit de-afară, nu? Pe poarta din grădină?

Odată cu prima lumină a zorilor, Hannah examină lacătul smuls al porţii de fier din gardul grădinii. Judecând după unghiul pe care îl făceau cele două belciuge şi după veriga distrusă a uriaşului lacăt, se putea spune cu relativă certitudine că fusese nevoie de o pârghie lungă şi foarte puternică. Dar Hannah se mai gândise că smulgerea lacătului ar fi putut fi un truc. S-ar fi putut face cu câteva ceasuri sau chiar cu câteva zile mai înainte. Nimeni nu încercase poarta; toată lumea presupunea că era înţepenită de rugină.

Era posibil ca asasinul să o fi rupt dinainte şi să o fi lăsat lipită, ca şi cum ar fi fost încuiată, dar totodată să fi pătruns prin casă pentru a-l ucide pe guvernator şi tot prin casă să se fi retras. Hannah avea neapărată nevoie de cel de-al doilea glonţ, în speranţa că era intact şi de arma din care fusese tras. Privi pe fereastră la marea sclipitoare. Dacă pistolul era pe fundul ei, nu-l va mai găsi niciodată.

Se ridică, îşi şterse buzele şi ieşi în căutarea lui Oscar şi a Jaguarului. Venise vremea să stea de vorbă cu reverendul Drake.

Sam McCready îşi lua şi el prânzul. Când ieşi pe terasa hotelului Quarter Deck, toate mesele erau ocupate. Afară în piaţă, câţiva bărbaţi în cămăşi colorate şi cu ochelari de soare aranjau o camionetă deschisă, pavoazată cu afişele lui Marcus Johnson. Marele bărbat urma să-şi înceapă discursul la ora trei.

Sam îşi aruncă ochii împrejur pe terasă şi văzu un singur scaun neocupat. Era la o masă la care mai şedea un singur client.

— E cam aglomeraţie astăzi. Te superi dacă iau loc? întrebă el.

Eddie Favaro îi făcu semn către scaun.

— Nu, deloc.

— Ai venit la pescuit? îl întrebă McCready în timp ce studia lista de bucate destul de scurtă.

— Mda.

— Ciudat, spuse McCready după ce comandă o porţie de Seviche, un fel de mâncare făcută din peşte crud, marinat în suc proaspăt de lămâie. Dacă n-aş şti că nu-i aşa, aş putea să jur că eşti poliţist.

Nu pomeni nimic despre cercetările pe care le făcuse în seara trecută, după ce-l studiase pe Favaro la bar – un telefon dat unui prieten de la sediul FBI din Miami – şi nici despre răspunsul pe care îl primise în acea dimineaţă.

Favaro puse paharul cu bere jos şi-l privi atent.

— Tu cine dracu’ eşti? întrebă el. Un copoi englez?

McCready dădu din mână cu modestie.

— A, nu, nu sunt atât de important. Sunt un simplu funcţionar în căutarea unei vacanţe liniştite departe de munca de birou.

— Atunci cum de ţi-a venit să mă întrebi dacă sunt poliţist?

— Instinctul. Ai mers de poliţist. Te superi dacă te întreb ce cauţi de fapt aici?

— Şi ce motiv aş avea să-ţi spun?

— Faptul că ai sosit aici cu puţin înainte ca guvernatorul să fie ucis, spuse moale McCready. Şi asta.

Îi întinse lui Favaro o foaie de hârtie. Avea antetul Foreign Officeului şi îl descria pe domnul Frank Dillon ca însărcinat oficial al acestei instituţii şi-i ruga „pe cei implicaţi” să-i acorde tot ajutorul.

Favaro îi dădu hârtia înapoi şi rămase pe gânduri. Locotenentul Broderick îi spusese limpede că, odată intrat pe teritoriul britanic, era de unul singur.

— Oficial, sunt în vacanţă, începu Favaro. Nu, n-am venit la pescuit. Neoficial, încerc să aflu de ce a fost asasinat colegul

meu săptămâna trecută şi de către cine.

— Povesteşte-mi, îi sugeră McCready. Poate am cum să te ajut.

Favaro îi povesti cum murise Julio Gomez. Englezul îşi mestecă peştele crud şi ascultă.

— Cred că a văzut pe cineva pe Sunshine, dar a fost la rândul lui văzut. Un tip care în Metro-Dade e cunoscut sub numele de Francisco Mendes, alias Scorpionul.

Cu opt ani înainte, în sudul Floridei şi mai ales în regiunea Metro-Dade, începuseră războaiele pentru teritoriu între traficanţii de droguri. Până atunci, traficanţii columbieni aduceau cocaina în zonă, dar ea era distribuită prin reţelele cubaneze. La un moment dat, columbienii hotărâseră că se pot lipsi de intermediarii cubanezi, preferând să-şi vândă singuri marfa direct consumatorilor. Şi începuseră să ocupe teritoriile cubanezilor. Aceştia replicaseră şi aşa izbucniseră războaiele asupra teritoriilor. De atunci încoace asasinatele nu mai conteniseră..

În vara lui 1984, un motociclist îmbrăcat într-un costum de piele roşu cu alb şi călare pe un Kawasaki oprise în faţa unui magazin de băuturi din zona comercială Dodeland, scosese o mitralieră Uzi şi golise calm tot încărcătorul în prăvălia aglomerată. Rezultatul: trei morţi şi paisprezece răniţi.

În mod normal, ucigaşul ar fi putut să scape dar, la două sute de metri depărtare, se afla un poliţist tânăr, pe motocicletă, care tocmai amenda pe cineva. Acesta îl urmărise pe ucigaşul care îşi abandonase mitraliera goală, comunicând descrierea şi direcţia în care se îndreptau. Ceva mai încolo pe North Kendall Drive, cel de pe Kawasaki încetinise, trăsese pe dreapta, scosese de sub jachetă un pistol automat Sig Sauer de nouă milimetri, ochise şi-l împuşcase în piept pe poliţistul care se apropia. În timp ce tânărul poliţist se prăbuşea, ucigaşul se îndepărtase în cea mai mare viteză, după cum spuneau martorii, care descriseseră cu lux de amănunte motocicleta şi costumul roşu de piele. Casca îi ascunsese chipul.

Deşi spitalul baptist, unde fusese dus de urgenţă, se găsea la numai patru cvartale depărtare, poliţistul murise în aceeaşi noapte. Avea douăzeci şi trei de ani şi lăsase în urmă o văduvă şi o fetiţă abia născută.

Mesajul său transmis prin radio alertase două maşini de patrulare din zonă. La nici doi kilometri mai încolo, una din ele îl zărise pe motociclistul care gonea şi-l obligase să intre într-un viraj atât de strâns încât acesta se prăbuşise. Fusese arestat încă

înainte de-a se fi putut ridica de jos.

După trăsături, individul părea de origine hispanică. Deci cazul le fusese predat lui Gomez şi lui Favaro. Timp de patru zile şi patru nopţi aceştia stătuseră faţă în faţă cu el, încercând să-i smulgă măcar un cuvânt. Nu scosese absolut nici unul, nici în engleză şi nici în spaniolă. Pe mâini nu avea urme de praf de puşcă, pentru că purtase mănuşi. Dar mănuşile dispăruseră şi, deşi cercetaseră toate lăzile de gunoi din zonă, poliţiştii nu reuşiseră să le găsească. Trăseseră concluzia că fuseseră aruncate în vreo maşină decapotabilă pe lângă care trecuse la un moment dat ucigaşul.

Apelurile publice avuseseră drept rezultat descoperirea pistolului Sig Sauer zvârlit într-o grădină din vecinătate. Era arma cu care fusese ucis poliţistul, dar nu avea pe ea nici un fel de amprente.

Părerea lui Gomez era că ucigaşul era columbian – magazinul de băuturi fusese unul din locurile de întâlnire ale vânzătorilor de cocaină cubanezi. După patru zile, îl porecliseră pe suspect Scorpionul.

În cea de-a patra zi îşi făcuse apariţia unul din cei mai costisitori avocaţi, care aducea cu sine un paşaport mexican, pe numele de Francisco Mendes. Era nou şi valabil, dar nu avea viza de intrare în Statele Unite. Avocatul admisese că clientul său ar putea fi considerat imigrant ilegal şi ceruse eliberarea sa pe cauţiune, Poliţia se opusese.

În faţa judecătorului, cunoscut pentru vederile sale liberale, avocatul protestase cum că cel pe care îl reţinuse poliţia era doar *un* bărbat, călare pe o motocicletă Kawasaki şi îmbrăcat într-un costum de piele alb cu roşu şi că nu el îi omorâse pe poliţist şi pe ceilalţi.

— Şi cretinul de judecător i-a acordat cauţiune, îi spuse acum Favaro lui McCready. O jumătate de milion de dolari. În douăzeci şi patru de ore ia-l de unde nu-i când a predat jumătatea de milion, omul de legătură ne-a rânjit în nas. Pentru ei era un mizilic.

— Şi crezi că... întrebă McCready.

— Ăsta nu era un simplu cărăuş. Era unul din asasinii lor cei mai buni, altfel nu şi-ar fi bătut atâta capul ca să-l scoată. Cred că Julio l-a văzut aici, poate chiar aici locuieşte. Şi-a întrerupt vacanţa cu patru zile mai devreme pentru a se întoarce în America şi a obţine un mandat de extrădare de la autorităţile britanice.

— Pe care i l-am fi dat, spuse McCready. Cred că ar trebui să-i spunem şi celui de la Scotland Yard. La urma urmelor, guvernatorul a fost împuşcat după numai patru zile. Chiar dacă se dovedeşte că nu există nici o legătură între cele două cazuri, ipotezele sunt suficiente pentru ca să măturăm insula în căutarea lui. Locul nu e prea mare.

— Şi dacă-l găsim? Ce crimă a comis pe teritoriul englez? întrebă Favaro.

— Păi, pentru început, spuse McCready, ai putea încerca o identificare a lui. Ar fi un motiv să-l reţinem. Chiar dacă detectivul Hannah vine din altă ţară, nimănui nu-i plac cei care omoară poliţişti. Iar dacă scoate un paşaport valabil, ca reprezentant oficial al Foreign Officeului pot să-l declar fals. Ăsta ar fi un al doilea motiv să-l reţinem.

Favaro zâmbi şi-i întinse mâna.

— Frank Dillon, ideea ta îmi place. Hai să vorbim cu tipul de la Scotland Yard.

Hannah coborî din Jaguar şi se îndreptă către uşile deschise ale capelei de lemn. Înăuntru tocmai se intona un cântec. Intră şi aşteptă să-şi obişnuiască ochii cu lumina scăzută dinăuntru. Cea care conducea corul era vocea de bas profund a reverendului Drake.

Stâncă de veacuri, despică-te...

Cântecul curgea simplu, fără acompaniament. Preotul baptist îşi părăsise amvonul şi se plimba în sus şi în jos printre bănci, dând din mâini ca o moară cu aripi mari şi negre şi îndemnându-şi turma să cânte.

Lasă-mă înăuntru, să mă ascund.
Lasă apa şi sângele...

Îl zări pe Hannah în prag, se opri din cântat şi făcu un semn, cerând linişte. Vocile tremurate se opriră pe rând.

— Fraţii mei şi surorile mele! strigă preotul. Astăzi ni se face o mare onoare. Iată-l aici pe domnul Hannah, de la Scotland Yard!

Întreaga congregaţie se răsuci în strane ca să-l privească pe cel care stătea în uşă. Cei mai mulţi erau oameni în vârstă, doar din loc în loc se vedea câte o femeie mai tânără şi un cârd de copii cu ochi uriaşi.

— Vino alături de noi, frate! Cântă cu noi! Faceţi-i loc domnului Hannah!

Lângă el, o femeie grasă într-o rochie înflorată îi zâmbi larg lui Hannah şi îi făcu loc, oferindu-i cartea cu imnuri. Hannah avea nevoie de ea. Uitase cuvintele, nu mai cântase de multă vreme. Împreună, sfârşiră imnul mişcător. La încheierea slujbei, enoriaşii ieşiră din biserică pe rând, salutaţi fiecare în parte la uşă de către preotul transpirat.

După plecarea ultimului om, Drake îi făcu semn lui Hannah să-l urmeze în vestiar, o, încăpere micuţă, lipită de clădirea bisericii.

— Nu pot să-ţi ofer bere, domnule Hannah. Dar m-aş bucura dacă ai accepta să bei cu mine un pahar de limonadă rece.

Scoase un termos şi turnă în două pahare. Avea aromă de lămâie şi era delicioasă..

— Cu ce pot să-l ajut pe reprezentantul Scotland Yardului? întrebă pastorul.

— Spune-mi unde erai marţi la ora cinci.

— Ţineam slujba aici, în faţa a cincizeci de oameni cinstiţi, spuse reverendul Drake. De ce?

Hannah îi cită remarca făcută în dimineaţa de vineri, pe treptele reşedinţei guvernatorului. Reverendul îi zâmbi. Detectivul nu era nici el pitic, dar pastorul îl întrecea cu cinci centimetri.

— A, ai stat de vorbă cu domnul Quince.

Pronunţă numele ca şi când ar fi supt o lămâie verde.

— Am zis eu aşa ceva? spuse Hannah.

— Nici nu era nevoie. Da, am rostit fraza asta. Crezi că eu l-am omorât pe guvernatorul Moberley? Nu, domnule, eu sunt un om al păcii. Nu folosesc arme. Şi nu răpesc vieţi.

— Şi-atunci ce-ai vrut să spui, domnule Drake?

— Am vrut să spun că nu cred că guvernatorul avea să transmită Londrei petiţia noastră. Am vrut să spun că ar trebui să punem mână de la mână, să trimitem pe cineva la Londra şi să cerem alt guvernator, unul care să ne înţeleagă şi să ne susţină doleanţele.

— Care sunt...

— Un referendum, domnule Hannah. Aici se petrec lucruri urâte. Au apărut printre noi străini, oameni ambiţioşi care vor să ne conducă. Noi suntem mulţumiţi aşa cum suntem. Nu suntem bogaţi, dar suntem mulţumiţi. Dacă se organizează un referendum, majoritatea locuitorilor vor vota pentru rămânerea sub tutelă britanică. E chiar atât de rău?

— După mine, nu, spuse Hannah, dar nu eu fac regulile.

— Nici guvernatorul nu le făcea. Dar, de dragul carierei, era dispus să aplice şi reguli despre care ştia că sunt strâmbe.

— Nu avea de ales. Îndeplinea nişte ordine.

Drake dădu din cap, privind în paharul cu limonadă.

— Aşa au spus şi cei care l-au bătut în piroane pe Iisus, domnule Hannah.

Hannah nu era dispus să se lase atras într-o dispută, indiferent dacă era politică sau teologică. Avea o crimă de rezolvat.

— Nu-ţi plăcea Sir Marston, nu-i aşa?

— Nu, Dumnezeu să mă ierte.

— Aveai un motiv, în afara îndatoririlor lui de-aici?

— Era un ipocrit şi un curvar, dar nu l-am ucis eu. Domnul a dat, Domnul a luat, domnule Hannah. Domnul le vede pe toate. Iar marţi seara, Domnul l-a chemat la el pe Sir Marston Moberley.

— Domnul nu prea foloseşte pistoale de calibru mare, spuse Hannah.

Timp de o clipă, i se păru că vede în ochii lui Drake o scânteie de mulţumire.

— Ai spus „curvar”. Ce vrea să însemne asta?

Reverendul Drake îl privi pătrunzător.

— Nu ştii?

— Nu.

— Myrtle, secretara care a plecat. N-ai văzut-o?

— Nu.

— E o fată plinuţă, robustă şi senzuală.

— Nu mă îndoiesc. E la părinţi, pe insula Tortola, spuse Hannah.

— Nu, spuse blând Drake. E în spitalul General Antigua şi avortează.

Doamne, îşi spuse Hannah. Nu auzise decât vorbindu-se de ea. Nu văzuse nici o fotografie. Dar pe Tortola locuiau şi părinţi albi.

— E... cum să zic...?

— Neagră? bubui glasul lui Drake. Da, sigur că e neagră. O negresă grasă şi săltăreaţă. Aşa cum îi plăceau lui Sir Marston.

Iar Lady Moberley ştia, îşi zise Hannah. Biata Lady Moberley, ştearsă şi împinsă la băutură de toţi anii ăştia petrecuţi la tropice şi de toate amantele băştinaşe. Fără îndoială, se resemnase. Sau poate că nu. Poate că de data asta lucrurile merseseră prea departe..

— Ai un uşor accent american, spuse Hannah la plecare. Poţi

să-mi spui cum se face?

— În America sunt multe şcoli teologice baptiste, îi răspunse reverendul. Am studiat acolo.

Hannah se înapoie la reşedinţa guvernatorului. Pe drum, în maşină, făcu o listă de posibili suspecţi.

Locotenentul Haverstock era, evident, în stare să mânuiască o armă, cu condiţia să găsească una, dar aparent nu avea nici un motiv. Doar dacă ar fi fost el tatăl copilului lui Myrtle, iar guvernatorul ar fi ameninţat să-i distrugă cariera.

Lady Moberley, împinsă dincolo de limitele suportabilului. Ea avea motive suficiente, dar ar fi avut nevoie de un complice care să rupă lacătul de oţel. Doar dacă nu o făcuse legându-l cu un lanţ de Land Rover şi trăgând.

Reverendul Drake, în ciuda afirmaţiilor sale că era un om al păcii. Dar şi astfel de oameni pot fi împinşi prea departe.

Îşi aminti sfatul lui Lady Coltrane de-a examina, mai atent anturajele celor doi candidaţi în alegeri. Da, va face şi asta, va privi mai atent ajutoarele acestea electorale. Dar aici care să fi fost motivul? Sir Marston le făcea jocul, acordându-i insulei independenţa şi dând unuia din ei posibilitatea de-a fi prim ministru. Dacă nu cumva unul din grupuri avusese impresia că celălalt era favorizat.

La înapoierea la reşedinţă îl aşteptau o mulţime de veşti.

Inspectorul-şef Jones îşi verificase listele de deţinători de arme de foc. Pe insulă existau doar şase asemenea arme în stare de funcţionare. Trei în posesia unor expatriaţi pensionari, doi englezi şi un canadian. Erau puşti pentru trasul la ţintă. Cea de-a patra era o puşcă cu repetiţie, aflată în posesia căpitanului Jimmy Dobbs, pentru cazul în care un rechin i-ar fi atacat barca. A cincea era un pistol cu care nu se trăsese niciodată, primit la pensionare tot de un expatriat, un american care se stabilise pe Sunshine. Pistolul se afla încă în cutia sa cu capac de sticlă, cu sigiliul intact. Iar cea de-a şasea era chiar pistolul lui Jones, ţinut încuiat la secţia de poliţie.

— Fir-ar să fie! pufni Hannah.

Arma folosită, oricare ar fi fost, era deţinută ilegal.

Detectivul Parker, la rândul său, avea de dat raportul privitor la grădină. Căutaseră în lung şi-n lat. Al doilea glonţ nu exista. Fie că ricoşase dintr-un os din trupul guvernatorului, ieşise într-un unghi diferit şi se pierduse pentru totdeauna peste zidul grădinii, fie, mai probabil, se afla încă în corpul victimei.

Bannister primise veşti de la Nassau. La ora patru, peste un

ceas, un avion avea să aterizeze pentru a prelua cadavrul şi a-l transporta în Bahamas pentru autopsie. Doctorul West trebuia să sosească în câteva minute şi va aştepta să-şi ducă clientul la morga din Nassau.

Iar în sufragerie se aflau doi bărbaţi care doreau să stea de vorbă cu el.

Hannah ordonă să fie pregătită o dubă pentru a transporta cadavrul la aeroport la ora patru. Bannister, care urma să se întoarcă la înaltul Comisariat odată cu cadavrul, plecă împreună cu inspectorul Jones ca să supravegheze pregătirile. Apoi Hannah intră să-şi primească oaspeţii.

Cel pe care-l chema Frank Dillon se prezentă şi-i povesti despre vacanţa întâmplătoare de pe insulă şi despre întâlnirea cu americanul, la fel de întâmplătoare, ce avusese loc la prânz. Scoase scrisoarea de introducere, pe care Hannah o studie nu cu foarte mare plăcere. Bannister, de la înaltul Comisariat din Nassau, era una; dar un înalt oficial londonez, care se întâmpla să-şi petreacă o vacanţă retrasă în apropierea locului unui asasinat, era la fel de real ca un tigru vegetarian. Făcu apoi cunoştinţă cu americanul, care admise că motivele sale erau diferite.

Hannah îşi schimbă însă atitudinea când auzi de la Dillon povestea lui Favaro.

— Ai o poză a acestui Mendes? Întrebă el în cele din urmă.

— Nu, nu la mine.

— Putem obţine una din dosarele poliţiei din Miami?

— Da. Li se poate trimite una prin cablu oamenilor voştri de la Nassau.

— Da, aşa să faceţi.

Îşi privi ceasul.

— O să cer o verificare a paşapoartelor înregistrate în ultimele trei luni. Să vedem dacă numele de Mendes sau vreun alt nume hispanic apare ca fiind sosit pe insulă. Acum vă rog să mă iertaţi, trebuie să supraveghez încărcarea cadavrului în avion pentru Nassau.

— Te-ai gândit să stai de vorbă şi, cu candidaţii? îl întrebă McCready la plecare.

— Da, răspunse Hannah. Mâine dimineaţă, la prima oră. În timp ce aştept să sosească rezultatul autopsiei.

— Te superi dacă asist şi eu? Promit să nu scot o vorbă. Dar la urma urmelor sunt... Oameni politici, nu?

— Bine, acceptă Hannah fără chef.

Se întrebă pentru cine lucra, de fapt, acest Frank Dillon.

Pe drumul către aeroport, Hannah observă că primele lui anunţuri erau lipite pe ziduri, în spaţiile libere dintre afişele electorale ale celor doi candidaţi. Era atât de multă hârtie peste tot în Port Plaisance că oraşul părea să fie tapetat în întregime:

Anunţurile oficiale, făcute de tipograful local sub îndrumarea inspectorului Jones şi plătite din banii guvernului, ofereau o recompensă de o mie de dolari americani oricui ar fi văzut pe cineva pe aleea din spatele reşedinţei guvernatorului marţi după-masa pe la ora cinci.

O mie de dolari era o sumă uluitoare pentru oricare dintre locuitorii din Port Plaisance. Ea avea să scoată din tăcere pe oricine văzuse ceva sau pe cineva. Iar pe insula Sunshine toată lumea cunoştea pe toată lumea.

Ajuns la aeroport, Hannah, se îngriji de încărcarea cadavrului, însoţit de Bannister şi de cei patru poliţişti din echipa din Bahamas. Bannister avea să se ocupe de trimiterea, în aceeaşi seară, a tuturor mostrelor şi probelor colectate la Londra, cu primul avion; ele urmau să fie preluate de o maşină a Scotland Yardului şi duse la laboratorul ministerului de interne de la Lambeth. Nu avea speranţe prea mari în legătură cu ele; ceea ce dorea era cel de-al doilea glonţ, pe care doctorul West avea să-l recupereze în seara, aceea, după deschiderea cadavrului.

Fiindcă se afla la aeroport, ratã mitingul electoral al lui Johnson din Piaţa Parlamentului, ţinut după-amiază. Acelaşi lucru îl păţiră şi reprezentanţii presei care, prezenţi la începutul mitingului, văzuseră trecând convoiul poliţiei şi-l urmăriseră până la aeroport.

McCready însă nu-l ratã. Se afla, în momentul acela, pe terasa hotelului Quarter Deck.

Un grup cam placid de vreo două sute de persoane se adunase să-l asculte pe binefăcătorul filantrop. McCready observă cinci sau şase bărbaţi în cămăşi colorate de plajă şi ochelari de soare, care se amestecau în mulţime împărţind bucăţi de hârtie şi steguleţe. Steguleţele erau în culorile candidatului, alb şi albastru. Bucăţile de hârtie erau bancnote de un dolar.

La trei şi zece fix, un Ford Fairlane alb – cu siguranţă cea mai mare maşină de pe insulă – intră în piaţă şi se apropie de platformă. Domnul Marcus Johnson sări din maşină şi urcă treptele. Îşi ridică braţele într-un salut ca de boxer. Îi răspunse un val de aplauze stârnite de bărbaţii în cămăşi viu colorate.

Câteva steguleţe fluturară. În câteva minute Marcus Johnson era adâncit în discursul său electoral.

— Şi vă promit, prieteni, căci sunteţi cu *toţii* prietenii mei – zâmbetul ca din reclamele pentru pasta de dinţi îi cuprinse chipul arămiu – că, atunci când vom fi în sfârşit liberi, aceste insule vor fi mângâiate de un val de prosperitate. Vom avea locuri de muncă – în hoteluri, în noul port, în baruri şi cafenele, în fabricile de prelucrare a peştelui pentru comercializarea lui pe continent – şi, din toate acestea, va decurge prosperitatea noastră. Iar ea va intra în buzunarele *voastre,* prieteni, nu în mâinile unor oameni care stau departe, la Londra...

Pentru a fi auzit de toată lumea din piaţă, se folosea de portavoce. Fu întrerupt de un om care nu avea nevoie de aşa ceva... Vocea de bas veni din partea cealaltă a pieţei, dar o acoperi pe a politicianului.

— Johnson! strigă Walter Drake. Nu te vrem aici! Du-te de unde ai venit şi ia-ţi şi gorilele cu tine!

Tăcerea se aşternu brusc. Mulţumea uluită aştepta să se prăbuşească cerul. Nimeni nu-l întrerupsese vreodată pe Marcus Johnson.

Dar cerul nu se prăbuşi. Fără o vorbă, Johnson lăsă portavocea din mână şi se sui în maşină. Spuse un cuvânt şi maşina porni în viteză, urmată de o a doua, în care erau câteva din ajutoarele sale.

— Cine-i ăsta? îl întrebă McCready pe chelnerul de pe terasă.

— Reverendul Drake, domnule, spuse chelnerul.

Părea stupefiat şi puţin speriat.

McCready rămase pe gânduri. Mai auzise cândva o voce asemănătoare şi încercă să-şi amintească unde. Îşi aminti. În urmă cu treizeci de ani, în armată, la baza Catterick din Yorkshire. Pe un câmp de defilare. Urcă în cameră şi dădu un telefon la Miami, folosind linia specială.

Reverendul Drake îşi primi bătaia în tăcere. Erau patru; îl încolţiră în aceeaşi seară, pe când pleca de la biserică, îndreptându-se spre casă. Foloseau picioarele şi bătace de baseball. Loveau cu putere, izbind cu bâtele de lemn în omul căzut la pământ. Când terminară, îl abandonară acolo unde era. Ar fi putut fi mort şi tot nu le-ar fi păsat. Dar nu era.

O jumătate de oră mai târziu, îşi recăpătă cunoştinţa şi se târî până la casa cea mai apropiată. Familia, înspăimântată, îl chemă pe doctorul Caractacus Jones, care îl transportă la clinică într-un

căruţ şi îşi petrecu tot restul nopţii peticindu-l.

În timpul cinei, Desmond Hannah primi un telefon. Trebui să iasă din hotel şi să meargă până la reşedinţa guvernatorială pentru a prelua convorbirea. Era doctorul West, aflat la Nassau.

— Ascultă, ştiu că trebuie conservate, spuse anatomo-patologul, dar ăsta e îngheţat tun. E ca o bucată de lemn.

— Localnicii au făcut şi ei ce-au putut, spuse Hannah..

— Asta o să fac şi eu. Dar o să-mi ia douăzeci şi patru de ore numai să-l decongelez.

— Dar te rog, cât poţi mai repede, spuse Hannah. Am mare nevoie de nenorocitul ăla de glonţ.

CAPITOLUL PATRU

Agentul special Hannah hotărî să stea de vorbă mai întâi cu domnul Horatio Livingstone. Îl sună acasă, în Shantytown, în zorii zilei, iar politicianul veni la telefon în câteva minute. Sigur, va fi încântat să-l primească pe agentul Scotland Yardului în următoarea oră.

Oscar conducea Jaguarul, cu Parker alături. Hannah era în spate cu Dillon, omul de la Foreign Office. Traseul lor nu trecea prin centrul oraşului Port Plaisance, căci Shantytown se întindea la cinci kilometri în josul coastei, pe aceeaşi parte cu reşedinţa guvernatorului.

— Aţi mai făcut ceva progrese cu ancheta, domnule Hannah, sau e o întrebare neprofesională? întrebă Dillon politicos.

Lui Hannah nu-i plăcea să-şi discute cazurile decât cu colegii. Totuşi, Dillon era, după toate aparenţele, de la Foreign Office.

— Guvernatorul a fost ucis cu un singur glonţ în inimă, tras dintr-un pistol de calibru mare, spuse el. Se pare că s-au tras două focuri. Unul nu l-a nimerit şi a lovit zidul din spatele lui. L-am recuperat şi l-am trimis la Londra.

— Turtit rău? întrebă Dillon.

— Mă tem că da. Celălalt glonţ e, probabil, încă în corp. Vom şti mai multe diseară, când vom primi rezultatele autopsiei.

— Şi asasinul?

— Se pare că a intrat pe poarta din spate a grădinii, al cărei lacăt a fost spart. A tras de la vreo trei metri, apoi s-a retras. Se pare.

— Se pare?

Hannah îi explică de ce credea că lacătul distrus ar fi putut fi un mijloc de a distrage atenţia de la posibilitatea ca asasinul să fi intrat prin casă.

Dillon reacţionă plin de admiraţie.

— Nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva, spuse el.

Maşina pătrunse în Shantytown. După cum i-o spunea şi numele, era de fapt un sat de case din scânduri, cu acoperişuri de tablă galvanizată, în care locuiau cam cinci mii de oameni.

Câteva prăvălii mititele, în care se vindeau legume şi tricouri la un loc, îşi disputau spaţiul cu casele şi barurile. Acesta era în mod limpede teritoriul lui Livingstone: nu vedeai nici un afiş al lui

Marcus Johnson, în schimb ale lui Livingstone erau pretutindeni..

În centrul Shantytown-ului, la capătul celei mai largi (şi singurei) străzi, se afla un domeniu înconjurat cu un zid. Acesta era făcut din blocuri de coral şi avea o singură poartă, destul de largă pentru o maşină. Dincolo de ziduri se vedea acoperişul casei, singura clădire cu două etaje din Shantytown. Hannah auzise zvonul conform căruia domnul Livingstone era patronul celei mai mari părţi a barurilor din sat şi percepea tribut de la cele care nu-i aparţineau.

Jaguarul se opri la poartă şi Stone claxonă. Pe stradă, locuitorii se opriseră ca să privească limuzina lucioasă, cu drapelul fluturând pe aripa dreaptă din faţă. Până acum maşina guvernatorului nu ajunsese niciodată în Shantytown.

Se deschise o ferestruică în poartă, un ochi măsură maşina, iar apoi poarta se dădu în lături. Jaguarul intră într-o curte prăfuită şi se opri în dreptul verandei. În curte erau doi bărbaţi, unul lângă poartă iar celălalt la marginea verandei. Amândoi purtau costume identice tip safari, de un gri şters. La o fereastră de sus stătea un al treilea, îmbrăcat asemănător. Când maşina opri în curte, acesta dispăru de la fereastră.

Hannah, Parker şi Dillon fură conduşi în sufrageria principală, mobilată ieftin dar funcţional; câteva secunde mai târziu apăru şi Horatio Livingstone. Era înalt şi gras, cu o faţă fălcoasă, cutată de zâmbete. Emana bonomie.

— Domnilor, domnilor, ce onoare. Vă rog, luaţi loc.

Făcu semn să se aducă nişte cafele şi se aşeză la rândul lui într-un fotoliu larg. Ochii mici ca nişte nasturi trecură în revistă cele trei chipuri albe dinaintea sa. Alţi doi bărbaţi intrară în încăpere şi se aşezară în spatele candidatului. Livingstone făcu un semn spre ei.

— Doi dintre asociaţii mei, domnul Smith şi domnul Brown.

Cei doi înclinară din cap, fără să spună nimic.

— Da, domnule Hannah, cu ce vă pot ajuta?

— Ştiţi, probabil, că mă aflu aici pentru a investiga asasinarea, cu patru zile în urmă, a guvernatorului, Sir Marston Moberley.

Zâmbetul lui Livingstone se topi iar bărbatul clătină din cap.

— Un lucru îngrozitor, murmură el. Am fost cu toţii profund şocaţi. Un om minunat, minunat.

— Mă tem că, va trebui să vă întreb unde eraţi şi ce făceaţi marţi, la ora cinci după-amiază.

— Eram aici, domnule Hannah, aici, împreună cu prietenii mei, care pot depune mărturie. Lucrăm la un discurs pentru Asociaţia

Micilor Producători, pe care trebuia să-l ţin a doua zi.

— Iar asociaţii dumneavoastră erau şi ei aici? *Toţi*?

— Absolut toţi. Era aproape de apusul soarelui. Ne terminaserăm activitatea pe ziua aceea. Eram aici, pe domeniu:

— Asociaţii dumneavoastră... Sunt de-aici, din Insulele Barclay? întrebă Dillon.

Hannah îi aruncă o privire iritată; promisese să nu scoată o vorbă.

Livingstone zâmbi.

— Aa, nu, mă tem că nu. Eu şi compatrioţii mei avem atât de puţină experienţă în organizarea unei campanii electorale, încât am considerat că am avea nevoie de ajutor administrativ.

Făcu un gest şi zâmbi din nou, ca orice om rezonabil printre atâţia alţii ca el.

— Pregătirea discursurilor, afişele, pamfletele, apariţiile publice. Asociaţii mei sunt din Bahamas. Vreţi să le vedeţi paşapoartele? Au fost examinate toate la sosire.

Hannah făcu semn cu mâna că nu era nevoie. În spatele domnului Livingstone, domnul Brown îşi aprinsese un trabuc mare.

— Aveţi vreo idee, domnule Livingstone, cine l-ar fi putut ucide pe guvernator? întrebă Hannah..

Zâmbetul grasului dispăru din nou iar el adoptă o mină grozav de serioasă.

— Domnule Hannah, guvernatorul ne ajuta pe drumul obţinerii independenţei, al dobândirii libertăţii faţă de Imperiul Britanic. Asta în conformitate cu politica Londrei. Nici eu şi nici asociaţi mei nu aveam nici cel mai mic motiv să-i dorim răul.

În spatele lui, domnul Brown lăsă trabucul într-o parte şi, cu unghia foarte lungă a degetului mic, *scutură* scrumul pe podea. Vârful aprins al trabucului nu atinse deloc carnea degetului.

Lui McCready i se păru că mai văzuse gestul acesta undeva.

— Aveţi vreo întâlnire publică astăzi? întrebă el calm.

Ochii mici ai lui Livingstone se întoarseră către el.

— Da, la ora douăsprezece mă voi adresa fraţilor şi surorilor mele din comunitatea de pescari, în zona docurilor, spuse el.

— Ieri, când domnul Johnson s-a adresat alegătorilor în Piaţa Parlamentului, a avut loc un incident, spuse Dillon.

Livingstone nu se arătă încântat de întreruperea mitingului adversarului său.

— Un singur individ, pus pe şicane, spuse el răstit.

— Şicanele fac şi ele parte din procesul democratic, remarcă

Dillon.

Livingstone îl privi fără expresie. Fălcile încreţite îi ascundeau furia. McCready îşi dădu seama că mai văzuse şi această expresie; în Uganda, pe chipul lui Idi Amin, atunci când era contrazis.

Privindu-l ameninţător pe Dillon, Hannah se ridică.

— Domnule Livingstone, nu vă vom mai răpi din timp, spuse el.

Politicianul, emanând din nou bonomie, îi însoţi până la uşă. Alte două costume safari cenuşii îi escortară până la ieşirea, de pe domeniu. Alţi oameni. Cu cel de sus, de la fereastră, erau şapte. Toţi de rasă negroidă pură, cu excepţia domnului Brown, mult mai deschis la culoare, copil al unui alb cu o mulatră, singurul care îndrăznea să fumeze fără a cere permisiunea: şeful celorlalţi şase.

— V-aş fi recunoscător, spuse Hannah în maşină, dacă m-aţi lăsa pe mine să pun întrebările.

— Îmi cer scuze, spuse Dillon. Ciudat om, nu vi se pare? Mă întreb unde şi-a dus traiul din momentul când a plecat de-aici, ca adolescent şi cel în care s-a întors, acum şase luni.

— N-am idee, spuse Hannah.

Mult mai târziu, la Londra, în timp ce medita din nou la toate aceste lucruri, îi reveni în minte remarca lui Dillon cu privire la faptul că Livingstone părăsise insula ca adolescent. El, Desmond Hannah, aflase asta de la Missy Coltrane. Dar Dillon nu se aflase acolo.

La nouă şi jumătate ajunseră la porţile domeniului lui Marcus Johnson, pe coasta nordică a lui Sawbones Hill.

Stilul lui Johnson era complet diferit de al lui Livingstone. Acesta era în mod evident un om bogat. Un asistent cu cămaşă de plajă psihedelică şi ochelari negri deschise porţile de fier forjat şi lăsă Jaguarul să parcurgă aleea de pietriş greblat până la intrarea casei. Doi grădinari erau la lucru, îngrijind pajiştea, straturile de flori şi ghivecele de pământ cu flori colorate.

Casa, spaţioasă, avea două etaje şi un acoperiş de ardezie verde, importată bucăţică cu bucăţică. Cei trei englezi coborâră din maşină în faţa unui pridvor de tip colonial cu coloane şi fură conduşi înăuntru. Îşi urmară ghidul, un al doilea „asistent” în cămaşă colorată, traversând un hol pardosit cu dale de marmură şi mobilat cu piese rare europene şi latino-americane. Marmura crem era acoperită ici şi colo de covoare de Buhara şi Kashan.

Markus Johnson îi primi pe o verandă de marmură, cu scaune

albe de răchită. În faţa verandei se aflau grădina şi pajiştea tunsă atent, care se întindea până la zidul înalt de doi metri şi jumătate. Dincolo de zid era drumul de, coastă, unul din lucrurile pe care Johnson nu le putea cumpăra pentru a căpăta acces direct până la ocean. Pe apele golfului Teach, tot dincolo de zid, era digul de piatră, construit de el. Lângă acesta sălta pe valuri o şalupă Riva 40. Cu nişte rezervoare destul de mari, Riva putea ajunge foarte repede în Bahamas.

Dacă Horatio Livingstone era gras şi încreţit la faţă, Marcus Johnson era subţire şi elegant. Purta un costum impecabil de mătase crem. Trăsăturile indicau o origine cel puţin pe jumătate albă iar McCready se întrebă dacă-şi cunoscuse vreodată tatăl. Probabil că nu. Provenea din pătura săracă a populaţiei din Barclay şi fusese crescut de mama sa într-o cocioabă. Părul castaniu închis avea buclele întinse artificial, de la creţ la ondulat. Patru inele grele de aur îi împodobeau mâinile iar dinţii, strălucitori atunci când zâmbea, erau perfecţi.

Le dădu oaspeţilor săi posibilitatea de-a alege între şampanie Dom Perignon şi cafea Blue Mountain. Aleseră cafeaua şi se aşezară.

Desmond Hannah puse aceleaşi întrebări referitoare la ora cinci din după-amiaza zilei de marţi. Răspunsul fu acelaşi.

— Mă adresam unei mulţimi entuziaste de mai bine de o sută de oameni în faţa bisericii anglicane din Piaţa Parlamentului, domnule Hannah. La ora cinci tocmai îmi terminam discursul. De acolo am venit cu maşina direct aici.

— Şi... anturajul dumneavoastră? întrebă Hannah, cu un termen împrumutat de la Missy Coltrane pentru a descrie echipa electorală în cămăşi colorate.

— Erau toţi aici, cu mine, până la ultimul.

Dădu din mână iar unul din purtătorii cămăşilor turnă cafeaua. McCready se întrebă de ce nu exista nici un fel de personal domestic înăuntrul casei, deşi grădinarii erau localnici. În ciuda luminii scăzute de pe verandă, asistenţii nu-şi Scoseseră ochelarii negri.

Din perspectiva lui Hannah, interviul fu plăcut, dar infructuos. Ştia deja de la inspectorul-şef Jones că, la ora împuşcăturilor de la reşedinţa guvernatorului, candidatul prosperităţii se găsea în Piaţa Parlamentului. Inspectorul însuşi stătuse pe treptele secţiei de poliţie şi privise scena. Se ridică şi dădu să plece.

— Aveţi vreo altă întâlnire programată pentru astăzi? întrebă Dillon.

— Da, desigur. La ora două, în Piaţa Parlamentului.

— Aţi fost şi ieri acolo, la trei. Am impresia că a avut loc un incident.

Marcus Johnson era mult mai versat decât Livingstone. Nu dădu nici un semn de iritare. Ridică din umeri.

— Reverendul Drake mi-a strigat câteva vorbe urâte. Dar nu contează. Oricum îmi terminasem discursul. Bietul Drake, e bine intenţionat, fără îndoială, dar nu prea deştept. Ar vrea ca insulele să rămână în secolul trecut. Dar progresul trebuie să sosească, domnule Dillon şi o dată cu el prosperitatea. Am nişte planuri minunate pentru dezvoltarea acestor insule dragi.

McCready dădu din cap. Turism, îşi spuse el, jocuri de noroc, industrie, poluare, un pic de prostituţie... şi mai ce?

— Şi acum vă rog să mă iertaţi, am un discurs de pregătit.

Fură conduşi până la ieşire şi se îndreptară spre reşedinţă.

— Vă mulţumesc, pentru ospitalitate, spuse Dillon, coborând din maşină. Întâlnirile cu candidaţii au fost foarte instructive. Mă întreb unde o fi câştigat Johnson banii cât a fost plecat.

— N-am idee, răspunse Hannah. În acte scrie că e om de afaceri. Vreţi să vă ducă Oscar până la Quarter Deck?

— Nu, mulţumesc. O să fac o plimbare.

LA BAR, reprezentanţii presei se luptau vitejeşte cu rezervele de bere. Era ora unsprezece şi se plictiseau. Trecuseră două zile de când fuseseră chemaţi la aeroportul Heathrow şi trimişi în Caraibe ca să relateze ancheta asasinatului. Pe tot parcursul zilei trecute, joi, filmaseră tot ceea ce se putea filma şi intervievaseră pe cine găsiseră de intervievat. Nu prea avuseseră de unde alege: ieşirea guvernatorului din depozitul frigorific, unde stătuse între peşti; câteva fotografii de la depărtare ale lui Parker, în patru labe, în grădina guvernatorului; cadavrul guvernatorului îndreptându-se, într-un sac de plastic, spre Nassau; ştirea uimitoare a lui Parker că nu se găsise decât un singur glonţ. Dar nici o ştire mai concretă, mai importantă.

Pentru prima dată, McCready se amestecă printre ei.

— La douăsprezece vorbeşte Horatio Livingstone, la docuri, spuse el. Ar putea fi interesant.

Brusc, ceilalţi deveniră atenţi.

— De ce? întrebă cineva.

McCready dădu din umeri.

— Ieri a fost un întreg scandal aici, în piaţă, spuse el. Voi eraţi la aeroport.

Se mai înveseliră. O busculadă ar fi tocmai bună, sau, în lipsa ei, măcar nişte înjurături. Reporterii începură să compună în minte titluri imaginare. „Violenţele electorale mătură insula Sunshine” – vreo doi pumni ar justifica asta. Sau, dacă Livingstone era primit cu ostilitate, „Paradisul respinge socialismul”.

Necazul era că, până acum, populaţia părea să nu fie defel interesată de perspectiva libertăţii faţă de Imperiu. Două echipe de ştiri, care încercaseră să facă un documentar pe tema reacţiei locale la alternativa independenţei, fuseseră incapabile să găsească un singur om dornic să discute problema. La apariţia camerelor, a microfoanelor şi a carnetelor de notiţe, localnicii le întorceau pur şi simplu spatele. Totuşi, îşi adunară echipamentul şi se îndreptară în pas săltat spre docuri.

McCready mai dădu un singur telefon la consulatul britanic din Miami, folosind aparatul portabil din servieta diplomat pe care o ţinea ascunsă sub pat. Ceru un avion cu şapte locuri, care să aterizeze pe Sunshine la ora patru. Şansele erau mici, dar spera să reuşească.

— ALAIUL lui Livingstone sosi din Shantytown la douăsprezece fără un sfert. Unul din adjuncţi strigă într-un megafon: „Veniţi să-l ascultaţi pe Horatio Livingstone, candidatul poporului!” alţii ridicară două capre şi o scândură groasă, care să-l situeze pe candidat deasupra poporului.

La ora prânzului, Horatio Livingstone îşi sui trupul greoi pe treptele platformei improvizate. Vorbea la un megafon pe care i-l ţinea, la capătul unei prăjini, unul din bărbaţii îmbrăcaţi în costume safari. Patru camere TV îşi găsiseră locuri mai înalte, înconjurând adunarea, în speranţa că vor prinde discursul candidatului, dar şi eventualele îmbrânceli şi bătăi.

Operatorul BSB împrumutase acoperişul cabinei lui *Gulf Lady.* Pe lângă camera TV, avea un aparat de fotografiat Nikon cu teleobiectiv, pe care-l ţinea atârnat în spinare. Reportera, Sabrina Tennant, stătea lângă el.

McCready se căţără alături.

— Salut, spuse el.

— Bună, răspunse Sabrina Tennant.

Şi nu-i mai acordă nici o atenţie.

— Spune-mi, întrebă el încet. N-ai vrea o ştire care să-i arunce în aer pe toţi colegii dumitale?

Acum îl băgă în seamă.

— Operatorul îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cu Nikonul ăla poţi să faci o fotografie de-aproape, de foarte aproape, unei persoane din mulţime? întrebă McCready.

— Sigur, spuse operatorul. Le pozez şi amigdalele dacă deschid gura destul de mare.

— Poţi să iei nişte prim-planuri tuturor celor îmbrăcaţi în costume safari gri? propuse McCready.

Operatorul o privi pe Sabrina. Ea dădu din cap afirmativ. De ce nu?

Desfăcu Nikonul şi începu să focalizeze.

— Începi cu negrul mai deschis la culoare care stă lângă dubiţă, spuse McCready. Cel căruia i se spune domnul Brown.

— Ce ai de gând? îl întrebă Sabrina.

— Hai să intrăm în cabină şi-ţi spun.

Intrară, iar McCready îi vorbi timp de câteva minute.

— Glumeşti, spuse ea în cele din urmă.

— Nu glumesc deloc şi cred că pot să ţi-o dovedesc. Dar nu aici. Răspunsul se află la Miami.

Mai petrecu câteva minute vorbindu-i. Când sfârşii Sabrina se întoarse pe acoperiş.

— Gata? întrebă ea.

Londonezul aprobă din cap.

— O duzină de prim-planuri cu fiecare din ei, din toate unghiurile posibile. Sunt şapte.

— Bun, hai acum să fotografiem întreaga adunare. Vreau nişte filme pentru fundal şi pentru montaj.

Ştia că avea deja opt casete cu asemenea imagini, inclusiv imagini ale ambilor candidaţi, ale oraşului, plajelor, palmierilor şi aerodromului – destul pentru un film de zece-cincisprezece minute, dacă era exploatat cu îndemânare. Acum însă îi trebuia altceva şi, dacă tipul politicos şi cu hainele mototolite avea dreptate, atunci era pe drumul cel bun.

Singura problemă acum era timpul. Avea spaţiu de emisie în cadrul emisiunii *Countdown,* principalul program de politică de pe canalul B, care se difuza în Anglia duminica la prânz. Trebuia să-şi trimită materialul prin satelit din Miami, cel mai târziu până sâmbătă la ora patru după-amiază; sâmbătă era a doua zi. Deci trebuia să ajungă la Miami astăzi. Era aproape unu şi timpul pe care îl avea pentru a se întoarce la hotel şi a închiria un avion care să sosească pe insulă înainte de apusul soarelui era foarte scurt.

— De fapt şi eu trebuie să plec în după-amiaza asta la patru,

spuse McCready. Am chemat un avion de la Miami. Te iau cu mine cu plăcere.

— Cine naiba eşti? îl întrebă ea.

— Doar un om în vacanţă. Dar cunosc bine insulele. Oamenii de aici. Crede-mă.

Nici n-avea prea mult de ales, îşi spuse Sabrina. Dacă istoria pe care i-o spusese era adevărată, era prea bună ca s-o rateze. Se întoarse către operator ca să-i arate ce voia. Obiectivul camerei poposi deasupra mulţimii, oprindu-se ici şi colo. Sprijinit de dubiţă, domnul Brown văzu aparatul îndreptat asupra sa şi urcă în maşină. Camera înregistră şi asta.

La ora prânzului, inspectorul Jones veni să-i dea raportul lui Desmond Hannah. Se făcuse verificarea tuturor oaspeţilor sosiţi pe insulă în decursul ultimelor trei luni, prin intermediul listelor de paşapoarte la aeroport. Nu era nimeni pe care să-l cheme Francisco Mendes sau care să pară latino-american. Hannah oftă.

Dacă americanul care murise, Gomez, nu se înşelase – ceea ce nu era deloc sigur – Mendes ar fi putut ajunge pe Insulele Barclay într-o mie de feluri. Vaporul săptămânal aducea uneori pasageri „de mai jos de insule”, iar verificările în docuri se făceau doar sporadic. Uneori aici opreau iahturi care ancorau în golfuleţele şi estuarele insulelor; echipajele făceau o baie în apa limpede, printre corali, până când venea vremea să întindă pânzele şi să plece mai departe. Oricine putea să urce nevăzut pe ţărm sau să plece pe aceeaşi cale. Hannah bănuia că acest Mendes, odată ce fusese văzut şi aflase asta, zburase lăsând colivia goală. Dacă fusese vreodată într-adevăr aici.

Hannah sună la Nassau, dar doctorul West îi spuse că nu putea începe autopsia înainte de ora patru după-amiază, când trupul guvernatorului va fi revenit în sfârşit la consistenţa normală.

— Sună-mă de îndată ce pui mâna pe glonţ, îl rugă Hannah.

LA ORA DOUĂ, grupul ziariştilor şi mai dezamăgiţi se adună în Piaţa Parlamentului. Din punctul de vedere al senzaţiilor tari, dimineaţa fusese un eşec total. Discursul conţinuse toate acele prostii despre naţionalizarea totală pe care englezii le aruncaseră la gunoi acum zece ani. Viitorii alegători erau apatici. Materialul nu era de nici un interes pentru spectatorii din lumea întreagă. Dacă Hannah nu aresta pe cineva cât de curând, ar face mai, bine să-şi împacheteze lucrurile şi să plece acasă.

La două şi zece sosi Marcus Johnson în maşina sa lungă, decapotabilă şi albă. Purta un costum tropical de un albastru rece şi o cămaşă Sea Island, descheiată la gât; urcă în spatele camionetei care-i servea drept platformă. Mai sofisticat decât Livingstone, avea un microfon cu două amplificatoare agăţate în palmierii din apropiere.

Când Johnson îşi începu discursul, McCready se trase mai aproape de Sean Whittaker, reporterul care se ocupa de întreaga zonă a Caraibelor, dar care stătea în Kingstone, Jamaica, baza operaţiunilor sale în slujba ziarului *Sunday Express* din Londra.

— Te plictiseşti? murmură McCready.

Whittaker îi aruncă o privire.

— O porcărie, aprobă el. Cred că mâine plec acasă.

Whittaker scria reportaje, dar îşi făcea singur şi fotografiile. Avea la gât un aparat Yashika prevăzut cu teleobiectiv.

— Ţi-ar plăcea, îl întrebă McCready o poveste care să-i arunce în aer pe toţi colegii dumitale?

Whittaker se întoarse şi ridică o sprânceană.

— Ştii ceva ce nu ştie toată lumea?

— Tot spuneai că discursul te plictiseşte, hai cu mine şi-ai să afli.

Cei doi traversară piaţa, intrară în hotel şi urcară în camera lui McCready, la etajul al doilea. De pe balcon se vedea dedesubtul lor toată piaţa.

— Băgătorii de seamă, cei cu cămăşi multicolore şi ochelari negri, spuse McCready. Poţi să le faci nişte prim-planuri de-aici?

— Sigur, răspunse Whittaker. De ce?

— Fă-o şi-ţi spun.

Whittaker ridică din umeri. Era vechi în meseria asta; primise la viaţa lui informaţii din cele mai neaşteptate surse. Unele erau bune, altele nu. Potrivi lentilele obiectivului şi trase două role de fotografii color şi două alb-negru.

McCready îl duse jos, la bar, îi cumpără o bere şi-i vorbi timp de o jumătate de oră.

Whittaker scoase un fluierat.

— Toate astea sunt pe bune?

— Da.

— Poţi să dovedeşti?

Un astfel de reportaj trebuia să citeze surse foarte sigure, altminteri Robin Esser, editorul londonez, nu avea să-l publice.

— Nu aici, spuse McCready. Dovada e în Kingston. Poţi să te întorci diseară, să-l termini până mâine dimineaţă şi să pleci cu

avionul de patru după-amiază la Londra. Tocmai bine.

Whittaker clătină din cap.

— Prea târziu. Ultimul zbor Miami-Kingston e la şapte şi jumătate. Ar trebui să fiu în Miami cel mai târziu la şase. Şi prin Nassau e imposibil.

— Fiindcă veni vorba, am un avion care pleacă spre Miami la patru, peste o oră şi zece minute. Îţi ofer cu plăcere un loc.

Whittaker se ridică să meargă să-şi împacheteze lucrurile.

— Cine naiba eşti dumneata, domnule Dillon? întrebă el.

— A, sunt doar un om care cunoaşte insulele şi partea asta de lume. Aproape la fel de bine ca dumneata.

— Mai bine, mormăi Whittaker şi plecă.

LA ORA PATRU, Sabrina Tennant sosi la aeroport împreună cu operatorul. McCready şi Whittaker se aflau deja acolo. Taxiul aerian de la Miami ateriza la patru şi zece.

Când să decoleze, McCready le explică:

— Mă tem că n-o să pot merge şi eu. Am primit un telefon de ultimă oră la hotel. E păcat, dar cursa taxiului e plătită şi nu mai pot să-mi retrag banii. E prea târziu. Aşa că vă rog să profitaţi. La revedere şi succes.

Whittaker şi Sabrina Tennant se priviră bănuitor pe tot parcursul zborului! Nici unul nu-i pomeni celuilalt ce făcea sau unde se ducea. La Miami, echipa de televiziune se îndreptă către oraş; Whittaker făcu transferul la ultimul zbor cu direcţia Kingston.

McCready se întoarse la Quarter Deck, extrase aparatul portabil, îl programă pentru convorbiri neinterceptabile şi dădu câteva telefoane. Unul la înaltul Comisariat din Kingston, unde vorbi cu un coleg care îi promise să se folosească de toate relaţiile sale pentru a-i asigura întrevederile cerute. Un altul la Departamentul de Luptă Antidrog (DEA) din Miami, unde avea de mult o relaţie, de când comerţul internaţional cu droguri începuse să aibă legături cu terorismul internaţional. Al treilea telefon îl dădu şefului biroului CIA din Miami. Când termină, avea toate motivele să creadă că noii săi prieteni jurnalişti vor fi, primiţi cum se cuvine.

Puţin înainte de ora şase, globul portocaliu al soarelui coborî la vest, spre insulele Dry Tortuga, iar întunericul se lăsă, ca întotdeauna la tropice, cu o repeziciune uimitoare. Amurgul nu dură decât cincisprezece minute. La şase sună doctorul West, din Nassau. Desmond Hannah răspunse la telefonul din biroul

particular al guvernatorului, unde Bannister instalase linia neinterceptabilă cu înaltul Comisariat.

— Ai găsit glonţul? întrebă Hannah nerăbdător.

Fără acoperirea legistului, ancheta lui ar fi eşuat. Avea, câţiva posibili suspecţi, dar nici un martor ocular, nici un vinovat evident şi nici o mărturisire.

— Nu există nici un glonţ, spuse vocea îndepărtată de la Nassau.

— Ce?

— A trecut prin el, spuse medicul.

Îşi terminase treaba la morgă cu o jumătate de oră în urmă şi se îndreptase direct spre înaltul Comisariat, ca să dea telefonul.

— Vrei tot jargonul medical sau numai esenţialul?

— Esenţialul e suficient, spuse Hannah. Ce s-a întâmplat?

Nu a existat decât un singur glonţ. A pătruns printre coastele a doua şi a treia, în partea stângă, a trecut prin muşchi şi ţesuturi, iar apoi a perforat ventriculul stâng al inimii, provocând moartea instantaneu. A ieşit printre coastele din spate. Mă mir că n-ai văzut gaura de ieşire.

— N-am văzut nici una din găuri, fir-ar să fie, mârâi Hannah. Carnea era atât de îngheţată că se închisese şi le acoperise pe amândouă.

— Dar, spuse doctorul West la telefon, vestea bună e că, în drum nu a atins nici un os. E neobişnuit, dar se mai întâmplă. Dacă îl *găseşti,* ar trebui să *fie intact, fără nici o* deformare.

— Nu s-a lovit de nici un os?

— De nici unul.

— Dar nu se poate, protestă Hannah. Tipul avea în spate un zid. Am cercetat zidul centimetru cu centimetru. Nu are nici o zgârietură, în afara urmei vizibile lăsată de celălalt glonţ, cel care a trecut prin mânecă. Am cercetat aleea de la poalele zidului. Am luat pietrişul şi l-am cernut. Nu există decât un glonţ, cel de-al doilea, turtit rău.

— Când a ieşit era întreg, spuse doctorul. Glonţul care l-a ucis, vreau să spun. Probabil că l-a furat cineva.

— E posibil ca viteza lui să fi fost atât de mult micşorată încât să fi căzut pe iarbă, între guvernator şi zid? întrebă Hannah.

— Cât de departe în spatele lui era zidul?

— Nu mai mult de cinci metri.

— Atunci, după părerea mea, nu se poate, spuse anatomo-patologul. Nu sunt expert în balistică, dar am impresia că a fost o armă de calibru mare, cu care s-a tras de la mai mult de un

metru şi jumătate. Pe cămaşă nu sunt urme de arsură. Dar distanţa n-a fost mai mare de şapte metri. Rana e simetrică şi curată, glonţul trebuie să fi avut viteză mare. Probabil că a fost încetinit de trecerea sa prin corp, dar nu îndeajuns ca să cadă la pământ în mai puţin de cinci metri. Trebuie să fi lovit zidul.

— Dar n-a făcut-o, protestă Hannah.

Doar dacă îl furase cineva. Dacă era aşa, trebuie să fi fost cineva din casă.

— Altceva?

— Nu prea multe. Când a fost împuşcat era cu faţa spre cel care l-a atacat. Nu s-a întors.

Ori era un om foarte curajos, îşi spuse Hannah, ori, mai probabil, nu-i venise să-şi creadă ochilor.

— Şi încă ceva, spuse doctorul. Glonţul a avut o traiectorie ascendentă. Asasinul stătea pe vine sau în genunchi. Dacă măsurătorile sunt corecte, atunci s-a tras de la vreo optzeci de centimetri de la sol.

Drace, îşi spuse Hannah. Probabil că s-a dus direct peste zid. Ori s-a lovit de peretele casei, dar mult mai sus, aproape de streaşină. Parker va trebui să o ia de la capăt de dimineaţă, cu scara.

Hannah îi mulţumi doctorului şi puse receptorul în furcă. Raportul complet în scris avea să-i parvină a doua zi, trimis cu avionul.

Rămas fără echipa de patru poliţişti din Bahamas, Parker trebui să lucreze a doua zi singur. Jefferson, majordomul, ajutat de grădinar, ţinea scara pe care Parker se căţăra căutând pe zidul casei urma celui de-al doilea glonţ. Căută până la streaşină, dar nu găsi nimic.

Hannah îşi luă micul dejun în sufragerie servit de Jefferson. Din când în când, Lady Moberley mai intra, mai aranja câte o floare, zâmbea vag şi ieşea din nou. Părea să nu o preocupe dacă trupul soţului său, sau ce mai rămăsese din el, va fi adus să fie înmormântat pe Sunshine sau trimis înapoi în Anglia. Hannah avea impresia că nimeni nu-l iubise prea tare pe Sir Marston Moberley, începând cu propria sa soţie. Apoi înţelese de ce părea atât de aeriană. De pe tava de argint, pentru băuturi, lipsea sticla de vodcă. Pentru prima dată după mulţi ani, Lady Moberley era fericită.

Dar Desmond Hannah nu era. El era nedumerit. Cu cât se prelungea în zadar căutarea glonţului, cu atât se părea că

instinctul lui nu-l înşelase. Treaba fusese făcută din interior, iar lacătul smuls de la poartă nu fusese decât o pistă falsă. Cineva coborâse treptele sufrageriei unde el însuşi şedea acum şi se dăduse ocol guvernatorului care, la vederea armei, se ridicase în picioare. După ce trăsese, atacatorul găsise unul din gloanţe pe pietrişul aleii şi-l luase cu el. În lumina proastă a amurgului nu reuşise să-l găsească şi pe al doilea şi fugise pentru a se ascunde înainte să vină cineva.

Hannah îşi termină micul dejun, ieşi şi-l privi pe Parker, cocoţat aproape de streaşină.

— Ai găsit ceva? îl întrebă.

— Nici o urmă, strigă Parker în jos, spre el.

Hannah se apropie de zid şi rămase cu spatele la poarta de oţel. Cu o seară înainte se suise pe o capră de lemn şi privise peste poartă, la aleea de dincolo. Între orele cinci şi şase, aleea era frecvent circulată. O foloseau cei care voiau să scurteze drumul între Port Plaisance şi Shantytown; la fel şi micii proprietari care se întorceau din oraş către casele lor împrăştiate dincolo de perdeaua de copaci. Într-o oră, aproape treizeci de persoane trecuseră pe-acolo. Aleea nu fusese complet goală nici o clipă. La un moment dat se aflaseră pe ea nu mai puţin de şapte persoane, care se îndreptau într-o direcţie sau alta. Era absolut imposibil ca asasinul să fi venit pe-acolo şi să nu fi fost văzut. De ce ar fi fost seara de marţi altfel decât altele? Cineva trebuie să fi văzut ceva.

Şi totuşi, nimeni nu răspunsese anunţurilor. Care era băştinaşul care şi-ar fi permis să arunce o mie de dolari? Erau o avere. Deci... ucigaşul intrase, aşa cum bănuise, prin casă.

Uşa cu grilaj a reşedinţei fusese închisă în ziua aceea şi la acea oră. Se încuia automat pe dinăuntru. Dacă ar fi sunat cineva la sonerie, Jefferson ar fi trebuit să deschidă. Nimeni nu ar fi putut să intre pe poartă, să traverseze curtea pavată cu pietriş, să intre pe uşa din faţă, să treacă prin hol şi prin sufragerie şi apoi să coboare treptele grădinii. Nici o persoană din afară, care s-ar fi izbit de uşa încuiată. Ferestrele de la parter aveau gratii, în stil spaniol. Iar altă cale de intrare nu exista... Decât dacă fusese cineva cu o constituţie foarte atletică şi care sărise peste zid aterizând pe iarbă... Era posibil.

Dar cum ieşise? Prin casă? Şansele de-a fi văzut erau foarte mari. Tot peste zid? Acesta fusese atent inspectat în căutare de eventuale zgârieturi făcute de cineva care încercase să se caţere, iar pe creastă avea cioburi de sticlă. Pe poarta deschisă

în prealabil? Din nou, şansele de-a fi văzut erau mari..

Nu, treaba părea să fi fost făcută de unul de-ai casei. Oscar, şoferul, garantase că Lady Moberley se afla la spitalul pentru copii. Rămâneau Jefferson, inofensiv şi bătrân, sau Haverstock, locotenent în Gărzile Regale de Dragoni.

Era un nou scandal într-o societate de albi, ca afacerea kenyană de dinainte de război sau asasinarea lui Sir Henry Oakes? Era mâna unui singur asasin sau erau cu toţii implicaţi? Care era motivul: ura, desfrâul, lăcomia, răzbunarea, teroarea, politică sau ameninţarea cu distrugerea unei cariere? Dar Julio Gomez? Îl văzuse cu adevărat pe asasinul american aici, pe insula Sunshine? Şi dacă da, ce legătură avea Mendes cu toate astea?

Cu spatele la poartă, făcu doi paşi înainte şi se lăsă în genunchi. Tot era prea înalt. Se întinse pe burtă, cu torsul sprijinit în coate, cu faţa la şaptezeci şi cinci de centimetri deasupra ierbii. Privi la locul unde ar fi trebuit să se afle Sir Marston, după ce se ridicase de pe scaun şi făcuse un pas înainte. În clipa următoare era în picioare; o rupse la fugă.

— Parker! strigă el. Dă-te jos de pe scară şi vino-ncoace!

Strigase atât de tare că Parker era să cadă de pe scară. Nu-l văzuse niciodată pe Hannah, de obicei atât de flegmatic, aşa agitat. Ajunse pe terasă şi coborî în grabă treptele care duceau spre grădină.

— Stai aici, spuse Hannah arătându-i un loc pe iarbă. Ce înălţime ai?

— Unu optzeci şi şapte, domnule.

— Nu eşti destul de înalt. Du-te în bibliotecă şi adu-mi nişte cărţi. Guvernatorul avea unu nouăzeci şi opt. Jefferson, dă-mi o mătură.

Jefferson ridică din umeri. Dacă poliţistul alb voia să măture terasa, era treaba lui. Se duse după mătură.

În locul unde stătuse Sir Marston, Hannah îl puse pe Parker să se aşeze pe patru cărţi, una peste alta. Se lăsă pe vine şi-l ochi pe Parker în piept cu coada măturii ţinută ca o puşcă. Mătura făcea un unghi de douăzeci de grade.

— Fă un pas într-o parte.

Parker făcu cum i se ordonase şi căzu de pe teancul de cărţi. Hannah se ridică şi se apropie de treptele care urcau spre terasă, de la stânga la dreapta. Era acolo, atârnat în veriga sa de fier, aşa cum stătea de trei zile încoace şi mult mai demult. Coşuleţul de sârmă, îndesat cu pământ, din care se revărsau valuri de flori

colorate. Atât de dese încât coşul în care stăteau abia dacă se mai vedea. În timp ce inspectau zidul, membrii echipei de poliţie fuseseră nevoiţi să le dea de nenumărate ori la o parte.

— Dă coşul acela jos, îi spuse Hannah grădinarului. Parker, adu trusa criminalistică. Jefferson, dă-mi un cearşaf.

Văzându-şi munca împrăştiată pe cearşaf, grădinarul gemu. Hannah scoase florile una câte una, scuturându-le de pământ înainte de-a le pune deoparte: Când nu mai rămase decât pământul, îl împărţi în bulgări cât pumnul, folosind o spatulă pentru a sparge apoi bulgării. Şi iată-l.

Glonţul nu numai că trecuse prin trupul guvernatorului şi rămăsese intact, dar nu atinsese nici măcar rama de sârmă a coşului. Intrase printre două fire şi se oprise chiar în mijlocul grămezii de pământ. Era în perfectă stare. Hannah îl ridică uşor cu o pensetă, îl puse într-o pungă de plastic pe care o înfăşură şi o băgă într-un borcan cu capac. Se îndreptă de spate şi se ridică.

— Astă-seară, băiete, te întorci la Londra, îi spuse el lui Parker. Cu asta, Alan Mitchell o să-şi sacrifice duminica pentru mine. Acum am glonţul. Curând voi avea şi arma. Apoi îl voi avea pe ucigaş.

Nu mai era nimic de făcut în reşedinţa guvernatorială. Ceru ca Oscar să fie chemat ca să-l ducă înapoi la hotel. În timp ce-l aştepta pe şofer, rămase în picioare lângă fereastra sufrageriei, privind peste zidul grădinii la Port Plaisance, la palmierii care păreau că îl aprobă din cap şi la marea sclipitoare de dincolo de ei. Insula moţăia în căldura dimineţii. Moţăia... Sau clocea ceva?

Ăsta nu e paradisul, îşi spuse el. E un nenorocit de butoi cu pulbere.

CAPITOLUL CINCI

Aflat în Kingston în acea dimineaţă, Sean Whittaker se bucură de o primire specială. Sosise târziu şi se dusese direct acasă. Puţin după şapte dimineaţa, primise primul telefon. Vocea era a unui american.

— Bună dimineaţa, domnule Whittaker. Sper că nu v-am trezit.

— Nu, deloc. Cu cine am plăcerea?

— Numele meu e Milton. Atât, Milton. Am impresia că aveţi nişte fotografii să-mi arătaţi.

— Asta depinde cine e cel căruia i le arăt, spuse Whittaker.

La capătul celălalt al firului se auzi râsul interlocutorului.

— Atunci haideţi să ne întâlnim.

Milton aranjă o întâlnire într-un loc public, o oră mai târziu. Americanul nu arăta deloc aşa cum se aşteptase Whittaker să arate şeful secţiei DEA din Kingston. Cu o înfăţişare banală, omul semăna mai degrabă cu un tânăr profesor universitar.

— Iertaţi-mă că îndrăznesc, spuse Whittaker, dar aţi putea să mă convingeţi cumva de identitatea dumneavoastră?

— Hai să folosim maşina mea, spuse Milton.

Se îndreptau către ambasada americană. Milton îşi avea sediul într-un birou în afara ambasadei, dar şi înăuntrul ei era tot *persona grata.* Arătă soldatului de la poartă legitimaţia, apoi o luă înainte până într-un birou neocupat.

— Bun, spuse Whittaker, deci sunteţi diplomat american.

Milton nu-l contrazise. Zâmbi şi ceru să vadă fotografiile lui Whittaker. Le cercetă pe toate, dar una îi reţinu atenţia.

— Ia te uită, spuse el. Deci aici e.

Deschise servieta şi scoase o serie de dosare, din care alese unul. Fotografia de pe prima pagină a dosarului fusese făcută cu câţiva ani în urmă, cu un teleobiectiv, aparent prin despicătura unei draperii. Dar chipul era acelaşi cu cel din fotografia cea nouă de pe birou.

— Vreţi să ştiţi cine e? îl întrebă el pe Whittaker.

Întrebarea era inutilă. Reporterul britanic făcu comparaţia între cele două fotografii şi aprobă dând din cap.

— OK, atunci începem cu începutul, spuse Milton, apoi îi citi conţinutul dosarului – nu în întregime, ci esenţialul. Whittaker luă notiţe în mare viteză.

Agentul DEA îşi făcuse temele cu conştiinciozitate. Erau acolo detalii ale unei cariere de afaceri, întâlniri, Conturi bancare, operaţiuni, nume conspirative, mărfuri transportate, profituri în bani spălaţi. Când sfârşi, Whittaker se sprijini de spătarul scaunului.

— Mamă, spuse el. Pot să vă citez ca sursă a acestor informaţii?

— N-ar fi bine să spuneţi „Domnul Milton”. „Surse importante din cadrul DEA” cred că e de-ajuns.

Îl însoţi pe Whittaker înapoi, până la intrarea principală. Pe trepte îi sugeră:

— Ce-ar fi dacă v-aţi duce cu fotografiile la secţia de poliţie din Kingston? S-ar putea să descoperiţi că sunteţi aşteptat.

Odată ajuns la sediul poliţiei, Whittaker fu condus pradă uimirii în biroul Inspectorului Foster, care şedea în încăperea cea mare, cu vedere asupra centrului oraşului Kingston. După saluturile de rigoare, inspectorul apăsă pe butonul interfonului şi ceru să fie chemat comandantul Gray. Şeful Departamentului de Investigaţii Criminale i se alătură câteva minute mai târziu. Aduse cu el un teanc de dosare.

Cei doi jamaicani studiară fotografiile celor opt bodyguarzi în cămăşi colorate. În ciuda ochelarilor compacţi, negri, comandantul Gray nu avu nici o ezitare. Deschizând câteva dosare, îi identifică unul după altul. Whittaker notă totul.

— Domnilor, pot să vă citez ca surse ale informaţiilor?

— Desigur, spuse inspectorul. Toţi au caziere bogate. Trei dintre ei sunt căutaţi chiar din momentul ăsta. Puteţi să mă citaţi. Nu avem nimic de ascuns. Întâlnirea noastră e perfect oficială.

La prânz, Whittaker îşi scrise reportajul. Trimise textul şi fotografiile la Londra prin canalele obişnuite, vorbi îndelung la telefon cu un editor londonez şi se asigură că ştirea va fi temeinic răspândită a doua zi. Cheltuielile îi vor fi rambursate fără discuţie de data aceasta.

LA MIAMI, Sabrina Tennant îşi luase o cameră la hotelul Sonesta Beach, după cum fusese sfătuită în seara precedentă, unde primi un telefon înainte de ora opt a doua zi de dimineaţă. Se stabili ca întâlnirea să aibă loc în mijlocul oraşului, într-un birou. Nu era sediul CIA-ului din Miami, dar clădirea era sigură.

Fu condusă într-un birou şi întâlni un bărbat care o duse într-o încăpere cu un ecran TV, pe care, de faţă cu alţi doi bărbaţi, pe

jumătate ascunşi în întuneric, fură proiectate trei dintre casetele ei. Cei doi refuzară să se prezinte şi rămaseră tăcuţi.

După proiecţie fu condusă înapoi în primul birou, unde i se aduse o cafea şi unde fu lăsată singură o vreme. Când reveni, primul dintre ofiţeri o rugă să-i spună Bill şi îi ceru fotografiile făcute la mitingul politic de lângă docuri, din ziua precedentă.

Pe video, operatorul nu se concentrase asupra bodyguarzilor lui Horatio Livingstone, care apăreau doar ca figuri periferice. Fotografiile însă erau prim-planuri. Bill deschise o serie de dosare şi-i arătă alte fotografii ale aceloraşi oameni.

— Ăsta, spuse el. Cel de lângă dubiţă. Cum îşi spunea?

— Domnul Brown, răspunse ea.

Bill râse.

— Ştii cum se spune în spaniolă „brown”[45]? întrebă el.

— Nu.

— „Moreno” – în cazul acesta Herman Moreno.

— Televiziunea e un mijloc de comunicare vizual, spuse ea. Imaginile sunt mult mai sugestive decât cuvintele. Îmi puteţi da fotografiile astea pentru o comparaţie cu ale mele?

— O să cer să vi se facă nişte copii, iar noi vom păstra copii după ale dumneavoastră.

Operatorul trebuise să rămână afară, în taxi. Făcuse pe ascuns câteva fotografii ale clădirii. Nu avea nici o importanţă. El credea că fotografiase sediul CIA. Nu era adevărat.

La întoarcerea la hotelul Sonesta Beach, Sabrina Tennant întinse fotografiile – atât pe ale ei, cât şi pe cele căpătate în chip atât de neobişnuit din dosarele CIA – pe o masă mare, în sala de banchet pe care o închiriaseră, iar operatorul le filmă din mişcare pe toate. Spuse câteva cuvinte de prezentare pe fundalul unuia din pereţii sălii, cu fotografia preşedintelui Bush, împrumutată de la director, în spate. Era suficient pentru a crea impresia că se aflau în interiorul sediului CIA.

Ceva mai târziu, de-a lungul drumului naţional unu, găsi un colţ retras şi pustiu unde mai filmă o bucată, pe fundalul nisipului alb, al palmierilor unduitori şi al mării albastre, copie fidelă a unei plaje de pe Sunshine.

La ora prânzului, stabili legătura cu Londra şi îşi transmise materialul pentru BSB. În timp ce personalul din sala de montaj se apuca de treabă, ea întreţinu o lungă discuţie cu editorul de la ştiri. La sfârşitul ei, rezultă un reportaj de cincisprezece minute

[45] Brown = maro, (lb. engl. – n. trad.).

din care reieşea că Sabrina Tennant plecase în Caraibe cu un singur gând: această dezvăluire.

Editorul rearanjă ştirile din ediţia de prânz a emisiunii *Countdown* şi o sună în Florida.

— E o adevărată bombă, îi spuse, el. Bravo, frumoaso!

Nici McCready nu-şi irosise timpul. Îşi petrecuse o bună parte a dimineţii vorbind de la telefonul portabil cu Londra, iar cealaltă parte vorbind cu Washingtonul.

La Londra, îl găsi pe directorul Regimentului Aerian Special de la garnizoana Ducelui de York, din King's Road, Chelsea. Bătrânul dar atât de tânărul general ascultă doleanţa lui McCready..

— Adevărul e că am, spuse el. Am doi, care ţin nişte cursuri la Fort Bragg chiar zilele astea. Dar trebuie să cer o aprobare.

— N-am timp, spuse McCready. Spuneţi-mi, nu au de luat nici un concediu?

— Ba cred că au, răspunse directorul.

— Perfect. Atunci le ofer amândurora trei zile de odihnă şi recreere aici, la soare. Ca invitaţi ai mei. Ce poate fi mai cinstit?

— Sam, şarpe viclean ce eşti. O să văd ce pot face. Dar sunt în concediu, ne-am înţeles? Fac plajă, nimic altceva.

— Ferească Dumnezeu, spuse McCready.

În după-amiaza aceea de sâmbătă, cu numai şapte zile rămase până la Crăciun, cetăţenii din Port Plaisance se pregăteau pentru sărbători. În ciuda căldurii, multe vitrine erau decorate cu scatii, vâsc, buşteni de brad şi zăpadă de polistiren. Puţini dintre insulari văzuseră vreodată un scatiu sau vreo tufă de vâsc, ca să nu mai pomenim de zăpadă, dar pentru că tradiţia victoriană britanică spunea că Iisus se născuse înconjurat de toate acestea, ele formau, aşa cum se cuvenea, o parte din decoraţiunile de Crăciun.

În faţa bisericii anglicane, domnul Quince, ajutat de un roi de fetiţe nerăbdătoare, împodobea mica scenă aflată sub un acoperiş de paie. În staul se găsea o păpuşă micuţă de plastic iar acum copiii aşezau figurine reprezentând boii, oile, măgarii şi păstorii.

La marginea oraşului, reverendul Drake făcea repetiţie cu corul pentru programul de colinde. Vocea sa profundă, de bas, nu era în cea mai bună formă. Sub cămaşa neagră, torsul îi era înfăşurat de doctorul Jones în bandaje, pentru a mai uşura din durerea produsă de coastele fisurate iar glasul îi şuiera ca şi

când ar fi avut răsuflarea tăiată. Enoriaşii se priveau, cu înţeles. Toţi ştiau ce i se întâmplase joi noaptea. În Port Plaisance nimic nu rămânea secret prea multă vreme.

La ora trei, o dubiţă cam şifonată intră în Piaţa Parlamentului şi opri. De pe locul şoferului coborî silueta uriaşă a lui Firestone. Acesta ocoli până în spatele maşinii, deschise uşa şi o coborî în braţe pe Missy Coltrane, cu tot cu fotoliul pe rotile. O împinse încet pe strada mare, la cumpărături. În jur nu se afla nici un ziarist. Cei mai mulţi, plictisiţi, se duseseră să facă o baie lângă promontoriul Conch Point.

Înainta încet, întâmpinată cu saluturi la tot pasul. Răspundea fiecăruia, vânzători sau trecători, pe nume, fără să uite pe nimeni.

„Bună ziua, Missy Coltrane", „Bună ziua, Jasper", „Bună ziua, Simon", „Bună ziua, Emanuel" ... întrebă de copii şi neveste, felicită câte un viitor tată urându-i noroc sau compătimi pe posesorul câte unui braţ rupt. Îşi făcu cumpărăturile obişnuite, de la vânzătorii care îi aduceau marfa în faţa magazinelor, ca să o examineze.

Plăti cu banii scoşi dintr-o poşetă mică, pe care o ţinea în poală, iar dintr-o geantă mai mare împărţi o provizie aparent nesfârşită de bomboane mulţimii de copii care se ofereau să-i ducă plasele, în speranţa unei porţii suplimentare.

Cumpără fructe şi legume proaspete, kerosen pentru lămpi, chibrituri, ceai, mirodenii, carne şi ulei. Trecu prin cartierul comercial şi ajunse pe cheu, unde se salută cu pescarii şi cumpără doi peşti şi un homar care se zvârcolea şi care fusese comandat de hotelul Quarter Deck. Dar dacă Missy Coltrane îl dorea, era al ei. Fără discuţie. Quarter Deck avea să capete creveţii şi scoicile.

Când reveni în Piaţa Parlamentului, îl întâlni pe agentul special Hannah care tocmai cobora treptele hotelului. Era însoţit de detectivul Parker şi de un american pe nume Favaro. Se îndreptau către aeroport, în întâmpinarea avionului de ora patru de la Nassau.

Îi salută pe toţi, chiar dacă pe doi dintre ei nu-i mai văzuse niciodată. Apoi Firestone o ridică, o aşeză împreună cu scaunul alături de plasele cu cumpărături, în spatele, dubiţei şi se îndepărtară.

— Cine e? întrebă Favaro.

— O doamnă care locuieşte sus pe deal, răspunse Hannah.

— A, am auzit de ea, interveni Parker. Se zice că ştie absolut

totul despre locul ăsta.

Hannah se încruntă. De când cercetările i se cam împotmoliseră, îi trecuse prin minte nu o dată că Missy Coltrane s-ar putea să ştie mai multe decât lăsa să se vadă despre împuşcăturile de marţi seara. Totuşi, ideea referitoare la anturajele celor doi candidaţi fusese bună. Îi văzuse pe toţi şi instinctul său de poliţist îi spusese că nu-i plăcea ce văzuse. Dacă ar fi avut şi un motiv...

Avionul de la Nassau ateriză imediat după ora patru. Pilotul avea un pachet de la Departamentul de poliţie din Metro-Dade, pentru un domn pe nume Favaro. Detectivul din Miami se legitimă şi primi pachetul. Parker, cu sticla ce conţinea preţiosul glonţ în buzunarul hainei, urcă la bord.

— Mâine dimineaţă o să te aştepte o maşină la Heathrow, la Londra, îi spuse Hannah. Te duci direct la Lambeth. Vreau ca glonţul să ajungă în mâinile lui Alan Mitchell cât mai repede.

La sol, după plecarea avionului, Favaro îi arătă lui Hannah fotografiile lui Francisco Mendes, alias Scorpionul. Detectivul britanic le studie. Erau zece în total, toate înfăţişând un bărbat suplu, cu tenul închis la culoare, părul negru şi lins, dat pe spate şi o gură subţire, lipsită de expresie. Ochii, care priveau direct spre aparatul de fotografiat, erau goi.

— Urât individ, aprobă Hannah. Hai să i le ducem inspectorului-şef Jones.

Şeful poliţiei din Insulele Barclay era în biroul său din Piaţa Parlamentului. Pe uşile deschise ale bisericii anglicane ieşea zvon de colinde iar din barul deschis de la Quarter Deck se auzeau hohote de râs. Se întorseseră ziariştii.

Jones clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut niciodată. Nu pe insulele astea.

— Nu cred că Julio ar fi putut să-l confunde. Am stat faţă în faţă cu el timp de patru zile.

Hannah înclină să-i dea dreptate. Poate că se înşela, crezând că asasinul era dinăuntrul casei guvernatorului. Poate că fusese, într-adevăr, un contract. Dar de ce...?

— Domnule Jones, vreţi să faceţi să circule fotografiile astea? Mai arătaţi-le şi altora. Presupunem că tipul a fost în barul de la Quarter Deck joia trecută. Poate l-a văzut cineva. Barmanul sau alţi clienţi din acea seară. Cineva care a văzut încotro a luat-o după ce a plecat de la bar, sau care l-a văzut în vreun alt bar... ştiţi ce trebuie făcut.

Inspectorul Jones dădu din cap. Îşi cunoştea datoria. O să

arate pozele.

LA APUSUL SOARELUI, Hannah îşi controlă ceasul. Parker probabil că ajunsese la Nassau de o oră. Acum se îmbarca în avionul de noapte spre Londra. Opt ore dura zborul, plus încă cinci ore diferenţa de fus orar; avea să aterizeze puţin după ora şapte dimineaţa, ora Londrei..

Alan Mitchell, genialul cercetător civil care conducea laboratorul de balistică de la Lambeth, va trebui să renunţe la programul său de duminică pentru a examina glonţul. Îl va supune tuturor testelor cunoscute, apoi îi va telefona lui Hannah, duminică după-amiază, ca să-i comunice rezultatele. Atunci Hannah va şti cu exactitate ce fel de armă căuta. În felul acesta mai îngusta raza cercetărilor. Poate că văzuse cineva arma folosită. Comunitatea de aici era tare mică.

Cina lui Hannah fu întreruptă de un telefon de la Nassau.

— Mă tem că avionul are o întârziere de o oră la decolare, îi spuse Parker. Plecăm peste zece minute. M-am gândit că poate vreţi să anunţaţi la Londra.

Hannah îşi privi ceasul. Şapte şi jumătate. Trase o înjurătură, puse receptorul jos şi se întoarse la peştele său fript. Se răcise.

La ora zece era la bar, unde bea un ultim pahar pe ziua aceea, când sună telefonul.

— Îmi pare tare rău, spuse Parker.

— Unde dracu’ eşti? răcni Hannah.

— La Nassau, şefule. Ştiţi, am decolat la şapte şi jumătate, am zburat trei sferturi de oră deasupra oceanului, pe urmă am avut o mică pană de motor şi ne-am întors. Mecanicii lucrează la ea. Cred că nu mai durează mult.

— Mai dă-mi un telefon chiar înainte de-a decola, spuse Hannah. O să anunţ la Londra noua oră de sosire.

Fu trezit la trei dimineaţa.

— Mecanicii au reparat pana, spuse Parker. Era un solenoid de la luminile de avertizare ale motorului exterior de la babord, se desprinsese.

— Parker, rosti Hannah rar şi apăsat, nu mă interesează nici dacă-mi spui că secretarul trezorier a făcut pipi în rezervorul de benzină. S-a reparat?

— Da, domnule.

— Deci decolaţi?

— Aa. Nu chiar. Ştiţi, până ajungem la Londra piloţii îşi vor fi depăşit numărul de ore de zbor permise fără o perioadă de

odihnă. Aşa că nu pot să zboare.

— Şi echipajul de rezervă? Cei care au pilotat avionul ieri după-amiază, adică acum douăsprezece ore. Ei s-au odihnit.

— Aa, da, i-au şi găsit, şefule. Doar că ei credeau că fac o escală de treizeci şi şase de ore. Secundul s-a dus la petrecerea de adio a unui prieten. Nu e în stare să zboare.

Hannah făcu o remarcă referitoare la liniile aeriene preferate ale întregii lumi, care l-ar fi supărat foarte tare pe lordul King, preşedintele companiei, dacă ar fi auzit-o..

— Şi ce urmează acum? întrebă el.

— Trebuie să aşteptăm până se odihneşte echipajul. Apoi decolăm, spuse vocea din Nassau.

Hannah se sculă şi ieşi. Afară nu erau nici taxiuri şi nu-l văzu nici pe Oscar. Trebui să meargă pe jos până la reşedinţa guvernatorială, unde îl trezi pe Jefferson, care îi dădu drumul înăuntru. Dădu un telefon la Scotland Yard, de unde căpătă numărul telefonului de acasă al lui Mitchell. Sună la numărul primit pentru a-l preveni pe cercetător, dar acesta plecase de-acasă de numai cinci minute, îndreptându-se spre Lambeth. Pe Sunshine era ora patru, dar la Londra era nouă. Mai aşteptă o oră până să dea de Mitchell la laborator şi să-i spună că Parker nu avea să ajungă până spre seară. Alan Mitchell nu fu prea încântat la auzul veştii. Trebuia să se întoarcă la West Mailing, în Kent, prin gerul zilei de decembrie.

Parker sună din nou duminică la prânz. Hannah îşi omora vremea în barul de la Quarter Deck.

— Da? spuse el prudent.

— Gata, şefule. Echipajul s-a odihnit. Acum pot zbura.

Opt ore de zbor, plus cinci ore diferenţa de fus orar. Dacă Alan Mitchell accepta să lucreze peste noapte, Hannah putea avea rezultatul pe Sunshine luni, la micul dejun.

— Deci acum decolaţi? întrebă el.

— Aa, nu chiar, spuse Parker. Ştiţi, dacă decolăm acum, aterizăm pe Heathrow, la unu noaptea. Nu e permis. Legea protecţiei contra zgomotului. Mă tem c-o încălcăm.

— Atunci ce dracu faceţi?

— Păi ora normală de decolare e după şase de-aici, ca să aterizăm după şapte dimineaţa pe Heathrow. Aşa că ne întoarcem la programul normal.

— Dar asta înseamnă ca două jumbo-uri să decoleze în acelaşi timp, spuse Hannah.

— Aşa e, şefule. Dar nu vă faceţi griji. O să fie pline amândouă

şi compania aeriană nu va avea pierderi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! se răsti Hannah şi închise.

Douăzeci şi patru de ore, îşi spuse. Douăzeci şi patru de ore nenorocite! În viaţă sunt trei lucruri pe care nu le poţi influenţa: moartea, impozitele şi liniile aeriene.

În clipa aceea îl văzu pe Dillon, care urca treptele hotelului însoţit de doi bărbaţi foarte arătoşi. Ăsta o fi gustul lui – comentă Hannah răutăcios – lua-l-ar să-l ia de Foreign Office.

— Nu era într-o dispoziţie prea bună.

Pe partea cealaltă a pieţei, un grup de enoriaşi ai pastorului Quince – bărbaţii în costume închise la culoare, femeile împodobite ca nişte păsări cu penaj strălucitor – se revărsară din biserică, la sfârşitul slujbei de dimineaţă, ţinând în mâinile acoperite cu mănuşi albe cărţile de rugăciune; pe pălăriile de pai le săltau jucăuş fructe de ceară. Era o dimineaţă de duminică (aproape) normală pe insula Sunshine.

Acasă, în comitatele din Anglia, lucrurile nu erau la fel de liniştite. La Chequers, reşedinţa de la ţară a primilor miniştri ai Marii Britanii, aşezată în mijlocul a o mie două sute de acri de teren vălurit din Buckinghamshire, doamna Thatcher se sculase ca de obicei devreme şi se ocupase deja de patru cutii roşii cu hârtii oficiale, înainte de-a i se alătura la micul dejun lui Denis Thatcher, în faţa focului vesel de buşteni.

Abia terminase când se auzi o bătaie în uşă, precedând intrarea secretarului cu relaţiile cu presa, Bernard Ingham. Acesta avea în mână ziarul *Sunday Express.*

— M-am gândit că vreţi să-l vedeţi, doamnă prim-ministru.

— Cine m-a mai atacat de data asta? întrebă ea veselă.

— Nimeni, spuse secretarul rotofei. E un reportaj referitor la Caraibe.

Ea citi materialul centrat în pagină şi încruntă din sprâncene. Erau şi fotografii: Marcus Johnson pe piedestal, în Port Plaisance şi din nou, cu câţiva ani înainte, văzut prin despicătura unei draperii. Erau şi fotografii ale celor opt bodyguarzi ai săi, făcute toate vineri, în Piaţa Parlamentului şi toate cu perechile lor luate din dosarele poliţiei din Kingston. Declaraţiile detaliate ale unor „înalte surse DEA din Caraibe” şi ale Comisarului Forster de la poliţia din Kingston ocupau cea mai mare parte a textului care le însoţea.

— E îngrozitor! exclamă primul ministru. Trebuie să vorbesc cu Douglas.

Se îndreptă fără întârziere către biroul său particular şi-l sună pe Douglas.

Principalul secretar de stat al Maiestăţii Sale pentru Afaceri Externe, domnul Douglas Hurd, era împreună cu familia la reşedinţa sa oficială – un conac numit Chevening din comitatul Kent. Parcursese ziarele *Sunday Times, Observer* şi *Sunday Telegfaph,* dar nu ajunsese încă la *Sunday Express.*

— Nu, Margaret, încă nu l-am văzut, spuse el. Dar îl am la îndemână.

— Aştept, spuse primul ministru.

Secretarul pentru Afaceri Externe, fost scriitor de oarecare notorietate, recunoscu imediat un reportaj bun. Acesta părea să fie foarte bine informat.

— Da, sunt de acord. E groaznic, dacă e adevărat... Da, da, Margaret, dimineaţa mă ocup de el şi o să cer Departamentului pentru Caraibe să verifice.

Dar şi funcţionarii publici sunt tot oameni – părere la care marele public nu pare să adere întotdeauna – şi au soţii, copii şi cămine. Mai erau doar şase zile până la Crăciun, iar Parlamentul era în vacanţă; până şi prin ministere personalul era subţiat. Totuşi, cineva trebuia să fie de serviciu a doua zi dimineaţă, luni, când vor putea să se ocupe de problema unui nou guvernator.

Împreună cu familia, doamna Thatcher merse la Ellesborough, la slujba de duminică, de unde se întoarse pe la douăsprezece. La ora unu se aşezară cu toţii la dejun, împreună cu câţiva prieteni. Între ei, Bernard Ingham..

Charles Powell, consilierul pe probleme politice, fu acela care prinse emisiunea *Countdown* a canalului BSB, la douăsprezece. Îi plăcea *Countdown.* Din când în când avea ştiri din străinătate şi aceasta era specialitatea lui ca fost diplomat. Văzu titlurile şi o referire la un reportaj ulterior despre un scandal, în Caraibe şi imediat apăsă pe butonul de înregistrare al aparatului video, aflat dedesubtul televizorului.

La ora două doamna Thatcher era din nou în picioare – nu-i plăcuse niciodată să piardă prea mult timp cu mâncarea; se irosea o parte a unei zile aglomerate – şi fu interceptată la ieşirea din sufragerie de Charles Powell, care o aştepta. Acesta o conduse în birou, unde îi puse caseta. Ea o urmări în linişte. Apoi sună din nou la Chevening.

Domnul Hurd, familist înveterat, plecase cu fiul mai mic şi cu fiica sa într-o scurtă plimbare pe câmp. Abia se întorsese, cu gândul la friptura care îl aştepta, când doamna Thatcher sună a

doua oară.

— Nu, nu l-am văzut nici pe ăsta, Margaret, spuse el.

— Am eu caseta, spuse primul ministru. E îngrozitoare. Ţi-o trimit imediat. Te rog să te uiţi la ea de îndată ce soseşte şi să mă suni după aceea.

Curierul călare pe motocicletă goni prin atmosfera tristă a după-amiezei de decembrie; ocoli Londra pe autostrada M25 şi ajunse la Chevening la patru şi jumătate.

Ministrul de externe sună la Chequers la cinci şi un sfert. I se dădu legătura imediat.

— Ai dreptate, Margaret, e îngrozitoare, spuse Douglas Hurd.

— Eu zic că avem nevoie de un alt guvernator acolo nu după Anul Nou, ci acum. Trebuie să arătăm că suntem activi, Douglas. Ai idee cine a mai văzut materialul ăsta?

Ministrul ştia foarte bine că Maiestatea Sa era cu familia la Sandringham, dar asta nu însemna că era complet izolată de lume. O ştia o cititoare pasionată a ziarelor şi era la curent cu faptul că urmărea programele de ştiri de la televizor.

— Mă apuc de treabă imediat, spuse el.

Zis şi făcut. Subsecretarul permanent fu smuls din fotoliul său din Sussex şi puse mâna pe telefon. La ora opt seara, sorţii căzură asupra lui Sir Crispian Rattray, fost diplomat şi fost înalt Comisar în Barbados, care acceptă să plece.

Căzură de acord să se prezinte la Foreign Office a doua zi dimineaţa, pentru numirea oficială şi un instructaj detaliat. Va pleca înainte de prânz de pe Heathrow şi va ateriza la Nassau luni după-amiază. Acolo va avea o altă întrevedere la înaltul Comisariat din oraş, unde îşi va petrece noaptea şi va ateriza pe Sunshine cu un avion închiriat, marţi dimineaţă, pentru a prelua frâiele.

— Nu cred că o să dureze mult, draga mea, îi spuse el lui Lady Rattray în timp ce îşi făcea valiza. Îmi strică vânătoarea de fazani, dar asta e. Se pare că va trebui să retrag candidaturile celor doi bandiţi şi să organizez alegerile cu doi candidaţi noi. Apoi o să li se dea independenţă, eu o să cobor frumuşel steagul britanic, Londra o să trimită un înalt Comisar, insulele o să înceapă să-şi vadă singure de treabă, iar eu o să mă întorc acasă. N-ar trebui să-mi ia mai mult de o lună, două. Păcat de fazani.

DUMINICĂ, la ora nouă dimineaţa, pe insula Sunshine, McCready îl găsi pe Hannah luându-şi micul dejun pe terasa

hotelului.

— Vă supăraţi foarte tare dacă folosesc linia nou instalată la reşedinţa guvernatorială pentru a da un telefon la Londra? întrebă el. Trebuie să vorbesc cu ai mei în legătură cu întoarcerea acasă.

— Vă rog, spuse Hannah.

Arăta obosit şi nebărbierit, ca un om care stătuse treaz o jumătate de noapte.

La nouă şi jumătate, ora insulei, McCready obţinuse legătura cu Denis Gaunt.

Ceea ce îi spuse adjunctul său în legătură cu ziarul *Sunday Express* şi cu emisiunea *Countdown* îi confirmă lui McCready că ceea ce sperase că se va întâmpla se şi întâmplase.

Încă de foarte devreme în acea dimineaţă, diverşi editori de la Londra încercaseră, să ia legătura cu corespondenţii lor din Port Plaisance şi să le ceară urgent detalii referitoare la ştirea pe care *Sunday Express o* afişa în mijlocul primei pagini. După douăsprezece, ora Londrei, convorbirile se dublară – editorii văzuseră între timp şi *Countdown.* Dar nici una din convorbiri nu avu loc.

McCready o informase pe centralista de la Quarter Deck că domnii de la presă erau foarte obosiţi şi că nu voiau să fie deranjaţi sub nici un motiv. El însuşi fusese însărcinat să primească toate mesajele, pe care avea să le transmită mai târziu. O hârtie de o sută de dolari pecetlui înţelegerea. Centralista le spuse tuturor celor care sunau de la Londra, aşa cum fusese învăţată, că cel chemat nu era în hotel, dar că mesajul urma să-i parvină imediat. Mesajele îi parveniră apoi lui McCready, care nici nu se uită la ele. Încă nu sosise momentul pentru un nou contact cu presa.

La ora şapte seara era la aeroport, în întâmpinarea celor doi sergenţi SAS, veniţi din Miami. Aceştia tocmai ţineau nişte cursuri, pentru colegii lor americani din Beretele Verzi la Fort Bragg, în Carolina de Nord, când li se ordonase să-şi ia câte un concediu de trei zile şi să se prezinte la gazda lor de pe insula Sunshine. Luaseră avionul spre sud, până la Miami, de unde închiriaseră un taxi aerian spre Port Plaisance.

Aveau bagaje puţine, dar între ele se afla şi o geantă în care, învelite într-un prosop, îşi aduseseră „jucăriile”. CIA avusese amabilitatea să ajute geanta să treacă prin controlul vamal din Miami, iar McCready, fluturând scrisoarea de la Foreign Office, ceru pentru ea imunitate diplomatică la Port Plaisance.

Dezinformatorul îi aduse înapoi la hotel şi îi instală într-o cameră de lângă a lui. Vârâră geanta cu „bunătăţi” sub pat, încuiară uşa şi ieşiră să facă o baie lungă. McCready Ic comunicase deja când avea să aibă nevoie de ei: a doua zi de dimineaţă, la ora zece, la reşedinţa guvernatorului.

După prânzul luat pe terasă, McCready se duse să-l vadă pe reverendul Walter Drake. Îl găsi pe pastorul baptist în căsuţa sa, odihnindu-şi trupul încă plin de vânătăi. Se prezentă şi îl întrebă cum se simte.

— Sunteţi cu domnul Hannah? întrebă Drake.

— Nu chiar cu el, spuse McCready. Mai degrabă... supraveghez lucrurile în timp ce el se ocupă de anchetarea crimei. Eu sunt interesat mai mult de partea politică a lucrurilor.

— Sunteţi de la Foreign Office? insistă Drake.

— Într-un fel, răspunse McCready. De ce mă întrebaţi?

— Nu-mi plac oamenii dumneavoastră de la Foreign Office, spuse Drake. Ne vindeţi legaţi de mâini şi de picioare.

— A, asta s-ar putea să fie pe cale să se schimbe, spuse McCready şi îi comunică pastorului ce voia de la el.

Reverendul Drake clătină din cap.

— Eu sunt un om al lui Dumnezeu, spuse el; Pentru aşa ceva vă trebuie alt fel de oameni.

— Domnule Drake, ieri am dat un telefon la Washington. Cineva de-acolo mi-a spus că numai şapte locuitori ai Insulelor Barclay şi-au făcut vreodată serviciul militar în armata Statelor Unite. Unul dintre ei s-a înrolat cu numele de Drake W.

— E altcineva, mormăi reverendul Drake.

— Dar acelaşi om mi-a spus, continuă McCready pe ton jos, că Drake W. a fost sergent în infanteria marină a SUA. A fost în două rânduri în Vietnam. S-a întors cu o Stea de Bronz şi două, decoraţii Purple Heart. Mă întreb ce s-o fi ales de el?

Pastorul masiv se ridică în picioare cu greu, străbătu încăperea şi rămase privind pe fereastră la casele sărăcăcioase de pe strada unde locuia.

— E altcineva, mormăi el, din alt timp şi alt loc. Acum nu mai fac decât lucrul lui Dumnezeu.

— Nu credeţi că şi ce vă cer eu ar putea fi tot aşa ceva?

Uriaşul rămase pe gânduri, apoi aprobă.

— Aşa cred şi eu, spuse McCready. Sper să ne întâlnim acolo. Voi avea nevoie de tot ajutorul pe care pot să-l capăt. Mâine dimineaţă la ora zece, la reşedinţa guvernatorului.

Ieşi şi o porni înapoi, prin oraş, spre port. Jimmy Dobbs lucra la

bordul lui *Gulf Lady.* McCready petrecu treizeci de minute cu el; se învoiră asupra unui drum pentru a doua zi.

Ajunse la reşedinţa guvernatorului aproape la cinci după-amiază, transpirat şi lipicios. Jefferson îi servi un ceai de la gheaţă şi îl lăsă să aştepte întoarcerea locotenentului Haverstock. Tânărul ofiţer se dusese să joace tenis cu alţi câţiva expatriaţi, la o vilă de pe deal.

Întrebarea lui McCready era simplă:

— Vei fi aici mâine dimineaţă la ora zece?

Haverstock se gândi puţin.

— Da, cred că da, spuse el.

— Bun, spuse McCready. Ai uniforma de paradă cu dumneata?

— Da, spuse ofiţerul de cavalerie. N-am purtat-o decât o dată. La un bal, la Nassau, acum şase luni.

— Excelent. Roagă-l pe Jefferson să ţi-o calce şi să-ţi lustruiască şi curelele şi alămurile.

Complet nedumerit, Haverstock îl conduse până în hol.

— Presupun că aţi auzit vestea cea bună? întrebă el. Detectivul de la Scotland Yard. A găsit glonţul în grădină ieri. Absolut intact. Parker e pe drum spre Londra cu el.

— Bravo lor, spuse McCready. Minunată veste.

Cină cu Eddie Favaro la hotel, la opt. La cafea, îl întrebă:

— Ce faci mâine?

— Plec acasă, spuse Favaro. Nu mi-am luat decât o săptămână de concediu. Marţi dimineaţă trebuie să fiu la slujbă.

— A, da. La ce oră ai avion?

— Am chemat un taxi aerian la prânz.

— N-ai putea să-l amâni până la patru?

— Ba cred că da. De ce?

— Pentru că ajutorul tău mi-ar fi de folos. Să zicem că ne întâlnim la reşedinţa guvernatorului la ora zece? Mulţumesc, ne vedem atunci. Nu întârzia. Luni are să fie o zi foarte aglomerată.

McCready se trezi la şase. Zorii rozalii, vestitori ai încă unei zile înmiresmate, mângâiau vârfurile palmierilor din Piaţa Parlamentului. Era un aer minunat de răcoros. Se spălă, se bărbieri şi ieşi în piaţă, unde îl aştepta taxiul pe care îl comandase. Prima sa datorie era să-şi ia rămas bun de la o doamnă.

Petrecu o oră cu ea, între şapte şi opt, bău o cafea cu nişte cornuri calde şi îşi luă rămas bun.

— Să nu uitaţi, Lady Coltrane, spuse el, ridicându-se să plece.

— Nu-ţi face griji, n-am să uit. Şi spune-mi Missy.

Îi întinse mâna. El se aplecă să i-o ia..

La opt şi jumătate era înapoi în Piaţa Parlamentului. Intră la inspectorul-şef Jones şi îi arătă şefului poliţiei scrisoarea de la Foreign Office.

— Te rog să vii la reşedinţa guvernatorială la ora zece. Adu cu dumneata doi sergenţi, patru poliţişti, Land Roverul personal şi două dube obişnuite. Ai un revolver de serviciu?

— Da, domnule.

— Te rog, adu-l şi pe ăla.

În clipa aceea era unu şi jumătate la Londra. Dar în laboratorul Departamentului de cercetări balistice al Ministerului de Interne de la Lambeth, lui Alan Mitchell nu-i era mintea la masă. Privea atent într-un microscop.

Sub lentilă, ţinut cu gingăşie cu câte o clemă de fiecare capăt, se afla un glonţ. Mitchell privi încremenit striaţiile care străbăteau întreaga lungime a glonţului de plumb, curbate în jurul învelişului de metal. Erau urmele lăsate de ţeava armei din care se trăsese glonţul. Pentru a cincea oară în ziua aceea, întoarse încet proiectilul sub obiectiv, observând toate celelalte zgârieturi – „marcajele” – la fel de particulare pentr-o ţeavă de armă ca şi amprentele pentru oameni.

În cele din urmă încheie. Fluieră a surpriză şi plecă în căutarea unui manual. Avea o bibliotecă întreagă, căci Alan Mitchell era considerat de mulţi cel mai bun expert în arme din Europa.

Mai erau şi alte teste de făcut. Ştia că undeva, la şase mii de kilometri depărtare, de partea cealaltă a oceanului, un detectiv îi aştepta cu nerăbdare rezultatele, dar nu se lăsă împins de la spate. Trebuia să fie sigur, absolut sigur. Se pierdeau prea multe procese fiindcă specialiştii aduşi de apărare contraziseră probele furnizate de experţii acuzării.

Mai trebuiau făcute teste pe fragmente minuscule de pulbere arsă, lipite încă de capătul glonţului. Testele privind procesul de fabricaţie şi compoziţia plumbului, pe care le făcuse deja pe glonţul deformat pe care îl primise acum două zile, vor trebui repetate şi cu noul sosit. Spectroscopul îşi va înfige razele adânc în metal, dând la iveală structura moleculară a plumbului, identificându-i vârsta aproximativă şi, uneori, chiar fabrica producătoare. Alan Mitchell luă de pe raft manualul pe care îl căuta, se aşeză şi începu să citească.

McCready dădu drumul taxiului la poarta reşedinţei

guvernatoriale şi sună. Jefferson îl recunoscu şi îi deschise. McCready îi spuse că venise să mai dea un telefon pe linia internaţională instalată de Bannister şi că avea permisiunea domnului Hannah. Jefferson îl conduse în biroul particular şi îl lăsă acolo.

McCready ignoră telefonul şi îşi îndreptă atenţia către birou. La începutul anchetei sale, Hannah analizase conţinutul sertarelor, folosind cheile răposatului guvernator; după ce se asigurase că în ele nu se afla nici un detaliu revelator le încuiase pe toate la loc.

McCready nu avea chei, dar nici nevoie de ele. Cu o zi în urmă, deschisese sertarele şi găsise în ele ce-i trebuia. În sertarul din stânga jos. Erau două, dar el avea nevoie numai de una.

O coală de hârtie impozantă, aspră la pipăit şi gălbuie ca pergamentul. În partea de sus, în centru, în relief şi colorată în auriu, era stema regală: leul şi inorogul care sprijineau scutul împodobit în cele patru colţuri cu emblemele heraldice ale Angliei, Scoţiei, Ţării Galilor şi Irlandei.

Dedesubt, cu litere de tipar îngroşate, era scris:

> EU, ELISABETA A DOUA, A REGATULUI UNIT AL MARE BRITANII ŞI IRLANDEI DE NORD, CA ŞI A TUTUROR CELORLALTE TERITORII ŞI DEPENDENŢE DE DINCOLO DE MĂRI, PRIN VOIA LUI DUMNEZEU REGINA, NUMESC PE... (aici era un spaţiu gol) PENTRU A FI (din nou spaţiu gol) ÎN TERITORIUL, (al treilea spaţiu gol).

Dedesubtul textului era facsimilată semnătura: „Elisabeta R”.

Era un act de numire regală în alb. McCready luă un stilou din suportul lui sir Marston Moberley şi-l completă, cu cea mai frumoasă caligrafie de care era în stare. Când sfârşi, suflă uşor asupra cernelii ca să o usuce şi puse sigiliul guvernatorial.

Afară, în sufragerie, începuseră să se adune musafirii.

Privi din nou documentul şi ridică din umeri. Tocmai se autonumise guvernator al Insulelor Barclay. Pentru o zi.

CAPITOLUL ŞASE

Erau şase la număr. Jefferson le servi cafelele şi ieşi. Nu întrebă ce căutau acolo. Nu era treaba lui.

Cei doi sergenţi SAS, Newson şi Sinclair, stăteau în picioare lângă perete. Purtau treninguri crem şi pantofi de sport. Amândoi aveau la brâu câte o gentuţă cu chingă, ca acelea preferate de turişti pentru a-şi ţine ţigările şi uleiurile de plajă. Acestea însă nu conţineau ulei de plajă.

Locotenentul Haverstock nu-şi pusese uniforma de paradă. Şedea pe unul din scaunele tapiţate cu brocart, cu picioarele sale lungi încrucişate elegant. Reverendul Drake stătea pe o canapea, alături de Eddie Favaro. Inspectorul-şef Jones, în tunica bleumarin cu nasturi şi insigne argintii, pantaloni scurţi, şosete şi pantofi, rămăsese în picioare lângă uşă.

McCready luă hârtia de numire şi i-o întinse lui Haverstock.

— Asta a sosit în zori de la Londra, spuse el. Vă rog să o citiţi, să luaţi aminte, să o învăţaţi şi să o digeraţi bine.

Haverstock citi documentul.

— Ce mai, e-n regulă, spuse el şi o trecu mai departe.

Inspectorul Jones o citi, luă poziţie de drepţi şi spuse:

— Da, domnule.

O trecu sergenţilor. Newson spuse:

— Eu n-am nimic împotrivă.

Sinclair o citi şi rosti:

— Nici o problemă.

I-o dădu lui Favaro, care o citi şi murmură:

— „Iisuse”, atrăgându-şi o privire de avertizare din partea reverendului Drake, care luă documentul, îl citi şi mormăi:

— Numele Domnului fie lăudat.

— Primul lucru pe care îl voi face, spuse McCready; este să vă împuternicesc pe toţi – cu excepţia inspectorului-şef Jones, bineînţeles – cu autoritatea deţinută de agenţii speciali. Sunteţi, deci, numiţi din acest moment. În al doilea rând, am să vă explic ce urmează să facem.

Le vorbi timp de treizeci de minute. Nu se opuse nimeni. Apoi îl chemă pe Haverstock şi, împreună, plecară să se schimbe. Lady Moberley era încă în pat, savurându-şi micul dejun lichid. Nu avea nici o importanţă. Ea şi Sir Marston avuseseră

dormitoare separate, iar camera de toaletă a fostului guvernator era liberă. Haverstock îi arătă lui McCready unde era şi îl părăsi. McCready găsi ceea ce căuta în fundul dulapului: uniforma oficială de guvernator colonial britanic, ce-i drept, cu vreo două numere prea mare.

Când se întoarse în salon, turistul cu jacheta şifonată de pe terasa barului de la Quarter Deck dispăruse. În picioare îi străluceau cizmele în stil georgian cu căpute de piele.. Pantalonii strânşi pe picior erau albi, ca şi tunica încheiată până la gât. Nasturii de aur şi eghileţii auriţi atârnaţi de buzunarul din stânga sclipeau în lumina soarelui, la unison cu lanţul şi creasta coifului Wolsey. Eşarfa care-i încingea brâul era albastră.

Haverstock era îmbrăcat de asemenea în alb, dar avea o caschetă plată de ofiţer, bleumarin cu cozoroc negru. Vulturul cu două capete al Gărzilor de Dragoni ai Maiestăţii Sale stătea deasupra cozorocului! Şi el avea eghileţi auriţi, ca şi epoleţii care îi acopereau umerii. În curmeziş, pe spate şi pe piept, avea o curea lucioasă de piele neagră, de care, la spate, era atârnată o pungă mică pentru muniţie. Tot din piele neagră. Avea pe piept cele două medalii obţinute în serviciu.

— Perfect, domnule Jones. Hai să mergem, spuse McCready. Treburile reginei ne aşteaptă.

Inspectorul-şef Jones îşi umflă pieptul. Nimeni nu-i mai ceruse până acum să vadă de treburile reginei. Convoiul care părăsi curtea reşedinţei avea în frunte Jaguarul oficial. Oscar era la volan, cu un poliţist alături. McCready şi Haverstock şedeau în spate, cu capetele acoperite. În urma lor venea Land Roverul, condus de un al doilea poliţist, cu Jones alături. Favaro şi reverendul Drake ocupau bancheta din spate.

Înainte de-a părăsi reşedinţa, sergentul Sinclair îi pasase discret lui Favaro un pistol Colt Cobra încărcat, care se afla acum la brâul americanului, sub cămaşa largă. Sergentul îi oferise unul şi reverendului Drake, care însă clătinase din cap a refuz.

Cele două dube erau conduse de cei doi poliţişti rămaşi. Newson şi Sinclair şedeau pe vine, lângă uşile laterale deschise. Sergenţii de poliţie erau în ultima dubă.

Jaguarul intră în Shantytown mergând încet. Pe strada mare, lumea se oprea să privească. Cele două siluete de pe bancheta din spate şedeau ţepene, privind drept înainte.

La porţile domeniului împrejmuit cu zid al lui Horatio Livingstone, McCready îi ordonă şoferului să oprească. Se dădu jos. La fel şi locotenentul Haverstock. O mulţime de câteva sute

de locuitori ai insulei apăru de pe aleile din jur şi-i urmări cu gurile-căscate. McCready nu ceru să fie lăsat să intre; rămase în picioare, în faţa porţii duble.

Sergenţii Newson şi Sinclair se apropiară de zid în pas alergător. Newson îşi făcu mâinile căuş, Sinclair îşi puse un picior în ele iar Newson împinse. Celălalt, mai uşor, trecu peste gard fără sa atingă cioburile de sticlă de pe creastă. Porţile fură deschise dinăuntru. Sinclair făcu un pas înapoi şi McCready intră însoţit de Haverstock. Vehiculele îi urmară la pas.

Trei bărbaţi în costume safari cenuşii erau deja la jumătatea drumului spre poartă, traversând în goană, când apăru McCready. Încremeniră privind cele două siluete în uniforme albe, care se îndreptau hotărât spre uşa de intrare. Sinclair se făcu nevăzut. Newson îl imită, ieşind în goană pe poarta deschisă.

McCready urcă treptele verandei şi intră în casă. În urma lui, Haverstock se opri pe verandă, ţintuindu-i cu privirea pe purtătorii celor trei costume cenuşii. Aceştia rămaseră la distanţă. Favaro şi Drake, Jones, cei doi sergenţi de poliţie şi cei trei poliţişti coborâră din maşini şi îi urmară. Unul din poliţişti rămase lângă vehicule. Apoi Haverstock se alătură grupului din casă. Erau zece, plus unul afară.

În salonul mare pentru recepţii, poliţiştii ocupară poziţii lângă uşi şi ferestre. O uşă se deschise şi intră Horatio Livingstone, măsurând grupul de invadatori cu o furie prea puţin mascată.

— Nu aveţi voie să intraţi aici! Ce înseamnă toate astea? strigă el.

McCready scoase hârtia de împuternicire.

— Vreţi, vă rog, să citiţi asta? spuse el.

Livingstone o citi şi o azvârli dispreţuitor pe jos. Jones o recuperă şi i-o înapoie lui McCready, care o băgă la loc în buzunar.

— Vă rog să vă chemaţi întregul personal de cetăţeni din Bahamas – pe toţi şapte – cu paşapoarte cu tot, domnule Livingstone.

— În numele cui? se răsti Livingstone.

— În numele *meu,* care sunt autoritatea supremă, spuse McCready.

— Imperialiştilor! strigă Livingstone. În două săptămâni eu voi fi aici autoritatea şi-atunci...

— Dacă refuzaţi, spuse McCready calm, o să-i cer inspectorului-şef Jones aici de faţă *să* vă aresteze pentru

obstrucţionarea cursului justiţiei. Domnule Jones, sunteţi pregătit să vă faceţi datoria?

— La ordin.

Livingstone îl fulgeră din priviri. Îşi chemă un ajutor dintr-o încăpere alăturată şi îi dădu o dispoziţie. Bărbaţii în costume safari gri apărură unul câte unul. Favaro făcu turul, colectând paşapoartele de Bahamas pe care le înmână lui McCready.

Acesta le examină tot unul câte unul şi, pe rând, i le dădu lui Haverstock. Locotenentul le privi ţâţâind.

— Toate aceste paşapoarte sunt false, spuse McCready. Sunt valabile, dar false.

— Nu e adevărat! ţipă Livingstone. Sunt perfect valabile!

Avea dreptate. Nu erau false. Fuseseră cumpărate pe bani grei.

— Nu, spuse McCready. Oamenii aceştia nu sunt din Bahamas. După cum nici dumneavoastră nu sunteţi social-democrat. Sunteţi în realitate un comunist înfocat, care a lucrat mulţi ani pentru Fidel Castro, iar cei din jurul dumneavoastră sunt ofiţeri cubanezi. Domnul Brown de colo este, de fapt, căpitanul Hernan Moreno de la Direcţia Generală pentru Informaţii, omologul cubanez al KGB-ului. Ceilalţi, selectaţi numai pentru aparenta lor rasă negroidă şi engleza fluentă, sunt tot cubanezi din DGI. Îi arestez pe toţi pentru intrare ilegală pe teritoriul Insulelor Barclay şi pe dumneavoastră pentru tăinuire şi complicitate.

Moreno fu acela care încercă să, pună primul mâna pe pistol. Îl avea la brâu, în spate, mascat de haina safari, ca toate armele. Era foarte iute; duse mâna la spate, încercând să pună mâna pe pistolul Makarov înainte ca cineva din salon să poată face vreo mişcare.

Cubanezul fu oprit de un strigăt venit din capul scărilor ce duceau la etajele superioare:

— *Fuerala mano, o seras fiambre*![46]

Hernan Moreno pricepu la vreme. Încremeni, ca şi ceilalţi şase, care erau pe cale de a-i urma exemplul..

Sinclair vorbea o spaniolă fluentă şi colocvială. *Fiambre* însemna o combinaţie de cărnuri, dar în argou avea înţelesul de hoit sau cadavru.

Cei doi sergenţi stăteau umăr la umăr în capul scărilor, unde ajunseseră intrând pe o fereastră de la etaj. Acum aveau gentuţele goale, dar nu şi mâinile. Fiecare din ei avea câte un

[46] Mâinile sus sau eşti mort! (în sp. în text – n. trad.).

pistol mitralieră Heckler and Koch MP5, mic dar eficace.

— Băieţii aceştia, spuse McCready calm, nu sunt obişnuiţi să-şi rateze ţinta. Acum vă rog, spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să ridice mâinile deasupra capetelor.

Livingstone nu scoase un cuvânt.

Favaro se strecură în spatele lui, îi înconjură pieptul cu braţul şi-i vârî ţeava pistolului Colt Cobra în nara dreaptă.

— Ai trei secunde, îi şopti el. După aia o să ai un accident îngrozitor.

— Faceţii cum spune, spuse Livingstone răguşit.

Paisprezece mâini se ridicară şi rămaseră aşa. Cei trei poliţişti făcură turul de la unul la altul, adunând cele şapte pistoale.

— Percheziţionaţi-i, ordonă McCready.

Poliţiştii îi percheziţionară pe rând. Găsiră două cuţite în nişte teci legate de picior.

— Percheziţionaţi casa, spuse McCready.

Cei şapte cubanezi erau aliniaţi cu faţa la peretele salonului şi cu mâinile pe creştet. Livingstone şedea în fotoliu, păzit de Favaro. Cei din SAS rămaseră pe trepte, pentru cazul în care s-ar fi încercat o evadare în masă. Nu fu cazul. Cei cinci ofiţeri de poliţie locali cercetară casa.

Descoperiseră o întreagă gamă de alte arme, o sumă mare în dolari americani, alta în lire ale Insulelor Barclay şi un aparat de emisie-recepţie puternic, cu decodor.

— Domnule Livingstone, spuse McCready, i-aş putea cere domnului Jones să-i acuze pe asociaţii dumneavoastră de încălcarea unui mare număr de legi britanice: paşapoarte false, intrare ilegală în ţară, port ilegal de armă, lista e lungă. În loc de asta, am să-i expulzez ca persoane indezirabile. Imediat, într-o oră. Dacă vreţi, puteţi rămâne aici, singur. Sunteţi, la urma urmelor, localnic prin naştere. Dar tot puteţi fi acuzat de tăinuire şi complicitate, aşa că s-ar putea să vă simţiţi mai în siguranţă acolo unde vă e locul, în Cuba.

— Sunt de acord, mârâi reverendul Drake.

Livingstone aprobă din cap.

În şir indian, cubanezii fură conduşi afară, la cea de-a doua dubă care aştepta în curte. Unul singur încercă să se opună. Când vru să fugă, fu blocat de un poliţist, pe care îl aruncă la pământ.

Inspectorul Jones acţionă cu o repeziciune uimitoare. Scoase din centura pantalonilor un băţ scurt, din lemn de ilex, cunoscut generaţiilor de poliţişti englezi sub numele de „bulan”. Se auzi un

POC! Scurt când lemnul luă contact cu tărtăcuţa cubanezului. Acesta se prăbuşi la pământ şi dintr-o dată nu se simţi prea bine.

— Să nu mai faci, îl sfătui inspectorul-şef Jones..

Cubanezii şi Horatio Livingstone şedeau pe podeaua dubei, cu mâinile pe creştet, în timp ce sergentul Newson, de pe bancheta din faţă, îi ţinea pe toţi sub supraveghere cu pistolul-mitralieră. Coloana se formă din nou şi o porni încet prin Shantytown, către cheul de pescuit din Port Plaisance. McCready dăduse ordin să se meargă încet, pentru ca toată lumea să vadă ce se petrece.

În dreptul cheului, *Gulf Lady* îi aştepta, cu motorul torcând. În spatele ei era remorcată o barcă de gunoi, cu două perechi de vâsle nou-nouţe.

— Domnule Dobbs, spuse McCready, te rog să-i remorchezi pe domnii aceştia până unde încep apele teritoriale ale Cubei, sau până întâlniţi o navă a patrulei de coastă cubaneze. Apoi dă-le drumul. Vor fi remorcaţi până acasă de către compatrioţii lor – sau vor putea să ajungă acolo vâslind, ajutaţi şi de vântul care o să-i împingă către mal.

Jimmy Dobbs privi întrebător către cubanezi. Erau şapte, plus Livingstone.

— Locotenentul Haverstock are să te însoţească, spuse McCready. Înarmat, desigur.

Sergentul Sinclair îi dădu lui Haverstock pistolul Cobra pe care îl refuzase reverendul Drake. Haverstock urcă la bordul lui *Gulf Lady* şi se aşeză pe acoperişul cabinei, cu faţa spre pupa.

— Nu te teme, bătrâne, îi spuse el lui Dobbs. Dacă face vreunul vreo mişcare, îi zbor creierii.

— Domnule Livingstone, spuse McCready privind în jos la cei opt din ambarcaţiune, încă ceva. Când ajungeţi în Cuba, puteţi să-i spuneţi lui senor Castro că ideea preluării Insulelor Barclay printr-un candidat măsluit în alegeri şi apoi anexarea acestor insule la Cuba sau transformarea lor într-o tabără de instruire internaţională a fost genială. Dar mai spune-ţi-i şi că ideea asta n-o să funcţioneze. Nici acum şi nici altă dată. Va trebui să încerce să-şi salveze cariera politică în alt mod. La revedere, domnule Livingstone. Şi să nu vă întoarceţi.

Pe cheu erau mai mult de o mie de localnici, urmărind-o pe *Gulf Lady* cum întoarce şi se îndreaptă spre larg.

— Mai avem o sarcină, domnilor, dacă nu mă înşel, spuse McCready şi o porni înapoi spre Jaguar; uniforma albă, strălucitoare, tăie în două mulţimea de curioşi.

Porţile de fier forjat ale domeniului lui Marcus Johnson erau

încuiate. Newson şi Sinclair coborâră pe uşa laterală a dubei şi săriră peste zid fără să-l atingă. Câteva minute mai târziu, dinăuntru se auzi un zgomot înfundat, ca atunci când muchia unei palme face contact cu un corp omenesc: Motorul electric bâzâi, iar porţile se dădură în lături.

Înăuntru, pe dreapta, era o gheretă cu un tablou de comandă şi un telefon. Pe podea, prăbuşit, se afla un bărbat în cămaşă de plajă viu colorată ai cărui ochelari de soare erau alături, sparţi. Fu aruncat în duba care încheia convoiul, cu doi poliţişti. Newson şi Sinclair traversară pajiştea şi se pierdură printre tufişuri.

Când intră McCready, Marcus Johnson tocmai cobora scara pardosită cu dale, îndreptându-se spre salonul deschis. Îşi trase pe el un halat de mătase.

— Pot să vă întreb ce dracu' înseamnă toate astea? întrebă el răstit.

— Sigur, spuse McCready. Citiţi asta, vă rog.

Johnson îi dădu înapoi împuternicirea.

— Ei şi? Nu am încălcat legea. *Dumneavoastră* aţi intrat la mine în casă prin efracţie – iar Londra va auzi toate astea, domnule Dillon. O să vă pară rău pentru ce-aţi făcut astăzi. Am şi eu avocaţi.

— Foarte bine, spuse McCready. S-ar putea să aveţi nevoie de ei. Aş vrea să stau de vorbă cu personalul dumneavoastră, domnule Johnson, cu asistenţii dumneavoastră electorali, cu asociaţii, dumneavoastră. Unul dintre ei a fost suficient de amabil încât să ne conducă până la uşă. Aduceţi-l, vă rog, înăuntru.

Cei doi poliţişti îl luară pe sus pe portar, pe care îl susţinuseră între ei şi-l lăsară să cadă pe o sofa.

— Ceilalţi şapte, vă rog, domnule Johnson, cu paşapoartele.

Johnson se îndreptă către un telefon de onix şi ridică receptorul. Linia era moartă. Puse receptorul la loc.

— Intenţionez să chem poliţia, spuse el.

— Eu sunt poliţia, spuse inspectorul Jones. Vă rog, faceţi aşa cum vă cere domnul guvernator.

Johnson se gândi o clipă, apoi strigă pe cineva de la etaj. Un cap se îţi peste balustradă. Johnson dădu un ordin.

De pe verandă apărură doi bărbaţi în cămăşi colorate, care rămaseră lângă stăpânul lor. Alţi cinci coborâră din încăperile de sus. Se auziră câteva voci femeieşti chicotind. Întrerupseseră o petrecere, din câte se părea.

Inspectorul Jones făcu turul invitaţilor, colectând paşapoartele.

Îl luă şi pe cel al individului de pe sofa, aflat în buzunarul de la spate.

McCready le examină pe toate, unul câte unul, clătinând din cap.

— Nu sunt false, spuse Johnson sigur de sine şi, după cum vedeţi, toţi asociaţii mei au intrat pe teritoriul insulei Sunshine în mod legal. Faptul că sunt de naţionalitate jamaicană e irelevant.

— Nu tocmai, spuse McCready, de vreme ce nici unul din ei nu a declarat că are cazier, încălcând astfel secţiunea patru, subsecţiunea B-1, din Legea imigrărilor.

Johnson părea stupefiat şi avea toate motivele să fie. McCready tocmai inventase o lege.

— De fapt, spuse el pe un ton egal, toţi aceşti oameni sunt membri ai unei organizaţii criminale cunoscută sub numele de Yardbirds[47].

Yardbirds îşi începuseră activitatea ca bande de stradă, în mahalalele Kingston-ului şi îşi luaseră numele de la curtea dosnică unde obişnuiau să se adune: Debutaseră prin a acţiona ca „protectori” şi îşi câştigaseră reputaţia de-a fi extrem de violenţi. Mai târziu intraseră în comerţul cu cânepă indiană şi derivate ale cocainei şi îşi extinseseră activitatea pe piaţa internaţională. Erau cunoscuţi pe scurt sub numele de Yardies.

Unul din jamaicani stătea în picioare, rezemat de un perete de care era sprijinit un bătac de baseball. Pe nesimţite, mâna i se apropie tot mai mult de bătac.

Reverendul Drake prinse mişcarea.

— Aleluia, frate, spuse el şi lovi.

O singură dată. Foarte tare. În colegiile baptiste înveţi multe lucruri, dar lovitura scurtă din braţ, ca mijloc de convertire a necredinciosului, nu se numără printre ele. Jamaicanul dădu ochii peste cap şi se prăbuşi la podea.

Incidentul avu rolul unui semnal. Patru din cei şase Yardies rămaşi îşi duseră mâinile la brâu, sub cămăşi.

— Nu mişcaţi! Rămâneţi pe loc!

Newson şi Sinclair aşteptaseră până se golise etajul, cu excepţia fetelor, apoi intraseră pe fereastră. Erau acum pe palierul de sus, cu pistoalele mitralieră în mâini, acoperind toată zona de dedesubt. Mâinile îngheţară, lăsând mişcarea neterminată.

— N-au curaj să tragă, rânji Johnson. O să vă nimerească şi pe

[47] Yardbirds = păsări de curte (lb. engl. – n. trad.).

voi.

Rostogolindu-se pe podeaua de marmură, Favaro ajunse chiar în spatele lui Marcus Johnson. Îi strecură braţul stâng în jurul gâtului şi îi înfipse ţeava Coltului în rinichi.

— Poate, dar tu dispari primul.

— Mâinile deasupra capului, vă rog, spuse McCready.

Johnson înghiţi în sec şi înclină din cap. Cei şase Yardies ridicară mâinile. Li se comandă să se alinieze lângă perete şi să se sprijine de el, cu mâinile sus. Cei doi sergenţi de poliţie îi uşurară de arme.

— Presupun, se răsti Marcus Johnson, că acum o să mă acuzaţi că sunt un Yardbird. Sunt cetăţean al acestor insule şi om de afaceri respectabil.

— Ba nu, spuse McCready, nu eşti. Eşti doar un traficant de cocaină. Aşa ţi-ai făcut averea. Transportând droguri pentru cartelul Medellin. De când ai plecat ca băiat sărac de pe insulă, ţi-ai petrecut cea mai mare parte a timpului în Columbia sau înfiinţând mici companii de faţadă în Europa şi în America de Nord, pentru spălarea banilor proveniţi din traficul cu cocaină. Iar acum, dacă nu te superi, am să vreau să mi-l prezinţi pe şeful dumitale din Columbia, senor Mendes.

— N-am auzit de el. Nu cunosc un asemenea om, spuse Johnson.

McCready îi vârî o fotografie sub nas.

În ochii lui Johnson se văzu o lucire scurtă.

— Ăsta este senor Mendes, sau cum şi-o mai fi spunând acum.

Johnson rămase tăcut. McCready îşi ridică privirea şi le făcu semn cu capul lui Newson şi lui Sinclair. Aceştia văzuseră deja fotografia. Dispărură imediat. Câteva clipe mai târziu, de la etajul superior se auziră două salve scurte, rapide şi ţipetele unei femei.

Trei femei cu înfăţişare latină apărură în capul scărilor pe care se repeziră să le coboare. McCready ordonă ca doi poliţişti să le ducă în grădină şi să le ţină sub pază. Apărură Sinclair şi Newson, împingând în faţa lor un bărbat. Era suplu, cu un chip gălbui şi părul negru şi drept. Sergenţii îl îmbrânciră în jos pe scări, dar rămaseră acolo unde erau.

— I-aş putea acuza pe jamaicanii dumitale de încălcarea unei mulţimi de legi locale, îi spuse McCready lui Johnson, dar adevărul e că am rezervat nouă locuri în avionul care pleacă după-amiază spre Nassau.. Sunt convins că poliţia din Bahamas va fi mai mult decât încântată să vă escorteze pe toţi până la

zborul de Kingston. În Kingston veţi fi aşteptaţi. Cercetaţi casa.

Poliţiştii rămaşi percheziţionară casa. Găsiră alte două prostituate ascunse sub paturi, câteva arme şi o sumă mare în dolari americani, într-o servietă. În dormitorul lui Johnson erau câteva zeci de grame de praf alb.

— O jumătate de milion de dolari, îi suflă Johnson lui McCready. Dă-mi drumul şi sunt ai tăi.

McCready îi înmână servieta reverendului Drake.

— Împarte-i între societăţile de caritate de pe insulă, spuse el.

Drake încuviinţă din cap.

— Cocaina ardeţi-o.

Unul din poliţişti luă pachetele şi ieşi să pregătească un foc.

— Hai să mergem, spuse McCready.

La ora patru după-amiază, avionul de la Nassau aştepta pe pista de iarbă, cu elicele în mişcare. Cei opt Yardbirds, cu cătuşe la mâini, fură escortaţi la bord de doi sergenţi de poliţie din Bahamas, care veniseră special ca să-i preia. Marcus Johnson, cu mâinile legate la spate, stătea şi aştepta îmbarcarea.

— După ce Kingston-ul te extrădează autorităţilor din Miami, s-ar putea să ai ocazia să-i trimiţi un mesaj lui senor Ochoa, lui senor Escobar sau oricine ar fi cel pentru care lucrezi, spuse McCready. Spune-i că preluarea Insulelor Barclay printr-o înşelăciune a fost o idee strălucită. Să ai la dispoziţie paza de coastă, serviciile vamale şi poliţia unui stat nou format, să eliberezi paşapoarte diplomatice cum te taie capul, să poţi trimite valize diplomatice spre Statele Unite, să construieşti rafinării şi depozite în deplină libertate, să înfiinţezi bănci care să-ţi spele banii – totul a fost foarte ingenios. Şi profitabil, cu cazinouri pentru mahării cu bani, cu bordeluri... Dar, dacă poţi să-i trimiţi mesajul ăsta, spune-i din partea mea că n-o să-i meargă. Nu pe insulele astea.

Cinci minute mai târziu, avionul decolă, îşi ridică trenul de aterizare şi se îndreptă către coasta insulei Andros.

McCready se apropie de un avion Cessna de şase locuri, parcat în spatele hangarului. Sergenţii Sinclair şi Newson erau deja la bord, pe scaunele din spate, cu geanta cu „bunătăţi” aşezată la picioare, îndreptându-se spre Fort Bragg. În faţa lor se afla Francisco Mendes, al cărui nume columbian adevărat se dovedise a fi diferit. Avea mâinile legate de rama scaunului. Se aplecă în afară şi scuipă pe jos.

— Pe mine nu mă puteţi extrăda, spuse el într-o engleză foarte bună. Puteţi să mă arestaţi şi să aşteptaţi ca americanii să ceară

extrădarea, asta-i tot.

— Iar asta o să dureze luni de zile, spuse McCready. Dar, dragul meu, noi nu te arestăm, noi te expulzăm, atâta tot.

Se întoarse către Eddie Favaro.

— Sper că nu te deranjează dacă îl duceţi şi pe dânsul până la Miami. Desigur, e posibil ca, în momentul aterizării, să îl recunoşti ca fiind unul din cei căutaţi de poliţia din Metro-Dade. După aceea, e treaba Unchiului Sam ce face cu el.

Îşi strânseră mâinile şi avionul începu să ruleze pe pista de iarbă. Apoi întoarse, opri, iar motoarele prinseră viteză. În câteva secunde era deasupra oceanului şi cotea spre nord-vest, îndreptându-se spre Florida.

McCready se întoarse încet la Jaguar, unde îl aştepta Oscar. Era timpul să se întoarcă la reşedinţa guvernatorială, să se schimbe şi să atârne uniforma albă de guvernator la loc, în dulap.

LA ÎNTOARCERE, îl găsi pe agentul special Hannah în biroul lui Sir Marston Moberley, vorbind cu Londra. McCready se strecură pe scări în sus, apoi coborî îmbrăcat în propriul său costum tropical şifonat. Hannah tocmai ieşea în goană din birou şi-l strigă pe Oscar, cel cu Jaguarul.

Alan Mitchell lucrase până la ora nouă luni seara, înainte de-a telefona pe Sunshine, unde nu era decât patru după-amiază. Hannah răspunse nerăbdător. Petrecuse toată după-amiaza în birou, în aşteptarea telefonului.

— E remarcabil, spuse specialistul în balistică. Unul din cele mai ciudate gloanţe pe care le-am examinat vreodată. În orice caz, până acum n-am mai văzut unul folosit într-o crimă.

— Ce-i aşa de neobişnuit la el? întrebă Hannah.

— Păi mai întâi şi mai întâi plumbul. E foarte vechi. Are cel puţin şaptezeci de ani. De la începutul anilor ’20 nu se mai face plumb cu compoziţia asta moleculară. La fel şi pulberea. Pe glonţ au rămas urme extrem de fine. E un tip introdus în 1912 şi abandonat puţin după 1920.

— Şi pistolul? insistă Hannah.

— Aici e-aici, spuse expertul de la Londra. Pistolul e la fel ca şi muniţia. Glonţul are o semnătură inconfundabilă, ca o amprentă. Unică. Are exact şapte şănţuleţe, răsucite spre dreapta, lăsate de ţeava revolverului. Nici o altă armă nu a lăsat vreodată aceste şapte şănţuleţe răsucite spre dreapta. Remarcabil, nu?

— Minunat, spuse Hannah. Deci o singură armă putea să fi

tras glonţul respectiv? Excelent. Acum spune-mi, Alan, ce fel de armă?

— Păi bineînţeles că un Webley de calibru 4,55. Nu mai există altul ca el.

Hannah nu era specialist în arme de foc. Nu ar fi putut deosebi, la o primă privire, un Webley 4,55-de un Colt 44 Magnum. Nu dintr-o privire, în orice caz.

— Foarte bine, Alan. Acum spune-mi, de ce e pistolul Webley 4,55 atât de special?

— Din cauza vârstei. E o piesă de muzeu, ce naiba. Fabricarea lui a început prin 1912 şi a încetat în jurul anului 1920. E un revolver cu ţeava foarte lungă, distinctivă. N-au fost niciodată prea căutate din cauza ţevii, care încurcă la mânuire. Dar au o precizie foarte mare, datorită aceluiaşi motiv. Li s-au dat ca revolvere de serviciu ofiţerilor britanici în primul război mondial. Ai văzut vreodată unul?

Hannah îi mulţumi şi închise telefonul.

— Da, da, şopti el. Am văzut unul.

Gonea traversând holul când îl văzu pe tipul acela ciudat de la Foreign Office, Dillon.

— Poţi să foloseşti telefonul, dacă vrei. E liber, îi strigă şi se urcă în Jaguar.

Când fu condus înăuntru, Missy Coltrane era în fotoliul pe rotile, în salon. Îl întâmpină cu un zâmbet.

— Domnule Hannah, ce plăcere, spuse ea. Luaţi loc, vă rog. Un ceai?

— Mulţumesc, Lady Coltrane, prefer să rămân în picioare. Mă tem că am venit să vă pun câteva întrebări. Aţi văzut vreodată un pistol cunoscut sub numele, de Webley 4,55?

— Ştiu şi eu, nu cred, spuse ea cu o voce subţire.

— Îmi permit să mă îndoiesc, doamnă. Ba chiar şi aveţi unul. Revolverul de serviciu al soţului dumneavoastră. În vitrina de colo. Şi mă tem că trebuie să-l preiau, ca probă de maximă importanţă.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă către vitrina cu capac de sticlă. Erau toate acolo – medaliile, decoraţiile, ordinele de zi, insignele. Dar fuseseră rearanjate. Sub unele dintre ele se mai vedeau încă urme de ulei, acolo unde fusese atârnat un alt trofeu.

Hannah se întoarse.

— Unde a dispărut, Lady Coltrane? întrebă el încordat.

— Dragă domnule Hannah, pe cuvânt că nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Lui Hannah îi displăcea profund să piardă, dar simţea cum cazul acesta îi scapă printre degete. Pistolul sau un martor – avea nevoie de una din două. Dincolo de ferestre, marea îşi adâncea culorile în lumina din ce în ce mai slabă. Acolo undeva, în adâncurile ei lipsite de curiozităţi, zăcea un pistol Webley 4, 55. Iar petele de ulei nu sunt probe suficiente într-un tribunal.

— Era aici, Lady Coltrane. Joi, când am venit să vă văd. Era acolo, în dulăpior.

— Vai, domnule Hannah, cred că vă înşelaţi. N-am văzut niciodată un... Wembley.

— Webley, Lady Coltrane. Wembley e locul unde se joacă fotbal.

Simţea cum pierde meciul cu şase la zero.

— Domnule Hannah, de ce anume mă bănuiţi? îl întrebă ea...

— Nu bănuiesc, doamnă. Ştiu. Ştiu cum s-a întâmplat. Probele sunt altceva. Marţea trecută, cam pe la ora asta, Firestone v-a luat, cu tot cu fotoliu, în braţele lui uriaşe şi v-a pus în spatele dubiţei, la fel cum a făcut şi sâmbătă, la cumpărături. Crezusem că nu ieşiţi niciodată din casă, dar cu ajutorul lui desigur că puteţi să o faceţi.

V-a dus în aleea din spatele reşedinţei guvernatorului, v-a dat jos şi a smuls cu mâinile lui lacătul porţii de oţel. Am crezut că e nevoie de un Land Rover şi un lanţ pentru a smulge lacătul acela, dar de fapt şi el e în stare să o facă. Ar fi trebuit să-mi dau seama când l-am văzut prima oară. Mi-a scăpat. *Mea culpa.*

V-a împins pe poarta deschisă şi v-a lăsat acolo. Cred că aveaţi pistolul în poală. O fi fost el o piesă de muzeu, dar fusese păstrat uns şi avea încă muniţie înăuntru. Cu o armă cu ţeava scurtă nu l-aţi fi nimerit în veci pe Sir Moberley, nici dacă trăgeaţi cu două mâini. Dar acest Webley are o ţeavă lungă şi un grad mare de precizie.

Iar armele nu erau ceva nou pentru dumneavoastră. Cum singură mi-aţi spus, pe soţul dumneavoastră l-aţi cunoscut în război. Era rănit şi l-aţi îngrijit. Dar asta se întâmpla într-un spital *maquis,* în Franţa ocupată de nazişti. El era agent al Departamentului Britanic pentru Operaţiuni Speciale, iar dumneavoastră, cred, lucraţi pentru omologul lor american, Biroul pentru Servicii Strategice.

Primul glonţ şi-a ratat ţinta şi a lovit zidul. Al doilea şi-a făcut datoria şi s-a înfipt în coşuleţul plin cu pământ pentru flori. Acolo

l-am găsit. Londra l-a identificat astăzi. E un tip special Nici o armă nu foloseşte astfel de gloanţe decât un Webley 4,55, ca acela pe care îl aveaţi aici, în vitrină.

— Vai, domnule Hannah. Povestea sună foarte frumos, dar puteţi să o dovediţi?

— Nu, Lady Coltrane, nu pot. Aveam nevoie fie de armă, fie de un martor.

— Pariez că cel puţin zece persoane v-au văzut pe alee, împreună cu Firestone, dar nici una din ele nu va depune vreodată mărturie. Nu împotriva lui Missy Coltrane. Şi nu pe insula Sunshine. Dar mai sunt două lucruri care mă nedumeresc. De ce? De ce să-l ucideţi pe guvernatorul pe care nu-l iubea nimeni? Aţi vrut cu tot dinadinsul să aduceţi poliţia aici?

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Presa, domnule Hannah. Veşnic dorind să afle câte ceva, veşnic punând întrebări, veşnic iscodind vieţile oamenilor. Veşnic bănuitoare faţă de cei care vor să intre în politică.

— Da, desigur. Curioşii de la ziare.

— Şi cealaltă nedumerire, domnule Hannah?

— Cine v-a prevenit, Lady Coltrane? Marţi seara aţi pus pistolul la loc, în vitrină. Joi era aici. Acum a dispărut. Cine v-a prevenit?

— Domnule Hannah, când vă întoarceţi la Londra, transmiteţi-i toată dragostea mea, n-am mai văzut-o din timpul războiului. Iar acum n-o s-o mai văd niciodată.

Desmond Hannah îi ceru lui Oscar să-l ducă în Piaţa Parlamentului. Îi dădu drumul în faţa secţiei de poliţie; Oscar trebuia să lustruiască Jaguarul pentru sosirea, a doua zi, a noului guvernator. Venise vremea ca Whitehall-ul să reacţioneze, îşi spuse. Se hotărî să traverseze piaţa, în direcţia hotelului.

— Bună seara, domnu' Hannah..

Se răsuci. Un străin, care îi zâmbi salutându-l.

— Aăă... Bună seara.

În faţa hotelului, doi tineri dansau în praf. Unul avea un casetofon atârnat la gât. Pe bandă era un dans calipso. Hannah nu-l recunoscu. Era „Freedom Come, Freedom Go". Dar recunoscu melodia „Yellow Bird", care venea din barul de la Quarter Deck. Îi trecu prin cap că timp de cinci zile nu auzise nici o orchestră şi nici un calipso.

Uşile bisericii anglicane erau deschise; reverendul Quince cânta la mica sa orgă. Tocmai intona *Gaudeamus igitur.*

În timp ce urca treptele hotelului, Hannah îşi dădu seama că

pe străzi domnea o atmosferă de veselie care nu se potrivea cu starea lui de spirit. Avea un raport serios de scris. După ce va da un telefon la Londra, mai târziu, va pleca acasă în dimineaţa următoare. Nu mai era nimic de făcut aici. Îi displăcea să piardă un caz, dar ştia că acesta va rămâne nerezolvat. Se putea întoarce la Nassau cu avionul care îl va aduce pe noul guvernator: de acolo va zbura mai departe, spre Londra.

Traversă terasa barului, îndreptându-se spre scară. Îl zări iar pe Dillon; stătea pe un taburet şi bea o bere. Ciudat tip, îşi spuse în timp ce urca scările. Mereu stă şi aşteaptă. Parcă niciodată nu *face* ceva cu adevărat.

MARŢI DIMINEAŢA, un avion tip Havilland Devon sosi bâzâind dinspre Nassau şi îl aduse pe noul guvernator, Sir Crispian Rattray. Din umbra hangarului, McCready îl urmări pe diplomatul în vârstă, cu costumul de in apretat, cu şuviţele de păr argintiu fluturându-i de sub pălăria panama, cum coboară din avion, întâmpinat de comitetul de primire.

Locotenentul Haverstock, întors din odiseea sa marină, îi prezentă diversele notabilităţi ale oraşului, inclusiv pe doctorul Caractacus Jones şi pe nepotul său, inspectorul-şef Jones. Oscar se afla acolo, cu Jaguarul proaspăt lustruit şi, după prezentări, micul convoi porni către Port Plaisance.

Sir Rattray avea să descopere că nu mai era mare lucru de făcut. Cei doi candidaţi păreau să-şi fi retras candidaturile şi să fi plecat în vacanţă. Va face apel la alţi candidaţi. Nu se va prezenta nimeni – de asta se va ocupa reverendul Drake.

După amânarea alegerilor din ianuarie, Parlamentul se va întruni şi, sub presiunea opoziţiei, va hotărî că referendumul din martie reprezenta o soluţie potrivită. Dar asta era o problemă de viitor.

Desmond Hannah urcă la bordul avionului Devon pentru a se întoarce la Nassau. Din capul scărilor mai privi o dată în jur. Tipul ăla ciudat, Dillon, stătea cu valiza şi servieta lângă el, părând că iar aşteaptă ceva. Hannah nu-i făcu semn cu mâna. Intenţiona să pomenească numele domnului Dillon la întoarcerea la Londra.

La zece minute după plecarea Devonului sosi taxiul comandat de la Miami pentru McCready. Acesta avea de înapoiat telefonul portabil biroului CIA din Miami şi de transmis câteva mesaje de mulţumire prietenilor săi din Florida, înainte de a-şi lua zborul spre Londra. Va ajunge acasă înainte de Crăciun. Îl va petrece singur, în apartamentul său din Kensington. Poate că o să se

ducă la Clubul Forţelor Speciale, să bea un pahar cu băieţii.

Avionul Piper decolă şi McCready se uită pentru ultima oară la Port Plaisance, care îşi vedea de treburile sale în lumina soarelui de dimineaţă. Lăsă în urmă Spyglass Hill şi vila rozalie din vârful lui.

Pilotul mai coti o dată pentru a pune aparatul pe cursul pentru Miami. O aripă se lăsă în jos, iar McCready privi din nou spre interiorul insulei. De pe un drumeag prăfuit, un puşti îi făcu cu mâna. McCready îi răspunse. Cu puţin noroc, îşi spuse el, băieţelul putea creşte fără să stea în umbra steagului roşu şi fără să inspire cocaină.

EPILOG

— Desigur că îi suntem cu toţii recunoscători lui Denis pentru această excelentă prezentare, spuse Timothy Edwards. Ora fiind înaintată, propun ca eu şi colegii mei să analizăm problema între noi, să vedem dacă există posibilitatea de-a ne abate de la politica obişnuită a Serviciului şi să dăm un răspuns mâine dimineaţă.

Denis Gaunt trebui să înapoieze dosarul funcţionarului de la arhivă. Când se întoarse, Sam McCready dispăruse. Ieşise aproape în clipa în care Edwards terminase de vorbit. Gaunt îl găsi peste zece minute în biroul său.

McCready era tot *în* cămaşă; jacheta de bumbac şifonată o aruncase pe un scaun. Se învârtea de colo-colo.

— Ce faci? îl întrebă Gaunt.

— Curăţenie.

Nu erau decât două fotografii, pe care le ţinea într-un sertar, nu afişate ostentativ pe birou. Una era a lui May, cealaltă a fiului lui, în ziua în care absolvise şcoala, zâmbitor în toga academică neagră. McCready le puse într-o cutie.

— Ai înnebunit, spuse Gaunt. Cred că am reuşit să-i convingem. Nu pe Edwards, bineînţeles, dar pe ceilalţi doi. Cred că se vor răzgândi. Ştim că amândoi te simpatizează, că vor să rămâi.

McCready îşi luă instalaţia compact-disc şi o puse în cealaltă cutie. Uneori, când era adâncit în gânduri, îi plăcea să asculte muzică clasică. Dar nu erau destule mărunţişuri pentru a umple ambele cutii. În orice caz, nu existau pe pereţi fotografii personale alături de diverse celebrităţi; cele câteva desene impresioniste aparţineau Serviciului.

— Se ridică şi privi cutiile.

— Nu-i prea mult pentru treizeci de ani, murmură apoi.

— Sam, pentru numele lui Dumnezeu, nu s-a terminat încă. S-ar putea să se răzgândească.

McCready se răsuci şi îl apucă pe Gaunt de braţe.

— Denis, eşti un tip grozav. Ai făcut o treabă foarte bună. Ai dat ce-ai avut mai bun. Şi am să-l rog pe şef să te lase pe tine să preiei biroul. Dar trebuie să înveţi odată din ce parte răsare soarele. S-a sfârşit. Verdictul şi sentinţa s-au dat cu multe

săptămâni în urmă, într-un alt birou, de către un alt om.

Denis Gaunt se aşează trist pe scaunul şefului său.

— Atunci de ce dracu ne-am mai zbătut?

— Uite de ce dracu: pentru că mie serviciul ăsta mi-e drag şi pentru că ei nu-l înţeleg. Pentru că dincolo de zidurile astea e o lume vicleană şi care nu se face mai bună, ci dimpotrivă. Şi pentru că idioţi ca Edwards vor fi lăsaţi să vegheze la liniştea acestei ţări, pe care se întâmplă să o iubesc, iar asta mă înspăimântă de moarte. Ştiam că audierea nu va schimba nimic, dar am vrut să-i las să se mai perpelească. Iartă-mă, Denis. Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi trimiţi cutiile acasă când ai timp?

— Încă mai poţi accepta unul din posturile pe care ţi le-au oferit. Numai ca să le faci în necaz, îi propuse Gaunt.

— Denis, poetul spune: *Un ceas de viaţă dulce, glorioasă, face cât o lume fără nume.* Pentru mine, să stau acolo jos, la arhivă sau să aprob listele de cheltuieli ar însemna să trăiesc într-o lume fără nume. Mi-am trăit ceasul de glorie şi am făcut cum am crezut mai bine, dar s-a terminat. Am ieşit din joc. Acolo, afară, e o lume însorită, Denis. O să ies ca să mă bucur de ea.

Denis Gaunt arăta de parcă participa la o înmormântare.

— Colegii or să te mai vadă pe-aici, spuse el.

— Nu, n-or să mă mai vadă.

— Şeful o să dea o petrecere de adio.

— Fără petreceri. Nu pot să sufăr vinul spumos ieftin. Îmi întoarce maţele, pe dos. La fel ca Edwards când încearcă să se poarte frumos cu mine. Mă conduci până la uşă?

Century House e un sat, o mică parohie. De-a lungul coridorului până la lift, cât timp coborâră la parter, de-a curmezişul holului pardosit cu dale, colegii şi secretarele îi strigară: Salut, Sam... Bună, Sam. Nu spuneau: La revedere, Sam, dar asta voiau să zică. Câteva dintre secretare se opriră din lucru, ca şi cum ar fi dorit să-i îndrepte cravata pentru ultima oară. El dădu din cap, zâmbi şi îşi continuă drumul.

— Uşa de la intrare era la capătul holului, iar dincolo de ea se afla strada. McCready se întrebă dacă putea, cu banii luaţi drept compensaţie, să-şi cumpere o căsuţă la ţară, unde să cultive trandafiri şi dovlecei, să meargă la biserică duminică dimineaţa şi să devină un stâlp al comunităţii. Dar cum avea să-şi umple zilele?

Regreta că nu-şi cultivase hobby-uri pasionante, ca unii din colegii săi care creşteau peştişori tropicali, colecţionau timbre sau urcau şi coborau munţii din Ţara Galilor. Şi ce să le spună

vecinilor?

— Bună dimineaţa, mă numesc Sam, m-am pensionat de la Foreign Office şi nu vă pot spune nimic din ce-am făcut acolo.

Bătrânii soldaţi pot să-şi scrie memoriile şi să-i plictisească pe turişti prin baruri. Nu şi cei care şi-au petrecut viaţa prin locuri întunecoase. Ei trebuie să păstreze tăcerea pentru totdeauna.

Doamna Foy de la secţia de documente de călătorie traversă holul, pocnind cu tocurile înalte pe dale; o văduvă înaltă, aproape de patruzeci de ani. Nu puţini erau aceia de la Century House care îşi încercaseră norocul cu Suzanne Foy, dar nu degeaba i se spunea Fortăreaţa.

Drumurile li se încrucişară. Ea se opri şi se întoarse, într-un fel sau altul, nodul cravatei lui McCready ajunsese undeva în regiunea pieptului. Întinse mâna, i-l strânse şi-l aduse deasupra primului nasture de la cămaşă. Gaunt urmări scena. Era prea tânăr pentru a şi-o aminti pe Jane Russell, aşa că nu putea face comparaţia bătătoare la ochi.

— Sam, cineva ar trebui să te ia acasă şi să-ţi dea ceva mai hrănitor, spuse ea.

Denis Gaunt îi privi şoldurile legănându-se pe hol, către uşile liftului.. Se întrebă cum trebuie să fie să-ţi dea doamna Foy ceva hrănitor. Sau să-i dai tu ei.

Sam McCready împinse uşa de sticlă dinspre stradă. Un val de aer fierbinte, de vară, pătrunse înăuntru. Se întoarse, băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase un plic.

— Dă-le chestia asta, Denis. Mâine dimineaţă. La urma urmelor, asta vor.

Denis luă plicul şi îl privi.

— L-ai avut cu tine tot timpul, spuse el. Ai scris-o de câteva zile. Vulpoi afurisit ce eşti!

Dar vorbea unei uşi care deja se închisese.

McCready făcu la dreapta şi se îndreptă încet, cu haina pe umeri, spre podul Westminster, aflat la un mai mult de un kilometru. Îşi slăbi din nou nodul de la cravată până în dreptul celui de-al treilea nasture. Era o după-amiază fierbinte de iunie, caracteristică valului de căldură din vara lui 1990. Circulaţia se intensificase pe Old Kent Road; lumea se întorcea de la lucru.

Azi ar fi fost bine de ieşit pe mare, îşi spuse el, cu apa Canalului săltând albastră şi sclipitoare sub razele soarelui. Poate că, până la urmă, merita să-şi ia căsuţa aceea din Devon şi barca din port. Acolo putea chiar să o invite pe doamna Foy. La ceva hrănitor.

În faţa lui se ridica Westminster Bridge. Dincolo de el, Parlamentul, ale cărui libertăţi şi din când în când prostii se străduise să le apere timp de treizeci de ani, se înălţa către cerul albastru. Turnul lui Big Ben, proaspăt curăţat, strălucea auriu în lumina soarelui, alături de Tamisa cea leneşă.

La jumătatea podului, un vânzător de ziare stătea alături de standul său, cu un teanc din *Evening Standard.* La picioare avea o pancardă. Pe ea erau cuvintele: BUSH-GORBY – RĂZBOIUL RECE TERMINAT – OFICIAL. McCready se opri să cumpere un ziar.

— Mulţumesc, domnu', spuse vânzătorul.

Făcu un semn către pancardă.

— S-a terminat, ai?

— Terminat? întrebă McCready.

— Da. Toate crizele astea internaţionale. S-a terminat cu ele.

— Ce idee minunată, spuse McCready şi îşi continuă drumul.

Patru săptămâni mai târziu Saddam Hussein invadă Kuweitul. Sam McCready auzi buletinul de ştiri la radio, pe când pescuia la trei kilometri în largul coastelor Devonului. Se gândi o clipă la această ştire, iar apoi hotărî că venise vremea să schimbe momeala.

FREDERICK FORSYTH ÎNTRE LOVITURA DE STAT ŞI LOVITURA DE TEATRU

Romanul englez de spionaj trăieşte de câteva decenii sub dominaţia unui triumvirat redutabil: Graham Greene, John Le Carre, Frederick Forsyth. Primii doi au avut şansa unei cariere consistente în cadrul serviciilor de informaţii, cel de-al treilea (favoritul actual al clasamentelor de specialitate) a suplinit lipsa contactului direct cu mediul amintit printr-o documentare tenace şi o admirabilă poftă de-a scrie. Nu miră pe nimeni, prin urmare, priza la un public cât se poate de eterogen şi tirajele spectaculoase, comparabile cu cele ale omologilor de peste ocean: Tom Clancy, Robert Ludlum sau John R. Maxim.

Cu excepţie (doi ani de activitate în Royal Air Force, ca pilot de încercare), Forsyth a rămas fidel uneltelor scrisului: scenarist de filme documentare, editorialist (sic!) la *Playboy*, reporter pentru *Eastern Daily Press* din Norwich şi *King's Linn* din Norfolk, redactor al agenţiei Reuter, şef de agende în Berlinul de Est, redactor la BBC, corespondent consultant pe probleme de diplomaţie, ziarist, corespondent de război în Nigeria şi – fireşte – romancier.

Reporterul Forsyth are o tactică simplă: înnegrirea cât mai multor pagini pe zi. Prozatorul omonim îşi dezvăluie fără false pudori reţeta, într-un interviu acordat ziarului *Los Angeles Times:* „Cărţile mele conţin 80% intrigă şi eşafodaj al faptelor. Restul de 20% este al personajelor şi descrierilor". O cuantificare lucidă, menită să-i contrazică pe esteţii care îi reproşează scriitorului absenţa scenelor sentimentale sau a peisagisticii într-un roman despre invadarea Kuweitului de către Irak, precum şi pe criticii pedanţi, gata oricând să-l acuze de derapaje didacticist-moralizatoare acolo unde nu e cazul. Forsyth era un evenimenţial *par excellence*, motiv pentru care cărţile lui plac, se vând şi se ecranizează cu o consecvenţă care aminteşte, *mutatis mutandis*, de soarta romanelor lui John Grisham.

Nivelul artistic al acestui fluent vorbitor de franceză, germană, spaniolă şi rusă, care la nouăsprezece ani pilota avioane cu

reacţie de tip Vampire, are ceva din cursul dolarului la bursele ţărilor civilizate. Traiectoria lui nu e permanent ascendentă, ci şovăielnică, schimbătoare şi greu previzibilă. După un debut fulminant *(Ziua şacalului*, 1971) şi o continuare pe măsură *(Dosarul Odessa*, 1972), urmează alunecarea pe tobogan *(Câinii războiului*, 1974, *Păstorul*, 1975, *Alternativa Diavolului*, 1976). Desprinderea de pe fundul geosinclinalului are loc abia în 1984 *(Al patrulea protocol).* Anul 1991 aduce recolta cea mai mănoasă: *Negociatorul* (cartea apărută deja la Editura Univers) şi *Dezinformatorul*, ambele de natură să-l propulseze pe Forsyth în înalta societate a celor mai citiţi scriitori de pe glob. În 1993 iese de sub tipar *Pumnul lui Dumnezeu,* care este, din câte ştim, ultimul roman finalizat al autorului.

În titluri şi date, biografia lui Forsyth nu frapează. Parcă pentru a contrabalansa rigiditatea statisticii, prozatorul a recurs cândva, spre mijlocul carierei, la un artificiu vecin cu nebunia, care însă nu i-a adus doar popularitate, ci şi un *best-seller* pe listele de vânzări. Este vorba de angajarea unui grup de mercenari, la un tarif de două sute de mii de lire sterline, pentru organizarea unei lovituri de stat împotriva lui Francisco Marcias Nguema, preşedintele Guineei Ecuatoriale. Acuzat de publicaţia londoneză *Times* şi interpelat în consecinţă, Forsyth a început printr-o negare băţoasă, dar a recunoscut ulterior, în beneficiul a doi gazetari de la *Newsweek*, că „a existat un proiect de lovitură de stat în scopuri de documentare, fără ca intenţia să fie dusă până la capăt”. Rezultatul a fost romanul *Câinii războiului,* a cărui reclamă – insinuează unele voci maliţioase – ar fi fost cu mult peste calitatea „mărfii” prezentate.

Dezinformatorul, penultima carte a lui Forsyth până la momentul actual, este rudă apropiată cu *Tainicul pelerin*, roman care, cronologic vorbind, ocupă aceeaşi poziţie în palmaresul lui Le Carre. Ambele sunt proze-bilanţ ale literaturii de spionaj, consfinţind căderea Cortinei de Fier, mărturisind despre condiţia spionului sau a agentului secret într-o lume care (aparent) nu mai are nevoie de el şi lansând un erou de antologie a genului, indiferent că se numeşte Sam McCready sau George Smiley. Mergând mai departe cu similitudinile, fie-ne permis să observăm că ambii scriitori transformă membri marcanţi ai serviciilor secrete în personaje romaneşti, fără a le împrumuta false identităţi. O dovadă în plus că – vorba unui autor de scheciuri – „viaţa e sursa”.

Pentru departajare, Forsyth aduce, în cazul *Dezinformatorului,*

argumentul unui text sens nu doar cu har, ci şi cu haz. Buna tradiţie britanică ne spune că majoritatea corespondenţilor de război îşi verifică, paradoxal, simţul umorului în situaţii-limită. George Orwell e un exemplu, iar *Omagiu Catalaniei* un argument. În romanul pe care tocmai l-aţi citit, tuşele sarcastice şi comentariile ironice pigmentează materialul faptic, îmbrăcându-l într-o haină pe cât de elegantă, pe atât de apreciată de public. Aşa se face că, dincolo de topuri şi etichetări, Frederick Forsyth revine la ştacheta ambiţioasă a primelor cărţi publicate şi omagiază cu meşteşug, prin paginile *Dezinformatorului*, o specie umană a cărei condiţie fundamentală stă sub semnul riscului. Al glontelui în ceafă.

RADU PARASCHIVESCU

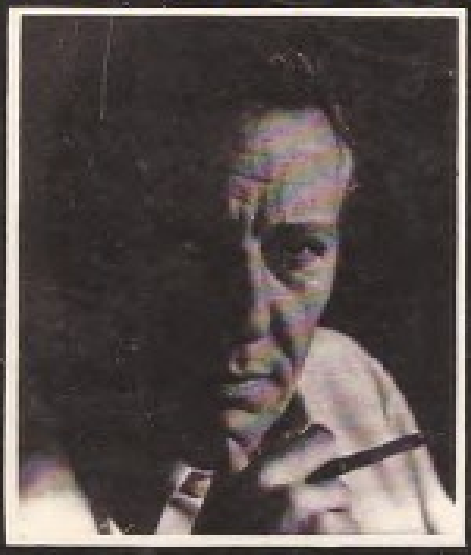
CUPRINS

PROLOG.....5
MÂNDRIE ŞI EXTREMĂ PREJUDECATĂ.....18
CAPITOLUL UNU.....18
Mai 1983.....18
Octombrie 1983.....21
Noiembrie 1983.....24
August 1985.....27
CAPITOLUL DOI.....40
CAPITOLUL TREI.....59
Marţi.....59
Miercuri.....74
CAPITOLUL PATRU.....78
CAPITOLUL CINCI.....95
CAPITOLUL ŞASE.....112
Duminică.....125
INTERLUDIU.....127
PREŢUL MIRESEI.....131
CAPITOLUL UNU.....131
CAPITOLUL DOI.....153
CAPITOLUL TREI.....173
CAPITOLUL PATRU.....195
CAPITOLUL CINCI.....216

CAPITOLUL ŞASE.....234
INTERLUDIU.....249
O PIERDERE DE RĂZBOI.....253
CAPITOLUL UNU.....253
CAPITOLUL DOI.....273
CAPITOLUL TREI.....290
CAPITOLUL PATRU.....313
INTERLUDIU.....351
DE DOI BANI SPERANŢĂ.....355
CAPITOLUL UNU.....355
CAPITOLUL DOI.....376
CAPITOLUL TREI.....395
CAPITOLUL PATRU.....416
CAPITOLUL CINCI.....432
EPILOG.....464
FREDERICK FORSYTH ÎNTRE LOVITURA DE STAT ŞI LOVITURA DE TEATRU.....468
CUPRINS.....471

Frederick Forsyth

„Cea mai bună carte a lui FORSYTH din ultimii douăzeci de ani, de la *Ziua Şacalului* şi pînă astăzi."
DAILY NEWS, New York

„O carte fascinantă despre consecinţele *glasnostului* şi ale prăbuşirii Zidului Berlinului, scrisă de un maestru al literaturii războiului rece."
PUBLISHERS WEEKLY

„Un roman excepţional în memoria spionilor care au venit din frig. O bijuterie a genului, sofisticată, palpitantă, plină de mister."
KIRKUS REVIEWS

LEI 6370
130 T_
6500

ISBN 973-34-0314-8

ARGUS ROMANUL DE SPIONAJ

EDITURA UNIVERS